Frank HERBERT

Muhteşem DUNE Dizisinin Altıncı Kitabı

DUNE
RAHİBELER MECLİSİ

SARMAL

DUNE

RAHİBELER MECLİSİ

Frank HERBERT

DUNE

RAHİBELER MECLİSİ

Çeviren
Aziz Serhat KURAL

SARMAL

Orijinal Adı:
Chapter House Dune
Yazan:
Frank HERBERT
Çeviren:
Aziz Serhat KURAL
Yayıma Hazırlayan:
Selma KOÇAK
ISBN:
975-6557-32-X
Basım Yeri Yılı:
Ufuk Matbaası, İstanbul
Dizgi:
Sarmal Yayımcılık
Sayfa Düzeni
Leyla TEKOCAK
Kapak Tasarım:
Sarmal Yayımcılık

SARMAL

İMÇ. Blokları 6. Blok 6103 Unkapanı Eminönü / İSTANBUL
Tel & Fax: (0.212) 528 11 06 - (0.212) 528 05 43
Mithatpaşa Caddesi 24/A Kızılay - ANKARA
Tel & Fax : (0.312) 433 50 18

FRANK HERBERT

Bilimkurgunun en yaratıcı yazarlarından biri olan Frank Herbert 1920'de doğdu. Televizyon kameramanı, yorumcu radyo spikeri, istiridye avcısı, vahşi ormanda hayatta kalma eğitmeni, şiir çözümleyicisi, yaratıcı yazarlık öğretmeni, muhabir ve editör olarak çalıştı.

İlk bilimkurgu romanı *"The Dragon in the Sea"* (1956), nükleer denizaltıların, önseziyle yazılmış bir öyküsüydü. Küçük ve gizli bir düşmanın tüyler ürperten öyküsü *"The Green Brain"* (1966), sinemaya aktarıldı.

Bilimle kurgunun, çevrecilikle politikanın çarpıcı bir karışımı olan *Çöl Gegegeni Dune,* verilen ilk Nebula ödülünü kazandı. Hugo ödülünü Roger Zelazny'nin *And Call me Conrad* adlı eseriyle paylaştı. Ve şüphesiz bilimkurgunun en büyük destanı olan Dune serisinin temelini oluşturdu. Serinin diğer kitapları: *Dune Messiah, Children of Dune, God Emperor of Dune, Heretics of Dune* ve *Chapterhouse: Dune*'dur. Dune, David Lynch tarafından, 1984'te sinemaya aktarıldı.

Bilimkurgunun modern ustalarından biri olan Frank Herbert 1986'de öldü.

Frank Herbert'in Eserleri

Destination: Void
Direct Descent
The Dosadi Experiment
Eye
The Eyes of Heisenberg
The Godmakers
The Green Brain
The Maker of Dune
The Santaroga Barrier
Soul Catcher
Whipping Star
The White Plague
The Worlds of Frank Herbert

Dune Serisi

Çöz Gezegeni Dune
Dune Mesihi
Dune'un Çocukları
Dune'un İmparator Tanrısı
Dune'un Kâfirleri
Dune: Rahibeler Meclisi

Frank Herbert ve Bill Ransom'ın eserleri

The Jesus Incident
The Lazarus Effect
The Ascension Factor

Tarihi tekrarlayacak olanlar, tarih öğretimini kontrol etmelidirler.

Bene Gesserit Kanunu

Gula bebeği ilk Bene Gesserit yapay doğum aygıtından alındığında Baş Anne Darwi Odrade, Central'in üzerindeki özel yemek salonunda büyük bir şölen düzenlettirdi. Neredeyse şafak sökecekti ve onun konseyinin diğer iki üyesi Tamalane ve Bellonda, Odrade'in kahvaltıyı kişisel aşçısına hazırlattırmasına rağmen çağrıya karşı hoşnutsuzluk gösteriyorlardı.

Diğerleri, bu "zaman harcayıcı saçmalık" için çok dolu oldukları şeklinde şikayette bulununca Odrade, "Her kadın kendi babasının doğumuna şahit olamaz" diye alaycı bir tavırla karşılık verdi.

Sadece yaşlı Tamalane sezdirmeden gülümsedi.

Bellonda'nın etli yüz hatlarının donukluğu onun kaşlarını çattığı anlamına geliyordu. Baş Anne'nin çevresindeki göreli zenginliğe duyulan nefreti Bell dualarla defetmedi mi acaba, diye düşündü Odrade. Odrade'in konutu onun Rahibelere olan üstünlüğünü yansıtmaktan ziyade görevlerini tasvir etmekteydi. Küçük yemek salonu, yemekler sırasında yaverlerine danışmasına imkân tanıyordu.

Bellonda sağa sola bakındı; gitmek için sabırsızlanıyordu. Bellonda'nın soğuk ve yabancılaşmış kabuğunu kırmak için başarısızlıkla sonuçlanan çok sayıda girişimde bulunulmuştu.

"Bebeği kollarıma alıp; *bu benim babam* diye düşünmek, çok tuhaf bir duyguydu!" dedi Odrade.

"İlk söylediğinde duymuştum!" diye guruldadı Bellonda, sesi, her kelimesi onda belirsiz bir hazımsızlık yaratıyormuşcasına adeta bariton bir gürültü gibi çıkıyordu.

Odrade'in iğneleyici şakasını anlamıştı ama. Yaşlı Başar Miles Teg gerçekten Baş Anne'nin babasıydı. Tleilaxu aygıtının bir kopyasını yapmayı başarabilmeleri halinde, uzun süreli 'olasılık plânı'nın bir parçası olan bu yeni gula bebeği büyütebileceklerdi. Bunun için, Odrade kendisi (tırnak kazıntısı halindeki) hücreleri toplamıştı. Fakat Bellonda, Odrade'in rahibelerin hayati donanımı hakkındaki görüşlerine uymak yerine Bene Gesserit'ten yuhalanarak kovulmayı tercih ederdi.

"Böyle bir zamanda bunu çok anlamsız buluyorum" dedi Bellonda. "Deli kadınlar bizi yok etmek için avlanırlarken sen şölen istiyorsun!"

Odrade sakinliğini korumak için biraz güç harcadı. "Eğer Şerefli Analar bizi hazırlıksız halde yakalarlarsa bu belki de moralimizi yüksek tutamamamızdan dolayı olacaktır" dedi.

Bellonda'nın Odrade'in gözleri içine uzanan bakışları yılgın bir suçlama ile doluydu: *"O iğrenç kadınlar daha şimdiden onaltı gezegenimizi yok ettiler!"*

Odrade bu gezegenleri Bene Gesserit'in mülkü olarak düşünmenin yanlış olduğunu biliyordu. Saçılma ve Kıtlık zamanından sonra bir araya gelen gezegen hükümetlerinin oluşturduğu gevşek konfederasyon, güvenilir iletişim ve hayati hizmetler için rahibeler birliğine fazlasıyla tabi idi. Fakat, CHOAM, Uzay Loncası, Tleilaxu, Bölünmüş Tanrı'nın

Rahipler Birliği'nin bazı kalıntıları, hatta Balık Konuşucusu'nun yardımcıları ve hizipsel birlikler hâlâ mevcuttu. Bölünmüş Tanrı insanlığa bölünmüş bir imparatorluk bırakmıştı. Bütün bu hizipler, Saçılma'dan gelen, ani ve şiddetli Şerefli Ana saldırıları karşısında müzakereye oturmuşlardı. Eski gezegenlerini tabiyeti altında tutan Bene Gesserit, saldırı için ana hedefti.

Bellonda'nın düşünceleri Şerefli Ana tehdidinden hiç uzaklaşmıyordu. Bu Odrade'in tanıdığı bir zayıflıktı. Bazen Odrade, Bellonda'yı görevden alma konusunda tereddüte düşüyordu, fakat Bene Gesserit'te bile bugünlerde hizipler vardı ve kimsenin Bell'in üstün bir düzenleyici olduğu konusunda şüphesi yoktu. Arşivler, onun yönetiminde hiçbir zaman olmadığı kadar yetkindi. dikkatini, kendilerini vahşi bir kararlılıkla izleyen avcıların üstüne çekmeyi başardı. Bu da Odrade'in sabahleyin elde etmek istediği sessiz başarı halini berbat etti.

Kendini, yeni gulayı düşünmek için zorladı. Teg! Orijinal hafızasını onarabilmeleri halinde rahibeler birliği bir kez daha, kendilerine hizmet eden en iyi Başar'a sahip olacaktı. Bir Mentat Başar'ı! Yiğitliği, Eski İmparatorluğun destanlarına konu olmuş askeri bir deha.

Fakat, acaba Teg, Saçılmadan dönen bu kadınlara karşı işe yarayabilecek miydi? *Tanrıların iradesi ne olursa oldun, Şerefli Ana'lar bizleri bulmamalı! Daha zamanı değil!*

Teg, birçok rahatsız edici bilinmeyeni ve olasılığı temsil ediyordu. Dune'un yok olması sırasında, ölümünün hemen öncesindeki dönem gizemlerle çevriliydi. *Gammu'da, Şerefli Analar'ın azgın öfkesini ateşleyen bir şeyler yapmıştı. Dune'da, intahar edercesine sergilediği kahramanlık, bu kudurmuş tepkiyi doğurmak için yeterli neden olmamalıydı.* Dune'daki felaketten önce Gammu'daki günleri hakkında bölük pörçük söylentiler vardı. İnsan gözünün görebile-

ceğinden daha hızlı hareket edebiliyordu! Bunu gerçekten yapmış mıydı? Yine Atreides genlerinin ortaya çıkardığı yeni bir yetenek miydi bu? Yoksa mutasyon muydu? Ya da Teg destanının devamı mı? Rahibeler birliği bunu en kısa zamanda öğrenmeliydi. gecikmeye yol açmaması için kahvaltılarını hızla bitirdiler; çünkü zaman kaybetmek tehlikeliydi.

Diğerlerinin gitmesinin ardından, Odrade, Bellonda'nın söze dökülmemiş korkularının artçı şoklarıyla baş başa kalmıştı.

Ve kendi korkularımla.

Ayağa kalktı ve geniş pencereye giderek alçak çatıların üzerinden Central'in etrafını çembere almış meralara ve meyva bahçelerine baktı. İlkbaharın ilk günleriydi ve orada dışarıda meyvalar oluşmaya başlamıştı bile. *Yeniden doğuş! Yeni bir Teg bugün doğmuştu.* Bu düşüncenin beraberinde mutluluk hissi yoktu. Genellikle bu manzarayı iç açıcı bulurdu, ama bugün durum böyle değildi.

Gerçek güçlerim nedir? Elimdeki gerçekler nedir?

Baş Anne'nin komutası altındaki kaynaklar ürkütücüydü: Kendisine hizmet edenıerin derin sadakati, şu anda uzakta birliklerinin büyük bir bölümü ile okul gezegeni Lampadas'ı koruyan Teg tarafından eğitilmiş Başar'ın komutası altındaki askeri bir güç, zanaatçılar ve teknisyenler, Eski İmparatorluğun içindeki ajanlar ve casuslar, kendilerini Şerefli Analar'dan korumak için Rahibeler birliğine bel bağlayan sayısız işçi ve hayatın başlangıcına uzanan Diğer Anılar'ıyla bütün Aziz Anneler.

Odrade, Aziz Anneler'de güçlü olan her şeyin doruk noktasını temsil ettiğini, boş gurura kapılmaksızın biliyordu. Eğer kendi kişisel hafızası gerekli bilgiyi sağlayamıyorsa, etrafındakilere boşlukları doldurtuyordu. Makinelere kaydedilmiş veriler de buna dahildi fakat bunlara karşı doğuştan gelen bir güvensizlik duyuyordu.

Ordrade kendini, ikincil hatıra olarak taşıdığı, o gizemli farkındalık katmanlarını araştırma isteğiyle dolu olarak buldu. Belki de diğerlerinin deneyimlerinden, sorunlarına harika çözümler bulabilirdi. Tehlikeli! İnsan değişimlerinin çeşitliliği karşısında kendinizi, büyülenmiş bir halde saatlerce kaybedebilirdiniz. Daha iyisi Diğer Anı'yı, istenince hazır ve gerektiğinde ortaya çıkacak biçimde dengeli bir halde içeride bırakmaktı. Farkındalık; onun kişilik üzerindeki dayanak noktası ve tutağı...

Duncan Idaho'nun tuhaf Mentat eğretilemesi yardımcı oldu.

Öz Farkındalık: Evrenin içinden geçen ve yolculuğu esnasında sonsuz dönüşümlü yeni görüntüler toplayan, birbirine bakan aynalar. Sonsuzun sonlu olarak görülmesi; algılanan sonsuzluk parçalarını taşıyan bilinçlilik benzeşmesi.

Daha önce, sesiz farkındalığına bu kadar yaklaşan kelimeler duymamıştı. "Özelleşmiş karmaşıklık" diye adlandırdı onu Idaho. "Toplarız, kurarız ve kendi sistemimizin düzenini yansıtırız."

Gerçekten de, insanların düzen yaratmaları için evrim tarafından tasarımlandığı düşüncesi bir Bene Gesserit bakış açısıydı.

Peki bu bize, bizi avlayan bu ahlâksız kadınlara karşı nasıl yardım edebilir? Bunlar evrimin hangi halkasını oluşturuyor? Evrim yalnızca Tanrı'nın öteki isimlerinden biri midir?

Onun rahibeleri böylesi faydasız bir kurguya dudak bükerlerdi. Buna rağmen Diğer Anı'da hâlâ cevaplar bulunabilirdi.

Ahh, ne kadar da çekici!

Kuşatılmış benliğini, geçmiş kişiliklere yansıtıp, o zamanlar yaşamanın nasıl olduğunu hissetmek için nasıl da ümitsiz bir istek duymuştu. Bu ayartmanın kısa vadeli tehlikesi onu ürpertti. Diğer Anı'nın farkındalığının kenarlarını

ele geçirdiğini hissetti. *"Bunun gibiydi!" "Hayır! Çok daha fazla bunun gibiydi!"* Ne kadar da aç gözlüydüler. Tedbirli bir şekilde geçmişi canlandırarak, alıp seçmek zorundaydın. Ve bu da farkındalığın nedeni, canlı olmanın gerçeği değil miydi?

Geçmişten seç ve bunu şimdikiyle karşılaştır: Sonuçları öğren.

Bu Bene Gesserit'in tarihe bakış açısıydı; Ata Santayana'nın yaşamları içinde yankılanan sözleri: *"Geçmişi hatırlayamayanlar onu tekrarlamaya mahkûmdurlar."*

Odrade nereye dönerse dönsün, Bene Gesserit kurumlarının en güçlüsü olan Central'ın binaları bile bu tavrı yansıtıyordu. Yeknesak bir standart, hâkim kavram buydu. Bir parça işlevsiz kalan her Bene Gesserit çalışma merkezi nostalji olarak korunurdu. Rahibeler birliğinin arkeologlara ihtiyacı yoktu. Aziz Anneler tarihi düzenliyorlardı.

Yavaşça (her zamankinden daha yavaş olarak) yüksek penceresinin manzarası, sakinleştirici etkisini gösterdi. Gözlerinden yayılan Bene Gesserit düzeniydi.

Fakat Şerefli Analar bu düzeni en kısa bir zaman içinde yok edebilirlerdi. Rahibeler birliğinin durumu, Tiran'ın elinden çektikleri eziyetten daha kötüydü. Şimdi vermek zorunda kaldığı kararların çoğu nefret uyandırıcıydı. Çalışma odası da burada yer alan olaylardan dolayı daha az uyumluydu.

Palma üzerindeki Bene Gesserit Himayesini kaldıralım mı?

Bu tavsiye, çalışma masası üzerinde bekleyen, Bellonda'nın sabah raporunun içindeydi. Odrade, olumlu yanıtı içeren bir notu rapora ekledi. "Evet."

Himayeyi kaldıralım çünkü Şerefli Analar'ın saldırı tehdidi yakın ve savunmamız ya da güvenli bir yere taşımamız olanaksız.

Bin yüz Aziz Anne ve tek başlarına Kader Tanrıçaları, sayısız yardımcı rahibenin, rahibe adayının ve diğerlerinin, o tek kelime yüzünden öldüğünü veya daha da beter hale düştüğünü görebiliyorlardı. Bene Gesserit'in gölgesinde varlığını sürdüren "sıradan hayatları" da burada anabiliriz. Bu tür kararların gerginliği, Odrade'de yeni bir tür bezginlik yaratmıştı. Bu, ruhun bezginliği miydi? Ruh diye bir şey var mıydı? Bilincin yoklayamadığı yerlerde derin bir yorgunluk hissediyordu. Yorgun, yorgun, yorgun.

Bellonda'da bile gerginlik görülüyordu ki Bell şiddetle beslenirdi. Tamalane bunların ötesinde görünüyordu ama Odrade'i kandıramadı. Tamalane üstün gözlemleme yaşına girmişti. Bu, eğer sağ kalmayı başarabilirlerse her Rahibenin geleceğinde mevcuttu. Bu aşamadan sonra gözlem ve hüküm dışında hiçbir şeyin önemi kalmıyordu. Bunların çoğu, buruşuk çehreler üzerinde kaybolup giden ifadeler dışında, ağza bile alınmıyordu. Bu günlerde Tamalane'in ağzından az söz çıkıyordu; yorumları gülünç olacak kadar seyrekti.

"Daha fazla yok-gemi satın alın."

"Sheeana'ya bilgi verin."

"Idaho kayıtlarını tekrar gözden geçirin."

"Murbella'ya sorun."

Bazen ondan sadece homurtular çıkıyordu; kelimeler sanki ona ihanet edecekmiş gibiydiler. Ve avcılar sürekli olarak Rahibeler Meclisi'nin yerine ilişkin ipuçları bulmak için uzayı tarıyorlardı. Kendi kişisel düşünceleri içinde Odrade, Şerefli Analar'ın yok-gemilerini, yıldızlar arasındaki sonsuz denizlerin korsanları olarak görüyordu. Göndere kurukafa ve çapraz kemikli bayrağı çekmemişlerdi ama o bayrak yine de orada sayılırdı. *Onlar hakkında romantik hiçbir şey yoktu. Öldür ve yağmala! Başkalarının kanı pahasına zenginliğini arttır. Bu enerjiyi süz ve katil yok-gemilerini kanla sıvanmış yollar üzerinde imal et.*

Fakat onlar, bu doğrultuda davrandıkları sürece bu kırmızı sıvı içinde boğulacaklarını göremiyorlardı.

Şerefli Analar'ın ortaya çıktığı o insan Saçılmasında öfkeli kişiler olmalı; hayatlarını saplantı halindeki tek bir amaç için tüketen kişiler: Öldürün onları!

Orası bu tür düşüncelerin serbestçe sürüklendiği tehlikeli bir evrendi. Olumlu medeniyetler bu tür düşüncelerin hayat bulmasına ve hatta doğmasına bile izin vermezdi. Tesadüfen veya kaza ile oluştuklarında ise kütle kazanma eğilimi gösterdiklerinden, derhal başka yönlere kanalize edilirlerdi.

Odrade, Şerefli Analar'ın bunu görmemesine veya görüp de kayıtsız kalmasına şaşırıyordu.

"Abartılmış isteri bunlar" dedi Tamalane.

"Zenofobi, " dedi Bellonda uyuşmaz ve her zaman düzelten bir tavırla. Arşivler üzerindeki kontrolünden dolayı, gerçek üzerinde daha güçlü bir kavramaya sahipti adeta.

Her ikisi de doğru diye düşündü Odrade. Şerefli Analar isterik davranıyordu. Onlar için bütün yabancılar düşmandı. Güvendikleri yegane insanlar cinsel olarak köleleştirdikleri erkeklerdi; onlara da bir noktaya kadar güveniyorlardı. Tek tutsak Şerefli Ana olan Murbella'ya göre, sürekli olarak kavramalarının sağlam olup olmadığını kontrol ediyorlardı.

"Bazen sırf incindiklerinden, ibret olsun diye birisini yok edebilirlerdi." Bunlar Murbella'nın sözleriydi ve şu soruyu akla getiriyordu: *Bunlar bize örnek olsun diye mi yapılıyordu acaba? "Bakın! İşte bize karşı gelenlerin sonu budur!"*

"Onları bir kez uyandırdınız. Bir kez uyandılar mı, sizi yok edene kadar vazgeçmezler!" demişti Murbella.

Öldürün yabancıları!

Fevkalade ve kesin. *Belki de, kozumuzu doğru oynamamız halinde, onların bir zayıflığı bu* diye düşündü Odrade.

Komik bir aşırılığa varan zenofobi miydi bu acaba?

Oldukça mümkün.

Odrade yumruğunu masaya vurdu; bu hareketinin, Baş Anne'nin davranışlarını sürekli gözeten Rahibeler tarafından görüleceğinin ve kaydedileceğinin farkındaydı. Arkasında bulunan ve her zaman hazır ve nazır olan iletişim gözleri ve gözlemleyici Rahibelerin duyabilmesi için yüksek sesle konuştu.

"Düşman topraklarındaki savunmaya yönelik yerleşme bölgelerinde oturup beklemeyeceğiz! Dayanıklı yapılar ve dokunulmaz bir toplum yarattığımızı sanarak, Bellonda gibi şişmanlıyoruz (Bırak alınsın!)"

Odrade bakışlarını tanıdık odanın içinde dolaştırdı.

"Zayıflıklarımızdan birisi de burası!"

Çalışma masasının arkasındaki yere oturarak, (bütün bunların arasında!) mimari ve toplumsal plânlama üzerinde düşünmeye koyuldu. Bu Baş Anne'ye tanınan bir haktı!

Rahibelik toplulukları nadiren şans eseri gelişirlerdi. Halihazırda mevcut olan yapıları başkalarından devraldıklarında bile (Gammu'daki Harkonnen himayesi örneğinde olduğu gibi) tekrar yapılanma plânları böyleydi. Küçük paketleri ve mesajları iletmek için hava basıncıyla çalışan borular istiyorlardı. Işık hatları ve sert ışın yansıtıcıları, şifrelenmiş sözcükler için gerekliydi. Kendilerini iletişimi koruma üstatları olarak görüyorlardı. Rahibe yardımcıları ve Aziz Anne kuryeleri – ki bunlar üstlerine ihanet etmek yerine ölümü tercih ederlerdi- daha önemli nitelikteki mesajları taşıyorlardı.

Orada dışarıda, penceresinin dışında ve bu gezegenin ötesinde, üstün bir şekilde örgütlenmiş ve kadrolanmış, birbirinin uzantısı olan Bene Gesseritler'den oluşan kendi şebekesini hayal edebiliyordu. Rahibeliğin kalıcılığı söz konusu olduğunda dokunulmaz bir sadakat nüvesi mevcuttu. Tekrar günaha dönenler, (Tiran'ın ninesi Hanımefendi Jes-

sica gibi) bazen harikulade olmakla birlikte fazla yol alamıyorlardı. Bozgunların çoğu geçiciydi.

Bütün bunlar bir Bene Gesserit kalıbıydı. Bir zayıflıktı.

Odrade, Bellonda'nın korkularıyla derin bir uzlaşmayı kabullendi. *Fakat eğer bunların yaşamın mutluluğunu kasvete boğmasına izin verirsem kahrolayım!* Bu Şerefli Analar'ın istediği şeyi onlara teslim etmek gibiydi.

"Avcıların istediği bizim gücümüz" dedi Odrade, tavandaki iletişim gözlerine bakarak. *Bu tıpkı tarihteki yamyamların, düşmanlarının kalbini yemesi gibi. Evet... onlara yemek için bir şey vereceğiz tabi ki! Ancak çok geç olduğunda bunu hazmedemeyeceklerini anlayacaklar!*

Rahibe yaverleri ve rahibe adayları için düzenlenen hazırlayıcı öğretiler dışında, Rahibeliğin nasihat edici deyişler dağarcığı pek geniş değildi fakat Odrade'in kendi kişisel ilkeleri vardı. *"Birileri tarlayı sürmeli."* Fazlasıyla yenilenmiş bir şekilde çalışmalarının üzerine eğilirken gülümsedi. Bu oda, bu Rahibelik, bir bahçeydi ve ekilmesi gereken tohumlar olduğu gibi, kazınması gereken otlar da vardı. Ve gübre. *Gübreyi unutmayın.*

Altın Patikamda insanlığa önderlik etmek için yola çıktığımda, onlara, kemiklerini titretecek bir ders vermeye ant içtim. İnsanların, hareketleri ile onu kabul ettikleri halde, sözleriyle yadsıdıkları derin bir örnek biliyorum. Onlar, güvenliği ve sessizliği, yani barış adını verdikleri durumu arıyorlar. Fakat konuşurken bile karmaşa ve şiddetin tohumlarını ekiyorlar.

Tanrı İmparator Leto II

Demek beni Örümcek Kraliçe olarak adlandırıyor!

Büyük Şerefli Ana kürsünün üzerine yerleştirilmiş ağır sandalyesinin üzerinde geriye yaslandı. Solgun göğsü sessiz kıkırdılarla titredi. *Onu ağıma düşürdüğümde ne olacağını biliyor! Emip kurutacağım. Yapacağım şey bu.*

Dikkate değer hatları olmayan ve sinirli sinirli seğiren adaleleriyle küçük bir kadındı; resmi görüşme odasının gökten aydınlatmalı sarı-kiremit zeminine baktı. Bir Bene

Gesserit Aziz Annesi elleri şiga telleriyle bağlı olarak yerde yatıyordu. Tutsak, kurtulmak için hiçbir gayret göstermiyordu. Şiga teli bu iş için harikaydı. Kaçmaya çalışırsa kollarını koparabilir!

Oturduğu oda Büyük Şerefli Ana'ya, boyutları ile olduğu kadar, başkalarından ganimet olarak alındığı için de mutluluk veriyordu. Her kılavuzun küçük bir odacık içinde katıldığı, Junction'daki Lonca Kaptanları toplantıları için tasarlanmış üçyüz metrekarelik bir alan: Sarı zemin üzerinde yatan tutsak bu devasalığın içinde bir toz zerresi gibi kalıyordu.

Bu zavallı, üstünün beni nasıl adlandırdığını söyleyerek fazlaca bir mutluluk tattı. Fakat her şeye rağmen, yine de güzel bir sabahtı diye düşündü Büyük Şerefli Ana. Güzel olmayan tek husus, hiçbir işkence veya zihin yoklamasının, bu cadılar üzerinde etkili olmamasıydı. Herhangi bir anda ölmeyi tercih edebilecek birine nasıl işkence yapabilirdiniz? Ve ölüyorlardı da. Acıyı bastırma yöntemleri de vardı. Pek kurnazdı bu ilkel yaratıklar.

Boğazına kadar shere ile dolu üstelik! Bu kahrolası ilaçla aşılanmış bedenler, yeterince incelenemeden, bozularak araştırmayı engelliyorlardı.

Büyük Şerefli Ana yaverlerinden birine işaret etti. Yardımcı yerde uzanan Aziz Anne'yi ayağıyla iteledi ve diğer bir işaret üzerine de, şiga tellerini çok az hareket imkânı sağlayacak şekilde gevşetti.

"Senin adın ne yavrucuğum?" diye sordu Büyük Şerefli Ana. Sesi yaşlılık ve sahte iyi huyluluk ile boğuk bir biçimde hışırdadı.

"Benim adım Sabanda." İşkence acısının henüz dokunmadığı berrak ve genç bir sesti bu.

"Zayıf bir erkeği yakalayıp onu köle edişimizi seyretmek ister misin?" diye sordu Büyük Şerefli Ana.

Sabanda buna karşılık verilecek doğru cevabı biliyordu. Bu onlara tembih edilmişti. "Önce ölürüm daha iyi." Güneşte fazla kalmış bitki kökü rengindeki o yaşlı surata doğru bakarak sakince söyledi bu sözü. Kocakarının gözlerinde tek tük turuncu benekler vardı. Bekçilerin ona söylediğine göre bu bir öfke alametiydi.

Özensizce giyilmiş ve açık yüzünde siyah bir ejder figürü olan altın-kızıl kaftanın altındaki kırmızı leotard, kapladığı kuru ve kemikleri çıkmış bedeni daha da vurguluyordu. Büyük Şerefli Ana, bu cadılar hakkında zihnine tekrar tekrar gelen düşüncelere rağmen yüzündeki ifadeyi değiştirmedi. Lanet olası cadılar! "Seni yakaladığımız o kirli küçük gezegende görevin neydi?"

"Gençlerin öğretmeniydim."

"Üzgünüm ama sizin gençlerden hiçbirini sağ bırakmadık." *Peki şimdi niye gülüyor? Beni gücendirmek için! Bu yüzden!*

"Gençlerinize cadı Sheeana'ya tapmayı mı öğretiyordunuz?" diye sordu Büyük Şerefli Ana.

"Onlara bir Rahibeye tapmayı niye öğreteyim. Sheeana bundan hoşlanmazdı zaten."

"Hoşlanmaz mıydı?... Onun tekrar hayata döndüğünü ve onu tanıdığını mı söylemek istiyorsun?"

"Sadece hayattakileri mi biliyoruz biz?"

Bu genç cadının sesi ne kadar da berrak ve korkusuzdu. İnanılmaz bir kendine hakimiyetleri vardı ama bu bile onları kurtarmaya yetmeyecekti. Sheeana kültünün ısrarla devam etmesi oldukça garipti. Cadıların yok edilmesi gibi onun da tabii ki kökü kazınmalıydı.

Büyük Şerefli Ana sağ elinin serçe parmağını kaldırdı. Hazırda bulunan yaverlerden biri tutsağa bir şırınga ile yaklaştı. Belki de bu yeni ilaç cadının dilini çözecekti... belki de çözemeyecekti. Önemi yok.

Şırınga ensesine dokununca Sabanda yüzünü buruşturdu. Birkaç saniye içinde ölmüştü. Hizmetkarlar cesedini dışarıya çıkardılar. Ceset Futarlar'a yem olarak verilecekti. Futarlar da pek işe yarıyor değildiler. Tutsaklık koşullarında üremiyorlardı, sıradan birçok emre itaat etmiyorlardı. Sadece somurtkan bir halde bekliyorlardı.

Bunlardan biri "Terbiyeciler nerede?" diye sorabilirdi. Veya insanımsı ağızlarından başka yararsız sözler dökülebilirdi. Fakat her şeye rağmen Futarlar bazı zevklerin sağlayıcısıydılar. Tutsaklık onların da zayıf noktaları olduğunu gösterdi. Tıpkı bu ilkel cadılar gibiydiler. *Cadıların saklandığı yeri bulacağız. Bu yalnızca zamana kalmış bir mesele.*

Bayağı ve sıradan olanı alıp onu yeni bir biçimde aydınlatan kişi ürkütücüdür. Fikirlerimizin değiştirilmesini istemeyiz hiç. Bu istekler tarafından tehdit ediliriz. "Önemli şeyleri zaten biliyorum!" deriz hep. Sonra Değiştirici gelir ve eski düşüncelerimizi çöpe atar.

Zensufi Üstadı

Miles Teg, Central'ın etrafındaki meyve bahçelerinde oynamayı seviyordu. Odrade onu ilk defa, daha yürümeye yeni başladığında buraya getirmişti. En erken hatıralarından birisi iki yaşını biraz geçtiği zamana aitti. Kelimenin tam anlamını kavramamakla birlikte bir gula olduğunun farkındaydı.

"Sen özel bir çocuksun" dedi Odrade. "Seni çok yaşlı bir adamdan alınan hücrelerden yaptık." Erken gelişmiş bir çocuk olmasına ve onun sözlerinin muğlak ve tedirgin edici bir tona sahip olmasına rağmen, ağaçların altındaki uzun yaz çimeninin arasında koşmakla daha çok ilgileniyordu.

Daha sonra, ilk meyve bahçesi günlerine başkaları eklendi ve Odrade ile kendisine ders veren diğerleri hakkın-

da geniş bir izlenim dağarcığına sahip oldu. Odrade'in bu gezintilerden kendisi kadar hoşlandığını çok erken fark etti.

Dördüncü yılının bir öğleden sonrasında ona, "İlkbahar en sevdiğim zaman" dedi.

"Benim de."

Rahibelik tarafından önceki bedenlenmesine büyük sorumluluklar yükleyen holografik hafıza ile bağıntılı zihinsel dehasını daha o zaman göstermeye başladığı yedi yaşında birdenbire meyve bahçelerinin içinde, derinlerdeki bir şeylere dokunduğunu fark etti. Derinden sarsılmıştı. Akşam güneşinin önünde ayakta duran Odrade'e dönerek, "Hatırlayamadığım şeyler var!" dedi.

"Bir gün hatırlarsın" dedi o.

Parlak ışıktan dolayı yüzünü göremiyordu ve sözleri Odrade'den olduğu kadar, kendi içindeki büyük ve karanlık bir yerden geliyordu adeta.

O yıl, hücreleri kendi yeni hayatını başlatan Başar Miles Teg'in yaşamını incelemeye başladı. Odrade parmak tırnaklarını göstererek bunun birazını ona açıklamaya çalıştı. "Onun ensesinden küçük kazıntılar aldım—deri hücreleri ve bunların içinde seni hayata getirecek gerekli her şey vardı."

O yıl meyve bahçelerinde yoğun olan bir şey vardı; meyveler daha büyük ve ağırdı, arılar neredeyse coşkuluydular.

"Bunun sebebi, orada güneyde, çölün daha da büyümesidir" dedi Odrade. Tomurcuk vermiş elma ağaçlarının altında, taze çiğlerin içinden yürürlerken onun elini tutu.

Teg, ağaçların içinden ve ara sıra yaprakların arasından sızan gün ışığı ile ipnotize olmuş halde güneye doğru baktı. Çöl hakkında epey şey öğrenmişti ve onun bu mekân üzerindeki ağırlığını hissedebiliyordu.

"Ağaçlar sonlarının geldiğini hissediyor" dedi Odrade. "Hayat tehdit altında olduğu zaman daha yoğun ürer."

"Hava çok kuru" dedi Teg. "Bu çölün etkisi olmalı."

"Bazı yaprakların kenarlarının kahverengi ve buruşuk olduğunu fark ettin mi? Bu sene çok yoğun bir sulama yapmak zorunda kaldık."

Onunla üstü edasıyla çok seyrek konuşması hoşuna gidiyordu. Çoğunlukla iki yetişkin gibi konuşuyorlardı. Yaprakların üstündeki buruşuk kahverengileri gördü. Bunu çöl yapmıştı.

Meyve bahçesinin derinliklerinde bir süre kuşları ve böcekleri dinlediler. Yakındaki çayırın yoncalarını işleyen arılar incelemek için geldiler ama Rahibeler Meclisi'nde özgürce dolaşan herkes gibi o da Pheremone ile işaretliydi. Yanından vızıldayarak geçtiler ve işaretleri algılayıp çiçeklerle olan işlerine geri döndüler.

Elmalar. Odrade batıya doğru işaret etti. Şeftaliler. Dikkati onun gösterdiği yöne çevrildi. Ve evet, çayırın ötesinde, doğu tarafında kirazlar vardı. Kenarlarda oluşmuş reçineleri gördü. getirilmiş ve sevgi dolu bir özenle ekilmişlerdi, diye açıkladı.

Teg, çamuru işleyen ellerin yeni filizlerin etrafındaki toprağı yerleştirmesini, dikkatli sulama işlerini ve büyük baş hayvanların ilk Rahibeler Meclisi ekim alanları ve binalarının çevresindeki vahşi otlaklara hapsedilişini gözlerinin önünden geçirdi.

Bu süre içinde Rahibeliğin Rakis'ten gizlice aldığı dev kum kurdu hakkında bilgi edinmeye başlamıştı. Bu kurdun ölümü, kum alabalığı diye adlandırılan yaratıkların oluşmasına yol açmıştı. Çölün büyümesinin nedeni kum alabalıklarıydı. Tarihin bazı bölümleri, önceki bedenlenmesine, yani 'Başar' adındaki bir adama atıfta bulunuyordu. Şerefli Analar denilen korkunç kadınların Rakis'i yok etmesi sırasında ölen büyük bir askerdi bu kişi. içinde, yerinde hatıraların bulunması gereken, boşluklar hissediyordu. Bu boş-

luklar rüyalarında onu çağırıyordu. Bazen hayale daldığında, tanımadığı yüzler görüyordu. Neredeyse bazı sözcükleri duyacaktı. Daha ona kimse söylemeden bazı şeylerin adını bildiği zamanlar oluyordu. Özellikle silah isimlerinin...

Farkındalığının içinde önemli şeyler büyüyordu. Bütün gezegen çöle dönüşecekti ve bu değişim, kendisini büyüten Bene Gesseritler'i öldürmek isteyen Şerefli Analar yüzündendi.

Hayatını kontrol eden Aziz Anneler, siyah kaftanları, hoşgörüsüz ve akı olmayan masmavi gözleriyle onu sık sık ürkütüyordu. Bunun sebebi yedikleri bahardı; öyle deniliyordu.

Sadece Odrade, o çok önemli birisi olan Odrade, ona gerçek sevgi hissini tattırıyordu. Herkes ona Baş Anne diyordu ve meyve bahçelerinde yalnız kaldıkları zamanlar dışında, o da kendisini böyle çağırmasını söylemişti. Yalnız kaldıklarında ona Anne diyordu.

Dokuzuncu yılın hasat zamanı, bir sabah yürüyüşü sırasında, Central'in kuzeyine olan elma bahçelerin üçüncü terasının hemen üzerindeki değişik bitkilerle dolu sığ bir kuytuluğa geldiler. Yoğun yeşillik ve küçük çiçeklerle dolu dolambaçlı patika içine yerleştirilmiş siyah atlama taşlarını keyifle seyredebilecekleri bir yerde, Odrade elini omzuna koydu ve onu tuttu. Odrade tuhaf bir günündeydi. Bunu ses tonundan anlamıştı.

"Mülkiyet ilginç bir sorun" dedi. "Biz mi bu gezegenin sahibiyiz yoksa o mu bizim sahibimiz?"

"Buradaki kokuları seviyorum" dedi Miles.

Onu serbest bıraktı ve önünde ilerlemesi için teşvik etti. "Burayı burunlar için ektik Miles. Kokulu otlar. Onları dikkatlice çalış ve kütüphaneye döndüğünde kitaplarının içinde onları bul." Kökler salarak uzanan bir bitkiyi ezmekten kaçınınca, "Oh, üstlerine basabilirsin!" dedi Odrade. Sağ ayağını sağlam bir biçimde yeşil sarmaşık filizinin üzerine bastı ve keskin kokusunu içine çekti.

"Üstlerinde yüründüğünde koku salgılamaları için ekilmişlerdir" dedi Odrade. "Bekçiler sana vatan hasretine karşı nasıl davranmak gerektiğini öğretiyorlar. Vatan hasretinin, koku duyusuyla ilgili olduğunu biliyor muydun?

"Evet, Anne." Bastığı yere bakmak için dönerek, "Ve bu da Biberiye" dedi Teg.

"Nereden biliyorsun?" sesinde yoğunluk vardı.

Omzunu silkerek "Sadece biliyorum" dedi.

"Bu orijinal bir anı olabilir." Sesi mutluluğunu ifade ediyordu. endişeli bir hal aldı. "Her gezegenin, Yaşlı Dünya'dan esinlendiğimiz kalıpları uyguladığımız bir karakteri vardır. Bazen bu belirsiz bir taslaktır; ama burada başarıya ulaştık."

Eğilip asit yeşili bir bitkiden bir dal parçası kopardı. Parmakları arasında onu kırıp, elini Teg'in burnuna götürdü. "Adaçayı."

Odrade haklıydı, fakat o nasıl bildiğini anlatamıyordu.

"Yemeklerde bu tadı almıştım. Bu karışımdaki, melanj gibi bir şey mi?"

"Tadı geliştirir ama bilinci etkilemez." Ayağa kalktı ve bütün görkemiyle, aşağı, ona doğru baktı.

"Burayı iyi hatırla Miles. Ata Dünyalarımızı yitirdik, ama burada köklerimizle bağlantıyı tekrar yakaladık."

Kendisine önemli bir şeyler öğrettiğini hissetti ve Odrade'e sordu: "Neden bu gezegenin bizi sahiplendiği düşüncesine kapıldın?" Hizmetkârlar hakkında bir şeyler biliyor musun?"

"Mesela Roitiro, arkadaşım Yorgi'nin babası. Yorgi, bir gün en büyük kız kardeşinin onların ekim alanlarının hizmetkârı olacağını söyledi."

"Doğru, biz birçok gezegende öbür halklardan çok daha uzun süreli yaşadık; ancak hep hizmetkârdık."

"Rahibeler Meclisi'nin sahibi siz değilseniz, peki ya sahip kim?"

"Belki de hiç kimse. Benim sorum şu: Rahibelik ve bu gezegen; birbirimizin üzerinde iz bırakabildik mi?

Önce yukarı yüzüne, sonra aşağıya ellerine baktı. Acaba Rahibeler Meclisi, şu anda onun üzerinde bir iz bırakıyor olabilir miydi?

"İzlerin çoğu içimizdeki derinliklerde." Miles'in elini tuttu. "Gel benimle." Hoş kokulu kuytuluğu terk edip Roitiro'nun bölgesine tırmandılar. Giderlerken Odrade konuşuyordu.

"Rahibelik nadiren botanik bahçeleri kurar" dedi. "Bahçeler, gözler ve kulaklardan daha fazlasını beslemeli."

"Yiyecek gibi mi yani?"

"Evet, önce hayatlarımızı desteklemeli. Bahçeler yiyecek üretir. Geride bıraktığımız kuytuluk, mutfaklarımız için hasat edilir."

Onun söylediği sözlerin içine akarak oradaki boşlukları doldurduğunu hissetti. Yüzyıllarca ilerisinin plânlanışını hayal etti: Su boşaltma havzasını tutmak için, bina kirişlerinin yerine konulacak ağaçlar, göl ve dere kıyılarının çökmesini önlemek, rüzgâr ve yağmurdan toprağın üst tabakasını korumak ve suların içinde balıkların üremesi için yuva yerleri yapmak. Bene Gesseritler, ağaçlardan gölgelik, korunak ve hatta çimenliklere ilginç gölgeler düşürmesi için yararlanmışlardır.

"Diğer bitki ve ağaçlar; işte bizim sembiyotik yaşantımız" dedi Odrade.

"Sembiyotik mi?" Bu yeni bir kelimeydi.

Daha önce karşılaştığını bildiği bir şey ile ona açıklamaya çalıştı: Başkalarıyla birlikte mantar toplamaya gitmek.

"Mantarlar dost köklerin doyanışması olmaksızın büyüyemezler. Her biri özel bir bitki ile sembiyotik bir ilişki içindedir. Büyüyen her şey başkasından, ihtiyacı olan bir şeyi alır."

Odrade uzun uzadıya anlatmaya koyuldu; Teg öğrenmekten sıkılmış bir halde bir çim kümesini tekmeledi ve Odrade'in onu tedirgin edici bir şekilde süzdüğünü gördü. Çirkin bir şey yapmıştı. Neden büyüyen bitkilerden bazılarına basmak suçtu da diğerlerine değildi?

"Miles! ot, rüzgârın toprağın üst tabakasını, nehirlerin dibi gibi yerlere taşımasını önler." Bu ses tonunun anlamını biliyordu. Azarlama. Rahatsız ettiği çimen kümesine baktı.

"Bu otlar sığırlarımızı besler. Bazılarında, ekmek ve diğer yiyeceklerimizin içine kattığımız tohumlar vardır. Bazı kamış otlar rüzgâr çiti görevi görür."

Bunu o da biliyordu! Fakat ilgisini başka yöne çekmek için, "Rüzgâr çiti mi?" dedi heceleyerek. Odrade gülümsedi ve Miles onu şaşırtabileceğini düşünmekle hata ettiğini anladı. Bunu kabullenmiş olarak, dersi sürdüren Odrade'i dinlemeye koyuldu. Çöl geldiğinde, ana kökleri birkaç yüz metre aşağıya uzanan üzümler, muhtemelen en son yok olacaklardandır" dedi ona. Meyve bahçeleri ise ilk ölenlerden olacaktır.

"Niye ölmeleri gerekiyor?"

"Daha önemli yaşam biçimleri için yer açmaları gerektiğinden."

"Kum solucanı ve melanj için..."

Bene Gesseritlerin var olmak için gereksinim duyduğu bu baharla, kum solucanları arasındaki bağıntıyı bilerek onu memnun ettiğini gördü. Düzenin nasıl işlediğini bilmiyordu ama bir kapalı devre hayal etti. Kum solucanlarından kum balıklarına gidiş ve buradan melanja geri dönüş. Ve Bene Gesseritler bu kapalı devreden istediklerini alıyorlardı.

Bu eğitimden sıkılmış olarak sordu: "Bütün bu şeyler zaten ölecekse, niye geri döndüğümde kütüphaneye gidip isimlerini öğrenmek zorundayım?"

"Çünkü sen bir insansın ve insanların sınıflandırmaya ve her şeyi etiketlemeye karşı derin bir istekleri vardır."

"Niye böyle şeyleri öğrenmek zorundayım?"

"Çünkü böylece isimlendirdiğimiz şeylere sahip çıkarız. Bizler, yanıltıcı ve tehlikeli bir mülkiyeti üzerimize alırız."

Yine mülkiyete dönüş yapmıştı.

"Benim sokağım, benim gölüm, benim gezegenim" dedi. "Sonsuza kadar benim etiketi. Bir yere veya bir şeye koyduğun etiket senin hayatının sonuna dek bile yaşayamayabilir. Ancak, fatihler tarafından bahşedilmiş bir sus payı.... ya da korku ile hatırlanacak bir ses olarak varlığını sürdürebilir."

"Dune" dedi Miles.

"Hızlısın!"

"Şerefli Analar Dune'u yaktılar."

"Eğer bulurlarsa bize de aynı şeyi yapacaklar."

"Ben Başar'ınız olduğum sürece yapamazlar!" Kelimeler içinden düşünmeden çıkmıştı, ancak bir kez konuşulduğunda, içinde gerçek payı olabileceğini hissetti. Kütüphane kayıtlarına göre Başarlar, yalnızca savaş alanında görünmekle, düşmanlarını korkudan titretmişlerdi.

Onun ne düşündüğünü sanki biliyormuşçasına, "Başar Teg savaşın artık gerekli olmadığı durumlar yaratmakta da aynı ölçüde ünlüydü" dedi Odrade.

"Ama o düşmanlarımızla savaşmamış mıydı?"

"Dune'u hiçbir zaman unutma, Miles. O, orada öldü."

"Biliyorum."

"Bekçiler sana Caladan öğretiyorlar mı?"

"Evet, tarih kitaplarında ona Dan diyorlar."

"Etiketler Miles. İsimler, hatırlama açısından ilginçtirler ama insanların çoğu diğer bağlantıları kurmayı başaramazlar. Sıkıcı tarih dersi ha? İsimler, hem işaret etme hem de hemcinslerin ile iletişim kurmak açısından yararlı değil mi?"

"Sen benim hemcinsim misin?" Şu ana kadar aynen bu kelimelerle düşünmese de kendisini rahatsız eden bir soruydu bu.

"Bizler, sen ve ben Atreides'iz. Caladan dersine geri döndüğünde bunu hatırla."

Meyve bahçelerinin içinden çayırı geçip ağaçlar arasından Central'i gören, gözleme elverişli tepeye çıktıklarında, Teg, yönetsel siteyi ve onun çölü engellemek için ekilen alanlarını yeni bir duyarlılıkla izledi. Çitli yoldan Birinci Sokaktaki kemere doğru aşağıya inerlerken bu görüntüyü kaybetmemeye çalıştı.

"Canlı bir inci" diye tanımladı Central'i Odrade.

Altından geçerlerken, giriş kemerinin üstüne yakılarak işlenmiş sokak ismine baktı. Galach, akıcı satırları olan, zarif bir el yazısı örneğidir; bir Bene Gesserit işlemesi. Bütün binalar ve sokaklara bu el yazısından esinlenerek etiketlenmişti.

Central'de etrafına bakınırken, önlerindeki meydanda dans eden fıskiye ve zarif detaylar, insan deneyiminin derinliklerini hissetmesine neden oldu. Bene Gesseritler bu yeri anlayamadığı bir biçimde güven verici yapmışlardı. Meyve bahçesi gezintilerinde ve çalışmalarında elde ettiği basit ya da karmaşık şeyler netlik kazanıyordu. Bu gizli bir Mentat yanıtıydı, fakat bunu bilmiyordu. Yanılmaz hafızasının bazı ilişkileri yerinden oynatıp tekrar düzenlediğini hissetti. Aniden durdu ve gerisin geri, geçtikleri yolun kemeri ile çevrelenmiş meyve bahçesine baktı. Her şey bağıntılıydı. Central'in atıkları metan ve gübre üretiyordu. (Benzer bir tesisi bir bekçi ile gezmişti.) Metan, pompaların çalışmasını ve soğutmanın bir kısmının gerçekleşmesini sağlı-

yordu. ilişkiler hakkında konuşmak ve "genel bakış açısını" vermek için onu "topter" ile Central'in üzerinden uçurduğu bir sonbahar öğleden sonrasını hatırladı. O zaman sadece kelimeler duymuştu fakat şimdi, kelimelerin anlamı vardı.

"Yaratabileceğimiz kapalı bir ekolojik devreye olabildiğince yakın" dedi Odrade 'topter'in içinde. "İklim Kontrol'ün yörüngecileri onu izler ve bitkileri birbirlerine olan bağlantılarına göre kümeler."

"Niye orada dikilip meyve bahçelerine bakıyorsun, Miles?" Sesi emrediciydi ve Miles'ın buna karşı savunması yoktu.

"Ornitopter'de güzel fakat tehlikeli olduğunu söylemiştin."

Birlikte sadece bir 'topter gezisi yapmışlardı. Odrade bağlantıyı hemen yakaladı. "Ekolojik devre." Miles döndü ve yukarı ona baktı bekleyerek.

"Devre kapalı" dedi Odrade. "Yüksek duvarlar yapıp, değişimin içeri girmesini engellemek ne kadar cezbedici. Burada, tatmin edici rahatlığımız içinde oturup çürüyelim. "

Odrade'in sözleri onu endişelendirdi. Bunları daha önce duymuştu... başka bir yerde, başka bir kadın elini tutarken.

"Herhangi bir kapalı mekân, yabancı düşmanlığının üremesi için verimli bir bölgedir" dedi Odrade, "Bu da tadı acı bir hasata neden olur."

Kelimeler tıpa tıp aynı olmamakla birlikte ders aynıydı.

Elleri, onun elleri arasında terlemiş bir halde, yavaşça Odrade'in yanında yürüdü.

"Neden bu kadar sessizsin Miles?"

"Sizler çiftçisiniz" dedi, Teg. "Siz Bene Gesseritler'in esas işi bu."

Ne olduğunu hemen anlamıştı; onun bilgisi dışında Mentat eğitimi ortaya çıkıyordu. Burayı şimdiden keşfetmemek daha iyi idi. "Büyüyen her şey bizi ilgilendiriyor, Miles. Bunu anlaman anlayışlı olduğunu gösterir."

O, kuledeki ve Miles da okul bölümündeki yerine dönmek için ayrılırlarken, "Bekçilerine, gücün ustaca kullanımı konusunu vurgulamalarını söyleyeceğim" dedi Odrade.

Yanlış anladı ve "Şu anda zaten las silahları ile çalışıyorum. İyi olduğumu söylüyorlar" dedi Teg.

"Duydum. Ama elinde tutamayacağın silahlar da var. Bunları ancak zihninde taşıyabilirsin."

Kurallar, ardında küçük zihinlerin prens-likler kurduğu kaleler inşa ederler. Bu da iyi zamanlarda tehlikeli, buhran za-manlarında ise tam bir felakettir.

Bene Gesserit Kanunu

Büyük Şerefli Ana'nın odasında cehennemi bir karanlık vardı. Yüksek Hanımefendi yardımcısı ve Büyük Şövalye Logno, gelen emirle ışıklandırılmamış koridordan içeri girdi ve karanlığı görünce titredi. Işıklandırma olmadan yapılan bu görüşmeler onu ürkütüyordu ve Büyük Şerefli Ana'nın bundan zevk aldığını biliyordu. Fakat bu, karanlığın tek nedeni olamazdı. Büyük Şerefli Ana acaba bir saldırıdan mı korkuyordu? Birkaç Yüksek Hanımefendi yatakta iken öldürülmüşlerdi. Dekorun seçiminde bu rol oynamış olmakla birlikte, tek neden bu değildi.

Karanlığın içinde ağlama inleme sesleri.

Bazı Şerefli Analar alaylı bir şekilde gülüp, Büyük Şerefli Ana'nın bir Futar'la yatma cesaretini gösterdiğini söylediler. Büyük Şerefli Ana birçok cesaret isteyen iş yapmıştı. Saçılma'daki felaketten silahları kurtarmamış mıydı? Fakat

Futarlar...? Rahibeler Futarlar'ın seks ile bağlanamayacaklarını biliyorlardı. En azından, insanlarla seks söz konusu olduğunda bu böyleydi. Binbir Surat'ın düşmanları bu işi böyle yapıyor olabilirlerdi. Kim bilebilirdi ki.

Uyku odasını bir kürk kokusu kaplamıştı. Logno kapıyı ardından kapayarak bekledi. Büyük Şerefli Ana, kendisini kuşatan karanlığın içinde ne yaparsa yapsın rahatsız edilmeyi sevmezdi. *Fakat benim onu Dama diye çağırmama izin veriyor.*

Bir inilti ve sonra: "Yere otur Logno. Evet oraya, kapının yanına."

Beni gerçekten görüyor mu yoksa tahmin mi ediyor?

Logno bunu düşünme cesaretini kendinde bulamadı. *Zehir. Bir gün onu bu yolla defedersin. Temkinli, ama dikkati dağıtılabilir.* Onun Rahibeleri buna burun kıvırmakla birlikte, zehir tahtı ele geçirmek için kabul gören bir araçtı. Tabii bu halefin, saltanatını sürdürmek için başka yolları da biliyor olması halinde geçerliydi.

"Logno, bugün konuştuğun Ix'liler Silah hakkında ne diyorlar?"

"İşlevini anlamıyorlar Dama. Onlara ne olduğunu söylemedim."

"Tabii ki söylemeyeceksin."

"Yine Silah ve Şarjının bir araya getirileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bana burun mu kıvırıyorsun, Logno?"

"Dama! Ben hiçbir zaman böyle bir şey yapmam."

"Umarım öyledir."

Sessizlik. Logno her ikisinin de aynı problemi göz önüne aldıklarını anladı. Felaketten sadece üç yüz birim Silah kurtulabilmişti. Her biri, Şarjı elinde tutan Konsey'in donatmaya karar vermesi halinde sadece bir kez kullanılabilirdi.

Büyük Şerefli Ana, Silahı kontrol etmekle birlikte, onun korkunç gücünün ancak yarısına sahipti. Şarjsız Silah, elde tutulabilen küçük bir siyah borudan ibaretti. Şarjı ile birlikte, sınırlı atış alanını kapsayan yay içinde, kansız ölüm kusabilirdi.

"Binbir Surat'ın adamları" diye homurdandı Büyük Şerefli Ana.

Logno homurtunun kaynaklandığı yere doğru başını salladı.

Belki beni görebiliyor. Ona Ix'lilerin ne sağladığını veya felaketten neleri kurtardığını bilmiyorum.

Ve Binbir Surat'ın adamları - ebedi lanetler üzerlerine olsun - felakete neden olmuşlardı. Onlar ve Futarlar'ı. O bir avuç Silah dışında, diğerlerine nasıl da kolay el konulmuştu. Ürkütücü kuvvetler. *Savaşa geri dönmeden önce kendimizi iyi donatmalıyız. Dama haklı.*

"Şu gezegen – Buzzel" dedi Büyük Şerefli Ana. "Korunmadığından emin misin?"

"Herhangi bir savunma algılayamadık. Kaçakçılar korunmadığını söylüyorlar."

"Fakat orada zengin Soo taşı yatakları var!"

"Burada, Eski İmparatorlukta, cadılara nadiren saldırma cesareti gösterilir."

"O gezegende, onlardan sadece bir avuç bulunduğuna inanmıyorum! Bu bir tuzak olmalı."

"Bu her zaman mümkün, Dama."

"Ben kaçakçılara güvenmem, Logno. Onlardan birkaçı ile bağlantı kur ve Buzzel'daki durumu tekrar kontrol et."

"Haklısın Dama."

"Ix'lilere söyle; eğer Silah'ı kopyalayamazlarsa biz hoşnutsuz olacağız."

"Fakat Şarj olmadan, Dama..."

"O konu ile gerektiğinde ilgileniriz. Şimdi odadan dışarı çık."

Logna dışarı çıkarken, onun tıslamayı andırır biçimde "Evettt" dediğini duydu. Uyku odasından sonra koridorun karanlığı bile daha çekiciydi. Logna ışığa doğru hızla ilerledi.

Karşı çıktıklarımızın içindeki en kötülere benzeme eğilimimiz vardır.

Bene Gesserit Kanunu

Yine su imajları!

Bütün bu lanet olası gezegeni çöle çeviriyoruz ve ben su imajları alıyorum!

Odrade çalışma odasında oturdu, etrafında her zamanki sabah karmaşası vardı ve Deniz Çocuğu'nun dalgalarla yıkanarak yüzdüğünü hissetti. Dalgalar kan rengindeydi. Odrade'in Deniz Çocuğu kanlı zamanları önceden tahmin edebiliyordu.

İmajların kaynaklandığı yeri biliyordu: Aziz Annelerin hayatına hükmetmesinden önce, Gammu kıyılarındaki güzel evlerinde geçirdikleri çocukluk. Kafasındaki endişelere rağmen bir gülümsemeyi engelleyemedi. Babası tarafından hazırlanmış midyeler. Ve hâlâ tercih ettiği yahni.

Çocukluğuna dair hatırladığı en iyi şey deniz gezintileri idi. Dalgaların üzerinde yüzmek yüreğinin derinliklerinde bir şeyleri oynatıyordu. Dalgaların kaldırıp indirmesi, sularla çevrili eğri sınırların hemen ötesinde, garip yeni dünya-

lar ve sınırsız ufukların varlığı hissi; kendisini destekleyen cevherin ta içinde ifade edilmeden mevcut olan tehlikenin heyecan verici yanı... bütün bunların hepsi beraberce ona, Deniz Çocuğu olduğunu söylüyordu. Baba da orada daha sakindi. Yüzü rüzgâra dönük ve koyu saçları uçuşan Anne Sibia daha mutluydu. O günlerde ışıyan bir denge hissi vardı. Odrade'in en eski Diğer Anı'sından da eski bir dille konuşulmuş, bir güven mesajıydı bu. *"Burası benim yerim, benim ortamım. Ben bir Deniz Çocuğuyum."*

Onun kişisel akıllılık kavramı bu zamanlardan kaynaklanıyordu. *Yabancı denizlerde dengede kalma yeteneği. Beklenmedik dalgalara rağmen en derindeki kişiliğini muhafaza etme yeteneği.*

Anne Sibia, Odrade'e bu yeteneği, Aziz Annelerin gelip "gizli Atreides evladını" almalarından çok önce vermişti. Yalnızca bir sütanne olan Anne Sibia, Odrade'e kendini sevmeyi öğretmişti.

Her türlü sevgiye şüpheyle bakılan Bene Gesserit toplumunda bu Odrade'in en büyük sırrı olarak kaldı.

Temelde, kendimle mutluyum. Yalnız kalmaktan sıkılmıyorum. Bahar Istırabı kendisini Diğer Anı'lara boğduğundan beri, herhangi bir Aziz Annenin yalnız kalabildiği söylenemezdi.

Anne Sibia ve elbette Baba, Bu gizli yıllar boyunca derin bir güç aşılamışlardı. Aziz Anneler'e bu gücü büyüterek yaymak kalmıştı.

Bekçiler, Odrade'in "kişisel eğilimlere karşı duyduğu derin isteği" kökünden kazımaya çalıştılarsa da başarılı olamadılar; ancak başarısızlıklarının da pek farkında değillerdi, sürekli şüphe içindeydiler. Sonunda, Salusa Secundus'taki en kötünün yapay örneği olarak düzenlenen Al Dhanab'a gönderilmişti. Burada sınavların sürekli olduğu bir gezegende pişecekti. Birçok açıdan Dune'dan bile kötü

bir yerdi burası: Yüksek yamaçlar ve kuru vadiler, sıcak ve buz gibi rüzgârlar, bazen çok fazla ve bazen de çok az rutubet. Rahibelik onu, kaderi Dune'da yaşamak olanlar için, bir kendini kanıtlama alanı olarak düşünüyordu. Fakat bunların hiçbirisi, Odrade'in içindeki o gizli nüveye dokunamamıştı. Deniz Çocuğu bozulmamış olarak kalmiştı.

Ve şimdi beni uyaran da Deniz Çocuğu.

Acaba bu önceden sezinlenebilen bir uyarı mıydı?

Her zaman bu yeteneğe sahip olmuştu; Rahibeliğin başına gelebilecek tehlikeleri haber veren o küçük seğirme. Kendi varlıklarını haber veren Atreides genleri. Rahibeler Meclisi mi tehdit altındaydı acaba? Hayır, seğirme, tehlikede olanların başkası olduğunu söylüyordu. Bu da önemliydi ama.

Ya Lampadas? Yeteneği bunu bilemiyordu.

Üreyen Bayanlar bu tehlikeli önceden bilme yeteneğini Atreides soylarından silmeye çalışmışlar ama sınırlı bir başarı elde etmişlerdi..

"Bir başka Kuisatz Haderah'a izin veremeyiz."

Baş Anne'deki bu tuhaflığın farkındaydılar; fakat Odrade'in merhum selefi Taraza onun bu yeteneğinin dikkatli kullanımını tavsiye etmişti. Taraza'nın görüşüne göre Odrade'in önceden bilme yeteneği, sadece Bene Gesserit tehdit altındayken çalışıyordu.

Odrade de aynı fikirdeydi. Tehlikeler gözünün önüne gelince hoşlanmadığı anlar yaşıyordu. Görüntüler. Ve son günlerde rüyalar.

Berrak bir biçimde tekrarlanan bir rüya idi bu; her duyusu, zihninde meydana gelen bu sezgi yoluyla bilme haline uyum sağlamıştı. Uçurumun iki yakasına gerilmiş bir ip üzerinde yürüyordu; ve birisi – arkasına bakıp kim olduğunu anlamaya cesaret edemediği birisi – ipi bir baltayla kes-

mek için geliyordu. Çıplak ayaklarının altındaki liflerin kaba burkulmalarını hissedebiliyordu. Yanık kokuları taşıyan rüzgârın, soğukça esişini hissetti. Ve baltalının yaklaştığını *biliverdi.*

Attığı her tehlikeli adım tüm gücünü harcamasını gerektiriyordu. Adım! Adım! İp sallandı ve dengesini bulmaya çalışarak kollarını iki yana açtı.

Eğer ben düşersem Rahibelik de düşer!

Bene Gesserit ipin altındaki uçurumun dibinde son bulabilirdi. Her sevgi dolu canlı gibi, Rahibelik de bir gün sona ermeliydi. Hiçbir Aziz Anne bunu inkâr edemezdi.

Fakat burada değil! İp kopanlmamalı, düşmemeliyim! İpin kesilmesine izin vermemeliyim! Baltalı adam gelmeden karşıya ulaşmalıyım. Başarmalıyım! Başarmalıyım!

Rüya hep burada sona eriyordu ve kendi sesi kulaklarında çınlayarak uyku odasında uyanıyordu. Ürpermişti. Fakat terleme yoktu. Sancılı ve korkulu rüyalarda bile, Bene Gesserit sınırlamaları gereksiz fazlalıklara izin vermiyordu.

Vücudun terlemeye ihtiyacı yoksa, vücut terlememeliydi.

Çalışma odasında gördüğü rüyayı hatırlayarak otururken, gerilmiş ip simgesinin derinliklerinde yatan gerçeği hissetti: *Üzerinde Rahibeliğin kaderini taşıdığım o ince telcik!* Deniz Çocuğu yaklaşan kâbusu hissetti ve kanlı su imajları ile araya girdi. Bu önemsiz bir uyarı değildi. Uğursuzdu. Ayağa kalkıp şöyle bağırmak istedi: "Otların arasına dağılın! Kaçın! Kaçın benim yavrularım!"

Bu bekçi köpeklerini nasıl da şoke ederdi!

Baş Anne'nin görevleri, zorluklar çıktığında cesaretle karşı koymayı ve önündeki resmi kararlar dışında, hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi davranmayı gerektiriyordu. Panik kaçınılması gereken bir şeydi. Bu önündeki kararların önemsiz olduğu anlamına gelmiyordu. Fakat tavırlarda sükunet gerekliydi.

Bazı yavruları, çoktan kaçmaya başlamışlar ve bilinmeyenin içine dalmışlardı bile. Diğer Anı'da Paylaşılmış yaşamlar. Rahibeler Meclisinde kalan diğer yavrular ne zaman kaçılacağını biliyorlardı. *Ne zaman bizi bulurlarsa!* O zaman davranışlarını durumun gerekleri idare edecekti. Bu, onları en güvenilir biçimde hazırlayan mükemmel eğitimlerinin kazandırdığı bir yetenekti.

Her yeni Bene Gesserit hücresi, sonunda nereye giderse gitsin, Rahibeler Meclisi gibi hazırlanıyordu: Teslimiyet yerine mutlak yok olma. Çığlık çığlığa bir ateş, tutulan kayıtlar ve kıymetli insan teni üzerinde büyük bir tahribat yapacaktı. Hücreyi ele geçirenler, yalnızca kıymetsiz bir enkazla karşılaşacaklardı: Külle kaplanmış ve kargacık burgacık olmuş bir yıkıntı.

Bazı Rahibeler Meclisi rahibeleri kaçmayı başarabilirlerdi. Fakat saldırı anında uçmaya çalışmak ne kadar da boşunaydı!

Önemli kişiler Diğer Anı'yı zaten paylaşıyorlardı. Hazırlık. Baş Anne bundan kaçınıyordu. Ahlâkî sebepler öne sürüyordu!

Nereye doğru kaçmalıydı; acaba kim kurtulacak ve kim yakalanacaktı? Gerçek sorular bunlardı. Hiçbir zaman ortaya çıkmayabilecek kum solucanlarını bekleyen Sheeana'yı yakalasalar ne olurdu? Sheeana artı kum solucanları: Şerefli Analar'ın sömürebilecekleri güçlü bir dinsel güç. Peki ya Şerefli Analar gula-Idaho'yu veya gula-Teg'i yakalarsa ne olacaktı? Bu olasılıklardan birinin bile gerçekleşmesi halinde saklanacak hiçbir yer kalmayabilirdi.

Eğer olursa? Eğer olursa?

Kızgın yılgınlık şöyle söyledi: Aygıttan alınır alınmaz Idaho'yu öldürmeliydik! Ve gula-Teg'i hiçbir zaman büyütmemeliydik. Yalnızca Konsey'in üyeleri, yakın danışmanlar ve izleyicilerin bazıları onun şüphesini paylaşıyordu. Koşullu

kabul ile bu konuyu tartıştılar. Hiçbirisi o iki gula hakkında güven duygusu taşımıyordu. Yok-gemiyi mayınlayıp homurdanan alevler karşısında korunmasız hale getirmelerine rağmen bu değişmedi.

O kahramanca kendini feda ettiği saatler içinde, Teg görülmeyeni (buna yok-gemiler de dahil) *görebilir* hale mi gelmişti? *Dune'daki o çölde bizi nerede bulacağını nasıl bilmişti?*

Ve bunu Teg başarabiliyorsa, sayısız kuşaklar boyunca topladığı Atreides genleri ve bilinmeyen başka genler ile tehlikeli bir şekilde marifetli olan Duncan Idaho da aynı yeteneğe ulaşabilirdi.

Belki ben bile yapabilirim!

Aniden gelen şaşırtıcı bir kavrayış ile Odrade, Tamalane ve Bellonda'nın kendisini, onun iki gulayı izlerken hissettiği korkuyla seyrettiklerini kavradı.

İnsanların, yok-gemileri ve benzer gizlilikleri keşfedebilecek şekilde hassas hale getirilebileceklerini bilmek, evrenlerinde dengesizliğe yol açacak büyük bir etki yapacaktı. Bu en azından Şerefli Analar'ı kaçış rotasına sokacaktı. O her zaman "Rahibelik için çalışan damızlık bir erkek" olmadığını söylemekle birlikte, onlar için birçok kez uygulamada bulunmuştu.

Her zaman kendisi için çalıştığını düşünüyordu. Belki de öyleydi.

Konsey, Teg'in içinde yeşermeye başlayan bu çiçeğin Atreides kökünden gelen her dölde var olabileceğinden şüphe ediyordu.

Aylar ve yıllar nereye gitmişti? Ya günler? Yeni bir hasat mevsimi gelmişti ama Rahibelik içinde bulunduğu kargaşadan kurtulamamıştı. Odrade sabahı yarıladığını fark etti. Central'den yükselen sesler ve kokular ona kendilerini hissettiriyorlardı. Koridorda insanlar. Komün mutfağında pişen tavuk ve lahana. Her şey normaldi.

Bu çalışma saatleri içinde bile su görüntüleriyle yaşayan birisi için ne normaldi ki? Deniz Çocuğu Gammu'yu unutamıyordu. Okyanus yosunlarının meltemle sürüklenen parçaları, her nefesi oksijenle dolu hale getiren ozon ve özgürlükleri, yürüyüşleri ve konuşmalarından belli olan çevresindeki o insanlar... Deniz hakkındaki konuşmalar tartamayacağı kadar derinlere iniyordu. Sıradan konuşmalar bile o deniz altı nitelikleri taşıyordu orada; altlarındaki akıntılarla birlikte sürüklenen okyanusa özgü bir hitap yeteneği mevcuttu.

Odrade kendini, o çocukluk denizinde su üstünde yüzer halde hatırlama ihtiyacını duydu. Orada bildiği güçleri yeniden yakalamak ve daha masum olduğu zamanlara ait güçlendirici nitelikleri içine çekmek istiyordu.

Nefesini alabildiğince tutarak tuzlu suya yüzükoyun yatmış, tasaları gideren denizle yıkanmış bir şimdinin içinde yüzüyordu. Bu, stresle mücadelenin öz varlığına indirgenmiş haliydi. Derin bir sükunet her yanını kapladı.

Yüzüyorum, demek ki varım.

Uyanılmış ve yenilenmiş bir Deniz Çocuğu. Hiç kabullenmemekle birlikte, ümitsizce yenilenmeye ihtiyaç duymuştu.

Odrade önceki gece, bir çalışma odası penceresinden yansıyan yüzüne bakmıştı. Yaşlılık, sorumluluklar ve yorgunluğun, hep birlikte, yanaklarını içeri çökertip, ağız kenarlarını büktüğünü görerek dehşete düşmüştü. Kösnül dudakları incelmiş, yüzünün kıvrımları uzamıştı. Yalnızca o masmavi gözleri, geleneksel yoğunluğuyla parlıyordu ve hâlâ adaleli ve uzun boyluydu.

Odrade aniden, istasyonları belirten simgeleri tuşladı ve masanın üzerinde beliren yansımaya bakmaya koyuldu: Rahibeler Meclisi uzay alanında oturmuş bir yok-gemi, Zaman'dan ayrılmış gizemli ve devasa bir makineler yumağı. Yarı uyanık olduğu yıllar sırasında, batmış büyük bir alanı iniş düzlüğüne bastırmış ve neredeyse sıkışıp kalmıştı. Bü-

yük bir yumaktı; motorları, özellikle Bene Gesseritler'e ucuza satmaktan büyük bir zevk alacak Lonca Kaptanlarından ve diğer önceden bilme yeteneğine sahip araştırmacılardan gizli kalacak şekilde, sessizce çalışıyordu.

Peki şu anda bu görüntüyü niye çağırmıştı?

Orada yaşamaya mecbur bırakılan üç kişi yüzünden – Scytale, sağ kalan son Tleilaxu Ustası ve yok-gemiyle bağıntılarının yanısıra, birbirlerinin de tutsağı olan, cinsel bağıntılı çift Murbella ve Duncan Idaho.

Buraya kadar hiçbir şey basit değildi.

Bene Gesserit'in üstüne aldığı girişimler için çok az basit açıklamalar bulunurdu. Yok-gemi ve taşıdığı hayati yük ancak büyük bir çaba olarak sınıflandırılabilirdi. Pahalı. Hazırda bekleme durumunda bile enerji açısından çok pahalıya mal oluyordu.

Bütün bu harcamalara karşı ortaya çıkan cimrice ölçümler, enerji krizinden bahsediyordu. Bu da Bell'in tasalarından biriydi. En objektif olduğu zamanlarda bile bunu sesinden anlayabilirdiniz: "Bıçak kemiğe dayandı, kemerde sıkılacak delik kalmadı!" Bugünlerde her Bene Gesserit, Muhasebe'nin, Rahibeliğin dışarı akan yaşama gücünü endişeyle izleyen tetikteki gözlerinin, kendi üzerinde olduğunu biliyordu.

Bellonda, sol koltuğunda kristal ridulyan kayıtlarından oluşan bir rulo olduğu halde habersizce çalışma odasına daldı. Adeta zeminden nefret edercesine yürüyor ve üstüne "Bunu da al! Bunu da! Bunu da!" der gibi basıyordu. Zemini, ayaklar altında yer aldığından dolayı dövüyordu.

Odrade, Bell'in gözlerindeki ifadeyi görünce, göğüs kafesinin gerildiğini hissetti. Bellonda ridulyan kayıtlarını masanın üstüne atarken, "Pat!" diye bir ses yükseldi.

"Lampadas!" dedi Bellonda, sesinde ıstırap vardı.

Odrade ruloyu açma ihtiyacını duymadı. *Deniz Çocuğu'nun kanlı suyu gerçek olmuştu.*

"Hiç kurtulan yok mu?" Sesinde bir zorlama hissediliyordu. Bellonda, Odrade'in masasının kendi tarafında bulundurduğu sandalyeye çökerek otururken "Yok" dedi.

Sonra içeri Tamalane girdi ve Bellonda'nın arkasına oturdu. Her ikisi de şoke olmuş gibiydiler.

Kurtulan yoktu.

Odrade, göğüslerinden ayak tabanlarına inen hafif bir titreme geçirdi. Başkalarının böylesi açık bir tepki göstermesini görmelerine aldırış etmiyordu. Bu çalışma odası, Rahibelerden daha beter davranışlar görmüştü.

"Raporu kim verdi?" diye sordu Ordrade.

"Bizim CHOAM casusları kanalıyla geldi ve üzerinde özel işaretimiz vardı. Bilgiyi sağlayan Haham olmalı, hiç şüphe yok" dedi Bellonda. Odrade nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Kar tanelerinin inceden tozuşunu görerek, yanındakilerin arkasında bulunan geniş, kavisli pencereye baktı. Bu haber, orada dışarıda kuvvetlerini düzenleyen kışla birlikte, bütün gücüyle bastırıyordu..

Rahibeler Meclisi'ndeki rahibeler kışın aniden bastırmasından mutsuzluk duyuyorlardı. Zorunluluklar, İklim Kontrol'ün ısıyı, ani bir biçimde düşmeye bırakmasına neden olmuştu. Kışa, yavaş bir giriş söz konusu değildi; şimdi dondurucu bir uyku hali içinden geçmek zorunda olan canlılara karşı, bir şefkat de beslenmemişti. Her gece üç veya dört derece daha soğuyordu. Her şeyi bir hafta kadar bir süre içinde bitir ve onların hepsini sonsuz bir soğukluğun içine terk et.

Lampadas'dan gelen haberleri yansıtan bir soğuk.

Bu iklim değişiminin bir sonucu da sisti. Kısa kar serpintisinin sona ermesiyle birlikte, sisin dağıldığını gördü. Zihni karıştırıcı bir havaydı bu. Çiğ düşmesi için gerekli ısı de-

recesini hava ısısına eşitlediler ve sis geri kalan ıslak noktalara doğru dağıldı. Tülden bir sis gibi yerden kalktı ve yapraksız meyve bahçelerinin arasına zehirli bir gaz gibi yayıldı.

Hiç kurtulan olmamış mıydı?

Bellonda, Odrade'in sorgulayan bakışlarına cevap vermek amacıyla başını iki yana salladı. Lampadas, Rahibeliğin gezegenler ağında bir inci, en öğündükleri okullarının yuvasıydı; şimdi erimiş metal ve külden oluşan cansız bir topa dönüşmüştü. Ve, kendi eliyle seçtiği savunma kuvvetleriyle, Başar Alef Burzumali.

Hepsi de ölmüşler miydi?

"Hepsi öldü" dedi Bellonda.

Eski Başar Teg'in en sevdiği öğrencisi göçmüştü ve bundan hiçbir fayda elde edilememişti. Lampadas – muhteşem kütüphanesi, harika öğretmenleri ve özel öğrencileri... hepsi yok olmuştu.

"Lucilla da mı?" diye sordu Odrade. Aziz Anne Lucilla, Lampadas'ın başbakan yardımcısıydı. Ona, sorun çıkar çıkmaz Diğer Anı'da saklayabileceği her lanetliyi yanına alarak kaçması emredilmişti.

"Casuslar herkes öldü, dedi" diye diretti Bellonda.

Sağ kalan Bene Gesseritler'e ürpertici bir işaretti bu: "Sıra sizde olabilir!"

Bir insan toplumu, nasıl olur da böyle bir vahşete karşı duyarsızlaştırılabilirdi? Odrade bunu düşündü. Herhangi bir Şerefli Ana üssünde sabah kahvaltısıyla birlikte dinlenen haberleri hayal etti: "Yeni bir Bene Gesserit gezegenini yok ettik. Söylenenlere göre ölü sayısı on milyar. Böylece bu ay sekiz gezegen oluyor, değil mi? Biraz krema verebilir misin lütfen?"

Dehşetten neredeyse anlamsız gözlerle, raporu eline aldı ve incelemeye koyuldu. *Bu Haham'dan, hiç şüphe yok.* Raporu nazikçe geri koydu ve Konsey üyelerine baktı.

Bellonda, yaşlı, şişman ve fazla süslüydü. Şimdi okumak için lens takan ve bunun kendi hakkında neleri ifşa ettiğine aldırmayan bir Mentat-Arşivcisi. Bellonda, kör dişlerini geniş bir gülümsemeyle gösterdi, bu da, kelimelerden daha çok şey söylüyordu. Odrade'in rapora gösterdiği tepkiyi görmüştü. Bell bir kez daha, aynı şekilde karşılık verilmesi savını öne sürecekti. Doğal yırtıcılığı ile değer bulan birinden de bu beklenirdi. Daha analitik olacağı Mentat moduna geri itilme ihtiyacını duyuyordu.

Kendi bakış açısından Bell haklı, diye düşündü Odrade. Fakat benim aklıma gelenden hiç hoşlanmayacak. Şimdi söyleyeceklerime dikkat etmeliyim. Plânımı açıklamak için çok erken.

"Vahşiliğin anlamsız olacağı durumlar da vardır" dedi Odrade. "Konuyu dikkatlice ele almalıyız."

Güzel. Bu Bell'in feveranını önler.

Tamalane sandalyesinin üzerinde hafifçe kımıldadı. Odrade kendinden daha yaşlı olan bu kadına baktı. Tamalane eleştiri dolu sabır maskesi arkasında, sakin görünüyordu. Dar yüzünün üzerindeki karlı saçlar: Yaşlılık erdeminin zuhur edişi.

Odrade, Tam'ın aşırı sertlik maskesinin ardındaki gerçeği gördü. Şu ana kadar izlediği ve duyduğu hiçbir şeyden hoşlanmadığını ifade eden bir tavırdı bu.

Bell'in teninin yüzeysel yumuşaklığına tezat olarak, Tamalane'de kemiksel bir katılık vardı. Yine de kendine iyi bakıyordu, adaleleri mümkün olabildiğince iyi durumdaydı. Fakat gözlerinde bunu yalanlayan bir şeyler vardı: *Orada bir geri çekilme hissi; onu hayattan geri çeken bir şey...*

O hâlâ gözlemlemeyi sürdürmekle birlikte, bazı şeyler nihai geri çekilmeye başlamışlardı bile. Tamalane'in ünlü zekâsı, halihazırdaki zamanda gördüklerinin yerine, geçmiş gözlemlere ve kararlara dayanan bir kurnazlığa dönüşmüştü.

Onun yerine geçecek kişiyi hazırlamalıyız. Sanırım bu Sheeana olacak. Sheeana bizim için tehlikeli, ama büyük ümit vaat ediyor. Zaten Sheeana Dune'da kana bulanmıştı.

Odrade, Tamalane'in gür kirpikleri üzerinde odaklanmıştı. Göz kapaklarının üzerindeki düzensizliği saklar biçimde sarkma eğilimi gösteriyorlardı. *Evet.* Tamalane yerine Sheeana.

Çözmek zorunda oldukları sorunları düşününce, Tamalane bu kararı kabul ederdi. Duyuru anında yapması gereken tek şeyin, Tamalane'in dikkatini sorunun büyüklüğüne çekmek olduğunu biliyordu.

Onu özleyeceğim, lanet olsun!

Liderlerin tarihin akıntılarıyla nasıl hareket ettiğini bilmeden tarihi bilemezsiniz. Her lider, önderliğini sonsuz kılmak için yabancılara ihtiyaç duyar. Benim kariyerimi inceleyin: Ben hem liderdim hem de yabancıydım. Sadece bir Kilise Devleti kurduğumu varsaymayın. Bu benim lider olarak işlevimdi ve tarihi modelleri taklit ettim. Zamanımın barbar sanatları beni yabancı olarak resmederler. Sevdiğim nazım: Destanlar. Revaçta olan dramatik ülkü: Kahramanlık. Dansçılar: Vahşice ahlâksız. Onlardan neler aldığımı hissetmeleri için uyarıcı maddeler. Onlardan ne mi aldım? Tarihte bir rol oynama hakkını.

Leto II (Tiran)

Bir Vether Bebe Tercümesi

"Öleceğim galiba!" diye düşündü Lucilla.

Lütfen sevgili Rahibeler, zihnimde taşıdığım bu değerli yükü aktarmadan, ölümün gelmesine izin vermeyin!

Rahibeler!

Mevcut olmakla birlikte, aile kavramı Bene Gesseritler arasında nadiren ifade edilirdi. Genetik açıdan akrabaydılar. Diğer Anı yüzünden bağıntının nerede olduğunu çoğunlukla biliyorlardı. "İkinci kuzen" veya "büyük hala" gibi özel terimlere ihtiyaçları yoktu. Dokumacı kumaşını nasıl görüyorsa, onlar da kan bağlarını öyle görüyorlardı. Çözgü ve argaçın dokumayı nasıl yarattığını biliyorlardı. Aileden daha iyi bir kelime, Rahibeliği biçimlendiren Bene Gesserit dokumasıydı. Fakat çözgüyü sağlayan tarihi Aile içgüdüsüydü.

Lucilla, Rahibeleri ancak şimdi, bir aile olarak düşündü. Aile'nin onun taşıdığı şeye ihtiyacı vardı.

Gammu'ya sığınmakla budalalık ettim.

Fakat onun hasar görmüş yok-gemisi daha ileriye gidemezdi. Şerefli Analar ne kadar da şeytani bir ölçüsüzlük içindeydi. İma edilen nefret Lucilla'yı dehşete düşürmüştü.

Her biri, dokunulduğunda ateşe hazır bir las silahı ve bir alan yansıtıcısı ile donatılmış küçük yok küreler döşenmiş Lampadas'ın çevresindeki kaçış yolları birer ölüm tarlasını andırıyordu. Lazer, yok-küresinin içindeki Holzmann jeneratörünü vurunca, zincirleme reaksiyon nükleer enerjiyi ortaya çıkardı. Tuzak alanına girince, helak edici bir patlama sessizce üzerinize yayılıyordu. Bu pahalı ama yetkindi. Bu patlamalardan yeterincesi bir araya getirildiğinde dev Lonca gemisi bile boşlukta topallayan bir zavallıya dönüşebilirdi. Lucilla'nın gemisinin savunma analiz sistemi, Tuzağın doğasını tanımladığında iş işten geçmişti, artık çok geç olduğunda nüfuz edebilmişti; fakat şansı yine de yaver gitmişti; öyle düşünüyordu.

Yalıtılmış Gammu çiftlik evinin ikinci kat penceresinden dışarı bakarken kendini şanslı hissetmiyordu ama. Pencere açıktı ve öğleden sonra esintisi kaçınılmaz bir petrol kokusunu içeri taşıyordu. Orada dışarıda ateşin dumanında kirli bir şeyler vardı. Harkonnenler, bu gezegendeki yağlı

işaretlerini öylesine derinlere bırakmışlardı ki bunu silmek mümkün olmayabilirdi.

Buradaki bağlantıları emekli bir Suk doktoruydu fakat Lucilla onu daha derinlemesine tanıyordu. Bu öylesi bir sırdı ki, Bene Gesserit'te sayılı kişiler bunu paylaşıyorlardı. Bu bilgi özel bir sınıflandırmaya tabi idi. Bize zarar vereceği den, kendi aramızda bile konuşmadığımız sırlar. Açık bir yol olmadığı için, hayatları paylaşmamız esnasında Rahibe'den Rahibe'ye aktaramadığımız sırlar. İhtiyaç duyulana kadar bilmeye cesaret edemediğimiz sırlar. Lucilla bununla, Odrade'in üstü örtülü bir sözü üzerine yüz yüze gelmişti.

"Sana Gammu hakkında ilginç bir şey söyleyeyim mi? Hımmm, orada, hepsi kutsanmış yiyecekleri yedikleri için bir araya toplanmış koca bir toplum var. Hiçbir zaman asimile olmamış göçmenlerin getirdiği bir gelenek bu. Her şeyi kendine saklama, yabancı terbiyeye karşı kaşlarını çatma; bu tür şeyler işte. Her zamanki uyduruk çökeltiyi alevlendiriyorlar tabii ki: Fısıltılar, rivayetler. Bu onları daha da yalıtıyor. Bu da tam onların istediği şey."

Lucilla, bu betimlemeye düzenli bir biçimde uyan tarihi bir topluluğu biliyordu. Meraklanmıştı. Aklındaki topluluk söylendiğine göre, İkinci Uzay Göçlerinden kısa bir süre sonra yok olup gitmişti. Arşivlerde yaptığı akıllı araştırma, merakını iyice kamçılamıştı. Yaşayan üsluplar, dini ayinlerin rivayetle süslenmiş betimlemeleri– özellikle üstü işlemeli kollu şamdanlar ile çalışmanın da yasaklandığı bazı kutsal günlerin korunması. Ve bunlar sadece Gammu gezegeninde değildiler!

Bir sabah, nadir aralardan birinde Lucilla 'izdüşsel sanı'yı denemek için çalışma odasına girdi. Bu, Mentat karşılığı kadar güvenilir olmamakla birlikte, teoriden öteydi.

"Benim için yeni bir göreviniz var sanıyorum."

"Arşivlerde zaman harcadığını gördüm."

"Şu anda yapılmasında yarar varmış gibi göründü bana."

"Bağıntılar kurabiliyor musun?"

"Bir sanı sadece." Gammu'daki o gizli topluluk – bunlar Yahudilerdi değil mi?

Lucilla izin almadan Bellonda'nın metal sandalyesinin içine gömüldü.

Odrade bir kalem kaptı ve kullanıldıktan sonra atılabilen bir kâğıt yaprağına bir şeyler yazdı ve iletişim gözlerinden saklayan bir eda ile onu Lucilla'ya aktardı.

İmayı anlayan Lucilla mesajın üzerine eğilerek gizlemeye çalıştı.

"Sanın doğru. Bunu açıklayacağına ölmeyi tercih etmelisin. Onlarla işbirliğinin bedeli bu; büyük bir güven işareti." Lucilla mesajı parçalara ayırdı.

Odrade, arkasındaki duvarda bulunan bir paneli açmak için göz ve aya hüviyeti kullandı. Oradan bir ridulyan kristali çıkardı ve Lucilla'ya uzattı. Ilık olmasına rağmen bu, Lucilla'yı ürpertti. Odrade çalışma masasının altındaki güvenlik kapağını savurdu ve ekseni üzerinde döndürerek yerleştirdi.

Lucilla, kristali titreyen bir elle kabının içine bıraktı ve başlığını kafasının üstüne çekti. Hemen zihninde sözcükler oluşmaya başladı; son derece eski şivelerin yarattığı sözlü hisler tanınmak için koşuşuyorlardı. "Dikkatinin üzerine çekildiği topluluk Yahudiler olarak adlandırılırlar. Çok uzun bir zaman önce kendilerini savunmaya dair bir karar vermişlerdi. Tekrarlanan katliamlara karşı çözüm ortalıktan kaybolmaktı. Uzay ulaşımı bunu sadece mümkün kılmadı, cezbedici hale de getirdi. Sayısız gezegende saklandılar – kendi Saçılmalarında – ve muhtemelen üzerinde yalnız kendi insanlarının yaşadığı birçok gezegenleri vardır. Bu, yaşamlarını sürdürmek için daha yetkin gerekliliklerden geçmeler eski adetlerini terk ettikleri anlamına gelmez. Es-

ki dinleri, bazı değişikliklere uğramasına rağmen hâlâ varlığını sürdürüyor. Eski çağlardan kalan bir hahamın, senin zamanına ait bir Yahudi ailesinin Sabbath şamdanının arkasında, kendisini yersiz hissetmeyeceği muhtemeldir. Fakat gizlilik öyle bir boyutta ki, hiç şüphe etmeden ömür boyu bir Yahudi'nin yanında çalışabilirsin. Buna 'Tam Örtünüş' diyorlar ama tehlikelerinin de farkındalar."

Lucilla bunu soru sormaksızın kabullendi. Bu gizli olan şey, onun varlığından bile şüphe duyan herhangi biri tarafından tehlikeli olarak algılanabilirdi. "Öyle olmasaydı neden onu bir sır olarak saklasınlar, değil mi? Bana bunu cevapla işte!"

Kristal, onun farkındalığına sırları aktarmaya devam etti: "Keşfedilme tehlikesine karşı standart bir tepkileri var, 'Biz atalarımızın dinini arıyoruz. Bu, geçmişimizden en güzel olanı geri getiren bir yeniden doğuş.'"

Lucilla bu kalıbı biliyordu. Her zaman "hafif deli yeniden doğuşçular" vardılar. Bunlara duyulan merakın büyük bir bölümünü köreltmeyi garanti edebilirlerdi. "Onlar mı? Ha onlar, diğer bir yeniden doğuşçular grubu."

Kristal sürdürdü: "Maskeleme sistemi bizimle başarıya ulaşmadı. Bizler, kendi iyi kaydedilmiş Yahudi mirasımıza ve bize gizliliğin nedenlerini anlatan Diğer Anı kütlesine sahibiz. Bizler, ben Baş Anne, çok eski olan Corrin savaşı süresince ve sonrasında, Rahibeliğin, yardım ihtiyaçlarına cevap verebilecek gizli bir topluluğa gereksinmesi olduğunu görene kadar harekete geçmedik.

Lucilla içinin bir şüphe dalgasıyla dolduğunu hissetti. İhtiyaçlar mı?

Uzun zaman önce Baş Anne şüpheciliği tahmin etmişti.

"Bazen onların kaçınamayacağı isteklerde bulunuruz. Fakat onlar da bizden istekte bulunurlar."

Lucilla kendini bu yeraltı topluluğunun gizemi içine dalmış gibi hissetti. Bu ultra-gizemden de öteydi. Arşivlerde sorduğu beceriksiz sorular nazikçe reddedilmişti. "Yahudiler mi? O da ne? Oh, evet – eski bir tarikat. Kendin ara ve bul. Gereksiz dini araştırmalar için vaktimiz yok."

Kristal'in anlatacağı daha çok şey vardı: "Yahudiler, bizlerin onları taklit etmemiz olarak yorumladıkları bu olgu karşısında bazen eğleniyorlar ve bazen de yılgınlığa düşüyorlardı. Çiftleşme kalıplarını kontrol etmek için, dişi hat tarafından yönlendirilen üreme kayıtlarımız onlara göre Yahudiydi. Sen ancak annen Yahudi ise Yahudisin."

Ve Kristal şu sonuca vardı: "Diaspora hatırlanacaktır. Bu sırrı saklamak bizim için en büyük şereftir."

Lucilla başlığı kafasından çıkardı.

"Sen Lampadas'daki nazik görev için olası bir adaysın" demişti Odrade, kristali saklama gözüne geri koyarken.

Bu geçmişti ve ölüydü. Odrade'in narin görevinin beni getirdiği yere bir bak!

Lucilla, Gammu çiftlik evindeki elverişli konumundan, mahsul taşıyan büyük bir aracın içeri girdiğini gördü. Aşağıda bir koşuşturma, bir hareketlilik yaşanıyordu.

Sebze taşıyan aracı karşılamak üzere çiftliğin dört bir yanından işçiler sökün ettiler.Kesilmiş saplardan akan sıvıların keskin kokusunu içine çekti.

Lucilla pencereden ayrılmadı. Ev sahibi ona yöresel giysiler sağlamıştı; her zaman giyilebilen kasvetli bir giysi ve kumral saçlarını saklayabileceği mavi bir eşarp. Üzerine gereksiz yere dikkat çekecek hiçbir şey yapmamalıydı. Diğer kadınların, çiftlik işlerini seyretmek için mola verdiklerini görmüştü. Onun buradaki varlığı merak uyandıran bir husus olarak algılanabilirdi.

Birbirine bağlı bölümlere yığılmış tarımsal ürünlerin ezdiği suspensuarları olan büyük bir araçtı bu. Sürücü elleri direksiyonda, gözleri doğrudan ileri dikili, öndeki şeffaf bölmede oturuyordu. Bacaklarını iki yana açmış ve meyilli destek ağına doğru eğilmişti, kalçasının sol tarafıyla enerji çubuğuna dokunmaktaydı. Gri saçları, karanlık yüzünde derin çizgileri olan iriyarı bir adamdı. Bedeni, ağır yükleri hareket ettiren makinenin adeta bir uzantısıydı. Önünden geçerken Lucilla'ya şöyle bir baktı ve sonra bakışlarını, aşağıdaki binalar tarafından belirlenmiş yükleme alanına giden patikaya çevirdi.

Kullandığı araca göre yapılmış, diye düşündü Lucilla. Bu ona, insanların yaptıkları işlere göre yaratılmış oldukları hakkında bir şeyler söylüyordu. Lucilla, düşüncelerinde zayıflatıcı bir kuvvet hissetti. Kendinizi bir işe fazlasıyla verirseniz diğer yetenekler köreliyordu. *Ne yapıyorsak o haline geliyoruz!*

Tıpkı araçtaki adam gibi kendini bir başka büyük makinenin sürücüsü olarak düşündü.

Büyük makine tekerleklerinin çıkardığı gürültü ile yanından geçerek avluyu terk etti; sürücü ona bir kez daha bakmaya tenezzül etmedi. Onu bir kez görmüştü. Niye bir daha baksın ki?

"Ev sahibi saklanma yerini seçerken akıllıca davranmış" diye düşündü. Yakın çevresinde güvenilir işçilerin yaşadığı ve gelip geçenlerin de fazla meraklı olmadığı az nüfuslu bir yerdi burası. Ağır iş, merakı köreltiyordu. Buraya getirildiğinde bölgenin karakterine dikkat etmişti. O zaman akşamdı ve herkes yoğun bir biçimde evlerine dönüyordu. İş bitimi zamanını gözlemleyerek bir bölgenin şehir yoğunluğunu ölçebilirsiniz. Erken yatağa giriliyorsa, dağınık bir şekilde bir araya gelmiş bir bölgedeydiniz. Gece hareketliliği ise, çok yakındaki başkalarının titreşimlerinin ve kıpır kıpır hareketliliklerinin içten duyulması anlamına gelir.

Beni bu kendi kendini tahlil eden hale ne getirdi acaba?

Rahibeliğin ilk geri çekilmesinin başlarında, Şerefli Analar'ın en kötü ve şiddetli saldırılarından daha önce Lucilla, "orada, dışarıda, birilerinin onları öldürmek amacıyla avlandığı" düşüncesini kabullenememişti.

Pogrom! O sabah gitmeden önce Haham böyle tanımlamıştı olan biteni; "Bakalım senin için ne yapabileceğim."

Haham'ın bu kelimeyi geçmişinin derinliklerindeki uzun ve acı hatıralardan çekip çıkardığını biliyordu. Fakat Lucilla, bu Pogrom'dan önce Gammu'daki o ilk deneyimden bu yana böylesine kontrol edemediği koşullar içine hapsolma duygusunu hiç duymamıştı.

Ben de artık bir kaçağım.

Rahibeliğin şimdiki durumu, Tiran'ın hükmü altında çektikleri acıları hatırlatıyordu. Geriye bakıldığında aradaki tek farkın, İmparator Tanrı'nın açık bir biçimde, Bene Gesserit'i yok etmekten çok onları egemenliği altında tutmak istemesi olduğu görülüyordu. Ve gerçekten de onları egemenliği altında tutmuştu!

Şu lanet olası Haham nerede kaldı?

Haham, eski moda gözlükleriyle, iri ve güçlü bir adamdı. Fazla gün ışığından yağızlaşmış geniş bir yüz. Sesine ve davranışlarına yansıyan yaşına rağmen yüzünde fazla kırışıklık yoktu. Gözlükler, Lucilla'yı garip bir yoğunlukla izleyen, derine yerleşmiş kahverengi gözlere dikkati odaklıyordu.

Lucilla sorununu anlattığı zaman (çıplak duvarlı yukarıdaki odada) Haham, "Şerefli Analar" demişti, "Aman Tanrım! Bu zor işte."

Lucilla bu yanıtı bekliyordu. Dahası onun bunu bildiğini görüyordu.

"Gammu'da senin aranmana yardımcı olan bir Lonca Kaptanı var" dedi o. "Edric'lerden biri; bana söylendiğine göre güçlü bir adam."

"Bende Siona kanı var, beni göremez. "

"Aynı nedenlerden ötürü benim halkımı ve beni de göremez. Biz Yahudiler gereksinmeler karşısında değişebiliyoruz, bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Bu Edric sadece bir blöf" dedi Lucilla. "Fazla bir şey yapamaz."

"Fakat onu getirdiler. Maalesef seni bu gezegenden çıkaracak emin bir yol kalmadı."

"Bu durumda ne yapabiliriz?"

"Bir bakalım. Halkım tamamen çaresiz değil, bilmem anlatabiliyor muyum?"

Kendisi için gösterdiği samimiyet ve endişeyi algılıyordu. Sessizce Şerefli Analar'ın cinsel tahriklerine karşı koyuşlarını anlattı; "Özellikle onları tahrik etmeyecek şekilde yapıyorduk."

"Kontaklarımla görüşmeliyim" dedi Haham.

Bunları duyunca tuhaf bir biçimde kendine geldiğini hissetti. Tıp mesleği ile uğraşanların eline düşmek, çoğunlukla zalimce bir deneyimdi. Suklar'ın şefkatli, destekleyici ve ihtiyaçlarını karşılama konusunda emrine amade olduğunun bilinciyle güvenini tazeledi. *(Acil durumlarda bütün bu sayılanlar rafa kaldırılabilirdi de.)*

Solo ölüm eğitimi sırasında kazandığı kişisel mantrasının üzerinde odaklanarak, tüm çabasını yeniden sakinleşmek için harcadı.

Eğer öleceksem, düşünce ötesi bir dersi aktararak huzur içinde gitmeliyim.

Bu biraz yardımcı oldu ama hâlâ bir titreme hissediyordu. Haham gideli çok olmuştu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Ona güvenmekle doğru mu yaptım acaba?

Büyüyen bir felaket hissine rağmen, Haham'la karşılaşmalarını gözden geçirirken, kendini, bir Bene Gesserit saflık çakışması yapmaya zorladı. Bekçileri bunu "çoğunlukla cahillikle karıştırılan ve deneyimle doğal bir uyum içinde giden saflık" diye adlandırmışlardı. Her şey bu deneyimsizliğe dolmaya başladı. Bu bir Mentat performansına çok yakındı. Önyargısız içe dolan bilgi. "Sen üzerine evrenin yansıtıldığı bir aynasın. Bütün deneyimin bu yansımadır. İmajlar duyuların üzerinden sekerler. Bundan dolayı hipotezler ortaya çıkar. Bunlar yanlış olsalar bile önemlidirler. İşte bu, birden fazla yanlışın güvenilir kararlara neden olduğu istisnai bir durumdur."

"Bizler sizin istekli hizmetkârlarınız" demişti Haham.

Bu bir Aziz Anne'yi alarma geçirecek sözdü.

Odrade'in kristalinin açıklamaları birdenbire yetersiz kaldı. *Her şey neredeyse her zaman kâr içindi.* Bunu alaycı bir biçimde fakat geniş bir deneyimden kaynaklandığını bilerek kabul etti. İnsan davranışları içinden bunun kökünü kazıma hamleleri, uygulama kayalıklarına çarpıp darmadağın olmuştu. Toplumculuk ve ortaklaşacı sistemler sadece kârları ölçen hesap tutucularını değiştirmişti. Muazzam yönetici bürokrasisi-hesap tutma, iktidarın ta kendisiydi.

Luciila kendini belirtilerin her zaman aynı olacağı konusunda uyardı. Haham'ın geniş çiftliğine bir bak! Bir Suk için emeklilik ve inziva köşesi mi burası? Yerleşmenin arkasında yatan bir şeyler görmüştü: Hizmetkârlar, daha zengin bölgeler. Bunun dahası da olmalıydı. Sitem ne olursa olsun bu her zaman aynıydı: En iyi yiyecekler, güzel sevgililer, sınırsız seyahat imkânı, harika tatil konforları.

Bunları bizim kadar sık görürsen, zamanla epey yorucu bir hale gelirler.

Sinirlendiğini biliyordu, fakat bunu engelleyecek gücü kendinde bulamadı. Yaşam mücadelesi. *Talep sisteminin*

en alt tabakası her zaman yaşam mücadelesidir ve ben, Haham ile onun halkının hayatını tehdit ediyorum.

Kendisine dalkavukluk etmişti. *Bize dalkavukluk edenlere karşı dikkatli ol, onlar hep sahip olmamız gereken iktidara ulaşmak için çabalarlar. Bizim emirlerimizi yerine getirmek için can atan hizmetkârlar güruhunu bulmak ne kadar da duygu okşayıcı. Ne kadar da zayıflatıcı.*

Şerefli Analar'ın bir hatası.

Haham'ı alıkoyan ne?

Acaba Aziz Anne Lucilla'yı kaça satabileceğini mi araştırıyordu?

Alt katta, ayağının altındaki zemini sarsan bir kapı çarptı. Merdivenlerden aceleyle çıkan ayak sesleri duydu. Bu insanlar ne kadar da ilkeldiler. Merdivenler! Lucilla kapı açılırken döndü. Haham zengin bir melanj kokusu taşıyarak içeri girdi. Lucilla'nın ruh halini anlamaya çalışarak kapının yanında durdu.

"Gecikmemi bağışlayın sevgili hanımefendi. Lonca Kaptanı Edric tarafından sorgulanmak için çağrıldım."

Bu bahar kokusunu açıklıyordu. Kaptanlar her zaman, melanjın turuncu renkli gazının içinde banyo yaparlardı. Bazen çıkan buhar çehrelerini belirsizleştirirdi.

Lucilla, Kaptan'ın küçük 'U' biçimli ağzını ve çirkin bir biçimde sarkan burnunu hayal edebiliyordu. Ağız ve burun, Kaptan'ın nabız gibi atan geniş alınlı devasa yüzünde küçük bir yer işgal ediyordu. Haham'ın, Kaptan'ın makine tarafından insandışı Galach'a simultane çevrilen ve tekdüze ulumayı andıran sesini dinlerken ne kadar ürkmüş olduğunu anladı.

"Ne istiyordu senden?"

"Seni."

"Peki bili..."

"Kesin değil ama bizden şüphe ettiğinden eminim. Mamafih o herkesten şüphe eder. "

"Seni takip ettiler mi?"

"Bu gereksiz. Beni istedikleri her zaman bulabilirler."

"Peki ne yapmalıyız?" Fazla yüksek sesle ve hızlıca konuştuğunun farkındaydı.

"Saygıdeğer hanımefendi..." Ona üç adım yaklaştı. Lucilla, alnındaki ve burnundaki ter damlacıklarını görebiliyordu. Korku. Kokusu Lucilla'nın burnuna geliyordu.

"Evet ne diyecektin?"

"Şerefli Analar'ın faaliyetlerinin ardında yatan ekonomik bakış açısı - biz bunları çok ilginç buluyoruz."

Onun bu sözleri korkularını billurlaştırdı. *Biliyordum! Beni ele verecek!*

"Siz Aziz Anneler'in de çok iyi bildiği gibi ekonomik sistemlerde hep boşluklar vardır."

Derin bir ihtiyatla, "Evet" dedi Lucilla.

"Herhangi bir malın ticaretine uygulanan yetersiz baskı her zaman satıcıların kârını arttırır; özellikle de büyük ve kıdemli dağıtıcılarının kârını." Sesi uyarırcasına tereddütlüydü.

"Bu istenmeyen uyuşturucuları, sınırlarında durdurarak kontrol edebileceğini düşünme yanlışıdır."

Ona ne anlatmaya çalışıyordu? Söyledikleri Rahibe yardımcılarının bile bildiği basit gerçeklerden ibaretti. Artan bu kârlar, her zaman sınır görevlerini atlatıcı emin yollar satın almakta ve çoğu kez de sınır görevlilerini satın almakta kullanılıyordu.

Şerefli Analar'ın hizmetkârlarını mı satın almıştı yoksa? Bunu güvenlikli bir biçimde yapabileceğine kesinlikle inanmıyordu.

Adam düşüncelerini düzene koyarken Lucilla bekledi; açıkça onun kabul edebileceği bir sunuş hazırlıyordu.

Niye dikkatini sınır muhafızlarına çevirmişti? Yaptığı tam anlamıyla buydu. Muhafızlar her zaman üstlerine ihanet etmek için bahane bulurlardı tabii ki... "Ben yapmazsam başkası yapar."

Lucilla ümitlenmeye cüret etti.

Haham boğazını temizledi. Anlaşılan, aradığı kelimeleri bulmuş ve bunları düzenli bir sıraya koymuştu.

"Seni Gammu'dan sağ olarak çıkarmanın bir yolu olduğuna inanmıyorum."

Lucilla böylesi bir hükmü beklemiyordu. "Fakat, eee..."

"Taşıdığın bilgiler ise; bu başka bir mesele" dedi Haham.

Muhafızlar ve sınırlar üzerinde yoğunlaşmasının ardında yatan gerçek demek buydu!

"Anlamıyorsun Haham. Taşıdığım bilgiler birkaç söz ve uyarıdan ibaret değil." Parmağıyla alnına hafifçe vurdu. "Burada birçok kıymetli hayat var, bütün bunlar değiştirilebilir deneyimlerden oluşuyor, bunları öğrenmek o kadar önemli ki..."

"Ahh, ama ben anlıyorum Aziz Hanımefendi. Problemimiz şu ki siz beni anlamıyorsunuz."

Hep bu anlama ile ilgili imalar!

"Şu anda sadece sizin onurunuza güvenmek durumundayım" dedi Haham.

Ahh, Bene Gesseritler'in efsanevi dürüstlüğü ve güvenilirliği; hele bir söz vermeye görelim!

"Biliyor musun, sana ihanet etmektense ölmeyi yeğlerim" dedi Lucilla.

Haham çaresiz bir ifade ile elini iki yana açtı. "Saygıdeğer hanımefendi, bundan fazlasıyla eminim. Fakat sorun ihanetle ilgili değil, Rahibeliğinize daha önce hiç ifşa etmediğiniz bir şeyle ilgili."

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun? dedi otoriter bir biçimde. Neredeyse, bu Yahudiler üzerinde denememesi konusunda uyarıldığı "Ses"le söylemişti bunu.

"Senden bir söz almalıyım. Sana şimdi açıklayacaklarımdan dolayı bize ihanet etmeyeceğine dair bir söz. İçinde bulunduğumuz çıkmazdan kurtulmak için bulduğum çözümü kabul edeceğine dair söz vermelisin."

"Hiçbir şey bilmeden mi?"

"Sadece senden istediğim için ve Rahibeliğinize olan bağlılığımızdan emin olman için."

Lucilla, Haham'ı, engellerin arasından görmeye çalışarak ona dik dik baktı. Yüzeysel tepkilerini önceden bilmek mümkündü fakat beklenmedik davranışlarının altında yatan gizemi okumak mümkün değildi.

Haham bu ürkütücü kadının bir karara varmasını bekledi. Aziz Anneler onu her zaman huzursuz etmişti. Kararının ne olmak zorunda olduğunu bildiğinden ona acıdı. Haham, Lucilla'nın yüz ifadesindeki acımayı okuyabildiğini gördü. Hem çok hem de az şey biliyorlardı. Güçleri meydandaydı. Ve Gizli İsrail hakkında bildikleri ne kadar da tehlikeliydi!

Onlara borçluyuz ama. Seçilmişlerden biri değil ama borç borçtur. Şeref şereftir. Gerçek gerçektir.

Bene Gesserit'ler Gizli İsrail'i zor zamanlarında korumuşlardı. Ve Pogrom kelimesi, onun halkının açıklamaya gerek duymaksızın bildiği bir şeydi. Ve Pogrom, Gizli İsrail'in ruhuna işlemişti. Ve Konuşulmayan Gerçekler aşkına, seçilmiş halk bunu hiçbir zaman unutmayacaktı. Bu affedebileceklerinden daha fazlası değildi. Günlük dinsel törenler içinde taze kalan anılar (komünal paylaşım üzerine

yapılan periyodik vurgular) Haham'ın ne yapması gerektiğini bilmesini sağlıyordu. Peki, ya bu zavallı kadın! O da, anılar ve koşullar arasında sıkışıvermişti.

Haydi kazanın içine! Her ikimiz de!

"Sana söz veriyorum" dedi Lucilla.

Haham odanın tek kapısına doğru döndü ve onu açtı. Kahverengi elbiseli yaşlıca bir kadın orada duruyordu. Haham'ın işareti üzerine içeri girdi. Ağaç kabuğu rengi saçları başının arkasında topuz biçiminde toplanmıştı. Kurutulmuş badem kadar koyu olan yüzü içeri doğru sıkılmış ve buruşuktu. Fakat ya gözler! Tamamen mavi! Ve içindeki o çelik sertliği...

"Bu Rebecca, halkımızdan biri" dedi Haham. "Ve onun tehlikeli bir iş yaptığını görebildiğini sanıyorum."

"Istırap" diye fısıldadı Lucilla.

"Onu çok önce yapmıştı ve bize iyi hizmet ediyor. Şimdi de sana hizmet edecek."

Lucilla emin olmak zorundaydı. "Paylaşabilir misin?"

"Daha önce yapmamıştım hanımefendi, ama biliyorum." Rebecca konuşurken Lucilla'ya doğru ilerledi ve ona dokunacak kadar yaklaştığında durdu.

Alınları *temas sağlayana kadar birbirlerine doğru eğildiler.* Elleri ortaya çıkan omuzları kavradı. Zihinleri birbirine kenetlenince Lucilla izdüşsel bir düşünce yansıttı: "Bu Rahibelerime ulaşmalı."

"Söz veriyorum Aziz Hanımefendi."

Zihinlerin böylesi birleşmesinde aldanma olamazdı; bu, kesin ve yakın olan ölümün kuvvetlendirdiği nihai samimiyet veya tarihi Fremenler'in haklı olarak 'küçük ölüm' olarak adlandırdıkları zehirli melanj özüydü. Lucilla Rebecca'nın yeminini kabul etti. Yahudilerin bu vahşi Aziz Annesi hayatını verilen söze bırakmıştı. Dahası da vardı! Bunu

gördüğünde nefesi kesildi. Haham onu Şerefli Analar'a satmaya kalkmıştı. Mahsul yüklü aracın sürücüsü, çiftlik evinde gerçekten Lucilla'nın tarifine uyan bir kadının olduğunu teyit etmeye gelen bir ajandı

Rebecca'nın samimiyeti Lucilla'ya kaçış yolu bırakmamıştı: "İnanılırlığımızı korumanın ve kendimizi kurtarmanın tek yolu bu."

Haham'ın onu, sınır muhafızlarını ve iktidar sahiplerini düşünmeye zorlamasının nedeni de demek buydu.

Çok akıllı! Çok akıllı! Ve ben bunu, onun benim kabul edeceğimi düşündüğü gibi, kabul ediyorum.

Kuklayı tek bir iple oynatamazsınız.

Zensünni Kırbaççı

Aziz Anne Sheeana, egzotik bir eldiven gibi saran gri pençeli şekillendirici ile heykel sehpasının yanında durdu. Sehpadaki sensiplas neredeyse bir saattir elleriyle şekilleniyordu. İçindeki vahşi bir bölmeden kabaran ve gerçekleşmeyi arayan yaratıcılığa kendini yakın hissetti. Yaratıcı gücünün yoğunluğu derisini titretti ve sağındaki koridordan gelip geçen yabancının bunu niye fark etmediğini düşündü. Çalışma odasının kuzey penceresi, arkasına vuran gri bir ışığı içeri alırken, batı penceresi çöldeki gün batımının turuncu rengiyle parlıyordu.

Sheeana'nın burada, Çöl Gözlem Evi'ndeki kıdemli asistanı Prester, birkaç dakika önce kapı girişinde durmuştu ama bütün gözlem evi ahalisi Sheeana'yı bu çalışma esnasında rahatsız etmemek gerektiğini iyi biliyordu.

Sheeana, geriye bir adım çekilerek üstüne gün ışığı vuran kahverengi saç telciğini elinin tersiyle alnından attı. Siyah plas bir meydan okuma gibi önünde duruyordu. Eğrileri ve düzlemleriyle neredeyse içinde hissettiği biçimle örtüşüyordu.

'Korkularım en dayanılmaz hale geldiklerinde, buraya yaratmaya gelirim' diye düşündü.

Bu düşünce heyecanını azalttı ve heykeli tamamlayabilmek için iki kat enerji harcamak zorunda kaldı. Şekillendiricinin içindeki elleri plasın üstünde dalıp çıkıyor ve siyah şekil her hamleyi, çılgın bir rüzgâr tarafından sürüklenen bir dalga gibi izliyordu.

Kuzey penceresinden gelen ışık zayıfladı ve otomatik sistem, tavanın kenarlarından sarı-gri bir ışımayla bu durumu giderdi; fakat yine de aynı değildi. Aynı değildi!

Sheeana heykel sehpasından biraz uzaklaştı. Yalındı... fakat yeterince yalın değildi. Neredeyse ulaşmak istediği şekle kendi içinde dokunup, onun doğmak için mücadele edişini hissedebilirdi. Fakat plas tamam değildi. Sağ eliyle savurduğu bir darbe onu, sehpanın üzerinde duran siyah bir baloncuğa indirgeyiverdi.

Lanet olası!

Şekillendiriciyi elinden çıkarıp heykel sehpasının yanındaki rafa bıraktı. Batı penceresinden görünen ufuk hâlâ turuncu bir renk şeridi taşıyordu. İçindeki yaratıcı heyecanın zayıflaması gibi o da hızla soluyordu

Uzun adımlarla pencereye yaklaştı ve o günkü son arama ekibinin geri dönüşünü görmeye zamanında yetişti. İniş ışıkları güneyde, ilerleyen kum kümelerinin yolu üzerine yapılan geçici İniş Alanı'nın üzerinde ateş böceği gibi parıldıyordu. Topterlerin yavaşça inişlerinden, buraya ekilen kul alabalıklarından kum solucanlarının ürediklerine ilişkin ne bir iz ne de bahar yığını bulabildiklerini anlıyordu.

Ben, belki de hiçbir zaman gelmeyecek olan kurtların çobanıyım.

Pencere ona çehresinin koyu bir yansımasını iade ediyordu. Bahar Istırabı'nın bıraktığı izleri görebiliyordu. Dune'nun narin ve yağız tenli sahipsiz çocuğu, uzun boylu ve

haşin bir kadın haline gelmişti. Fakat kahverengi saçları hâlâ, ensesinin ucundaki sıkı bonenin içinden çıkmakta ısrar ediyordu. Ve masmavi gözlerindeki vahşiliği görebiliyordu. Bunu başkaları da görebilirdi. Ve bu, bazı korkularına kaynaklık eden problemin ta kendisiydi.

Misyonerliğin *Sheeana* için hazırladığı plânları engelleyecek bir şey görünmüyordu.

Eğer dev kum solucanları gelişirse Seyh-Hulud geri dönecekti! Bene Gesserit'in Koruyucu Misyonerliği Sheeana'yı, dini tapınma için hazırlanmış kuşku duymayan bir insanlığın üzerine salmaya hazırdı. Gerçekleşen bir efsane... Tıpkı orada geride duran yontuyu gerçekleştirmeye çalıştığı gibi.

Kutsal Sheeana! İmparator Tanrı onun kölesidir. Kutsal kum solucanları ona nasıl da itaat ediyor; bakın! Leto geri döndü artık!

Bu, Şerefli Analar'ı etkileyebilecek miydi acaba? Muhtemelen. En azından İmparator Tanrı Guldur adına lafta kalan hizmetlerde bulunmuşlardı.

Cinsel maceralar dışında "Kutsal Sheeana"nın önderliğini izleyecekleri düşünülmemeliydi. Sheeana, Bene Gesserit standartlarına göre bile edebe aykırı olan cinsel davranışlarının, Misyonerliğin kendi üzerine yüklemek istediği role karşı bir tepki olduğunu biliyordu. Duncan Idaho tarafından cinsel kölelikle yetiştirilen erkekleri sadece terbiye ettiği yolundaki mazereti... sadece bir mazeretti.

Bellonda şüpheleniyor.

Mentat Bell yoldan çıkan Rahibeler için sürekli bir tehlike oluşturuyordu. Bell'in Rahibelik Yüce Konseyi'nde güçlü bir konumda bulunmasının temel nedeni de buydu.

Sheeana pencereden uzaklaştı ve karyolasının üzerindeki turuncu ve kahverengi çizgilerin birbirini kestiği örtünün üzerine kendini bıraktı. Tam önünde, küçük bir insan

figürünün üzerinde asılı duran dev bir siyah-beyaz solucan resmi vardı.

Evet, eskiden tam böyleydiler ve bir daha hiçbir zaman böyle olmayabilirler. Bu resimle neyi anlatmak istiyordum. Eğer bilseydim, belki plas yontuyu da tamamlayabilirdim.

Duncan ile gizli el hareketi iletişimi geliştirmek oldukça tehlikeli olmuştu. Fakat Rahibeliğin bilmemesi gereken şeyler de vardı - en azından henüz.

Her ikimiz için de bir kaçış yolu olabilir.

Fakat nereye gidebilirlerdi ki? Şerefli Analar ve diğer güçler tarafından kuşatılmış bir evren vardı. Yıllarca süren demokrasi hayaliyle kendi kendilerini olabilecek en iyi şekilde yönetmeyi uman, bazı yerlerde Bene Gesserit rehberliğini kabul etmiş, diğer birçok yerde Şerefli Ana baskısı altında kıvranan, barış içinde hayatlarını tüketmeyi amaçlayan, çoğunlukla insanlar tarafından nüfuslandırılmış dağınık gezegenlerin oluşturduğu bir evrendi bu. Tabii bir de bilinmeyenler... Ve her zaman Şerefli Analar'dan alınan dersler vardı. Murbella'nın edindiği ipuçlarına göre Balık Konuşucuları ve aşırı uçlara savrulan Aziz Anneler, Şerefli Analar'ı oluşturuyordu. Balık Konuşucusunun demokrasisi Şerefli Ana otokrasisine dönüşmüştü. İpuçları kayıtsız kalınamayacak kadar çoktu. Fakat T-sondaları neden, hücresel tümevarım ve cinsel cesaret konularındaki bilinçsiz zorlamalarını vurgulamışlardı?

Marifetli kaçaklarımızı kabul edecek Pazar neredeydi?

Bu evrende artık tek bir borsa yoktu. Yeraltı ağı olan yeni bir tür tanımlanabilirdi. Eski uzlaşmalardan ve geçici anlaşmalardan oluşuyordu.

Odrade bir zamanlar şöyle demişti. "Yıpranmış kenarları ve yamanmış delikleriyle eski bir elbiseye benziyor. CHOAM'ın sıkı sıkıya bağlı olduğu, Eski İmparatorluğun ticaret ağı artık yoktu. Şimdi onlar en zayıf bağlarla bir ara-

ya gelen, ürkmüş bölük pörçük parçalardı. İnsanlar, bu yamalı bohçaya iğrenerek bakıyorlar ve eski güzel günlerin hasretini çekiyorlardı.

Ne tür bir evren bizi, kutsal Sheeana ve eşi olarak değil de sadece kaçaklar olarak kabul eder?

Duncan eşi de sayılmazdı. Bu, Bene Gesserit'in esas plânıydı: "Sheeana ile Duncan'ı birbirine bağlayın. Duncan Sheeana'yı kontrol eder, biz de onu kontrol ederiz."

Murbella bu plânı kısa kesti. *Bu her ikimiz için de iyiydi tabii. Kimin cinsel saplantıya ihtiyacı var ki?* Fakat Sheeana, Duncan Idoha hakkında tuhaf ve karma-karışık hisler beslediğini kabul etmek zorunda kaldı. El konuşmaları, dokunmalar. Ve dua etmeye geldiğinde Odrade'e ne diyebileceklerdi? Bir gün bu olacaktı da.

"Duncan ve Murbella'nın senden kaçma yolları hakkında konuşuyoruz, Baş Anne. Teg'in hafızasını onarmak için diğer yollar hakkında konuşuyoruz. Bizim, Bene Gesserit'e karşı kişisel isyanımızdan bahsediyoruz. Evet, Darwi Odrade! Eski öğrencin sana karşı isyan etti."

Sheeana, Murbella hakkında da tuhaf hisler beslediğini kabul etti.

Benim başarısız olduğum yerde, o, Duncan'ı evcilleştirmeyi başardı.

Tutsak edilmiş Şerefli Ana büyüleyici bir inceleme konusuydu... Bazen eğlendiriciydi de. Onun hakkında yazılmış komik bir şiir, gemideki rahibe yardımcıları yemekhanesinin duvarına asılmıştı.

Ey Tanrım! Umarım oradasındır.
Duamı duymanı istiyorum.
Rafımda duran o yontulmuş imaj,
O gerçekten sen misin, yoksa sadece ben mi?

Her neyse, devam edeyim:
Beni hep ayakta tut,
En zor hatalarımdan beni kurtar,
Her ikimiz için de yap bunu,
Mükemmelliğin bir örneği olarak,
Benim bölümümdeki Bekçilere,
Belki de onların Cennetine,
Ekmek ve onun hamuru aşkına,
Her ne sebeple eğilirsem eğileyim,
Lütfen benim için veya kendin için davran.

Odrade ile bunu izleyen yüz yüze gelişleri, iletişim gözleri tarafından tespit edilen seyredilmesi çok güzel bir olaydı.

Odrade'in sesi tuhaf bir biçimde gıcırtılı: "Murbella? Sen ha?"

"Maalesef öyle." İçinde hiçbir pişmanlık yok.

"Maalesef mi?" Hâlâ gıcırtılı.

"Neden olmasın?" Epeyce küstahça.

"Misyonerliği alaya alıyorsun! Karşı çıkma. Niyetin buydu."

"Lanet olası! Çok kurumlular!"

Sheeana sadece bu karşılaşmadaki yansımasına sempati duyabilirdi. Asi Murbella, bir belirtiydi. Onu fark etmeye zorlanana kadar ne mayalanmıştı?

"Çocuğum, bu seni güçlü kılacak" ebedi disipline karşı ben 'de aynen böyle savaştım.

Murbella çocukken kimbilir nasıldı? Ne tür koşullar onu şekillendirdi? Hayat her zaman, baskılara karşı gösterilen tepkilerden oluşmaktaydı. Bazıları, kolay şaşırtmalara karşı zaaf gösterdiler ve onlar tarafından şekillendirildiler; fazlalıklar tarafından şişen ve kızaran gözenekler gibi. Şarap Tanrısı Baküs onları şehvete davet ediyordu. İhtiras, çehre-

lerine şeklini yerleştiriyordu. Herhangi bir Aziz Anne bunu, bin yıllık bir gözlemle biliyordu. *Baskılara karşı koyalım veya koymayalım, onlar tarafından şekillendiriliriz. Baskılar ve şekillenmeler – hayat buydu. Ve ben gizli isyanımla yeni baskılar yaratıyorum.*

Rahibeliğin tüm tehditlere karşı şimdiki uyanıklık hali düşünüldüğünde, Duncan ile yapacağı el konuşması muhtemelen boşuna olacaktı.

Sheeana başını yana eğdi ve yontu sehpasındaki siyah baloncuğa baktı.

Fakat ısrar edeceğim. Hayatımın kendi ifadesini yaratacağım! Kendi hayatımı kendim yaratacağım! Bene Gesserit'e lanet olsun!

Ve Rahibelerin bana duyduğu saygıyı yitireceğim.

Saygıdeğer uyumluluğun zorla kabul ettiriliş biçiminde de eski zamanlara ait bir şeyler vardı. En eski geçmişlerinde sakladıkları bu şeyi, tüm insanlık gereksinim duyduğu zaman eğitmek ve gerekli onarımları yapmak için açığa çıkarıyorlardı. Ve işte o, bu gün, sessiz bir ululamayla karşımızdaydı.

Böylece siz bir *Aziz Annesiniz* artık ve başka hiçbir hüküm doğru *değildir.*

Sheeana eski zamanlardan gelen bu şeyi sınırlarına kadar zorlamak zorunda kalacak ve muhtemelen kıracaktı. Ve içindeki vahşi yerden çıkmak için delik arayan o siyah plas şekil, yapması gerektiğini bildiği şeyin sadece bir öğesiydi. Buna ister isyan deyin, ister başka bir isimle çağırın, göğsünde hissettiği güç yadsınamazdı.

Kendinizi gözlemlemeyle kısıtlarsanız, yaşamınızın amacını atlarsınız. Amaç şöyle ifade edilebilir: Olabildiğince iyi bir şekilde yaşamak. Hayat, içine dalıp sonuna kadar oynarsanız, kurallarını öğrenebileceğiniz bir oyundur. Aksi takdirde yer değiştiren oyun tarafından sürekli yanıltılıp, sendelediğiniz anlarda yakalanırsınız. Oyuncu olmayanlar, şansın onlara uğramadan gelip geçtiğinden dert yanar, inlerler. Onlar şanslarının bir kısmını kendilerinin yaratabileceğini görmeyi reddederler.

Darwi Odrade

"Idoha'ya ait son iletişim gözü kaydını inceledin mi?" diye sordu Bellonda.

"Sonra! Daha sonra!" Odrade karnının acıktığını biliyordu ve bu Bell'in tam yerinde sorduğu soruya cevapta iyice ortaya çıkmıştı. Baskılar bugünlerde Baş Anne'yi gitgide da-

ha fazla sınırlıyordu. Görevlerini hep büyük bir ilgiyle karşılamaya çalışmıştı. Bir şey ilgisini ne kadar çok çekerse, yaptığı araştırma da o kadar geniş oluyor, bu da daha kullanılır verilerin ortaya çıkmasına yol açıyordu. Duyularını kullanması onları geliştiriyordu. İşin özü; arayış içindeki merakının istediği buydu. İşin özü. Bu, derin bir açlığı yatıştırmak için yiyecek avına çıkmaya benziyordu.

Fakat günleri, bu sabahın kopyalarına benzemeye başlamıştı. Kişisel denetime duyduğu sevgi iyi bilinmekle birlikte, çalışma odasının duvarları onu sınırlıyordu. Hep, ona ulaşabilecekleri bir yerde olmak zorundaydı. Yalnızca ulaşılmakla kalmayıp, her an insan veya haber gönderebilecek durumda olmalıydı.

Lanet olsun! Zaman ayıracağım. Bunu yapmalıyım!

Her şeyin yanında zaman sıkışması da vardı.

"Ödünç alınmış günler içinde ilerliyoruz" dedi Sheeana.

Ne kadar da şiirsel! Ama günlük işlerin yarattığı talepler karşısında pek bir işe yaramazdı. Balta kafayı koparmadan, mümkün olabildiğince çok Bene Gesserit hücresini Saçmaları gerekiyordu. Hiçbir şeyin bu kadar öncelik hakkı yoktu. Bene Gesserit dokuması parçalanıyordu ve Rahibeler Meclisi'nde kimsenin bilemeyeceği yerlere gönderiliyordu. Odrade bazen bu akışı bölük pörçük paçavra parçaları olarak görüyordu. Ambarlarını kum alabalığı ile doldurup yol gösterici olarak Bene Gesserit gelenekleri, bilgileri ve anılarıyla yok-gemilere binip gidiyorlardı.

Rahibelik bunu, uzun zaman önce ilk Saçılma esnasında yapmıştı ve ne geri gelen oldu, ne de onlardan bir haber alınabildi. Hiçbiri. Yalnızca Şerefli Analar geri döndüler. Eğer geçmişlerinde Bene Gesserit olmuşlarsa bile, şu anda feci şekilde yıkıma uğramış ve intihara meyledecek kadar kör bir haldeydiler.

Bizler tekrar bir bütün olabilecek miyiz acaba?

Odrade masasının üzerindeki işlere baktı: Birkaç seçim çizelgesi. Kim gidecekti ve kim kalacaktı? Durup derin bir nefes alacak çok az bir zaman vardı. Seleflerinden Taraza'dan gelen bir Diğer Anı ile "Size dememiş miydim?" havalarına girdi. "Bakın neler yaşamak zorunda kaldım!"

Ve bir zamanlar, tepede yer var mı diye düşünmüştüm.

Tepede yer olabilirdi (en azından rahibe yardımcılarına böyle söylenirdi) ama nadiren yeterince zaman vardı.

Ve bazen orada, uzayın derinliklerindeki eylemsiz Bene Gesserit olmayan halkları düşündüğünde, onları kıskanırdı. Onlar hayal etme iznine sahiptiler. Ne konfor ama! Hayatınızın sonsuz olduğunu, yarının daha iyi olacağını ve gökteki tanrıların sizi şefkatle izlediğini hayal edebilirdiniz. Bu hayalin içinden kendine duyduğu tiksinti ile irkildi. Gölgelenmemiş göz, ne görürse görsün daha iyiydi.

"En son Idaho kayıtlarını inceled'm" dedi, masanın karşısındaki sabırlı Bellonda'ya bakarak.

"İlginç içgüdüleri var" dedi Bellonda.

Odrade bu konu hakkında düşündü. Yok-geminin her yerinde takılı bulunan iletişim gözleri, çok az şey kaçırıyordu. Konsey gula-Idaho hakkındaki kuramı her gün biraz daha az kuram ve daha çok inanç haline dönüşüyordu. Bu gula-Idaho, yaşam süresi serisinden kaç tane anıya sahipti acaba?

"Tamalane çocukları hakkında şüphe uyandırıyor" dedi Bellonda. "Bunların tehlikeli yetenekleri var mı?"

Bu beklenen bir şeydi. Murbella'nın Yok-gemide Idaho'ya doğurduğu üç çocuk doğum sırasında alınmışlardı. Hepsi de büyürken şefkatle gözlemleniyorlardı. Acaba onlarda Şerefli Analar'ın gösterdiği o esrarengiz tepkisel hız var mıydı? Bir şey söylemek için çok erkendi. Murbella'ya göre bu, ergenlik çağında gelişen bir özellikti.

Tutsak Şerefli Ana çocuklarının alınmasını kızgın bir teslimiyetle kabul etti. Bununla birlikte Idaho fazla tepki göstermedi. Tuhaf. Bir şey ona döllenme konusunda daha geniş bir bakış açısı mı veriyordu? Tıpkı bir Bene Gesserit bakış açısı mıydı bu?

"Yine bir Bene Gesserit üreme programı" dedi burun kıvırarak.

Odrade düşüncelerinin akmasına izin verdi. Idaho'da gördükleri gerçekten bir Bene Gesserit tavrı mıydı? Rahibeliğe göre duygusal bağlılıklar, zamanında insan yaşam mücadelesi için gerekli olan fakat Bene Gesserit plânına göre artık istenmeyen tarihi kalıntılardı.

İçgüdüler.

Yumurta ve spermle oluşan şeyler. Çoğu kez hayati ve yüksek sesli olarak: "Biz seninle konuşan türleriz, budala!"

Aşklar... evlatlar... açlıklar... Belirli davranış biçimlerini zorlayan o bilinçsiz kalıpların tümü. Bu işlerle uğraşmak tehlikelidir. Üreyen bayanlar o işle uğraşırken bile bunu biliyorlardı. Konsey, bunu periyodik bir biçimde tartıştı ve sonuçların dikkatle izlenmesine karar verdi.

"Kayıtları incelediniz. Bana vereceğiniz tek yanıt bu mu?" Bellonda için bu sızlanma fazlaydı.

Idaho'nun Murbella'yı, Şerefli Ana cinsel bağımlılık teknikleri hakkında sorguladığı iletişim gözü kaydı Bell'in çok ilgisini çekmişti. *Neden?* Çünkü paralel yetenekleri, yapay doğum aygıtında hücreleri üzerinde resmedilen Tleilaxu şartlandırmalarından kaynaklanıyordu. Idaho'nun yetenekleri, içgüdülere yakın bilinçsiz bir kalıp olarak ortaya çıkmıştı fakat sonuç, Şerefli Ana etkisinden ayırt edilemiyordu: Bütün mantığı kovana kadar arttırılmış haz sarhoşluğu, kurbanını bu tip ödüllerin kaynağına bağlıyordu.

Murbella sadece kendi yeteneklerinin sözel araştırılmasında ileri gitmişti. Idaho'nun onu, kullanılışı kendisine öğ-

retilen tekniklerinin aynısıyla bağımlı hale getirmesi, arta kalan bir öfkeye neden oluyordu.

"Idaho amaçları sorguladığında Murbella tıkanıyor" dedi Bellonda.

Evet, bunu görmüştüm.

"Seni öldürebilirim ve sen de bunu biliyorsun!" demişti Murbella.

İletişim gözleri kaydı, onları Murbella'nın yok-gemisi bölmesinde, yatakta, karşılıklı bağımlılıklarını henüz doyurmuş bir halde gösteriyordu. Ter, çıplak ten üzerinde parıldıyordu. Murbella alnında mavi bir havlu ile, yukarı doğru iletişim gözlerine bakar bir halde uzanmış yatıyordu. Adeta, doğrudan doğruya onları gözlemleyenlere bakar gibiydi. Gözlerinde turuncu benekler vardı. Şerefli Analar'ın kullandığı bahar yedeğinin, vücudundaki artık depolarından kaynaklanan öfke benekleriydi bunlar. Şu anda melanja bağımlıydı ve hiçbir ters etkisi yoktu.

Idaho yanına uzanmıştı; yüzünün etrafındaki dağınık siyah saçlar, başının altındaki beyaz yastık ile bir tezat teşkil ediyordu. Gözleri kapalıydı ama göz kapakları oynuyordu. Zayıftı. Odrade'in şahsi aşçısının gönderdiği cezbedici yemeklere rağmen yeterince yemiyordu. Çıkık yanak kemiklerinin sert ve güçlü bir görünümü vardı. Hapis yıllarının etkisiyle yüz hatları keskinleşmişti.

Odrade'in de bildiği gibi Murbella'nın tehdidinin arkasında fiziksel yetenek vardı ama tehdit psikolojik olarak sahteydi. *Sevgilisini öldürmek mi? Pek akla yakın değil!*

Bellonda da aynı şekilde düşünüyordu. "Fiziksel hızını gösterirken ne yapmaya çalışıyordu? Bunu daha önce görmüştük."

"Onu seyrettiğimizi biliyor."

İletişim gözleri kayıtlarında Murbella'nın cinsel ilişki sonrası yorgunluğu yadsırcasına yataktan dışarı zıplayışı görünüyordu. Gözle kaydedilemeyen bir hızla (Bene Gesseritler'in bu güne kadar ulaştıklarından daha hızlı) sağ ayağıyla bir tekme savurdu. Darbe Idaho'nun kafasına bir saç teli kadar yaklaştığında durmuştu. Onun ilk hareketinde Idaho gözlerini açtı. Korkusuzca ve kaçınmadan onu seyretti.

O darbe! Eğer vursaydı öldürücü olabilirdi. Böylesi bir şeyden korkmak için onu bir kez görmek yeterliydi. Murbella kayıtsızca merkezi kabuğuna çekildi. Böceklerinki gibi, adale ateşlemesi sonucu sinirlerin tetiklediği bir saldırıydı o.

"Görüyorsun!" Murbella ayağını indirdi ve dik dik ona baktı.

Idaho gülümsedi.

Odrade kaydı seyrederken Rahibeliğin, Murbella'nın hepsi de dişi olan üç çocuğuna sahip olduğunu kendine hatırlattı. Üreyen Bayanlar heyecanlanmışlardı. Zaman içinde, bu soydan gelen Aziz Anneler, Şerefli Analar'ın bu yeteneğini geçebilirdi.

Bu, muhtemelen bizim olmadığımız bir zamanda gerçekleşecek.

Fakat Odrade, Üreyen Bayanların heyecanını paylaşıyordu. Ne hızdı ama! Bu, sinir-adale çalışmasını Rahibeliğin pranabindu kaynaklarına ekle! Bunun ne yaratacağı sessiz sedasız Murbella'nın içinde yatıyordu.

"Bunu onun için değil, bizim için yaptı" dedi Bellonda.

Odrade emin değildi. Murbella sürekli izlenmesine karşı içerliyordu ama artık alışmıştı. Hareketlerinin çoğunda iletişim gözlerinin ardındaki insanlara karşı kayıtsızdı. Bu görüntü, onu yatağa, Idaho'nun yanındaki yerine dönüşünü gösteriyordu.

"Bu kayda girişi kısıtladım" dedi Bellonda. "Bazı rahibe yardımcıları rahatsız oluyorlar."

Odrade başını salladı. Cinsel bağımlılık. Şerefli Analar'ın yeteneklerinin bu yönü, Bene Gesserit'te ve özellikle rahibe yardımcılarının arasında rahatsız edici dalgalanmalara yol açıyordu. Bunlar fazlasıyla müstehcendi. Ve Rahibeler Meclisi'ndeki Rahibelerin çoğu, Aziz Anne Sheeana'nın aralarında onları zayıflatabileceğine ilişkin genel korkuya meydan okurcasına, bu tekniklerin bazılarını uyguladığını biliyordu.

"Şerefli Ana'laşmamamız lazım!" Bell her zaman bunu söylemekteydi. *Fakat Sheeana önemli bir kontrol faktörünü temsil ediyordu. Bize Murbella hakkında bir şeyler öğretiyordu.*

Bir öğleden sonrasında, Murbella'yı kendi yok-gemisi bölgesinde, kendinden geçmiş halde dinlenirken yakalayan Odrade, ona doğrudan bir soru yöneltmeyi denedi. "Idaho'dan önce aranızdan herhangi biri 'eğlence için' diyelim, hiç ayartılmış mıydınız?"

Murbella kızgın bir kibirle irkildi. "Beni bir kaza sonucu yakaladı!"

Bu, Idaho'nun sorularına da aynı öfkeyi gösteriyordu.

Odrade, bunu hatırlayarak çalışma masasının üzerine eğildi ve asıl kaydı çağırdı.

"Nasıl kızdığına bir bak" dedi Bellonda. "Böylesi soruları yanıtlamaya karşı içine girdiği, bir hipno-trans uyarması. İtibarım üzerine bahse girerim."

"Bahar Istırabı'nda oradan çıkar merak etme, " dedi Odrade.

"Girmeyi başarabilirse tabii!"

"Hipno-trans sözde bizim sırrımızdı."

Bellonda çıkarılan bu sonuç hakkında düşünmeye koyuldu. *Esas Saçılma'ya gönderdiğimiz Rahibelerden hiçbirisi dönmedi.*

Şu düşünce büyük harflerle zihinlerine yazılmıştı: "Acaba hain Bene Gesseritler mi Şerefli Ana'yı oluşturdu?" Birçok şey buna işaret ediyordu. Peki ama neden erkekleri cinsel köleleri haline getirdiler? Murbella'nın tarihsel gevezelikleri değildi. Bu konu hakkındaki her şey Bene Gesserit öğretilerine karşıydı.

"Öğrenmek zorundayız" diye ısrar etti Bellonda. "Bildiğimiz kadarıyla bile çok rahatsız edici."

Odrade onun endişesini fark etti. Bu yetenek ne kadar ayartıcı olabilirdi ki? Epey çok diye düşündü. Rahibe yardımcıları Şerefli Analar'a dönüştüklerine ilişkin rüyalar gördüklerinden şikayetçiydiler. Bellonda endişelenmekte haklıydı.

Gem vurulmamış böylesi güçleri yaratırsanız veya kabartırsanız, son derece karmaşık cinsel fantezilerin oluşmasına neden olursunuz. Ve yığınları yansıttıkları bu fantezilerle ve arzularıyla istediğiniz gibi yönlendirebilirsiniz.

Eğer böyleyse, ilk Saçılmaya uğrayanlar nasıl olup da bu çıkmaz sokağa girmeye ayartılmışlardı?

Bellonda daha önce, bu konuda hipotezler sunmuştu:

İlk Saçılma'da Şerefli Analar'ın tutsak ettiği Aziz Anne'ye "Hoş geldiniz Aziz Anne. Güçlerimizin küçük bir gösterimine tanıklık etmenizi istiyoruz." İki cinsel gösteri arasında Şerefli Anaların fiziksel hız gösterisi yapıldı. Bunu, melanjın vücuttan ayrıştırılması ve yerine, içine uyuşturucu ilaç katılmış adrenalin bazlı sıvının şırınga edilmesi izledi. İşte bu uyuşturucuyla geçilen trans halinde Aziz Anne'nin zihni, cinsellikle damgalanıyordu.

Bu ve melanj ayrıştırmasının yarattığı kendine has ızdırap (Bell'e göre) kurbanın aslını bile inkâr etmesine neden olabiliyordu.

Kader tanrıçaları bize yardım edin! İlk Şerefli Analar'ın hepsi de Aziz Anneler miydi? Bu hipotezi üstümüzde denemeye cüret edelim mi? Yok-gemideki ikiliden bu konu hakkında neler öğrenebiliriz?

Rahibeliğin izleyici gözlerinin altında iki kaynak vardı, ancak anahtar henüz bulunamamıştı.

Erkek ve kadın artık bir üreme partneri değildi, artık birbirlerine bir destek ve teselli de değildiler. Yeni bir şey eklenmişti. Riziko artmıştı.

Çalışma masasında görüntülenen iletişim gözü kaydında, Murbella, Baş Anne'nin bütün dikkatini üstüne çekecek bir şey demişti.

"Biz Şerefli Analar, bunu kendi kendimize yaptık! Kimseyi suçlayamayız."

"Bunu duyuyor musun?" diye sordu Bellonda.

Odrade başını sertçe salladı, bütün dikkatini bu karşılıklı konuşmaya vermek istiyordu.

"Benim için aynı şeyleri söyleyemezsin" diye çıkıştı Idaho.

"Bu boş bir mazeret" diye suçladı Murbella. "Demek sen Tleilaxu tarafından, karşılaştığın ilk Damgalayıcı'yı ele geçirmek için koşullandırıldın!"

"Ve onu öldürmeye" diye düzeltti Idaho. "Esas niyetleri buydu."

"Fakat beni öldürmeye çalışmadın bile. Bunu başarabileceğinden söylemiyorum."

"İşte bu anda..." Idaho, kayıt halindeki iletişim gözlerine istem dışı bir bakış attı ve sözünü kesti.

"Orada ne söylemek üzereydi acaba?" diye atıldı Bellonda. "Bunu öğrenmeliyiz!"

Fakat Odrade tutsak ikiliyi sessizce gözlemlemeyi sürdürdü. Murbella şaşırtıcı bir sezgi gösterdi. "İçine karışmadığın bir kaza sonucu beni yakaladığını düşünüyorsun değil mi?"

"Evet bu doğru."

"Fakat senin içinde, bunun hepsini kabul eden bir şey görüyorum! Sen sadece koşullandırılmana razı olmadın, aynı zamanda sınırlarını zorlayan bir performans gösterdin."

Kendi içine doğru bir bakış, Idaho'nun gözleri önünden bir film gibi geçti. Göğüs kaslarını germek için başını arkaya yasladı.

"Bu tam bir Mentat ifadesi!" diye suçladı Bellonda.

Odrade'in bütün çözümleyicileri de bunu ileri sürmüşlerdi, fakat Idaho'dan kabul eden bir ifade elde edememişlerdi. Eğer o bir Mentat ise bu bilgiyi neden saklıyordu ki?

Çünkü böylesi yetenekler başka şeyler ima eder. Bizden korkuyor ve bunda haklı.

Murbella burun kıvırarak konuştu: "Tleilaxular'ın sana yaptıklarını çeşitlendirme ve geliştirme yoluna gittin. İçinde, seni, hiç şikayet etmemeye iten bir şey vardı!"

"Demek kendi suçluluk duygularıyla böyle ilgileniyor" dedi Bellonda. "Bunun doğru olduğuna inanmak zorunda, aksi takdirde Idaho onu tuzağa düşüremezdi."

Odrade dudaklarını büzdü. Yansıma Idaho'yu neşeli gösteriyordu. "Belki de bu her ikimiz için de aynıydı."

"Ne sen Tleilaxular'ı ve ne de ben Şerefli Analar'ı suçlayabiliriz."

Tamalane çalışma odasına girdi ve Bellonda'nın yanındaki demir koltuğa gömüldü. "Gördüğüm kadarıyla senin de ilgini çekiyor." Yansıyan görüntülere işaret etti.

Odrade yansıtıcıyı kapattı.

"Yapay doğum aygıtlarını denetledim" dedi Tamalane. "O lanet olası Scytale bizden bilgi saklıyor."

"İlk gulada bir hata yok değil mi?" diye sordu Bellonda.

"Bizim Suklar'ın bulabileceği bir şey yok."

Odrade yumuşak bir tonda konuştu: "Scytale pazarlık yapabilmek için bazı şeyleri kendine saklamak zorunda."

Her iki taraf da bir fanteziyi paylaştılar: Scytale, Şerefli Analar'dan kurtulmak ve Rahibeler Meclisi'ne sığınmak için

Bene Gesserit'e para ödüyordu. Fakat onu inceleyen her Aziz Anne, son Tleilaxu Ustası hakkında başka şeyler biliyordu.

Tleilaxu halkı; son derece zeki. Zannettiğimizden çok daha zekiler ve bizleri yapay doğum aygıtlarıyla kirlettiler. "Aygıt" sözcüğü bile onların yanıltmalarından biriydi. Biz konteynerler dolusu ısıtılmış sıvı düşünmüştük: Her aygıt rahmin işlevini, usta, farklı ve kontrol edilir bir biçimde taklit edecek, karmaşık makinelerin odaklanmasından oluşacaktı. Aygıt elimizde, bu doğru! Fakat hele içindekilere bir bakın.

Tleilaxu çözümü açıktı: Orijinal olanı kullanmak. Doğa, binlerce yıllık bir çalışmayla bu problemi çözmüştü. Tleilaxu halkının yapması gereken, kendi kontrol sistemlerini eklemekti; bu, hücre içinde muhafaza edilen bilgiyi kopyalamak için kendi yöntemlerini kullanmaları demekti.

Bunu "Tanrının dili" diye adlandırmıştı Scytale. Fakat şeytanın dili olarak düşünmek daha doğru olacaktı.

Geri besleme. Hücre kendi rahmini idare ediyordu. Döllenmiş bir yumurtacık da aşağı yukarı aynı şeyi yapardı. Tleilaxu halkı bunu sadece saf hale getirmişti.

Odrade, farkında olmadan, yanındakilerin sert bakışlarına neden olan bir iç çekti. Acaba Baş Anne'nin yeni sorunları mı vardı?

Scytale'in açıklamaları beni endişelendiriyor. Ve bu açıklamaların bize yaptıkları... Ahh, "aşağılamalardan" dolayı nasıl da irkilmiştik. Ve ardından mantığa sığdırmak için bahaneler. Bunların sadece bahane olduğunu da biliyorduk. "Başka bir yol yoksa. Ümitsizce istediğimiz gulaları bu yöntem üretebiliyorsa. Gönüllüler elbet bulunacaktır." Bulundu! Gönüllüler!

"Daldın gidiyorsun!" diye homurdandı Tamalane. Bellonda'ya bir bakış attı, bir şeyler söylemeye başladı ama sonra vazgeçti.

Bellonda'nın yüzü yumuşak ve donuk bir hal aldı; bu, daha kasvetli ruh hallerine eşlik ediyordu. Gırtlaktan çıkan, bir fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle konuştu. "Idaho'yu saf dışı bırakmayı şiddetle tavsiye ediyorum ve şu Tleilaxu canavarına gelince..."

"Neden bu tavsiyeni üstü örtülü ifade ediyorsun?" diye sordu Tamalane.

"Öldürün onu o zaman! Ve Tleilaxu'ya gelince, her türlü ikna edici baş..."

"Yeter, ikiniz de!" diye emretti Odrade.

Odrade avuçlarının içini alnına dayadı ve kavisli pencereye baktı. Dışarıda sulu kar yağıyordu. İklim Kontrol'ün yaptığı hatalar artıyordu. Onları suçlamamak lazımdı ama, insanların önceden tahmin edilemeyen şeylerden daha çok nefret ettiği hiçbir şey yoktu. *"Doğal olanı istiyoruz!" Bu her ne demekse.*

Bu tür düşünceler üzerine çöktüğünde, Odrade, kendisini mutlu edecek bir iradeyle sınırlanmış bir varoluşu özlüyordu: Fırsat buldukça meyve bahçelerinde bir yürüyüş. Bundan her mevsimde hoşlanıyordu. Arkadaşlarla sakin bir gece, kendilerine karşı bir sıcaklık duyduğu insanlarla yapılacak araştırıcı bir muhabbetin aldıkları ve getirdikleri. *Muhabbeti?* Evet. Baş Anne birçok şeye cüret etmişti – yoldaşlarını sevmeye bile. Ve tatların çeşitlenmesi için iyi yemekler ve içkiler seçiliyordu. Bunu kendisi de istiyordu. Tabaktaki yemekle oynamak ne kadar da hoştu. Ve daha sonra... evet daha sonra, birbirlerinin ihtiyaçlarına karşı duyarlı bir arkadaşla sıcak bir yatak.

Bunların çoğu, elbette olamazdı. Sorumluluklar! Ne kadar da büyük bir sözcük. Nasıl da ateşler saçıyor.

"Karnım acıkıyor" dedi Odrade. "Öğle yemeğinin burada hazırlanmasını emredeyim mi?"

Bellonda ve Tamalana ona uzun uzun baktılar. "Saat daha onbir buçuk" diye itiraz etti Tamalane.

"Evet mi, hayır mı?" diye üsteledi Odrade.

Bellonda ve Tamalane bir an için göz göze geldiler. "Sen nasıl istersen" dedi Bellonda.

Bene Gesserit de, Rahibeliğin, Baş Anne'nin midesi dolu olduğu zaman daha iyi işlediği yolunda, Odrade'in de katıldığı bir darbımesel vardı. Ve bu şu anda etkili oluyordu.

Odrade iç iletişim sistemini tuşlayarak özel mutfağına ulaştı. "Üç kişilik öğle yemeği; Konsey'e. Özel bir şey olsun. Sen seç."

Gelen öğle yemeğinde Odrade'in özellikle hoşlandığı dana kapama vardı. Duana, baharlarla narin dokunuşlar sergilemişti; danada bir parça biberiye ve fazla pişmemiş sebzeler vardı. Harika.

Odrade her lokmanın tadına varıyordu. Öteki ikili, yemek boyunca zahmetle ilerlediler; kaşık-ağıza, kaşık-ağıza, vs.

Benim Baş Anne olmamın ve onların olmamasının bir nedeni de bu mu?

Rahibe yardımcılarından biri öğle yemeği kalıntılarını temizlerken, Odrade en sevdiği sorularından birini sordu: "Dinlenme odalarındaki ve rahibe yardımcıları arasındaki bugünkü dedikodu ne?"

Kendi rahibe yardımcısı olduğu günlerde, aklının fikrinin daha yaşlı kadınların sözlerinde kaldığını, büyük gerçeklerden bahsetmelerini beklerken Rahibe şu veya Bekçi hakkında önemsiz konuşmalar dinlediğini hatırladı. Ama arada sırada engeller kalkıyor ve önemli veri akışı sağlanıyordu.

"Haddinden fazla Rahibe yardımcısı Saçılma'ya gitmek istedikleri hakkında konuşuyorlar" dedi Tamalane hışırtılı bir sesle. "Bence saçmalıyorlar."

"Son günlerde arşivlere karşı büyük bir ilgi var" dedi Bellonda. "İşin doğrusunu bilen Rahibeler, bir kanıt bulmak için geliyorlar - şu ya da bu Rahibe yardımcısının tehlikeli bir Siona gen-işareti olup olmadığını bulmaya.

Odrade bunu ilginç buldu. Tiran'ın binlerce yıllık geçmişinden gelen ortak Atreides ataları, Siona Ibn Fuad al-Seyefa Atreides, kendi torunlarına, önceden bilen araştırmacılardan saklanmalarını sağlayan bu yeteneği vermişti. Rahibeler Meclisi'nde özgürce dolaşan herkes bu atasal korumayı paylaşıyordu.

"Tehlikeli bir işaret mi?" diye sordu Odrade. "Söz konusu olanların korunduğuna ilişkin bir şüpheleri mi var?"

"Güvenlerini tazelemek istiyorlar" diye hırladı Bellonda. "Artık Idaho'ya dönebilir miyim? Genetik işarete hem sahip, hem de değil. Bu beni tasalandırıyor. Bazı hücrelerde neden Siona işareti yok? Tleilaxular ne yapıyorlardı acaba?"

"Duncan tehlikeyi biliyor fakat intihara meyilli değil" dedi Odrade.

"Onun ne olduğunu bilmiyoruz" dedi Bellonda.

"Muhtemelen bir Mentat ve biz bunun ne demek olabileceğini biliyoruz" dedi Tamalane.

"Murbella'yı niye tuttuğumuzu biliyorum" dedi Bellonda. "Değerli bilgiler. Fakat Idaho ve Scytale..."

"Yeter!" diye kesip attı Odrade. "*Bekçi köpekleri* uzun süre havlarlar!"

Bellonda bunu isteksizce kabul etti. Bekçi köpekleri. Bu, Rahibelerin kötü yollara düşmesini engellemek için uyguladığı sürekli izleme için kullanılan bir Bene Gesserit terimiydi. Rahibe yardımcıları için zor olmakla birlikte Aziz Anneler için hayatın bir parçasıydı.

Odrade, yok-gemideki gri duvarlı randevu odasında yalnız kaldıkları o öğleden sonrasında, bunu Murbella'ya izah etmişti. Yüzleri birbirlerine dönük bir biçimde ayakta duruyorlardı. Gözler aynı seviyedeydi. Resmiyetten gayet uzak samimi bir ortamdı. Her taraflarını kuşatan iletişim gözlerinin varlığı bir istisnaydı.

"Bekçi köpekleri" dedi Odrade, Murbella'dan gelen bir soruya karşılık vererek. "Bunun anlamı, atsineği gibi birbirimize yapışmış olmamamızdır. Fakat bunu olduğundan fazla düşünme. Nadiren dırdır ederiz. Yeri geldiğinde basit bir kelime yeterli olabilir."

Tatsız bir ifadeyle gerilen yüzü ve ciddi bakışlarla delip geçen yeşil gözleriyle Murbella, Odrade'in Rahibeler'in böylesi durumlarda kullandıkları ortak bir işaret, bir kelime veya deyişten söz ettiğini sandı.

"Nasıl bir kelime?"

"Herhangi bir kelime, lanet olası! Ne uygunsa. Bu karşılıklı bir refleks gibi. Bizi rahatsız etmemek için gelen ortaklaşa bir 'tik'i paylaşıyoruz. Bizi uyanık tuttuğu için onu buyur ediyoruz."

"Ve eğer ben bir Aziz Anne olursam, beni de bekçi köpekleri gibi mi izleyeceksiniz?"

"Bekçi köpeklerine ihtiyacımız var. Onlar olmazsa daha zayıf oluruz."

"Bunaltıcı gibi."

"Bize öyle gelmiyor."

"Bence çok itici." Tavandaki parıldıyan merceklere baktı. "Lanet olası iletişim gözleri gibi."

"Kendi kendimize iyi bakarız Murbella. Bir kez Bene Gesserit oldun mu, yaşam boyu süren bir bakımdan emin olabilirsin."

"Konforlu bir kuytuluk" dedi burun kıvırarak.

Odrade yumuşakça konuştu. "Bildiklerinden farklı bir şey. Hayatın boyunca bir meydan okumayla karşı karşıyasın. Bütün yeteneklerinle Rahibeliğe borcunu geri ödüyorsun."

"Bekçi köpekleri."

"Birbirimizi sürekli düşünürüz. Aramızda güçlü mevkileri işgal edenler kimi zaman otoriter kimi zaman da senli

benli olabilirler, fakat bu, o durumun gereklerine göre, dikkatle ölçülmüş bir noktaya kadar böyledir."

"Hiçbir zaman sıcak ve müşfik değil ha?"

"Kural bu."

"Muhabbet, belki; peki ya aşk yok mu?"

"Sana kuralı söyledim." Ve Odrade Murbella'nın yüzündeki tepkiyi açıkça görebiliyordu: *"İşte sonunda meydana çıktı! Duncan'dan vazgeçmemi isteyecekler!"*

"Yani Bene Gesserit'ler arasında hiç aşk yok." Sesi ne kadar da acıklıydı. Ama Murbella için hâlâ ümit vardı.

"Aşklar gerçekleşebilir" dedi Odrade, "fakat Rahibelerim onu doğru yoldan ayrılmak olarak ele alırlar."

"Yani benim Duncan için hissettiklerim sapıklık, öyle mi?"

"Evet ve Rahibeler bunu iyileştirmeye çalışacaklardır."

"İyileştirme mi! Düzeltici terapiyi muzdarip olanlara uygulayın!"

"Aşk Rahibeler'e göre çürüme ve kokuşmaya işaret eder."

"Kokuşma alametlerini sende görüyorum!"

Bellonda, Odrade'in düşüncelerini izlemişçesine, onu derin hayallerinin içinden sürükleyerek çıkarttı. "Bu Şerefli Ana bize hiçbir zaman teslim olmayacak!"

Bellonda ağzının kenarındaki öğle yemeği sosu kalıntısını sildi. "Ona kendi tarzımızı öğretmeye çalışarak, zamanımızı boşa harcıyoruz."

Bell en azından Murbella'yı artık "orospu" diye çağırmıyor diye düşündü Odrade. Bu bir gelişmeydi.

Bütün hükümetler kendini tekrarlayan bir problemle karşı karşıyadır: İktidar, hastalıklı kişilikleri kendine çeker. İktidar çürümeye neden olmaz, doğrusu; çürümeye neden olanları kendine çeker. Böylesi insanlar şiddet ile sarhoş olmaya meyillidirler ve bu halin müptelası olurlar.

Koruyucu Misyonerlik
Metin QIV (decto)

Rebecca emredildiği gibi, sarı kiremit zeminin üzerine diz çökmüştü; tehlikeli bir biçimde ve fazlasıyla yüksekte oturmakta olan Büyük Şerefli Ana'ya bakmaya cüret edemiyordu. Rebecca, Büyük Şerefli Ana ve yanındakilerin, itaatli hizmetkârlar tarafından sunulan öğle yemeğini yemeleri süresince, yaklaşık iki saat bu devasa odanın ortasında beklemişti. Rebecca, hizmetkârların davranışlarını dikkatle izledi ve gıpta etti.

Haham'ın bir ay kadar önce yaptığı göz nakilleri yüzünden, göz yuvaları hâlâ ağrıyordu. Bu gözler, göz bebeği etrafında mavi bir tabaka ve beyaz bir sert dokuya sahipti; geçmişinde yaşadığı Bahar Istırabına dair bir belirti yoktu. Bu geçici bir savunma idi. Bir yıldan daha az bir süre içinde, bu yeni gözler tamamen mavileşerek kendisini ele verecekti.

Gözlerindeki ağrıların, şu anda içinde bulunduğu problemlerin en küçüğü olduğunu düşündü. İçine yerleştirilmiş organik bir aygıt, kendisine ölçülmüş oranlarda melanj vererek, bağımlılığını gizliyordu. Depolanan melanj altmış gün gidecek kadardı. Şerefli Analar onu bu süreden fazla tutacak olurlarsa, melanjın bitmesi sonucu duyacağı ıstırap, şu anda duyduğu ıstıraba göre çok daha fazla olacaktı. Şu andaki en tehlikeli unsur, baharla birlikte içine şırınga edilen shere idi. Eğer bu kadınlar onu tespit ederlerse, şüphelenebilirlerdi.

Şu anda iyi gidiyorsun. Sabırlı ol. Bu, Lampadas'daki güruhtan gelen bir Diğer Anı'ydı. Ses zihninde yumuşak bir biçimde çınladı. Lucilla'nın sesine benziyordu ama Rebecca emin olamazdı.

Paylaşmadan beri geçen aylar içinde, aşina bir ses haline gelmişti ve kendisini 'Mohalata'nın sözcüsü' olarak ilan etmişti. *Bu orospular bizim bilgi düzeyimize ulaşamazlar. Bunu hatırla ve kendini cesaretlendir.*

Etrafında olup bitenle olan ilgisinden hiçbir şey eksiltmeyen, İçindeki Başkalarının varlığı ona huşu veriyordu. *Buna Birlikte Akış diyoruz, dedi Konuşucu. Birlikte Akış farkındalığını çarparak arttırır.* Bunu Haham'a anlatmak istediğinde, o kızarak tepki göstermişti.

"Temiz olmayan düşüncelerle lekelenmişsiniz!"

Gece geç vakitlerde Haham'ın çalışma odasındaydılar. "Bize ayrılan günlerden zaman çalıyoruz" diye adlandırmıştı bunu. Çalışma yeri bir yeraltı odasıydı, duvarları eski ki-

taplar, ridulyan kristalleri ve parşömen tomarlarıyla doluydu. Oda, onun halkı tarafından geliştirilmek gayesiyle üstünde değişiklikler yapılarak, değiştirilen en yetkin Ix'li aygıtlarca, araştırmalarından korunuyordu.

Böyle zamanlarda o eski bir sandalyeye yaslanırken, Rebecca da çalışma masasının yanına oturabiliyordu. Yanı başında, alçak bir yere yerleştirilmiş bir parlama küresi, sakallı yüzüne eski zamanları hatırlatan sarı bir ışık yansıtıyor, adeta makamının bir işareti olan gözlüklerini parıldatıyordu.

Rebecca, zihni karışmış gibi rol yaptı. "Fakat sen bizden Lampadas'daki bu hazineyi kurtarmamız beklenmiyor demiştin. Bene Gesseritler bize karşı namuslu davranmadılar mı yoksa?"

Hahamın gözlerindeki endişeyi görebiliyordu."Levi'nin dün burada sorulan sorulara ilişkin dediklerini dinlemiştin. O Bene Gesserit cadısı bize niye geldi? Sordukları soru bu."

"Fakat hikâyemiz tutarlı ve inanılır" diye itiraz etti Rebecca. "Rahibeler bize, 'Doğru Söyleten'in bile nüfuz edemeyeceği yollar öğrettiler."

"Bilmiyorum...bilmiyorum." Haham başını üzgünce salladı. "Yalan olan nedir? Gerçek nedir? Kendi ağzımızla kendimizi mi lanetliyoruz yoksa?"

"Bizim karşı çıktığımız 'Pogrom' Haham!" Bu genellikle metanetini sertleştirirdi.

"Kazaklar! Evet, haklısın kızım. Her çağda Kazaklar olmuştur ve kalplerinde cinayet düşünceleriyle köylere girdiklerinde, kırbaç ve kılıçlarını tek hisseden bizler olmadık."

Onun konuşurken bu olayların yakın bir zamanda olduğu hissini vermesi ve onları kendi gözleriyle görmüş gibi davranması tuhaftı diye düşündü Rebecca. Bunlar hiçbir zaman affedilmeyecek ve unutulmayacak. Lidiche olayları dün olmuştu. Gizli İsrail'in hafızasında olan ne de güçlü bir

şeydi bu. Pogrom! Tıpkı kendi farkındalığı içinde taşıdığı Bene Gesserit varlığı gibi, güçlü bir sürekliliği vardı. Neredeyse Haham'ın karşı koyduğu da buydu, dedi kendi kendine.

"Korkarım ki artık bizden alınmış bulunuyorsun" dedi Haham. "Ben size ne yaptım ki? Ne yaptım, ha? Hepsi şeref uğrunaydı."

Çalışma odasının duvarında bulunan ve çiftliğin etrafına yerleştirilmiş dikey eksenli değirmenlerinden toplanan gecelik enerji toplamalarını bildiren cihazlara baktı. Cihazlara göre, yukarıdaki makineler işe koyulmuş ve yarın için enerji toplamakla meşguldüler. Bu bir Bene Gesserit hediyesiydi: Ix'lilerden kurtulmak. Bağımsızlık. Ne garip bir sözcüktü bu.

Rebecca'ya bakmadan şöyle söyledi "Diğer Anı ile ilgili bu şeyleri hep zor buldum ve buluyorum. Anı erdem getirmeli, ama böyle olmuyor. Anıyı nasıl idare ettiğimiz ve bilgimize nerede uyuladığımız önemli."

Arkasını döndü ve Rebecca'ya baktı; yüzü gölgelerin içine dalmıştı. "O içindeki şey ne diyor? Şu Lucilla zannettiğin hani?"

Rebecca onun Lucilla'nın adından söz etmekten hoşlandığını görebiliyordu. Eğer Lucilla, Gizli İsrail'in bir kızının içinden konuşabiliyorsa hâlâ hayattaydı ve ihanete uğramamıştı.

Rebecca konuşurken bakışlarını aşağıya indirdi. "O, içsel imajlara sahip olduğumuzu söylüyor; zorunluluk halinde ortaya çıkan veya emrimizle bize gelen sesler ve sezişler."

"Zorunluluk, evet! Ve bu, olmaman gereken yerde bulunduğunu ve yakışıksız şeyler yaptığını sana bildiren tenle ilgili duyumlardan başka ne olabilir?"

Diğer bedenler, diğer anılar, diye düşündü Rebecca. Daha önce bu deneyimi yaşadığından, onu kendi isteğiyle terk edemezdi. Belki de gerçekten bir *Bene Gesserit haline dönüştüm. Onun korktuğu da bu zaten.*

"Sana bir şey söyleyeyim" dedi Haham. "Bu 'canlı farkındalığının hayati kesişmesi' diye adlandırdıkları şey, kendi kararlarının telcikler halinde içinden çıkıp başkalarının hayatına girdiğini bilmeden hiçbir işe yaramaz."

"Kendi hareketlerimizi başkalarının tepkilerinde görmek, evet, Rahibeler durumu böyle ele alıyor."

"Bu erdem işte. Hanımefendi neyi aradıklarını söylemişti?"

"İnsanlığın olgunlaşmasında nüfuz sahibi olmayı."

"Hımmm. Ve olayları nüfuz alanının ötesinde değil de sadece duyularının ötesinde buluyor. Bu neredeyse bilgece. Fakat olgunluk... ahh, Rebecca. Acaba daha yüksek bir plâna mı müdahale ediyoruz? Yaweh'in doğasına sınırlamalar getirmek insanlara tanınan bir hak mı? Leto II bunu anlamıştı. İçindeki hanımefendi bunu yadsıyor."

"O, onun lanet olası bir tiran olduğunu söylüyor."

"Öyleydi de. Ondan önce de bilge tiranlar olmuştu ve şüphesiz bizden sonra da olacak."

"Onu Şeytan diye çağırıyorlar."

"Şeytanın gücüne sahipti. Onların bu korkusunu paylaşıyorum. Katı olduğu kadar kehanet sahibi biri değildi. Gördüğü şeyin şeklini yerleştirirdi."

"Hanımefendinin söylediği de bu Ama, Tiran'ın onların kutsal kâsesini* koruduğunu da söylüyor."

"Tekrarlayayım, tiranlar yine de bilgeydi."

Derin bir iç çekiş Haham'ı sarstı ve o bir kez daha duvardaki cihazlara baktı. Yarın için enerji.

Dikkatini Rebecca üzerinde topladı. Değişmişti. Bu onun fark edişini engelleyemezdi. O, Bene Gesseritler'e çok benzer bir hale gelmişti. Bu anlaşılır bir şeydi. Rebecca'nın aklı Lampadas'dan gelen bütün o insanlarla doluydu. Fakat bunlar Gadarene domuzu değillerdi ki, şeytanlıklarıyla birlikte denize dökesin. *Ve ben yeni bir İsa değilim.*

"Sana şu Baş Anne Odrade hakkında söyledikleri şey – bazen Arşivler ve Arşivciler'i birlikte lanetliyormuş hani. Bu yapılacak şey mi şimdi! Arşivler erdemimizi içinde sakladığımız kitaplar gibi değil midirler?"

"Demek o zaman ben bir Arşivciyim, değil mi Haham?"

Sorduğu soru kafasını karıştırmakla birlikte, sorunu da aydınlattı. Gülümsedi. "Sana bir şey söyleyeyim kızım. Şu Odrade'e az da olsa sempati duyduğumu kabul ediyorum. Arşivciler hakkında her zaman şikayete sebebiyet verecek bir şeyler olur.

"Bilgelik bu mu, Haham?" Ne kadar da utanarak söylemişti bunu!

"İnan bana öyle, kızım. Arşivciler, en küçük bir yargı kırıntısını bile nasıl da dikkatli bir biçimde bastırırlar. Kelimeler birbirini takip ederler. Müthiş bir küstahlık!"

"Hangi kelimeyi kullanacaklarına nasıl karar veriyorlar, Haham?"

"Ahh, bazen sana da bir parça bilgelik geçmiş kızım. Fakat Bene Gesseritler bilgeliğe ulaşmış değiller, kutsal kâseleri bunu engelliyor."

Rebecca bunu, onun yüzünde görebiliyordu. *Beni, içimde taşıdığım bu hayatlara karşı, şüpheyle doldurmaya çalışıyor.*

"Sana Bene Gesserit hakkında bir şey söyleyeyim" dedi Haham.

O esnada aklına bir şey gelmedi. Ne kelimeler vardı, ne de bilgece öğüt. Bu yıllardır hiç başına gelmemişti. Kendisine açık olan tek yol vardı; kalpten konuşmak.

"Belki de onlar, gözlerini kamaştıran bir ışık olmaksızın, çok uzun bir süredir Şam'a giden yola düşmüşlerdir. Onları, insanlığın yararı için çalıştıklarını söylerken duyuyorum. Fakat bunu içlerinde göremiyorum, ne de Tiran'ın gördüğüne inanıyorum."

Rebecca cevap vermeye tam başlayacakken, Haham kaldırdığı eliyle onu durdurdu. "İnsanlığı olgunlaştırmak mı? Bu onların kutsal kâsesi değil mi? Dalından koparılıp yenen olgun meyve değil mi?

Junction'un Büyük Salonunun zemininde yatarken, Rebecca bu sözcükleri ve onların canlanmasını, kendi içinde muhafaza ettiği hayatlarda değil, tutsağı bulunduğu kişilerin davranışlarında görerek hatırladı.

Büyük Şerefli Ana yemeğini bitirmişti. Ellerini hizmetçisinin elbisesine sildi.

"Bırakın yaklaşsın" dedi Büyük Şerefli Ana. Dizleri üzerinde ona doğru sendelerken Rebecca sol omzunda bir acı hissetti. Arkadaşlarının Logno diye çağırdığı bir kadın, arkadan bir avcı sessizliğiyle yaklaşıp, bir çeşit mızrak ile tutsağın etini dürtmüştü.

Kahkahalar bütün odayı sardı. Rebecca mızrağın ona dokunamayacağı kadar önde kalacak bir şekilde, sendeleyerek ayağa kalktı ve mızrağın onu durdurduğu, Büyük Şerefli Ana'ya ulaşan merdivenlerin önüne vardı.

"Çök!" Logno komutunu bir dürtüşle vurguladı.

Rebecca dizlerinin üzerine çöktü ve dosdoğru ileri, merdiven basamaklarının dik olan kısımlarına bakmaya koyuldu. Sarı kiremitlerin üzerinde çizikler vardı. Bir şekilde bu kusurlar, onu yatıştırdı.

Büyük Şerefli Ana "Onu rahat bırak Logno. Şu anda cevaplara ihtiyacım var, çığlıklara değil" dedi. Sonra Rebecca'ya döndü ve: "Bana bak kadın!" dedi.

Rebecca başını kaldırıp gözleriyle ölümün yüzüne baktı. Böylesi bir tehdidi taşımakla birlikte, ne kadar da sıradan bir yüzü vardı. Bu dengeli bir çehreydi. Neredeyse sade denilebilirdi. Öylesine küçüktü ki. Bu Rebecca'nın hissettiği dehşeti arttırdı. Bu kötü insanları yönettiğine göre, bu küçük kadının elinde kim bilir ne güçler vardı.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?" diye sordu Büyük Şerefli Ana.

En itaatkar ses tonuyla, "Bana, Doğru Söyleme İlmini ve Gammu ile ilgili diğer konuları anlatmamı istediğiniz söylendi, ey Büyük Şerefli Ana" dedi.

"Bir Doğru Söyleyen'le çiftleştirilmişsin!" Bu bir suçlamaydı.

"O öldü, Büyük Şerefli Ana."

"Yapma Logno!" Bu emir mızrakla öne doğru hamle yapan yardımcıya yöneltilmişti.

"Bu pislik bizim yöntemlerimizi bilmiyor. Şimdi git ve aceleciliğin ile beni rahatsız edemeyeceğin bir köşede otur."

"Benimle ancak sorduğum soruya cevaben veya ben emir verirsem konuşabilirsin, pislik!" diye bağırdı Büyük Şerefli Ana.

Rebecca korkuyla diz çöktü

Konuşucu, Rebecca'nın kafası içinde fısıldadı: *Bu tümüyle bir Ses idi. İkaz edildin.*

"Kendilerine Bene Gesserit diyenlerden biriyle hiç tanıştın mı?" diye sordu Büyük Şerefli Ana.

Gerçekten, şimdi! "Bu cadılarla herkes karşılaşıyor, Büyük Şerefli Ana."

"Onlar hakkında ne biliyorsun?"

Demek beni buraya getiriş sebepleri buydu.

"Sadece duyduklarımı, Büyük Şerefli Ana."

"Sence onlar cesur mu?"

"Söylendiğine göre riskten kaçınırlarmış, Büyük Şerefli Ana."

Sen bize lâyıksın, Rebecca. Bu gördüğün o orospuların bir kalıbı. Misket belirli bir eğimden, uygun olan kanala doğru yuvarlanır. Senin bizleri sevmediğini sanıyorlar.

Bu Bene Gesseritler zengin mi?" diye sordu Büyük Şerefli Ana.

"Sizinle mukayese edince bu cadılar fakir kalıyor, Büyük Şerefli Ana" dedi Rebecca.

"Niye bunu söylüyorsun? Sırf beni memnun etmek için konuşma!"

"Fakat Şerefli Ana, bu cadılar sırf beni taşımak için, Gammu'dan buraya, büyük bir gemi gönderebilirler mi? Ve şimdi nerede onlar? Sizden saklanıyorlar."

"Evet, nerede onlar?" diye sordu Büyük Şerefli Ana.

Rebecca omuzlarını silkti.

"Onların Başar dedikleri bizden kaçarken sen Gammu'da mıydın?" diye sordu Büyük Şerefli Ana.

Orada olduğunu biliyor. "Oradaydım Büyük Şerefli Ana ve hikâyeleri duydum. Ama onlara inanmıyorum."

"Biz sana neye inanmanı söylüyorsak ona inan, pislik! Duyduğun hikâyeler neydi?"

"Onun gözle bile görülemeyecek kadar hızlı davrandığını ve çok insan öldürdüğünü... bunu sadece elleriyle yaptığını ve bir yok-gemisi çalıp Saçılma'nın içine kaçtığını duydum."

"Kaçtığına inan, pislik!" *Nasıl da korkuyor bak! Titreyişini saklayamıyor.*

"Doğru Söyleme hakkında konuş!" diye emretti Büyük Şerefli Ana.

"Büyük Şerefli Ana, Doğru Söylemeyi anlayamıyorum. Ben sadece, kocam Sholem'in sözlerini biliyorum. İsterseniz bunları tekrarlayabilirim."

Büyük Şerefli Ana bu konuyu ele aldı ve sıkılma emareleri gösteren yardımcılarına ve Divan Üyelerine boydan boya şöyle bir baktı. Neden bu pisliği sadece öldürmüyor?

Rebecca, turuncu lekelerle kendisine vahşetle bakan gözleri görünce kendi içine büzüldü. Kocasını sevgi ismiyle hatırladı; Shoel ve şimdi onun sözleri rahatlık veriyordu. Daha çocukken 'gereken hüneri' göstermişti. Bazıları buna içgüdü dediler ama Shoel bu kelimeyi hiç kullanmadı. "Cesaret duyguna güven. Benim hocalarımın hep söyledikleri buydu."

Bu öylesine dünyevi bir terimdi ki, "esrarlı gizemleri" arayanları başından savmak için genellikle bunu söylerdi.

"Sır diye bir şey yok" demişti Shoel. "Bu eğitim ve ağır çalışmadan ibaret, tıpkı diğer şeyler gibi. Sizler 'küçük algılama' dediğiniz bir egzersiz yapıyorsunuz. Bu, insan tepkilerindeki küçük değişimleri saptama yeteneğidir."

Rebecca, aşağı, ona doğru bakanlar arasında ancak çok az bir tepkime görebiliyordu. *Beni ölü istiyorlar. Neden?*

Konuşucudan öğüt vardı. Büyük insanlar diğerlerine güçlerini göstermekten hoşlanırlar. Başkalarının istediklerini yapmıyor o, onların istemediğini sandığı şeyleri yapıyor.

"Büyük Şerefli Ana!" diye cüretle atıldı Rebecca, "O kadar güçlü ve zenginsin ki. Eminim, sana hizmet edebileceğim, köleye yaraşır bir iş verebilirsin bana."

"Benim hizmetkârım mı olmak istiyorsun?" *Ne kadar da öldürücü bir sırıtma!*

"Bu beni mutlu edecek, Büyük Şerefli Ana."

"Ben seni memnun etmek için burada değilim!"

Logno öne bir adım atarak meydana yaklaştı. "O zaman bizi memnun et, Dama. Şununla biraz spor..."

"Sus!" Ahh! Bu bir hataydı, burada herkesin önünde onu, samimi ismiyle çağırmamalıydım.

Logno geri çekilirken neredeyse mızrağı düşürüyordu.

Büyük Şerefli Ana aşağıdaki Rebecca'ya turuncu lekelerle dolu bir bakış attı. "Gammu'daki o sefil hayatına geri dö-

neceksin, pislik! Seni öldürmeyeceğim. Bu seni affetmek olurdu. Sana verebileceklerimizi gördükten sonra, onlar olmadan yaşamalısın."

"Büyük Şerefli Ana!" diye itiraz etti Logno. "Bunun hakkında şüphelerimiz..."

"Benim de senin hakkında şüphelerim var, Logno. Onu geri gönder. Canlı olarak! Duydun mu beni? Ona ihtiyacımız olursa, onu bulma yeteneğinden yoksun olduğumuzu mu düşünüyorsun yoksa?"

"Hayır, Büyük Şerefli Ana."

"Seni izliyoruz, pislik" dedi Büyük Şerefli Ana.

Yem! Daha büyük bir avı yakalamak için seni yem olarak düşünüyor. Ne kadar ilginç. Bunda kafa var ve bunu vahşi doğasına rağmen kullanabiliyor. Demek elde ettiği kudrete böyle ulaştı.

Bir zamanlar Lonca'ya hizmet eden bir geminin pis kokan bir bölmesine hapsedilmiş vaziyette, gerisin geri Gammu'ya dönerken Rebecca, içinde bulunduğu problemi göz önüne aldı. Şu açıkça görülüyordu ki, bu orospular onun kendi niyeterini yanlış anlamasını beklemiyorlardı. Fakat belki de... bekliyorlardı. Köle gibi davranmak ve korkuyla sinmek. Bu tür şeyler onları eğlendiriyordu.

O, bunun Lampadaslı öğüt vericilerden olduğu kadar, bir parça da Shoel'in Doğru Söyleme'sinden geldiğini biliyordu.

"Sen, algılanan fakat hiçbir zaman bilinç düzeyine getirilmeyen, küçük gözlemler biriktiriyorsun" demişti Shoel. "Hep birlikte sana bir şeyler söylüyor bunlar, ama kimsenin konuşmadığı bir dille. Dil gerekli değil."

O bunu, o güne kadar duyduğu en tuhaf şey olarak düşünmüştü. Fakat bu, onun kendi Istırabından önceydi. Geceleri yatakta, karanlık ve birbirine dokunan tenlerin verdiği rahatlıkla, kelimeler olmadan da davranmışlardı ama paylaştıkları kelimeler de olmuştu.

"Dil seni engelliyor" demişti Shoel. "Senin yaptığın kendi tepkilerini okumayı öğrenmek. Bazen bunu anlatabilecek kelimeleri bulabilirsin... ve bazen de... bulamazsın."

"Kelime yok mu? Soru sormak için de mi yok?"

"Demek, istediğin kelimeler, öyle mi? Bunlar nasıl? Güven. İnanç. Doğruluk. Dürüstlük."

"Bunlar güzel kelimeler, Shoel."

"Fakat bunlar da hedefi ıskalıyorlar. Onlara bağlanma."

"Neye bağlanabilirsin, peki?"

"Benim kendi içsel tepkilerime. Ben kendimi okurum, önümde duran kişiyi değil. Her zaman bir yalan bulurum, çünkü istediğim yalancıya sırtımı dönmektir."

"Demek sen böyle yapıyorsun!" dedi çıplak koluna darbeler vurarak.

"Başkaları daha değişik yapıyor. Bir kadının bir yalan bildiğini, yalancının koluna girip, yalancıyı rahatlatarak uzaklaşmak istediğini söylediğini duydum. Bunun bir saçmalık olduğunu düşünebilirsin, ama öyle değil."

"Bence çok bilgece Shoel." Aşk konuşuyordu. Aslında onun ne demek istediğini tam bilmiyordu.

"Benim değerli aşkım" dedi o, kolunun üstündeki başını okşayarak, "Doğru Söyleyenlerde öyle bir doğruluk hissi vardır ki, bir kez uyanınca her zaman çalışır. Bana bilge olduğumu söyleme, çünkü bunu söyleyen senin aşkın."

"Özür dilerim, Shoel." Kolunun kokusundan hoşlandığı için, başını dirseğine gömdü, onu gıdıklayarak. "Ama ben senin bildiğin her şeyi bilmek istiyorum."

Shoel, onun kafasını daha rahat bir konuma getirdi.

"Üçüncü Seviye öğretmenim bana ne dedi biliyor musun? 'Hiçbir şey bilme! Olabildiğince saf olmaya çalış.'"

Rebecca çok şaşırmıştı. "Yani hiçbir şey mi?"

"Her şeye temiz bir mazi ile yaklaşıyorsun, ne içinde ne de üstünde bir şey var. Gelen ne olursa olsun, oraya kendi kendine yazılıyor."

Rebeca anlamaya başlamıştı. "Araya karışacak hiçbir şey yok yani."

"Doğru, sen orijinal ve cahil bir vahşisin, o kadar tecrübesizsin ki, en sonunda geri dönüyorsun ve nihai çok bilmişliğe ulaşıyorsun. Yani onu aramadan buluyorsun da diyebiliriz."

"Ne kadar da bilgece, Shoel. Bahse girerim ki onların sahip olduğu en iyi öğrenci sendin, en hızlısı ve en..."

"Bütün bunların sonsuz bir saçmalık olduğunu düşünüyordum."

"Yapma!"

"Ta ki bir gün içimdeki seğirmeyi okuyana kadar. Bu bir adale hareketi veya başka birinin algılayabileceği bir şey değildi. Sadece bir... seğirme."

"Nerendeydi?"

"Tanımlayabileceğim bir yerde değildi. Fakat Dördüncü Seviye öğretmenim beni buna hazırlamıştı. 'O şeyi nazik ellerle yakala. Nazikçe davran.' Öğrencilerden biri gerçek ellerini kastettiğini zannetmişti. Nasıl da gülmüştük."

"Bu zalimce bir şey." Yanağına dokundu ve uzamaya başlamış sakallarını hissetti. Vakit geç olmuştu ama uykusu gelmemişti.

"Bence de zalimceydi. Fakat seğirme geldiğinde, böylesi bir şeyi daha önce hiç hissetmediğimi anladım. O zaman bayağı şaşırmıştım. Onu tanıyordum artık ve her zaman orada olduğunu anlamıştım. Aşina bir duyguydu. Doğruluk duyularım seğiriyordu."

Rebecca doğruluk duyularının içinde dönüp durduğunu hissettiğini düşündü.

Onun sesindeki hayranlık hissi, içinde bir şeyleri uyandırmıştı.

"O benimdi artık" dedi Shoel. "Ben onundum ve o da benimdi, bir daha hiç ayrılmadık."

"Bu harika bir şey olmalı!" Sesinde hem bir ürperme hem de kıskançlık vardı.

"Hayır. Kimi yanlarından nefret ediyorum. Bazı insanları böyle görmek, onları bağırsakları çıkarılmış halde görmek gibi bir şey."

"Bu iğrenç!"

"Evet ama bunu telafi edecek şeyler de var, aşkım. Bunlar karşılaştığın insanlar, masum bir çocuğun uzattığı güzel çiçekler gibi insanlar. Masumiyet. Benim kendi masumiyetim tepki gösteriyor ve Doğru duyularım güçleniyor. Sen benim için bunları yapıyorsun, aşkım."

Şerefli Ana yok-gemisi Gammu'ya vardı ve Rebecca'yı çöp mavnasının içinde İniş Alanına gönderdiler. Onu gemi atıkları ve dışkılarının arasına bıraktılar ama o bundan alınmadı. *Evimdeyim! Evimdeyim ve Lampadas hâlâ varlığını sürdürüyor.*

Bununla birlikte Haham, onun bu çoşkusunu paylaşmadı.

Bir kez daha onun çalışma odasında oturdular, ama şimdi Diğer Anı'yla kendini daha tanış hissediyordu; kendine güveni artmıştı. Haham bunu görebiliyordu.

"Her zamankinden daha fazla onlara benziyorsun. Murdarlık bu!"

"Haham, hepimiz kirli atalara sahibiz. Ben şanslıyım, çünkü benimkilerden bazılarını biliyorum."

"Nedir bu? Ne söylüyorsun sen?"

"Hepimiz geçmişte kötü işler yapan insanların torunlarıyız, Haham. Soyumuzda barbarların olduğunu düşünmeyi sevmiyoruz ama onlar oradalar.

"Bu ne cüret!"

"Aziz Anneler onların hepsini geri çağırabiliyorlar, Haham. Hatırla, ancak zafer kazananlar üreyebilir. Anlıyorsun, değil mi?"

"Seni hiç bu kadar cüretkâr bir biçimde konuşurken görmemiştim. Sana ne oldu, kızım?"

"Zaferin bazen ahlâkî bir ücret karşılığında elde edildiğini bilerek, sağ kalmayı başardım."

"Nedir bu? Bunlar fena sözler."

Fena mı? Bizim atalarımızın yaptığı fena şeylere barbarlık demek bile doğru değil. Bunlar hepimizin ataları, Haham."

Onu incittiğinin farkındaydı ve sözlerinin zalimliğini hissedebiliyordu, fakat kendini durduramıyordu. Haham, onun söylediklerinin doğruluğundan nasıl kaçabilirdi ki? Şerefli bir adamdı o.

Rebecca daha yumuşak konuşuyordu ama sözcükleri Haham'ı daha derinden yaralıyordu.

"Diğer Anı'nın, beni bilmeye zorladığı şeylerin bazılarına, benimle beraber şahitlik etseydin kötülük için yeni kelimeler aramaya başlardın. Atalarımızın yaptığı bazı şeyler hayal edebileceğin en kötü nitelendirmeyi bile alçaltacak nitelikteydi."

"Rebecca... Rebecca... İhtiyaçların yol açtığı..."

"'Zamanın ihtiyaçları' diye mazeretler uydurma! Hahamsın, daha iyisini bilirsin. Ahlâkî hislerimizi ne zaman yitiririz ki? Bazen sadece onları dinlemiyoruz, o kadar."

Haham, eski sandalyenin üzerinde ileri-geri sallanırken, ellerini yüzüne kapadı. Sandalyeden kederli bir gıcırtı yükseliyordu.

"Haham, sen her zaman saygı görür ve sevilirsin. Senin için Istıraba katlandım. Seninle Lampadas'ı paylaştım. Bunlardan öğrendiklerimi inkâr etme."

Haham ellerini yüzünden çekti. "İnkâr etmiyorum, kızım, o Istırapları ben de yaşadım."

Bütün bu olan bitenin dışında o anda ve ertelemeksizin ele almam gereken husus, masumların olmayışıydı."

"Rebecca!"

"'Suçlu' doğru kelime olmayabilir ama atalarımız, karşılığında bir bedel ödemelerini gerektiren şeyler yaptılar."

"Bunu anlıyorum Rebecca. Bu bir denge, şöyle ki..."

"Anlamadığını bildiğim halde bana anladım deme." Rebecca ayağa kalktı ve ona dik dik baktı. "Bu düzeltilecek bir muhasebe defteri değil. Ne kadar geriye giderdin ki?"

"Rebecca, ben senin Haham'ınım. Böyle konuşmamalısın, özellikle benimle."

"Ne kadar geriye gidersen, gaddarlık ve canavarlık o kadar kötüleşiyor ve ödenecek bedel de o kadar artıyor. Sen o kadar geri gidemezsin, ama ben gitmek zorundayım."

Arkasını döndü ve onu yalnız bıraktı. Haham'ın onun adını ıstırapla anarak yakarmasına kayıtsız kaldı. Kapıyı kaparken, "Ne yaptık biz? İsrail, ona yardım et!" dediğini duydu.

Tarihin yazılması çoğunlukla bir çarpıtma sürecidir. Tarihi anlatımların çoğu, dikkati, büyük olayların arkasındaki gizli etkilerden uzaklaştırır.

Başar Teg

Kendi haline bırakıldığı zamanlar Idaho, daha çok içinde bulunduğu bu yok-gemi hapishanesini keşfediyordu. Bu Ix'li sanat eseri hakkında öğrenilecek çok şey vardı. Gemi harikalar mağarasına benziyordu.

Kendi bölmesinde yaptığı bu öğleden sonra yürüyüşü sırasında durakladı ve girişin parıldayan yüzeyine yerleştirilmiş minyatür iletişim gözlerine baktı. Onu izliyorlardı. Kendine, onu izleyen meraklı gözler bakıyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Acaba ona baktıklarında Rahibeler ne düşünüyordu? Çoktan yok olmuş Gammu'dan gelen bu irice gula bebek, koyu tenli ve saçlı, sırık gibi bir adam olmuştu. Saçları, Dune'un son gününde bu yok-gemiye bindiği zamankinden daha uzundu.

Bene Gesserit gözleri tenin ötesine nüfuz ediyordu. Onun bir Mentat olduğundan şüphe ettiklerini biliyor ve bunu nasıl tercüme edecekleri konusunda korkuya kapılı-

yordu. Bir Mentat, bu gerçeği, Aziz Annelerden sonsuza dek nasıl saklayabilirdi? Budalalık! Onun Doğru Söyleyenler'den olduğundan zaten şüphe ediyorlardı.

İletişim gözlerine doğru el salladı ve "Sakin değilim. En iyisi biraz daha keşfedeyim" dedi. Göz hapsine karşı takındığı bu şakacı tutumu Bellonda nefretle karşıladı. Onun gemide dolaşmasını istemiyordu. Bunu da ondan saklamaya çalışmadı. Onu karşılamaya geldiğinde takındığı öfkeli tavırlardaki sorulmamış soruları görebiliyordu. "Acaba kaçmak için bir yol mu arıyor?"

Benim yaptığım da aynen bu zaten, ama senin şüphelendiğin şekilde değil.

Yok-gemi kendisine belirli sınırlar koymuştu: Dış güç alanını yarıp geçmesi mümkün değildi, bazı makine bölmelerinde (ona söylendiğine göre) çalışma mekanizmaları geçici olarak kullanım dışı bırakılmıştı. Muhafızların bulunduğu bölümler, cephanelik ve tutsak Tleilaxu'lu Scytale'in bulunduğu kısmın içine bakabiliyor, fakat içeri giremiyordu. Engellerin olduğu yerde bazen Scytale ile karşılaşıyordu ve onları ayıran susturucu alanın üzerinden birbirlerine bakıyorlardı. Bir de bilgilenme engeli vardı. "Sorduğu sorulara karşılık vermeyen gemi kayıtları bölümleri ve cevap vermeyen muhafızlar.

Bu sınırlar içinde görmesi ve öğrenmesi, bir ömür boyu, hatta makul olarak yaşamayı umduğu üç yüz Standart Yıl boyunca sürecek şeyler vardı.

Tabii eğer Şerefli Analar bizi bulmazlarsa.

Idaho kendini, onların avlamaya çalıştığı bir av olarak gördü, Rahibeler Meclisi'nin kadınlarından çok onu istiyorlardı. Avcıların kendisine yapacakları konusunda hayale kapılmıyordu. Onun burada olduğunu biliyorlardı. Cinsel bağımlılık sağlayarak yetiştirdiği ve Şerefli Analar'ın başına bela olmaları için salıverdiği adamlar bu avcıları alaya alıyorlardı.

Rahibeler onun Mentat yeteneğini öğrenince, zihninin tek bir Gula yaşam süresinden daha fazla anı taşıdığını hemen anlayacaklardı. *Orijinalinde bu yetenek yoktu.* Onun gelişmemiş bir Kuisatz Haderah olduğundan şüphe edeceklerdi. Melanj tayınını nasıl da karneye bağladıklarına bir bakın. Paul Atredies ve onun Tiran oğlu konusunda yaptıkları hatayı, tekrar etmekten açıkça korkuyorlardı. Otuz beş yüzyıl süren bir esaret!

Fakat Murbella ile başa çıkabilmek için Mentat farkındalığına ihtiyaç vardı Onunla her karşı karşıya gelişinde, ne o zaman ne de daha sonra cevap elde etmeyi bekliyordu. Bu tipik bir Mentat yaklaşımıydı: Soruların üzerine konsantre olmak. Mentatlar başkalarının cevap biriktirmesi gibi soru biriktirirlerdi. Sorular kendi kalıp ve sistemlerini kurarlardı. Bu da en önemli *şekillerin* oluşmasına yol açıyordu. Siz evreninize (hepsi geçici olan) imajlar, kelimeler ve etiketlerden oluşan ve kendi modeliniz olan kalıplardan bakıyorsunuz; bunlar ışığın parlak yüzeylerden sıçraması gibi kendi iç yapınızdan yansıyor ve duygusal dürtülere katılıyor.

Idaho'nun ilk Mentat Öğretmeni ilk tam oluşmamış yapı için geçici kelimeler oluşturmuştu: "İçsel ekranından birbirine uyumlu hareketleri izle."

Mentat güçleri içine bu ilk tereddütlü dalıştan sonra Idaho, her zaman Mentatlaşan o kendi içi gözlemlerinde meydana gelen değişimlere karşı duyarlılığının büyümesini, geriye doğru izleyebiliyordu.

Bellondo onun için çok ciddi bir denemeydi. Onun kamçılayan sorularından ve delici bakışlarından usanıyordu. Mentat, Mentat'ı araştırıyor. Onun akınlarına nazikçe, ihtiyat ve sabırla karşı koyuyordu.

Şimdi peşinde olduğun şey ne?

Sanki bilmiyordu.

Duncan sabrı bir maske gibi takıyordu. Fakat korku doğal olarak geliyordu; bunu belli etmekte bir zarar yoktu. Bellonda da onu ölü görmek dileğini saklamıyordu.

Idaho, yakında gözlemcilerin, kullanmak zorunda kaldığı yeteneklere mümkün olan tek bir kaynak bulacakları gerçeğini kabullenmişti.

Mentatlar'ın gerçek yetenekleri, "büyük sentez"adını verdikleri zihinsel eğilimde yatıyordu. Bu da Mentat olmayanların hayal bile edemeyecekleri bir sabrı gerektiriyordu. Mentat okulları bunu azim olarak tanımlıyorlardı. Çevrenizde meydana gelen küçük hareketlenmeleri ve en küçük işaretleri bile okumayı bilen ve bunların gittikleri yeri takip eden ilkel bir iz sürücüsüydünüz. Aynı anda, içinizde ve çevrenizdeki daha geniş hareketlere karşı da duyarlı haldeydiniz. Bu da Doğru Söyleyenlerinkine yakın fakat daha geniş kapsamlı bir Mentat duruşu olan saflığa sebebiyet veriyordu.

"Evrenin yapabileceği her şeye 'açıksın' demişti ilk hocası. Senin zihnin bir bilgisayar değil, duyularının sergilediği her şeye uyumlu bir yanıt aygıtı."

Idaho, Bellonda'nın duyularının ne zaman açık olduğunu anlayabiliyordu. Orada, bakışları biraz içe çekilmiş halde dururken, zihninde çok az önyargı bulunduğunu biliyordu. Savunması, Bellonda'da var olan temel bir kusurda yatıyordu: Duyuları açmak Bellonda'ya yabancı olan bir idealizm gerektiriyordu. En iyi soruları sormuyordu, o da buna hayret ediyordu. Odrade kusurlu bir Mentat kullanır mıydı acaba? Bu diğer performanslarıyla uyum içinde değildi.

En iyi imajları oluşturacak soruları arıyorum.

Bunu yaparken kendinizi akıllı olarak düşünmediniz ve esas çözüm için esas formüle sahip olduğunuzu bilmediniz. Yeni kalıplara olduğu gibi yeni sorulara karşı da duyar-

lı kaldınız. Denediniz, tekrar denediniz, şekillendirdiniz ve tekrar şekillendirdiniz. Hiçbir zaman durmayan ve tatmin olmayan sabit bir süreç. Bu sizin, diğer Mentatlar'ınkine benzeyen, fakat size has duruş ve figürleri taşıyan özel dansınızdı.

"Hiçbir zaman tam anlamıyla bir Mentat olamazsınız. Bu yüzden biz ona 'Sonsuz Amaç' diyoruz." Öğretmenlerinin sözleri farkındalığına ateşle kazınmıştı.

Bellonda'ya ait gözlemleri biriktirirken, kendisine öğreten Mentat Ustalarının bir bakış açısını takdir eder hale gelmişti. *"Aziz Anneler, en iyi Mentat adayı değildirler."*

Hiçbir Bene Gesserit, Belonda'nın Bahar Istırabı'nda bağlayıcı tamamen ayırmaya muktedir görünmüyordu: Rahibeliğe sadakat.

Öğretmenleri onu tamlaşmaya karşı uyarmışlardı. Bunlar Mentatlar'da ciddi kusurlar yaratıyorlardı.

"Yaptığınız her şey algıladığınız ve söylediğiniz her şey bir deneydir. Çıkarılan hiçbir sonuç nihai değildir. Hiçbir şey ölene dek ve belki ondan da sonra durmaz; çünkü hayat sonsuz dalgacıklar yaratır. Tümevarım içinde zıplar ve kendini ona karşı duyarlı hale getirirsin. Tümdengelim tamlaşma hayalleri nakleder. Gerçeğe tekmeyi vur ve onu paramparça et!" Bellonda'nın soruları, onun Murbella ile olan ilişkisine değindiğinde belirsiz duygusal tepkiler görüyordu. Eğlence? Kıskançlık? Bu karşılıklı bağımlılığın zorlayıcı cinsel talepleri hakkında eğlenmeyi ve hatta kıskançlığı kabul edebilirdi. *Ulaşılan çoşkunluk o kadar da yüce miydi?*

Bu öğleden sonra kaldığı daireyi, buraya yeni gelmiş ve bu odaları henüz evi olarak kabul etmemiş gibi, bir yerinden edilmişlik duygusuyla arşınlıyordu. Benimle bu ruh haliyle konuşuyordu.

Hapis yılları boyunca bu daireler, canlı bir görünüme sahip olmuştu. Daha önce, süper kargo dairesi olan bu yer

onun mağarasıydı: Hafif eğimli duvarları olan büyük odalar, yatak odası, kütüphane ve çalışma odası, kuru ve ıslak temizleme sistemlerine sahip, yeşil kiremitlerle kaplı bir banyo ve Murbella ile paylaştıkları uzun bir egzersiz koridoru.

Odalarda onun varlığına ilişkin işaretler ve benzersiz bir edavat kolleksiyonu vardı: Onu gemi sistemine bağlayan yansıtıcı, radyo kasasına doksan derecelik bir açıyla yerleştirilmiş askılı bir sandalye ve aşağı taraftaki masanın üzerindeki ridulyan kristalleri. Burada birilerinin yaşadığına dair lekeler - çalışma masasının üzerindeki o kahverengi nokta gibi – vardı. Dökülmüş yiyecekler silinmez bir işaret bırakmıştı.

Rahatsız bir biçimde uyku bölmesine girdi. Burada ışık daha loştu. Aşina olanı algılama yeteneği kokular için geçerliydi. Yataktan salya kokusuna benzer bir koku yükseliyordu – geçen gecenin cinsel çatışmasından kalan bir artıktı bu.

Kelime doğruydu: Çatışma

Yok-geminin filtre edilmiş, tekrar dönüştürülmüş ve tatlandırılmış havası onu çoğu kez sıkıyordu. Yok-geminin dış dünyaya açılan labirentleri uzun süre açık kalmıyordu. Bazen sessizce oturup, hapishane ihtiyaçlarına göre ayarlanmamış hava belirtisi bulmayı umarak, etrafı kokluyordu.

Bir kaçış yolu olmalı!

Bölmesinin dışına çıktı, koridoru geçerek, yolun sonundaki iniş kanalını kullanıp, geminin en alt katına inmeyi başardı.

Gökyüzüne açılan o dışarıdaki dünyada gerçekte neler olmaktaydı?

Odrade'in olaylar hakkında anlattığı bölük pörçük parçalar, onu ürkütmüş ve kendini tuzağa düşürülmüş gibi hissetmesine neden olmuştu. *Kaçacak yer yok! Korkularımı Sheeana ile paylaşmak akıllıca mı?* Murbella sadece güldü. *"Seni koruyacağım, aşkım. Şerefli Analar bana kötülük yapmazlar."* *Bir sahte rüya daha.*

Fakat Sheeana... el işareti dilini nasıl da çarçabuk öğrenip gizli tertipler hazırlama havasına girivermişti. Tertip mi? Hayır... herhangi bir Aziz Anne'nin kendi Rahibelerine karşı bir davranış içine gireceğini sanmıyorum. Hanımefendi Jessica bile sonunda onların yanına geri dönmüştü. Fakat ben, Sheeana'nın Rahibeliğe karşı durmasını değil, yalnızca bizi Murbella'nın budalalığından korumasını istiyorum.

Avcıların müthiş gücü ancak yıkımı, önceden kestirilebilir hale getiriyordu. Bir Mentat'ın onların yıkıcı şiddetine bir kez bakması yeterliydi. Yanlarında başka bir şey de getirmişlerdi. Orada, Saçılmada cereyan eden olaylara ışık tutabilecek bir şey. Odrade'in çok sıradanmış gibi bahsettiği Futarlar da neyin nesiydi? Yarı insan, yarı hayvan mıydılar? Bu Lucilla'nın tahminiydi. Peki ya Lucilla nerede?

Şimdi kendini Büyük Ambarda buldu. Son dev kum solucanını Dune'dan Rahibeler Meclisi'ne taşıdıkları bir kilometre uzunluğundaki kargo alanıydı bu. Hâlâ bahar ve kum kokan ambar onu uzun zaman önceye, çok uzaklarda kalan ölülere götürdü. Büyük Ambar'a niye sık sık ve şimdi olduğu gibi farkında olmadan geldiğini biliyordu. Onu hem kendine çekiyordu hem de itiyordu. Toz, kum ve bahar izleriyle dolu sonsuz bir alan hayali kaybolan özgürlüklerin nostaljisini taşıyordu. Fakat bunun bir de öbür yüzü vardı. Burada her zaman başına gelen şeydi bu.

Bugün de başına gelecek miydi?

Hiç ikaz edilmeden, Büyük Ambar'da olma hissi kayboluverecekti. Sonra... erimiş bir gökyüzünde ağın titrek parıltısı. Bu görüntü geldiğinde tam anlamıyla bir ağ görmediğinin farkındaydı. Zihni, duyularının tanımlayamadığı bir şeyi tercüme etmişti.

Sonsuz bir kutup ışıması gibi dalgalanan parıltılı bir ağ.

Bundan sonra ağ açılmakta ve iki kişi görülmekteydi – bir adam ve bir kadın. Olağanüstü oldukları halde ne kadar

da sıradan gözüküyorlardı. Eski çağ elbiseleri içinde bir nine ve bir dede: Önlük ve işçi tulumu içinde bir adam ve uzunca bir elbise ve başında başörtüsüyle bir kadın; bir çiçek bahçesinde çalışıyorlar! Bu bir yanılsama olmalı diye düşündü. *Bunu görüyorum ama gördüğüm gerçekte bu değil.*

Her zaman sonunda onun farkına varıyorlardı. Onların seslerini duyabiliyorlardı. Adam, kadının dikkatini Idaho'nun üzerine çekerek "Yine o geldi Marty, bak!" diyordu hep.

Bir keresinde Marty "Nasıl oluyor da bu kadar dikkatli bakabiliyor?" demişti. "Bu bana mümkün değilmiş gibi geliyor."

"Bence epey incelerek yayılmış Acaba tehlikenin farkında mı?"

Tehlike. Görüntüden hep silkinerek çıkmasına neden olan kelime buydu.

Bugün konsolunda oturmuyorsun demek?"

Bir an için Idaho, bunu görüntüdeki tuhaf kadının sesi zannetti, fakat sonra Odrade olduğunu anladı. Sesi arkasından, yakından gelmişti. Arkasına döndü ve ambar kapağını kapatmayı unuttuğunu gördü. Ayağının altında ezilip çıkardığı sesle gizli yaklaşışını ele vermeyecek şekilde sağa sola serpilmiş kum birikintilerine dikkat ederek, onun sessizce izini sürmüş ve Ambar'a kadar takip etmişti.

Yorulmuş ve sabırsız görünüyordu. *Neden konsolumda olacağımı düşünüyor ki?*

"Seni hep konsolunun başında görüyorum son zamanlarda. Ne için araştırma yapıyorsun, Duncan?" dedi, dile getirilmemiş sorusunu cevaplarcasına.

Duncan konuşmadan başını salladı. *Neden birden bire kendimi tehlike içinde hissediyorum acaba?*

Bu, Odrade'in yanında nadiren hissettiği bir duyguydu. Ama böyle hissettiği diğer zamanları da hatırlayabiliyordu. Bir keresinde Odrade, şüpheyle konsolun alanı içindeki el-

lerine bakmıştı. *Konsolumla ilgili bir korku. Acaba veriye karşı duyduğum Mentat açlığını dışarı mı vuruyorum? Acaba gizli kişiliğimi buraya sakladığımı tahmin mi ettiler?*

"Hiç yalnız kalamayacak mıyım?" Öfke ve saldırı.

"Bundan daha iyisini yapabilirdin" dercesine Odrade, başını yavaşça iki yana salladı.

"Bu, beni bugün ikinci kez ziyaret edişin" diye suçladı Idaho.

"Bugün harika göründüğünü söylemeliyim, Duncan." Yine o dolambaçlı konuşma tarzı.

"Senin gözleyicilerin mi böyle söylüyor?" "Pireyi deve yapma. Murbella ile konuşmaya gelmiştim. Burada olduğunu o söyledi."

"Murbella'nın tekrar hamile olduğunu herhalde biliyorsundur." Acaba bunu söyleyerek onu teskin edeceğini mi sanmıştı?

"Bunun için minnettarız. Sana Sheeana'nın seni tekrar ziyaret etmek istediğini söylemeye geldim."

Neden bunu Odrade iletiyor ki?

Odrade'in sözleri onu, tam bir Baş Anne olan (dediklerine göre bugüne kadar ki en genci üstelik) Dune'un o sahipsiz çocuğu hakkında imajlarla doldurdu. Sırdaşı Sheeana, orada dışarıda, son büyük kum solucanını gözlemliyordu. Sonunda kendini ebedileştirmeyi başarmış mıydı acaba? Neden Odrade Sheeana'nın ziyareti ile ilgileniyor ki?

"Sheeana seninle Tiran'ı tartışmak istiyor."

"Sheeana'nın Leto II hakkındaki bilgilerine benim ne eklemem mümkün ki?" diye sordu. "O bir Aziz Anne."

"Sen Atreidesler'i yakından tanıyordun."

Ahh. Mentat avına çıkmış bu.

"Fakat sen onun Leto'yu tartışmak istediğini söyledin; onu bir Atreides olarak ele almak tehlikeli olabilir."

"Oh, fakat o öyleydi. Kendinden önce gelenlerin hiç olmadığı kadar güçlüydü ama yine de bizden biriydi o."

Bizden biri! Kadın, kendinin de bir Atreides olduğunu Duncan'a hatırlattı. Ve aileye olan o bitmeyen borcu tahsil etmeye gelmişti!

"Demek sence öyle."

"Bu aptalca oyuna bir son vermemiz gerekmez mi?"

İçinde bir şey onu uyarıyordu. Onun bunu gördüğünü biliyordu. Aziz Anneler böyle lanet olası bir biçimde duyarlıydılar. Konuşmaya cüret etmeden ona baktı. Bu bile ona, fazlasıyla çok şey söylüyordu.

"Senin bir gula yaşam süresinden daha fazlasını hatırladığını sanıyoruz." Ve hâlâ tepki vermediğini görünce, "Hadi, hadi Duncan! Sen bir Mentat mısın?"

Soru olduğu kadar, bir suçlama da olan konuşma şeklinden gizliliğin sona erdiğini anladı. Bu neredeyse bir ferahlamaydı.

"Ya öyleysem ne olacak?"

"Tleilaxular seni büyütürlerken, birden fazla Idaho-gula hücresini birbirine kattılar."

Idaho-gula! Kendini bu soyutlama ile düşünmeyi reddetti. "Leto, sizin için neden birdenbire önem kazandı? Bu cevaptaki kabullenmeden kaçış yoktu.

"Solucanlardan biri kum alabalığı haline dönüştü.

"Büyüyüp çoğalıyorlar mı?"

"Öyle görünüyor."

"Onları kontrol altına almazsanız veya yok etmezseniz, Rahibeler Meclisi de yeni bir Dune'a dönüşebilir."

"Bunu anladın, öyle mi?"

"Leto ve ben birlikte anladık."

"Demek birçok hayatı hatırlayabiliyorsun. Harika bir şey bu. Seni biraz olsun bizim gibi yapıyor." Nasıl da bakışlarıma karşılık veriyor!

"Ben, çok farklı hale getiriyor diye düşünüyorum." *Konuyu değiştirmem lazım.*

"Hatıralarını, Murbella ile ilk karşılaşmanda mı elde ettin?"

Bunu kim tahmin etmiş olabilir ki? Lucilla? O, oradaydı ve tahmin etmiş olabilir. Ve tabii sırlarını Rahibeleriyle paylaşmış olmalı. Bu ölümcül konuyu açıklığa kavuşturmak zorundaydı. "Ben bir Kuisatz Haderah değilim!"

"Değil misin?" dedi, soğuk bir tarafsızlıkla. O, bunun kendi kendine ortaya çıkmasına izin verdi; Duncan ise bunu zalimce buldu.

"Öyle olmadığımı sen de biliyorsun!" Hayatı için mücadele ediyordu ve bunu biliyordu. Odrade ile olan mücadelesi, onu gözleyen ve iletişim gözleri kayıtlarını inceleyen diğerleriyle olan mücadelesi kadar büyük değildi.

"Bana seri hatıraları anlat." Bu bir Baş Anne emriydi. Bundan kaçış yoktu.

"O hayatları... biliyorum. Tek bir hayat gibi."

"Bu birikim bizim için çok kıymetli olabilir Duncan. Aynı zamanda yapay doğum aygıtlarını da hatırlıyor musun?"

Odrade'in sorusu onun düşüncelerini, Tleilaxular hakkında garip şeyler hayal etmesine neden olan, bulanık araştırmalar içine gönderdi. Yeni doğmuş ve henüz olgunlaşmamış gözlere yumuşakça görünen insan bedeni yığınları, bulanıklaşmış ve odaklanmamış imgeler ve neredeyse doğum kanallarından çıkışa dair hatıralar. Bunlar aygıtlarla nasıl uyum sağlayabilirdi ki?

"Scytale bize, kendi yapay doğum sistemimizi kurmak için gereken bilgiyi sağladı." dedi Odrade.

Sistem mi? İlginç bir kelime. "Bu aynı zamanda Tleilaxu bahar üretimini de kopyaladığınız anlamına mı geliyor?"

"Scytale, bizim verebileceğimizden daha fazlası için pazarlık ediyor. Fakat bahar şekilde şu ya da bu şekilde zamanında gelecek."

Odrade kendisinin sertçe konuştuğunu duydu ve onun kararsızlığını hissedip hissetmediğini anlamaya çalıştı. *Bunu yapmaya zamanımız olmayabilir.*

"Senin Saçılma'ya sevk ettiğin Rahibeler tekliyorlar" dedi Duncan, ona Mentat farkındalığından küçük bir örnek vererek. "Onları depodaki baharla besleyeceğini sanıyorsun, fakat eninde sonunda bunlar da bitecek."

"Onlarda bizim doğum aygıtı bilgisi ve kum alabalığı var."

Sonlu bir evrende, sayısız Dune'un üretilmesi olasılığı karşısında şok geçirerek sustu.

"Melanj istihkakı meselesini aygıtla veya solucanla veya her ikisiyle birlikte çözecekler." Bunu samimiyetle söyleyebiliyordu. Bu istatistiksel bir tahminden kaynaklanıyordu. Saçılma'ya uğramış Aziz Anne takımları içinden biri, bunu başarmalıydı.

"Aygıtlar" dedi Duncan. "Garip rüyalar... görüyorum." Neredeyse 'düşünceye dalmak' lafı ağzından çıkmıştı.

"Görmelisin de." Kısaca ona, kadın etinin nasıl bir araya getirildiğini anlattı.

"Baharı da böyle mi yapacaksınız?"

"Öyle sanıyoruz."

"İğrenç!"

"Çocukça davranıyorsun!" diye azarladı Odrade.

Böyle anlarda ona karşı yoğun bir hoşnutsuzluk duyuyordu. Bir keresinde, Aziz Anneler'in "insan duygularının sıradan akışından" kendilerini nasıl uzaklaştırdıkları konusunda onu suçlamış ve aynı cevabı almıştı.

Çocukça!

"Ki bunun için muhtemelen bir çare yok" dedi Duncan. "Karakterinde mevcut bulunan utandırıcı bir kusur."

"Benimle ahlâk konusunu mu tartışacaktın?"

Duncan sesinde öfke olduğunu düşündü. Bizler ayrı kurallarla çalışıyoruz."

"Kurallar, çoğu kez, şefkati reddetmede bir bahanedir."

"Bir Aziz Anne'nin içinde bilinç olduğuna dair zayıf bir yansıma mı duyuyorum?"

"Teessüf ederim. Bilinç tarafından idare edildiğimi düşünseler, Rahibeler beni sürgüne gönderirlerdi."

"Sen dürtüklenebiliyorsun, ama idare edilemiyorsun."

"Çok iyi Duncan! Açıkça Mentat olduğun zaman seni daha çok seviyorum."

"Senin sevgine güvenmiyorum."

Odrade yüksek sesle güldü. "Ne kadar da Bell'e benziyorsun!"

Boş boş suratına baktı, Odrade'in kahkahası onu muhafızları atlatmak, sürekli Bene Gesseritlerin sürekli yönlendirmesinden kurtulmak ve kendi hayatını yaşamak için gerekli olan ani bilginin içine daldırmıştı. Çıkış makinelerde değil, Rahibeliğin hatalarında mevcuttu. Onu, sonsuzluklarla çepeçevre kuşatıp esir tuttuklarını sanmaktaydılar – fakat bir çıkış yolu vardı!

Ve Sheeana bunu biliyor! Benim önüme sallandırdığı yem bu.

Idaho konuşmayınca, Odrade, "Bana o öteki hayatları anlat" dedi.

"Bu yanlış. Onların hepsini sürekli bir tek hayat olarak düşünüyorum."

"Ölüm yok mu?"

Sessizce bir cevabın şekillenmesini bekledi. Seri hatıralar: Ölümler de yaşamlar kadar bilgi vericiydi. Leto'nun kendisi tarafından birçok kez öldürülmüştü!

"Ölümler, hatıralarımı bölmüyor."

"Tuhaf bir ölümsüzlük" dedi Odrade. "Tleilaxu ustalarının kendi kendilerini tekrar yarattıklarını biliyorsun, değil mi? Fakat sen – değişik gulaları tek bir beden içinde karıştırarak ne elde etmeyi umuyorlardı acaba?"

"Scytale'e sor."

"Bell senin bir Mentat olduğundan emindi. Çok mutlu olacak."

"Sanmam."

"Sevinmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Of. O kadar çok sorum var ki. Nereden başlayacağımı bilmiyorum." Sol eli çenesinde onu inceledi.

Sorular mı? Mentat istekleri Idaho'nun zihninden akıp geçti. Kendi kendine birçok kez sorduğu soruların, kalıplar oluşturarak kendi başlarına hareket etmelerine izin verdi. *Tleilaxular benden ne istiyorlardı?* Bu bedenlenmeye, bütün gula kişiliklerinden alınmış hücreleri katmış olamazlardı. Fakat buna rağmen... hepsine ait hatıralara sahipti. Hangi kozmik bağlantı onca hayatı tek bir kişilik içinde biriktirmişti. Bu acaba Büyük Ambar'da etrafını saran hayallere dair bir ipucu muydu? Zihninde yarı-hatıralar canlandı: Ilık bir sıvı içinde yatan bedeni, borular tarafından besleniyor, makineler tarafından masaj yapılıyor ve Tleilaxu gözlemcileri tarafından incelenip sorgulanıyordu. Yarı canlı bedenlerden yükselen iniltili tepkileri algılayabiliyordu. Kelimelerin anlamı yoktu. Sanki kendi dudağından dökülen garip sözcükleri dinliyordu, fakat bunun günlük Galach olduğunun da farkındaydı

Tleilaxu davranışlarından algıladıklarının kapsamı onu dehşete düşürdü. Onlar yalnızca Bene Gesseritler'in dokunmaya cüret ettiği bir evreni inceliyorlardı. Tleilaxu hal-

kının bunu kendi çıkarları için yapması, onun değerinden bir şey eksiltmiyordu. Tleilaxu Ustaları'nın sonsuz tekrar doğuşları cüret etmeye değer bir ödüldü.

Surat Oynatıcısı hizmetkârlar herhangi bir hayatı, herhangi bir zihni kopyalayabiliyorlardı. Tleilaxu rüyasının kapsamı, Bene Gesserit başarıları kadar ürkütücüydü.

"Scytale, Muad'Dib zamanına ait hatıralarının varlığını kabul ediyor" dedi Odrade. "Belki onunla bir gün notlarınızı karşılaştırırsınız."

"Böyle bir ölümsüzlük pazarlıkta koz olarak kullanılabilir." diye uyardı Duncan. "Bunu Şerefli Analar'a satabilir, değil mi?"

"O yapabilir. Gel. Hadi senin bölmene gidelim."

Çalışma odasında Odrade, konsoldaki sandalyeye oturması için ona işaret etti. Duncan, onun hâlâ kendi sırlarını ele geçirmek için avlanıp avlanmadığını düşündü. Tuşları kullanabilmek için Duncan'ın üzerine doğru eğildi. Üstteki yansıtıcı, ufka kadar inişli yokuşlu kum tepeleriyle kaplı bir çöl görüntüsü oluşturdu.

"Rahibeler Meclisi" dedi Odrade. "Gezegenimizin ekvatorunda geniş bir kuşak."

Duncan heyecanlandı, "Kum alabalığı demiştiniz. Fakat hiç yeni solucan var mı?"

"Sheeana onları yakında bekliyor."

"Katalizör görevi yapması için çok miktarda bahara ihtiyaçları var."

"Orada dışarıda, büyükçe bir miktar baharı rizikoya attık. Katalizör konusunu sana Leto söyledi, değil mi? Onun hakkında daha başka neler biliyorsun?"

"Beni o kadar çok kez öldürdü ki, hatırlayınca her tarafım sancıyor."

Bunu teyit edebilecek Dar-es-Balat kayıtları elindeydi. "Seni kendi elleriyle öldürdü, bunu biliyorum. Kullanıp işini bitirdikten sonra seni öyle fırlatıp attı, değil mi?"

"Bazen performansım, benden bekleneni verebiliyordu; o zaman doğal bir ölüme izin veriyordu."

"Onun Altın Yol'u uğruna mücadele etmeye değer miydi?"

Biz onun ne altın patikasını ne de onu üreten mayalanmayı anlayabiliyoruz. O bunu söyledi.

"İlginç bir kelime kullandın. Sadece bir Mentat, Tiran'ın binlerce yılına mayalanma diyebilirdi."

"Bu Saçılma'da patlayarak ortaya çıktı."

"Kıtlık Zamanında da etkili oldu."

"Onun kıtlıkları önceden tahmin edemediğini mi sanıyorsun?"

Cevap vermedi, Mentat bakış açısı onu susturmuştu.

Altın Yol: İnsanların 'patlayarak' evrenin içine yayılması... Bir daha hiçbir zaman tek bir gezegenle sınırlanmadan ve tek bir kadere yenilmeden yaşamak. Artık bütün yumurtalar aynı sepette değil.

"Leto, bütün insanlığı tek bir organizma olarak düşünüyordu" dedi Duncan.

"Fakat düşünde bizleri irademiz dışında askere aldı."

"Siz Atreidesler hep böyle yaparsınız."

Siz Atreidesler mi? "Demek artık bize borcunu ödedin?"

"Bunu söylemek istemedim."

"Şu anda içinde bulunduğun çıkmazı anlayabiliyor musun, Mentat?"

"Kum alabalığı ne zamandan beri çalışıyor?"

"Sekiz Standart Yıldan daha fazla bir süredir."

"Çölünüz ne hızla büyüyor?"

Çölümüz! Yansımaya işaret etti. "Kum alabalığı'ndan önceki halinden üç kat daha büyük bu."

"O kadar hızlı ha?"

"Sheeana her an küçük solucanları görebileceğini umuyor."

"İki metre olana kadar yüzeye çıkmama eğilimindeler."

"O da öyle diyor."

Düşünceye dalmış bir tonda konuşuyordu. "Her biri sonsuz rüyası içindeki Leto'nun farkındalığının birer incisini taşıyordu."

"O öyle demişti ve bu konularda hiç yalan söylemezdi."

"Onun yalanları daha ustacaydı. Tıpkı bir Aziz Anne'ninki gibi."

"Bizi yalancılıkla mı suçluyorsun?"

"Sheeana neden beni görmek istiyor?"

"Mentatlar! Sorularınızın cevap olduğunu sanıyorsunuz değil mi?" Odrade yalancı bir yılgınlıkla başını salladı. "Dini tapınmanın merkezi olan Tiran hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmek istiyor."

"Tanrı aşkına! Neden?"

"Sheeana'nın mezhebi yayılıyor. Rakis'den sağ kurtulan rahipler tarafından, baştan başa bütün eski imparatorluğa ve ötesine yayıldı."

"Dune'dan demek istiyorsun" diye Odrade'i düzeltti. "O gezegeni Rakis veya Arrakis olarak düşünme. Bu aklını karıştırır."

Onun düzeltmesini kabul etti. Şu anda o tam bir Mentat idi ve Odrade sabırla bekliyordu.

"Sheeana Dune'dayken kum solucanları ile konuşmuştu" dedi Duncan. "Ve onlar da karşılık verdiler." Odrade'in sorgulayıcı bakışlarına karşılık verdi. "Koruyucu misyonerliğinizle numaralarınızı tekrarlıyorsunuz, ha?"

"Tiran, Saçılma'da, Dur veya Guldur olarak bilinir" dedi Odrade, onun Mentat naifliğini besleyerek.

"Onun için çok zor bir göreviniz var. O bunu biliyor mu?"

"O biliyor ve sen de bunu daha az tehlikeli hale getirebilirsin."

"O zaman veri sisteminizi bana açın."

"Hiçbir sınır koymadan mı?" Bell'in buna nasıl yanıt vereceğini biliyordu.

Duncan, Odrade'in bunu kabul edebileceği düşüncesine izin vermeden başını salladı. *Bunu ne kadar ümitsizce istediğimden şüphe ediyor mu acaba?* Nasıl kaçabileceğine dair gerekli olan bilgileri saklamak ona zor geliyordu. Bilgilere sınırsız erişim hakkı! Odrade özgürlük hayallerini istediğimi sanacak.

"Benim Mentat'ım olur musun, Duncan?"

"Seçme hakkım var mı?"

"İsteğini Divan'da müzakere edip sana sonucu bildireceğim."

Kaçış yolu aralanıyor mu?

"Bir Şerefli Ana gibi düşünmeliyim" dedi Duncan, isteğini inceleyecek iletişim gözleri ve bekçi köpekleri için lehte söz söyleyerek.

"Bu işi Murbella ile birlikte yaşayandan daha iyi kim yapabilir?" diye sordu Odrade.

Fesat sonsuz kılığa girebilir.

Tleilaxu Thu-zen

Ne düşündüğümü ve ne yapabileceğimi bilmiyorlar, diye düşündü Scytale. Onların Doğru Söyleyenleri beni okuyamazlar. Mükemmelleştirilmiş Surat Oynatıcılarından öğrendiği bir yanıtlama sanatıydı bu – en azından bunu felaketten kurtarabilmişti.

Gözlemleyerek, sınıflandırarak ve ölçerek, yok-geminin kendine ayrılan bölmesinde yavaşça gezindi. Kusurları tespit etmeye eğitilmiş bu zihin, her bakışıyla insanları veya yerleri tartıyordu.

Her Tleilaxu Ustası, Tanrı'nın bir gün teslimiyetini sınamak için kendisine özel bir görev verebileceğini biliyordu.

Pekâlâ! Bu öylesi bir görevdi işte. Büyük İnancını paylaştıklarını söyleyen Bene Gesseritler, yalan yere yemin etmişlerdi. Onlar temiz değillerdi. Yabancı yerlerden döndüğünde onu arıtıp temizleyecek yoldaşları yoktu artık. Powindah evrenine gönderilmiş, şeytanın hizmetkârları tarafından esir edilmiş ve Saçılma'dan gelen orospular tarafından avlanmıştı. Fakat bu kötücül kişiler onun kaynaklarını asla öğrenememişlerdi. Hiçbiri bu aşırı tehlikeli durumda Tanrı'nın ona yardım edebileceğini aklına getirmemişti.

Kendimi arıtıyorum, Tanrım!

Şeytan'ın kadınlarının, onu orospuların elinden kurtarıp, sığınma ve "her türlü yardımı" sağlayacaklarına dair söz verdiklerinde, onların yalan söylediklerini biliyordu.

Deneme ne kadar büyük olursa, sadakatim de o kadar büyük olacaktı.

Sadece birkaç dakika önce, Duncan Idaho'nun uzun koridorda sabah yürüyüşünü yapışını, parıldayan engellerin arasından izlemişti. Onları ayıran enerji alanı, sesin geçmesini de engelliyordu. Fakat Scytale, Idaho'nun dudaklarının hareket ettiğini ve bir lanet okuduğunu gördü. *Bana lanet olsun gula, fakat seni biz yarattık ve hâlâ kullanabiliriz.*

Tleilaxular'ın bu gula için yaptıkları plâna Tanrı, bir Kutsal Kaza ihsan etmişti. Fakat, zaten Tanrı her zaman daha yüce tasarımlara sahipti. Tanrı'nın plânlarına kendilerini uydurmak sadıkların göreviydi ve Tanrı'nın insanların tasarımlarının peşinden gitmesi istenmemeliydi.

Scytale yeminini yineleyerek kendini bu sınav için hazırladı. Bu, eski Tleilaxu halkı stori'sinde kelimeler kullanılmadan yapılıyordu. "Stori'ye ulaşmak için anlayış gerekli değildir. Stori kelimeler olmadan hatta bir ismi bile olmadan vardır."

Tanrı'nın sihri onun için tek köprüydü. Scytale bunu derinden hisse-diyordu. En yüksek Kehl'deki en genç Usta olarak, ta en başından beri bu nihai görev için seçileceğini biliyordu. Bu bilgi onun güçlü yanlarından biriydi ve aynaya her bakışında bunu görebiliyordu. *Tanrı beni Powindah'ı yanıltmam için yarattı.* Onun hafif çocuksu görünümü, araştırma sondalarını engelleyen madeni pigmentleri olan gri derisi tarafından şekillendirilmişti. Ufak yapısı, onu görenlerin ilgisini dağıtıyor ve seri gula bedenlenmeleri sırasında topladığı güçleri saklıyordu. Sadece Bene Gesserit daha eski anılar taşıyordu. Fakat onlara kötülüğün rehberlik ettiğini o biliyordu.

Scytale göğsünü, orada saklı olanı kendine hatırlatarak, öylesi bir ustalıkla ovuşturdu ki en ufak bir iz bile oluşmadı. Her Usta bu kaynağı yanında taşırdı. "Çok sayıda kişinin çekirdek hücrelerini muhafaza eden bir yumurtacık kapsülü: Merkezi Kehl'in dost Ustaları, Surat Oynatıcıları, teknik uzmanlar ve şeytanın kadınlarının... ve birçok zayıf povindahın ilgisini çekebileceğini sandığı diğerleri. Paul Atreides ve sevgilisi Chani oradaydı. (Ölünün giysilerinde tesadüfen hücre bulmak için aramak ne kadar da pahalıya patlamıştı.) Orijinal Duncan Idaho ve diğer Atreides dalkavukları da oradaydı – Mentat Thufir Hawat, Gurney Halleck ve Fremen Naib Stilgar... bunlar bir Tleilaxu evrenini tekrar dolduracak yeterli sayıda hizmetkâr ve kölelerdi.

Yumurtacık tüpündeki ganimetlerin ganimeti; onun varlıklarını hayata geçirmeyi çok istediği kişileri, düşündükçe soluğu kesiliyordu. Mükemmel Surat Oynatıcıları! Mükemmel bir taklit. Kurbanın kişiliğinin mükemmel kayıtçıları. Bene Gesserit cadılarını bile yanıltmaya gücü yetenler. Shere bile onların, bir başkasının aklını ele geçirmesine engel olamaz.

Bu kapsülün onun nihai pazarlık gücü olduğunu düşündü. Kimse bunu bilmemeliydi. Şimdilik, kusurları sınıflandırmakla yetinecekti.

Yok-geminin müdafaasında onu mutlu edecek kadar çok boşluk vardı. Seri hayat süreleri boyunca, dost Ustalar'ın kendilerini hoşnut edici biblolar toplaması gibi, çeşitli yetenekleri toplamıştı. Onu her zaman fazla ciddi olarak görmüşlerdi ama şimdi kendini haklı çıkaracak yeri ve zamanı bulmuştu.

Bene Gesseritler'i incelemek onun için her zaman çekici olmuştu. Ölçülemeyecek kadar uzun süre, onlar hakkında yüklü bir bilgiye sahip olmuştu. Bu veriler arasında efsaneler ve yanlış bilgiler olduğunu biliyordu, fakat Tan-

rı'nın amaçlarına gösterdiği sadakat, Kutsal Deneme ne kadar insafsızca olursa olsun, kendi görüşünün Büyük İnanca hizmet edeceği konusunda onu ikna ediyordu.

Bene Gesserit kataloğunun bir bölümünü "Tipikler" olarak adlandırmıştı. Bu sık sık söylediği "Onların tipik davranışı!" sözü buradan kaynaklanıyordu.

Tipikler onu büyülüyordu.

Kendi içlerinde kabul etmeyecekleri, fakat başkalarının yaptığı kaba fakat tehdit edici olmayan hareketlere karşı gösterdikleri tolerans tipikti. "Bene Gesserit standartları daha yüksektir." Scytale son yoldaşlarının bazılarından bile bunu duymuştu.

"Kendimizi, başkalarının bizi gördüğü gibi görme lütfuna sahibiz" demişti Odrade, bir keresinde. Scytale bunu tipikler arasında düşünmüştü, fakat onun bu sözleri Büyük İnanç'la uyum içinde değildi. Yalnızca Tanrı nihai kişiliğimizi görebilirdi!

Odrade'in övünmesinde kibir havası seziliyordu.

"Onlar rasgele yalan söylemez. Doğruluk onlara daha iyi hizmet eder."

Bu konu hakkında sık sık düşünürdü. Baş Anne'nin kendisi bunu, bir Bene Gesserit kuralı olarak dile getirmişti. Geriye, cadıların dünyaya karşı takındığı alaycı tutum gerçeği kalıyordu. Bunun Zensünni olduğu iddiasında bulunmaya cüret etmişti. "Kimin gerçeği? Nasıl değiştirilmişti? Bu, hangi koşullar içinde gerçekleşmişti?"

Önceki öğleden sonra onun yok-gemi bölmesinde oturuyorlardı. "Sorunlar hakkında karşılıklı görüşme" talebinde bulunmuştu. Bu onun, "pazarlık" yerine kullandığı daha yumuşak bir terimdi. Gözlemci rahibelerin gelip gitmeleri ve iletişim gözlerinin varlığı dışında yalnızdılar.

Kendi bölmesi yeterince rahattı: Dinlendirici bir yeşile boyanmış plas-duvarlı üç oda, yumuşak bir yatak ve onun cılız bedenine uyarlanmış sandalyeler.

Bu bir Ix gemisiydi ve onun hakkındaki bilgisinden muhafızların şüphe etmediklerini biliyordu. Ix'liler kadar iyi biliyordu bu gemiyi. Her taraf Ix'li makinelerle doluydu ama hiçbir yerde bir Ix'liye rastlayamazdınız. Rahibeler Meclisinde bir Ix'li olduğundan şüphe etti. Cadılar, kendi bakım işlerini kendileri yapmakla ünlüydüler.

Odrade hareketlendi ve onu dikkatle izleyerek yavaşça konuştu. "*Düşüncesizce hareket etmezler.*" Bunu sık sık duyabilirdiniz.

Rahatının yerinde olup olmadığını sordu, onun için endişeleniyor gibiydi.

Scytale, oturma odasına şöyle bir bakış attı. "Hiçbir Ix'li göremiyorum."

Odrade memnuniyetsizlikle dudağını büzdü. "Görüşme istemenin nedeni bu muydu?"

Tabi ki değil, cadı! Sadece yanıltma sanatımı çalıştırıyorum. Saklamaya çalıştığım şeyler hakkında mı konuşacağımı sandın? Öyle olsaydı, lanet olası gezegeniniz üzerinde tehlikeli yabancıların özgürce dolaşması mümkün görünmezken, dikkatinizi ne diye Ix'liler üzerine toplayayım? Ahh, biz Tleilaxular'ın o kadar uzun zaman sürdürdüğü, övünülecek Ix'li bağlantısı. Bunu siz de biliyorsunuz! Sizler, hatırda kalacak şekilde Ix'lileri birden çok defa cezalandırdınız.

Ix hükümetini yöneten uzmanlar, Bene Gesserit'i rahatsız etme konusunda tereddüt edebilirler diye düşündü Scytale, fakat Şerefli Analar'ın öfkesini kabartmamaya fazlasıyla özen göstereceklerdi. Bu yok-geminin varlığı gizli ticaretin yapıldığına işaret etmekteydi, fakat ödenen bedel yıkıcı ve sarf edilen dolambaçlı sözler istisnai olmalıydı.

Saçılma'dan gelen bu orospular çok kötüydüler. Onların da bir gün Ix'lilere ihtiyacı olabilir diye tahminde bulundu. Ve Ix de gizlice bu orospuları yadsıyıp Bene Gesserit ile masaya oturabilirdi. Fakat sınırlar belirliydi ve ihanet ihtimali çok yüksekti.

Pazarlık sürerken bu sorularla karşı karşıya gelmişti. Gevrek bir ruh hali içinde olan Odrade, birkaç kez verdiği sessiz aralarda, rahatsız edici Bene Gesserit bakışlarıyla onu süzerek tedirgin etmişti.

Pazarlık kavları büyüktü; her ikisi için de hayat memat meselesiydi ve potada her zaman şunlar da vardı: Üstünlük, insan evreninin kontrolü, kendi yaşam tarzlarının egemen davranış olarak sonsuza kadar sürmesi.

Genişlemem için bana küçük bir açıklık verin, diye düşündü Scytale. Bana kendi Surat Oynatıcılarımı verin. Bana sadece benim pazarlığımı yapacak hizmetkârlar verin.

"Küçük bir şey benim istediğim" dedi Scytale. "Şahsi rahatımı düşünüyorum, kendi hizmetkârlarıma sahip olmayı istiyorum."

Odrade onu, her zaman maskelerin ötesine nüfuz edip insanın derinliklerini gören, o ağırlıklı Bene Gesserit bakışlarıyla süzmeye devam etti.

Fakat bende senin nüfuz edemediğin maskeler var.

Odrade'in onu iğrenç bulduğunu görebiliyordu; belirgin özelliklerinden her birine sırayla bakışlarını dikmesinden anlamıştı. Scytale onun ne düşündüğünü biliyordu. *Periye benzer bir çehre, dar bir yüz ve yaramaz gözler. Bir dulun ulaştığı zirve. Bakışları aşağıya doğru yöneldi: Sivri dişler ve keskin köpek dişleriyle küçük bir ağız.*

Scytale, insanlığın en tehlikeli ve rahatsız edici mitolojisinde rol alan bir kişilik olduğunu biliyordu. Odrade kendine şunu sordu: *Genler üzerindeki kontrolleri onlara daha çekici bir görünüm verebilecekken neden özellikle bu görünüşü seçtiler?*

Senin gibileri rahatsız ettiğini bildikleri için, powindah pisliği!

Hemen *"Tiplkler"*den bir diğerini düşündü: "Bene Gesserit ortalığa nadiren çöp dağıtır."

Scytale, birçok Bene Gesserit eyleminin felaket sonrası pisliğini görmüştü. *Dune'da olanlara bir bakın. Yandı kül oldu çünkü siz Şeytan'ın kadınları orospulara karşı koymak için bu kutsal alanı seçtiniz. Peygamberimizin hayaleti bile onları taltif etti. Herkes ölmüştü!*

Ve kendi kayıplarını bile düşünmeye cüret edemedi. Hiçbir Tleilaxu gezegeni Dune'un kaderinden kurtulamamıştı. *Bunun nedeni Bene Gesserit idi!* Ve onların müsamahası altında ıstırap çekecekti – destekleyicisi yalnız Tanrı olan bir sığınmacıydı o.

Odrade'e Dune'un üzerine dağılmış pislik hakkında bir soru sordu.

"Onlarla yalnızca biz ölüme yaklaştığımızda karşılaşırsınız."

"O orospuların şiddetini bu yüzden mi üzerinize çektiniz?"

Odrade bunu tartışmayı reddetti.

Scytale'in son dostlarından biri şöyle demişti: "Bene Gesseritler düz iz bırakırlar. Bunların karmaşık olduğunu düşünebilirsin, fakat yakından bakınca pürüzler kaybolur.

Bu dostu ve bütün diğerleri orospular tarafından katledilmişlerdi. Onun yegane yaşama şansı yumurtacık kapsülündeki hücrelerde yatıyordu. Ölmüş bir Usta'nın bilgeliği buraya kadar gidebiliyordu.

Odrade, yapay doğum aygıtları hakkında daha teknik bilgi istiyordu. Oh, sorularını nasıl da kurnaz bir şekilde kelimelere döküyordu. Scytale yaşamak için pazarlık yapıyordu ve her küçük parça fazlasıyla ağırlıklıydı. Doğum aygıtları hakkında verdiği o ölçülmüş küçük bilgiler karşılığında ne elde etmişti. Odrade şimdi, onu arada sırada geminin

dışına çıkarıyordu, fakat bütün gezegen, onun için gemi gibi bir hapishaneydi. Cadıların onu bulamayacağı nereye gidebilirdi ki?

Kendi yapay doğum aygıtlarıyla ne yapıyorlardı acaba? Bu konu hakkında hiç de emin değildi. Cadılar büyük bir kolaylıkla yalan söyleyebiliyorlardı.

Onlara sınırlı da olsa bilgi sağlamak yanlış mıydı acaba? Şimdi, kendisinin sınırlarını çizdiği basit biyoteknik detayların çok ötesinde bilgileri verdiğinin farkına varıyordu. Şu açıktı ki onlar, Ustaların, aygıtlarda büyüyen ve kendi yerlerine geçecek olan gulalar sayesinde sınırlı bir ölümsüzlük yarattıklarının farkındaydılar. Artık bunu da kaydetmişlerdi! Yılgınca öfkelenişi sırasında, Odrade'e bunu bağırarak söylemek istemişti.

Sorular... bariz sorular.

Odrade'in sorularını, "kendisi için gerekli olan Surat Oynatıcısı hizmetkârlar ve kendi Gemi sistemi konsolu" gibi kelimesi bol laflarla savuşturdu.

Kurnaz ve hoşgörüsüz bir edayla, aygıtlar hakkında daha fazla bilgi için üsteledi. "Aygıtlarımızdan melanj üretmek için gerekli olan bilgiyi almamız, konuklarımıza karşı daha açık fikirli davranmamıza sebep olabilir.

Aygıtlarımız! Konuklarımız!

Bu kadınlar plasçelik bir duvar gibiydiler. Onun kullanımı için bir aygıt tahsis edilmemişti. *Bütün Tleilaxu gücü yok olmuştu.* Kederli bir kendine acımayla dolu bir düşünceydi bu. Tanrı'nın açıkça onun beceriklililiğini denediğini düşünerek kendini toparladı. *Beni bir tuzakta tuttuklarını zannediyorlar.* Fakat kısıtlamalar acı veriyordu. Demek Surat Oynatıcısı hizmetkârlar kendisine verilmeyecekti. Pekâlâ. Sadece hizmetkârlar isteyecekti o zaman. Surat Oynatıcısı istemeyecekti.

Scytale hayatının en şiddetli ızdırabını, dönüşebilir köleleri, Surat Oynatıcıları'nı kaybettiğini düşündüğü zaman hissetti. *Lanet olsun bu kadınlara ve onların Büyük İnancı paylaştıklarına dair hileli sözlerine! Her zaman hazır ve nazır olan rahibe yardımcıları ve Aziz Anneler sürekli ortalığı kolaçan ediyorlar. Casuslar! Ve her tarafta iletişim gözleri. Bunaltıcı.*

Rahibeler Meclisi'ne ilk geldiği zaman, kendisini hapsedenler hakkında bir utangaçlık hissetmişti. Hiyerarşilerinin çalışmasını araştırdığında bunun yoğun bir tek başınalık olduğunu fark etti. Daha sonra bunu, herhangi bir tehditle yüz yüze gelindiğinde dışarıya karşı tek yumruğa dönüştüğünü gördü. *Bizim olan bizde kalacaktır. Giremezsiniz!*

Scytale bunda ebeveyne has bir tavır ve insanlığa karşı anaç bir bakış açısı sezmişti. "Doğru dur, yoksa seni cezalandırırız!" Ve Bene Gesserit cezalandırmaları kaçınılması gereken bir şeydi. Odrade ondan verebileceğinden daha fazla istemeye devam ederken, Scytale dikkatini, doğruluğundan emin olduğu bir tipik üzerinde odakladı: Onlar sevemezler. Fakat o kabullenmeye zorlandı. Ne sevgi ve ne de nefret tamamıyla mantıklıydı. Bu tür hisleri şüphe duymayan insanların üstüne püskürten ve etrafındaki havayı gölgeleyen koyu bir fıskiye, ilkel bir petrol kuyusu olarak düşünüyordu.

Bu kadın ne kadar da gevezeydi! Onu pek de dinlemeyerek izledi. Kusurları neydi? Müzikten kaçınmaları bir zayıflık mıydı? Duygularının üstünde gizli oyunlar oynanmasından korkuyorlar mıydı? Nefret, ağır şartlara bağlı görünüyordu, fakat koşullandırma her zaman başarıya ulaşmıyordu. Birçok hayatında cadıların müzikten hoşlanır göründüklerini tespit etmişti. Odrade'i sorgulayınca, kan beynine sıçradı fakat Scytale kendisini yanıltmak için kasten rol yaptığını düşündü.

"Dikkatimizin dağılmasına izin veremeyiz."

"Anınızdaki büyük müzik parçalarını hiç tekrar çalmaz mısınız siz? Bana söylendiğine göre eski zamanlarda..."

"Birçok insanın artık bilmediği çalgılarla çalınan müziğin ne yararı olabilir ki?"

"Oh! Bunlar hangi çalgılar?"

"Bir piyanoyu nerede bulabilirsin? " Hâlâ o sahte öfke içinde görünüyordu.

"Akort etmesi korkunç zor, çalması bir o kadar daha zor."

Ne kadar da güzel bir şekilde karşı çıkıyor. "Bu ... neydi... piyano mu demiştin? Daha önce hiç duymamıştım. Baliset'e"Uzaktan akrabalar fakat sadece yaklaşık bir anahtara göre akort edilebiliyor. Çalgının bir özelliği bu."

"Neden bu piyano dediğini ön plâna çıkarıyorsun?"

"Çünkü, onun olmamasını bizim için bir kayıp olarak düşünüyorum. Mükemmel olmayandan, mükemmeli çıkarmak; zannımca sanat fonları arasında en yüksekte olanı bu."

Mükemmel olmayandan mükemmeli çıkarmak! Odrade, bu cadıların onun Büyük İnancını paylaştıkları yanılsamasını besleyen, Zensünni kelimelerle onun aklını karıştırmaya çalışıyordu. Bene Gesserit pazarlığının tuhaflıkları hakkında sayısız defa uyarılmıştı. Her şeye dolambaçlı bir açıdan yaklaşıp, ancak son anda gerçekte ne istediklerini açığa vuruyorlardı. Fakat burada pazarlık konusu olan şeyin ne olduğunu biliyordu. Odrade onun bütün bilgisini istiyor, karşılığında da hiçbir şey vaat etmiyordu. Buna rağmen sözleri ne kadar da ayartıcıydı.

Scytale derin bir uyanıklık hissetti. Odrade'nin sözleri, Bene Gesseritler'in yalnızca mükemmel insan toplumunu aradıkları iddiasına tıpatıp uyuyordu ve bunu ona öğretebileceğini sanıyordu! Bir başka *tipik:* "Kendilerini öğretmen olarak görüyorlar."

Bu iddialarına karşı şüphe duyduğunu ifade edince, "Doğal olarak, etkilediğimiz toplumlar üzerinde baskı kurarız. Bunu bu baskıları yöneltebilmek için yaparız" dedi Odrade.

"Bunu uyumsuz buluyorum" diye şikayet etti Scytale.

"Ama neden Usta Scytale! Bu çok sık rastlanan bir kalıp. Hükümetler bazen bunu, seçilmiş hedeflere karşı şiddet üretmek için kullanırlar. Bunu siz de yaptınız. Bak bu sizi nereye ulaştırdı."

Şimdi o bu felaketi Tleilaxular'ın kendi üstlerine çektiği iddiasında bulunmaya cüret ediyor.

"Biz Büyük Haberci'nin dersini takip ediyoruz" dedi Odrade. Peygamber Leto II için İslamiyeti kullanarak. Kelimeler dudağında yabancı duruyordu ama Scytale geçmişi düşündürmüştü. Odrade bütün Tleilaxular'ın Peygambere nasıl saygı duyduğunu biliyordu.

Fakat ben, bu kadınların ona Tiran dediklerini duydum!

Odrade İslamiyetten söz etmeyi sürdürerek sordu, "Şiddeti yolundan saptırarak, herkes için değerli olan bir ders çıkarmak O'nun amacı değil miydi?"

Odrade Büyük İnançla alay mı ediyordu?

"Onu kabul etmemizin nedeni bu" dedi Odrade. Kurallarımıza göre oynamadı ama amacımız için oynadı.

Peygamberi kabul ettiğini söylemeye cüret etmişti.

Tahrikin fazla olmasına rağmen Scytale, Odrade'e meydan okumadı. Bir Aziz Anne'nin kendisi ve davranışları hakkındaki görüşü hassas bir konuydu. Hiçbir yana fazlaca savrulmadan bu görüşü sürekli yeniden düzelttiklerinden kuşkulanıyordu. Ne kendisine karşı bir sevgi, ne de bir nefret vardı. Kendine güven, evet bu vardı. Delicesine bir kendine güven. Fakat bunun için sevgi veya nefrete ihtiyaç yoktu. Sadece sakin bir kafa lazımdı ve iddia ettiği gibi her hüküm düzeltilmeye hazırdı. Bu da nadiren övgüyü gerektirirdi. İyi yapılmış bir iş mi? *Peki ya siz ne bekliyordunuz?*

"Bene Gesserit eğitimi karakteri güçlendirir." Bu Halk Bilgeliğinin en gözde tipik'iydi.

Scytale, Ordrade ile bununla ilgili bir tartışma başlatmak istedi. "Şerefli Analar'ın şartlandırmaları sizinkilerin aynısı değil mi? Murbella'ya hele bir bakın!"

"Senin aradığın genellemeler mi Scytale?" *Sesinin tonunda eğleniyormuşçasına bir hava mı vardı?*

"İki şartlandırma sisteminin çarpışması, karşı koymayı gözlemlemek için iyi bir yol değil mi?" diye cüretle atıldı.

"Ve daha güçlü yenecek tabii ki." *Kesinlikle burun kıvırıyordu.*

"Zaten hep böyle olmuyor mu?" Scytale öfkesine yeterince gem vuramamıştı.

"Bir Bene Gesserit'in bir Tleilaxu'ya kurnazlığın başka bir çeşit silah olduğunu hatırlatması mı lazım? Hiç yanıltmaya çalışmadın mı? Sahte bir zayıflık göstererek düşmanları esas hedeften saptırıp tuzağın içine çekmeyi... Zayıflıklar yaratılabilirler."

Tabi ya, uygunsuz aptallık imajları yaratan, binlerce yıllık Tleilaxu yanıltmalarından haberdar o.

"Demek düşmanlarımızla böyle baş etmeyi umuyorsun?"

"Onları cezalandırmaya niyetliyiz, Scytale."

Ne kadar da amansız bir kararlılık.

Bene Gesserit hakkında öğrendiği yeni şeyler onu kuşkuyla dolduruyordu. Onu, geminin dışındaki soğuk kışın içinde, iyi bir gözetim altında (bir adım gerilerinde iri yarı bekçiler ile birlikte) bir öğleden sonrası yürüyüşüne çıkaran Odrade, Central'dan gelen küçük bir alayı seyretmek için durdu. Beş Bene Gesserit kadından ikisi, beyaz süslü giysilerinden anlaşıldığı üzere rahibe yardımcılarıydılar, fakat tek düzen gri giymiş diğer üçü, Scytale için bir bilinmezdi. Bir el arabasını meyve bahçelerinden birine götürü-

yorlardı. Buz gibi bir rüzgâr üzerlerine doğru esti. Koyu dallardan birkaç yaşlı yaprak döküldü. El arabası, beyazlara sarılmış uzunca bir bohça taşıyordu. Bu acaba bir ceset miydi? Şekli buna uygundu.

Sorulduğunda Odrade, Bene Gesserit ölü gömme faaliyetleri hakkında uzun uzadıya bilgiler verdi. Gömülecek bir beden eğer varsa, şimdi tanık olduklarına benzer sıradan bir merasimle iş hallediliyordu. Hiçbir Aziz Anne bugüne kadar, ne bir ölüm ilanı ne de zaman kaybedici merasimler istemişti. Anısı zaten diğer bir Rahibe'nin içinde yaşayacak değil miydi?

Scytale bunun saygısızca olduğu yolunda tartışmaya başlamıştı ki, Odrade sözünü kesti.

"Ölüm olayını ele alırsak, yaşamın tüm bağlantılarının geçici olduğunu görürüz! Biz bunu diğer anıda az çok değişikliğe uğratıyoruz. Sen de benzer bir şey yaptın Scytale. Ve şimdi biz, senin yeteneklerinin bazılarını bizim numaralarımızla birleştiriyoruz. Oh, evet! Bu tür bilgiler hakkında böyle düşünüyoruz. Bu sadece kalıba değişiklik getiriyor.

"Saygısız bir davranış bu!"

"Saygısız olan bir şey yok. En azından bir gübre görevi görecekleri tozun toprağın içine giderler böyle." Ona daha fazla karşı çıkma imkânı tanımadan, görüntüyü tasvir etmeye koyuldu.

Şu anda gördüğünün kalıplaşmış bir düzen olduğunu söyledi Odrade. Büyük bir mekanik matkap meyve bahçelerinin olduğu yere getirilir ve burada toprağın içinde uygun bir delik açılırdı. O, ucuz beze sarılmış ceset dikey olarak gömülür ve üzerine bir meyve ağacı dikilirdi. Meyve bahçeleri ızgara biçimli kalıplara göre düzenlenmişti; bir köşede gömütlerin yerini kaydeden bir anıt vardı. Odrade gösterince o da abideyi fark etti; bu üç metre yüksekliğindeki yeşil ve kare biçimli bir şeydi.

"Ceset yaklaşık olarak C-21'e gömülüyor" dedi matkabı çalışırken seyrederek. Gömme ekibi arabaya yaslanmış bekliyordu. "Bu bir elma ağacını gübreleyecek" dedi Odrade, Tanrı'ya karşı itaatsizliğinden mutlu görünerek.

Matkabın çekilmesini ve arabanın yukarı doğru kaldırılmasıyla cesedin deliğe kaymasını seyrederken Odrade mırıldanmaya başladı.

Scytale şaşırmıştı. "Sen Bene Gesseritler'in müzikten kaçındığını söylemiştin."

"Bu basit bir şarkı."

Bene Gesserit hâlâ çözülmemiş bir yap-boz gibiydi, dahası, tipiklerin zayıflıklarını görebiliyordu. Kalıpları kabul edilebilir bir yol izlemeyen insanlarla nasıl pazarlığa oturulabilirdi ki? Tam onları anladığınızı sanarken, yepyeni bir yöne yol almaya başlıyorlardı. Tipik olmayan bir haldi bu. Onları anlamaya çalışmak kendi düzen duygunuzu bozuyordu. Bütün bu pazarlık boyunca elle tutulur hiçbir şey elde edemediğinden emindi. Sadece, özgürlüğün bir yanılsaması olan, biraz daha fazla serbestlik elde etmişti. Gerçekte istediği hiçbir şey bu soğuk suratlı cadıdan gelmiyordu! Bene Gesseritler hakkında bildiklerinden elle tutulur parçaları bir araya getirmek, boşuna ümit etmek demekti. Mesela onların bürokratik sistemin ve kayıt tutmanın çoğu olmaksızın iş gördüklerine dair bir iddia vardı. Tabi Bellonda'nın arşivleri bunun dışında kalıyordu. Ve bunlardan ne zaman bahsetse, Odrade, "Tanrı bizi korusun!" ya da buna eşdeğer bir şey söylüyordu.

"Şimdi de memurlar ve kayıtlar olmadan işlerinizi nasıl görüyorsunuz?" diye soruyor. Scytale derin bir biçimde şaşırmıştı.

"Bir işin yapılması gerekiyorsa onu yaparız. Mesela bir Rahibenin gömülmesi gibi." Odrade meyve bahçelerindeki görüntüye işaret etti; kürekler işe başlamıştı ve toprak mezarın üzerine atılıyordu.

"İşte böyle yapılıyor, her zaman etrafta sorumluluğu yüklenecek birisi oluyor. Onlar kim olduklarını biliyorlar."

"Peki... bu sakat şeyle... kim ilgileniyor...?"

"Sakat değil o! Bu eğitimin bir parçası. Başarısız Rahibeler genellikle denetleme işine girerler. Rahibe yardımcıları da, işi görürler."

"Fakat onlar... yani bu iş onlara tatsız gelmiyor mu? Dediğine göre başarısız Rahibeler ve rahibe yardımcıları. Bu işten çok, bir cezalandırma..."

"Cezalandırma mı! Hadi Scytale, Hep aynı şeyi söylüyorsun." Cenaze ekibine işaret etti. "Çıraklık döneminden sonra, bütün halkımız isteyerek işlerini kabul ederler."

"Fakat... bürokrasi, ahh... yok..."

"Biz aptal değiliz!"

Yine bir şey anlamamıştı Scytale, fakat Odrade onun sessiz şaşkınlığına cevap verdi.

"Bürokrasilerin, emretme gücünü elde ettikten sonra doymak bilmez aristokrasilere dönüştüğünü elbette biliyorsun."

Scytale ilişkiyi anlamakta zorluk çekti. Onu nereye çekmeye çalışıyor olabilirdi ki?

O sesiz kalınca Odrade, "Şerefli Analar'da bürokrasinin bütün izlerini görebilirsin. Şunun bakanı, bunun Büyük Şerefli Ana'sı; tepe yönetiminde güçlü bir azınlık ve altta birçok memur. Hepsi daha şimdiden gençlik ihtiraslarıyla dolu. Doymak bilmez yırtıcı hayvanlar gibi, avlarını nasıl imha edeceklerini hiç düşünmezler. Burada sıkı bir bağıntı vardır: Kendi beslediklerinin sayısını azaltırsan, kendi yapını yerle bir edersin."

Scytale, cadıların, Şerefli Analar'ı böyle gördüklerine ve bunları söylediklerine inanmakta zorluk çekti.

"Eğer sağ kalırsan Scytale, benim sözlerimin gerçekleştiğini göreceksin. Siperleri başka yerde kazma ihtiyacı hasıl olduğunda, bu düşüncesiz kadınlardan büyük öfke çığ-

lıkları gelir. Kurbanlarından en fazla istifade edebilmek için yoğun çaba sarf ederler. Daha çok yakalayalım! Onları daha iyi çok sıkıştıralım! Bu sadece daha çok yok ediliş demektir. Idaho'ya göre onlar çoktan geri-ölme aşamasındalar."

Bunu bir gula mı söylemiş? Demek onu bir Mentat olarak kullanıyordu!

"Böylesi fikirleri nereden ediniyorsun? Eminim ki bunlar senin gulandan kaynaklanmıyor." *Ona sahip olduğuna inanmaya devam et!*

"O sadece bizim biçtiğimiz bir değeri teyit etti. Diğer Anı'daki bir örnek bizi uyardı."

"Oh?" Bu, Diğer Anı meselesi, onu rahatsız ediyordu. İddiaları doğru olabilir miydi? Kendi çoklu hayatındaki anılar muazzam bir değere sahipti. Onlardan teyit istedi.

"Bizler bir besi hayvanı olan kar ayaklı tavşan ile yırtıcı bir kedi olan vaşak arasındaki bağıntıyı hatırladık. Kedilerin nüfusu, tavşanların nüfusunu takip ederek büyüyordu ve sonra aşırı beslenme yırtıcı hayvanları kıtlığa itti ve ciddi bir ölüme dönüş yaşandı."

"İlginç bir terim, ölüme dönüş."

"Şerefli Analar için niyetimizi tasvir ediyor."

Buluşmaları sona erdiğinde, Scytale hem hiçbir şey elde edememiş hem de kendisini öncesinden daha şaşkın bir halde bulmuştu. Onların niyeti gerçekten bu muydu? Lanet olası kadın! Onun söylediği hiçbir şeyden emin olamazdı.

Odrade onu tekrar gemideki bölmesine gönderdiğinde Scytale, Idaho ve Murbella'nın bazen egzersiz katına çıkmak için geldikleri uzun koridordaki engel alanı içinden epeyce bir süre karşıya baktı. Aşağıdaki geniş kapı aralığından oraya gitmek zorunda olduklarını biliyordu. Oradan çıktıklarında her zaman soluk soluğa ve ter içindeydiler.

Orada bir saat kadar oyalanmasına rağmen, dost mahkûmlardan hiçbiri ortaya çıkmadı.

Bir gulayı Mentat olarak kullanıyor! Bu onun Gemi Sistemi konsoluna erişimi olduğunu gösterir. Doğrusu kendi Mentat'ından veri esirgeyeceğini hiç sanmam. Idaho ile başbaşa bir buluşma tertip etmeliyim. Her gulanın zorla öğrendiği ıslık lisanı da elimizin altında. Fazla üzüntülü gözükmemeliyim. Pazarlık esnasında küçük bir ödün verebilirim mesela. Bölmemin fazlasıyla hapishaneye benzediği yolunda bir şikayette bulunabilirim. Hapishane hayatının nasıl yıprattığını görsünler.

Eğitim zekânın yerine geçmez. Bu kolay elde edilemeyen nitelik, bilmece çözme yeteneği ile kısmen tanımlanır. Duyularımızın ilettiklerini yansıtan yeni bilmecelerin yaratılmasıyla da bu tanım tamamlanır.

Mentat Metin Bir (decto)

Lucilla'yı Büyük Şerefli Ana'nın huzuruna – iç içe kafeslerden oluşan – borulu bir kafes içinde getirdiler. Şifa telinden yapılmış olan ağ onu bu nesnenin ortasına hapsediyordu. Ağır siyah sandalyedeki kadın, "Ben Büyük Şerefli Ana'yım" diyerek onu selamladı. *Küçük bir kadındı, kırmızı ve altın renkli leotardlar giymişti.* "Kafes, Sesi kullanmayı denemen halinde seni korumak içindir. Biz buna karşı bağışıklığa sahibiz. Bağışıklığımız bir refleks şeklini alır. Biz öldürürüz. Sizden birçoğu böyle öldü. Ses'i biz de biliyor ve kullanıyoruz. Seni kafesten çıkardığımda bunu hatırla." Eliyle işaret ederek hizmetkârları uzaklaştırdı. "Gidin! Gidin!"

Lucilla odanın etrafına baktı. Pencere yoktu. Oda neredeyse kale şeklindeydi. Birkaç berrak parlayan küre tarafından aydınlatılmıştı. Duvarlar asit-yeşiliydi. Tipik bir sorgula-

ma makamıydı. Burası yükseklerde bir yerdeydi. Kafesini şafaktan hemen önce getirmişlerdi.

Büyük Şerefli Ana'nın arkasındaki pano yana doğru açıldı ve gizli bir mekanizmayla idare edilen daha küçük bir kafes kayarak odanın içine girdi. Bu kafes kare şeklindeydi ve arkasını dönüp ona bakana kadar ilk bakışta içinde çıplak bir adamın durduğunu sandı.

Futar! Geniş bir yüzü vardı ve köpek dişlerini görebiliyordu.

"Sırt masajı ister ben" dedi Futar.

"Evet canım. Sırtına sonra masaj yaparım."

"Yemek ister ben" dedi Futar. Dik dik Lucilla'ya baktı.

"Daha sonra, canım."

Futar Lucilla'yı incelemeye devam etti. "Sen Terbiyeci olmak?" diye sordu Futar.

"Tabi ki o bir Terbiyeci değil!"

"Ben yemek ister" diye yineledi Futar.

"Daha sonra dedim ya! Şimdi orada otur ve benim için mırla."

Futar kafesinde yere çömeldi ve boğazından bir gürleme sesi gelmeye başladı.

"Mırladıkları zaman ne kadar şekerler değil mi?" Büyük Şerefli Ana belli ki bir cevap beklemiyordu.

Futar'ın varlığı Lucilla'yı şaşkına çevirdi. Bunlardan Şerefli Analar'ı yakalayıp öldürmeleri beklenirdi. Bu seferki bir kafesteydi ama.

"Onu nerede yakaladınız?" diye sordu Lucilla.

"Gammu'da." Neyi açıklamış olduğunu fark edemeden söyledi bunu.

"Ve burası da Junction olmalı" diye düşündü Lucilla. Bir önceki geceki mavnadan burayı tanımıştı.

Futar mırıltıyı kesti. "Yemek" diye homurdandı.

Lucilla da bir şeyler yese iyi olacaktı. Üç gündür onu beslemiyorlardı ve açlık acılarını bastırmak zorunda kalıyordu. Kafeste bırakılan bir mataradan aldığı küçük su yudumları yardımcı oluyordu ama bu da bitmek üzereydi. Kendisini getiren hizmetkârlar onun yemek istemesine gülmüşlerdi. "Futarlar yağsız et severler!"

Onu en çok rahatsız eden melanjın yokluğuydu. İlk çekilme ağrılarını o sabah hissetmeye başlamıştı.

Yakında kendimi öldürmek zorunda kalacağım.

Lampadas güruhu katlanması için yalvardılar. *Cesur ol. O vahşi Aziz Anne ihanet ederse biz ne yaparız?*

Örümcek Kraliçe. Odrade bu kadını böyle çağırıyor.

Büyük Şerefli Ana eli çenesinde onu incelemeye devam etti. Zayıf bir çeneydi bu. Olumlu ifadelerden yoksun bir yüzdü, olumsuzluk bakışları kendine çekiyordu.

"Sonunda kaybedeceksin, bunu biliyorsun, değil mi?" dedi Büyük Şerefli Ana.

"Mezarlıktan geçerken ıslık çalıyorum" dedi Lucilla ve sonra da bu ifadeyle ne söylemek istediğini anlatmak zorunda kaldı.

Büyük Şerefli Ana'nın yüzünde kibar bir ilgi ifadesi belirdi. *Ne kadar ilginç.*

"Yardımcılarımdan herhangi biri seni, bunu söylediğin için öldürebilirdi. Yalnız olmamızın sebeplerinden biri de bu. Böyle bir şeyi neden söyledin merak ettim."

Lucilla çömelmiş Futar'a bir bakış attı. "Futarlar kısa bir sürede oluşmadılar. Vahşi hayvan mevcutları içinden, genetik olarak tek bir gaye için yaratıldılar."

"Dikkatli ol!" Büyük Şerefli Ana'nın gözlerindeki turuncu renk alevlendi.

"Futarlar'ın yaratılmasında nesiller boyu süren bir gelişme söz konusudur" dedi Lucilla.

"Biz onları zevk için avlıyoruz!"

"Ve avcı birdenbire avlanan oluyor."

Büyük Şerefli Ana sıçrayarak ayağa kalktı, gözleri tamamen turuncu renkteydi. Futar tahrik oldu ve inlemeye başladı. Bu, kadını sakinleştirdi, yavaşça tekrar sandalyesine gömüldü. Bir eliyle kafesteki Futar'ı işaret etti. "Sakin ol canım. Yakında yiyeceksin ve ben de sırtını okşayacağım."

Futar tekrar mırlamaya koyuldu.

"Demek buraya mülteci olarak geri geldiğimizi sanıyorsun" dedi Büyük Şerefli Ana. "Evet sakın inkâr etme!"

"Solucanlar sık sık dönerler" dedi Lucilla.

"Solucanlar mı? Yani şu Rakis'de yok ettiğimiz canavarlar gibi mi?"

Büyük Şerefli Ana'yı dürtüp, dramatik bir tepki uyandırmak o an için çekiciydi. Yeterince korkutursan mutlaka öldürürdü.

Lütfen Hemşire! Lampadas güruhu yalvarıyordu. *Katlan.*

Buradan kaçabileceğini mi sanıyorsun? Zayıf bir protesto dışında bu onları susturmuştu. *Hatırla. Kadim bebek biziz: Yedi kere aşağı, sekiz kere yukarı.* Bu elleri şişman göbeği üzerinde birleşmiş ve sırıtan Buda suratıyla, küçük kımızı bir bebeğin sallanan imajıyla birlikte gelmişti.

"Siz açıkça Tanrı İmparator'un hayaletine başvuruyordunuz" dedi Lucilla. "Oysa benim aklımda başka bir şey vardı."

Büyük Şerefli Ana bunu ele alırken epey zaman harcadı. Gözlerindeki turuncu yavaşça silikleşti.

Benimle oynuyor, diye düşündü Lucilla. *Beni öldürmeyi ve hayvanına yedirmeyi plânlıyor.*

Fakat kaçmayı başarmamız halinde senin sağlayabileceğin taktik bilgileri bir düşün!

Biz mi? Fakat itirazın doğruluğundan kaçınmak mümkün değildi. Kafesini mavnadan henüz gün ışığı varken getirmişlerdi. Örümcek Kraliçe'nin inine yaklaştıklarında, girişin, zor olması için plânlandığı görülüyordu fakat bu plân Lucilla'nın komiğine gitmişti. Kadim ve modası geçmiş bir plânlamaydı bu. Mikelyumları üzerindeki doğru yerlerinde oluşmuş, mat gri mantarlar gibi topraktan fırlayan gözlem kulelerinin bulunduğu, ulaşım hatları üzerinde dar mekanlar mevcuttu. Kritik noktalarda keskin virajlar vardı. Hızla giden hiçbir sıradan yer aracı bu virajları alamazdı.

Hatırladığı kadarıyla, Teg'in Junction hakkındaki araştırmasında bundan hiç söz edilmemişti. Saçma müdafaalar. Yalnızca ağır ekipman getirmeniz veya bu kaba tertibatların üzerinden başka yöne gitmeniz halinde o şeyler etkisizleştiriliyordu. Yeraltından bağlantı kurma; doğal olan da buydu, ama bu patlayıcılarca engellenebilirdi. Onları birbirlerine bağlayıp, kendi kaynaklarından koparırsanız, parça parça dökülüvereceklerdi. *Borulardan, artık o çok kıymetli enerji gelmeyecek, serseriler!* Görülebilir bir güvenlik hissi, Şerefli Analar'ın koruduğu buydu. Bu güven tazelemek içindi. Savunmayı üstlenenler, bu kadınlara sahte güvenlik hissini verebilmek için, gereksiz gösterilere büyük çapta enerji harcıyor olmalıydılar.

Koridorlar! Koridorları hatırla!

Evet, bu devasa binanın koridorları, Lonca Kaptanları'nın, içinde iki büklüm yaşamaya zorlandıkları devasa sarnıçları içine alacak kadar büyüktü. Zemine yakın bir biçimde koridorları kaplayan havalandırma sistemi, sızan melanj gazını toplayıp yeniden kullanmak için düzenlenmişti. Ambar kapaklarının gümbürdeyerek açıldığını ve rahatsız edici bir yankılanmayla kapandığını hayal edebiliyordu. Loncalılar yüksek seslerden hiç rahatsız olmuyorlardı. Hareketli suspensuarlar için gereken enerji iletişim hatları, kalın siyah yılanlar gibi sarmal bir biçimde geçitleri aşıyor ve göz

gezdirdiği her odaya ulaşıyordu. İstediği her yere burnunu sokmak isteyen bir Kaptan'ı engelleyebilecek bir şey değildi bu.

Gördüğü insanların çoğu sesle yön bulucu takmıştı. Şerefli Analar bile. Demek burada kaybolmuşlardı. Her şey penise benzer kuleleriyle bu devasa tepeciğin çatısı altında toplanmıştı. Yeni yerleşenler bunu çekici buluyorlardı. İçerisi, kaba dış dünyadan ciddi bir şekilde yalıtılmıştı. Oraya da, bir şey öldürmek veya köleleri eğlenceli iş veya oyunlarında seyretmek isteyenler dışında, hiçbir önemli kişi gitmiyordu zaten. Birçok şeyde, bakım ve onarıma mümkün olan en düşük harcamayı yaptıklarını gösteren bir pejmürdelik vardı. *Fazla değişmiyorlar. Teg'in zemin planı hâlâ doğru.*

Gözlemlerinin ne kadar değerli olacağını görebiliyor musun?

Büyük Şerefli Ana daldığı düşünceler içinden kıpırdandı. "Senin yaşamana izin vermem bir ihtimal mümkün olabilir. Tabi sen merakımın birazını giderebilirsen."

"Merakına bir bok seliyle karşılık vermeyeceğimden nasıl emin olabiliyorsun?"

Terbiyesiz konuşma Büyük Şerefli Ana'yı eğlendirdi. Neredeyse kahkaha atacaktı. Açıkça görülüyordu ki kimse onu başka çare kalmayınca terbiyesizliğe müracaat eden Bene Gesseritler hakkında uyarmamıştı. Bu iş için gerekli olan dürtü, keder verici bir şey olmalıydı. Ses yok ha? Bunu benim tek kaynağım sanıyor olmalı. Büyük Şerefli Ana, herhangi bir Aziz Anne'nin onun dizginleri ele almasına yetecek kadar konuşmuş ve tepki vermişti. Vücut ve konuşma işaretleri her zaman, anlama için gerekli olandan daha fazla bilgi taşırdı. Kaçınılmaz olarak incelemesi gereken ekstra bilgi mevcuttu.

"Bizi çekici buluyor musunuz?" diye sordu Büyük Şerefli Ana.

Tuhaf bir soru. "Saçılma'dan gelen insanların hepsi belirli bir çekiciliğe sahip." *Bırak, kendi düşmanları da dahil, onlardan birçoğunu gördüğümü sansın.* "Siz ekzotiksiniz, yani garip ve yenisiniz."

"Ya cinsel hünerlerimiz?"

"Doğal olarak onun havası da var. Bazıları heyecanlandırıcı ve çekici."

"Fakat senin için değil, öyle mi?"

Çenesinden söz et! Bu topluluktan gelen bir telkindi. Neden olmasın?

"Çenenizi dikkatle inceledim, Büyük Şerefli Ana."

"Öyle mi?" Şaşırmıştı.

"Belli ki bu sizin çocukluk çeneniz; bu gençlik hatırasından gurur duyuyor olmalısınız."

Hiç de memnun olmamıştı fakat bunu göstermiyordu. Tekrar çeneye vur.

"Bahse girerim ki sevgilileriniz sık sık çenenizi öpüyor" dedi Lucilla.

Şimdi iyice kızmıştı ama bunu hâlâ göstermiyordu. *Beni tehdit et!* Sesi kullanmamam için beni uyar!

"Çeneyi öp" dedi Futar.

"Daha sonra dedim ya, canım. Şimdi lütfen çeneni kapa!"

Öfkesinin acısını hayvancığından çıkarıyordu.

"Fakat bana sormak istediğiniz sorular var galiba" dedi Lucilla.. Son derece tatlı bir ifade kullandı. Bilenler için bu yeni bir uyarı işaretiydi. Ben her şeyin üzerine şeker şurubu dökenlerden biriyim.

"Ne kadar güzel! Seninle olduğumuz zaman nasıl da hoş vakit geçiriyoruz. Ne kadar güzel, değil mi? Bunu ucuza kapatacak kadar akıllısın. Kolayca. Çabukca! Bunu ifade etmek için gerekli kelimeyi kendin bul."

Büyük Şerefli Ana kendini sakinleştirmeye çalıştı. Kötü duruma düştüğünü hissetti ama bunun nasıl olduğunu söyleyemedi. O anı anlaşılmaz bir gülümsemeyle geçiştirdi ve sonra: "Fakat seni serbest bırakacağımı söyledim." Sandalyenin kenarındaki bir düğmeye bastı ve boru kafesin bir bölmesi, şiga telinden ağı da beraberinde götürerek yana doğru açıldı. Aynı anda, doğrudan doğruya önünde ondan bir adım bile ötede olmayan, zemindeki bir panelin içinden alçak bir sandalye havaya kalktı.

Lucilla sandalyeye oturdu, dizleri neredeyse onu sorgulayanınkilere deyiyordu. *Ayaklar. Ayaklarıyla öldürdüklerini hatırla.* Ellerini yumruk şeklinde sıktığını fark ederek parmaklarını esnetti. Gerginliklere lanet olsun!

"Biraz yiyip içsen iyi olur" dedi Büyük Şerefli Ana. Sandalyenin yanındaki başka bir düğmeye bastı. Lucilla'nın yanında bir tepsi beliriverdi – tabak, kaşık ve ağzına kadar kırmızı bir sıvıyla dolu bir bardak. *Büyük Şerefli Ana oyuncaklarıyla gösteriş yapıyordu.*

Lucilla bardağı kaldırdı.

Zehir olabilir mi? Önce kokla.

İçkiyi denedi. Stim çayı ve melanj! *Amma da açım.*

Lucilla boş bardağı tepsiye geri koydu. Diline yapışan uyarıcıda keskin bir melanj kokusu vardı. *Şimdi ne yapıyor o? Bana kur mu yapıyor yoksa?* Lucilla bahardan bir ferahlama akışı hissetti. Tabağın içinde, mayhoş bir sosa bulanmış fasulye bulunduğu ortaya çıktı. İlk ısırığı istenmeyen katkı maddelerine karşı kontrol ettikten sonra tabağın hepsini yedi. Sosta sarmısak vardı. Aklı, bir saniyeden daha az bir süre bu katkı maddesinin anısına takılı kaldı – iyi yemek yapmak için yardımcı bir madde, kurt adamlara karşı etkili bir savunma ve mide gazına karşı etkin bir tedavi.

"Yemeklerimizi iyi buldun mu?"

Lucilla çenesini sildi. "Çok iyi. Aşçınızdan dolayı övgüyü hak ettiniz." *Özel bir müessesede hiçbir zaman aşçıya iltifat etme. Aşçılar değişebilir. Seni konuk eden kimse ise değiştirilemez.*

"Sarmısak çok yakışmış."

"Lampadas'dan kurtulan kütüphanenin bir kısmını inceledik." Şeytani bir zevk duyarak: *Neyi kaybettiğinizi gördünüz mü?* "Onca gevezeliğin içinde ilgi çekecek fazla bir şey yoktu."

Onun kütüphanesi olmamı mı istiyor acaba? Açık konuş!

Sizin ilginizi çeken nedir?"

"Fazla bir şey değil. Butleryan Cihadına dair hikâyelere kimin ihtiyacı olabilir ki?"

"Onlar kütüphaneleri de yok ettiler."

"Bana efendilik taslama!"

Sandığımızdan daha keskin çıktı. Açık konuşmaya devam et.

"Kendisine efendilik taslananın ben olduğunu sanıyordum."

"Dinle beni cadı! Yuvamızı müdafaa etme konusunda merhametsiz olduğumuzu düşünebilirsiniz ama merhametsizliğin ne olduğunu bile anlamıyorsunuz."

"Bana henüz, merakınızı nasıl tatmin edebileceğimi söylediğinizi sanmıyorum."

"Bizim istediğimiz sizin biliminiz, cadı!" Sesinin frekansını azalttı. "Mantıklı olalım, senin yardımınla ütopyaya ulaşabiliriz."

Ve düşmanlarınızın hepsini yenersiniz. Ve her defasında da orgazma ulaşırsınız.

"Sizce ütopyanın anahtarı bilimde mi?"

"İşlerimiz için daha iyi bir organizasyonun anahtarı da bilimde."

Şunu hatırla: Bürokrasi, törelere ve geleneklere uymayı yüceltir... Şöyle demek daha doğru olur, "ölümcül aptallığı" din seviyesine yükseltir.

"Bir ikilem var, Büyük Şerefli Ana. Bilim yenilikçi olmak zorundadır. Değişimi getirir. Bu yüzden bilim ve bürokrasi sonsuz bir savaşa tutuşmuşlardır."

Acaba kendi köklerini biliyor mu?

"Fakat elde edebileceğin gücü bir düşün! Hakimiyet altına alabileceğin şeyleri bir düşün!" *Belli ki bilmiyor.*

Şerefli Ana'nın hakimiyet hakkındaki zanları Lucilla'yı büyüledi. Evreninizle dengeye ulaşmıyor, onu hakimiyet altına alıyordunuz. Hep dışa dönük bakıyordunuz. Hiçbir zaman içe değil. Kendi kendinizi, kendi kurnaz yanıtlarınızı sezinlemek için eğitmiyordunuz. Engel olarak tanımladığınız her şeyin üstesinden gelmek için adale (güç ve kudret) üretiyordunuz. Bu kadınlar kör müydü acaba?

Lucilla konuşmayınca Şerefli Ana, "Kütüphanede Bene Tleilaxu hakkında birçok materyal bulduk" dedi.

"Birçok projede onlara katıldın, cadı. Birçok proje: Yokgeminin görünmezliğini yok etme, canlı hücrenin sırlarına erişme, sizin koruyucu misyonerliğiniz ve "Tanrı'nın dili" dediğiniz şey."

Lucilla sıkıca gülümsedi. Acaba orada dışarıda, gerçek bir Tanrı'nın var olmasından mı korkuyorlardı? *Ona bundan biraz tattır! Samimi ol.*

"Tleilaxu ile hiçbir şey için birleşmedik Senin insanların bulduklarını yanlış tercüme etmişler. Efendilik taslamamdan korkuyorsun değil mi? Tanrı bu konuda neler hissedecek acaba? Bizler kendimizi koruyacak dinler ekeriz. Misyonerliğin fonksiyonu bu. Tleilaxular ise yalnızca bir dine sahip."

"Din mi organize ediyorsunuz?"

"Tam değil. Dine organizasyonel yaklaşım her zaman özür dilemeye yöneliktir. Biz özür dilemeyiz."

"Beni sıkmaya başladın. Neden Tanrı İmparator hakkında çok az şey bulduk, peki?" *Saldırıyor!*

"Belki senin insanların onu yok etmiştir."

"Ahh, onunla ilgileniyorsunuz yani."

Evet, tabii sen de örümcek Madam!

"Tahminimce Büyük Şerefli Ana, Leto II ve onun Altın Patikası, akademik merkezlerimizin birçoğunda inceleme konusu olmuştur."

Bu çok zalimceydi!

"Ona duyduğunuz ilgi beni şaşırtıyor."

"Sıradan bir ilgi, daha fazlası değil."

Ve o Futar, yıldırımın düştüğü meşe ağacından zıplayıverdi!

"Biz onun Altın Patikası'na 'kabartma kağıdı' diyoruz. Leto II onu sonsuz rüzgârlar halinde üfledi ve şöyle dedi: 'Gördünüz mü? İşte gittiği yer burası.' Bu Saçılma'dır."

"Bazıları ona Arayış der."

"Gerçekten geleceğini tahmin edebiliyor muydu? Senin ilgini çeken bu mu?" *Tam isabet!*

Büyük Şerefli Ana elinin içine öksürdü.

"Biz Muad'Dib bir gelecek yarattı diyoruz. Leto II onu yok etti."

"Fakat, eğer bilebilseydim..."

"Lütfen! Büyük Şerefli Ana! Kâhinin hayatlarını önceden tahmin etmesini isteyen insanlar, aslında hazine nerede saklı onu bilmek istiyor."

"Fakat, tabii ki!"

"Bütün geleceğini önceden bil ve hiçbir şey seni şaşırtmasın! Amaç bu mu?"

"Öyle diyebiliriz."

"Sen geleceğini bilmek istemiyorsun, şimdiyi sonsuza kadar uzatmak istiyorsun."

"Daha doğrusunu söyleyemezdin."

"Hani seni sıktığımı söylüyordun!"

"Ne?"

Gözlerinde turuncu var. Dikkat.

"Hiçbir sürpriz kalmayacak mı? Bundan daha sıkıcı ne olabilir?"

"Ahh... Oh! Fakat benim anlatmak istediğim bu değildi."

"O zaman, maalesef, ben senin ne istediğini bilmiyorum, Büyük Şerefli Ana."

"Önemli değil. Yarın o konuya geri döneriz."

Bu bir erteleme!

Büyük Şerefli Ana ayağa kalktı. "Hadi kafesine gir."

"Yemek?" Futar sızlanır gibiydi.

"Senin için alt katta harika yemekler var, canım. Sonra da sırtını ovacağım."

Lucilla kafesine girdi. Büyük Şerefli Ana arkasından bir sandalye yastığı attı. "Bunu şiga tellerine karşı kullan. İstersem ne kadar düşünceli olabiliyorum, değil mi?"

Kafes kapısı bir tıkırtıyla kenetlendi.

Futar, kafesiyle tekrar duvarın içine doğru kaydı. Pano bir çatırtıyla birlikte üstüne kapandı.

"Acıkınca hiç yerlerinde duramıyorlar" dedi Büyük Şerefli Ana. Odasına giden kapıyı açtı ve arkasını dönüp bir an için Lucilla'yı düşündü. "Burada hiç rahatsız edilmeyeceksin. Hiçkimsenin bu odaya girmesine müsaade etmeyeceğim" dedi.

Doğal olarak yaptığımız birçok şey, yalnızca onları zihinsel konular şekline dönüştürmeye çalıştığımız zaman zor hale gelir. Bir konu hakkında, tamamen cahil hale gelecek kadar çok şey bilmek mümkündür.

Mentat İkinci Metin (dicto)

Odrade düzenli olarak, rahibe yardımcıları ve birçoğunun hiçbir zaman salıverilmeyeceği bu zihin hapishanesinin en belirgin muhafızları olan Onların-Gözlemcileri ile öğle yemeğine giderdi.

Rahibe yardımcılarının düşündükleri ve yaptıkları, Baş Anne'nin bilincinin derinliklerini, Rahibeler Meclisi'nin ne kadar iyi çalıştığı konusunda bilgilendiriyordu. Rahibe yardımcıları, genel ruh halleri ve ön sezileri içinden, Aziz Anneler'in yaptığından daha dürüst tepki veriyorlardı. Tam Rahibeler, en kötü hallerinde görünmeme konusunda çok başarılı olmuşlardı. Önemli şeyleri saklamaya çalışmamakla birlikte, herhangi bir meyve bahçesine giderek veya kapıyı kapayarak bekçi köpeklerinin görüş alanının dışına çıkabilirdi.

Fakat rahibe yardımcıları için durum böyle değildi.

Central'de bugünlerde çok az sakin zaman vardı. Yemekhaneler bile, hangi saat olursa olsun sürekli bir müşteri akınına uğruyordu. Çalışma saatleri karmaşık olarak düzenlenmişti ve bu da bir Aziz Anne'nin vucudundaki 24 saatlik değişimleri temposuz zamana uydurmasına yardımcı oluyordu. Odrade'in bu tür uyarlamalara ayıracak enerjisi yoktu. Akşam yemeğinde Odrade, Rahibe yardımcıları Salonu'nun girişinde durdu ve meydana gelen ani sesssizliği dinledi.

Ağızlarına yemek götürüşleri bile bir anlam ifade ediyordu. Yemek çubukları ağıza doğru ilerlerken gözler nereye gidiyordu? Çırpınmaya yol açan bir yutuştan önce, acele bir çiğneme ve hızlı bir ısırış mıydı bu? Bunun izlenmesi gerekiyordu. O bozgunları hazırlıyordu. Ya, bu bulaşık suyunun içine zehiri nasıl sakladıklarını düşünür gibi lokmayı izleyen, oradaki, o düşünceli olana ne demeli? O gözlerin arkasında yaratıcı bir zihin var. Onu daha duyarlı bir makam için deneyiniz.

Odrade salona girdi. Zemin, neredeyse çizilmez siyah-beyaz plastan yapılmış, damalı bir motife sahipti. Rahibeler'e göre bu motif Aziz Anneler'in oyun oynaması içindi: "Bizlerden birini buraya yerleştir, bir diğerimizi şuraya ve birkaç kişi de ortadaki çizgi üzerine... Böylece hareket ettir; kazanan hepsini alır."

Odrade, batıya bakan pencerenin köşesine oturdu. Rahibe yardımcıları ona yer açtılar,göze batmayacak biçimde hareket ediyorlardı.

Bu salon, Rahibeler Meclisi'ndeki en eski yapının bir parçasıydı. Üstte bir yandan bir yana uzanan tahta kirişler, son derece kalın ve ağır olup, mat siyah bir renkle cilalanmışlardı. Yaklaşık 25 metre uzunluğundaydılar ve ekleme yerleri yoktu. Rahibeler Meclisi'nin bir tarafında, özenle ba-

kılan ekim alanlarından güneşe doğru yükselen, genetik kalıbı düzenlenmiş bir meşe koruluğu vardı. Dal vermeden otuz metre yüksekliğe ulaşan ve gövde çapı iki metreden fazla olan ağaçlardı bunlar. Zamanla, zayıflayan kirişlerin yerine kullanmak için, salon yapılırken ekilmişlerdi. Kirişlerin bin dokuz yüz Standart Yıl dayanması düşünülmüştü.

Rahibe yardımcıları, ona doğrudan bakmadan Baş Anne'yi ne kadar da dikkatle izliyorlardı.

Odrade, gün batımını seyretmek için başını çevirerek batı penceresinden dışarı baktı. Yine toz vardı. Çölden yayılan bu davetsiz misafir, batan güneşi alevlendirdi ve onu her an kontrol edilemez bir ateş halinde infilak edecek sönmekte olan bir köz gibi parıldattı.

Odrade iç çekişini bastırdı. Bu tür düşünceler onun kâbusunu tekrar yaratıyordu: *Uçurum... üzerine gerili ip.* Gözlerini kapatması halinde, kendisini o ipin üzerinde sallanır halde hissedeceğinden emindi. Baltalı avcı bu sefer daha da yakındaydı!

Yemeklerini ona yakın yiyen rahibe yardımcıları onun rahatsızlığını hissetmişçesine sinirli bir şekilde kıpırdandılar.Belki de hissetmişlerdi Odrade, birbirine sürtünen dokumanın sesini duydu ve bu da onu kâbustan kurtardı. Central'den yükselen sesler arasında yeni bir notaya karşı duyarlı hale gelmişti.

Arkasında çekilen sandalyenin... ve orada açılan mutfak kapısının ve benzeri en olağan hareketlerin ardında bir sürtünme sesi geliyordu. Törpülenmeye benzer bir öğütme sesi. Temizlikçi tayfaları, kumdan ve lanet olası tozdan şikayetçiydiler.

Odrade pencereden dışarı, bu rahatsızlığın kaynağına baktı: Güneyden esen rüzgâr. Yanmış ten rengiyle toprak kahverengisi arasındaki bir renge sahip, hafif ve mat bir sis ufka perde çekmişti. Rüzgârın ardından döküntü olarak bı-

raktığı tozlar, binaların köşelerinde ve tepelerin rüzgâr almayan yamaçlarında birikiyordu. Burun deliklerini rahatsız eden alkalike benzer, çakmaktaşı gibi sert bir kokusu vardı.

Hizmet eden bir rahibe yardımcısı, yemeğini önüne koyarken o masaya doğru baktı.

Bu özel yemek salonunda ve çalışma odasında atıştırıverdiği yiyeceklerden farklıydı. Odrade kendini, bu değişiklikten haz alırken buldu. Yukarıda tek başına yerken, rahibe yardımcıları yemeği öyle yavaşça getirip, öyle yetkin bir sessizlikle topluyorlardı ki, bazen her şeyin götürülmüş olmasına şaşıyordu. Burada ise yemek yemek bir telaş, bir muhabbetti. Kendi bölmesinde ise Şef Duana, "Yeterince yemiyorsun" diye gıdaklayarak içeri girebilirdi. Odrade bu tür uyarıları dikkate alıyordu. Bekçi köpekleri de bir işe yarıyordu.

Bu akşamki yemek, soya ve pekmez sosuna batırılmış asgari melanj ve bir parça fesleğen ile limonlu slig domuzuydu. Yanında, çiğnemeye uygun pişirilmiş fasulye ve biber vardı. İçmek için koyu kırmızı üzüm suyu bulunuyordu.

Önceden sezinleyerek slig domuzundan bir parça aldı; onun damak tadına göre fazla pişmiş olmakla birlikte, yenilebilir buldu. Şef rahibe yardımcıları hedeften o kadar da uzakta değildiler.

O halde böylesi yemekleri çok fazla yediğime dair o his nereden geliyordu?

Yuttu ve hiper duyarlılık, katkı maddelerini tanımladı. Bu yemek yalnızca Baş Anne'nin enerjisini yenilemek için getirilmemişti. Mutfaktan birisi, onun günlük besin listesini istemiş ve yiyeceği ona göre ayarlamıştı.

Yemek bir tuzak, diye düşündü Odrade. *Daha fazla bağımlılık.* Rahibeler Meclisi Şefler'inin "yiyenlerin iyiliği için"yemeğe kattıkları şeyleri kurnazca gizlemelerini sevmiyordu. Onlar tabii ki, bir Aziz Anne'nin yemeğin içine katı-

lanları tanımlayabileceğini ve metabolizmasını – kendi sınırları dahilinde – buna göre ayarlayabileceğini biliyorlardı. Şu anda onu seyrediyorlar ve Baş Anne'nin bu akşamki mönü hakkındaki düşüncesini merak ediyorlardı.

Yemek yerken, masada oturan diğer şahısları dinliyordu. Kimse, ne fiziksel olarak ne de sesiyle onu rahatsız etti. Sesler, onun salona girmesinden önceki hale geri dönmüştü. Kıpırdayan diller, o içeri girip alçak sesle bıraktığı yerden başlayınca, her zaman tonlarını hafifçe değiştiriyorlardı.

Çevresinde işle dolu zihinlerin hepsinde, o söze dökülmemiş soru yatıyordu.

O bu akşam neden bizimle beraber?

Odrade, yanında yiyenlerden bazılarının huşu içinde olduğunu sezdi. Bu bir Baş Anne'nin bazen avantaj olarak kullandığı bir durumdu. Keskin bir korku ve hayranlıkla karışık saygı duygusu. Bekçilerin aktardığına göre, rahibe yardımcıları aralarında "Taraza onunla birlikte" diye fısıldıyorlarmış. Bununla, Odrade'in merhum selefini Birincil olarak sahiplendiğini anlatmak istiyorlardı. İkisi, rahibe yardımcılarının incelemesi gereken tarihi bir ikiliyi oluşturuyordu.

Dar ve Tar, daha şimdiden bir efsaneydiler.

Bellonda bile (sevgili hırçın Bell) bu nedenden dolaylı olarak Odrade'in üstüne gitti. Azıcık cepheden saldırı ve fazla yüksek sesle söylenmeyen suçlayıcı fikirler. Taraza, Rahibeliği kurtarmakla ünlüydü. Bu muhalefeti susturuyordu. Taraza, "Şerefli Analar'ın özde barbar olduklarını ve vahşetlerinin, tamamen savuşturulamamakla birlikte, kanlı gösterilere sevkedilebileceğini söylemişti. Olaylar az çok bunu teyit ediyordu.

Bir noktaya kadar doğru, Tar. Hiçbirimiz onların uyguladığı şiddeti önceden tahmin edemedik.

Taraza'nın klasik yavşan otu (boğa güreşi alanı imajı ne kadar da yerinde) Şerefli Analar'ı öylesi bir kan olayları içi-

ne yöneltti ki evren, onların gaddarlığa uğramış kurbanlarını potansiyel olarak destekleyenlerle dolup taştı.

Ben bizi nasıl savunabilirim?

Müdafaa plânları yetersizdi diye düşünmemek lazım. Onlar konu dışı kalabilirler.

Tabi bu da, tam benim aradığım şey. Arınmış ve muazzam bir çaba göstermeye hazırlanmış olmamız gerekli.

Bellonda bu fikre karşı burun kıvırdı. "Kendi yok oluşumuz için mi? Bu yüzden mi arınmak zorundayız?

Bellonda Baş Anne'nin plânlarını öğrenince karışık hislere kapılabilir. Hırçın-Bellonda alkışlayabilir, Mentat-Bellonda "daha uygun bir zamana" ertelemek için tartışabilir.

Fakat ben, Rahibelerim ne düşünürse düşünsün, kendi özel yolumu arayacağım.

Ve birçok Rahibe, Odrade'i inandıkları en tuhaf Baş Anne olarak düşünüyorlardı. Sağ elden ziyade sol elle yükseltilmişti. *Taraza Bir Numara. Sen öldüğünde ben yanındaydım, Tar. Senin kişiliğini toplayacak başka kimse yok. Kazayla mı yükseltildin yoksa?*

Birçok kişi Odrade'i beğenmiyordu. Fakat muhalefet kabarınca "Teraza Bir Numara'ya - tarihimizin en mükemmel Baş Annesi"geri dönüyorlardı.

Eğlendirici! İçteki Taraza gülmede ve sormada en hızlıydı: *Neden onlara benim hatalarımdan bahsetmiyorsun, Dar? Özellikle seni nasıl yanlış değerlendirdiğimden.*

Odrade, düşüncelere dalmış bir halde, slig domuzundan ısırdığı bir parçayı çiğnedi. *Sheeana'ya gecikmiş bir ziyaret yapmalıyım. Çölün içine, güneye ve en yakın zamanda.*

Sheeana, Tamalane'in yerine geçmek için hazırlanmalı.

Değişen manzara Odrade'in düşünceleri içinde büyük bir hayal gibi bir yer kaplıyordu. Rahibeler Meclisi'nde bin beş yüz yıllık Bene Gesserit varlığı. *Her yerde izim izleri-*

miz. Sadece özel korularda ya da bağlarda ve meyve bahçelerinde değil. Aşina oldukları topraklarda böylesi değişiklikler görmek, kollektif ruhu kimbilir nasıl etkiliyordu.

Odrade'in yanında oturan rahibe yardımcısı boğazını temizler gibi hafif bir ses çıkarttı. Acaba Baş Anne'ye bir sorusu mu vardı? Bu çok nadir olurdu. Genç bayan konuşmadan yemek yemeye devam etti.

Odrade'in düşünceleri çöle yapacağı muhtemel seyahata döndü. Sheeana'yı önceden uyarmak gerekliydi. *Onun bizim ihtiyacımız olan kişi olduğundan emin olmalıyım.* Sheeana'nın cevaplandırması gereken sorular vardı.

Odrade, yolu üzerindeki teftiş duraklarında karşılaşacağı şeyleri önceden biliyordu. Rahibelerin, bitkilerin ve hayvanların hayatında ve Rahibeler Meclisi'nin ta temellerinde, bir Baş Anne'nin övündüğü sükuneti bulacak, kaba ve gizli değişiklikler görecekti. Hiçbir zaman yok-geminin dışına çıkmayan Murbella bile bu değişiklikleri hissetmişti.

Daha o sabah sırtını konsola dayayan Murbella, üzerine eğilen Odrade'i yenilenmiş bir dikkatle dinlemişti. Tutsak Şerefli Ana'da sinirli bir atiklik hali vardı.

Sesinden, şüpheleri ve dengesiz kararları anlaşılabiliyordu.

"Her şey geçici mi, Baş Anne?"

"Bu diğer anının üzerine yansıttığı bir bilgi. Hiçbir gezegen, hiçbir toprak veya hiçbir deniz ya da toprak veya denizin hiçbir parçası sonsuza dek burada kalacak değildir."

"Korkunç bir düşünce!" Reddetme hali.

"Nerede durursak duralım, orada sadece hizmetkarlar olarak varız."

"Kullanışsız bir bakış açısı." Tereddüt içinde Baş Anne'nin bunları neden şimdi söylemeyi seçtiğini sorguluyor.

"Şerefli Analar'ın senin içinden konuştuğunu duyuyorum. Onlar sana, aç gözlü rüyalar veriyorlar, Murbella."

"Demek öyle!" Fazlasıyla içerleyerek.

"Şerefli Analar sonsuz güvenliği satın alabileceklerini düşünüyorlar: Çok sayıda boyun eğmiş bir nüfusa sahip küçük bir gezegen."

Murbella yüzünü buruşturdu.

"Daha çok gezegen!" dedi, Odrade aniden."Her zaman daha fazla, daha fazla ve daha fazla! Bu yüzden sürü halinde geri dönüyorlar."

"Bu Eski İmparatorluk imkânsızlıklarla dolu."

"Fevkalade Murbella! Bizlerden biri gibi düşünmeye başladın."

"Ve bu da beni 'hiçbir şey'e indirgiyor."

"Başka şeylerle karıştırmadan, senin gerçek benliğin, değil mi? Bu halde bile yalnızca hizmetkarsın. Dikkatli ol Murbella! Herhangi bir şeye sahip olduğunu düşünmek, bataklıkta yüzmeye benzer."

Bu onun, şaşkın bir halde kaşlarını çatmasına neden oldu. Murbella'nın hislerinin, açıkça yüzüne yansıması konusunda bir şeyler yapılmalıydı. Burada buna müsaade edilebilirdi, fakat başka bir yer ve zamanda...

"Peki, demek hiçbir şeye tam anlamıyla sahip değiliz. Ne yapalım yani?" Gittikçe daha da acılaşıyordu.

"Doğru olan bazı kelimeleri konuşuyorsun, fakat henüz içinde, ömür boyu katlanmanı sağlayacak bir yer bulduğunu sanmıyorum."

"Yani bir düşmanın beni bulup katletmesine kadar mı?"

Şerefli Ana eğitimi zamk gibi yapışıyordu! Fakat öteki gece, Duncan ile konuşuş şekli bana onun hazır olduğunu söylüyor. Van Gogh yağlıboyası, sanırım onu daha duyarlı hale getirdi. Bunu sesinde duydum. Kaydı tekrar gözden geçirmeliyim.

"Seni kim katledebilir, Murbella?"

"Hiçbir zaman bir Şerefli Ana saldırısına karşı koyamayacaksınız!"

"Bizi düşündüren temel gerçeği daha önce ifade etmiştim: Hiçbir yer ebediyen güvenlik içinde değildir."

"O yararsız ve lanet olası derslerinden biri daha!"

Rahibe yardımcıları Salonunda Odrade, Duncan ve Murbella'nın iletişim gözü kaydını incelemek için yeterince zaman bulamadığını hatırladı.Neredeyse bir iç çekecekti. Bir öksürükle bunu sakladı. Bir Baş Anne, hiçbir zaman rahatsızlığını genç kadınların görmesine izin vermemeliydi.

Çöle ve Sheeana'nın yanına! Zaman bulur bulmaz teftiş turlarına başlamalıyım. Zaman!

Odrade'in yanında oturan rahibe yardımcısı yine boğazını temizleme sesi çıkardı. Odrade onun dış görünüşünü süzdü - sarışın, beyazla süslenmiş kısa ve siyah bir elbise - Orta Üç Aşamasında. Başını Odrade'in tarafına çevirmek yok; yan bakışlar yok.

Teftiş turlarında bulacağım şey şu: Korkular. Ve manzarada hep o vaktimizin kalmadığında gördüğümüz şeyler: Kesilmemiş halde kalan ağaçlar; çünkü onları kesenler gitmişler... zorla... Saçılmaya, mezarlara, bilinmeyen yerlere ve hatta esarete.

İnşaatçıların ayrılmaları sonucu tamamlanmamış kalan mimari Fantazilerin, çekici olmaya başladığını mı göreceğim? Hayır. Biz Fantazilerle fazla uğraşmayız.

Diğer Anı'da bulmayı umduğu örnekler vardı: Tamamlanmadıkları için daha güzel olan eski binalar. İnşaatçı iflas etmiş,evin sahibi karısına kızmış... Bazı şeyler bu yüzden daha ilginç: Eski duvarlar eski harabeler. Zaman heykeli.

En sevdiğim meyve bahçelerinde bir Fantezi sipariş etseydim Bell ne derdi acaba?

Odrade'in yanında oturan rahibe yardımcısı, "Baş Anne?" dedi.

Fevkalade! Nadiren böyle cesaret buluyorlar.

"Evet?" Soluk bir sorgulama. *Umarım söyleyeceği şey önemlidir. Bunu duydu mu acaba?*

Duymuştu. "Sizi rahatsız ediyorum Baş Anne fakat hem acil hem de meyve bahçelerine olan yakınlığınızla alakalı."

Harika! Bu rahibe yardımcısının bacakları kalındı ama bu kafasına yansımamıştı. Odrade sessizce ona baktı.

"Yatak odanız için haritayı hazırlayan kişi benim, Baş Anne."

Demek bu bir uzman, Baş Anne'nin hesabına çalışması için kendisine güvenilen birisi. Hatta bundan da iyi.

"Haritan yakında hazır olacak mı?"

"İki gün kaldı, Baş Anne. Çölün günlük büyümesini işaretleyeceğim tamamlayıcı sayfanın yansımasını ayarlıyorum."

Kısa bir baş sallayış. Esas düzen böyleydi: Haritayı güncel halde tutacak bir rahibe yardımcısı vardı. Odrade her sabah kalktığında, farkındalığına baskı yapan ilk şey olarak, değişen manzarayla hayal gücünün alevlenmesini istiyordu.

"Çalışma odanıza bu sabah bir rapor koydum, Baş Anne. 'Meyve Bahçesi Yönetimi.' Belki de onu gördünüz."

Odrade sadece etiketini görmüştü. Murbella'yı ziyaret etmeye can atarak, egzersizlerden geç dönmüştü. O kadar çok şey Murbella'ya bağlıydı ki!

"Central'ın etrafındaki ekim alanları ya terk edilmeli ya da onları muhafaza etmek için harekete geçilmeli" dedi rahibe yardımcısı. "Raporun özeti bu."

"Raporu kelimesi kelimesine tekrar et."

Odrade dinlerken gece oldu ve oda ışıkları yandı. Tam bir özet. Hatta kısa ve özlü denilebilir. Raporda, Odrade'in Bellonda'dan kaynaklandığını sandığı, bir uyarı notu da

mevcuttu. Arşiv işareti olmamakla birlikte, İklim Kontrol'ün uyarıları Arşivler'e gidiyordu ve bu rahibe yardımcısı içinden bazı orijinal sözcükleri seçmişti.

Rapor bitince, rahibe yardımcısı sessizliğe büründü.

Nasıl karşılık vermeliyim? Meyve bahçeleri, meralar ve üzüm bağları, yalnızca düşman tecavüzlerine karşı bir tampon bölgesi değil, aynı zamanda görüntüyü hoşlaştıran güzel bir dekorasyondu. Bunlar Rahibeler Meclisi moralini ve çizelgelerini destekliyordu.

Bunlar benim moralimi destekliyor.

Bu rahibe yardımcısı ne kadar sessiz beklemişti. Kıvırcık sarı saçları ve yuvarlak bir yüzü vardı. Ağzı biraz geniş olmasına rağmen hoş bir simaydı bu. Yemediğinden dolayı tabağında hâlâ yemek duruyordu. Elleri kucağı üzerinde birbirine kenetlenmişti. *Ben size hizmet etmek için buradayım, Baş Anne.*

Odrade cevabını hazırlarken, Anı davetsiz bir biçimde sokuldu – şu andaki gözlemleriyle birlikte akan eski bir vakaydı bu. Odrade ornithopter eğitim kursunu hatırladı. *Lampadas'ın sulak arazilerinin üzerinde, yükseklerde, iki rahibe yardımcısı öğrenci ile onların öğretmeni.* Rahibeliğin kabul edebileceği en beceriksiz rahibe yardımcısı ile eşleştirilmişti. Açıkça anlaşılıyordu ki bu bir genetik seçimdi. Üreyen Bayanlar, onu özelliklerinin dölüne geçmesi için istemişlerdi. Bu kesinlikle *duygusal denge veya zekâ değildi!* Odrade ismi hatırlıyordu: Linchine.

Linchine öğretmenlerine, "Bu lanet olası 'thopter'i uçuracağım!" diye bağırmıştı.

Ve bu süre zarfında, dönen gök ve ağaçlar ile bataklıklı göl kıyısı manzarası onları sersemletmişti. *Bu şöyle görünüyordu: Biz sabit bir halde duruyorduk ve dünya hareket ediyordu.* Linchine her defasında yanlış bir şey yapıyordu. Her hareketi daha kötü bir karmaşaya yol açıyordu.

Öğretmen, yalnız kendi uzanabileceği bir yerde olan, bağlantıyı kesme düğmesine basarak onu devreden çıkardı. Düz ve dengeli uçuşa geçene kadar da bir şey söylemedi.

"Senin bu makineyi uçurtman imkânsız, hanımefendi. Bunu hiçbir zaman yapamazsın! Sende doğru tepkiler yok! Bunları, senin ergenlik çağından önceki haline benzer birine öğretmeye başlamam gerekiyor."

"Fakat ben öyleyim. Öyleyim! Bu lanet olası şeyi uçuracağım." Elleri, şu anda etkisiz olan düğmelerin üstünde sıçrıyordu.

"Başarısızsınız, hanımefendi. Artık uçmanız yasak!"

Odrade, Linchine'nin onları ölüme götürebileceğini hep bildiğini fark ederek, daha kolay nefes alıp verdi. Linchine, arkada Odrade'in yanına dönerek yaklaşırken çığlıklar attı: "Ona söyle! Bir Bene Gesserit'e itaat etmesi gerektiğini ona söyle!" Linchine'den birkaç yıl önde olan Odrade, daha hükmedici bir görüntü sergiliyordu.

Odrade sessizce oturdu, yüz hatları hareketsizdi.

Şakacı bir Bene Gesserit, tuvaletin aynasına "Suskunluk, söylenebilecek en iyi şeydir" diye yazmıştı. Odrade bunun, o zamanda ve daha sonra da iyi bir nasihat olduğunu anlamıştı.

Odrade, dikkatini tekrar yemekhanedeki rahibe yardımcısının ihtiyaçları üzerine çekerken, eski anıların neden birden bire ortaya çıktığını düşündü. Böyle şeyler, belirli bir amacı olmadan nadiren meydana gelirlerdi. Şimdi susması gerekiyordu ama. Mizah? Evet! Mesaj buydu. Odrade'in (ileride uygulayacağı) mizah anlayışı, Linchine'ye kendisi hakkında bir şeyler öğretmişti. *Baskı altında mizah.*

Odrade, yemekhanede yanında oturan rahibe yardımcısına gülümsedi. "Bir at olmaya ne dersin?"

"Ne?" Bu kelime ağzından şaşkınlıkla çıkmıştı ama Baş Anne'nin gülümsemesine karşılık verebildi. Bunda telaşa

düşecek bir şey yoktu, hatta bu sıcaktı bile. Baş Anne'nin sevgiye izin verdiğini biliyordu.

"Tabi anlamadın" dedi Odrade.

"Hayır, Baş Anne." Hâlâ gülümsüyor ve sabır gösteriyordu.

Odrade bakışlarının, bu genç yüzü tetkik etmesine izin verdi. Henüz Bahar Istırabı'nın yutucu mavisi tarafından dokunulmamış berrak mavi gözler. Bell'inki kadar yırtıcı olmamakla birlikte onunkine benzer bir ağız. Güvenilir adaleler ve güvenilir bir zekâ. Baş Anne'nin ihtiyaçlarını önceden tespit etme konusunda başarılı olabilir. Harita görevi ve raporuna bir bakın. Duyarlı. Üstün zekâsıyla beraber işe koyulmuş. En tepeye ulaşması pek düşünülemese bile, niteliklerinden yararlanabileceğimiz kilit pozisyonlarda bulunabilir.

Neden onun yanına oturdum acaba?

Odrade, yemek zamanı ziyaretlerinde, yanına oturacağı kişileri sık sık kendi seçerdi. Bunlar çoğunlukla rahibe yardımcıları olurlardı. Onlardan çok şey öğrenmek mümkündü. Bazı raporlar, Baş Anne'nin çalışma odasına kadar ulaşırdı: Bunlar Bekçiler'in, bir rahibe yardımcısı veya diğeri hakkında kaleme aldığı kişisel gözlemlerdi. Fakat Odrade bazen, oturmak için seçtiği yer hakkında hiçbir açıklamada bulunmazdı. *Tıpkı bu akşam olduğu gibi. Neden burası?*

Baş Anne'nin başlatması dışında, herhangi bir konuşma nadiren olurdu. Nazik bir başlangıç, daha derin konulara girilmesine sebebiyet verirdi. Etraftaki diğerleri de pür dikkat dinlerlerdi.

Böyle anlarda Odrade, neredeyse dini bir sükunet hali ortaya koyuyordu. Bu durum sinirli olanları yatıştırıyordu. Rahibe yardımcıarı... adı üstünde yardımcıydılar, fakat Baş Anne onların içindeki en üstün cadıydı. Bu durumda sinirlilik doğaldı.

Odrade'in arkasından birisi, "Bu akşam Streggi kömürlerin üstünde olacak" diye fısıldadı. *Kömürlerin üstünde.* Od-

rade bu ifadeyi biliyordu. Rahibe Yardımcısı olduğu günlerden kalma bir ifadeydi bu. Demek bu seferkinin adı Streggi idi. *Şimdilik bunu konuşmamış olalım. Çünkü isimler sihir taşır.*

"Bu akşamki yemekten zevk aldın mı?" diye sordu Odrade.

"Yemek güzeldi, Baş Anne." Kişi başkalarının yanlış kanıya kapılmasına neden olmamalıydı fakat Streggi konuşma konusunun değişmesinden dolayı şaşırmıştı."Fazla pişirmişlerdi" dedi Odrade.

"O kadar çok kişiye hizmet ediyorlar ki, herkesi memnun etmek nasıl mümkün olabilir, Baş Anne?"

Aklında olanı söylüyor ve iyi de konuşuyor.

"Sol elin titriyor" dedi Odrade.

"Sizinle olduğum zaman asabım bozuluyor, Baş Anne. Ayrıca daha demin egzersiz katından indim. Bugün yorucu bir gündü."

Odrade titremeleri analiz etti. "Sana uzun-kol kaldırışını yaptırmışlar."

"Sizin zamanınızda da acı verici miydi, Baş Anne?" (O çok eski zamanlarda?)

"Bugün olduğu kadar acı vericiydi. Bana, acının öğrettiğini söylemişlerdi."

Bu ortalığı yumuşattı. Paylaşılan deneyimler Bekçiler'in çok kullandığı bir husustu.

"Bunun atlarla ne ilgisi var anlamıyorum, Baş Anne?" Streggi tabağına baktı. "Bu at eti olamaz. Eminim ki ben..."

Odrade şaşkın bakışları üzerine çekerek yüksek sesle güldü. Streggi'nin koluna elini koydu ve nazik bir gülümsemeyle yatıştı. "Sağ ol, canım. Yıllardır kimse beni böyle güldürememişti. Umarım bu uzun ve neşeli bir birlikteliğin başlangıcı olur."

"Teşekkürler, Baş Anne, fakat ben..."

"Sana at hakkında açıklama yapacağım; bu benim küçük şakamdı, seni alçaltmak niyetinde değildim. Senden genç bir çocuğu omuzlarında taşımanı istiyorum. Kısa bacaklarının onu götüreceğinden daha hızlı hareket etmeni istiyorum."

"Nasıl isterseniz, Baş Anne." İtiraz yok ve başka soru da yok. Aslında sorular vardı ama Streggi, cevapların zamanla geleceğini biliyordu.

Sihirli zaman.

Elini çekerken Odrade, "Adın nedir?" diye sordu."Streggi, Baş Anne. Aloana Streggi."

"Rahat ol Streggi. Meyve bahçeleriyle ilgileneceğim. Onlara yiyecek için olduğu kadar moral için de ihtiyacımız var. Bu akşam, Yeni Atama'ya başvur. Onlara seni yarın sabah altıda odamda görmek istediğimi söyle."

"Orada olacağım, Baş Anne. Haritanızı işaretlemeye devam edeyim mi?" Odrade gitmek için kalkmıştı.

"Şimdilik evet, Streggi. Fakat Yeni Atama'dan yeni bir rahibe yardımcısı iste ve onu eğitmeye başla. Yakında harita ile uğraşamayacak kadar meşgul olacaksın."

"Teşekkürler, Baş Anne. Çöl büyük bir hızla büyüyor."

Streggi'nin sözleri, Odrade'i bir şekilde tatmin etmiş ve gün boyu kendisini saran kasveti dağıtmıştı. Döngüye bir şans daha veriliyordu; çeşitli gereksiz etiketlerle de tanınan "hayat" ve "aşk" adını almış yeraltı güçleri tarafından itilerek bir kez daha dönecekti.

Böylece o dönüyor. Böylece o yeniliyor. Sihir. Hangi büyü, dikkatimizi bu mucizeden ayırmamıza neden olabilir ki?

Çalışma odasında önce İklim'e bir emir gönderdi. Daha sonra bürosundaki cihazları susturarak kavisli pencereye yöneldi. Rahibeler Meclisi, zemin ışıklarının alçak bulutlardan yansımasıyla, soluk bir kırmızı renkle parlıyordu. Bu,

çatı tepelerine ve duvarlara romantik bir görünüş vermişti. Odrade bunu çabukça reddetti.

Romantizm mi? Rahibe Yardımcılarının Yemek Salonu'nda yaptıklarında romantik olan hiçbir şey yoktu.

Sonunda başardım. Kendimi adadım. Şimdi Duncan, bizim Başar'ın hatıralarını onarmalı. Nazik bir görev bu.

Odrade, midesindeki düğümlenmeleri bastırarak, gecenin içine bakmaya devam etti.

Sadece kendimi adamakla kalmadım, Rahibeliğimden elimde kalanları da adadım. Demek insan kendini böyle hissediyor, Tar.

Evet, böyle hissediyor ve plânın da kurnazca.

Yağmur yağacaktı. Odrade bunu, penceresinin etrafındaki pervanelerden gelen havadan hissetmişti. Bunun için İklim Raporu'na gerek yoktu. Bunu son günlerde zaten nadiren yapıyordu. Niye uğraşsın ki? Fakat, Streggi'nin raporu güçlü bir uyarı taşıyordu.

Yağmurlar giderek seyrekleşiyor ve gittikçe daha sevinçle karşılanıyordu. Rahibeler soğuğa rağmen yağmur altında yürümeye çıkıyorlardı. Bu düşüncede acıklı bir taraf vardı. Her yağmur hep aynı soruyu gündeme getiriyordu: *Bu sonuncu mu acaba?*

İklim'de çalışan insanlar, büyüyen çölü kuru ve yetiştirme alanlarını sulanılabilir tutmak için kahramanca şeyler yapıyorlardı. Odrade onların bu yağmuru, nasıl olup da emre uydurduklarını bilmiyordu. Yakın bir zamanda bu tür emirler, Baş Anne'den gelse bile uyamayacaklardı. *Çöl zafere ulaşacaktı, çünkü harekete geçirdiğimiz şey buydu.*

Penceresinin orta camını açtı. Bu seviyedeki rüzgâr dinmişti. Sadece yukarıda, hareket eden bulutlar vardı. Yüksek katmanlardaki rüzgârlar hiçbir şeye rahat vermiyorlardı. Hava durumunda acil olan bir husus vardı. Hava üşütü-

cüydü. Demek bu yağmuru getirebilmek için ısı ayarlaması yapmışlardı. Dışarı çıkma hissi duymadan pencereyi kapadı. Baş Anne'nin, son yağmur oyununu oynayacak vakti yoktu. Yağmurlar sırayla gelmeliydi. Ve bu arada çöl de amansız bir şekilde üzerlerine doğru ilerliyordu.

Bunun haritasını yapıp izleyebiliriz. Fakat arkamdaki avcı ne olacak – hani şu kâbuslarımda gördüğüm baltalı kadın? Hangi harita onun bu gece nerede olduğunu söyleyebilir?

Din (yani çocukların büyükleri taklit etmesi) geçmiş mitolojileri içine alır:Zanlar, evrendeki güven hissi için gizli varsayımlar, şahsi güç arayışı içinde yapılan beyanlar, hepsi aydınlanma parçacıklarıyla karışmıştır. Ve hep söylenmemiş bir emir vardır: Sorgulamayacaksın! İnsanın hayal gücünü en derin yaratıcılığına ulaştırarak bu emri her gün çiğneriz.

Bene Gesserit Amentüsü

Murbella, zorlamalardan sonra titrer bir halde, yalnız başına, egzersiz zemini üzerinde bağdaş kurmuştu. Baş Anne, bir saatten daha az bir süre önce, buradaydı. Ve sık sık olduğu gibi, Murbella kendini hararetli bir rüya içine terk edilmiş gibi hissetti.

Odrade'in ayrılırken söylediği sözler rüyasında yankılandı: "Bir rahibe yardımcısının öğrenmesi gereken en zor ders, her zaman için sınırları zorlaması gerektiğidir. Yete-

neklerin seni hayal edebileceğinden daha uzaklara götürecektir. O zaman hayal kurma. Kendini genişlet!

Cevabım ne olacak? Hile yapmayı öğrendiğimi mi söylemeliyim?

Odrade, Şerefli Ana eğitimi ve çocukluk kalıplarını celbeden bir şeyler yapmıştı. *Çocuk yaşta hile yapmayı öğrendim. Bir ihtiyacı uyarmayı ve dikkati üzerime çekmeyi öğrendim.* Hile kalıplarının birçok yönünü de. Yaşlandıkça, hile yapmak da o oranda kolaylaştı. Etrafındaki büyük insanların isteklerini öğrenmişti. İstek üzerine bildiklerimi bir bir kusuyordum. Buna "eğitim" diyorlardı. Bene Gesserit'ler eğitimlerinde, neden bu kadar çarpıcı bir biçimde farklıydılar acaba?"

"Bana karşı dürüst olmanı istemiyorum" demişti Odrade. "Kendine karşı dürüst ol."

Murbella, geçmişindeki bütün o hileli davranışların hepsinin kökünü kazıma konusunda sıkıntıya düştü. *Neden yapayım ki?* Daha çok hile!

"Lanet olsun sana, Odrade!"

Kelimeler ağzından çıkınca onları yüksek sesle söylediğinin farkına vardı. Elini ağzına götürmeye çalıştı fakat bu hareketten vazgeçti. Telaşla: "Fark nedir?"

"Eğitim bürokrasisi çocuğun arayış içindeki duyarlılığını matlaştırır" diye izah etti Odrade. "Gençlik ateşi ağır yansın diye küllemek gerekir. Onlara hiçbir zaman ne kadar iyi olabilecekleri sezdirilmemelidir. Çünkü bu değişim gerektirir. Komitenin birçok zamanı, istisnai öğrencilerle nasıl ilgilenilmesi konusuna gider. Geleneksel öğretmenlerin, emin bir ortamda kendini güvende hissetmek ve derine yerleşmiş bir üstün olma arzusu yüzünden, ortaya çıkmakta olan yetenekleri, korktukları için nasıl susturdukları hiç zaman harcama.

Şerefli Analar hakkında konuşuyordu.

Geleneksel öğretmenler mi?

İşte ortada: Bilgelik görünüşü arkasında, Bene Gesseritler geleneklerine hiç de bağlı değildirler. Çoğu zaman öğreti hakkında bile düşünmüyorlardı: Sadece uyguluyorlardı.

Tanrılar! Onlar gibi olmak istiyorum!

Bu düşünce onu sarstı ve derhal ayağa fırladı. Bilekler ve kollar için geliştirilmiş bir çalışma rutinine girişti.

Farkına varma olabildiğince derindi. Öğretmenlerini hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. *Samimiyet ve dürüstlük.* Her rahibe yardımcısı bunu duymuştu. "Öğrenmenin temel metotları" dedi Odrade.

Düşünceleri yüzünden zihni karışan' Murbella, sert bir şekilde düştü ve moraran omzunu ovuşturarak ayağa kalktı. İlk anda Bene Gesserit taahhütünün bir yalan olabileceğini düşündü. *Seninle o kadar açık konuşuyorum ki sana sapmaz dürüstlüğümden bahsetmeliyim.*

Fakat hareketler iddiayı doğruladı. Ateşli hastalığının yarattığı hayaller içinde Odrade'in sesi kararlı bir şekilde ısrar etti: "İşte sen böyle hüküm veriyorsun." Onlarda, zihinde, hatırada veya akli dengede, hiçbir Şerefli Ana'nın sahip olmadığı bir unsur vardı. Bu düşünce kendini küçük hissetmesine neden oldu. *Fesada başla.* Bu, ateşin doğurduğu temiz düşünce parçacıkları gibiydi.

Fakat bende yetenek var! Bende bir Şerefli Ana olmaya yetecek kadar yetenek var.

Kendimi hâlâ bir Şerefli Ana olarak mı görüyorum?

Bene Gesseritler onun kendisini, tamamen kendilerine adamadığını biliyorlardı. *Bende onların istediği hangi yetenekler var? Yanıltma yetenekleri olamaz.*

"Hareketler sözcüklerle uyum içinde mi? İşte sana güvenilebilirlik ölçüsü. Kendini hiçbir zaman sözcüklerle sınırlama."

"Murbella elleriyle kulaklarını tıkadı. Sus, Odrade!

"Bir Doğru Söyleyici, samimiyeti ile çok daha temel bir hükmü nasıl ayırt edebilir?"

Murbella ellerini iki yanına salıverdi. Belki de ben gerçekten hastayım. Bakışlarıyla uzun odayı süzdü. Burada, bu sözleri dile getirecek kimse yoktu. Her neyse, bu Odrade'in sesiydi zaten.

"Eğer kendini içtenlikle saçma sapan konuşmaya (bu eski ve harika bir kelimedir; sözlükten bir bak) ve her kelimesi ipe sapa gelmez söz etmeye inandırabilirsen o zaman sana inanırlar. Ama buna Doğru Söyleyenlerimiz dahil değildir."

Murbella'nın omuzları sarktı. Egzersiz zemininin etrafında amaçsızca dolaşmaya başladı. Kaçılacak hiçbir yer yok muydu?

"Sonuçları ara Murbella. Çalışan şeyleri böyle ortaya çıkarabilirsin. Bizim çok övündüğümüz gerçeklerimiz bunlarla ilgilidir."

Pragmatizm mi?

Bu esnada Idaho onu buldu ve gözlerindeki vahşi bakışlara karşılık verdi: "Sorun nedir?"

"Hasta olduğumu sanıyorum. Çok hasta. Bunu Odrade'in bana yaptığı bir şey sanmıştım ama..."

Idaho onu düşerken tuttu.

"Bize yardım edin!"

Bir kez olsun, iletişim gözlerinin varlığından memnuniyet duyuyordu. Bir dakikadan daha az bir süre içinde bir Suk onlarla beraberdi. Idaho, özenle yerde Murbella'yı tutarken, Suk onun üzerine eğildi.

Muayene kısa sürdü. Alnında geleneksel elmas nişanı olan ve saçlarına ak düşmüş bir Aziz Anne olan Suk, kendini toparlayıp "Fazla stres altında kalmış. Sınırlarını bulmaya çalışmıyor, onların ötesine gidiyor. Devam etmesine izin vermeden önce onu duyarlılık sınıfına almalıyız. Ben Bekçiler'i gönderirim."

Odrade, Murbella'yı o akşam Bekçiler Koğuşunda buldu. Yatağında doğrulmuş oturuyor ve iki Bekçi adale tepkisini denemek için sırayla çalışıyorlardı. Küçük bir işaretle Odrade'i Murbella ile yalnız bıraktılar.

"İşleri karıştıracak şeylerden kaçınmaya çalıştım" dedi Murbella.

Samimiyet ve dürüstlük.

"Karışıklıklardan kaçınmaya çalışmak, sık sık onları yaratmaya neden olur." Odrade yatağın yanındaki sandalyeye gömüldü ve bir elini Murbella'nın kolunun üstüne koydu. Elinin altındaki adaleler kıpırdanıyordu. "Biz kelimeler yavaş, duygular hızlıdır diyoruz. " Odrade çekildi. "Hangi kararlara vardın?"

"Bana karar verme hakkını veriyor musun?"

"Burun kıvırma." Araya girmesini engellemek için elini havaya kaldırdı. "Daha önceki koşullanmaları yeterince dikkate almamıştım. Şerefli Analar seni karar veremez bir hale sokmuşlar. Bu iktidar açlığı çeken toplumlara özgü bir şey. Kendi insanlarına boşa vakit öldürmeyi öğretirler. 'Karar vermek kötü sonuçlara neden olur.' Siz sakınmayı öğretiyorsunuz."

"Bunun benim bayılmamla ne ilgisi var?" İçerleyen bir tavırla.

"Murbella! Sana bahsettiklerimin en kötüleri, neredeyse akıl hastası olan kimselerdir; bunlar hiçbir konu hakkında karar veremezler ya da onları mümkün olan en son ana ertelerler ve sonra da çaresiz hayvanlar gibi üstüne atlarlar."

"Sen bana sınırları zorla demiştin!" Neredeyse feryat ederek.

"Kendi sınırlarını Murbella, benimkileri değil. Ya da Bell'inki veya başkalarınki değil. Senin sınırların."

"Senin gibi olmaya karar verdim." Cılız bir ses.

"Harika. Kendimi hiç öldürmeye çalıştığımı sanmıyorum. Özellikle hamile olduğum zaman."

İstememesine rağmen Murbella sırıttı.

Odrade ayağa kalktı. "Şimdi uyu. Yarın, sınırlarına olan duyarlılığınla, kararlarını birbirine geçirme yeteneğin üzerinde çalışacağımız özel bir sınıfa gideceksin. Sana söylediklerimi hatırla. Biz kendimizden olanları koruruz."

"Ben sizden miyim?" Neredeyse fısıldayarak.

"Bekçilerin önünde yemin ettiğinden beri öylesin." Odrade çıkarken ışıkları söndürdü. Murbella kapı kapanmadan önce onun birisiyle konuştuğunu duydu. "Onunla uğraşmayın. Dinlenmeye ihtiyacı var."

Murbella gözlerini kapattı. Ateşin yarattığı hayaller gitmişti ama onun yerinde kendi anıları vardı. "Ben bir Bene Gesserit'im. Varlığım yalnızca hizmet etmek içindir."

Kendini bu sözleri Bekçiler'e söylerken duydu, fakat anı onlara aslında olmayan bir vurgu yapıyordu.

Alaycı bir tavır takındığını biliyorlardı.

Böylesi kadınlardan ne saklayabilirdiniz ki?

Bekçi'nin alnına yasladığı elin anısını hissetti ve şu ana kadar hiçbir anlamı olmayan sözcükleri işitti.

"Kutsal insanlığın varlığı içinde duruyorum. Şimdi benim yaptığım gibi; bir gün siz de böyle duracaksınız. Bunun böyle olması için varlığınıza dua ediyorum. Bırakın geleceğiniz belirsiz olsun, çünkü bu isteklerimizin bize yollanacağı bir kaneviçedir. Böylece insan varlığı, üstüne hiçbir yazı yazılmamış boş bir levhayla sonsuza dek karşı karşıyadır. Sahip olduğunuz yalnızca, paylaştığımız ve yarattığımız kutsal varlığa kendimizi kesintisiz olarak adamamızdan başka bir şey değildir."

Hem geleneksel hem de gelenek dışı. Murbella bu an için, ne fiziksel olarak ve ne de duygusal olarak hazır olduğunu fark etti. Gözyaşları yanaklarından aşağı doğru süzüldü.

Bastırmak için yapılan yasalar, yasakladıklarını güçlendirme eğilimindedirler. Bu, tarihteki bütün yasal mesleklerin iş güvenliğini temel aldığı ana noktadır.

Bene Gesserit Kanunu

Central'deki rahatsız gezintileri (bugünlerde pek sık olmamakla birlikte, bu yüzden daha yoğun) esnasında Odrade, gevşeklik belirtilerini ve fazlasıyla düzgün çalışan sorumluluk alanlarını görmeye çalıştı.

Kıdemli Bekçi Köpeği'nin kendi izleme sözcükleri vardı: "Bana tümüyle düzgün çalışan bir operasyon gösterin, ben de size hataları örtmeye çalışan birini göstereyim. Hakiki kaytarıcıları yani."

Bunu sık sık söylediğinden, Rahibeler (ve hatta bazı rahibe yardımcıları) arasında, Baş Anne'yi ifade eden tanımlayıcı bir deyiş haline gelmişti.

"Hakiki kaytarıcılar." Hafif kıkırdamalar.

Bellonda, bugünkü erken sabah teftişinde Odrade'ye katıldı. Ayda bir yapılan teftişin, iki ayda bire uzatılmış olması konusunu hiç açmadı. Teftiş, yapılması gereken gün-

den bir hafta sonra gerçekleşiyordu. Bell bu zamanı, Idaho hakkındaki uyarıları için kullanmak istemişti. Ve, bu saatte Bekçi performanslarını gözden geçiriyor olması gereken Tamalane'i de beraberinde sürüklemişti.

İki kişiye karşı tek kişi mi yoksa? Odrade düşündü. Bellonda veya Tamalane'in Baş Anne'nin amacının ne olduğunu merak ettiklerini düşünmedi. Fakat o da, tıpkı Taraza'nın plânı gibi ortaya çıkacaktı. *Zamanı gelince, değil mi, Tar?*

Gözleriyle çok az şeyi kaçırarak ve siyah cübbeleri hışırdıyarak, koridorları dolaşmaya başladılar. Hepsi aşina olmakla birlikte, yeni olan şeyi görmeye çalıştılar. Odrade, yanlış yere konulmuş bir dalgıç ağırlığına benzeyen Kulak-C'sini sol omzunun üstünde taşımaktaydı. *Bugünlerde, iletişim kapsamı alanının dışına çıkmamak gerekliydi.*

Herhangi bir Bene Gesserit merkezinde, perde arkasında hep destekleme tesisleri bulunurdu: Klinik-hastane, mutfak, morg, çöp kontrol ekibi, (lağım ve çöp ağına bağlı olarak) ziraat sistemleri, ulaşım ve iletişim, mutfak tedarik, egzersiz ve fiziki bakım salonları, rahibe yardımcıları ve Rahibe adayları için okullar, bütün mezhepler için ayrı bölmeler, toplanma merkezleri, deneme tesisleri ve daha birçoğu. Saçılma ve insanların yeni sorumluluklara sevk edilmesi yüzünden, personel sık sık değişiyordu ve bu usta Bene Gesserit farkındalığıyla uyum içindeydi. Fakat, hâlâ onlar için geriye görevler ve mekânlar kalmıştı.

Hızlı adımlarla bir alandan diğerine geçerken Odrade, oluşturdukları 'atomik aile'den dehşete düştüğünü saklamayarak Rahibelik Saçılması'ndan bahsetti.

"Sonsuz bir evrene dağılan insanlığı düşünmek bana zor geliyor" dedi Tamalane. "İmkânlar..."

"Sonlu sayılar oyunu." Odrade kırılmış bir kaldırım taşının üzerinden atladı. "Bunu tamir etmeleri lazım. Uzay katlama atlayışını öğrendiğimizden beri bir sonsuzluk oyunu oynuyoruz."

Bellonda'da neşe belirtisi yoktu. "Bu bir oyun değil!"

Odrade Bellonde'nun hislerini anlayabiliyordu. *Hiçbir zaman boş bir uzay görmedik. Her zaman çok galaksi var. Tamalane haklı. O Altın Patika'ya odaklanmak yılgınlık veriyor.*

Keşiflerin anıları Rahibeliğe, onun üzerinde istatistiki bir kontrol vermişti ama bu çok azdı. Belirli bir bölgede birçok yaşanabilir gezegen bulunuyordu; bunların önemli miktarında tarım yapılabilirdi.

"Orada dışarıda, evrim geçiren nedir?" diye sordu Tamalane.

Bu cevaplayamayacakları bir soruydu. Sonsuzluk neye neden olur diye sorsaydınız, tek mümkün cevap 'herhangi bir şey' olurdu.

Herhangi bir iyilik, herhangi bir kötülük; herhangi bir tanrı, herhangi bir şeytan.

"Ya Şerefli Analar bir şeyden kaçıyorlarsa?" diye sordu Odrade. "İlginç bir olasılık."

"Bu spekülasyonlar çok gereksiz" diye mırıldandı Bellonda. "Daha Uzay Katlama'nın bizi bir evrene mi yoksa birçok evrene mi ya da sonsuz sayıda genişleyen ve çöken kabarcıklara mı soktuğunu bilmiyoruz."

"Tiran bunu bizden daha iyi mi anlamıştı?" diye sordu Tamalane.

Odrade'in, beş rahibe yardımcısının bir Bekçi ile birlikte, bölgesel melanj depoları tasarısı üzerinde çalıştıkları odaya baktığı sırada onlar da durakladılar. Bilgiyi taşıyan kristal yansıtıcının içinde, fıskiyenin üzerine yerleştirilmiş bir top gibi, ışığının üzerinde zıplayarak ilginç bir dans yaptı. Odrade özeti gördü ve kaşlarını çatmadan önce yüzünü başka tarafa çevirdi. Tam ve Bell yüzündeki ifadeyi görmediler. *Melanj verilerine erişimi kısıtlamalıyız. Çok moral bozucu.*

Yönetim! Hepsi Baş Anne'nin aklına gelmeye başladı. Sürekli aynı insanları yetkili kılarsan sonunda bürokrasinin içine düşersin.

Odrade, onun içsel yöneticilik yeteneğine fazlasıyla güvendiğini biliyordu. Bu, sık sık denenen ve yenilenen, otomasyonu yalnızca gerekli yerlerde kullanan bir sistemdi. Buna "makineler" ismini takmışlardı. Aziz Anne olana kadar, hepsi bu "makinelere" karşı bir duyarlılık geliştiriyor ve sonrasında da sorgusuz sualsiz kullanma eğilimi gösteriyorlardı. İşte tehlike de buradaydı. Odrade, etkinliklerinde değişikliğe başlamak amacıyla sürekli ıslah (en ufak işlerde bile) için baskı yapıyordu. Rastgelelik! Başkalarının bulup da, kendilerine karşı kullanabileceği somut kalıplar yoktu. Herhangi bir kişi, bir ömür boyunca böylesi değişiklikleri göremeyebilirdi, ama uzun süreli aralıklarda farklılıklar kesin bir biçimde ölçülebilir hale geliyordu.

Odrade ve ekibi zemin katına indiler ve Central'deki büyük ana fuara girdiler. Rahibeler buraya "Yol" diyorlardı. Bu, "Bene Gesserit Yolu" olarak bilinen eğitim sistemine gönderme yapan bir iç şakaydı.

Yol, Odrade'in kulesinin yanındaki meydandan, şehir alanının güney eteklerine kadar uzanıyordu - *las silahı* ışını gibi dümdüzdü.

Odrade boş yerleri olan açık bir taşıma aracına işaret etti ve üçü konuşmalarını sürdürebilecekleri bu dar alanın içine sıkıştılar. Yolun ön cephesinin, eski moda bir görünüşü olduğunu düşündü, Odrade. Yalıtıcı plasdan yapılmış, yüksek dikdörtgen pencereleri olan bu binalar, Bene Gesserit "'Yollarını", Rahibelik tarihinin büyük bir bölümünde çerçevelemişti. Ortada, dar bir profil ve yükseklik kazanması için genetik olarak değişime uğratılmış bir sıra karaağaç bulunuyordu. Bunların üzerine kuşlar yuva yapmıştı ve sabahları, uçuşan espinozlar ve sarı asma kuşlarının saçtığı kırmızı ve turuncu beneklerle parıldıyordu.

Bu aşina ortam acaba bizim için tehlikeli bir kalıbı mı oluşturuyor?

Odrade, Çakır Keyif'te taşıyıcıdan onları indirirken, Bene Gesserit mizah anlayışının acayip yer isimleriyle ortaya çıktığını düşündü. Sokaklara taşınan bir şakacılık. Binalardan birinin temelinin hafifçe yan yatarak yapıya tuhaf sarhoş görüntü vermesi nedeniyle, Çakır Keyif adını almıştı burası. Bu, grubun hizaya gelmeyen bir üyesiydi.

Tıpkı Baş Anne gibi. Yalnız bunu henüz bilmiyorlar.

Tower Lane'e gelirken, Odrade'in Kulak-C'si çalmaya başladı. "Baş Anne?" Bu Streggi idi. Odrade durmadan, bir işaret ile hatta olduğunu belirtti. "Murbella hakkında bir rapor istemiştiniz. Suk Central atandığı sınıflar için yeterince sıhhatli olduğunu söylüyor."

"O zaman onu ata hemen." Tower Lane'den aşağıya doğru ilerlediler; önünden geçtikleri binaların hepsi tek katlıydı.

Odrade, sokağın iki tarafında bulunan alçak binalara bir bakış atma tenezzülünde bulundu. İçlerinden birisine ek bir ikinci kat yapılıyordu. Belki bir gün burası gerçek bir Tower Lane (Kule Hattı) olur ve burayla ilgili şaka da tarihe karışır diye düşündü.

Zaten isim vermenin sadece bir kolaylık olduğu konusu tartışılmış ve Rahibelik için nazik olan bu konuya girmişken bundan haz alınması gerektiği düşünülmüştü.

Odrade, kalabalık bir yaya yolu üzerinde aniden durdu ve yoldaşlarına döndü. "Sokaklara ve alanlara, aramızdan ayrılan Rahibeler'in isimlerini vermeyi teklif etsem ne düşünürdünüz?"

"Bugün tamamen saçmalıklarla dolusun!" diye suçladı Bellonda.

"Onlar aramızdan ayrılmadı" dedi Tamalane.

Odrade sinsi sinsi dolaşmaya devam etti. Bu tepkiyi bekliyordu. Bell'in düşünceleri neredeyse duyuluyordu.

Aramızdan "ayrılanları" Diğer Anı ile birlikte yanımızda taşıyoruz!

Odrade burada, herkesin görebileceği bir yerde tartışma çıksın istemiyordu, fakat düşüncesinin de yerinde olduğunu sanıyordu. Bazı Rahibeler Paylaşma yapmaksızın öldüler. En büyük Anı Hatları kopyalanmıştı ama ipin ucu kaçmıştı ve onun kariyeri de son bulmuştu. Gammu'lu Schwangyu bunu yaptı ve Şerefli Analar tarafından öldürüldü. Fakat onun iyi niteliklerini... ve karmaşık ilişkilerini içeren çok sayıda Anı geride kalmıştı... İnsan onun yanlışlarının başarılarından daha öğretici olduğunu söylerken kararsızlık yaşıyordu.

Bellonda, göreli olarak boş bir alanda Odrade'in yanında yürüyebilmek için adımlarını açtı. "Sana Idaho'dan bahsetmeliyim. Bir Mentat, doğru, fakat ya o çok kat kat anıları. Son derece tehlikeli bu!" Bir morgun önünden geçiyorlardı, güçlü bir antiseptik kokusu sokağa kadar yayılmıştı. Kemerli kapı girişi açıktı.

"Ölen kim?" diye sordu Odrade, Bellonda'nın heyecanına kayıtsız kalarak.

"Dördüncü Bölme'den bir Bekçi ve meyve bahçelerinin bakımından sorumlu bir adam" dedi Tamalane. Tamalane hep bilirdi.

Bellonda kendisi ile ilgilenilmemesine çok kızmıştı ve bunu saklamaya da çalışmadı. "Siz ikiniz, sadede gelin lütfen!"

"Konu nedir?" diye sordu Odrade. Son derece ılımlıydı.

Güneydeki taraçalardan geçip, ekim alanlarına – bağlara ve meyve bahçelerine – bakmak için taş parmaklığın yanında durdular. Gün ışığı, nemliliğin yarattığı sise hiç de benzemeyen tozlu bir pusa sahipti.

"Konuyu biliyorsun!" Bell sapmaya niyetli değildi.

Odrade, taşlara yaslanarak manzarayı seyretti. Parmaklık cansızdı. Orada, dışarıdaki sisin renginin farklı olduğunu düşündü. Gün ışığı tozların içinden, değişik bir yansıtıcı tayfla geliyordu. Işık, daha keskin ve hareketliydi. Daha değişik bir biçimde soğruluyordu. Hale daha gergindi. Sürüklenen toz ve kum, suyun yaptığı gibi, her yarığın içine sızıyordu, fakat gıcırdama ve törpüleme sesi olayın kaynağını ele veriyordu. Bell'in kararlılığı da böyleydi. Hiç yumuşama yoktu.

"Bu çöl ışığı" dedi Odrade, işaret ederek.

"Benden kaçınmaktan vazgeç" dedi Bellonda.

Odrade cevap vermemeyi tercih etti. Bu tozlu ışık klasik bir şeydi ama yaşlı ressamlar ve onların boyadığı sisli sabahlar gibi güven verici değildi.

Tamalane, Ordrade'in yanına sokuldu. "Kendine göre bir güzelliği var." Sesindeki uzak ton, Ordrade'inkine benzer Diğer Anı karşılaştırmaları yaptığını ortaya koyuyordu.

Bu, güzelliğe bakmak için nasıl koşullandırıldığına bağlı. Fakat Odrade'in derinliklerindeki bir şey, arzuladığı güzelliğin bu olmadığını söylüyordu

Altlarında kalan ve bir zamanlar yeşillikle kaplı olan bataklıkta, şimdi kuraklık ve toprağın, eski Mısırlıların ölülerini hazırladıkları gibi deşildiği duygusu vardı - temel maddelerin kurutulması, sonsuza kadar korunmaları. *Çöl, bir ölüm ustası olarak, bizim güzel gezegenimizi, pisliği nitron içinde kundağa alıp, bütün mücevheratını saklayarak mumyalıyordu.*

Bellonda, gezegenlerinin dönüşeceği hale bakmayı redderek, başını sallayarak ve mırıldanarak arkalarında durdu.

Ordrade, ani bir birlikte akış itişiyle titredi. Anılar sel gibi akıyordu: Kendini Tabr Siyeçi'nin harabelerini araştırırken ve katillerinin onları bıraktığı yerde, çöl tarafından mumyalanmış bahar korsanlarının ölülerini bulurken hissetti.

Tabr Siyeçi şimdi ne haldeydi? Onurlu tarihinden hiçbir işaret taşımayan sertleşmiş bir erimiş maden akışıydı. Şerefli Analar: Tarihin katilleri.

"Eğer Idaho'yu yok etmeyeceksen, onu bir Mentat olarak kullanmana itirazım var."

Bell, kılı kırk yaran bir kadındı! Odrade, onun, her zamankinden daha fazla yaşını gösterdiğini fark etti. Daha şimdiden burnunun üstünde okuma mercekleri vardı. Bunlar gözlerini büyüterek iri ve yuvarlak bir balığa benzemesini sağlıyordu. Bir veya birkaç duyarlı protez kullanmak yerine merceği tercih etmesi, onun hakkında yeterince ipucu veriyordu. Tersine dönmüş bir kibirle gösteriş yaparak ilan ediyordu: "Ben, aksayan duyularımın gerektirdiği aygıtlardan daha büyüğüm."

Bellonda Baş Anne'den kesinlikle rahatsız olmuştu: "Bana niye öyle bakıyorsun?"

Odrade, Konsey'indeki zayıflığı aniden fark ederek dikkatini Tamalane'e kaydırdı. Kıkırdaklarının büyümesi hiçbir zaman durmuyordu ve bu da Tam'ın kulaklarını, burnunu ve çenesini büyütmüştü. Bâzı Aziz Anneler bunu, ya metabolizma kontroluyla ayarlıyorlar ya da düzenli cerrahi müdahaleler ile gideriyorlardı. Tamalane böyle bir kendini beğenmişliğe şapka çıkarmazdı. *"İşte bu benim. Ya alın ya da bırakın."*

Akıl hocalarım çok yaşlı. Ve ben... ben, böyle sorunları omzumda taşımak için daha genç ve daha güçlü olmalıyım. Ahh, bu kendime acıma halime lanet olsun!

Esasta tek bir önemli tehlike var: Rahibeliğin yaşamasına karşı yapılacak hareketler.

"Duncan muhteşem bir Mentat!" Odrade makamının verdiği bütün kudretle konuşuyordu. "Fakat ben sizlerden hiçkimseyi kapasitenizin ötesinde kullanmıyorum."

Bellonda sessiz kaldı. Bir Mentat'ın zayıflıklarını biliyordu. *Mentatlar!* Odrade düşündü. Onlar yürüyen Arşivler gibiydiler fakat cevaplara en çok ihtiyacımız olduğu zaman sorularla karşımıza çıkarlardı.

"Benim yeni bir Mentat'a ihtiyacım yok" dedi Odrade. "Benim bir mucide ihtiyacım var!"

Bellonda hâlâ sessiz kalınca, "Onun zihnini serbest kılıyorum, bedenini değil" dedi Odrade.

"Bütün veri kaynaklarını onun erişimine açmadan önce, bir analiz yapılması konusunda ısrar ediyorum."

Bellonda'nın alışılmış tutumu göz önüne alındığında bu çok ılımlı bir istekti. Fakat Odrade buna güvenmedi. Arşiv raporlarının, sonsuz gözden geçirilişinden oluşan seanslardan hiç hoşlanmıyordu. Bellonda ise onlara çok düşkündü. Arşivci Bellonda önemsiz ayrıntılara ve konu dışı sapmalara sıkıcı yolculuklar yapıyordu. Aziz Anne X'in, yulaf ezmesi yerken yağı alınmış süt kullanmayı tercih edip etmediği kimin umurundaydı.

Odrade, arkasını Bellonda'ya dönüp güneydeki gök yüzüne baktı. *Toz! Daha fazla toz temizlemek zorunda kalacağız.* Bellonda, yardımcıları tarafından desteklenecekti. Odrade sırf bunun hayalinden bile sıkılıyordu.

"Daha fazla analize gerek yok." Odrade niyetlendiğinden daha keskin konuşmuştu.

"Benim de bir bakış açım var." Bellonda'nın sesi incinmiş gibiydi.

Bakış açısı mı? Bizler, sadece bir bakış açısıyla, evrene açılan duyarlı pencerelerden başka neyiz ki?

İçgüdüler, türlü türlü anılar... ve hatta arşivler – bunların hiçbirisi zorlayıcı sızmalar dışında kendi adlarına konuşamazlardı. Canlı bir bilinç içinde kesin bir ifade bulmadan, hiçbirinin anlamı yoktu. Fakat kesin ifadeyi üretenler,

ibreyi kendi lehlerine çeviriyorlardı. *Her düzen keyfidir. Neden başka biri değil de bu başlangıç noktası? Her Aziz Anne, olayların, kendi akışı içinde ve kendi göreli çevresinde gerçekleştiğini bilirdi. Neden bir Mentat Aziz Anne bu bilgiyle davranmasın?*

"Düşünce alışverişini red mi ediyorsun?" Bu Tamalane idi. Bell'in tarafına mı geçiyordu yoksa.

"Bugüne kadar düşünce alışverişini hiç reddettiğim oldu mu?" Odrade kızgınlığını gösteriyordu. "Ben sadece Bell'in fasit Arşiv döngüsünü reddediyorum."

Bellonda araya girdi. "Yani gerçekte... "

"Bell! Bana gerçeklerden bahsetme!" Biraz da bununla pişsin! Aziz Anne ve Mentat. *Gerçeklik diye bir şey yok. Yalnızca her şeyi üzerine yüklediğimiz kendi düzenimiz var. Bu temel bir Bene Gesserit hükmüdür.*

Odrade'in daha önceki çağlarda doğmuş olmayı arzuladığı zamanlar olurdu; bu da onlardan biriydi. Aristokratlar barışı zamanında Romalı bir nedime veya fazla şımartılmış bir Victorialı. Fakat Odrade zaman ve koşullar tarafından tuzağa düşürülmüştü.

Bu tuzak ebedi miydi?

Bu ihtimali kabullenmeliydi. Rahibelik belki de, her zaman keşfedilmekten korkarak, gizli kuytuluklarda yaşamakla sınırlı bir geleceğe sahipti. Avlanılanların geleceği. *Ve burada, Central'de, birden fazla hata yapma hakkımız yok belki de.*

"Bu teftişlerden fazlasıyla sıkıldım!" Odrade özel taşıma için işaret verdi ve hızla çalışma odasına döndüler.

Avcılar bizi burada bastırsalar ne yaparız?

Her biri, plânladıkları tepkilerden oluşan küçük bir oyun ve senaryosuna sahipti. Fakat her Aziz Anne, kendi oyununun yardımcı olmaktan çok, bir engel teşkil edebileceğini bilecek kadar gerçekçiydi.

Gündüz ışığıyla her şeyin kabaca görülebildiği çalışma odasında, Ordrade, sandalyesine gömüldü ve Tamalane ile Bellonda'nın yerlerini almalarını bekledi.

O lanet olası analiz seansları artık yoktu. Onun, Arşivler'den daha iyi bir şeye erişim ihtiyacı vardı, daha önce kullandıklarından daha iyi bir şeye... İlham. Odrade, adalelerinin titrediğini hissederek bacaklarını oğuşturdu. Kaç gündür uyumamıştı. Bu teftiş onun yılgınlık hissetmesine neden olmuştu.

Bir hata bizi yok edebilecekken, ben varlığımızı dönüşü olmayan bir karara bağlamak üzereyim.

Fazla mı hileli davranıyorum acaba?

Akıl hocaları hileli çözümlere karşı olduklarını belirttiler. Rahibeliğin, yürünen zemin önceden bilinerek, güçlü bir güven içinde hareket etmesi gerektiğini söylediler. Yaptıkları her şey, yanlış bir adım atıldığında onları bekleyen felaket ile dengelenmişti.

Ve ben uçurumun üzerine gerilmiş ipin üstündeyim.

Tecrübe etmeye, mümkün çözümleri denemeye fırsatları var mıydı? Hepsi bu oyunu oynuyorlardı. Bell ve Tam, sürekli bir tavsiye akışını kalburdan geçirdiler ama onların atomik Saçılması dışında etkili bir şey bulamadılar.

"Idaho'yu, onun bir Kuisatz Haderah olduğuna dair en küçük bir belirtide, öldürmeye hazır olmalıyız" dedi Bellonda.

"Sizin yapacak başka işiniz yok mu? Çıkın buradan, ikiniz de!"

Onlar ayağa kalkarken, Odrade'in çalışma odası yabancı bir havaya büründü. Yanlış olan neydi? Bellonda, yüzünde korkunç bir kınama ifadesiyle ona baktı. Tamalane ise olabileceğinden daha erdemli bir görünüşe sahipti.

Bu odada tuhaf olan nedir?

Çalışma odasının işlevlerini uzay öncesi insanlar bile bilirlerdi. Böylesi bir yabancılık hissini veren neydi peki? Çalışma masası, çalışma masasıydı ve sandalyeler yerlerindeydi. Bell ve Tam demir sandalyeleri tercih ediyordu. Bunlar, görüntüsünü renklendirdiğinden şüphe ettiği, Diğer Anı'daki eski insanlara bile tuhaf gelebilirdi. Ridulyan kristalleri, içlerindeki çarpan ve göz kırpan ışıklarıyla garip bir şekilde parıldayabilirlerdi. Masanın üzerinde dans eden mesajlar şaşırtıcı olabilirlerdi. Çalışma aygıtları, kendi farkındalığını paylaşan eski çağa ait bir insana tuhaf gelebilirdi.

Fakat bana yabancı geliyor.

"İyi misin Dar?" Tamalane konuşurken endişeliydi.

Odrade, onlara gitmeleri için işaret etti fakat kadınların ikisi de kıpırdamadı.

Zihninde, saatlerce çalışma veya yetersiz uyku ile açıklanamayacak şeyler meydana gelmekteydi. Yabancı bir ortamda çalıştığına dair bu hissi ilk kez hissetmiyordu. Önceki gece, şimdi olduğu gibi üzeri atama emirleriyle dolu olan bu masanın üstünde bir iki lokma yemek yerken, kendini tamamlanmamış işlere boş boş bakar vaziyette oturur bulmuştu.

Bu korkunç Saçılma için, hangi Rahibe nereye tayin edilerek kurtarılabilirdi acaba? Saçılmaya uğramış Rahibeler'in aldığı birkaç Kum Alabalığı'nın yaşama şansları nasıl arttırılabilirdi? Melanjın uygun dağıtımı nasıl olmalıydı? Daha çok Rahibeyi bilinmeyene göndermeden önce beklemeli miydiler? Scytale'in yapay doğum aygıtlarının nasıl olup da bahar ürettiğini söylemeye ikna edilmesine kadar beklenmeli miydi?

Odrade sandviçini çiğnerken bu yabanıl duyguyu hissettiğini hatırladı. Hafifçe açıp içine baktı. *Bu yediğim şey nedir?* En iyisinden Rahibeler Meclisi ekmeği üzerinde tavuk ciğeri ve soğan.

Kendi rutinlerini sorgulamak, bu yabanıl hissin bir parçasıydı.

"Hasta görünüyorsun" dedi Bellonda.

"Sadece yorgunluk bu" diye yalan söyledi Odrade. Yalan söylediğini biliyorlardı ama ona karşı çıkabilecekler miydi? "Siz ikiniz de eşit ölçüde yorgun olmalısınız." Sesinde sevgi hissi vardı.

Bell tatmin olmamıştı. "Sen kötü bir örnek oluyorsun!"

"Ne? Ben mi?" Bell'e karşı şaka yollu davranışını bırakmamıştı.

"Lanet olsun, senden bahsettiğimi biliyorsun!"

"Senin sevgi gösterilerinden bahsediyor" dedi Tamalane.

"Bell için bile, değil mi?"

"Lanet olası sevgini istemiyorum! Bu yanlış bir şey."

"Yalnızca kararlarımı etkilemesine izin verirsem. Yalnızca o zaman yanlış olur."

Bellonda'nın sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. "Bazıları senin tehlikeli bir romantik olduğunu düşünüyor. Bunun neye yol açabileceğini biliyorsun."

"Rahibeleri, varoluş mücadelemiz dışında bir sebep için kendimle müttefik hale getirmek; söylemek istediğin bu muydu?"

"Bazen başımı ağrıtıyorsun, Dar!"

"Sana baş ağrısı vermek benim görevim ve hakkım. Kafan ağrımayınca dikkatsiz oluyorsun. Sevgi hissi seni rahatsız ediyor ama nefret hisleri rahatsız etmiyor."

"Hatamı biliyorum. "

Hiçbir zaman bir Aziz Anne olamazsın ve bunu bilmemen mümkün değil.

Çalışma odası bir kez daha aşina bir yer haline geldi fakat şimdi Odrade yabancılık hissinin bir kaynağını biliyordu. Bu yeri eski tarihin bir parçası olarak düşünüyor ve bu-

rayı geçmişte yok olmuş gibi gözlemliyordu. Plânı başarıya ulaşırsa da kesinlikle öyle olacaktı. Şimdi yapması gerekenin ne olduğunu biliyordu. İlk adımı açıklamanın zamanı gelmişti.

Dikkat!

Evet Tar, en az senin kadar ihtiyatlıyım.

Tam ve Bell yaşlıydılar fakat gereklilik hasıl olduğunda zihinleri zehir gibiydi.

Odrade bakışlarını Bell'in üzerinde odakladı. "Kalıplar Bell. Şiddete karşı şiddet teklif etmemek bizim bir kalıbımız." Elini kaldırarak Bell'in cevabını engelledi. "Evet, şiddet şiddeti yaratıyor ve sarkaç, şiddeti uygulayanlar yok olana kadar salınıyor."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Tam.

"Belki de boğa ile köpeği dövüştürmeyi daha ciddi bir şekilde düşünmemiz gerekiyor."

"Buna cesaret edemeyiz, henüz değil."

"Fakat, akılsızca burada oturup, bizi bulmalarını beklemeye de cesaret edemeyiz. Lampadas ve diğer felaketler, onlar geldiğinde neler olabileceğini açıkça gösteriyor. Eğer diye değil, ne zaman diye düşünmeliyiz."

O konuşurken, Odrade, altındaki uçurumu ve her zamankinden daha yakın olan avcı ve baltasını hissediyordu. Kâbusun içine girip, onları avlayanın kim olduğunu görmek için arkasına dönmek istedi, fakat cüret edemedi. Bu, Kuisatz Haderah'ın hatasıydı.

Bu geleceği görmüyorsun, onu yaratıyorsun.

Tamalane, Odrade'in bu konuyu niye açtığını bilmek istedi.

"Fikrini mi değiştirdin yoksa, Dar?"

"Bizin gula-Teg'imiz on yaşında."

"Orijinal anılarını onarmaya çalışmak için çok genç" dedi Bellonda.

"Eğer amacımız şiddet değilse, o zaman Teg'i niye yarattık?" diye sordu Ordrade.

"Oh, evet!" Tamalane itiraza başladı. "Teg bizim sorunlarımızı her zaman şiddet yoluyla çözümlemedi. Bu barışçı Başar uygun sözcüklerle de düşmanları savuşturabiliyordu."

Tamalane düşünceli bir şekilde konuştu. "Fakat Şerefli Analar hiçbir şekilde müzakereye oturmayabilirler."

"Onları sınırlarına kadar zorlayamazsak tabii."

"Bana kalırsa, çok fazla hızlı davranmamızı teklif ediyorsun" dedi Bellonda. Bir Mentat özetine ulaşma konusunda Bellonda'ya güvenebilirdiniz.

Odrade derin bir nefes aldı ve çalışma masasına baktı. Sonunda gelmişti işte. Gula bebeği o iğrenç "sarnıcın" içinden çıkardığı sabah, bu anın kendisini beklediğini biliyordu. Daha o zaman, bu gulayı zamanından önce potaya koyacağını biliyordu. Kan bağı bile buna karşı koyamıyordu.

Odrade masanın altına uzanarak, bir çağırma düğmesine dokundu. Konsey'inin iki üyesi ayağa kalkıp onu sessizce izlediler. Onun önemli bir şey söylemek üzere olduğunu biliyorlardı. Bir Baş Anne'nin emin olabileceği şeylerden biri de, Rahibeler'in onu dikkatle dinledikleriydi. Bunu, bir Aziz Anne'den daha fazla ego tutkunu olan bir kimseyi tatmin edebilecek yoğunlukta yapıyorlardı.

"Politika" dedi Odrade.

"Bu onların iyice dikkatini çekmişti! Bu yüklü bir kelimeydi. Bene Gesserit politikasına girip, güçlerinizi, elde edebileceğiniz itibar için sıraya koyarken, sorumlulukların tutsağı olurdunuz. Kendinizi, görevler ve kararlarla yükleyip, size tabi olanların hayatlarıyla kuşatırdınız. Rahibeliği Baş Anne'ye bağlayan gerçek de buydu. Bu tek kelime, Konsey üyelerine ve bekçi köpeklerine, Eşitlerin-İçinde-Önde Gelen'in bir karara vardığını söylüyordu.

Hepsi, çalışma odasının dışından duyulan küçük hışırtı sesinden kapıya birinin geldiğini anladı. Odrade, masasının yakın sağ köşesindeki beyaz panele dokundu. Arkasındaki kapı açıldı ve Streggi, Baş Anne'nin emirlerini bekler bir halde belirdi.

"Onu getirin" dedi Odrade.

"Evet Baş Anne." Sözleri neredeyse duygusuzcaydı. Çok umut vaat eden bir rahibe yardımcısıydı bu Streggi.

Bir an gözden kayboldu ve Miles Teg'i elinden tutarak geri geldi. Çocuğun saçları sarıydı, ama olgunlaştıkça koyulaşacağını gösteren koyu şeritler vardı. Yüzü dardı; burun, Atreides erkeklerine has, atmaca tipi köşeliliği göstermeye henüz başlamıştı. Mavi gözleri, tahmin edilebilen bir merakla odayı ve içindekileri özümlüyordu.

"Dışarıda bekle lütfen, Streggi."

Odrade kapının kapanmasını bekledi.

Çocuk, hiçbir sabırsızlık belirtisi göstermeden, gözleri Odrade'ye yönelmiş, ayakta duruyordu.

"Miles Teg, gula" dedi Odrade. "Tabii Tamalane ve Bellonda'yı hatırlıyorsun."

Kısa bir bakış attığı bu iki kadına güleryüz göstermekle birlikte, onların üzerinde toplanan dikkatlerinin yoğunluğundan açıkça etkilenmiş bir halde sessiz kaldı.

Tamalane kaşlarını çattı. Ta en başından beri bu çocuğa gula denmesine karşı çıkıyordu. Gulalar kadavralardan alınan hücrelerden üretilirlerdi. Bu bir klondu, tıpkı Scytale gibi.

"Onu Duncan ve Murbella ile birlikte yok-gemiye göndereceğim" dedi Odrade. "Miles'ın orijinal anılarını, Duncan'dan daha iyi kim onarabilir ki?"

"Şiirsel bir adalet" diye kabullendi Bellonda. İtirazlarını dile getirmemişti, fakat Odrade çocuk gittikten sonra bunların ortaya çıkacağını biliyordu. *Çok genç!*

"Şiirsel adalet, ne demek istiyor?" diye sordu Teg. Sesinde kulak tırmalayıcı bir nitelik vardı.

"Başar Gammu'dayken Duncan'ın orijinal anılarını onamıştı."

"Bu gerçekten ıstırap verici bir şey mi?"

"Duncan'a öyle gelmişti."

Bazı kararlar merhametsizce alınmalıydı.

Odrade, kendi kararlarımızı kendimizin vermesi gerektiğine dair gerçeği kabullenmemizi önleyen büyük bir engelin var olduğunu düşündü. Bu, Murbella'ya açıklamasına gerek olmayan bir şeydi.

Darbeyi nasıl yumuşatabilirim?

Öyle zamanlar olur ki yumuşamatazsınız; bazen sargıları, bir anlık acıyı göze alarak hızla çekip çıkarmanız daha nazik bir davranıştır.

"Bu... bu Duncan Idaho, bana geçmişteki... anılarımı gerçekten geri... verebilir mi?"

"Verebilir ve verecek de."

"Biraz aceleci davranmıyor muyuz?" diye sordu Tamalane.

"Başar'ın raporlarını inceliyordum" dedi Teg. "Çünkü ünlü bir askeri kişi ve bir Mentat idi.."

"Ve bundan gurur duyuyorsun, öyle mi?" Bell itirazlarının acısını çocuktan çıkarıyordu.

"Tam öyle sayılmaz" dedi. Bakışlarına çekinmeden karşılık vererek. "Onu bir başkası olarak düşünüyorum. Böyle düşünmek ilginç oluyor."

"Bir başkası, " diye mırıldandı Bellonda. Odrade'ye uyuşmazlığını gizleyemediği bir bakış fırlattı. "Ona derin öğretiyi veriyorsun!"

"Tıpkı öz annesinin yaptığı gibi."

"Onu hatırlayabilecek miyim?" diye sordu Teg.

Odrade ona, meyve bahçelerindeki yürüyüşlerinde sık sık paylaştıkları gibi, birlikte gizli bir şeyler yapıyormuşçasına gülümsedi. "Hatırlayacaksın."

"Her şeyi mi?"

"Hepsini hatırlayacaksın – karını, çocuklarını, savaşlarını. Hepsini."

"Gönder onu buradan!" dedi Bellonda.

Çocuk güldü fakat ondan bir emir bekleyerek Odrade'ye baktı.

"Peki Miles" dedi Odrade. "Streggi'ye söyle, seni yok-gemideki yeni bölmene götürsün. Ben daha sonra gelip seni Duncan ile tanıştıracağım."

"Streggi'nin omuzlarına çıkabilir miyim?"

"Bunu ona sor."

Teg birden bire Odrade'e doğru koştu ve parmak uçlarının üzerinde yükselerek onu yanaklarından öptü. "Umarım öz annem de senin gibidir."

Odrade onun omuzlarını okşadı. "Bana fazlasıyla benzerdi. Hadi şimdi git artık."

Kapı arkasından kapandıktan sonra Tamalane, "Ona senin, onun kızlarından biri olduğunu söylemedin!" dedi.

"Henüz değil."

"Bunu ona Idaho mu söyleyecek?"

"Ona söylenirse, evet."

Bellonda detaylarla ilgilenmiyordu. "Ne plânlıyorsun, Dar?"

Tamalane onun yerine cevapladı. "Mentat Başar'ımızın yönettiği bir cezalandırma gücü. Son derece açık."

Yemi yuttu.

"Doğru mu bu?" diye sordu Bellonda. Odrade sert bir bakışla her ikisini de onayladı. "Teg bizim sahip olduğumuz en iyi askerdi. Eğer amaç düşmanlarımızı cezalandırmaksa..."

"En iyisi bir tane daha büyütmek" dedi Tamalane.

"Murbella'nın onu etkilemesi ihtimalinden hoşlanmıyorum" dedi Bellonda.

"Peki, Idaho işbirliğine yanaşacak mı?"

"Atreidesler ondan ne isterlerse, onu yapacak."

Odrade hissettiğinden daha fazla bir kendine güvenle konuşuyordu, fakat sözler, yabanıl hislerin diğer bir kaynağına zihnini açmıştı.

Kendimizi, Murbella'nın bizi gördüğü gibi görüyorum! En azından bir Şerefli Ana gibi düşünebiliyorum'

Biz tarih öğretmiyoruz; deneyimi tekrar yaratıyoruz. Biz, vahşi bir hayvanın ormanda izini sürer gibi, sonuçlar zincirini izliyoruz. Sözcüklerimizin ardına bakarsanız, daha önce hiçbir tarihçinin dokunmadığı geniş bir sosyal davranış yelpazesi görürsünüz.

Bene Gesserit Panoplia Propheticus

Scytale, kendi bölgesinin etrafında bulunan koridorda, akşamüstü egzersizini yaparak yürürken ıslık çalıyordu. Bir aşağı, bir yukarı. Islık çalarak.

Islık çalmama onları alıştırmalıyım.

Islık çalarken, sesle beraber gitmesi için bir de küçük şarkı besteledi: "Tleilaxu spermi konuşmaz." Bu sözcükler tekrar tekrar zihninde yankılandı. Genetik boşluğu doldurmak ve sırlarını öğrenmek için onun hücrelerini kullanamazlardı.

Bana hediyelerle gelmeliler.

Daha erken saatlerde Odrade – Murbelle ile görüşmeye giderken – onu görmek için uğramıştı. Ona sık sık tutsak edilmiş Şerefli Ana'dan bahsediyordu. Bunun ardında bir sebep vardı ama ne olduğuna ilişkin Scytale'in hiçbir fikri yoktu. Bir tehdit? Her zaman mümkün. Bu, sonunda ortaya çıkacaktı.

"Umarım korku içinde değilsindir" dedi Odrade.

O, öğle yemeğinin gelmesini beklerken, onlar otomatik büfenin önünde duruyorlardı. Mönüde hiçbir zaman sevdiği şeyler olmuyordu ama yine de yenebilirdi. Bugün deniz ürünleri istemişti. Fakat nasıl bir şeyin geleceğini önceden kestiremiyordu.

"Korkmak mı? Sizden mi? Ahh, Baş Anne, ben canlı olarak sizin için çok kıymetliyim. Neden korkayım ki?"

"Konsey'im, en son isteklerine karşı hüküm verme hakkını saklıyor."

Bunu bekliyordum işte.

"Bana bukağı vurmak bir hataydı" dedi Scytale. "Seçeneklerinizi kısıtlıyor. Sizi zayıflatıyor."

Bu sözleri hazırlamak için birkaç gün plân yapmıştı. Etkisini görmek için bekledi.

"Bu, kişinin aleti nasıl kullanmak istediğine bağlı, Usta Scytale. Bazı aletler uygun bir biçimde kullanılmazlarsa kırılabilirler."

Lanet olası cadı!

Scytale, sivri köpek dişlerini göstererek gülümsedi. "Soyu tükenene kadar deneyecek misiniz, Baş Anne?"

Birden, içinde mizah olan ani çıkışlarından birini yapıverdi. "Gerçekten seni güçlendireceğimi mi sandın? Şimdi neyi pazarlık konusu yapıyorsun, Scytale?"

Demek artık bana, Usta Scytale diye hitap etmiyor. Ona kılıcın keskin tarafıyla vur!

"Bazılarını yok olmaktan kurtarmak ümidiyle, Rahibeler'i Saçılma'ya sevk ediyorsun. Bu isterik tepkinizin ekonomik sonuçları nelerdir?"

Sonuçlar! Hep sonuçlardan bahsederler.

"Zaman kazanmaya çalışıyoruz, Scytale." Son derece vakur.

Bu konu hakkında bir an için düşündü. İletişim gözleri onları izliyordu. Bunu hiçbir zaman unutmamalıydılar! *Ekonomi ha, cadı! Bunlar kim ve ne alıp satıyorlar?* Otomatik büfenin yanındaki kameriye pazarlık yapmak için tuhaf bir yerdi, diye düşündü. Ekonominin kötü yönetilmesi. Yönetsel karmaşa ile plânlama ve strateji oturumları mutlaka üst katlardaki katılımcıların kafalarını ele aldıkları işten uzaklaştıracak bir manzarası olmayan odalarda, kapalı kapılar altında yapılmalıydı.

Birçok hayatının seri anıları bunu kabullenmiyordu. *Gereklilik. İnsanlar, ticari işlerini, nerede yapabiliyorlarsa orada yürütürlerdi – yelkenli gemilerin güvertelerinde, telaş içindeki tezgahlarla dolu cafcaflı sokaklarda, herkesin görebilmesi için kafalarının üzerinden akan enformasyonlarıyla geleneksel borsaların geniş koridorlarında...*

Plânlama ve strateji bu yüksek odalardan gelebilirdi, ama bunun delili borsanın sıradan bilgileri gibi herkesin görebileceği bir haldeydi.

Dolayısıyla, bırakın iletişim gözleri izleyedursun.

"Benimle ilgili amaçlarınız nedir, Baş Anne?"

"Seni canlı ve güçlü tutmak."

Dikkatli ol. Dikkatli.

"Fakat bana karşı cömert davranmayacaksın."

"Scytale! Hem ekonomiden bahsediyorsun hem de bedava bir şey mi istiyorsun?"

"Bununla birlikte, güçlü kalmam sizin için önemli, öyle mi?"

"Buna inanabilirsin!"

"Sana güvenmiyorum."

Otomatik büfe tam bu anda Scytale'nın öğle yemeği servisine başladı: Zarif bir sos içinde sotelenmiş beyaz bir balık. Baharatları koklayabiliyordu. Büyük bir bardak su ile belirsiz bir melanj aroması. Yeşil salata. Onların başarılı çabalarından biri daha. Ağzının sulandığını hissediyordu.

"Öğle yemeğini afiyetle ye, Usta Scytale. İçinde sana zarar verebilecek bir şey yok. Bu da bir güven ölçüsü değil mi?"

Cevap vermediğini görünce "Güvenin bizim pazarlığımızla ne ilgisi var?" diye sordu Odrade.

Şimdi hangi oyunu oynuyor acaba?

"Bana, Şerefli Analar için düşündüklerinizi açıkladınız, fakat bana ilişkin niyetleriniz konusunda bir şey söylemiyorsunuz." Scytale yakınır gibi konuştuğunu biliyordu. Buna engel olamazdı.

"Şerefli Analar'a ölümlü olduklarını hissettirmek niyetindeyim."

"Tıpkı bana yaptığın gibi!"

Bu gözlerinde görünen tatmin olma hissi miydi?

"Scytale." *Sesi ne kadar da yumuşak.* "Böylelikle farkına varan insanlar gerçekten dinlerler. Seni duyabiliyorlar." Tepsisine bir bakış attı. "Özel bir şey ister miydin?"

Scytale, kendisini mümkün mertebe topladı. "Küçük bir uyarıcı içecek. Düşünmek zorunda olduğum zamanlar yardımcı olması için."

"Tabii. Bir an önce sana gönderilmesi için konuyla bizzat ilgileneceğim." Dikkatini kameriyenin dışına, Scytale'in bölmesinin ana odasına çevirdi. Scytale, Odrade'in duraksadığı yerleri izliyordu. Bakışları konumdan konuma, nesneden nesneye atlıyordu.

Her şey yerli yerinde, cadı. Ben inindeki bir hayvan değilim. Her şey uygun bir yerde; onlar düşünmeden bulabileceğim bir yerde olmalılar. Evet, sandalyenin yanında duranlar stimpenler. Evet, stimpenleri kullanıyorum. Fakat alkolden sakınıyorum. Dikkatini çekti mi?

Gelen acı bitki tadındaki uyarıcıyı ayrımsamak için bir an düşündü. Casmine. Gammu'oa kullanılan ilaçlardan genetik olarak farklılaştırılmış bir kan kuvvetlendiricisi.

Bununla ona Gammu'yu mu hatırlatmak istemişti acaba? Bu cadılar ne kadar da dolambaçlıydılar! Ekonomi sorularıyla, onunla nasıl da alay etmişti. Koridorun sonunda dönüp, hareketli bir biçimde kendi bölmesine dönerek egzersizini sürdürürken, bunun acısını hissetti. Eski İmparatorluğu bir arada tutan o bağ gerçekte neydi acaba? Birçok şey tabii; bazıları küçük, bazıları büyük ama hepsi de ekonomik. Birleşme çizgileri çoğu kez bir kolaylık olarak düşünülüyordu. Peki, bunların birbirlerini yok etmelerini engelleyen şey neydi? O Büyük Sözleşme.

"Siz birisini yok etmek isterseniz biz de sizi yok etmek için birleşiriz."

Scytale'ı, aklına gelen bir düşünce kapının hemen önünde durdurdu.

Cevap bu muydu? Obur Powindahlar'ı durdurmak için cezalandırma yeterli olacak mıydı? Her şey, soyutluklardan oluşan bir yapıştırıcıya mı indirgenmişti? Akranlarınızın kınanması mıydı? Ya da akranlarınızın edepsizliği sınır tanımıyorsa? Hiçbir şey yapamazdınız. Bu da Şerefli Analar hakkında çok şey anlatıyordu. Evet, kesinlikle böyleydi.

İçindeki ruhunu açabileceği bir sagra odasının özlemini duydu.

Yaghist gitti! En son Mesih ben miyim?

Göğsünü boş hissediyordu. Nefes almak bir efor gerektiriyordu. Belki de, Şeytan'ın kadınlarıyla daha açık bir pazarlık yapmak en doğrusuydu.

Hayır! Bu, beni ayartmaya çalışan Şeytan'ın ta kendisi.

Odasına, cezalandırma hisleriyle dolu olarak girdi.

Onlara bunu ödetmeliyim. Acı bir şekilde ödetmeliyim. Acı, acı, acı. Her "acı" deyişinde sandalyesine bir adım daha yaklaşıyordu. Oturduğu zaman, sağ eli otomatik olarak bir stimpene uzandı. Kısa bir zaman içinde, zihninin hızla çalıştığını hissetti; düşünceler harika bir düzen içinde akıp gidiyordu.

Ix'li gemisini ne kadar iyi tanıdığımı fark edemediler. Hepsi burada, kafamın içinde.

Bir sonraki saati, arkadaşlarına Powindahlar'a karşı nasıl zafer kazandığını anlatma zamanı geldiğinde, bu anları aktaracağını düşünmekle geçirdi. *Tanrı'nın yardımıyla tabii!*

Bunlar, yoğun teatral ve incelemelerinin gerilimine sahip, parıldayan sözcükler olacaktı. Tarih, sonuç itibariyle her zaman kazanan tarafından yazılıyordu.

Baş Anne hiçbir şeyi gözünden kaçırmaz - bu, öteki manasını anlayana kadar anlamsız bir vecizedir: Ben bütün Rahibelerimin hizmetkârıyım. Onlar hizmetkârlarını, eleştiren gözlerle izlerler. Ben, genel konular ya da önemsiz şeyler için fazla zaman harcayamam. Bir Baş Anne, olayların iç yüzünü kavrayan hareketler sergilemelidir, aksi takdirde, endişe hissi kastımızın en uzak köşelerine kadar nüfuz edebilir.

Darwi Odrade

Odrade'in "benim hizmetkâr kişiliğim" dediği bir şey, bu sabah Central'in koridorlarında yürürken onunla birlikteydi. Onun egzersizi olan bu yürüyüş idman katında geçireceği zamanı telafi ediyordu. *Canı sıkılmış bir hizmetkâr!* Gördüğü şey hoşuna gitmemişti.

Bizler, zorluklarımıza o kadar sıkı sıkıya bağlanmışız ki, küçük problemleri büyüklerinden ayırt edemez hale gelmişiz.

Bazıları inkâr etse de, Odrade, bir Bene Gesserit bilincinin olduğunu biliyordu. Fakat onlar bunu, eğerek, bükerek, kolayca tanınmayacak bir biçime sokmuşlardı.

Odrade bu işe karışmak istemiyordu. Hayatta kalmak adına alınan kararlar, Misyonerlik (bitmez tükenmez entrikacı argümanları) tümü insan yargısının gereksindiği bir şeyden çok ötelere savrulmuştu. Tiran bunu biliyordu.

İnsan olmak; mesele buydu. Fakat insan olmadan önce, bunu bütün benliğinizde hissetmeliydiniz. Duygudan arınmış cevaplar yok! Bu, sonunda, uygulayınca karmaşık doğası ortaya çıkan, yanıltıcı bir basitliğe ulaşıyordu.

Benim gibi.

Sen kendi içine baktın, kim ve ne olduğuna inandığın kendini buldun. Başka hiçbir şey sana yardımcı olmadı.

O zaman ben neyim?

"Bu soruları kim soruyor?" Bu Diğer Anı'dan gelen iğneleyici bir darbeydi.

Odrade yüksek sesle kahkaha atarken, oradan geçmekte olan Praska isimli Bekçi şaşkınlıkla ona baktı. Odrade Praska'ya el salladı ve "Hayata olmak çok hoş bir şey. Bunu hatırla!" dedi.

Praska, tekrar işinin başına dönmeden önce bıyık altından gülümsedi.

O halde "ben neyim" diye soran kim?

Tehlikeli bir soru. Bu soruyu sormak onu, hiçbir şeyin insanımsı olmadığı bir evrene yerleştiriyordu. Etrafındaki palyaçolar, vahşi hayvanlar ve kuklalar gizlenmiş iplerin çekilmesiyle tepki veriyorlardı. Odrade kendini harekete geçiren ipleri hissetti.

Odrade koridorda, kendisini yukarıdaki bölmesine götürecek tüpe doğru ilerledi.

İpler. Yumurtayla beraber gelen neydi? *Akılcı bir şekilde "başlangıcında olan zihinden" söz ediyoruz. Fakat ben, yaşamın baskıları beni şekillendirmeden önce neydim?*

"Doğal" olan bir şey aramak yeterli değildi. "Soylu bir vahşi" olmak da yetersizdi. Hayatı boyunca onlardan yeterince görmüştü. Onları harekete geçiren ipler, bir Bene Gesserit için fazlasıyla gözler önündeydi.

İçindeki angaryacıyı hissetti. Bugün güçlüydü. Bu, bazen Odrade'nin itaat etmediği veya kaçındığı bir güçtü. Angaryacı "Hünerlerini güçlendir. Akımla birlikte yumuşakça akıp gitme. Yüz! Onu kullan veya kaybet" dedi.

Onu nefessiz bırakan paniğe yakın bir hisle, insanlığını ucu ucuna kurtardığını ve onu kaybetmek üzere olduğunu fark etti.

Bir Şerefli Ana gibi düşünmek için kendimi fazla zorluyordum! Karşıma çıkan herkesi kullanıyor ve hileyle davranıyordum. Ve bunları, Bene Gesseritler'in yaşam mücadelesi için yapıyordum!

Bell, Bene Gesserit'in korumak için, Rahibeliğin ötesine geçmeyi reddedeceği hiçbir sınır olamadığını söyledi. Bu öğünmede azıcık da olsa gerçek payı vardı ama bu, bütün övünmeler için geçerli değil miydi? Bir Aziz Anne'nin Rahibeliği kurtarmak için yapmayacağı şeyler gerçekten vardı.

Bizler, Tiran'ın Altın Patika'sını engellemezdik.

İnsanlığın yaşamını sürdürmesi, Rahibeliğin yaşamını sürdürmesinden önce gelmekteydi. *Aksi takdirde, insanlığın olgunlaşması hedefimiz anlamsızlaşır.*

Ne yapması gerektiğinin kendisine söylenmesine bu kadar hevesli bir türün liderliğini, birçok tehlike beklemekteydi. İstemleriyle neler yarattıklarını ne kadar da az biliyorlardı. Liderler hata yapar. Sorgulamadan takip edenlerin sayılarıyla büyüyen bu hatalar, onları kaçınılmaz olarak büyük felakete doğru yaklaştırıyordu.

Fare gibi davranıyorlar.

Rahibeler'in onu dikkatle izlemesi doğru bir davranıştı. Bütün hükümetler, iktidarda bulundukları süre zarfında şüphe altında tutulmaktaydı. Buna Rahibelik de dahildi. *Hiçbir hükümete güvenme! Benimkine bile!*

Şu anda beni izliyorlar. Benim Rahibelerimin gözünden çok az şey kaçar. Zamanla plânımı anlayacaklar.

Onun, Rahibelik üzerindeki büyük gücüyle karşılamak için, sürekli zihinsel temizlenmeye ihtiyaç vardı. *Bu gücü ben aramadım. Bu bana zorla devredildi. Ve şöyle düşündü: İktidar, fesada eğilimli olanları kendine çeker. Bu arayış içinde olanlardan şüphe et.* Bu tür insanların, fesada eğilimli veya çoktan fesada karışmiş olma ihtimalinin fazlasıyla yüksek olduğunu biliyordu.

Odrade, arşive kısa bir not yazıp gönderme düşüncesini zihninin bir kenarına kaydetti. (Bell bunu çok merak edecek!) "Bizler, işlerimizle ilgili konularda, ancak isteksiz olanlara ve ancak isteksizliklerini arttıracak koşullarda, iktidar yetkisi devretmeliyiz.

Bu Bene Gesserit'in mükemmel bir tanımı!

"İyi misin, Dar?" Bu, Odrade'in yanındaki tüp kapısından gelen Bellonda'nın sesiydi. "Garip... görünüyorsun."

"Yapmam gereken bir şeyi düşünüyordum. Sen çıkıyor musun?"

Bellonda, yer değiştirirken onu süzüyordu. Tüp alanı Odrade'i yakaladı ve sorgulayıcı bakışlardan uzak bir yere taşıdı.

Odrade çalışma odasına girdi ve masasının, yardımcılarının yalnızca onun halledebileceğini düşündüğü işlerle yığılı olduğunu gördü.

Sorumluluklarıyla ilgilenmeye hazırlanıp, masaya otururken "Politika"yı hatırladı. Tam ve Bell geçen gün onu

açıkça duymuşlardı ama kendilerinden neyi desteklemeleri isteneceği konusunda en ufak bilgileri yoktu. Endişeliydiler ve fazlasıyla uyanıktılar. *Olmaları gerektiği gibi.*

Neredeyse her konu politik unsurlara sahipti diye düşündü. Duygular tahrik edildikçe, politik güçler daha da ön plâna çıkıyordu. Bu, o eski "kiliseyle devletin ayrılması" saçmalığına yalan damgasını vuruyordu. Duygusal ısıya, hiçbir şey dinden daha duyarlı değildi.

Tevekkeli değil, duygulara güvenmiyoruz.

Her duygu değil, tabii ki. Gereklilik anlarında, kaçınamadıklarımız sadece: Sevgi, nefret. Bazen biraz öfkeye de yer ver, fakat yularını sıkı tut. Bu, Rahibeliğin inanışıydı. Tam bir saçmalık.

Tiran'ın Altın Patikası, onların hatalarını artık müsamaha edilemez bir hale dünüştürmüştü. Altın Patika, Bene Gesseritler'i sonsuz bir durgunluğun içine sevk etmişti. Sonsuzluğa da hizmet edilemezdi!

Bell'in yinelenen sorusunun cevabı yoktu. "O gerçekte bizim ne yapmamızı istiyor?" *Bizi hangi hareketlere doğru yönlendiriyor? (Tıpkı bizim başkalarını yönlendirdiğimiz gibi!)*

Neden, olmayan yerde anlam arıyorsun? Hiçbir yere varmadığını bildiğin yolu izler miydin?

Altın Patika! Tek bir hayal içinde döşenmiş bir demir yolu. *Sonsuzluk hiçbir yerde değildir!* Ve sonlu zihin bu engel önünde durakalır. Mentatlar'ın, cevaplardan çok soru üreten, dönüşebilir *yansımaları* buldukları yerdi burası. Bu, burunları sonsuz bir çembere yakın bir halde, "her şeyin tek cevabını" arayanların boş kadehiydi.

Kendi tarzlarındaki bir Tanrı'yı arıyorlardı.

Onları kınamak Odrade'e zor geldi. Sonsuzluğa karşın zihin, irkiliyordu. Boşluk! Herhangi bir çağın Simyacılar'ı, kendi çıkınları üzerine eğilmiş kefeki taşı toplayıcıları gibi

şöyle diyorlardı: "Bir yerde düzen olmalı. Eğer devam edersem onu mutlaka bulurum."

Ancak, bütün zamanlarda var olan tek düzen, kendi yarattıkları düzendi.

Ahh, Tiran! Tuhaf bir adamsın. Sen onu gördün ve "Sizin takip etmeniz için düzeni yaratacağım. İşte Patika. Onu görüyor musunuz? Hayır! Oraya bakmayın. Orası Çıplak-İmparator'un yolu. (Bu, yalnızca çocukların ve delilerin görebildiği bir çıplaklıktı.) Dikkatinizi benim yönelttiğim yerde toplayın. Bu benim Altın Patikam. Ne güzel bir isim değil mi? Var olan ve var olacak olan her şey bu" dedin.

Tiran, sen sadece başka bir soytarıydın. Bizi, ortak geçmişimizdeki o kayıp ve yalnız pislik topundan hücrelerin sonsuz yeniden dolanımına sokmaya çalışıyordun.

Sen insan evreninin, Saçılma'ya uğradığımızda bizi bir arada tutan, o zayıf tutkal ve beraber yaşayan bir topluluktan başka bir şey olamayacağını biliyordun. Geçmişimizin o kadar uzağında kalan bir ortak doğum geleneği ki, neslimizden olanların onunla ilgili taşıdığı resimler bile tahrif olmuş. Aziz Anneler bunun orijinalini taşırlar ama bunu isteksiz insanlara zorla kabul ettiremeyiz. Anlıyorsun değil mi, Tiran? Seni şöyle derken duyduk: Bırakın onlar, belalarını bulsunlar. Ve o zaman, yalnızca o zaman..."

Bizi bu yüzden esirgedin demek, seni gidi Atreides piçi! İşte tam da bu yüzden çalışmaya koyulmalıyım.

İnsanlık anlayışının karşı karşıya olduğu tehlikeye rağmen, kendini Şerefli Analar'ın yöntemlerinin içine hissettirmeden sokmaya devam edeceğini biliyordu. *Onlar gibi düşünmek zorundayım.*

Avcıların sorunu: Yırtıcı hayvanla av onu paylaştı. Samanlıkta iğne aramaya pek benzemiyor. Daha çok aşina olan ile olmayanın karmaşık halde bulunduğu bir zeminde iz sürmek gibi. Bene Gesserit yanıltmaları, aşina olanların da en az aşina olmayanlar gibi, Şerefli Analar'a zorluk çıkarmasını garanti ediyordu.

Fakat bizim için ne yaptılar ki?

Gezegenler arası iletişim, avlanmak için çalışıyordu. Ekonomi tarafından bin yıl için sınırlanarak. Önemli kişiler ile Tacirler'in arasında olanların dışında, bundan da fazla yoktu. "Önemli" demek her zaman olduğu gibi şu anlama geliyordu: Zengin, güçlü, bankacılar, memurlar, kuryeler. Askeriye. "Önemli", birçok kategoriyi etkiliyordu – görüşmeciler, eğlendiriciler, tıbbi personel, uzman teknisyenler, casuslar ve diğer uzmanlar. Eski Toprağın Usta Masonlarının zamanından fazla farklı değildi. Sadece sayılarda, kalitede ve bilgi düzeyinde farklılık vardı. Sınırlar, bazıları için her zaman olduğu gibi şeffaftı.

O, zaman zaman, hataları arayarak gözden geçirmenin önemli olduğunu hissediyordu.

Gezegene bağımlı büyük insanlık kütlesi, uzay seyahati ve iletişimini maddi olarak karşılayamayacakları anlamında, "uzayın sessizliğinden" söz ediyorlardı. İnsanların çoğu, bu engelin ötesinden elde ettikleri haberlerin özel çıkarlar için yönlendirildiğini biliyordu. Bu her zaman böyle olmuştu.

Bir gezegende, zemin ve her tarafa yayılan radyasyondan kaçınma yöntemleri, kullanılan iletişim sistemini belirliyordu: Tüpler, haberciler, ışık-hatları, sinir binicileri ve çeşitli permütasyonlar. Gizlilik ve şifreleme sadece gezegenler arasında değil, gezegen içinde de önemliydi.

Odrade bunu, Şerefli Analar'ın, giriş noktası bulmaları halinde kullanabilecekleri bir sistem olarak görüyordu. Avcıların işe sistemi deşifre ederek başlamaları gerekiyordu; ama ardından: Rahibeler Meclisi'ne giden yol nerede başlıyor?

İzlenemeyen yok-gemileri, Ix yapımı makineler ve Lonca Kaptanları – hepsi, ayrıcalıklı küçük bir azınlık dışında, gezegenler arası sessizliğe katkıda bulunuyorlardı. Avcılara başlangıç noktası vermeyin!

Bene Gesserit ceza gezegeninden gelen yaşlı bir Aziz Anne'nin, öğle yemeği tatilinden kısa bir süre önce, Baş Anne'nin çalışma odasında belirmesi, bu şartlar altında bir sürprizdi. Arşivler onu şöyle tanımlıyordu: İsim: Dortujla. *Yıllar önce, bağışlanması mümkün olmayan bir suçtan ötürü, özel cehennem azabı kısmına sevk edilmiştir.* Hafızaya göre bu bir aşk hikâyesiyle ilgiliydi. Odrade ayrıntıları istemedi. Bazıları o istemese de görüntülenmişti zaten. (Bellonda yine araya girmişti!) Odrade, Dortujla'nın sürgünü sırasında duygusal bir ayaklanma olduğunu not etti. Aşığı tarafından, ayrılığı engellemek için yapılan boşuna teşebbüsler.

Odrade, Dortujla'nın utancı hakkında kulağına gelen dedikoduları hatırladı. "Jessica Suçu!" Dedikodu yoluyla pek çok değerli bilgi alınmıştı. Dortujla hangi Allah'ın belâsına atanmıştı acaba? Neyse, boş ver. Şu anda önemli değil. Daha önemli olan soru şuydu: O neden burada? *Avcıların bizi bulmasına neden olabilecek bir yolculuğa neden cüret etti?*

Odrade bunu, onun gelişini duyuran Streggi'ye sordu. Streggi bilmiyordu. "Dortujla bunun, yalnızca sizin duymanız gereken bir konu olduğunu söylüyor, Baş Anne."

"Yalnızca mı?" Odrade, her hareketinin izlendiğini (gözlemlendiğini demek daha doğru) düşününce neredeyse kıkırdadı. "Demek bu Dortujla niye geldiğini söylemedi, ha?"

"Sizin sözünüzü kesmemi söyleyenler onu görmeniz gerektiğini düşünüyorlar Baş Anne."

Odrade dudaklarını büzdü. Sürgün edilmiş Aziz Anne'nin, bu kadar yükseklere sızabilmesi Odrade'in merakını uyandırmıştı. Kararlı bir Aziz Anne sıradan engelleri aşabilirdi, fakat bu engeller sıradan değildi. Dortujla'nın geliş sebebi zaten söylenmişti. Başkaları da bunu duymuş ve onu yönlendirmişti. Dortujla'nın, Rahibeleri ikna etmek için, Bene Gesserit hilelerine başvurmadığı açıktı. Bu onun

derhal reddedilmesine neden olurdu. Bu tür saçmalıklarla harcanacak zaman yoktu. Demek emir komuta zincirini fark etmişti. Hareketleri, dikkatli bir değerlendirmeye işaret ediyordu. Bu da getirdiği mesajın içinde saklı olan başka bir mesajdı.

"Onu buraya getirin."

Dortujla, dünyadan habersiz gezegeninde pürüzsüz bir şekilde yaşlanmıştı. Geçen bu yıllar daha ziyade ağzının etrafındaki sığ kırışıklıklarda kendini hissettiriyordu. Kaftanının başlığı saçlarını gizliyordu ama onun altından fırlayan gözleri parlak ve dikkatliydi.

"Neden buradasın?" Odrade'in ses tonundan şöyle anlaşılıyordu: "Bu inşallah önemli bir şeydir."

Dortujla'nın hikâyesi yeterince açıktı. O ve yandaşı olan üç Aziz Anne, Saçılma'dan gelen bir Futar topluluğu ile konuşmuştu. Dortujla'nın atandığı yer araştırılmış ve kendisinden Rahibeler Meclisi'ne bir mesaj iletmesi istenmişti.

Dortujla, Doğruluk Hissiyle bu isteği filtre ettiğini söyledi ve dünyadan kopuk yerlerde bile bazı yetenekli kişilerin olabileceğini Baş Anne'ye hatırlattı. Mesajın doğruluğunu kabul edip, Rahibelerin de aynı fikirde olduğunu görünce, Dortujla, tedbiri de elden bırakmaksızın hızla harekete geçmişti.

"Bütün gereken savaş bültenleri bizim kendi yok-gemimizde" şeklinde açıklamıştı. Gemi, dediğine göre, küçük kaçakçı tipi bir gemiydi.

"Tek kişi bile kullanabilir."

Mesajın esas kısmı büyüleyiciydi. Futarlar, Şerefli Analar'a karşı, Aziz Anneler ile ittifak kurmak istiyorlardı. "Bu Futarlar'ın, ne kadar kuvvete sahip olduklarını değerlendirmek kolay değildi" dedi Dortujla.

"Sorduğumda, cevaplamayı reddettiler."

Odrade, Futarlar ile ilgili birçok hikâyeyi değerlendirmişti. Şerefli Analar'ın katilleri mi? Buna inanmak için nedenler vardı fakat Futarlar'ın, özellikle Gammu'dan aktarılan hikâyelerdeki performansları kafa karıştırıcıydı.

"Bu grupta kaç kişi var?"

"On altı Futar ve dört Terbiyeci. Kendilerine bu ismi vermişler: Terbiyeci. Bunların dediğine göre Şerefli Analar'ın, sadece bir kez kullanabileceği tehlikeli bir silahı varmış."

"Sen yalnızca Futarlar'dan söz etmiştin. Bu Terbiyeciler de kim oluyorlar? Ya bu gizli silah meselesi de nedir?"

"Onlardan bahsetmeyi sonraya saklamıştım. Saçılma'dan not edilen değişkenlere göre, insan görünümündeler: Üç adam ve bir kadın. Silaha gelince; bundan daha fazla söz etmediler."

"İnsan görünümünde mi?"

"Evet, aynen öyle, Baş Anne. İlk balışta onların Surat Oynatıcıları olduğunu sanmıştım fakat hiçbir kriterleri buna uygun değildi. Phermonone'lar olumsuzdu. Hareketler, ifadeler – her şey olumsuzdu."

"Bu yalnızca ilk izlenim mi?"

"Bunu izah edemem."

"Ya Futarlar?"

"Betimlemeye uyuyorlar. Dış görünümleri insan gibi, fakat şüphe götürmez bir vahşilikleri var. Kökleri kedi ailesine uzuyor sanırım."

"Başkaları da böyle diyor."

"Konuşuyorlar, fakat dilleri kısaltılmış bir Galach gibi. Onların bu dilini adeta bir kelime patlaması olarak düşündüm. "Ne zaman yemek?" "Sen hoş hanımefendi." "Başımı kaşı." "Buraya oturmak var?" Terbiyecilere karşı uyumlular fakat onlardan korkmuyorlar. Futarlar ve terbiyeciler arasında karşılıklı bir saygı ve sevgi olduğu izlemi edindim.

"Riskleri bildiğin halde, bunu hemen iletmeyi neden çok önemli bir husus olarak düşündün?"

"Bunlar Saçılma'dan gelen insanlar. Onların ittifak teklifi, Şerefli Analar'ın kaynaklandığı yerlere açılan bir kapı."

"Onlar hakkında da soru sordun tabii. Ve Saçılma'daki koşullar hakkında da."

"Cevap vermediler."

Gerçek basitçe ifade edilmişti. Geçmişi ne kadar karanlık olursa olsun, bu sürgüne uğramış Rahibe'ye burun kıvırmak mümkün değildi. Ortaya birçok soru çıkmıştı. Odrade bunları sordu. İçi geçmiş meyve gibi, mor açılıp pembe kapanan o yaşlı ağzı, cevaplar geldikçe daha dikkatle gözlemliyordu.

Dortujla'nın içindeki bir şey, belki de uzun yıllar süren pişmanlık, onu yumuşatmakla birlikte, Bene Gesserit sertliğinin özüne dokunmamıştı. Doğal bir tereddütle konuşuyordu. Hareketleri yumuşakça ve akıcıydı. Odrade'e şefkatle bakıyordu. (İşte bu Rahibelerin onu kınadığı hatasıydı: Kişileri kendinden uzak tutan Bene Gesserit kinizmi.)

Dortujla, Odrade'in ilgisini çekmişti. İki Rahibe baş başa konuştukça, sözlerinin ardında güçlü ve iyi işleyen bir zihin vardı. Sürgünde geçen yıllar içinde sürdürdüğü muhalefetin katılaştırdığı bir zihin. O küçük gençlik hatasını telafi etmek için, şimdi elinden geleni yapan bir insan. Günün olaylarından habersiz bir mahpus gibi görünme çabası yok. Meselenin köküne inen bir hikâye. Şu da bilinmeli ki, gerekliliğin ne olduğu konusunda tam bir farkındalığa sahip. Baş Anne'nin düşünce ve uyarıları önünde eğiliyor ama yine de 'Bu bilgiye sahip olmalısınız' diyor.

"Bunun bir tuzak olmadığından eminim."

Dortujla'nın tavrı ayıplamanın ötesindeydi. Bakışlar doğrudan doğruyaydı, gözler ve yüz uygun dinginlikteydi ve bunu saklamak için bir çaba yoktu. Herhangi bir Rahibe, doğ-

ru bir değerlendirme için bu maskenin altını okuyabilirdi. Dortujla, aciliyet hissiyle davranıyordu. Bir zamanlar budalanın biriydi ama artık değildi.

Sürgün gezegeninin adı neydi?

Bunun cevabı çalışma masasının yansıtıcısında belirdi: Buzzell.

Bu isim Odrade'i harekete geçirdi. Buzzell! Anılarını doğrularken, parmakları çalışma masasının üstünde dans ediyordu. Buzzell: Büyük bölümü okyanus. Soğuk. Çok soğuk. Bir yok-gemiden daha büyük olmayan düzensiz adalar. Bene Gesserit bir zamanlar Buzzell'ı bir sürgün yeri olarak düşünmüştü. Amaçlanan ders: "Dikkatli ol kızım. Yoksa seni Buzzell'a gönderirler." Odrade ikinci anahtarı o anda hatırladı: Soo taşları. Buzzell, Cholister isimli tek yüzgeçli deniz hayvanını ürettikleri mekândı. Bu hayvanın, aşındırılmış bağası, harika yumrular oluşturuyordu. Bu da evrenin en değerli mücevherlerinden biriydi.

Soo taşları.

Dortujla, boynunu saran kumaşın pilileri arasında görülebilecek bir şekilde bunlardan birini takıyordu. Çalışma odasının ışığı soo taşını derinliği yansıtarak parlayan, deniz yeşiliyle leylak renginin zarif bir karışımına dönüştürmüştü. İnsan gözünden büyüktü ve bir zenginlik ilanı gibi orada duruyordu. Buzzell'da büyük bir olasılıkla bu tür süslere karşı fazla bir ilgi yoktu. Nasılsa onları sahilden toplayabiliyorlardı.

Soo taşları. Bu önemliydi. Bene Gesserit tasarımının bir parçası olarak, Dortujla'nın sık sık kaçakçılarla ilişkisi oluyordu. (Onun yok-gemiyi ele geçirişine tanıklık edin.) Bu dikkatle ele alınması gereken bir konuydu. Rahibeler arası tartışmalar bir yana, bu, Baş Anne ile, cezalandırma gezegeninden gelen Aziz Anne arasında bir konuydu.

Kaçakçılık. Uygulanamayan yasalar gerçekliği ile karşılaşmayan Şerefli Analar ve diğerleri için büyük bir suçtu. Uzay katlama, bunu kaçakçılık için değiştirmemişti. Yalnızca, eğer yapabildiyse, küçük tecavüzleri kolaylaştırmıştı. Küçük yok-gemileri. Bunları daha ne kadar küçültebilirdiniz ki? Bu, Odrade'in bilgisindeki bir boşluktu. Arşivler doğrusunu belirtti: "Çap 140 metre."

Demek yeterince küçüktü. Soo taşları doğal çekiciliği olan bir yüktü. Uzay katlama kritik bir ekonomik engeldi: Büyüklük ve kütlesine göre bir yük ne kadar değerliydi? Son derece büyük malzemeleri taşıyarak birçok Solar harcayabilirdiniz. Kaçakçılar için çok cazip olan Soo taşları. Şerefli Analar da bununla özel olarak ilgileniyorlardı. Basit bir ekonomi mi? Her zaman büyük bir pazar vardı. Lonca bu konu hakkında serbest olalı beri, kaçakçılar için melanj kadar çekici olmuştu. Lonca, üretilen baharı depolara (kuşkusuz) birçok gizli ambara doldurarak stoklamıştı.

Onlar, Şerefli Analar'dan dokunulmazlık satın alabileceklerini düşünüyorlar! Fakat onun algıladığı, bu teklif edilen şeyin bir avantaja çevrilebileceğini hissediyordu Şerefli Analar, vahşi öfkeleriyle, melanjın bilinen tek doğal kaynağı olan Dune'u yok etmişlerdi. Tuhaftır ki, hiç sonuçlarını düşünmeden yapay doğum aygıtları vasıtasıyla Eski İmparatorluk'u bahara doyuran Tleilaxular'ı da bertaraf etmişlerdi.

Ve bizde Dune'u tekrar yaratacak yaratıklar var. Biz ayrıca, sağ kalan tek Tleilaxu ustasına da sahibiz. Scytale'in zihninde kilitli olan o bilgi – yapay doğum sarnıçlarını, Amalthea'nın boynuzu gibi bol bahar üretir hale getirecek o bilgi. Tabii onu açıklamaya ikna edebilirsek.

Şu andaki ilk sorun Dortujla idi. Bu kadın, fikirlerini, kendisine güven duyulmasını sağlayan bir özetle aktarıyordu. Onun dediğine göre, Futarlar ve Terbiyecileri, açıklamadıkları bir şeyden rahatsız olmuşlardı. Dortujla, Bene

Gesserit ikna metotlarını kullanmamakla akıllıca davranmıştı. Saçılma'dan gelen insanların nasıl tepki göstereceğini söylememişti. Fakat onları rahatsız eden neydi acaba?

"Şerefli Analar dışında bir tehdit" diye atıldı Dortujla. Daha fazla riske girmek istemiyordu; ama bu olasılık vardı ve dikkate alınmalıydı.

"Buradaki önemli konu, onların ittifak istediklerini söylemeleridir" dedi Odrade.

"Ortak bir amaç için ortak bir sorun." Bu, onların olaya bakış açısıydı. Doğru Algılamaya rağmen, Dortujla, teklifin yalnızca ihtiyatla ele alınmasını tavsiye etti.

Buzzell'a hiç gitmemek de var. Çünkü Şerefli Analar, öfkeli taramaları sırasında ya Buzzell'i ıskalamışlardı ya da dikkate almayacak kadar önemsiz bulmuşlardı.

"Sanmam" dedi Dortujla.

Odrade ona katıldı. Dortujla, sürüldüğü yer ne kadar kötü olursa olsun, şimdi zengin bir mal varlığına sahipti ve bundan da önemlisi, onu Baş Anne'ye götüren bir yok-gemiye sahipti. O, Rahibeler Meclisi'nin nerede olduğunu biliyordu. Bu, avcılar için kullanışsız bir bilgiydi. Onlar, bir Aziz Anne'nin, bunu açıklamak yerine ölmeyi yeğleyeceğini biliyorlardı.

Sorunlar, sorunlar yaratıyordu. Fakat önce biraz Rahibeler arası paylaşma. Dortujla, Baş Anne'nin niyetini doğru tercüme edebilecek durumdaydı. Odrade konuşma konusunu kişisel meselelere kaydırdı.

İyi de oldu. Dortujla hem eğleniyordu hem de konuşmaya istekliydi.

Kuş uçmaz kervan geçmez yerlere atanan Aziz Anneler, Rahibeler'in "diğer ilgi alanları" dediği hobiler edinirlerdi. Eski çağlarda bunlara hobi denmekle birlikte, bu ilgi alanlarına ayrılan zaman çoğu kez aşırıydı. Odrade, *ilgi alanla-*

rının çoğunu sıkıcı bulmakla birlikte, Dortujla'nın kendisininkine hobi demesini ilginç bir olay olarak düşündü. *Demek o eski para biriktiriyor.*

"Hangi tür?"

"İki adet erken Yunan dönemine ait gümüş para ve bir adet mükemmel altın Yunan sikkesi."

"Orijinal mi?"

"Bunlar hakiki." Bu söz, Diğer Anı'da onların hakikiliğini doğrulamak için bir tarama yaptığını anlatıyordu. Büyüleyici. Hobilerinde bile, yeteneklerini, güçlendirici bir şekilde kullanıyordu. İç ve dış tarih rastlaşıyordu.

"Bütün bunlar çok ilginç, Baş Anne" dedi Dortujla sonunda. "Bizlerin hâlâ Rahibeler olduğu yolunda güven tazelemenizi ve benim hobime paralel olarak eski yağlı boyalarla ilgilenmenizi takdir ediyorum. Fakat ikimiz de neden buraya gelme riskine katlandığımı biliyoruz sanırım."

"Kaçakçılar."

"Tabii ki. Şerefli Analar, benim Buzzell'daki varlığımı görmezlikten gelmiş olamazlar. Kaçakçılar en yüksek parayı ödeyene satarlar. Onların, Buzzell hakkındaki değerli bilgilerinden, Soo taşlarından ve maiyetiyle birlikte orada yaşayan Aziz Anne'den, kar sağladıklarını kabul etmemiz lazım. Ayrıca Terbiyeciler'in de beni bulduğunu hatırlamamız gerek."

Lanet olsun! diye düşündü Odrade. Dortujla, yakınımda olmasını istediğim türden bir akıl hocası. Orada dışarıda, alçakça niyetler için saklanmış, daha ne kadar gizli hazine var diye düşünüyorum? Neden aramızda bulunan yeteneklileri, bu kadar sık bir kenara itiveriyoruz? Bu, Rahibeliğin, içinden söküp atamadığı tarihi bir zayıflık.

"Sanırım Şerefli Analar hakkında değerli bir şeyler öğrendik" dedi Dortujla.

Aynı kanıda olduğunu işaret etmeye gerek yoktu. Dortujla'yı Rahibeler Meclsine getiren sebebin özü buydu. Yağmacı avcılar sürüler halinde Eski İmparatorluğa gelmişler ve Bene Gesserit kurumlarının varlığından şüphe ettikleri her yeri yakıp yıkmışlardı. Fakat, yerinin bilinmesi gerektiği halde Buzzell'a dokunmamışlardı.

"Neden?" diye sordu Odrade. Hepsinin aklında olan bir soruyu dile getiriyordu.

"Hiçbir zaman kendi yuvanı tahrip etme" dedi Dortujla.

"Sence onlar çoktan Buzzell'a indiler mi?"

"Henüz değil."

"Fakat Buzzell'ın onların istediği bir yer olduğuna inanıyorsun."

"Harika bir yaklaşım."

Odrade ona bakakaldı. Demek Dortujla'nın başka bir hobisi daha vardı. "Diğer Anı'ya giriyor ve orada depolanan yetenekleri canlandırıp mükemmelleştiriyordu. Kim onu suçlayabilirdi ki? Buzzell'da zaman yavaş geçiyor olmalıydı.

"Bu bir Mentat çıkartması" diye suçladı Odrade.

"Evet, Baş Anne." Tonu sabırlıydı. Aziz Anneler, Diğer Anı'ya ancak Rahibeler Meclisi izniyle ve yalnızca yoldaş Rahibeler'in klavuzluğu ve desteği altında girebilirlerdi. Demek Dortujla hâlâ bir asiydi. Sevgilisiyle birlikte yaptığı gibi, kendi arzularının peşinden gidiyordu. Çok iyi! Bene Gesserit'in böylesi asilere ihtiyacı var.

"Buzzell'ı hasarsız istiyorlar" dedi Dortujla.

"Bir su dünyası mı?"

"Amfibik hizmetkârlar için uygun bir yuva olabilir. Futarlar ve Terbiyecileri için bu durum söz konusu olamaz. Onları dikkatle inceledim."

Eldeki kanıtlara göre, Şerefli Analar'ın tutsak ettikleri köleleri, büyük olasılıkla amfibik Soo taşlarını toplamak

için buraya geliyorlardı. Şerefli Analar'ın da amfibik köleleri olabilirdi. Futarlar'ı yaratan bilgi, çok değişik türde akıllı canlıların yaratılmasına neden olabilirdi.

"Köleler, tehlikeli bir dengesizlik" dedi Odrade.

Dortujla, ilk kez güçlü bir duygusallık gösterdi ve duyduğu tiksinti ağzını düz bir çizgi haline getirdi.

Bu, Rahibeliğin çok eskiden beri bildiği bir kalıptı: Kulluk ve köleliğin kaçınılmaz çöküşü. Böyle davranarak bir nefret gölü yaratılıyordu. Amansız düşmanlar. Düşmanların tamamını yok etme umudunuz yoksa, denemeye cüret etmemeliydiniz. Baskının, düşmanlarınızı güçlendireceği yolundaki kesin farkındalık ile çabalarınızı ıslah etmeliydiniz. Zulüm görenlerin günü elbet gelecekti; o zaman zalimlerin vay haline! Bu iki yanı keskin bir bıçak gibiydi. Roller değişince yeni bir intikam ve şiddet sahnesi yaratılıyordu. Ve roller kusturacak kadar tekrar tekrar değişecekti.

"Hiç akıllarının başlarına gelme olasılığı yok mu?" diye sordu Odrade.

Dortujla'nın cevabı yoktu ama, sunabileceği bir önerisi vardı. "Buzzell'a dönmem gerekiyor."

Odrade bunu ölçüp biçiyordu. Sürgün edilmiş Aziz Anne, bir kez daha Baş Anne'nin önündeydi. Karar kabul edilemez olmakla birlikte, her ikisi de bunun en iyi hamle olduğunu biliyordui. Futarlar ve Terbiyeciler geri döneceklerdi. Daha önemlisi, elde Şerefli Analar'ın arzuladığı bir gezegen olduğu düşünülürse, Saçılma'dan gelen ziyaretçilerin gözlemleme olasılığı da çok artıyordu. Bu durumda, Şerefli Analar, kendileri hakkında çok şeyi açığa vuracak bir hamle yapmak zorundaydılar.

"Tabii onlar Buzzell'ı bir tuzak yemi olarak düşünüyorlar" dedi Odrade.

"Rahibelerim tarafından sürgün edildiğimi ilan edebilirim" dedi Dortujla. "Bunu teyit edebilirler."

"Kendini bir yem olarak mı kullanmak istiyorsun?"

"Onları bir barış müzakeresine ayartmaya ne dersin, Baş Anne?"

"Bizimle mi?" *Ne kadar da şaşırtıcı bir düşünce!*

"Onların tarihinin müzakereye uygun olmadığını biliyorum, fakat yine de..."

"Bu harika bir düşünce! Fakat bunu, daha baştan çıkarıcı bir hale getirelim. Mesela, benim onlara Bene Gesserit-ler'in teslim olma teklifiyle gitmem gibi."

"Baş Anne!"

"Teslim olmaya niyetim yok tabii, fakat onları müzakereye oturtmanın daha iyi bir yolu yok."

"Buzzell müzakere için uygun bir yer değil. Oradaki binalarımız da kötü durumda."

"Bütün kuvvetleriyle Junction'dalar. Junction'u müzakere mekânı olarak teklif etseler, kabul eder miydin?"

"Bu dikkatli bir plânlama gerektirir, Baş Anne."

"Evet, hem de çok *dikkatli.*" Odrade konsolun üzerinde parmaklarını oynattı. "Evet, bu gece" diye yanıtladı, ardından masasındaki dağınık dosya yığınları üzerinden Dortujla'ya seslendi: "Dönmeden önce, Konsey'imle ve diğerleriyle görüşmeni istiyorum. Sana konu hakkında geniş ve detaylı bilgi vereceğiz, aynı zamanda, serbest bir göreve atanacağına ilişkin sana kişisel güvence veriyorum. Önemli olan şey, onları Junction'da müzakereye ikna etmek... Seni bir yem olarak kullanmaktan hoşlanmadığımı da biliyorsundur sanırım."

Dortujla'nın cevap vermeyip derin düşünceler içinde kaldığını görünce, Odrade şunları söyledi: "Önerilerimizi dikkate almayıp seni yok edebilirler. Ama yine de en iyi yemimiz sensin."

Dortujla hâlâ mizah anlayışının olduğunu gösterdi. "Kancanın ucunda sallanmak fikri pek hoşuma gitmiyor, Baş Anne. Lütfen oltayı sıkı tutun!" Ayağa kalktı ve endişeyle Odrade'in masasının üstündeki işlere baktı ve şöyle dedi: "Yapacak çok işiniz var ve ben sizi öğle yemeği sonrasına kadar beklettim."

"Öğle yemeğini beraber yiyelim, Rahibe. Şu anda sen her şeyden önemlisin."

Her durum soyutlamadır.

Octun Politicus

BG Arşivleri

Lucilla, bu asit yeşili oda ve tekrar tekrar beliren Büyük Şerefli Ana hakkında fazlaca bir aşinalık hissine kapılmama konusunda kendini uyardı. Burası Junction'dı; Bene Gesseritler'i imha etmek isteyenlerin müstahkem mevkii. Bunlar düşmanlardı. Günlerden on yedinci gün.

Bahar ıstırabı sırasında çalıştırılmış olan zihinsel saat ona gezegenin circadian ritimlerine adapte olduğunu söylüyordu. Şafakta kalkış. Ne zaman yemek vereceklerine ilişkin hiçbir fikri yoktu. Şerefli Analar onu günde bir öğün yemeğe mahkûm etmişlerdi.

Ve dahası kafesteki o Futar. Bir hatırlatma: Her ikiniz de kafestesiniz. *Biz tehlikeli hayvanlara böyle davranırız. Zaman zaman, uyuşan bacaklarını açmaları ve bize zevk vermeleri için onları dışarı bırakırız ama sonra yine kafese kapatırız.*

Yemeklerde çok az melanj vardı. Cimrice davranmıyorlardı. Sahip oldukları zenginlikle bu yapılamazdı. "Olumlu davranırsan elde edebileceklerin" hakkında küçük bir ipucuydu bu.

O, bugün ne zaman gelecekti acaba?

Büyük Şerefli Ana'nın ziyaretleri belirli bir düzen içinde değildi. Acaba bu tesadüfi ortaya çıkışlar, tutsağın kafasını karıştırmak için miydi? Muhtemelen öyleydi. Büyük bir komutanın zamanını ayırması gereken başka işler de olmalıydı. Tehlikeli evcil hayvanları, o günkü programda olabilecek en uygun yere yerleştirmek gerekiyordu.

Ben tehlikeli olabilirim, ama senin evcil hayvanın değilim, Örümcek Hanımefendi.

Lucilla, gözler için uyarıcı olmaktan öte işlevleri olan tarama aygıtlarının varlığını hissetti. Bunlar, işlevsel organların içine saklanmış gizli silahları bulmak için insan etinin içini inceliyorlardı. *Acaba vücudunda garip aşılamalar var mıydı? Veya vücuduna ameliyatla eklenmiş uzuvlar var mıydı?*

Bunların hiçbirisi, Örümcek Madam. Biz doğuştan elde ettiğimiz şeylere güveniriz.

Lucilla, en büyük ve yakın tehlikenin, bu tür bir ortamda kendini yetersiz hissetmek olduğunu biliyordu. Esirciler, onu son derece kötü bir durumda tutmakla birlikte, Bene Gesserit yeteneklerini yok edememişlerdi. Vücudundaki şer, ihanete yaklaşacak kadar azalmadan, iradesiyle ölümü çağırabilirdi. Hâlâ aklı... ve Lampadas'dan gelen savaşçı göçebe topluluk yerli yerindeydi.

Futar'ın önündeki pano açıldı ve o, kafesiyle birlikte dışarı doğru kaydı. Demek Örümcek Kraliçe gelmek üzereydi. Her zaman olduğu gibi kendinden önce tehdidini gösteriyordu. Bugün çok erken geliyor. Her zamankinden çok erken.

"Günaydın, Futar" dedi Lucilla, şen bir halde. Futar ona baktı ama konuşmadı.

"O kafesin içinde olmaktan nefret ediyor olmalısın" dedi Lucilla.

"Kafes sevmemek ben."

Bu yaratıkların bir dil kapasitesi olduğunu kavramıştı fakat bunun boyutları gözünden kaçıyordu.

"Seni de aç tutuyor olmalı. Beni yemek ister misin?"

"Yemek." Kesin bir ilgi belirtisi.

"Senin Terbiyecin olmayı çok isterdim."

"Sen Terbiyeci?"

"Öyle olsaydım bana itaat eder miydin?"

Örümcek Kraliçe'nin ağır sandalyesi, zeminin altında saklı olduğu yerden havaya yükseldi. O görünürlerde yoktu ama, geçen konuşmaları dinlediğini göz önüne almak gerekiyordu.

Futar, Lucilla'ya tuhaf bir yoğunlukla bakıyordu.

"Terbiyeciler seni aç ve kafes içinde mi tutuyorlar?"

"Terbiyeci mi?" Kesin olarak soru çekimini kullanmıştı

"Büyük Şerefli Ana'yı öldürmek istiyorum." Bunu duyduklarına şaşmayacaklardı.

"Dama'yı öldür!"

"Ve onu ye."

"Dama zehirli." Üzüntü içinde.

Oh! Bu çok ilginç bir bilgi parçası, değil mi?

"O zehirli değil. Onun eti benim etim gibi."

Futar ona kafesin elverdiğince yaklaştı. Sol eli, alt dudağının derisini soyuyordu. Burada bir yaranın kızgın bir kırmızılığı vardı. Yanık gibi görünüyordu.

"Bak zehir" dedi Futar, elini indirerek.

Bunu nasıl yaptı acaba? Oysa onda hiçbir zehir kokusu yoktu. İnsan eti artı adrenalin temelli bir ilaç, öfke halinde tepki olarak turuncuyla lekelenmiş gözlere neden oluyordu...ve Murbella'nın ortaya koyduğu diğer tepkiler. Mesela tamamen üstün olma hissi.

Futar kavrayışı ne kadar derine gidebiliyordu? "Bu, acı bir zehir miydi? "

Futar yüzünü ekşitti ve tükürdü.

Hareket, kelimelerden daha hızlı ve güçlüydü.

"Dama'dan nefret mi ediyorsun?"

Köpek dişlerini gösteriyordu.

"Ondan korkuyor musun?"

Gülümsüyordu.

"O zaman onu neden öldürmüyorsun?"

"Sen Terbiyeci değil."

Terbiyeciden gelecek bir ölüm emrine ihtiyacı var.

Büyük Şerefli Ana içeri girdi ve sandalyesine gömüldü.

Lucilla şen görünmeye çalışan bir ses tonuyla, "Günaydın Dama" dedi.

"Beni bu isimle çağırmana izin vermedim." Böğürerek ve gözlerinde turuncu lekelerle birlikte.

"Futar ve ben konuşuyorduk."

"Biliyorum." Gözlerinde daha fazla turuncu. "Ve eğer onu benim için azdırdıysan..."

"Fakat Dama..."

"Beni böyle çağırma!" Sandalyesinden kalkmıştı ve gözleri turuncu turuncu parlıyordu.

"Lütfen otur" dedi Lucilla.

"Bu, sorgulama yapmanın doğru bir yolu değil. " Alay, tehlikeli bir silah. "Dün, politika hakkındaki tartışmamızı sürdürmek istediğini söylemiştin."

"Ne kadar zamanın geçtiğini nasıl olup da biliyorsun?" Sandalyesine gömülerek fakat gözleri hâlâ turuncu bir halde.

"Bütün Bene Gesseritler'de bu yetenek vardır. Bir gezegenin ritmini, orada kısa bir süre kaldıktan sonra hissedebiliriz."

"Tuhaf bir yetenek."

"Bunu herkes yapabilir. Duyarlı hale gelme meselesi.

"Bunu ben de öğrenebilir miyim?" Turuncu belirsizleşiyordu.

"Herkes, dedim ya. Hâlâ insansın, değil mi?" *Bu henüz cevaplanmamış bir soruydu.*

"Siz cadılar neden hükümetinizin olmadığını söylüyorsunuz?"

Konuyu değiştirmek istiyor. Yeteneklerimiz onu endişelendiriyor. "Ben böyle bir şey söylemedim. Bizde geleneksel bir hükümet yok."

"Sosyal kanunlar da mı yok?"

"Her ihtiyacı karşılayan sosyal kanun diye bir şey yok. Bir toplumda suç olan bir husus, başka bir toplumda ahlâkî bir gereklilik olabilir."

"İnsanların her zaman bir hükümeti olmalı." Turuncu tamamen kaybolmuş durumda. *Bu konu neden onun bu kadar ilgisini çekiyor acaba?*

"Çünkü insanlar her zaman politika yaparlar. Sana dün söylemiştim. Politika: Mümkün olduğunca çok şeyi saklarken, tamamen açık ve samimi görünme sanatı."

"Demek siz cadılar saklıyorsunuz."

"Ben böyle bir şey demedim. Biz 'politika' dediğimiz zaman bu, Rahibelere bir uyarı niteliğindedir."

"Sana inanmıyorum. İnsanların her zaman yarattıkları bir tür... "

"Uzlaşma mı?"

"Yaklaştın!" *Bu onu öfkelendirdi.*

Lucilla artık tepki vermeyince Büyük Şerefli Ana öne doğru eğildi. "Bir şeyler saklıyorsun!"

"Bizi yenmenize yardım edecek şeyleri sizden saklamak hakkım değil mi?" *İşte sana sulu bir yem parçası.*

"Ben de böyle düşünüyordum!" Tatmin olduğunu gösteren bakışlarla geriye yaslandı.

"Bununla birlikte neden bazı sırları açıklamayayım? Siz otorite boşluklarının doldurulmak için var olduklarını düşünüyorsunuz ve bunun, benim Rahibeliğim hakkında ortaya koyduklarını göremiyorsunuz."

"Oh, lütfen söyle o zaman!" *İğneleyici ve zalim.*

"Siz bütün bunların, kabile çağlarına ve onunda ötesine giden içgüdülerle uyum içinde olduklarına inanıyorsunuz. Yaşlılar ve Şefler. Gizemli Anne ve Konsey'i. Ve bundan önce de herkesin karnının doymasını gözeten ve mağaranın girişindeki ateşle herkesin ısınmasını sağlayan Güçlü Adam (veya Kadın)."

"Bu anlamlı bir bölüm."

Gerçekten mi?

"Evet, ben de katılıyorum. Biçimlerin evrimi açıkça ifade ediliyor."

"Evrim, cadı? Birbiri üzerine yığılmış nesneler."

Evrim anahtar kelimelere ne kadar duyarlı?

"Kendi üstüne çevrilerek kontrol altına alınabilen bir güç."

Kontrol! Uyandırdığın ilgiye bir bak. Bu kelimeyi seviyor.

"Demek sizler de herkes gibi kanun yapıyorsunuz!"

"Tüzükler demek daha doğru olur; fakat zaten her şey geçici değil mi?"

Yoğun bir ilgiyle, "Tabii."

"Fakat sizin toplumunuz, yaptıkları işlere hayal gücünü uygulayamayacaklarına inanan bürokratlar tarafından idare ediliyor."

"Bu önemli mi?" *Gerçekten şaşırmış gibi. Kaşlarını çatışına bir bak.*

"Yalnızca senin için, Şerefli Ana."

"Büyük Şerefli Ana!" *Ne kadar da pimpirikli.*

"Seni Dama diye çağırmama neden izin vermiyorsun?"

"Biz o kadar yakın değiliz."

"Futar mı yakın?"

"Konuyu değiştirmekten vazgeç!"

"Diş temizleme, var" dedi Futar.

"Kapa çeneni sen!" Gerçek bir hiddetle.

Futar kalçaları üzerine çöktü ama gözü pek korkmamıştı.

Büyük Şerefli Ana turuncu bakışlarını Lucilla'ya çevirdi. "Bürokratlar hakkında ne diyordun?"

"Manevra yapma alanları yok, çünkü üstleri bu şekilde şişmanlıyor. Tüzükle kanun arasındaki farkı göremiyorsan bil ki her ikisi de kanun gücündedir."

"Ben bir fark göremiyorum." *Neyi açığa vurduğunun farkında değil.*

"Kanunlar, zorla elde edilen değişimin efsanesini aktarırlar. Şu veya bu kanundan ötürü parlak bir gelecek gelir. Kanunlar geleceği zor kullanarak gerçekleştirir. Tüzüklerin ise geçmişi gerçekleştirdiğine inanılır."

"İnanılır mı?" *Bu kelimeyi de sevmiyor.*

"Her iki halde de, hareket yanılsamaya neden olur. Bu, bir sorunu incelemek için konsey atamak gibidir. Konseyde kaç kişi varsa, soruna karşı da o kadar önyargı uygulanır."

Dikkatli ol! Bunu, kendi üzerinde uygulayarak, gerçekten düşünüyor.

Lucilla sesini, olabilecek en sağduyulu tona ayarladı. "Siz merceğin altında büyütülmüş bir geçmişle yaşıyor ve tanımlanamayan bir geleceği anlamaya çalışıyorsunuz."

"Önceden bilmeye inanmıyoruz." *Hayır inanıyor! Sonunda. Bizi sağ bırakmasının nedeni de bu.*

"Dama, lütfen. Kendini sıkı sıkıya kanunlardan oluşan bir çemberin içine hapsetmenin hep dengesiz bir yanı olmuştur."

Dikkatli ol! Onu Dama diye çağırınca öfkesine gem vurmadı.

İçinde kımıldanınca, Büyük Şerefli Ana'nın sandalyesi gıcırdadı.

"Fakat kanunlar gerekli!"

"Gerekli mi? Bu çok tehlikeli."

"Neden öyle olsun?"

Yumuşak ol. Kendini tehdit edilmiş gibi hissediyor.

"Gerekli kurallar ve kanunlar sizleri uyum sağlamaktan uzak tutar. Sonunda, kaçınılmaz olarak her şey yıkılır gider. Bu, bankerlerin geleceği satın aldıklarını sanmaları gibidir. 'İktidar benim zamanımda olmalı! Gelecek nesillerin canı cehenneme.'"

"Gelecek nesiller benim için ne yapıyor ki?"

Sakın söyleme! Ona bir bak. Sıradan bir çılgınlıkla tepki veriyor. Ona ufacık bir başka haz ver.

"Şerefli Analar terörist olarak ortaya çıktılar. Önce bürokrattılar ve şiddeti bir silah olarak seçtiler."

"Elinize geçerse siz de kullanın. Fakat bizler asi idik. Terörist mi? Bu çok kaotik."

"Kaos" sözcüğünden hoşlanıyor. Dışta olan her şeyi bu sözcük tanımlıyor. Onların orijinlerini nasıl bildiğini bile sormadı. O, bizim gizemli yeteneklerimizi kabul ediyor.

"Tuhaf değil mi, Dama..." *Tepki yok, devam.* "Asiler muzaffer olduklarında kısa bir zaman içinde hep eski kalıpların içine düşerler. Bu, bütün hükümetlerin izledikleri yolda karşılaşacakları bir güçlükten ziyade, iktidar sahibi olan herhangi bir kişiyi bekleyen bir sapmadır."

"Hıh! Ben de senin yeni bir şey söyleyeceğini sanmıştım. Bunu biz de biliyoruz: İktidar çürümeye yol açar, mutlak iktidar, mutlak çürümeye yol açar."

"Yanlış, Dama. Bu, daha ince ve çok daha kapsamlı bir şey: İktidar yozlaşabilenleri olanları kendine çeker."

"Beni, yozlaşabilir olmakla mı suçluyorsun?"

Gözlerine bak!

"Ben mi? Sizi suçlamak mı? Bunu yapabilecek tek merci kendinizdir. Ben size yalnızca Bene Gesserit bakış açısını veriyorum."

"Ve hiçbir şey söylemiyorsun!"

"Biz bütün kanunların üstünde, tüzükleri değiştirmeme çabalarını dikkatle izleyen bir ahlâkın olduğuna inanıyoruz."

Cümlemde her iki kelimeyi de kullandım, ama fark etmedi.

"İktidar her zaman işe yarar, cadı. İşte kanun budur."

"Ve bu inançla kendilerini yeterince uzun ayakta tutan hükümetler çürümeyle dolup taşarlar."

"Ahlâk!"

İğneleyicilikte pek başarılı değil; özellikle müdafaadayken.

"Sana gerçekten yardım etmeye çalıştım, Dama. Kanunlar, suçlu veya masum, herkes için tehlikelidir. İster kendini güçlü, ister yardıma muhtaç hisset, fark etmez. Onların içinde hiçbir insani anlayış yoktur."

"İnsani anlayış diye bir şey yok ki zaten!"

Sorumuz cevaplandı. Bu insan değil. Onun uyanık olmayan tarafına hitap et. Şu anda ardına kadar açık durumda.

"Kanunlar hep tercüme edilmeye muhtaçtırlar. Kanunla bağlı olanlar, merhametin serbest kalmasını istemezler. Geniş bir alan yoktur 'Kanun, kanundur.'"

"Öyledir!" *İyice müdafaaya çekilmiş bir halde.*

"Bu, özellikle masumlar için tehlikeli bir düşünce. İnsanlar bunu içgüdüsel olarak bilirler ve bu tip kanunlara tepki gösterirler. Kanunu ve bu saçmalık içinde uğraşanları çalışmaz hale getirmek için, çoğunlukla bilinçsiz olmak üzere çok az şey yapılır."

"Buna saçmalık demeye nasıl cüret edersin?" Sandalyesinden yarı doğrulup, tekrar oturarak.

"Oh, evet. Ve geçimini ondan kazananlar tarafından kişileştirilen kanun, benimkine benzer sözleri duyunca gücenir."

"Doğrusu da bu, cadı!" *Fakat buna rağmen, o sana susmanı söylemiyor.*

"Daha çok kanun' diyorsunuz siz. Daha çok kanuna ihtiyacımız var! Böylece siz yeni sevgisizlik belgeleri yaratıp aynı anda da sistemden beslenenler için isdihdam oyukları oluşturuyorsunuz."

"Bu hep böyle olmuştu ve böyle de kalacak."

"Yine yanıldınız. Bu bir nakarat. Yanlış insanı veya yanlış grubu yaralayana kadar *yenilenir de yenilenir.* İşte o zaman anarşi hasıl olur; ve kaos." Nasıl da irkildi, gördün mü? "Asiler, teröristler; artan bir biçimde alevlenip giden şiddetin patlamaları. Bir cihat! Ve bütün bunlar insani olmayan bir şey yarattığınız için."

Eli çenesine gitti. Dikkat!

"Nasıl oldu da politikadan bu kadar uzaklaştık, cadı? Niyetin buydu değil mi?"

"Milimetrenin onda biri kadar bile uzaklaşmadık!"

"Herhalde bana, siz cadıların, bir tür demokrasi uygladıklarını söyleyeceksin."

"Tahmin edemeyeceğiniz bir keyifle, evet."

"Bir denesene." Ona bir sır vereceğimi sanıyor. Öyleyse ver hadi.

"Demokrasi, seçmenin önünde günah keçilerini dolaştırarak yoldan çıkarmaya uygundur. Zenginleri, aç gözlüleri,

sabıkalıları ve aptal bir lideri vb. bir araya topla ve buna bir de mide bulantısını ekle."

"Tıpkı bizim inandığımıza inanıyorsunuz." *Aman Tanrım! Ne kadar da ümitsizce onlara benzememizi istiyor.*

"Sen isyan eden bürokratlar olduğunu söylemiştin. Hatayı biliyorsun. Seçmenin dokunamadığı, üst katmanlarda dengesiz ve hantal bir bürokrasi sistemin enerji sınırlarına kadar genişler. Bunu yaşlılardan, emeklilerden veya herhangi bir kimseden çalar. Özellikle, enerjinin çoğunun kaynaklandığı ve bizim bir zamanlar orta sınıf dediklerimizden."

"Sen kendini... orta sınıf olarak mı görüyorsun?"

"Kendimizi herhangi bir sabit biçimde görmüyoruz. Fakat Diğer Anı bize bürokrasinin hatalarını söylüyor. Sanırım sizde de, "alt katmanlar" için bir tür devlet memurluğu vardır."

"Biz bizimkileri koruruz." *Bu kötü bir yankılanma.*

"O zaman bunun, oy vermeyi nasıl sulandırdığını biliyorsunuz. Temel belirti: İnsanlar oy vermiyor. İçgüdü onlara bunun yararsız olduğunu söylüyor."

"Demokrasi zaten aptalca bir düşünce!"

"Aynı kanıdayız. Demogojiye yatkın bir sistem. Bu, seçimli sistemlerin açık olduğu bir hastalık. Bununla birlikte, demogogları tanımlamak kolaydır. Bunlar, dinsel çoşku yaratan ve tanrı korkusu salan içten sözcükler kullanarak nutuk sesiyle ve bol el kol hareketi yaparak konuşur.

Kıkırdıyor!

"Artniyetsiz içtenlik çok çalışma gerektirir, Dama. Ve bu çalışma her zaman fark edilebilir."

"Doğru Söyleyenler tarafından mı?"

Nasıl da öne doğru eğildi, gördün mü? O yine elimizde.

"İşaretleri öğrenen herhangi bir kimse tarafından: Tekrarlama. Dikkatini kelimeler üzerinde tutmak için büyük hamleler. Kelimelere hiç dikkat etmeyeceksin. Yapanı dikkatle izle. Kalıpları öğrendiğin gibi."

"O halde sizde Demokrasi yok." Bana Bene Gesserit sırlarından söz et.

"Fakat var."

"Şey dediğini sanıyordum..."

"Onu iyi koruruz; sana şimdi bahsettiğim şeylere dikkat ederek. Tehlikeler büyük ama ödüller de öyle."

"Bana ne söylediğini biliyor musun? Sizlerin bir budala sürüsü olduğunuzu!"

"Şirin hanımefendi!" dedi Futar.

"Sus, yoksa seni sürüne geri gönderirim!"

"Sen iyi olmamak, Dama."

"Ona ne yaptığını gördün mü, cadı? Onu mahvettin!"

"Bunlardan daha bir sürü olmalı, öyle değil mi?"

Oh. Gülümsemesine bir bak.

Lucilla, nefesini Büyük Şerefli Ana'nınkine ayarlayarak, gülümsemesine aynen karşılık verdi. Ne kadar benziyoruz, gördün mü? Tabii seni imha etmeye çalıştım. Ama benim yerimde sen olsaydın aynı şeyi yapmaz mıydın?

"Demek siz bir demokrasinin, istediğiniz her şeyi yapmasını sağlamayı biliyorsunuz." Tatmin olmuş bir ifadeyle.

"Teknik çok kurnazca, fakat kolay. Önce, insanların çoğunun, belirsiz veya derin bir biçimde mutsuz olduğu bir sistem yaratırsınız."

O, olayı böyle algılıyor. Sarf ettiğin kelimelere göre başını sallamasına bir bak.

Lucilla kendini, Büyük Şerefli Ana'nın sallanan başının ritmine uydurdu. "Bu, geniş çaplı bir kinli öfke duygusunun birikmesine neden olur. Sonra, gerektikçe bu öfke için hedefler oluşturursunuz."

"Şaşırtıcı bir taktik."

"Ben bunu bir yanıltma olarak düşünmeyi yeğliyorum. Onlara sorgulama fırsatı vernemeli. Hatalarınızı, daha çok kanun yaparak örtün. Yanılsamada yol gösterin. Arena taktikleri bunlar."

"Oh, evet! Bu çok iyi!" *Nereqeyse sevincinden coşacak. Ona daha fazla arena taktiği uygula.*

"Güzel pelerini dalgalandırın. Hemen saldıracaklar ve pelerinin arkasında matadoru göremeyince şaşıracaklar. Bu boğayı olduğu kadar, seçmeni de donuklaştırır. Bir dahaki sefere, daha az seçmen akıllıca oy kullanır.

"İşte biz bunu, bu yüzden yaparız!"

Biz yaparız dedi! Ne söylediğini kulağı duyuyor mu acaba?

"Yani siz, ilgisiz seçmene karşı sövüp sayıyorsunuz. Kendilerini suçlu hissetmeleri için. Onları donuk tutmak için. Besleyin onları. Eğlendirin. Ama aşırıya kaçmayın!"

"Evet! Aşırıya kaçmamalı."

"Onlara, istenilen çizgiye gelmemeleri durumunda kendilerini açlığın beklediğini anlatın. Onlara, sıradan davranmayanların uğradığı sıkıntıyı gösterin." Teşekkürler Baş Anne. Bu uygun bir imaj.

"Arada sırada boğanın matadoru altetmesine izin vermiyor musunuz?

"Tabii ki. Pat! Onu yakaladı! Ondan sonra kahkahaların dinmesini beklersin."

"Sizin demokrasiye izin vermediğinizi biliyordum!"

"Neden bana inanmıyorsun?" *Siz kaderi ayartıyorsunuz.*

"Çünkü öyle olsaydı açık oylamaya, jürilere ve hakimlere izin vermeniz gerekirdi."

"Biz onlara Bekçiler diyoruz. Bir tür Bütünün Jürileri."

İşte şimdi kafası karıştı.

"Ve kanunlar... ve tüzükler, onlara ne derseniz deyin, yok öyle mi?"

"Onları farklı tanımladığımızı söylememiş miydim? Tüzük-geçmiş. Kanun-gelecek."

"Bu Bekçiler'i, bir şekilde... sınırlıyorsunuz, değil mi?"

"Onlar herhangi bir kararı jürinin çalışmak zorunda olduğu yöntemle ulaşır. Yoksa kanun lanetlenir!"

"Bu çok rahatsız edici bir düşünce." *Rahatsız olduğu kesin. Gözleri nasıl da donuklaştı baksana.*

"Bizim demokrasimizin ilk kuralı şudur: Jürileri kısıtlayan hiçbir kanun olamaz. Böylesi kanunlar aptalcadır. Küçük ve kendi içine kapalı gruplardaki edimleri ne kadar da aptalca olabiliyor, aklın şaşar!

"Bana aptal diyorsun, öyle değil mi?"

Turuncu renge dikkat.

"Kendi içine kapalı grupların aydın tavrı sergilemesinin imkânsız olduğunu söyleyen bir doğa yasası var gibi görünüyor."

"Aydın tavrı! Biliyordum!"

Tehlikeli bir tebessüm dikkatli ol.

"Bu, hayatın kaba güçleriyle birlikte akmak, hayatın sürmesi için edimlerini uyumlulaştırmak anlamına geliyor."

"Tabii ki, sayıca büyük olanın, mutluluk oranı da büyük olacaktır."

Çabuk! Fazla zekice davrandık! Konuyu değiştir!

"Bu, Tiran'ın, Altın Patikası'nın dışında bıraktığı bir unsurdu. O, yalnızca, insanların yaşamlarının kalımı mücadelesini düşündü, mutluluğunu değil."

Sana konuyu değiştirmeni söyledik! Ona bir baksana! Köpürmek üzere!

Büyük Şerefli Ana elini çenesinden çekti. "Ve ben seni, kendi saflarımıza davet edecektim; seni bizden biri yapacaktım. Serbest bırakacaktım."

Bu konudan uzaklaştır onu! Çabuk!

"Konuşma!" dedi Büyük Şerefli Ana. "Ağzını bile açma!"

İşte şimdi becerdin!

"Sen Logna veya diğerlerinden birine yardım ederdin ve o da benim makamımı ele geçirirdi!" Çömelmiş halde duran Futar'a bir bakış attı. "Yemek, canım?"

"Yok yemek, şirin hanımefendi."

"O zaman cesedini, sürüye attırırım!"

"Büyük Şerefli Ana..."

"Sana konuşmamanı söylemiştim! Bana, Dama demeye cüret ettin!"

Bir hamlede sandalyesinden kalktı. Lucilla'nın kafesinin kapısı, duvara çarparak gümbürdedi. Lucilla, kaçmaya çalıştı ama şiga-telleri onu hapsetmişti. Alnını parçalayan tekmeyi görmedi bile.

Ölürken, Lucilla'nın farkındalığı, hiddet çığlıklarıyla doluyordu. Lampadas topluluğu, birçok nesildir hapis tuttuğu duygularını dışarı salıyordu.

Bazıları hiç katılmazlar. Hayat onlara sunulur. Sessiz dirençten biraz daha fazlasıyla yaşamlarını sürdürürler ve onları güvenlik yanılsamalarıyla doldurulmuş kırgınlıklarından çekip çıkaran her şeye öfke ve şiddetle direnirler.

Alma Mavis Taraza

Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri. Bütün gün boyunca bir ileri bir geri. Odrade, kararsız, rahatsız ve arayış içinde, bir iletişim gözü kaydından diğerine geçiyordu. Önce Scytle'e bir bakış, sonra orada dışarıda, Duncan ve Murbella ile beraber olan Teg'e bir bakış ve ardından Lampadas'dan gelen Burzmali'nin son raporunu düşünürken, pencereden uzun uzun dışarıya bakış.

Başar'ın anılarını en erken ne zaman onarmayı deneyebilirler acaba?

Onarılmış bir gula itaat eder mi?

Neden Haham'dan hiçbir haber yok. Mümkün olduğunca aramızda Paylaşarak, Ölüme Yakın İlerleme'yi başlatmalı mıyız?

Bunun moralimiz üzerindeki etkisi çok tahrip edici olabilir.

Yardımcılar ve akıl hocaları içeri girip çıkarken, kayıtlar onun masasının üzerine yansıtılıyordu. Gerekli duraksamalar. Şunu imzalayın. Bunu onaylayın. Acaba bu grubun melanj istihkakını azaltmalı mı?

Bellonda buradaydı; masasında oturuyordu. Odrade'in aradığı şeyin ne olduğunu sormayı bırakmıştı ve sadece kıpırdamayan bir bakışla onu izliyordu. Merhametsizdi.

Saçılmadaki yeni kum solucanı sayısının, Tiran'ın kötü etkisini yeniden güçlendirip güçlendirmeyeceğini tartışmışlardı. Solucanın hayaletinin her birinin içinde olan o sonsuz rüya Bell'i hâlâ endişelendiriyordu. Fakat tek başına sayıları, Tiran'ın, onların kaderi üzerindeki etkisinin sona erdiğini söylüyordu.

Tamalane, Bellonda'dan bazı kayıtları istediği için erken gelmişti. Bellonda, arşivlerin yeniden gözden geçirilmesiyle elde ettiği yeni bilgilerle, Rahibeliğin nüfus kaymaları ve kaynakların tükenmesi hakkında şiddetli bir tartışmaya girişmişti.

Odrade, dışarıdaki manzaranın üzerini örten akşam karanlığını pencereden seyrediyordu. Sanki fark edilmeyen bir gölge üzerlerine çöküvermişçesine hava daha da karardı. Karanlık her tarafı tümüyle sarınca ekim alanlarındaki evlerin ışıklarını fark etti. Bu ışıkların daha önceden yakıldığını bildiği halde, gecenin, ışıkları yarattığı hissine kapıldı. Bazı ışıklar, evlerin içindeki insanlar yer değiştirirlerken kararıyordu. *İnsan yoksa ışık da olmamalıydı. Enerji ziyan edilmemeliydi.*

Göz kırpan ışıklar bir süre dikkatini çekti. Ormanda devrilen ağaca ait o eski soru hakkında bir çeşitleme: Kimse duymuyorsa ses var mıdır? Odrade, bir algılayıcı onları kaydetsin veya etmesin, titreşimlerin var olduğunu savunanların tarafında yer alıyordu.

Gizli algılayıcılar bizim Saçılmamızı takip ediyorlar mı? İlk Saçılmaya Uğrayanlar ne gibi yeni yetenek ve icatları kullanıyorlar?

Bellonda yeterince sessiz kalmıştı. "Dar, sen Rahibeler Meclisi içine endişe uyandıran sinyaller gönderiyorsun."

Odrade bunu yorum yapmadan kabul etti.

"Her ne yapıyorsan, bunun bir kararsızlık olarak tercüme edildiğini bil." *Bell ne kadar da hüzünlüydü.* "Önemli gruplar, senin yerine başka birini geçirme konusunda tartışıyorlar. Bekçiler oylamaya gidiyorlar."

"Yalnızca Bekçiler mi?"

"Dar, geçen gün, sen gerçekten, Praska'ya el sallayıp ona hayatta olmanın ne kadar güzel olduğunu söyledin mi?"

"Evet, söyledim."

"Ne yaptığını sanıyordun, peki?"

"Tekrar değerlendiriyordum. Dortujla'dan bir haber çıkmadı mı?"

"Bugün bu soruyu en az on kere sordun!" Bellonda çalışma masasında otururken eliyle bir hareket yaptı. "Tekrar tekrar Burzmali'nin Lampadas ile ilgili son raporuna bakıyorsun. Bizim görmediğimiz bir şey mi var?"

"Neden düşmanlarımız Gammu'da üstleniyor? Söyle bana Mentat."

"Bu konuda yetersiz veri var. Sen de bunu biliyorsun!"

"Burzmali bir Mentat değildi ama olaylar hakkında yarattığı resim, ısrarcı bir güce sahip, Bell. Hep kendime, onun Başar'ın en sevdiği öğrencisi olduğunu söylüyorum. Burzmali'nin hocasının özelliklerini göstermesi anlaşılır bir şey."

"Baklayı ağzından çıkart, Dar. Burzmali'nin raporunda ne görüyorsun?"

"O, boş bir resmi dolduruyor. Tamamen değil ama... Gammu'yu hep hayal kırıklığıyla ima ediyor. Birçok ekonomik gücün orada kuvvetli bağlantıları var. Düşmanlarımız neden bu bağlantıları koparmıyorlar?"

"Belki de hepsi aynı sistemdedirler."

"Peki, eğer biz Gammu'ya topyekun saldırırsak ne olur?"

"Kimse çatışmalı ortamlarda iş yapmak istemiyor. Söylemek istediğin bu mu?"

"Kısmen, evet."

"Bu ekonomik sisteme bağlı birçok grup, yer değiştirmek isteyecektir. Başka bir gezegen ve başka bir hizmetkâr nüfus."

"Neden?"

"Daha güvenilir bir şekilde tahminde bulunabilirler de ondan. Bu da, tabii ki onların savunmasını güçlendirir."

"Orada hissettiğimiz bu ittifak, bizi bulup yok etmek için çabalarını katlayarak arttıracaktır, Bell."

"Kesinlikle."

Bellonda'nın özlü yorumu, Odrade'in düşüncelerini dışarı vurmasına neden oldu. Bakışlarını, yıldız ışığında parlayan tepesi buzla kaplı uzaktaki dağlara çevirdi. Saldırganlar bu yönden gelebilirler miydi acaba? Bu düşünce, daha düşük düzeyde bir zihni donuklaştırabilirdi. Ama Odrade'in, soğukkanlılığını muhafaza etmek için korkuya karşı bir ayine ihtiyacı yoktu. Onun daha basit bir formülü vardı.

Korkularınla yüzleş, yoksa tepene tırmanırlar.

Davranışı dolaysızdı. Evrendeki en korkunç şeyler insan zihninin ürünüydü. Kâbus (Bene Gesserit yok oluşunun beyaz atı) hem efsanevi ve hem de gerçeğe dair unsurlar taşıyordu. Baltalı avcı hem zihni hem de bedeni vurabilirdi. Fakat zihnin teröründen kaçmak mümkün değildi.

O zaman onunla yüzleş!

Bu karanlıkta o neyle karşı karşıya gelmişti? Yüzü olmayan baltalı avcıyla ya da değil, bilinmeyen uçuruma düşüşle değil (her ikisi de onun yeteneklerinin çok azıyla görülebilir) aksine son derece somut Şerefli Ana ile onların destekçileriyle karşılaşmıştı.

Ve bize rehberlik etmesi için, en ufak bir önceden bilmeyi bile kullanmaya cüret edemem. Geleceğimizi değişmeyen bir biçime kilitleyebilirim. Muad'Dib ve onun Tiran oğlu bunu yaptılar ve Tiran bizi kurtarmak için üç bin beş yüz yıl harcadı.

Biraz ilerde hareket eden ışıklar dikkatini çekti. Bahçıvanlar geç saatlerde çalışıyorlar ve bu kutsal ağaçları sonsuza dek var olacaklarmış gibi budamayı sürdürüyordu. Vantilatörler, yakılan meyve bahçesi kırpıntılarından yükselen kokuyu yayıyorlardı. Bene Gesserit bahçıvanları böyle ayrıntılara çok dikkat etmekteydi.

Parazitleri kendine çekecek ve oradan da canlı ağaçlara geçmesine neden olacak ölü dal parçacıklarını ortalıkta bırakmıyorlardı. Temiz ve düzenli. İlerisini plânla. Yaşadığın çevreyi koru. Bu an sonsuzun bir parçasıdır.

Kurumuş dalları hiç ortalıkta bırakmamak mı?

Gammu kurumuş bir ağaç mıydı?

"Seni meyva bahçelerinde bu kadar büyüleyen şey nedir?" Bellonda bilmek istiyordu.

Odrade arkasını dönmeden karşılık verdi "Beni kendime getiriyorlar."

Daha iki gece önce oraya yürümeye gitmişti; hava soğuk ve dirilticiydi. Yere yakın bir sis vardı. Ayakları yaprakları karıştırdı. Daha alçak olan yerlere biriken seyrek yağmur, belirsiz bir çürümüş yaprak kokusu yayıyordu. Çekici ve bataklığa ait bir kokuydu bu. Hayat, normal akışı içinde, bu düzeyde bile fermantasyona uğruyordu. Ağacın başının üstündeki boş dalları yıldız ışığında haşin görünüyordu. İlkba-

har veya hasat zamanıyla karşılaştırıldığında, gerçekten kasvet vericiydi. Fakat kendi akışı içinde güzeldi. Hayat, bir kez daha canlanma sinyalleri bekliyordu.

"Bekçiler seni endişelendiriyor mu?" diye sordu Bellonda.

"Nasıl oy verecekler, Bell?"

"Yakında bir oylama olacaktır."

"Onları başkaları da izler mi?"

"Senin verdiğin kararlar hakkında endişe var. Sebep sonuç meselesi."

Bell bu konuda çok hünerliydi: Çok az sözle çok fazla veri. Birçok Bene Gesserit kararı üçlü bir labirentten geçiyordu: Etkili Olma. Sonuçlar. Ve (hepsinden önemlisi) Emirleri Kim Yerine Getirecek? İş ile insanı büyük bir özenle eşleştirirken ayrıntıya kesin bir dikkat gösterilmelidir. Bunun Etkili Olma üzerinde yoğun bir etkisi vardı ki bu sonucu belirliyordu. İyi bir Baş Anne, bu karar labirentleri içinden birkaç saniyede çıkıp gidebilirdi. O zaman da Central'de hayat dolardı. Gözler parıldardı. "O tereddüt etmeden davrandı" diye laf yayılırdı. Bu da, rahibe yardımcıları ve öğrenciler arasında kendine güven yaratırdı. Aziz Anneler (özellikle Bekçiler) Sonuçları değerlendirmeyi beklerdi.

Odrade, Bellonda ile olduğu kadar, penceredeki yansımasıyla da konuşuyordu. "Baş Anne bile işini dikkatle yapmalıdır."

"Fakat seni endişelendiren şey nedir?"

"Hızlanmamı mı istiyorsun, Bell?"

Bellonda, sanki Odrade onu itmişçesine, demir sandalyeyi geri çekti.

"Bu tür zamanlarda sabır son derece zordur" dedi Odrade. "Fakat doğru anı seçmek, seçeneklerimi etkiliyor."

"Yeni Teg'inizle ne yapmak niyetindesin? Bu, cevaplamak zorunda olduğun bir soru."

"Düşmanlarımız Gammu'dan çekilselerdi nereye giderlerdi, Bell?"

"Onlara orada mı saldırırdın?"

"Biraz itelerdim."

Bellonda yumuşakça konuştu. "Bu tehlikeli bir iş."

"Bizim bir tane daha pazarlık kozuna ihtiyacımız var."

"Şerefli Analar pazarlık yapmıyorlar ama!"

"Fakat yardımcıları yapıyordur sanırım. Junction'a... geri çekilebilirler mi dersin?"

"Junction'ın ilginç olan yanı nedir?"

"Şerefli Ana güçleri orada üslenmiş durumdalar. Ve bizim sevgili Başar'ımız, harikulade Mentat zihninde, bu yerle ilgili bir anı dosyası tutmuş bulunuyor."

"Ohhh." Bu, bir kelimeden çok, bir iç çekişti.

Bu sırada Tamalane içeri girdi ve Odrade ile Bellonda ona bakana kadar sessiz durarak dikkati üzerine çekmek istedi.

"Bekçiler Baş Anne'yi destekliyorlar." Tamalane bir parmağını pençe gibi yaparak havaya kaldırdı.

"Bir oy farkla!"

Odrade bir iç çekti. "Söyle bize Tamalane, koridorda selamlaştığın Bekçi Praska, o oyunu nasıl kullandı?"

"O sana oy verdi."

Odrade, Bellonda'ya doğru sıkı bir gülümseme gönderdi. "Her tarafa ajanlarımızı ve casuslarımızı gönder, Bell. Avcıları, bizi Junction'da karşılamaları için dürtmeliyiz."

Bell, sabaha kadar benim plânımı anlamış olur.

Sesleri endişeyle dolu Bellonda ve Tamalane, birbirleriyle konuşarak ayrıldıkları zaman, Odrade kısa koridora çıktı ve özel bölmesine gitti. Koridorda, her zamanki rahibe yardımcıları ve Aziz Anne hizmetkârları devriye geziyor

du. Birkaç rahibe yardımcısı ona gülümsedi. Demek, Bekçilerin oylamasının haberi onlara ulaşmıştı. Bir kriz daha atlatılmıştı.

Odrade, oturma odasının içinden geçerek uyku hücresine vardı ve elbiselerini çıkarmadan karyolanın üzerine uzandı. Bir parlama küresi mat sarı ışıkla odayı aydınlatıyordu. Bakışları, çöl haritasını geçerek, karyolanın ayakucundaki duvarın üzerinde bulunan ve koruyucu çerçevesi ve örtüsü içindeki Van Gogh resmine ulaştı.

Cordeville Köşkleri.

Bu, çölün büyümesini gösteren haritadan daha iyi diye düşündü, Odrade. *Vincent, bana nereden geldiğimi ve neler yapabileceğimi hatırlat.*

Bugün onu tüketmişti. Yorgunluğun ötesine, zihnin sıkı daireler içinde yakalandığı bir yere varmıştı. Sorumluluklar!

Bunlar Odrade'i kuşatmışlardı ve o görevlerle sarıldığı zaman son derece aksi olabiliyordu. Sakinliğini sürdürebilmek için epeyce güç harcaması gerekiyordu. Bell bunu, benim içimde gördü. Delirtici bir şeydi bu. Rahibeliğin her geçitte önü kesilmiş ve neredeyse başarısız kılınmıştı.

Gözlerini kapadı ve kendisiyle konuşmak için bir Şerefli Ana komutanının imgesini oluşturmaya çalıştı. *Yaşlı... Güce doymuş. Dinç. Kuvvetli ve köreltici bir hıza sahip.* Yüzü olmamakla birlikte, hayal ettiği beden Odrade'in zihninde belirmişti.

Kelimeleri sesizce oluşturan Odrade, yüzü olmayan Şerefli Ana ile konuştu.

"Sizi, kendi hatalarınızı yapmaya terk etmek bizim için zor. Bu, öğretmenl'ere hep zor gelmiştir. Evet, biz kendimizi öğretmen olarak görüyoruz. Şahıslara, türlere olduğundan daha az öğretiriz. Herkes için derslerimiz vardır. Eğer içimizde Tiran'ı görüyorsanız, haklısınız."

Hayalindeki imaj cevap vermedi.

Öğretmenler, sığındıkları yerden çıkmadan nasıl öğretebilirlerdi ki? Burzmali ölüydü, Teg ise bilinmeyen bir nitelikti. Odrade, görünmeyen baskıların, Rahibeler Meclisi üzerinde bir araya geldiğini hissetti. Tevekkeli değil, Bekçiler oylamaya gitmişti. Rahibeliğin üstünü bir ağ örtmüştü. İplik telleri onları sıkıca tutuyordu. Ve bu ağ içinde bir yerde,yüzü olmayan bir Şerefli Ana komutanı çömeldi.

Örümcek Kraliçe.

Dalkavukların hareketlerinden onun varlığı anlaşılıyordu. Ağının tuzak tellerinden biri titredi mi, saldırganlar, iplere dolanmış kurbanın üzerine, kendilerinden kaç kişinin öldüğüne veya kaç kişiyi katlettiklerine bakmadan çılgınca bir şiddetle atılıveriyorlardı.

Birisi aramayı komuta ediyordu: Örümcek Kraliçe

Bizim standartlarımıza göre akli dengesi yerinde miydi? Acaba Dortujla'yı ne gibi korkunç tehlikeler içine gönderdim?

Şerefli Analar megolomaninin ötesine gitmişlerdi. Karşılaştırıldığında, Tiran, komik bir korsan olarak kalıyordu. Leto II, hiç olmazsa Bene Gesseritler'in bildiğini biliyordu: Kaymamız halinde kendimizi ölümcül bir biçimde yaralayacağımızı bilerek, kılıcın keskin ucu üzerinde dengede durmak. *Böylesi bir güce ulaşmak için ne kadar da büyük bir bedel ödeniyordu.* Şerefli Analar bu kaçınılmaz kaderi dikkate almıyorlar ve kötü bir isteri nöbetinin şiddetli ağrılarını çeken bir dev gibi, onların etrafında kamçılayarak ve baltayla yararak dolanıyorlardı.

Hiçbir şey, daha önce onlara başarıyla karşı koyamamıştı ve onlar da şimdi çılgınların öldürme öfkesiyle karşılık vermeyi seçmişlerdi. Seçilmiş bir isteri. Kasten yapılmış bir şey.

Bunlar, Başar'ımızı Dune'da, acınacak bir kuvvetle intihar savunması yapmaya terk ettiğimizden mi oluyor? Onun kaç tane Şerefli Ana öldürdüğünü söylemek mümkün de-

ğil. Ya Lampadas'ın ölümü esnasındaki Burzmali? Kesin olan tek şey, avcıların onun iğnesini tattığıydı. Ve, Şerefli Analar'ın cinsel köleleştirme tekniklerini yaymak için gönderdiğimiz Idaho tarafından eğitilen erkekler.

Bunlar, böylesi bir öfkeye yol açmak için yeterli miydi? Muhtemelen. Fakat ya Gammu'dan yayılan hikâyeler? Teg, gerçekten, Şerefli Analar'ı ürküten yeni bir yetenek mi sergilemişti?

Eğer Başar'ımızın anılarını onarırsak, onu dikkatle gözetim altında tutmalıyız.

Acaba bir yok-gemi onu tehdit edebilir mi?

Şerefli Analar'ı tepkili davranmaya iten şey gerçekte neydi. Kan istiyorlardı. Böyle insanlara kötü haber götürülmemeliydi. Tevekkeli değil, dalkavukları çılgınca davranıyordu. İktidarı elinde tutan korkmuş bir kişi, kötü haber getireni öldürebilirdi. Kötü haber getirmeyin. Savaşta ölün daha iyi.

Örümcek Kraliçe'nin insanları küstahlığın ötesine gitmişlerdi. Hem de çok ötesine. Herhangi bir kınama olanaksızdı. Bir ineği, çimen yediği için azarlamaya benziyordu bu. Eğer inek çılgın gözleriyle size dönüp "Yapmam gereken de bu değil mi?" diye sorsa haklı çıkardı.

Olası olan sonuçları biliyorsak, onları niye ateşledik, peki? Bizler, yuvarlak ve gri bir nesneye sopayla vurup, sonra da bunun eşek arısı yuvası olduğunu anlayan kişiye pek benzemiyoruz. Biz vurduğumuz şeyi biliyorduk. Bu, Taraza'nın plânıydı ve hiçbirimiz de bunu sorgulamadık.

Rahibelik, baştan sona plânlanmış, politikası isterik şiddet olan bir düşmanla karşı karşıyaydı. "Cinnet geçirerek sağa sola saldıracağız!"

Ya Şerefli Analar sancılı bir yenilgiye uğrasalar ne olacaktı? Onların isterisi ne hale gelecekti?

Bundan korkuyorum.

Rahibelik bu ateşi beslemeye cüret etti mi?

Yapmalıyız!

Örümcek Kraliçe, Rahibeler Meclisi'ni bulabilmek için çabalarını ikiye katlayacaktı. Şiddet, daha da mide bulandırıcı bir evreye ulaşacaktı. Peki ondan sonra? Şerefli Analar, herkesin Bene Gesserit sempatizanı olduğundan mı şüphelenecekti? Kendilerini destekleyenlere düşman olmayacaklar mı? Başka akıllı canlıların yaşamadığı bir evrende yalnız kalmayı mı düşünmekteler? Bu, muhtemelen onların aklından bile geçmemişti.

Neye benziyorsun, Örümcek Kraliçe? Ne şekilde düşünüyorsun?

Murbella, Hormu hiyerarşisindeki mutlak komutanını ve hatta alt-komutanlarını bile tanımadığını söyledi. Fakat Murbella bir alt komutan bölmesinin, anlamlı bir betimlemesini sağladı. Bu bilgilendiriciydi. İnsan nereyi yuvası olarak görür? Hayatın küçük derslerini paylaşmak için kimleri yanında tutar?

Çoğumuz, çevremizi ve tanıdıklarımızı, kendimizi yansıtmak için seçeriz.

Murbella şunları söyledi: "Onun özel hizmetkârlarından biri, beni özel bir bölgeye götürdü. Bu girilmesi yasak bölgeye erişimi olduğu için hava atıyordu. Kamuya ait bu bölge düzenli ve temizdi fakat özel odalar dağınıktı – giysiler atıldıkları yerde durmaktaydı, merhem kavanozları açıktı, yatak toplanmamıştı, yiyecekler odanın zemini üzerinde kurumaya terk edilmişlerdi. Hizmetkar bana temizliğin kendi işi olmadığını söyledi. Temizliği yapan kişi buraya, karanlığın çökmesinden hemen önce girebiliyordu."

Gizli kabalıklar.

Odrade'in gözleri birdenbire açıldı. Van Gogh resmi üzerinde odaklandı. *Benim tercihim.* Bu, uzun insan tarihi süresine, Diğer Anı'nın koyamadığı bir gerilim yüklüyordu. *Bana bir mesaj gönderdin, Vincent ve senin yüzünden, kulağımı kesmeyeceğim... ve ne de beni umursamayanlara aşk mesajları göndereceğim. Bu, en azından seni onurlandırmak için yapabileceğim bir şey.*

Uyuma hücresinin tanıdık bir kokusu vardı; acımsı bir karanfil kokusu. Odrade'in en sevdiği çiçek parfümüydü bu. Bakıcılar bu kokuyu fon olarak bulunduruyorlardı.

Bir kez daha gözlerini kapadı ve düşünceleri tekrar Örümcek Kraliçeye döndü. Odrade bu egzersizin yüzü olmayan kadına bir başka boyut kattığını hissetti.

Murbella'nın dediğine göre, Şerefli Ana komutanı herhangi bir emir verdi mi istediği her şey derhal yerine getiriliyordu.

"Her istediği şey mi?"

Murbella bilinen örnekleri sıraladı: Aşırı derecede azgın cinsel eşler, iç bayıltıcı şekerlemeler, aşırı şiddet gösterileriyle alevlendirilen duygusal ayinler.

"Gözleri hep aşırılıkta."

Murbella'nın hayranlık uyandıran anlatıları, casus ve ajan raporlarıyla doluydu.

"Herkes, onların hükmetme hakkına sahip olduğunu söylüyor."

Bu kadınlar otokratik bir bürokrasiden gelişmiş olmalılar.

Birçok delil bu yöndeydi. Murbella, "vergilendirme, idare edilenler için tehlikeli hale geldiğinde" kendi halkı üzerinde cinsel hakimiyet sağlamak için, eski Şerefli Analar'ın araştırma yaptırdığını anlatan tarih derslerinden bahsetti.

Hükmetme hakkı mı?

Odrade, bu kadınların böylesi bir hakka sahip olma konusunda ısrarlı olduklarını kavrayamadı. Hayır. Onlar bu haklarının, hiçbir zaman sorgulanmaması gerektiğini düşünüyorlardı. Hiçbir zaman! Hiçbir karar hatalı değil. Sonuçlara aldırmamak. Bu hiçbir zaman olmamıştı.

Odrade, aradığı kavrayışı bulduğunu bilerek, karyolasında doğruldu.

Hatalar hiçbir zaman olmazlar.

Bunu sınırlamak için, bir torba dolusu bilinçsizlik gerekecekti. Çok küçük bir bilinç, kendi yarattığı kargaşalık içindeki bir evrene tüm dikkatiyle bakacaktı!

Oh, harika!

Odrade gece bakıcısını çağırdı; bu birinci dereceden bir rahibe yardımcısıydı ve ondan, vücudunun uyku ihtiyacını geciktirecek tehlikeli bir uyarıcı içeren melanj çayı istedi. Fakat bunun bir bedeli vardı. Rahibe yardımcısı, itaat etmeden önce duraksadı. Birkaç dakika içinde üzerinde buharları buram buram tüten bir maşrapanın bulunduğu bir tepsiyle geri döndü.

Odrade çok önceleri, Rahibeler Meclisi'nin derin soğuk suyuyla yapılan melanj çayının, kendi ruhuna nüfuz eden bir tada sahip olduğuna karar vermişti. Acı uyarıcı onu bu tattan mahrum etti ve bilincine işlemeye başladı. Seyredenler haberi yayacaklardı. *Endişe, endişe, endişe.* Bekçiler yeniden oylamaya giderler miydi acaba?

Yavaş yavaş yudumlayarak, uyarıcıya etkin olması için zaman tanıyordu.

Lanetlenmiş kadın son yemeği reddeder. Çayını yudumlar.

Fakat şu anda, boş maşrapasını bir kenara koyup, ısıtıcı giysiler giymek istiyordu. "Meyve bahçelerinde yürüyüşe çıkacağım." Gece bakıcısı bir yorum yapmadı. Herkes onun geceleri bile oraya yürümeye gittiğini biliyordu.

Birkaç dakika içinde, dar ve çitle çevrili patikadan en sevdiği meyve bahçesine yollanmıştı. Önü, sağ omuzundaki kablonun üzerine yerleştirilmiş minyatür bir küre tarafından aydınlatılıyordu. Rahibeliğe ait bir siyah sığır sürüsü, Odrade'in yanındaki çite kadar gelip, onun geçisini izlediler. Odrade, onların ıslak burunlarına baktı, nefeslerinin buharından yayılan, zengin kaba yonca kokusunu içine çekti ve durakladı. Sığırlar, onu kabul etmelerini söyleyen, pheromone'u koklayıp algıladılar. Geri dönüp çobanlar tarafından çitin kenarına yığılan hayvan yemini yemeye devam ettiler.

Odrade, sürüye arkasını döndü ve çayırın öte tarafında bulunan yapraksız ağaçlara baktı. Odrade'in mini küresi kış çıplaklığını vurgulayan bir sarı ışık dairesi çizdi.

Bu yerin ona çekici gelmesinin nedenini çok az kişi biliyordu. Sorunlu düşüncelerini burada yatıştırdığını söylemek yeterli değildi. Kışın, buzun hâlâ ayaklar altında kıtırdadığı zamanlarda bile. Bu meyve bahçesi fırtınalar arasında paha biçilmez bir sessizlik sağlıyordu. Odrade mini küresini söndürdü ve karanlıktaki bu tanıdık yolu ayaklarının izlemesine izin verdi. Arada sırada, yapraksız dallarca çevrelenen yıldızların ışıklarını görmek için yukarı bakıyordu. Fırtınalar. Hiçbir meteorologun tahmin edemeyeceği bir fırtınanın yaklaştığını hisetti. *Fırtınalar, fırtınalar doğuruyordu. Öfke, öfkeyi doğuruyordu. İntikam, intikamı doğuruyordu. Savaşlar da savaşı doğuruyordu.*

Eski Başar, bu çemberleri kırmakta çok ustaydı. Acaba onun gulasında da bu yetenek olacak mıydı?

Bu ne kadar da tehlikeli bir kumardı.

Odrade geri dönüp sığır sürüsüne baktı; gördüğü karanlık bir hareket kabarcığı ile yıldız ışığının aydınlattığı buhar. Isınmak için birbirlerine sokulmuşlardı ve geviş getirirken çıkardıkları sesi Odrade duyabiliyordu.

Güneye, çöle gitmeliyim. Orada Sheeana ile yüz yüze görüşmeliyim. Kum alabalıkları bol. Peki ama neden kum solucanları yok?

Çitin önünde bir araya gelmiş sığır sürüsüne doğru yüksek sesle konuştu: "Çimeninizi yiyin siz. Yapmanız gereken de bu değil mi?"

Eğer casusluk yapan bir bekçi köpeği bu ifadesini duymuş olsaydı, Odrade'in çok ciddi bir açıklama yapması gerekebilirdi.

Fakat bu gece, düşmanın kalbinin içini gördüm. Ve onlara acıyorum.

Bir şeyi bilmek için, onun sınırlarını bilmek gerekir. O, yalnızca hoşgörünün ötesine itilince, gerçek doğası görülür.

Amtal Kuralı

Hayatınız tehlikedeyse yalnızca teoriye güvenmeyin.

Bene Gesserit Yorumu

Duncan Idaho, gula çocuktan üç adım uzakta ve neredeyse yok-geminin alıştırma katının ortasında ayakta duruyordu. Bazıları tehlikeli, bazıları da yılgınlık verici olan karmaşık eğitim araçlarına eliyle dokunacak kadar yakındı.

Çocuk bu sabah, hayranlık içinde ve güvenle bakıyordu.

Onu, ben de bir gula olduğum için mi daha iyi anlıyorum? Sorgulanabilecek bir varsayım. Bu, benim için tasarlanandan çok farklı bir biçimde büyütülmüş. Tasarlanan! Doğru terim bu.

Rahibelik, Teg'in orijinal çocukluğunu mümkün olduğunca kopya etmişti. Çoktan yitirdikleri erkek kardeşinin

yerine, daha genç bir arkadaş dahi bulmuşlardı. Ve ona derin öğretileri veren Odrade! Tıpkı Teg'in doğum annesinin yaptığı gibi.

Idaho, hücrelerinden bu çocuğun üretildiği yaşlı Başar'ı hatırladı. Tavsiyeleri dikkate alınması gereken düşünceli bir adamdı. Hafif bir çabayla Idaho, bu adamın tavrını ve söylediklerini anımsadı.

"Gerçek bir savaşçı bazen, düşmanlarını dostlarından daha iyi anlar. Anlamanın sempatiye dönüşmesine izin vermek tehlikeli bir hatadır, ki denetimsiz bırakıldığında doğal olarak böyle olacaktır."

Bu sözcüklerin sahibi olan zihnin, bu çocuğun içinde bir yerde, kuluçka döneminde olduğunu düşünmek zordu. Başar, uzun yıllar önce Gammu Yerleşimi'nde sempatiye ilişkin dersler verirken son derece sezgiliydi.

"Düşman için sempati beslemek, hem polis ve hem de ordu için bir zayıflıktır. Bunların en tehlikelisi, varoluşunuzun geçerli nedeni olan düşmanınızı sağ olarak muhafaza etmeye iten o bilinçsiz sempatilerdir."

"Fakat, efendim."

Bu ince ve tiz ses nasıl olur da Başar'ın otoriter tonunu alır?

"Ne istiyorsun?"

"Neden orada durup bana öyle bakıyorsunuz?"

"Başar'a 'Yaşlı Güvenilirlik' derlerdi. Bunu biliyor muydun?"

"Evet, efendim. Onun hayatını çalışmıştım."

Şimdi bu "Genç Güvenilirlik" mi olmuştu? Odrade, orijinal anılarının onarılmasını neden acele olarak istemişti?

"Başar yüzünden bütün Rahibelik, Diğer Anı içinde eşelenip tarih hakkındaki görüşlerini tekrar gözden geçiriyordu. Bunu sana söylemişler miydi?"

"Hayır, efendim. Benim bunu bilmem önemli mi? Baş Anne, benim adalelerimi geliştireceğinizi söylemişti."

"Anımsadığım kadarıyla, çok iyi bir kânyak olan Danian Marinete'yi içmeyi severdin."

"Ben içmek için çok küçüğüm efendim."

"Sen bir Mentat'dın. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Anımı onarınca bileceğim, değil mi?"

İstenmeyen ertelemeler için öğretmeni göreve çağırmak; bu pek saygıdeğer bir tavır değil, *efendim.*

Idaho gülümsedi, o da karşılık olarak sırıttı. Hoşa gidebilecek bir çocuk. Ona karşı doğal bir sevgi beslemek çok kolay.

"Ona dikkat et" demişti Odrade. "O harika biri."

Idaho, Odrade'in, çocuğu götürmeden önce verdiği brifingi hatırladı.

"Her birey sonuçta kendine hesap vermekle yükümlü olduğuna göre, kendimizin oluşumuna en fazla dikkat ve özeni göstermeliyiz" dedi Odrade.

"Bu gulalar için de gerekli midir?"

O gece, Idaho'nun oturma odasındaydılar ve Murbella büyülenmişçesine dinliyordu.

"O senin öğrettiğin her şeyi hatırlayacaktır."

"Demek orijinaline göre bir düzenlemeye gideceğiz."

"Dikkatli ol, Duncan! O hassas çocuğa kötü günler geçirtirsen, kimseye güvenmemeyi öğretirsen, bir yıkım yaratırsın – hızlı veya yavaş yıkım, hiçbir şey fark etmez."

"Benim Başar'ı tanıdığımı unutuyor olmayasın?"

"Senin anılarının onarılmasından önce nasıldı, hatırlamıyor musun, Duncan?"

"Başar'ın bunu başarabileceğini biliyordum ve onu benim kurtuluşum olarak görüyordum."

"O da seni öyle görüyor. Bu çok özel bir güven."

"Ona dürüst davranacağım."

"Sen dürüstçe davrandığını düşünebilirsin ama onun güveniyle her yüz yüze gelişinde kendi içinde derinlere bakmanı tavsiye ederim."

"Ya hata yaparsam?"

"Mümkün olursa biz onu düzeltiriz." Odrade, iletişim gözlerine baktı ve sonra ona döndü.

"Bizi seyredeceğinizi biliyorum!"

"Bunun seni engellemesine izin verme. Seni tedirgin etmeye çalışmıyorum. Sadece ihtiyatlı olmanı istiyorum. Unutma, benim Rahibeliğimin yetkin iyileştirme metotları var."

"İhtiyatlı olacağım."

"Düşmanlarımıza karşı gösterdiğimiz yırtıcılık, her zaman, öğretmeyi umduğumuz ders ile ıslah olur, diyenin Başar olduğunu hatırlayabilirsin."

"Onu bir düşman olarak düşünemiyorum. Başar, tanıdığım en mükemmel insanlardan biriydi."

"Mükemmel. Onu sana teslim ediyorum."

Artık çocuk alıştırma katındaydı ve hocasının tereddütleri karşısında fazlaca sabırsızlanmaya başlamıştı bile.

"Efendim, böyle boş boş ayakta durmak, dersin bir parçası mı? Ben, bazen..."

"Hareketsiz dur."

Teg, "askeri hazır ol" durumuna geçti. Bunu ona kimse öğretmemişti. Bu onun orijinal anısındandı. Idaho, bu bir anlık Başar görünüşünden büyülenmişti.

Onlar, onun beni böyle yakalayacağını biliyorlardı.

Bene Gesserit ikna ediciliğini hiç küçümsemeyin. Baskının uygulandığını bile anlamadan, kendinizi onlar için bir

şeyler yaparken bulabilirsiniz. Kadim lanet/takdiste olduğu gibi ilginç zamanlarda yaşıyordunuz. Elbette bunun bir bedeli vardı. Eski çağlara ait takdis veya lanetin de ifade ettiği gibi ilginç zamanlarda yaşıyordunuz. Duncan ilginç zamanlarda yaşamayı bu günlerde yaşamaya yeğlediğini düşündü.

Derin bir nefes aldı. "Orijinal anılarını onarmak, fiziksel ve zihinsel acı verecek. Bazı açılardan, zihinsel acı daha kötü. Ben seni bunun için hazırlayacağım."

Hâlâ "hazır ol"da ve yorum yok.

"Sağ elindeki hayali bıçağı kullanarak, silahsız olarak başlayacağız. Bu 'beş tavır' üzerine bir çeşitlemedir. Her tepki gereksinmeden önce ortaya çıkar. Kollarını yanlarına sarkıt ve gevşe."

Idaho, Teg'in arkasına geçip, çocuğun sağ kolunu dirseğinin altından yakaladı ve ilk hareketleri gösterdi.

"Her saldırgan, sonsuz bir patikada sürüklenen bir tüydür. Tüy yaklaştıkça yoldan saptırılır ve ortadan kaldırılır. Senin tepkin, tüyü uzağa üfleyen bir soluma gibidir."

Idaho kenara çekildi ve Teg hareketleri tekrarlarken onu izledi. Arada sırada, adalelerine indirdiği keskin darbelerle onu düzeltiyordu.

"Bırak, öğrenmeyi bedenin yapsın!" Teg bunu neden yaptığını sorunca cevabı böyleydi.

Bir dinlenme arasında, Teg, Idaho'nun "zihinsel acı" ile ne demek istediğini sordu.

"Senin orijinal anılarının etrafında, gula olmandan kaynaklanan duvarlar var. Uygun bir zamanda bu anılar, sel gibi geri gelecek. Anıların hepsi hoş olmayabilir."

"Baş Anne, Başar'ın, senin anılarını onardığını söylüyor."

"Allah aşkına be çocuk! Ne diye 'Başar' diye söz ediyorsun. O düpedüz sensin!"

"Fakat bunu henüz bilmiyorum."

"Sen özel bir problemi temsil ediyorsun. Gulanın tekrar uyanması için ölüm anının anısı gereklidir. Fakat senin için kullanılan hücreler, ölüm anısı taşımıyor."

"Fakat... Başar öldü."

"Başar! Evet, o öldü. Bunu içindeki en hassas noktada hissediyor ve Başar'ın *sen* olduğunu biliyor olmalısın."

"Bana bu anıyı gerçekten geri verebilir misin?"

"Acıya dayanabilirsen, evet. Sen benim anılarımı onardığında, sana ne demiştim biliyor musun? 'Atreidesler!' Hepiniz ne kadar da birbirinize benziyorsunuz!"

"Benden... nefret mi ediyordun?"

"Evet, bana yaptıklarınızdan, sizin bile mideniz bulanmıştı. Bu sana, benim yapmam gerkenler hakkında bir fikir veriyor mu?"

"Evet, efendim." Sesi çok alçak bir şekilde çıkmıştı.

"Baş Anne, senin güvenine ihanet etmememi söyledi... fakat sen benim güvenime ihanet ettin."

"Fakat senin anılarını onarmadım mı?"

"Bak, kendini Başar olarak düşünmen ne kadar kolay. Şoke olmuştun. Ve evet, anılarımı onardın."

"İstediğim de bu."

"Sözde, evet."

"Baş...Anne, senin bir Mentat olduğunu söylüyor. Ben de Mentat olduğuma göre... bunun bir faydası olur mu?"

"Mantık 'evet' diyor. Fakat, mantığın kör biçimde hareket eder diye bir Mentat deyişi vardır. Ve bizler, mantığın seni yuvandan çıkarıp, kaosun içine terk ettiğinin farkındayız."

"Kaosun ne anlama geldiğini biliyorum!" Kendisiyle fazlaca övünerek.

"Bildiğini sanıyorsun."

"Ve sana güveniyorum!"

"Beni dinle! Bizler Bene Gesseritler'in hizmetkârlarıyız. Aziz Anneler kendi kastlarını güven üzerine kurmadılar."

"Baş Anne'ye... güvenmemeli miyim?"

"Öğreneceğin ve anlayıp zevk alacağın sınırlar içinde evet. Şimdilik şu kadarını söyleyebilirim ki, Bene Gesseritler örgütlü bir *güvensizlik* sistemi altında çalışırlar. Sana demokrasi hakkında bir şey öğrettiler mi?"

"Evet, efendim. Bu, sizin oy kullanırken..."

"Bu, senin üstünde olan herkese güvensizlik duyduğun bir sistem! Rahibeler bunu iyi bilirler. Onlara fazla güvenme."

"Öyleyse, sana da güvenmemeliyim, değil mi?"

"Bana güvenebileceğin tek nokta şu ki, orijinal anılarını onarmak için elimden geleni yapacağım.."

"O zaman, ne kadar acı çekeceğim hiç önemli değil." Yukarı iletişim gözlerine baktı; onların var olma sebebini bildiği yüzündeki ifadeden belliydi. "Onlar hakkında böyle konuşmana içerlemiyorlar mı?"

"Onların hisleri, bir veri olmaları dışında, Mentatlar'ı ırgalamaz."

"Yani bu gerçek mi demek?"

"Gerçekler narindir. Bir Mentat onların ağları içinde takılıp kalabilir. Fazla miktarda güvenilir veri. Bu diplomasiye benziyor. Amaçlarımıza ulaşabilmek için birkaç iyi yalana ihtiyacımız var."

"Kafam... karıştı." Bu kelimeyi, ne demek istediğini tam bilmeden tereddütle kullandı.

"Ben bunu bir kez Baş Anne'ye söylemiştim. O da bana, 'yaramazlık yapıyor olmalısın' demişti."

"Benim kafamı... karıştırmaman mı gerekiyor?"

"Öğretmek için değilse, evet." Teg'in hâlâ şaşırmış bir halde olduğunu görünce, Idaho, "Sana bir hikâye anlatayım." dedi.

Teg hemen yere oturdu. Bu, Odrade'in de sık sık kullandığı aynı taktikti. İyi. Teg hazır durumdaydı.

"Hayatlarımdan birinde, istiridyelerden nefret eden bir köpeğim vardı" dedi Idaho.

"Ben istiridye yedim. Büyük denizden gelmişlerdi."

"Evet, ne diyordum? Benim köpeğim istiridyelerden nefret ediyordu, çünkü bir istiridye, onun gözüne tükürmeye cürret etmişti. Bu can yakan bir şeydir. Fakat daha da kötüsü, bunu yapan kumsaldaki masum bir delikti. İstiridye gözükmüyordu."

"Peki, senin köpeğin ne yaptı?" Çenesi yumruğu üzerinde ona doğru eğildi.

"Patavatsızlığı yapanı kazıp çıkardı ve bana getirdi." Idaho sırıtıyordu. "Ders 1: Bilinmeyenin gözüne tükürmesine izin verme."

Teg bir kahkaha attı ve alkışladı.

"Fakat olaya bir de köpeğin gözüyle bakalım. Tükürenin peşinden git! Çünkü sonunda – muhteşem bir ödül var: Sahibinin mutluluğu."

"Köpeğin daha başka istiridye kazıp çıkarttı mı?"

"Sahile gittiğimiz her seferde. Hırlıyarak tükürükçüleri aradı ve buldu, Efendi de onları aldı götürdü. İçlerinde bir parça et kalıntısı olan kabukları dışında onları bir daha gören olmadı."

"Onları yedin yani."

"Olayı köpeğin gördüğü gibi gör. Tükürükçüler cezalarını buldular. Hayatını iğrenç şeylerden temizlemek için bir yol tutmuş; Efendisi de ondan memnun."

Teg parlak öğrenci olduğunu hemen gösterdi. "Rahibeler, bizi köpek olarak mı görüyorlar?"

"Bir bakıma öyle. Bunu asla unutma. Odana döndüğün zaman, kitaplarda 'Büyük İhanet'i ara bul. Bu, Efendilerimizle ilişkilerimizi yerli yerine koymaya yardımcı olur."

Teg önce iletişim gözlerine, sonra da Idaho'ya baktı ama bir şey söylemedi.

Idaho dikkatini Teg'in arkasındaki kapıya kaydırdı ve "Bu hikâye aynı zamanda senin içindi" dedi.

Teg ayağa fırladı ve Baş Anne'yi görmek ümidiyle arkasına döndü. Gelen sadece Murbella idi. Murbella, kapının yanındaki duvara yaslanmıştı.

"Bell, senin Rahibelik hakkında böyle konuşmandan hiç hoşlanmayacak" dedi.

"Odrade bana karşı cömert olacağını söylemişti." Teg'e baktı. "Hikâyelerle yeterince zamanımızı harcadık! Bakalım, bedenin bir şeyler öğrenmiş mi?"

Çalışma odasına girip Duncan ile çocuğu görünce, Murbella'nın içini tuhaf bir heyecan kapladı. Bir süre onları izledi. Onu, adeta bir Bene Gesserit ışığı altında, yepyeni bir şekilde gördüğünün farkındaydı. Baş Anne'nin brifingi, Duncan'ın Teg'e gösterdiği samimiyetle sonuçlanmıştı. Bu yeni farkındalık çok tuhaf bir histi. Adeta eski yakınlarından birkaç fersah uzaklaşmıştı. Bu his bir kaybın acısını taşıyordu.

Murbella kendini, önceki hayatlarındaki bazı tuhaf şeyleri özler halde buldu. Bu, sokaklarda avlanmak; Şerefli Ana kontrolu altına sokmak için yeni erkekler arayıp tutsak etmek değildi. Cinsel tiryakiler yaratarak elde edilen iktidar, Duncan ile olan deneyimleri ve Bene Gesserit öğretisi ışığı altında tadını kaybetmişti. Fakat bu gücün bir unsurunu özlediğini kabulleniyordu: Hiç kimsenin durduramayacağı bir kuvvete mensup olma hissiydi bu.

Bu, hem soyut hem de belirgindi. Durmadan yinelenen fetihlerden çok, kısmen Şerefli Ana Rahibeleriyle paylaştığı uyuşturucudan kaynaklanan, kaçınılmaz zafer beklentisiydi bu. Melanja ihtiyacı azaldıkça, bu eski bağımlılığı değişik bir açıdan gördü. Bene Gesserit kimyagerleri, kan ör-

neklerinden aldıkları adrenalinin yerini tutan maddeyi kopyalayarak ihtiyaç duyması halinde hazır bekletiyorlardı. İhtiyacı olmadığını biliyordu. Yeni bir çekilme onu rahatsız ediyordu. Tutsak erkekler değil, onların akışından rahatsız oluyordu. İçindeki bir şey bunun ebediyyen gittiğini söylüyordu. Bunu bir daha hiçbir zaman tekrar yaşayamayacaktı. Yeni bilgi, geçmişini değiştirmişti.

Bu sabah, kendi bölmesiyle, alıştırma katı arasındaki koridorları, Duncan ile çocuğu seyretmek isteyerek, fakat varlığının onları rahatsız etmesinden korkarak arşınlamıştı. Bu arşınlama, Aziz Anne öğretmeniyle olan hararetli sabah derslerinden sonra, bu günlerde sık sık yaptığı bir şeydi. Bu günlerde Şerefli Analara ait düşünceler her zamankinden daha çok onunla birlikteydi.

O, kayıp hissinden kaçamıyordu. Hiçbir şeyin dolduramayacağını düşündüğü bir boşluktu bu. Yaşlanma kaygısından daha beter bir histi. Bir Şerefli Ana olarak yaşlanmanın tazminatı vardı. Rahibelikte toplanan bu gücün, yaşla birlikte hızla büyümesi söz konusuydu. Kaybettiğini düşündüğü şey bu da değildi. Aklındaki mutlak bir kayıptı.

Yenilgiye uğradım.

Şerefli Analar hiçbir zaman yenilgiyi düşünmezlerdi. Murbella ise, kendisinin buna zorlandığını hissediyordu. Şerefli Anaların da bazen düşman tarafından yok edildiğini biliyordu. Ama bu düşmanlar hep hesabı ödediler. Kanun şuydu: Bir suçluyu yakalamak için bütün gezegeni yok edin.

Murbella, Şerefli Analar'ın Rahibeler Meclisini bulmaya çalıştığını biliyordu. Sadakat konusu ele alındığında, avcılara yardım etmesi gerektiğinin de farkındaydı. Kişisel yenilgisinin önemli noktası, Bene Gesseritler'in, hatırladığı bedeli ödememesini istemesiydi.

Bene Gesseritler, bunun için fazlaca değerliydiler.

Şerefli Analar için, paha biçilmez bir değere sahiptiler. Murbella, hiçbir Şerefli Ana'nın bundan şüphe duymadığı konusunda emindi.

Kibirlilik.

Önceki Rahibe kız kardeşleri hakkındaki hükmü buydu. Kendi hakkımdaki hükmüm de böyleydi. Korkunç bir kendini beğenme. Bu, kendi kendilerine hükmetme güçlerini elde etmeden önce, birçok kuşak boyunca boyun eğdirilmiş olmalarından kaynaklanan bir şeydi. Murbella bunu, Şerefli Analar'ın öğrettiği tarihten hikâye ederek Odrade'e aktarmaya çalışmıştı.

"Köleler, çok kötü efendiler haline gelirler" dedi Odrade.

Murbella'nın fark ettiği bir Şerefli Ana kalıbı vardı. Bunu daha önce kabul etmişti fakat şimdi onu reddediyordu fakat bu değişikliğe yol açan sebeplerin tamamını ifade edemiyordu.

Ben bunları aştım. Bunlar benim için çocukça şeyler artık.

Duncan, alıştırma seansını bir kez daha durdurdu. Hem öğretmen hem de öğrenci ter içinde kalmışlardı. Ara sıra birbirlerine bakışlar atarak, soluk soluğa nefeslerini yakalamaya çalışarak ayakta duruyorlardı. *Gizli bir tertip mi?* Çocuk garip bir şekilde olgun görünüyordu.

Murbella, Odrade'in bir yorumunu hatırladı: "Olgunluk, kendi davranış biçimini kabul ettirir. Bu öğrenmemiz gereken derslerden biri – bu elzem tedbire bilincinizi açın. İçgüdülerinizi değiştirin."

Beni değişime uğrattılar ve daha da uğratacaklar.

Duncan'ın, gula çocukla olan çalışmasındaki davranışlarda da aynı şeyi görebiliyordu.

"Etkilediğimiz birçok toplumda, bu canlılık, birçok strese neden oluyor" demişti Odrade. "Bu da bizi sürekli değişmeye zorluyor."

Fakat nasıl oluyor da kendilerini benim önceki Rahibe kardeşlerime göre ayarlayabiliyorlar?

Odrade bu soruyla karşılaştığında, kendine özgü soğukkanlılığını ortaya koyuyordu.

"Bizler, geçmişteki faaliyetlerimizden dolayı, esaslı değişikliklerle karşı karşıyayız. Tiran'ın hükmü zamanında da durum böyleydi."

Ayarlamalar?

Duncan çocuğa bir şeyler söylüyordu. Murbella, dinlemek için daha yakına sokuldu.

"Muad'Dib'in hikâyesi sana açıklandı mı? Güzel. Sen bir Atreides'sin, bu da hataları beraberinde getiriyor."

"Yani, yanlışlar mı demek istiyorsunuz, efendim?"

"Evet, fazlasıyla öyle! Hiçbir zaman, bir edim biçimini sana sadece çarpıcı hareketler yapma fırsatı verdiği için seçme."

"Ben, bu yüzden mi öldüm?"

Çocuğu, eski kişiliği içinde düşündürmeye başlamıştı bile.

"Kararı sen ver. Bu, her zaman bir Atreides zayıflığı olmuştu. Çekici şeyler... hareketler. Muad'Dib'in büyük babasının yaptığı gibi, büyük boğanın boynuzları arasında öl. Bu, kendi milleti için görülmeye değer bir manzaraydı. Nesiller boyu hikâyelerin konusu olmuştu! Aradan geçen bin yıllara rağmen, sağda solda ondan parçalar duyarsın hâlâ."

"Baş Anne bana bu hikâyeyi anlattı."

"Doğum-Annen de muhtemelen bunu sana anlatmıştır."

Çocukta bir titreme hasıl oldu. "Doğum-Annen deyince komik duygular kabarıyor içimde." Genç sesinde bir hayranlık hissi vardı.

"Komik duygular bir yana, bu ders bir yana. Ben sana kalıcı etiketi olan bir şeyden bahsediyorum: *Desian Hareketi. Eskiden Atreidesian* idi fakat bu sana sıkıcı gelebilir."

Çocuk bir kez daha olgun farkındalığın nüvesine dokunuyordu. "Köpeğinin hayatının bile bir bedeli vardır."

Murbella olabilecekleri hayal ederek nefesini tutu – çocuk bedeninde yetişkin bir zihin. Şaşırtıcı bir şey.

"Senin Doğum-Annen, Lernaeus Roxbrough'lardan Janet Roxbrough idi" dedi Idaho. "O bir Bene Gesserit idi. Baban ise, bir CHOAM istasyon komisyoncusu olan Loschy Teg idi. Birkaç dakika içinde sana, Başar'ın Lernaeus'daki evine ait, en sevdiği fotoğrafı göstereceğim. Onu yanında bulundurmanı ve incelemeni istiyorum. Bunu en sevdiğin yerin olarak düşün."

Teg başını salladı, ama yüzündeki ifade korktuğunu söylüyordu.

Bu büyük Mentat Savaşçısı'nın korkuyu bildiği doğru muydu? Murbella başını salladı. Duncan'ın yaptıkları hakkında düşünsel bilgisi vardı ama sürecin içinde boşluklar hissediyordu. Bu, onun hiçbir zaman yaşayamayacağı bir şey olabilirdi. Başka bir hayatın anıları henüz bozulmamışken, yeni bir hayata gözlerini açması halinde, kişi kendini nasıl hissederdi acaba? Bir Aziz Anne'nin Diğer Anısı'ndan farklı bir şey olmamalı bu, diye düşündü.

"Başlangıçtaki zihin" diye adlandırmıştı bunu Duncan. "Gerçek benliğin uyanışı. Ben, sihirli bir evrene fırlatıldığımı hissetmiştim. Farkındalığım önce bir çemberdi, sonra bir küreye dönüştü. Keyfi şekiller geçici hale geldi. Masa artık bir masa değildi. Sonra transa geçtim – etrafımdaki her şey parıldayan bir niteliğe bürünmüştü. Hiçbir şey gerçek değildi. Bu da geçti ve gerçekliği yitirdiğimi hissettim. Masam bir kez daha masaya dönüşmüştü."

"Bir Gula'nın Orijinal Anılarının Uyanışı" hakkındaki Bene Gesserit kılavuzunu incelemişti. Duncan, burada belirtilen gözlemlerden sapmıştı. Neden?

Duncan çocuğu bıraktı ve Murbella'ya yaklaştı.

"Sheeana ile konuşmam gerekiyor" dedi Duncan, onun yanından geçerken. "Daha iyi bir yol olmalı"

Hazır kavrayış çoğu kez düşünülmeden yapılmış bir tepki olup, çok tehlikeli bir anlayış biçimidir. Bu, Öğrenme yeteneğiniz üzerine donuk bir ekran giydirir. Yasanın yargısal öncelikleri bu yolda işlerse, yolunuzu çıkmaz sokaklarla kirletir. Uyarılmış olun. Hiçbir şey anlamayın. Bütün kavramalar geçicidir.

Mentat Fixe (adecto)

Konsolunda kendi başına oturan Idaho, tutsaklığının ilk günlerinde Gemi sistemine kaydettiği bir girişle karşılaştı ve kendisini, o ilk zamanların algısal farkındalığı ve tavrı içine fırlatılıp atılmış buldu. Bu artık, yok-gemideki yılgınlık verici bir öğleden sonra değildi. O artık, geçmişte *oradaydı* ve *sonra* ile *şimdi* arasına gerilmişti. Tıpkı seri gula hayatlarının bu bedenlenişinin orijinal doğumuna bağlanması gibi.

Hemen, "ağ" adını verdiği ve çaprazlama kesişen çizgilerle tanımlanan yaşlı çifti gördü. Gözleri kamaştıran, yeşil, mavi, altuni ve gümüş renkte parlayan, süslenmiş halatların arasından görülebilen bedenler.

Bu insanlarda, Tanrısal bir denge hissetmekle birlikte, onlarda ortak bir tarafın da olduğunu gözden kaçırmadı. "Sıradan" kelimesi aklına geldi. Artık iyice aşina olduğu bahçe manzarası arkalarında uzanıyordu: Çiçek çalılıkları (muhtemelen güller, diye düşünmüştü), inişli çıkışlı çayırlar ve uzun ağaçlar.

Yaşlı çift, Idaho'nun kendini çıplak hissetmesine neden olacak bir yoğunlukla ona baktılar.

Görüntüde yeni bir kudret vardı! Artık Büyük Tutulma ile sınırlı değildi. Bu, onu aşağıya oraya çeken öyle içgüdüsel bir mıknatısdı ki, bu yüzden bekçi köpeklerinin alarma geçirildiğini bile biliyordu.

O acaba, başka bir Kuisatz Haderah mıydı?

Bene Gesseritler, büyüdüğü takdirde onu öldürebilecek bir şüphe düzeyine ulaşabilirlerdi. Ve şu anda da onu izliyorlardı. Sorular ve endişeli spekülasyonlar vardı. Bütün bunlara rağmen görüntüden kendini alamadı. Bu yaşlı çifte karşı, neden bu kadar büyük bir aşinalık hissediyordu? Geçmişinden birileri miydi bunlar acaba? Ailesi olabilirler miydi?

Anılarının Mentatvari karıştırılışı, bu spekülasyonlara uyacak bir şey üretmedi. Yuvarlak yüzler. Kısaltılmış çeneler. Gerdanda yağlı kırışıklıklar. Koyu gözler. Ağ, renkleri donuklaştırıyordu. Kadın, topuklarına kadar inen uzun ve mavi-yeşil bir elbise giyiyordu. Yeşil lekeli beyaz bir önlük, iri memelerinden belinin hemen altına kadar uzanıyordu. Önlüğün üstündeki halkalardan bahçe aletleri sarkıyordu. Sol elinde bir mala vardı. Saçları aklaşmıştı. Başını örten yeşil atkıdan kurtulan bir tutam saç, yüzündeki gülme hatlarını vurgulayarak, gözlerinin etrafında uçuşuyordu. Onda... bir anneanne havası vardı.

Yanındaki adam, adeta aynı ressam tarafından mükemmel bir eşleşme olarak yaratılmış gibi, ona uyuyordu. Şişkin bir göbek üzerine iş tulumu giymişti. Şapkası yoktu.

İçinde, yansımaların yanıp söndüğü, karısınınkine benzer koyu gözleri vardı. Ve bir tutam da, sıkı kırpılmış sırım gibi ak saçı vardı.

Idaho'nun bugüne kadar gördüğü en müşfik ifadeye sahipti. Yukarı bükülmüş gülümsemesi ağzının kenarlarını kırıştırıyordu. Sol elinde küçük bir kürek vardı ve uzattığı sağ avucunun içinde de, madeni bir topu dengede tutuyordu. Topdan kulakları sağır edici bir ıslık sesi geldi ve Idaho elleriyle kulaklarını kapattı. Bu, sesi engellemedi. Ses, kendiliğinden belirsizleşerek yok oldu. Duncan da ellerini indirdi.

Güven tazeleyici yüzler. Bu düşünce Idaho'nun şüphelerini uyandırdı çünkü şimdi aradaki benzerliği tanımlayabiliyordu. Bunlar biraz da olsa, ucu kalkık basık burunlarına kadar, Surat Oynatıcılar'ına benziyorlardı.

Duncan öne doğru eğildi, fakat görüntü aradaki mesafeyi korudu. "Surat Oynatıcılar" diye fısıldadı. Ağ ve yaşlı çift gözden kayboldular.

Yerine, siyah ve parıldayan alıştırma katı giysileriyle Murbella geçti. Onun karşısında durduğuna inanması için, elini uzatıp dokunması gerekecekti.

"Duncan? Nen var senin? Çok terlemişsin."

"Bu... sanırım, o lanet olası Tleilaxular'ın... içime ektiği bir şey. Sürekli onları görüyorum... galiba bunlar Surat Oynatıcılar. Onlar... bana bakıyorlar ve bir düdük sesi. Istırap veriyor."

Murbella, yukarıdaki iletişim gözlerine baktı ama tasalı görünmüyordu. Bu Rahibeler'in, bilmesi için bir tehlike yaratmayacak bir konuydu. Belki Scytale bunun haricindeydi."

Murbella onun yanına çömeldi ve elini kolunun üzerine koydu. "Bu, sarnıcın içindeyken, bedenine yaptıkları bir şey mi?"

"Hayır!"

"Fakat sen şey demiştin..."

"Benim bedenim, bu yolculuk için gerekli olan bir bagaj parçası değil. Bende ezelden beri var olan kimya ve madde onda mevcut. Farklı olan benim zihnim."

Bu, Murbella'yı tasalandırmıştı. Bene Gesseritler'in vahşi yeteneklere karşı duyduğu endişeyi biliyordu.

"Lanet olsun, Scytale'e!"

"Ben onu bulurum" dedi Duncan.

Gözlerini kapattı ve Murbella'nın ayağa kalktığını duydu. Elini kolundan çekmişti.

"Belki de bunu yapmamalısın, Duncan." Sesi çok uzaktan geliyor gibiydi.

Anı. Gizli olan şeyi nerede saklıyorlar? Yoksa, orijinal hücrelerin derinliklerinde mi?

Bu ana kadar, anısını bir Mentat aracı olarak düşünmüştü. Aynaların önünde, kendisine ait çok eski imajları çağırabiliyordu. Yakından baktığında yaşlılığın kırışıklarını inceliyordu. Arkasındaki kadına bakıyordu aynada iki yüz vardı ve kendi yüzü sorularla doluydu.

Yüzler. Bir maskeler serisi; kendim dediği kişilerin degişik görünüşleri. Hafifçe dengesiz yüzler. Saçlar, bazen beyazlaşmış, bazense şimdiki hayatında olduğu gibi simsiyah. Bazen neşeli, bazense yeni bir günü karşılamak için gereken erdemi arama amacıyla içe yönelmiş. Bütün bunların içinde, gözlemleyen ve tartışan bir bilinç yatıyor. Bu, seçimler yapan birisi. İşte Tleilaxular'ın kurcaladığı şey bu.

Idaho kanının pompalandığını hissetti ve tehlikenin yakında olduğunu anladı. Yaşamak istediği şey buydu... fakat Tleilaxular tarafından değil. O bununla birlikte doğmuştu.

Canlı olmak bu demekti.

Ne diğer hayatların anıları ve ne de Tleilaxular'ın ona yaptıkları, hiçbirisi, onun derin bilincini bir nebze olsun değiştirmemişti.

Gözlerini açtı. Murbella hâlâ yanında duruyordu, ama yüzündeki ifade peçelenmişti.

Demek bir Aziz Anne olduğunda böyle görünecekti.

Duncan aradaki bu değişikliği beğenmemişti.

"Bene Gesseritler başarısız olursa ne olacak, peki?" diye sordu.

Cevap vermediğini görünce başını salladı. Evet. *Bu en kötü varsayımdı. Rahibelik tarihin sayfalarına gömülüyor. Ve sen sevgilim, böyle olmasını istemiyorsun.*

ArRasını dönüp onun yanından ayrılırken, bunu yüzünden okuyabiliyordu.

Duncan, iletişim gözlerine bakarak şöyle dedi: "Dar. Seninle konuşmalıyım. Dar."

Etrafındaki mekanizmalardan hiçbir tepki gelmedi. O da beklemiyordu zaten. Buna rağmen Odrade ile konuşabileceğini ve onun da dinlemek zorunda olduğunu biliyordu.

"Problemlerimize değişik açılardan yaklaşıyorum" dedi Duncan. Ve kaydedici cihazların, sesini ridulyan kristallerine aktarırken çıkardığı vızıltıyı hayal etti. "Şerefli Analar'ın zihinlerine nüfuz etmeye başladım. Bunu başardım, biliyorum. Murbella da aynı kanıda."

Bu onları uyandırdı işte. Şimdi onun, kendine ait bir Şerefli Ana'sı vardı. Fakat *"vardı"* doğru bir kelime değildi. Murbella'ya *sahip* değildi. Yatakta bile. Birbirlerinin olmuşlardı. Tıpkı görüntüde gördüğü insanlar gibi eşleşmişlerdi. Duncan'ın orada gördüğü şey yoksa bu muydu? Şerefli Analar tarafından cinsel olarak eğitilen iki yaşlı insan mı?

"Şimdi başka bir konuya bakıyorum" dedi Duncan. "Bene Geseritler'in üstesinden nasıl gelebiliriz?"

Bu tam bir meydan okumaydı.

"Bölümler" dedi Duncan. Bu, Odrade'in kullanmaktan hoşlandığı bir kelimeydi.

"İşte biz, bize olanları böyle görmeliyiz. Küçük bölümler. En kötü ihtimal bile bu arka plâna karşı elekten geçirilmeli. Saçılma, bizim yaptığımız her şeyi küçülten bir büyüklüğe sahip."

İşte! Bu onun, Rahibeliğin gözündeki değerini ortaya koyuyor. Şerefli Analar'ı daha iyi bir açıdan görebiliyoruz. Onlar burada, Eski İmparatorluktalar. Ahbap cüceler. Odrade'in bunu göreceğini biliyordu. Bell onun görmesini sağlardı.

Sonsuz Evren'in uzaklıklarında bir yerde, bir jüri Şerefli Analar hakkındaki kararı vermişti. Kanun ve onu gözetenler avcılardan yana çıkmamışlardı. Görüntüde, iki jüri üyesini gördüğünü sandı. Ve eğer bunlar Surat Oynatıcılar iseler, kesinlikle Scytale'inkiler değildiler. Parıldayan ağın ardındaki o iki insan, kendilerinden başka kimseye ait değildi.

Hükümetlerdeki belirgin hatalar, ihtiyaç duyulduğulduğu açıkça görüldüğü halde, köklü içsel değişikliklerin gerçekleştirilmesinden korkmaktan kaynaklanır.

Darwi Odrade

Sabahki ilk melanj, Odrade için her zaman farklıydı. Etinin buna tepkisi, açlıktan ölmek üzere olan birinin tatlı meyveye saldırması gibiydi. Bundan sonra da derinlemesine nüfuz eden ve acı veren onarım başlıyordu.

Melanj alışkanlığının korkutucu tarafı da buydu.

Melanjın etkisini göstermesini bekleyerek, uyuma odasının penceresinin önünde durdu. İklim Kontrol'un yeni bir sabah yağmuru yağdığını fark etti. Tüm görüntü pırıl pırıl yıkanmış her şeyi romantik bir sis örtmüştü. Bütün sivri kenarlar belirsizleşmiş ve eski anılar gibi öz cevherine indirgenmişti. Nemli soğuk hava yüzüne doğru esiyor ve tanıdık bir elbiseyi giyer gibi anıları etrafına topluyordu.

Derin bir nefes aldı. Yağmurdan sonraki o kokular! Düşen su tarafından arttırılan ve törpülenen hayatın ruhunu hatırladı; fakat bu yağmurlar farklıydı. Geride, tadabileceği,

çakmak taşı gibi sert bir koku bırakıyorlardı. Odrade bundan hoşlanmadı. Mesaj, yıkanıp temizlenen şeyler hakkında değildi; bütün yağmurların durdurulmasını ve bir yere kilitlenmesini isteyen içerlemiş hayata aitti. Yağmur artık ılımlı değildi ve bütünlük getirmiyordu. Değişimin kaçınılmaz bilinçliliğini taşıyordu.

Odrade pencereyi kapattı. Bir anda, kendi bölmesinin, o tanıdık kokularıyla ve Rahibeler Meclisi'nin yerini bilen herkese uygulanan aşıdan yayılan şire kokusuyla başbaşaydı. Streggi'nin içeri girdiğini ve çöl haritası üzerinde değişiklik yaparken çıkardığı hışırtıyı duydu.

Streggi'nin hareketlerinde yetkin bir hava vardı. Haftalar süren yakın ilişki, Odrade'in en başta verdiği hükmü haklı çıkarıyordu. Güvenilir biriydi o. Harika değildi ama Baş Anne'nin ihtiyaçlarına karşı son derece duyarlıydı. Nasıl da sessiz hareket ettiğine bir bakın. Streggi'nin duyarlılığını genç Teg'in ihtiyaçlarına aktarabilseler, onun için gerekli olan yüksekliğe ve hareketliliğe ulaşabilirlerdi. *Bir at mı? Çok daha fazlası.*

Odrade'in, melanj özümlemesi önce doruğa ulaştı sonra da yatıştı. Streggi'nin penceredeki yansımasından, onun bir görev beklediği anlaşılıyordu. Bu saatlerin baharata ayrıldığını biliyordu. Onun aşamasında olan biri, bu gizemli heyecanı yaşacağı günleri dört gözle beklerdi.

Ona iyi şanslar dilerim.

Aziz Anneler'in birçoğu öğretiyi uygularken, baharı hiçbir zaman bir alışkanlık olarak ele almıyorlardı. Odrade ise olayı olduğu gibi düşünüyordu. İlk eğitimdeki yolu izleyerek gündüz vucudun istediği kadar baharı alırsınız; doz asgari düzeyde, metabolik sistemi tahrik edip, onu doruk noktasına ulaştıracak kadar. Biyolojik ihtiyaçlar, melanjla daha pürüzsüz bir biçimde bir araya geliyordu. Yiyecekler ise daha lezzetliydi. Kaza veya öldürücü bir saldırıyı engel-

lediğiniz farz edilirse, onsuz yapabileceğinizden daha uzun yaşardınız. Fakat bir bağımlıya da dönüşürdünüz.

Bedeni onarılan Odrade, gözlerini kırptı ve Streggi'yi ele aldı. Sabahki uzun ayinin uyandırdığı merak yüzünden okunuyordu. Streggi'nin penceredeki yansımasıyla konuşarak Odrade: "Melanj çekilmesi hakkında bir şey öğrendin mi?" dedi.

"Evet, Baş Anne."

Bağımlılığı alt düzeyde tutmak için bilinçli olma uyarılarına karşın Odrade bağımlılığın her zaman çok yakınında olmuştu ve birikmiş bir küskünlük hissediyordu. Rahibe yardımcısının zihinsel hazırlığı (Acıyla katılaştırma) Diğer Anı ve zaman içinde birikenler tarafından aşındırılmıştı. Uyarı şuydu: "Çekilme, hayatımızın gerekli unsurlarını ortadan kaldırır ve orta yaşlarda meydana gelerek ölüme sebebiyet verebilir." Bu, şu anda ne kadar da az şey ifade ediyordu.

"Çekilme benim için, yoğun bir anlama sahip" dedi Odrade. "Ben sabah melanjından acı duyanlardan biriyim. Bunun olduğunu sana söylediklerinden eminim."

"Üzgünüm, Baş Anne."

Odrade haritayı inceledi. Burada, uzunca bir parmak gibi kuzeye doğru uzanan çöl ve Sheeana'nın istasyonunun bulunduğu güneydoğuya doğru genişleyen kurak bölgeler görülebiliyordu. Odrade şu an için dikkatini, onu yenilenmiş bir ilgiyle izleyen Streggi'ye çevirdi.

Baharın karanlık tarafı hakkındaki düşünceler yüzünden şaşırmış görünüyor!

"Bizim yaşımızda, melanjın eşsizliği nadiren dikkate alınır" dedi Odrade. "İnsanların zaaf gösterdiği bütün diğer uyuşturucuların dikkate değer ortak bir özelliği vardı. Melanj dışındakilerin hepsi beraberlerinde, daha kısa bir hayat ve ıstırap getiriyorlardı."

"Bu bize anlatıldı, Baş Anne."

"Fakat Şerefli Analar ile ilgili endişemizin yönetim şeklimizi çarpıklaştıracağı muhtelmelen size söylenmedi. Hükümetlerde (evet, bizimkinde de) insanları tuzağın içine fırlatıp atacak, bir enerji açgözlülüğü var. Bana hizmet edersen eğer, her sabah ıstırap çekişimi göreceğinden bunu içinde hissedersin. Bu ölümcül tuzağın bilgisinin, içine nüfuz etmesine izin ver. Şerefli Analar'ın yaptığı gibi, hayatı dikkatsiz bir ölümle değiştiren bir sistemin içinde tutsak olmuş, umursamaz bir uyuşturucu satıcısı olma. Şunu unutma: Kabul edilebilir uyuşturucular, maaş ödeyebilmek için vergilendirilebilir veya umursamaz görevliler için iş imkânı yaratabilir."

Streggi şaşkına dönmüştü. "Fakat melanj hayatımızı uzatıyor, sağlığımızı geliştiriyor ve iştahımızı..."

Odrade'in dik bakışları onu susturdu.

Bunlar tamamen Rahibe Yardımcıları Kılavuzu'ndan alınma sözler!

"Bunun bir de öteki tarafı var, Streggi ve sen bu öteki tarafı bende görüyorsun. Rahibe Yardımcısı Kılavuzu yalan söylemiyor. Fakat melanj bir uyuşturucu ve bizler de bağımlıyız."

"Herkese iyi gelmediğini biliyorum, Baş Anne. Fakat, Şerefli Analar'ın bunu kullanmadığını söylemiştiniz."

"Onların bahar yerine kullandıklarının çekilme ıstırabını ve ölümü engellemek dışında fazla bir yararı yok. Bu da aynı şekilde alışkanlık yapan bir uyuşturucu."

"Ya tutsak?"

"Murbella önce baharın yerini alan uyuşturucuyu kullanıyordu, şimdi ise melanj kullanıyor. Değiş tokuş yapabiliyor. İlginç değil mi?"

"Sanırım...biz bu konu hakkında daha çok şey öğreneceğiz. Dikkatimi çekti, siz onları orospu diye çağırmıyorsunuz, Baş Anne."

"Rahibe yardımcılarının yaptığı gibi mi? Ah Streggi, Bellonda sizi kötü etkilemiş. Oh, fakat, baskıları hissediyorum." Bunu Streggi itiraz etmeye başlarken söylemişti. "Rahibe yardımcıları tehdidi hissediyor. Rahibeler Meclisi'ne bakıyorlar ve orospular onu bulana kadar, burasının onların kalesi olduğunu düşünüyorlar."

"Buna benzer bir şey, Baş Anne." Fazlaca tereddüt içinde.

"Streggi, bu gezegen sadece başka bir geçici yer. Bugün güneye gidelim ve bunun, senin içinde yer etmesini sağlayalım. Lütfen Tamalane'i bul ve Sheeana'ya yapacağımız ziyaret için hazırlık yapmasını söyle. Başka kimseyle bu konu hakkında konuşma."

"Evet, Baş Anne. Bu sizinle beraber geleceğim anlamına mı geliyor?"

"Seni yanımda istiyorum. Eğittiğin kişiye söyle, haritanın bütün sorumluluğu artık onun üzerinde."

Streggi ayrılırken, Odrade, Sheeana ve Idaho'yu düşündü. *Her ikisi de birbirleriyle konuşmak istiyordu.*

İletişim gözleri analizi bu ikilinin bazen, hareketlerinin birçoğunu bedenleriyle saklayarak, el işaretleriyle konuştuklarını ortaya koyuyordu. Bu, eski bir Atreides savaş dilini andırıyordu. Odrade birazını anlayabiliyordu fakat bu, içeriğini belirleyecek kadar çok değildi. Bellonda, Sheeana'dan açıklama istedi. "Gizli bunlar!" Odrade daha ihtiyatlıydı. "Bırakın yapsınlar. Belki bundan sonuçta ilginç bir şey çıkar."

Sheeana ne istiyordu acaba?

Duncan her ne düşünüyorsa, bu Teg'i endişelendiriyordu. Teg'in orijinal anılarını elde etmesi için gereken ıstırabın yaratılması, Duncan'a ters düşüyordu.

Odrade bunu, dün Duncan'ı konsolunda ziyaret ettiğinde anlamıştı.

"Geç kaldın, Dar." Mesgul olduğu için başını kaldırmadan söyledi bunu. *Geç mi?* Daha akşamın erken saatleri.

Birkaç seneden beri sık sık Dar'ı çağırıyordu. Bu, akvaryumda gibi yaşamaktan hoşlanmadığına dair bir hatırlatmaydı. Bu dürtü Bellonda'yı rahatsız etti ve "onun lanet olası alışkanlıkları" hakkında itirazda bulundu. Bellonda'yı tabii ki Bell diye çağırıyordu. Duncan iğneleme konusunda cömertti. Odrade, bunu hatırlayarak, çalışma odasına girmeden durakladı. Duncan, konsolunun yanındaki sayaca yumruğunu indirmişti. "Teg için daha iyi bir yol olmalı!"

Daha iyi bir yol mu? Aklından neler geçiyordu acaba?

Çalışma odasını geçerek koridorda ilerlemek, onu, bu düşüncenin içinden çıkardı. Streggi, Tamalane'den geri dönüyordu. Streggi Rahibe Yardımcıları Hazırlama Odası'na girdi. *Kendi yedeğine, harita konusu hakkındaki emri iletti.*

Bir yığın Arşiv kaydı Odrade'in masası üzerinde bekliyordu. Bellonda! Odrade yığın üzerinde çalışmaya başladı. Her ne kadar işleri başkasına havale etse de, Konsey üyelerinin yalnızca Baş Anne'nin görmesi gerektiğine inandığı, organize bir birikinti her zaman bulunuyordu. Bu yeni yığının büyük bir kısmı, Bellonda'nın "tavsiye ve analiz" isteklerinden oluşuyordu.

Odrade konsoluna dokundu. "Bell."

Bir arşiv görevlisinin sesi karşılık verdi: "Evet, Baş Anne?"

"Bell'i derhal yukarı çağır. Şişman bacaklarının onu getirebileceği en kısa sürede karşımda olmasını istiyorum."

Bir dakika ya geçti ya geçmedi, Bellonda cezalandırılmış bir rahibe yardımcısı gibi çalışma masasının önündeydi. Hepsi Baş Anne'nin sesinin bu tonunu biliyorlardı.

Odrade masanın üstündeki yığına dokundu ve cereyan çarpmış gibi elini çekti. "Şeytan aşkına, nedir bunlar?"

"Önemli oldukları kanısına varmıştık."

"Siz benim, her şeyi ve herhangi bir şeyi görmek zorunda olduğumu mu sanıyorsunuz? Temel düşünceler nerede? Bu dikkatsiz bir çalışma Bell! Ben aptal değilim, sen de değilsin. Fakat bunlar... bütün bunlar..."

"Elimden geldiği kadarını havale ediyorum."

"Havale etmek mi? Şuraya bir bak! Hangisine bakayım, hangisini havale edeyim? Tek bir temel düşünce yok!"

"Bunların düzeltilmesi için derhal kolları sıvayacağım."

"Tabii ki yapacaksın, Bell. Çünkü bugün, Tam ile önceden bildirilmemiş bir teftiş gezisi ve Sheeana'yı ziyaret için güneye gidiyoruz. Ben yokken, sandalyeme sen oturacaksın. Bakalım bu günlük akışın altından nasıl kalkacaksın!"

"Size ulaşmam mümkün olmayacak mı?"

"Her zaman ışık hattı ve Kulak-C hazır olacak."

Bellonda daha rahat bir nefes aldı.

"Arşive geri dönmeni ve yetkiyi sorumluluk alabilecek birine devretmeni tavsiye ediyorum, Bell. Bürokratlar gibi davranmaya başlamadıysanız ne olayım. Kimse sorumluluk kabul etmiyor!"

"Hakiki bir işgüzarlık, Dar."

Bell mizah mı yapmaya çalışıyordu? Ama her şey henüz kaybedilmemişti!

Odrade yansıtıcının üzerinden elini salladı ve Taşıma Kulübesi'nin önündeki Tamalane'in görüntüsü beliriverdi. "Tam?"

"Evet?" Görev listesinden başını kaldırmadan söyledi bunu.

"En çabuk ne zaman buradan ayrılabiliriz?"

"İki saat içinde."

"Hazır olduğun zaman bana haber ver. Oh, Streggi de benimle gelecek. Ona da yer aç." Odrade, Tamalane cevap vermeden yansıtıcıyı kapattı.

Odrade'in yapması gereken şeyler vardı ve bunu biliyordu. Baş Anne'nin endişelerinin kaynağı yalnızca Bell ve Tam değildi.

Elimizde hâlâ on altı gezegen var... bunun içinde, kesinlikle tehlikeli bir yer olan Buzzell de var. Yalnızca on altı! Bu düşünceleri zihninden sildi. Bunlar için zaman yoktu.

Murbella. Onu çağırmalı ve... hayır. Bu bekleyebilir. Yeni Bekçiler Heyeti mi? Bırak bu işle Bell uğraşsın. Toplumsal bir dağılma mı bu yoksa?

Personeli yeni bir Saçılma'ya dağıtmak, pekişmeye neden olmuştu. *Çölden bir adım önde olmak!* Bu, kasvet vericiydi ve bugün onunla yüzleşemeyeceğini hissetti. *Yolculuklardan önce hep kıpır kıpır olurum.*

Odrade, aniden çalışma odasını terk etti ve koridorları dolaşmaya başladı. Sorumlulukların nasıl yerine getirildiğine bakıyor, kapı girişlerinde durarak öğrencilerin neler okuduğunu not ediyor ve bitmez tükenmez prana-bindu egzersizleri sırasında nasıl davrandıklarını izliyordu.

"Sen, burada ne okuyorsun?" Yarı karanlık bir odada, yansıtıcının başındaki ikinci dereceden bir rahibe yardımcısına sordu.

"Tolstoy'un günlüklerini, Baş Anne."

Rahibe yardımcısının çok bilmiş bakışları şunları söylüyordu; "Onun sözcükleri doğrudan doğruya sizin Diğer Anı'nızda var mı?" Bu soru, kızın dilinin ucundaydı! Baş Anne'yi yalnız yakaladıklarında hep böyle küçük oyunlar denerlerdi.

"Tolstoy bir soyadıdır!" diye kesip attı Odrade. "Günlüklerden söz ettiğine göre, sanırım, Kont Leo Nikolayeviç'ten söz ediyorsun."

"Evet, Baş Anne." Utanarak ve tenkit edildiğinin farkında olarak.

Odrade, yumuşayarak kıza bir alıntı aktardı: "'Ben bir ırmak değilim, bir ağım.' Bu cümleyi Yasnaya Polyana'ya o daha o on iki yaşındayken söylemişti. Bunu günlüklerde bulamazsın, ama söylediği en önemli kelimeler bunlardı."

Odrade, rahibe yardımcısı ona teşekkür etmeden oradan ayrıldı. *Her zaman öğretiyordu!*

Ana mutfaklara doğru yöneldi ve onları teftiş etti; eskimiş çanakların iç kenarlarını yağ artıkları için yokladı ve öğretmen aşçının bile ihtiyatla yaptığı denetimi izlediğini not etti.

Mutfak buharlıydı ve öğle yemeği hazırlıkları yüzünden güzel kokularla doluydu. Ayıltıcı bir doğrama ve karıştırma sesi mevcuttu, fakat genel lak-laklar kapıdan içeri giremiyordu.

Aşçıların çalıştığı uzun tezgahın arkasından dolandı ve öğretmen aşçının yükseltilmiş kürsüsüne ulaştı. Bu, çıkık yanak kemikleri olan iriyarı bir adamdı; yüzü üstünde çalıştığı etler gibi kırmızıydı. Onun tarihin en büyük aşçılarından biri olduğuna Odrade'in hiç şüphesi yoktu. Adı da kendisine çok uygundu: Placido Salat. Kendi şahsi aşçısını eğitmiş olması gerçeğinin yanısıra, Odrade'in düşünceleri içinde sıcak bir yere sahip olması için birkaç neden daha vardı. Şerefli Analar'dan önceki zamanlarda önemli ziyaretçiler için, bir mutfak turu düzenlenir ve spesiyaliteler tattırılırdı.

"Sizi kıdemli şefimizle tanıştırayım, Placido Salat!"

Onun et yemeği birçoklarını kıskandırırdı. Bu neredeyse çiğ bir yemekti ve etin tadını gölgelemeyen baharatlı ve otlu bir hardal sosuyla servis yapılırdı.

Odrade'e göre bu yemek fazlaca tuhaftı ama bu düşüncesini hiç dile getirmedi.

Bir sosu tamamlarken meydana gelen küçük aradan sonra, Salat'ın bütün dikkati üzerindeyken, Odrade, "Özel bir şeyler için açım, Placido" dedi.

Placido bu açılışı tanıyordu. Odrade "özel yemeğini" isterken söze hep böyle başlardı.

"Bir midye yahnisine ne dersiniz?" diye öneride bulundu.

Bu bir dans, diye düşündü Odrade. Her ikisi de ne istediğini biliyordu..

"Harika!" Tavsiyesini kabul etti ve kendinden-beklenenleri söylemeye koyuldu. "Fakat bu nazikçe yapılmalı, Placido, midyeler fazla pişmiş olmamalı. Et suyuna bizim kurutulmuş ve toz haline getirilmiş sap kerevizinden de biraz katmalı."

"Ve belki de biraz paprika?"

"Evet, her zaman böylesini tercih ederim. Fakat melanja fazlasıyla dikkat et. Bir parçadan çok koyma."

"Tabii ki, Baş Anne!" Haddinden fazla melanj kullanma düşüncesi karşısında gözleri yerinden oynayarak. "Baharın tada egemen olması çok kolay."

"Midyeleri, istiridye özü içinde pişir, Placido. Midyeleri, kenarları bükülene kadar yavaş yavaş karıştırarak onları bizzat senin pişirmeni istiyorum."

"Bir saniye bile fazla tutmam, Baş Anne."

"Biraz yağlı sütü ayrı bir yerde ısıtıp hazırla. Sakın kaynatma!"

Placido, onun, midye yahnisine sütü kaynatarak koyabileceğini düşünmesi karşısında şaşkın bir ifade sergiledi.

"Servis tabağında küçük bir kaşık da tereyağı olmalı" dedi Odrade. "Karışık et suyunu üzerlerine ilave et.

"Beyaz İspanyol şarabı istemiyor musunuz?"

"Özel yemeğimle kişisel olarak ilgilenmenden çok mutluyum, Placido. Beyaz İspanyol şarabını unutmuştum." (Baş Anne'nin hiçbir şeyi unutmadığını herkes biliyordu fakat bu, dans içinde atılması gereken bir adımdı.)

"Pişen et suyu içine üç fincan Beyaz İspanyol Şarabı" dedi o.

"Alkolü gidermek için onu ısıt."

"Tabii ki! Fakat tadını bozmamaya dikkat etmeliyiz. Kızarmış ekmek parçaları veya tuzlu kraker ister miydiniz?"

"Kızarmış ekmek parçaları, lütfen."

Odrade, kameriye masasına oturup, Deniz Çocuğunun onu nasıl tatlandırdığını hatırlayarak iki tabak midye yahnisi yedi. Babası, kaşığı ağzına götürmeyi daha yeni öğrendiği bir yaşta, onu bu yemekle tanıştırmıştı. Yemeği kendisi yapmıştı; bu onun spesiyalitesiydi. Odrade de bunu Salat'a öğretmişti.

Salat'a şarap hakkında beğenisini iletti.

"Eşlik etmek çin seçtiğin chablis'i özellikle beğendim."

"Keskin tadı olan sert bir chablis, Baş Anne. Bizim en iyi ürünlerimizden biri. Hoşlanılabilir bir şekilde midye tadını belirginleştiriyor."

Tamalane onu kameriyede buldu. Onlar, Baş Anne'yi istediklerinde bulacakları yeri, her zaman biliyorlardı.

"Biz hazırız." Tam'ın yüzündeki o ifade hoşnutsuzluk muydu?

"Bu gece nerede konaklayacağız?"

"Eldio'da."

Odrade gülümsedi. Eldio'yu severdi.

Tamalane, kritik bir ruh hali içinde olduğum için mi suyuma gidiyor? Belki de küçük bir eğlence için gerekli niteliklere sahibizdir.

Tamalane'i taşıma rıhtımına doğru izlerken, Odrade, yaşlı kadınların tüple yolculuk etmemelerinin ne kadar kendine has bir özellik olduğunu düşündü. Yüzey yolculukları onu rahatsız ediyordu. "Benim yaşımda kim zamanını ziyan etmek ister?"

Odrade kişisel yolculuk için tüplerden hoşlanmıyordu. Her tarafı kapalıydı ve içinde yardıma muhtaçtınız! Yüzey ve hava yolunu tercih ediyor ve tüpün hızını yalnız acelesi olduğu zamanlar kullanıyordu. Daha küçük tüpleri mektup ve notlar için kullanmaktan kaçınmıyordu. *Notlar yerine ulaşsın da gerisi önemli değil.*

Bu düşünce her zaman, nereye giderse gitsin hareketlerine uyum sağlayan ağı hissetmesine neden oluyordu.

Nesnelerin kalbi içinde bir yerde (nesnelerin her zaman 'bir kalbi' vardır) otomatik bir sistem, iletişimi belirli bir yola yönlendiriyor ve önemli mektupların çoğu zaman yerine ulaşmasını garanti ediyordu.

Özel Telgraf'a (buna ÖT diyorlardı) ihtiyaç olmadığında, şifreli yayın ve ışık hatlarında statik veya viz kullanmak mümkündü. Gezegenler arası iletişim, özellikle saldırı zamanlarında, başka bir konuyu oluşturuyordu. En emin yol, ezberlenen mesajla bir Aziz Anne göndermek veya aktarılamayan bir aşılama yapmaktı. Bugünlerde bütün ulaklar, ağır bir dozda şire alıyorlardı. T-araştırması, şire ile korunmayan ölü bir zihni bile okuyabilirdi. Her gezegenlerarası mesaj şifreliydi, fakat düşmanın, bunu gizleyen eski örtüye darbe indirme şansı vardı. Gezegenlerarası iletişim büyük bir rizikoydu. Belki de Haham bu yüzden sessiz kalmıştı.

Şimdi ben neden böyle şeyleri düşünüyorum?

"Dortujla'dan bir haber yok mu?" diye sordu Odrade. Tamalane, grubun diğer üyelerinin içinde beklediği Sevk kabinine girmek üzeydi. Bu kadar çok insan. Neden bu kadar çok?

Odrade, Streggi'nin ilerde, rıhtımın kenarında bir İletişim yardımcısıyla konuştuğunu gördü. Yakınlarında en azından altı tane daha İletişim görevlisi vardı.

Tamalane açık bir incinmeyle ona döndü. "Dortujla hakkında size her şeyi bildirdik, yeni bir şey duyarsak anında haberiniz olur!"

"Sadece soruyordum, Tam. Sadece soruyordum."

Odrade, uysal bir biçimde Tamalane'in peşinden Sevk kabinine ilerledi. *Zihnime bir izleyici yerleştirip, oradan kaynaklanan her şeyi sorgulamam lazım.* Zihinsel tecavüzlerin arkasında her zaman iyi nedenler bulunurdu. Bellonda'nın ona sık sık hatırlattığı gibi bu Bene Gesserit yoluydu.

Bene Gesserit geleneklerinden fazlasıyla sıkılmış olduğunu fark ettiğinde, Odrade'in kendisi de şaşırmıştı.

Bırak, bu konular hakkında biraz da Bell tasalansın!

Şimdi özgürce süzülme, etrafındaki akımlara bir hüzme gibi tepki verme zamanıydı.

Deniz Çocuğu akımlar hakkında bilgiliydi.

Zaman kendisini saymaz. Çembere bir baktınız mı, bu açıkça görülür.

Leto II (Tiran)

"Bak! Halimize bir bak!" diye feryat etti Haham. Şalı, neredeyse yüzünü kapar bir biçimde başının üstüne çekmiş kavisli zeminin üzerinde bağdaş kurarak oturmuştu.

İçinde bulunduğu oda kasvetliydi ve onun kendini zayıf hissetmesine neden olan küçük makinelerin sesleriyle yankılanıyordu. Bu sesler bir dursa!

Rebecca önünde duruyordu. Elleri kalçalarındaydı ve yüzünde bir yılgınlık ifadesi vardı.

"Orada öyle durmasana!" diye emretti Haham. Şalın altından ona doğru bir bakış attı.

"Sen de karamsarlığa düşersen, biz kaybetmiş sayılmaz mıyız?" diye sordu Rebeca.

Sesinin tonu onu öfkelendirmişti ve bu istenmeyen histen hemen kurtulamamıştı.

Bana talimat vermeye cüret mi ediyor? Fakat bilge adamlar, bilgi alttan bile gelebilir dememişler miydi?

Haham, büyük bir titremeyle gelen iç çekişle sarsıldı ve şalını omuzlarına düşürdü. Rebecca ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

"Bir yok-odası" diye mırıldandı Haham. "Burada biz... saklanırız..." Bakışları yukarıda, koyu tavanda bir şeyler arar gibiydi. "En iyisi burada bile bundan söz etmemek."

"Konuşulamayan bir şeyden saklanıyoruz" dedi Rebecca.

"Fısıh bayramında bile kapıyı açık bırakamayız" dedi Haham. "O zaman Yabancı içeri nasıl girecek?"

"Bazı yabancıları istemiyoruz ki" dedi Rebecca.

"Rebecca." Başını önüne eğdi. "Sen bir mahkeme ve bir problemden daha betersin. Gizli İsrail'in bu küçük hücresi, senin sürgününü paylaşıyor, çünkü şunu anlamış bulunuyoruz..."

"Şunu söylemeyi keser misin! Bana olan hiçbir şeyi anlamış değilsin. Benim sorunum mu?" Ona iyice yaklaşarak eğildi. "Bu, bütün o geçmiş hayatlarla bağıntı halindeyken, hâlâ insan şeklini koruyabilmemdir."

Haham geri çekildi.

"Demek artık bizden biri değilsin! O halde bir Bene Gesserit'e mi dönüştün?"

"Bene Gesserit olduğum zaman bunu anlayacaksın. Beni, ben kendime nasıl bakıyorsam öyle göreceksin."

Kaşları, dik dik bakarcasına aşağıya çekildi. "Neden söz ediyorsun sen?"

"Bir ayna neye bakar, Haham?"

"Hımmm. Şimdi de bilmeceler, ha?" Ağzının kenarında belirsiz bir gülümseme seyirdi. Bir kararlılık bakışı gözlerine geri döndü. Odada etrafına bakındı. Burada sekiz kişiydiler; mekân bu kadar insanı barındıramazdı. Bir yok-odası! Kaçak olarak elde edilen eşyalarla ıstırap çekilerek kurulmuştu burası. O kadar küçüktü ki. On iki metre uzunluğundaydı. Bunu kendisi ölçmüştü. Şekli, yana yatmış antik bir fıçı gibiydi, kesiti yumurta biçimindeydi ve uçlardaki kapanan kısımlar yarı küre şeklindeydi. Tavan, başından bir

metre yükseklikteydi. Burada, merkezdeki en geniş nokta sadece beş metreydi ve zeminin ve tavanın kavisi, onu daha da dar gösteriyordu. Kurumuş yiyecek, geri dönüşüme uğramış su mevcuttu. Bununla yaşadıkları belliydi, fakat ne zamana kadar? Yerleri tespit edilemezse bir Standart Yıl kadar yaşayabilirlerdi. Haham cihazlarının güvenilirliğine inancı yoktu. Makinelerden tuhaf sesler geliyordu.

Bu deliğe sürünerek girdiklerinde akşam saatleriydi. Şimdi dışarısı kesinlikle karanlıktı. Peki ya adamlarının diğerleri neredeydi? Muhtemelen bulabildikleri herhangi bir sığınağa kaçmışlardı. Eski borçlarının ödenmesinden ve geçmiş hizmetleri karşılığında elde ettikleri onurlu bağlılıklardan faydalanıyorlardı. Bazıları yaşamayı başaracaktı. Belki de buradakilerden daha fazla yaşama şansları vardı.

Yok-odasının girişi, yanında tek başına duran bir bacanın bulunduğu, kül çukuru altında gizlenmişti. Bacanın takviye edilmiş madenleri içinde, dış görüntüleri bu mekâna aktaracak ridulyan kristali telcikleri bulunuyordu. Küller! Oda hâlâ yanmış şeylerin kokusuyla kaplıydı ve küçük dönüşüm odacığı yüzünden çoktan lağım kokmaya başlamıştı bile. Buraya tuvalet demek bile iyi niyetli bir yorum olurdu!

Birisi Haham'ın arkasından yaklaştı. "Arayıcılar geri dönüyorlar. Zamanında uyarıldığımız için şanslıyız."

Bu, odayı inşa etmiş olan Joshua idi. Kısa boylu, zayıf bir adamdı. İnce bir çeneye doğru daralan keskin bir üçgenimsi yüzü vardı. Koyu saçları, geniş alnını süpürüyordu. Bu dünyaya, içe dönük bir düşüncelilikle bakan, Haham'ın hiç güvenmediği geniş aralıklı kahverengi gözleri vardı. *Böyle konular hakkında, bu kadar çok şey bilemeyecek kadar genç görünüyor.*

"Demek geri dönüyorlar" dedi Haham. "Ama yine gelecekler. O zaman bizi şanslı olduğumuzu düşünmeyeceksin."

"Çiftliğe bu kadar yakın saklandığımızı düşünemezler" dedi Rebecca. "Arayıcılar çoğunlukla yağma peşindedirler."

"Bene Gesserit'i dinleyin" dedi Haham.

"Haham." Joshua'nın sesinde kuvvetli bir azarlama tonu vardı. "Sizden birçok kez, başkalarının hatalarını kendilerinden bile saklayanların takdis edildiğini duymamış mıydım?"

"Şimdi herkes öğretmenlik taslıyor!" dedi Haham. "Fakat biraz sonra ne olacağını bize kim söyleyebilir?"

Fakat yine de Joshua'nın sözlerindeki gerçek payını kabul etmek zorundaydı. *Kaçışımızdaki ıstırap beni tasalandırıyor. Bizim küçük 'diaspora'mız. Fakat Babil'den her tarafa saçılmayacağız. Bizler bir kasırga... kilerinde saklanacağız.*

Bu düşünce onu rahatlattı. *Kasırgalar gelip geçiciydi.*

"Yemeklerden kim sorumlu?" diye sordu. "Daha başlarken kendimizi karneye bağlamalıyız."

Rebecca, derin bir nefes alarak rahatladı. Haham, genişsalınımın her iki ucunda da çok kötüydü. Ya çok duygusaldı ya fazla entellektüeldi. Bir kez daha kendini kontrol altına almıştı. Bundan sonra entelektüel hale geçecekti. Bu da azaltılmalıydı. Bene Gesserit farkındalığı, Rebecca'ya, etrafındaki kişilere karşı yeni bir bakış açısı vermişti. Bizim Yahudi hassaslığımız. *Şu entellektüellere bir bakın!*

Bu, Rahibeliğe has bir düşünceydi. Entelektüel başarılara, hatırı sayılır bir güven besleyen herhangi biri için rizikolar büyüktü. Lampadas topluluğundan gelen onca delili inkâr edemezdi. Tereddüt ettiği zamanlar, Konuşucu bunu hemen ortaya sürüyordu.

Rebecca düşündükçe, anı düşlerinin peşinden gitmekten, neredeyse bir haz alıyordu. Eski zamanlarını bilmesi, onun kendi eski zamanlarını inkâr etmesine neden oluyordu. Şimdi bir saçmalık olduğunu bildiği, birçok şeye inanmak zorunda bırakılmıştı. Efsaneler ve ağzından ateş püsküren canavarlar; bunlar aşırı çocukça davranışların belirtisiydi.

"Tanrılar'ımız da, bizimle birlikte olgunlaşmalı."

Rebecca gülümsemesini bastırdı. Konuşucu, bunu ona sıkça yapıyordu – kendisinin ayrımsayacağınızı bilen biri tarafından kaburgalara küçük bir dürtüş.

Joshua aletlerin başına geri dönmüştü. Birisinin gıda marketlerinin kataloglarını gözden geçirdiğini gördü. Haham bunu normal bir yorgunlukla izliyordu. Diğerleri, kendilerini battaniyelere sararak, odanın karanlık ucundaki karyolaların üstünde uyuyorlardı. Bunları görünce, Rebecca, işlevinin ne olması gerektiğini anladı.Bizi sıkıntıdan kurtar.

"Oyun mu istiyorsunuz, efendim?"

Tavsiye edecek daha iyi bir şey bulana kadar bana kendi insanlarımdan bahsetme, Konuşucu.

Bu içsel konuşmalar hakkında daha ne söylerse söylesin, hiç şüphe yokki bütün parçalar birbiriyle bağıntılıydı – geçmiş bu odayla, bu oda da sonuçların yansımasıyla. Ve bu Bene Gesseritler'in hediyesiydi. *'Geleceği' düşünmeyin. Takdir-i İlahi? Peki o zaman sana doğumda verilen hürriyete ne oluyor?*

Rebecca, kendi doğumuna yeni bir ışık altında baktı. Bu hadise onu, bilinmeyen bir kadere doğru yola çıkarmıştı. Bu yol, görülemeyen tehlikeler ve mutluluklarla doluydu. Demek, nehirdeki bir dolambacı geçmişler ve saldırganları bulmuşlardı. Bir dahaki dolambaç, bir şelale veya huzur dolu bir güzellik uzantısı olarak ortaya çıkabilirdi. Önceden bilmenin sihirli çekiciliği burada yatıyordu; Muad'dib ve onun Tiran oğlu bu cazibeye yenik düşmüşlerdi. *Kâhin geleceği biliyor!* Lampadas güruhu ona, kâhinlere başvurmamayı öğretmişti. Bilinen, onu bilinmeyenden daha fazla kuşatabilirdi. Yeninin tatlılığı, içindeki sürprizlerde yatıyordu. Haham bunu görebilir miydi?

"Bundan sonra ne olacak; bunu bize kim söyleyebilir?" diye soruyor.

Bütün istediğin bu mu Haham? Duyacaklarından hoşlanmayabilirsin. Bunu sana garanti ediyorum. Kâhin konuşmaya başladığı an, geleceğin, geçmişinin bir kopyası haline gelir. Bu sıkıntı içinde nasıl da feryat edersin. Yeni olan hiçbir şey yok; hiçbir zaman. O bir anlık ifşayla her şey eskiyiverir.

"Fakat benim istediğim bu değildi!" Bunu söylediğini duyuyor gibiyim.

"Hiçbir gaddarlık, hiçbir vahşilik, hiçbir sessiz mutluluk veya patlayan sevinç, sana farkında olmadan uğrayamayacak. Kurt deliğindeki kaçkın bir tüp treni gibi, hayatın, son karşılaşma anına kadar hızla ilerleyecek. Arabanın içine sıkışmış bir pervane gibi, pencereye kanatlarını vuracak ve kaderin seni dışarı bırakmasını isteyeceksin. "Bırak, tüp sihirli bir şekilde yönünü değiştirsin. Bırak, yeni bir şeyler olsun! Gördüğüm kötü şeylerin gerçekleşmesine izin verme!"

Birdenbire, bunun, Muad'Dib'in çektiği meşakkat olabileceğini gördü. Dualarını kimin adına mırıldanmıştı?

"Rebecca!" Bu onu çağıran Haham'ın sesiydi. Joshua'nın şimdi bulunduğu yere gitti ve onun cihazlarının üzerindeki yansımada görünen, bu odanın dışındaki karanlık dünyaya baktı.

"Bir fırtına geliyor" dedi Haham. "Joshua'ya göre bu, kül çukurunu betonla kaplayacak."

"Bu iyi" dedi Rebecca. "Odayı buraya yapmamızın ve içeri girerken kapağı açık bırakmamızın nedeni de buydu."

"Peki ama nasıl dışarı çıkacağız?"

"Bunun için aletlerimiz var" dedi Rebecca. "Aletlerimiz olmasa bile her zaman ellerimizi kullanabiliriz."

Temel bir ilke, Koruyucu Misyonerliğe rehberlik eder: Yığınların amaçlı bir şekilde eğitilmesi.. Bu, önermenin hedefinin, doğrunun doğasını değiştirmek olduğu yolundaki inancımızın içine sağlam bir şekilde yerleşmiştir. Bu tür hadiselerde, zorlama yerine iktidarımızı kullanmayı tercih ederiz.

KANUN

Şerefli Ana davranışları hakkındaki görüntü ve kavramaların oluşmasından beri, yok-gemideki yaşam Duncan Idaho için tuhaf bir oyun haline gelmişti. Teg'in oyuna dahil edilmesi, sadece yeni bir oyuncunun takdimi değil, aynı zamanda yanıltıcı bir hamleydi.

Bu sabah konsolunun başında otururken, bu oyundaki unsurların, yaşlanan Başar'ın silahların usta-muhafızlığını yaptığı Bene Gesserit himayesi altındaki Gammu'da geçirdiği, gula çocukluğu ile paralellikler taşıdığını fark etti.

Eğitim. Bu, o zaman da şimdi olduğu gibi temel endişeydi. Ve çoğunlukla rahatsız edici olmayan yok-gemideki muhafızlar Gammu'da oldukları gibi hep vardılar. Ya da, dekorla sanatsal bir şekilde kamufle edilen casus cihazları mevcuttu. Gammu'dayken onlara yakalanmama konusunda ustalaşmıştı. Buradaysa, Sheeana'nın yardımıyla bunu bir sanat haline getirmişti.

Etrafındaki hareketlilik belirsiz bir fon haline dönüşmüştü. Muhafızlar silah taşımıyorlardı. Fakat bunlar genellikle, bir Aziz Anne ile birkaç kıdemli rahibe yardımcısından oluşuyordu. Silah taşımaya ihtiyaçları olduğuna onları inandıramazdınız.

Yok-gemideki bazı şeyler, özellikle büyüklük ve karmaşıklık, bir hürriyet yanılsamasına katkıda bulunuyordu. Gemi büyüktü. Ne kadar büyük olduğuna karar veremiyordu ama, bin adımdan daha uzun olan koridorlara ve katlara giriş izni vardı.

Tüpler ve tüneller, onu suspensuar ayaklarına nakleden erişim boruları, düşme olukları ve asansörler, geleneksel holler ve bir dokunuşta tıslayarak açılan (veya mühürlü kalan: Yasaklanmış!) kapaklarıyla geniş koridorlar – hepsi zihnine kilitleyeceği mekânlardı. Buraları onun için, muhafızların aksine, kendi sahası gibi özel yerlerdi.

Gemiyi gezegene indirip orada varlığını sürdürmek için gereken enerji, büyük bir sorumluluk gerektiriyordu. Rahibelik bu maliyeti sıradan bir şekilde ele alamazdı. Bene Gesserit maliyesinin deneticisi sadece parasal hesaplarla ilgilenmiyordu.

Solar veya diğer dövizler onlara göre değildi. Bene Gesseritler, insanlarına, yiyeceğe, vadesi bazen bin yılı bulan, karşılığı bazen sadakat bazen de mal olarak ödenen yatırımlar yapmışlardı.

Borcunu öde Duncan! Vadesi gelen senin senedin!

Bu gemi sadece bir hapishane değildi. Birkaç Mentat yansımasını ele almıştı. Ana konu: Burası Aziz Annelerin, yok-geminin insanın duyularını kargaşaya iten yeteneğini sıfırlamayı araştırdıkları bir laboratuvardı.

Yok-gemiden yapılmış bir oyun tahtası - hem bir bilmece hem de bir ağıl. Bunların hepsi üç tutsağı hapsetmek için mi? Hayır. Başka nedenler de olmalıydı.

Oyunun gizli kuralları vardı, bazılarını ancak tahmin edebiliyordu. Fakat Sheeana'nın da oyuna kendini vermesi güvenini tazeliyordu. *Onun kendi plânlarının olacağını biliyordum. Bu, Şerefli Ana tekniklerini çalışmaya başlayınca açığa çıktı. Herhalde benim elemanlarımı terbiye edecek!*

Sheeana, Murbella ve daha birçoğu—bundan önceki yaşamlarda tanıdığı insanlar ve özellikle Tiran—hakkındaki anılarının gizli bilgilerini istiyordu.

Ve ben Bene Gesseritler hakkında bilgi istiyorum.

Rahibelik onu en düşük etkinlik düzeyinde tutuyordu. Bu, Mentat yeteneklerinin geliştirilmesini engelliyordu. Neyseki emin merkezinde değildi. Odrade, sorularıyla başlarındaki beladan ipuçları verdiği zaman, hayal kırıklığı yaratan parçalar algılıyordu.

Bu, yeni önermeler ileri sürmek için yeterli miydi? Konsolunun görüntülemeyi reddettiği verilere erişimi olmadan asla.

Bu, onun da problemiydi. Lanet olsun onlara! Onların kutusu içindeki, başka bir kutu içindeydi. Hepsi de tuzağa yakalanmıştı.

Bir hafta önce bir öğleden sonra, Odrade onun konsolu yanında durmuş ve yumuşak bir şekilde, Rahibeliğin veri kaynaklarının onun erişimine açık olduğunu söylemişti. Evet, kayıtsızca ona yaslanıp arkasını konsola dayamış bir durumda, kollarını göğsünde kavuşturarak şurada durmuştu. Yetişkin Miles Teg'e olan benzerliği zaman zaman aca-

ip bir hal alıyordu. Ayakta durarak konuşma ihtiyacı (veya zorlaması) da bunlardan biriydi. Demir sandalyelerden de hoşlanmıyordu.

Odrade'nin amaç ve plânlarını son derece az kavrayabiliyordu. Ayrıca onlara güvenmiyordu da. Gammu'dan sonra bu imkânsızdı.

Yanıltma ve yem. Onu bu şekilde kullanıyorlardı. Dune'un gittiği yoldan gitmeme konusunda şanslıydı - Ölü bir posa. Bene Gesseritler tarafından tüketilmişti.

Böyle sinirli olduğu zamanlar, Idaho, konsolundaki sandalyeye gömülmeyi tercih ediyordu. Bazen burada saatlerce hareketsiz oturup, geminin güçlü veri kaynaklarının karmaşıklığını kavramaya çalışıyordu. Sistem, içindeki herhangi bir insanı tanımlayabiliyordu. *Demek, otomatik izleyicileri vardı.* Sistem kimin konuştuğunu, kimin istekte bulunduğunu ve kimin geçici olarak komutayı ele aldığını bilmek zorundaydı.

Uçuş devreleri, kilitleri kırma denemelerini yadsıyor. Bağlantı kesildi mi? Muhafızların söylediği buydu. Fakat geminin, devreleri kurcalayanı tanımlama yeteneği vardı işte anahtarının da burada saklı olduğunu biliyordu.

Sheeana yardımcı olur muydu acaba? Ona fazlaca güvenmek tehlikeli bir kumardı. Bazen Sheeana'nın onu konsolunda seyretmesi, Duncan'a Odrade'i hatırlatıyordu. *Sheeana, Odrade'in öğrencisiydi.* Bu ayıltıcı bir anıydı.

Gemi sistemlerini nasıl kullandığına neden bu kadar ilgi gösteriyorlardı? Bunu sanki bilmiyordu.

Burada geçirdiği üçüncü yılında, sistemin onun için veri saklamasını sağlamıştı ve bunu kendi tuşlarıyla yapmıştı. İzleyen iletişim gözlerine engel olmak için faaliyetlerini göz önünde saklamıştı. Sonradan tekrar çağırmak için açık girişler yapılmıştı fakat, bunlarda şifrelenmiş ikincil bir mesaj vardı. Bu, gemi sisteminin potansiyelini keşfederken

bir Mentat için kolaydı ve çoğunlukla bir hile olarak yararlıydı. Kendi verilerini, gizli bir tuzakla, tekrar elde edilmesi mümkün olmayan rastgele bir çöpe bağlamıştı.

Bellonda bundan şüphelenerek onu sorgulamış ve o da sadece gülümseyerek cevap vermişti.

Ben kendi tarihimi saklarım, Bell. Bir gula olarak dizi oluşturan yaşamların -ta gula olmadığım orjinal yaşamıma kadar uzanan hepsi. Bu deneyimler hakkında mahrem birçok şey hatırlıyorum: Dokunaklı anılar için bir boşaltma alanı.

Şimdi, konsolunun başında otururken, karmaşık hisler yaşıyordu. Tutsaklık onu sinirlendiriyordu. Boyutları ve zenginliği ne olursa olsun hapishane hapishaneydi. Epey bir zamandır buradan kaçmanın mümkün olduğunu biliyordu, ama Murbella ve onun içinde bulunduğu probleme ilişkin artan bilgisi, onu burada tutuyordu. Bu canavarca cihaz ve muhafızlar tarafından temsil edilen, o incelikli sistemin olduğu kadar kendi düşüncelerinin de tutsağıydı. Yokgemi bir cihazdı tabii. Bir aletti. Tehlikeli bir evrende görünmeden hareket etmenin bir yoluydu. Kendinizi ve niyetlerinizi önceden bilen araştırıcılardan dahi saklamanın bir metoduydu.

Birçok yaşamın biriktirilmiş becerileriyle çevresine çok bilmişlik ve toyluk ekranından baktı. Bir şeyi bildiğini düşünmek, kesinlikle kendini köreltmenin bir yoluydu. Öğrenmeyi yavaşça firenleyen büyümek değil, "bildiğimiz şeylerin" birikmesiydi. (Mentatlar böyle düşünürdü).

Rahibeliğin ona sağladığı yeni veri kaynakları (tabii bunlara güvenilebilirse) çeşitli sorulara neden oluyordu. Saçılma'da, Şerefli Analar'a karşı muhalefet nasıl örgütleniyordu? Açıkça görüldüğü üzere, tıpkı Şerefli Analar'ın Bene Gesseritler'i avladığı gibi, Şerefli Analar'ı avlayan gruplar da (onlara kuvvetler deme konusunda Idaho tereddüt ediyordu) mevcuttu. Gammu delillerini kabul ediyorsanız eğer onları da öldürmeliydiniz.

Ya Futarlar ve Terbiyecileri? Bir Mentat yansıması yaptı: İlk Saçılma'daki bir Tleilaxu yan çalışması, genetik düzenlemelerle uğraşmıştı. Görüntüde beliren ikili; acaba Futarlar'ı yaratan onlar mıydı? Acaba bu ikili Surat Oynatıcısı olabilirler miydi? Tleilaxu ustalarından bağımsız mıydılar? Saçılmada her şey yolunda değildi.

Lanet olsun! Daha fazla veriye, daha kuvetli kaynaklara ihtiyacı vardı. Şu anda elinde olan kaynaklar hiç de yeterli değillerdi. Kısıtlı bir amaç için kullanılan konsolu, daha büyük ihtiyaçlar için uyarlanabilirdi fakat adaptasyonları tekliyordu. Bir Mentat olarak adım atması gerekiyordu.

Kösteklendim ve bu da bir hata. Odrade bana güvenmiyor mu? O bir Atreides, lanet olsun ona! Onun ailesine borcum olduğunu biliyor.

Birden fazla hayat ve bu borç hiçbir zaman ödenmeyecek!

Sinirlendiğimi biliyordu. Aniden zihni bu konuya kilitlendi. Mentat sinirliliği. Bu bir aşama kaydetmek üzere olduğunun işaretiydi. Asal bir yansıma! Teg hakkında ona söylenmeyen bir şey var mı acaba?

Sorular! Sorulmamış sorularla kamçılanıyordu.

Bir bakış açısına ihtiyacım var! Bu bir mesafe meselesi değildi. Eğer sorularınızda az sayıda çarpılma varsa, içsel bir bakış açısına ulaşabilirdiniz.

Bene Gesserit deneyimlerinin bir yerinde (ve belki de Bell'in kıskançlıkla koruduğu Arşivler'de bile) kayıp parçacıklar mevcuttu. Bell bunu kabul etmeliydi. Bir Mentat yoldaşı, bu anın heyecanını bilirdi. Düşünceleri, mozaiğin içine yerleştirilmeye hazır, dört köşe küçük mermerlere benziyordu. Bu bir çözümleri elde etme sorunu değildi.

İlk Mentat öğretmeninin zihninde gürüldeyen sözlerini duyabiliyordu: *"Sorularınızı bir denge içinde kurun ve geçici verilerinizi terazinin yalnızca bir tarafına yükleyin. Çözümler, herhangi bir vaziyeti dengesiz kılar. Dengesizlikler de senin aramakta olduğun şeyi ortaya çıkarır."*

Evet! Duyarlı sorularla dengesizlikler kurmak, bir Mentat hokkabazlık numarasıydı.

Murbella'nın önceki gece söylediği bir şey – ne? Onunla beraber yataktaydılar. Tavana yansıtılmış zamanı gördüğünü hatırlıyordu: 09:47. Ve şöyle düşündü: *Bu yansıma enerji harcıyor.*

Zamanın içinden kesilip çıkarılmış olan bu kapalı mekânın, bu geminin, gücünün akıp gittiğini adeta hissediyordu. Hiçbir cihazın doğal geri plândan ayırt edemediği, taklitçi bir varolouş yaratan sürtünmesiz makinelerdi bunlar. Şimdi olduğu gibi gözlerden değil fakat önceleri bilmeden korunduğu, yedekte hazır bekletilme durumu bunun dışındaydı.

Murbella yanındaydı: Bu değişik bir güçtü, her ikisi de kendilerini birbirlerine yaklaştırmaya çalışan gücün farkındaydılar. Karşılıklı manyetizmayı bastıracak o güç! Sürekli yükselen o cinsel çekicilik.

Murbella konuşuyordu. Evet, bu doğru. Tuhaf bir şekilde kendini irdeleyiciydi. Murbella kendi hayatına yeni bir olgunlukla yaklaşıyordu. Bu, içinde büyüyen bir kudret, bir Bene Gesserit kendine güveni ve yükseltilmiş farkındalığıydı.

Duncan. Bu Bene Gesserit değişikliğini her fark edişinde Duncan kendini üzgün hissediyordu. *Ayrılma günümüz yaklaşıyor.*

Fakat Murbella konuşuyordu. "O (Odrade'e sık sık 'O' derdi) bana hep, sana olan aşkıma bir değer biçmemi söylüyor."

Bunu hatırlayan Idaho, tekrarına izin verdi.

"Bana da aynı şekilde yaklaştı."

"Sen ne diyorsun?"

"Odi et amo. Excrucior."

Dirseğinin üzerine yaslanarak kalktı ve ona baktı.

"Bu hangi dilden?"

"Leto'nun bana öğrettiği çok eski bir dil."

"Tercüme et." Otoriter bir tavır. Bu onun eski Şerefli Ana kişiliği.

"Ondan nefret ediyorum ve ona aşığım. Mahvoldum."

"Benden gerçekten nefret mi ediyorsun?" İnanmaz bir tavırla.

"Benim nefret ettiğim böyle bağlı olmak; kendimin efendisi olamamak."

"Mümkün olsaydı beni terk eder miydin?"

"Bu konudaki kararın, her geçen dakika tekrar tekrar oluşmasını istiyorum. Onun üzerinde kontrolum olsun istiyorum."

"Bu, taşlardan birinin oynatılamadığı bir oyuna benziyor."

İşte! Onun sözcükleri.

Hatırladıkça, Idaho kendini, mutlu olmaktan ziyade, uzun bir uykudan sonra aniden gözlerini açmış gibi hissetti. *Taşlardan birinin oynatılamadığı bir oyun. Bir oyun.* Onun yok-gemi ve Rahibeliğin burada yaptıkları hakkındaki görüşü buydu.

Karşılıklı konuşmanın dahası da vardı.

"Bu gemi bizim özel okulumuz" dedi Murbella.

Duncan, yalnızca aynı kanıda olduğunu belirtti, Rahibelik, onun Mentat kapasitesini verileri elemek ve geçmeyenleri görüntülemek için desteklemişti. Bunun sonunu algıladı ve ağır bir korku hissetti.

"Sen, sinir yollarını temizliyorsun. Sen, şaşırmaları ve zihnin gereksiz dağılmalarını engelliyorsun. Her Mentat'ın kaçınması için uyarıldığı, o tehlikeli üsluba cevaplarını tekrar yönlendiriyorsun.

"Burada, kendini kaybedebilirsin."

Öğrenciler, insan sebzeleri görmeye götürülüyordu; "Başarısız Mentatlar". Bunlar tehlikeyi göstermek için canlı tutuluyorlardı.

Oysa ne kadar da çekiciydi. Bu üsluptaki kudreti hissedebilirdiniz. *Gizli hiçbir şey yok. Her şey biliniyor.*

Bu korkunun ortasında, Murbella yatakta ona doğru dönerken, cinsel gerilimin patlama noktasına geldiğini hissetti.

Henüz değil! Henüz değil!

Onlardan birinde başka bir şey olduğu söyleniyordu. Neydi bu? Duncan, Rahibeliğin amaçlarını ortaya çıkarmak için, bir araç olarak mantığın sınırlarını düşünüyordu.

"Bunları sık sık analiz eder misin?" diye sordu Murbella.

Bunu söyleyişinde bir tuhaflık vardı; dile getirilmemiş düşüncelerine hitap etmişti. Zihinleri okuyabildiğini reddediyordu. "Seni şimdi okudum, benim gulacığım, Sen benimsin biliyorsun."

"Ve tersi de geçerli."

"Öyle, doğru." Şaka eder gibiydi fakat bunda daha derin ve zor anlaşılır bir şey gizliyordu. İnsan aklının herhangi bir analizinde uçurumlar vardı ve o bunu söylüyordu. "Nasıl davrandığını bildiğimizi düşünmek, olağanüstü davranışlar için sana birçok mazeret veriyor. "

Olağanüstü davranışlar için mazeret! Onun kendi mozaiğine yerleştireceği başka bir parça daha vardı. Bu oyundan biraz daha ama bu karşıtlar suç ve kötülüktü.

Murbella'nın sesi neredeyse ilham vericiydi. "Sanırım sen neredeyse her şeyi bir travmanın üzerine yatırarak rasyonelleştirebilirsin."

"Bütün bir gezegeni yakıp yıkmak gibi şeyleri mi rasyonalleştiriyorum?"

"Bunda, bütün kendi geleceğini gaddarca belirleme hissi var.. O kararlı tercihlerde bulunmanın aklı pekiştirdiğini ve baskı altında güvenebileceğin bir kimlik hissi verdiğini söylüyor. Aynı kanıda mısın, benim Mentat'ım?"

"Bu Mentat senin değil." Sesinde zorlama yoktu.

Murbella güldü ve tekrar yastığının içine gömüldü. "Rahibeler'in bizden ne istediğini biliyorsun değil mi, benim Mentat'ım?"

"Onlar çocuklarımızı istiyor."

"Oh, ama bundan çok daha fazlasını istiyorlar. Onlar, kendi irademizle rüyalarına katılmamızı istiyorlar."

Mozaiğin bir parçası daha!

Fakat bu rüyayı, Bene Gesseritler'den başka kim biliyordu ki? Rahibeler, maskelerinin altından küçük bir gerçeğin ortaya çıkmasına izin veren oyunculardı. Gerçek kişilikleri duvarlarla çevriliydi ve gereksinim duyuldukça azar azar dışarı bırakılıyordu.

"O eski resmi neden saklıyor ki?" diye sordu Murbella.

Idaho, midesinin sıkıştığını hissetti. Odrade ona, uyuma odasında sakladığı resmin bir hologram kaydını getirmişti. *Vincent van Gogh tarafından yapılmış 'Cordeville Köşkleri'.* Bir ay kadar önce gecenin büyüleyici bir saatinde onu yatağında uyandırmıştı.

"İnsanlığa olan inancımın dayanağını sormuştun; işte burada." Hologramı uykudan sisli gözlerinin önüne itivermiştim. Doğrulup, resmi anlamaya çalışarak bakmıştı. Onun derdi neydi acaba? Odrade çok heyecanlı görünüyordu. Hologramı elinden bırakırken, odanın bütün ışıklarını yaktı. Bu, odaya, sert ve yakın şekillere dair bir his verdi. Her şey, bir yok-gemide olması gerektiği gibi, belirsiz bir şekilde mekanikti. Murbella neredeydi? Beraber yatmışlardı.

Dikkatini hologram üzerinde topladı; resim, açıklanamaz bir biçimde ona dokunan resim sanki kendisini Odrade'ye bağlıyordu. *Bu, onun insanlığa olan inancının dayanağı mı?* Elinde tuttuğu hologram soğuktu. Odrade onu elinden aldı ve yandaki masanın üzerine koydu. Idaho ona burada bakarken, Odrade de bir sandalye bulup, onun başına yakın bir yere oturdu. Oturmak mı? Bir şey onu Idaho'ya yakın olmaya itiyordu!

"Bu, Eski Topraklarda, bir deli tarafından yapılmış" dedi; birlikte resmin kopyasına bakarlarken yanağını onunkine yaklaştırmıştı. "Ona bir bak! Kapsül içinde saklanmış insanlığa ait bir cevher."

Bir manzara resminde mi? Evet, lanet olası. O haklı.

Holograma bakıyordu. Şu harika renkleri Sadece renkler değildi harika olan. Resimdeki bütünlük de harikaydı.

"Birçok modern ressam bunun yapılışına gülecektir" dedi Odrade.

Odrade, o resme bakarken susamaz mıydı?

"Bu, nihai kaydedici olarak bir insan" dedi Odrade. "Sınırları zorlayan bir kişinin farkındalığında odaklanan, insan eli, insan gözü ve insan varlığı."

Sınırları zorlayan! Mozaiğin bir parçası daha.

"Van Gogh bunu, son derece ilkel materyal ve araçla yaptı." Sesi adeta sarhoş gibiydi. "Kullandığı boya maddelerini bir mağara adamı bile bilebilirdi! Üstünde çalıştığı kumaşı kendi elleriyle dokumuş olabilirdi. Aletlerini, kürk ve yabanıl dal parçalarından yapmış olabilirdi."

Hologramın yüzeyine dokundu; parmağı uzun ağaçların üzerinde bir gölge oluşturdu. "Kültür seviyesi bize göre olgunlaşmamış olduğu halde, ne ürettiğine bir bak!"

Idaho bir şeyler söylemesi gerektiğini hissediyordu fakat kelime bulamıyordu. Murbella neredeydi? Burada değil miydi?

Odrade geri çekildi ve sarf ettiği sözcükler Idaho'nun içine işledi.

"Bu resim, insanın içindeki vahşiliği, ne kadar kaçınmak için çaba harcarsanız harcayın insanlar arasında gerçekleşecek o olağandışılığı bastıramayacağımızı anlatıyor."

Idaho bakışlarını zorlukla hologramdan çevirdi ve konuşurken Odrade'in dudaklarına baktı.

"Vincent bize, Saçılma'daki yoldaşlarımız hakkında önemli bir şeyler söylüyor."

Öleli çok olan bu ressam mı? Saçılma hakkında mı?

"Onlar orada bir şeyler yaptılar ve bizim hayal edemeyeceğimiz başka şeyleri de yapmaya devam ediyorlar. Vahşi şeyler! Saçılma'ya uğramış nüfuslann patlayıcı büyüklüğü bunu garanti ediyor."

Murbella, ayaklan çıplak bir halde, yumuşak beyaz bornozunun kemerini bağlayarak, Odrade'in arkasından odaya girdi. Saçı duş yaptığı için ıslaktı.. Demek gittiği yer orasıydı.

"Baş Anne?" Murbella'nın sesi uykuluydu.

Odrade arkasını tam dönmeden, omzunun üzerinden konuştu.

"Şerefli Analar her vahşiliği önceden tahmin edip kontrol edebileceklerini düşünüyorlar. Bu saçmalık. Onlar kendi vahşiliklerini bile kontrol edemiyorlar."

Murbella, dolanarak yatağın ucuna dek geldi ve sorgulayan gözlerle Idaho'ya baktı. "Sanırım bir muhabbetin tam ortasında geldim."

"Denge. Anahtar bu" dedi Odrade.

Idaho dikkatini Baş Anne üzerinde tuttu.

"İnsanlar tuhaf yüzeyler üzerinde dengede durabilirler" dedi Odrade. "Tehlikeli olanlann üstünde bile. Buna 'akort etme' deniyor. Büyük müzisyenler bunu biliyorlar. Çocukken, Gammu'da seyrettiğim sörfçüler de bunu biliyorlardı. Bazı dalgalar seni devirebilir, fakat buna karşı hazırlıklısın. Sörfün üzerine tekrar binip bir daha denersin."

Açıklayamayacağı bir sebepten dolayı Idaho, Odrade'in söylediği başka bir şeyi düşündü: "Tavan arasında depomuz yok. Her şeyi geri dönüşüme uğratıyoruz."

Geri dönüşüm. Döngü. Dairenin parçaları. Mozaiğin parçaları.

Idaho rastgele avlanıyordu ve bundan daha iyisini de biliyordu. Bu bir Mentat yolu değildi. Geri dönüşüm. Demek Diğer Anı bir tavan arası deposu değil, geri dönüşüme uğratılabilmesi düşünülen bir şeydi. Bu, geçmişlerini, yalnızca yenilemek ve değiştirmek için kullandıkları anlamındaydı.

'Akort etme.'

Müzikten kaçındığını iddia eden birisi için garip bir ifadeydi bu.

Hatırlayarak, zihinsel mozaiğini hissetti. Her şey karmakarışık olmuştu. Hiçbir şey yerine oturmuyordu. Bunlar, bir araya gelmesi hiç de mümkün olmayan rastgele parçalardı.

Fakat gelmişlerdi!

Baş Anne'nin anısındaki ses devam etti. *Demek dahası da vardı.*

"Bunu bilen insanlar meselenin kalbine iniyorlar" dedi Odrade.

"Yaptığın işi düşünemeyeceğin konusunda seni uyarıyorlar. Bu başarısızlığa uğramanın emin yolu. Sen sadece yapmalısın!"

Düşünme. Yap. Anarşiyi hissediyordu. Onun bu sözleri Idaho'yu, Mentat eğitiminin dışındaki kaynakların üzerine fırlattı.

Bene Gesserit hilekârlığı! Odrade bunu, etkisini bilerek kasten yapmıştı. Onun, bazen Odrade'den yayıldığını hissettiği sevgi neredeydi? Böyle davrandığı birinin sağlığı için tasalanır mıydı acaba?

Odrade onlardan ayrılınca (Idaho onun gidişini fark etmemişti bile), Murbella yatağa oturdu ve dizini saran bornozunu düzeltti.

İnsanlar tuhaf yüzeyler üzerinde dengede durabilirler. Zihinde hareketlenmeler: Mozaiğin parçaları ilişki kurmaya çalışıyorlar.

Idaho evrende yeni bir akım hissetti. Görüntüdeki o iki garip insan mı? Onlar da bunun bir parçasıydı. Bunun böyle olduğunu, nedenini söyleyemediği halde biliyordu. Bene Gesseritler'in iddia ettiği şey neydi? "Bizler eski modaları ve eski inançları değişime uğratırız."

"Bana baksana!" dedi Murbella.

Bu Ses miydi? Tam değil ama Idaho şimdi onun, bunu denediğinden ve cadılık eğitimi aldığını kendisine söylemediğinden emindi.

Idaho, onun yeşil gözlerindeki yabancı bakışları gördü ve bu da ona, Murbella'nın daha önceki dostlarını düşündüğünü söylüyordu.

"Hiçbir zaman, Bene Gesseritler'den daha kurnaz olmaya kalkma, Duncan."

İletişim gözleri yüzünden mi böyle konuşuyordu?

Emin olamazdı. Bugünlerde onu etkileyen, gözlerinin ardındaki zekâydı. Onun büyüdüğünü hissediyordu. Adeta hocaları bir balonun içine üflüyorlar ve Murbella'nın zekâsı da, karnının yeni bir hayatla genişlemesi gibi büyüyordu.

Ses! Ona ne yapıyorlardı?

Bu aptalca bir soruydu. Ne yaptıklarını Idaho biliyordu. Murbella'yı ondan ayırıyorlar ve onu bir Rahibe haline getiriyorlardı. *Benim harika Murbella'm artık benim sevgilim değil.* Uzaktan uzağa, yaptığı her şeyi hesaplayan bir Aziz Anne o. Bir cadı. Bir cadıyı kim sevebilir?

Ben severim. Her zaman da seveceğim.

"Seni, kendi amaçları için kullanmak üzere, kör tarafından yakalamışlar" dedi Idaho.

Sözlerinin etkili olduğunu gördü. Bu gerçekten sonra, içine düştüğü tuzağı fark etti. Bene Gesseritler lanet olası bir biçimde kurnazdı. Murbella'yı Duncan'a bağlayan güç kadar manyetik olan unsurların, küçük imajlarını ona vere-

rek tuzağın içine çekmişlerdi. Bu bir Şerefli Ana için, ancak öfkelendirici bir farkına varış olabilirdi.

Biz, başkalarını tuzağa düşürürüz! Onlar bizi tuzağa düşüremez!

Fakat Bene Gesseritler bunu başarmışlardı. Onlar başka bir kategorideydiler. O neredeyse bir Rahibeydi. Niye bunu inkâr etsin ki? Dahası, Murbella onların yeteneklerini istiyordu. Bu gözaltı süresinin bitmesini ve bu geminin duvarları ötesinde hissettiği tam öğrenime geçmeyi istiyordu. Gözaltı süresinin neden hâlâ sürdüğünü bilmiyor muydu sanki?

Onun hâlâ, tuzaklarında çırpındığını biliyorlar.

Murbella, bornozundan sıyrıldı ve yatağın üstüne, onun yanına tırmandı. Henüz bir temas yoktu. Fakat bedenleri arasında savaşa hazır bir yakınlık hissi korunuyordu.

"İlk başta, onlar için Shheana'yı kontrol etmemi istiyorlardı" dedi Duncan.

"Beni kontrol ettiğin gibi mi?"

"Seni kontrol mü ediyorum?"

"Bazen senin bir komedyen olduğunu düşünüyorum, Duncan."

"Eğer kendime gülemiyorsam, mahvolmuşum demektir."

"Mizahi isteklerine de mi gülüyorsun?"

"İlk önce onlara." Ona doğru döndü ve sol göğsünü eline aldı, meme ucunun avucunun içinde sertleştiğini hissetti.

"Benim hiç sütten kesilmediğimi biliyor muydun?"

"Bütün o hayatların boyunca da mı!.."

"Birinde bile değil."

"Tahmin etmeliydim." Dudaklarında, yitip giden bir gülümseme belirdi ve birdenbire her ikisi de gülüyor ve çaresizce birbirlerine sarılıyorlardı. O anda:

Murbela "Lanet, lanet, lanet!" diye haykırdı.

"Kime bu lanet?" dedi Duncan, kahkahası dinerken zorlanarak birbirlerinden ayrıldılar.

"Kime değil, neye. Lanet olsun kadere!"

"Kaderin umurunda olduğunu sanmıyorum."

"Seni seviyorum ve eğer doğru dürüst bir Aziz Anne olacaksam bunu yapmamam gerekiyor."

Kendine acımaya ulaşan bu yolculuklardan Duncan hoşlanmıyordu. *O zaman şaka yap!*

"Sen zaten hiçbir şeye tam uygun olmadın." Duncan, karnının hamilelikten şişen kısmını okşuyordu.

"Ben uygunum!"

"Seni yaparlarken unuttukları bir kelime bu."

Murbella onun elini itti ve ona bakmak için doğruldu.

"Aziz Anneler hiçbir zaman aşık olmamalılar."

"Bunu biliyorum." *Elemim kendi kendini mi ifşa etti?*

Murbella kendi tasalarıyla haşır neşirdi. "Bahar Istırabına sıra gelince..."

"Aşk! Istırabın, seninle herhangi bir şekilde ilişkilendirilmesi fikrini hiç beğenmiyorum."

"Bundan nasıl kaçınabilirim ki? Çoktan akıntının içindeyim. Yakında hızımı arttıracaklar. O zaman çok hızlı gideceğim."

Duncan başını çevirmek istedi ama Murbella'nın gözleri onu yerine mıhlamıştı.

"Doğruyu söylüyorum, Duncan. Bunu hissediyorum. Bu bir bakıma hamilelik gibi. Öyle bir noktaya ulaşıyorsun ki artık kürtaj yapmak tehlikeli oluyor. Sonuna kadar gitmek zorunda kalıyorsun."

"Demek biz birbirimize aşığız?" Düşüncelerini zorla bir tehlikeden diğerine aktarıyordu.

"Ve onlar bunu yasaklıyorlar."

Duncan iletişim gözlerine baktı. "Bekçi köpekleri bizi izliyor ve onların azı dişleri var."

"*Biliyorum*, şu anda onlarla konuşuyorum. Benim sana duyduğum sevgi bir kusur değil. Kusur onların soğukluğu. Onlar tıpkı Şerefli Analar'a benziyorlar!"

Bu, taşlardan birinin oynatılamadığı bir oyundu.

Bunu bağırarak söylemek istedi, fakat iletişim gözlerinin ardındaki dinleyiciler, konuşulan sözlerden daha fazlasını duyabilirlerdi. Murbella haklıydı. Aziz Anneler'i aldatabileceğini düşünmek tehlikeli bir şeydi.

Murbella ona bakarken gözlerinin içinde bir şeyler perdelendi.

"Biraz önce ne kadar tuhaf görünüyordun." Idaho, ondan çıkacak Aziz Anne'yi tanımıştı.

Bu düşüncelerden kendini uzak tut!

Duncan'ın anılarının tuhaflığı hakkında düşünmek bazen Murbella'nın dikkatini dağıtıyordu. Önceki bedenlenmeleri, onu bir şekilde, Aziz Anneler'e benzetiyor diye düşündü.

"Birçok sefer öldüm."

"Bunu hatırlıyor musun?" Her zaman aynı soru.

Bekçi köpeklerinin tercüme edebileceği herhangi bir şey söylememeye dikkat ederek, Idaho başını salladı.

Önemli olan ölümler değil, tekrar uyanışlardır.

Bunlar da, tekrarlar yüzünden donuklaşmışlardı. Bazen bunları, gizli veri deposuna bile koymaya tenezzül etmiyordu. Hayır... bu, başka insanlarla olan eşsiz karşılaşmalarıydı; uzun bir tanışma kolleksiyonuydu.

Bu, Sheeana'nın ondan istediğini ilan ettiği bir şeydi.

"Samimi saçmalıklar. Bütün insanların istediği bir şey bu."

Sheeana ne istemiş olduğunu bilmiyordu. Bütün bu canlı karşılaşmalar yeni anlamlar yaratmıştı. Kalıpların içinde kalıplar vardı. Küçük şeyler, kimseyle – Murbella ile bile – paylaşamayacağı şekilde önem kazanıyordu.

Bir elin koluma dokunuşu. Bir çocuğun gülen yüzü. Bir saldırganın gözlerindeki parıltı.

Bunlar önemsiz dünyevi şeylerdi. Aşina bir ses şöyle diyordu: "Bu gece ayaklarımı dikip yığılacağım, benden hareket etmemi isteme."

Bunların hepsi onların bir parçası olmuştu. Karakterine yerleşmişlerdi. Yaşam onu ayrılmaz bir şekilde yapıştırmıştı ve bunu kimseye izah edemiyordu.

Murbella ona bakmadan konuştu. "Senin o eski yaşamlarında tanıdığın birçok kadın vardı."

"Onları hiç saymadım."

"Onları sevmiş miydin?"

"Onlar öldü, Murbella. Sana vaat edebileceğim tek şey, geçmişimde kıskanç hayaletlerin olmadığıdır."

Murbella parlama kürelerini söndürdü. Duncan gözlerini yumdu ve Murbella kollarının arasına yerleşirken karanlığın her yanı kapladığını hissetti. Onu sıkıca tuttu, buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. Fakat zihni kendi iradesinin dışına taştı.

Eski anıları ona bir Mentat hocasının sözlerini hatırlattı: *"En üyük uyum bile, kalp atışı kadar bir zamanda uyumsuzluk haline gelebilir. Mentatlar bu anlara neş'eyle bakmalıdırlar."*

O, neş'e hissetmiyordu.

Bütün o seri hayatlar, Mentat uyumluluğunu yadsır bir şekilde, içinde devam etmekteydiler. Bir Mentat, kendi evrenine, her an taze olarak gelirdi. Hiçbir şey eski değil, hiçbir şey yeni değil, hiçbir şey tarihi yapıştırıcılarla tutturulmamış, hiçbir şey tam anlamıyla bilinmiyor. Siz bir ağdınız ve yalnızca yakaladıklarınızı incelemek için vardınız.

Takılı kalan neydi? Bunlar için ne kadar iyi bir ağ kullandı?

Bu bir Mentat bakış açısıydı. Fakat Tleilaxular'ın, onu tekrar yaratmak için, bütün o gula-Idaho hücrelerini eklemiş olmalarına imkân yoktu. Ona ait hücre kolleksiyonunda boşluklar olmalıydı. Idaho bu boşlukların birçoğunu tanımlamıştı.

Ama benim anımda boşluk yok. Ben hepsini hatırlıyorum.

Duncan, zamanın ötesiyle bağıntısı olan bir şebekeydi adeta. *Görüntüdeki insanları da böyle görebiliyorum... ağın yardımıyla.* Bu, Mentat farkındalığının sağlayabileceği yegane açıklamaydı ve Rahibeler bunu tahmin etseler korkarlardı. O, kaç kere inkâr ederse etsin, onlar şöyle diyeceklerdi: "Bir Kuisatz Haderah daha! Öldürün onu!"

Bu yüzden kendi hesabına çalış, Mentat!

Mozaiğin parçalarının çoğu elindeydi. Fakat bunlar, yine de Mentatlar'ın çok değer verdiği o sorular topluluğuyla uyum içinde değildiler.

Taşlardan birinin oynatılamadığı bir oyundu bu.

Olağanüstü davranışlar için mazeretler.

"Onlar, kendi irademizle rüyalarına katılmamızı istiyorlar."

Sınırları zorla!

İnsanlar tuhaf zeminler üzerinde denge kurabilirler.

Akort yap. Düşünme. Yap.

Sanatların en iyisi hayatı, zorlayıcı bir şekilde taklit eder. Eğer taklit edilen bir rüya ise bu bir hayatın rüyası olmalıdır. Aksi takdirde, bağıntı kurabileceğimiz bir yer olmaz. Bağlantılarımız uyumsuz kalır.

Darwi Odrade

Öğleden sonrasının ilk saatlerinde, çölde güneye doğru yolculuk yaparken, Odrade kırsal kesimi, üç ay önce yaptığı önceki teftişe göre endişe verici bir biçimde değişmiş buldu. Yer taşıtlarını kullanma konusunda yaptığı seçimde kendini haklı hissetti. Kendilerini tozdan koruyan plas ile çerçevelenmiş görüntü, bu düzeyde daha fazla ayrıntı yansıtıyordu.

Daha kuruydu.

Kendi grubu, nispeten hafif olan bir araba kullanıyordu. Sürücüyle birlikte yalnızca on beş yolcu vardı. Zemin etkileşimi içinde olmadıkları zaman kullandıkları, karmaşık jet itkisi ve suspensuarlar mevcuttu. Sürtünmesiz zeminlerde,

saatte rahat üçyüz klick yapabiliyorlardı. İşgüzar Tamalane yüzünden fazlaca büyük olan refakat konvoyu, molalar için yiyecek, içecek ve değişmek için giysiler taşıyan bir otobüsle arkalarından takip ediyordu.

Sürücünün arkasında ve Odrade'in yanında oturan Streggi şöyle dedi: "Buralara biraz yağmur yağdıramaz mıyız, Baş Anne?"

Odrade ağzını fermuar gibi büzdü. Sessizlik en iyi cevaptı.

Yola çıkarken geç kalmışlardı. Hepsi yükleme rıhtımında toplanmış, harekete hazırken, Bellonda'dan bir mesaj gelmişti. Bu, son anda Baş Anne'nin kişisel dikkatini gerektiren bir felaket haberi dahaydı!

Böyle zamanlarda Odrade, yapabileceği tek şeyin resmi bir tercüman gibi davranmak olduğunu hissederdi. Sahnenin kenarına yürü ve onlara bunun ne anlama geldiğini söyle: "Rahibeler! Bugün, Şerefli Analar'ın dört gezegenimizi daha yok ettiğini öğrenmiş bulunuyoruz. Bu oranda küçülmüş durumdayız."

Geriye, Buzzell da dahil olmak üzere on iki gezegen kalmıştı; yüzü olmayan avcı, baltasıyla, o kadar daha yaklaşmıştı.

Odrade uçurumun, altında esnediğini hissetti. Bellonda'ya bu en son kötü haberi, uygun bir zamana kadar saklaması emredilmişti.

Odrade, yanındaki pencereden dışarı baktı. Böyle bir haber için uygun zaman nasıl olmalıydı acaba?

Güneye doğru, üç saatten fazla yol almışlardı; ısıyla parlaklaştırılmış yol, yeşil bir ırmak gibi önlerinde uzanıyordu. Bu geçit onları, ufuklara doğru uzanan meşelerle kaplı yamaçlara ulaştırıyordu. Meşeler, meyve bahçelerine göre, daha az el değmiş olan ekim alanlarında, cücemsi bir şekilde büyümeye bırakılmışlardı. Tepelere doğru çıkan kıvrımlı sıralar oluşturmuşlardı. Esas ekim alanı, var olan düzey çizgisi üzerine serilmişti; yarı taraçalar, uzun kahverengi çimenle belirsizleşmişti.

"Burada yer mantarı yetiştiriyoruz" dedi Odrade.

Streggi'de daha kötü haberler vardı. "Yer mantarlarının da başı dertte, Baş Anne. Yeterince yağmur yok."

Yer mantarı da mı kalmayacaktı? Odrade, arkadan bir İletişim rahibe yardımcısını çağırıp, İklim'e kuraklığın düzeltilip düzeltilemeyeceğini sordurma konusunda tereddüt etti.

Arkaya, yardımcılarına bir bakış attı. Her biri dört kişiden oluşan üç sıra halinde oturuyorlardı; gözlemleme gücünü genişletmek ve emirlerini yerine getirmek için seçilmiş uzmanlardı bunlar. Ve onları izleyen otobüse bir bakın! Rahibeler Meclisi'nde bulunan en büyük araçlardan birisiydi bu. En az otuz metre uzunluğundaydı! Ağzına kadar insanla doluydu. Etrafında ve üzerinde tozlar uçuşuyordu.

Tamalane, Odrade'in emri gereği arkada gidiyodu. Herkes, uyandırıldığında Baş Anne'nin aksi olabileceğini düşünüyordu. Tamalane çok fazla insan getirmişti. Fakat Odrade bunu değişiklik yapmak için çok geç olduğunda öğrenmişti.

"Bu bir teftiş değil. Resmen bir istila!" *Beni izle Tam. Biraz politik drama. Geçiş süresini kolaylaştırmak için.*

Dikkatini, arabadaki tek erkek olan sürücünün üzerine çevirdi. Clairby, suratsız bir taşıma uzmanıydı. Kasılmış bir yüz ve toprak rengine dönüşmüş bir ten. Odrade'in en sevdiği şoför. Hızlı, güvenilir ve kullandığı makinenin sınırlarının farkında olan biri.

Bir tepeyi aştılar; meşeler seyreldi ve yerine, bir topluluğu çevreleyen meyve bahçeleri ortaya çıktı.

"Bu ışıkta harika görünüyorlar" diye düşündü Odrade. Turuncu karolardan oluşan damları ve beyaz duvarlarıyla alçak binalar. Kemer gölgeli giriş caddesi yokuşun dibinde görülebiliyordu ve onun arkasındaki hatta, bölgesel inceleme ofislerinin bulunduğu yüksek merkezi yapı vardı.

Bu görüntü Odrade'in güvenini tazeledi. Topluluğa, çember biçimli meyve bahçelerinden sızan pus ve aradaki uzaklıkla yumuşayarak parıldayan bir görünüş veriyordu. Kış kuşağındaki dallar tanesizdi, fakat bunlardan en az bir mahsul daha almak mümkündü.

Rahibeliğin, çevresinden belirgin bir güzellik talep ettiğini, kendine hatırlattı. Bu, midenin ihtiyaçlarından eksiltmeden, duyulara destek sağlayan bir şımartmaydı.

Mümkün olan her yerde konfor... fakat gereğinden çok değil!

Odrade'in arkasından birisi şöyle dedi; "Sanırım, ağaçların bazıları yaprak vermeye başlıyor."

Odrade daha dikkatlice baktı. Evet! Koyu dal parçalarının üzerinde, küçük yeşillikler vardı. Kış burada kaymıştı.İklim Kontrol, mevsimlik kaydırmaları gerçekleştirmeye çalışırken, arada sırada engelleyemediği hatalar yapıyordu. Genişleyen çöl burada, çok çabuk yüksek ısılara neden oluyordu. Tek tük oluşan ılıman yamalar, ağaçların yaprak veya çiçek açmasını sağlıyor ve bunlar da aniden bastıran donla karşılaşıyorlardı. Ekim alanlarının, tepeden köke doğru kuruması fazlasıyla sıradan bir olay haline gelmişti.

Bir tarla danışmanı, tamamiyle çiçek açmış bir meyve bahçesinin, kar tarafından saldırıya uğramasını anlatan yansımalarla resimlendirdiği bir rapor için, eski bir terim olan 'Pastırma Yazı'nı arayıp bulmuştu. Odrade danışmanının sözlerinden içinde bir anının kıpırdadığını hissetmişti.

Pastırma yazı! Ne kadar da uygun!

Gezegenlerinin katlandığı meşakkat hakkında fazla bir görüş paylaşmayan Konsey'in üyeleri, uygunsuz sıcaklığın peşi sıra gelen yağmacı dona ait mecazı hatırlamışlardı: Sıcak havanın beklenmeyen geri dönüşü, akıncıların komşularını talan edebilecekleri bir zamandı.

Odrade hatırlarken, avcının baltasının soğukluğunu hissetti. *Ne kadar yakındaydı acaba?* Bir cevap aramaya cüret edemedi. *Ben bir Kuisatz Haderah değilim!*

Odrade, arkasını dönmeden Streggi ile konuştu. "Pondrille, denilen şu yer. Hiç oraya gittin mi?"

"Benim, rahibe yardımcısı olarak yetiştirildiğim merkez değildi, Baş Anne, fakat sanırım birbirlerine benziyorlardır."

Evet, bu topluluklar birbirlerine benziyorlardı: Meyve bahçeleri ve arsalara yerleştirilmiş çoğunlukla alçak binalar ve özel eğitim için yapılmış okul merkezleri. Aday Rahibeler için bir ön eleme sistemiydi; Central'e ağ inceliyordu.

Ponderille gibi toplulukların bazıları, vazifelerini sertleştirmeye odaklanmışlardı. Kadınları her gün, ağır amelelik için dışarı gönderiyorlardı. Pisliğe bulaşan ve meyveyle lekelenen eller, hayatlarının sonraki dönemlerinde kirli görevlerden nadiren kaçınıyorlardı.

Tozun içinden çıkmışlardı Clairby pencereleri açtı. Sıcaklık içeri doldu! İklim Kontrol ne yapıyordu acaba?

Pondrille'in eteklerindeki iki bina, bir tünel oluşturacak şekilde, caddenin bir kat üzerinden birleştirilmişlerdi. Odrade, uzay öncesi tarihten bir şehir kapısını tam olarak kopyalamak için yalnızca bir asmalı parmaklığa ihtiyaç olduğunu düşündü. Zırhlı şövalyeler, girişin bu karanlık sıcaklığını alışılmamış bulmayacaklardı. Bu, taşla görsel açıdan aynı olan koyu plastone ile tasvir edilmişti. Baş üzerindeki iletişim gözü delikleri, muhafızların pusuya yatarak bekledikleri yerlerdi.

Topluluğun uzun ve gölgeli girişi, gördüğü kadarıyla temizdi. Bene Gesserit topluluklarında burun delikleri, çürüme ve diğer kokular tarafından nadiren rahatsız edilirdi. Gecekondu semtleri yoktu. Kaldırımlarda aksayarak yürüyen çok az topal mevcuttu. Tenlerin çoğu sağlıklıydı. Dirayetli yönetim, sağlıklı bir nüfusu mutlu kılıyordu.

Bizim de özürlülerimiz var. Ve hepsi de fiziksel özürlü değil.

Clairby arabayı, gölgeli sokağın çıkışına park etti ve hepsi indiler. Tamalane'in otobüsü arkalarında durdu.

Odrade, pasaj girişinin sıcaktan kurtulmak için uygun olacağını ummuştu. Fakat doğanın aksiliği bu mekânı fırına çevirmişti ve aslında ısı burada artıyordu. Merkezi meydanın berrak ışığın içinden geçtiğine seviniyordu. Burada vücudundan boşanan ter, birkaç saniyelik serinliğe neden olmuştu.

Ferahlama yanılsaması hızla geçti ve güneş, başını ve omuzlarını kavurdu. Vücut ısısını ayarlamak için metabolik kontrole başvurması gerekti.

Merkezi meydandaki yansıtıcı dairede su fıskıyesi şapırdıyordu; kısa bir zaman sonra bitmek zorunda kalacak bir gösteriydi bu.

Ama şimdilik kalsın! Moral meselesi!

Yoldaşlarının onu takip edişini duydu, "uzun süre aynı pozisyonda oturmaktan" kaynaklanan iniltileri olağandı. Meydanın uzak tarafından aceleyle yaklaşan karşılama delegasyonunu görebiliyordu. Odrade, Pondrille'in önderi olan minibüsün içindeki Tsimpay'ı tanıdı.

Streggi'nin dışındaki Baş Anne'nin bütün diğer yardımcıları, fıskıyeli plazanın mavi karoları üzerine doğru ilerlediler. Streggi, Odrade'in omzunun yakınında duruyordu. Tamalane'in grubu da şapırdayan suyun çekiciliğine kapılmıştı. "Bunların hepsi, kadim olduğu için hiçbir zaman tamamen terk edilemeyecek insan rüyasının parçaları" diye düşündü Odrade.

Verimli tarlalar ve elverişli su – susamayı giderecek ferahlamayı sağlamak için yüzünüzü içine batırabileceğiniz berrak ve içilebilir su.

Ve gerçekten de grubun bazı üyeleri fıskıyenin başında aynen bunu yapmaktaydılar. Yüzleri ıpıslak parıldıyordu.

Pondrille delegasyonu, fıskıyeli meydanın mavi karoları üzerinde, Odrade'in yanında durdular. Tsimpay beraberinde, üç Aziz Anne ve beş yaşlıca rahibe yardımcısı getirmişti.

Bütün rahibe yardımcıları, Odrade'in gözlemlerine göre, ıstıraba yakındılar. Bakışlarındaki doğrudanlık sınavın farkında olduklarını gösteriyordu.

Tsimpay, Odrade'in öğretmen olarak geldiği Central'de seyrek olarak gördüğü biriydi. Sağlıklı bir görünüşü vardı: Koyu kahverengi saçları bu ışığın altında kırmızımsı bir siyah renk almıştı. Dar yüzü, sertliği içinde adeta kasvetliydi. Çehresi, kalın kaşlarının altındaki tamamen masmavi gözlerine ortalanmıştı.

"Sizi gördüğümüz için mutluyuz, Baş Anne." Bunu yürekten söylemiş gibi bir hali vardı.

Odrade asgari bir jest olarak başını öne eğdi. *Seni duyuyorum. Beni gördüğünüze neden bu kadar sevindiniz?*

Tsimpay durumu anladı. Yanında durmakta olan çukur yanaklı, uzun boylu Aziz Anne'ye işaret etti. "Fali'yi, Meyve Bahçeleri Bayanını hatırladınız mı? Fali kısa bir zaman önce, bahçıvanlardan oluşan bir delegasyonla bana geldi. Ciddi bir şikayetleri var."

Fali'nin yanık yüzü biraz gri gibi görünüyordu. *Fazla mı çalışmışlardı?* Keskin bir çenenin üzerinde ince bir ağzı vardı. Tırnaklarının içi toprak doluydu. Odrade bunu onaylayarak fark etti. *Toprağı eşeleme işine karışmaktan korkmadığı belliydi.*

Bir bahçıvanlar delegasyonu. Demek şikayetlerde bir artış vardı. Bu ciddi bir şey olmalıydı. Bunu Baş Anne'nin üzerine yüklemek Tsimpay'ın yapacağı bir şey değildi.

"Anlat bakalım" dedi Odrade.

Fali, Tsimpay'a bir bakış attıktan sonra delegasyon başkanlarının vasıflarını bile dile getiren uzun bir öyküye başladı. Bunların hepsi tabii ki iyi insanlardı.

Odrade nereye varılacağını fark etti. Bu kaçınılmaz sonuçla ilgili, birçok konferans yapılmıştı. Tsimpay bazılarına dinleyici olarak katılmıştı. Halkımıza bu değişikliği (belki de henüz mevcut bile olmayan) hayali bir kum solucanının gerekli kıldığını nasıl açıklayabilirdiniz? Bunun bir "daha fazla yağmur" konusu olmaktan ziyade, gezegenin toplam hava durumunun tam kalbine giden bir mesele olduğunu çiftçilere nasıl izah ederdiniz? Buraya yağacak daha çok yağmur, yükseklerdeki rüzgârların yolundan saptırılması anlamına gelebilirdi. Bu ise daha sonra başka yerlerde rahatsız edici olmanın yanısıra tehlikeli de olacak değişikliklere yol açacak nem yüklü sirokoların oluşmasına neden olacaktı. Yanlış koşullara girerek kasırgalar oluşturmak çok kolaydı. Bir gezegenin iklimi, kolay ayarlamalarla halledilebilecek basit bir olgu değildi. *Bazen ben de böyle isteklerde bulunmuştum.* Ve her defasında da, taranması gereken büyük bir denklem söz konusuydu.

"Gezegen son oyunu kullanıyor" dedi Odrade. Bu, insanlığın yıkılabileceğine dair Rahibeliğin sakladığı eski bir anıydı.

"Dune'un hâlâ kullanabileceği bir oyu var mı?" diye sordu Fali. Sorusunda, Odrade'in tahmininden de fazla bir burukluk vardı.

"Sıcaklığı hissedebiliyorum. Gelirken, meyve bahçelerinin yapraklarını gördük" dedi Odrade. *Seni endişelendiren şeyin ne olduğunu biliyorum, Rahibe kardeşim.*

"Bu yıl ürünün bir kısmını kaybedeceğiz" dedi Fali. Sözlerinde suçlama vardı. *Bu senin kabahatin!*

"Delegasyonuna ne söyledin?" diye sordu Odrade.

"Çölün büyümek zorunda olduğunu ve İklim Kontrol'ün bizim söylediğimiz ayarlamaları artık yapamayacağını söyledim."

Gerçek. Makul tepki. Sık sık olduğu gibi yeterli değil ama şu anda ellerinde olan yegane şey. Yakında bir çöküntü bekleyebiliriz. Bu süre zarfında da, daha çok delegasyonlar ve ürün kaybı tabii.

"Bizimle çay içer misiniz, Baş Anne?" Diplomat olan Tsimpay araya girmişti. *Nasıl tırmandığını görüyorsunuz, değil mi, Baş Anne? Fali, şimdi meyve ve sebzelerle ilgilenmeye gidecek. Burası ona uygun olan yer. Mesajı da iletilmiş durumda.*

Streggi boğazını temizledi.

Bu lanet olası hareket bastırılmalı! Fakat anlamı açıktı. Streggi onların programının başına geçirilmişti. Yola çıkmamız lâzım.

"Yola geç çıktık" dedi Odrade. "Bacaklarımızı açmak ve tek başınıza halledemeyeceğiniz sorunlarınızın olup olmadığını görmek için durduk."

"Bahçıvanları biz ele alırız, Baş Anne."

Tsimpay'ın canlı tonu, sözlerinden daha fazlasını ifade ediyordu. Odrade neredeyde gülümsedi. *İstersen teftiş et, Baş Anne. İstediğin yere bak. Pondrille'de Bene Gesserit düzenini bulacaksın.*

Odrade, Tamalane'in otobüsüne bir göz attı. Yolcuların çoğu klimalı yerlerine geri dönüyorlardı. Tamalane kapıda, duyabilecek bir uzaklıkta duruyordu.

"Seninle ilgili iyi raporlar alıyorum, Tsimpay" dedi Odrade. "Bizim araya girmemize, ihtiyacın yok. Fazlasıyla kalabalık içinde işlerine karışmak istemiyorum." Bu son cümleyi, herkesin kesinlikle duyabilmesi için yüksek sesle söyledi.

"Geceyi nerede geçireceksiniz, Baş Anne?"

"Eldio'da."

"Epey bir zamandır oraya gitmedim, ama denizin çok daha küçüldüğünü duydum."

"Üstten yapılan uçuşlar, duyduklarını doğruluyor. Bizim geldiğimizi onlara bildirmene gerek yok, Tsimpay. Zaten biliyorlar. Onları bu istilaya hazırlamak zorundaydık."

Meyve Bahçeleri Bayanı Fali ileri doğru küçük bir adım attı. "Baş Anne, eğer biz sadece..."

"Bahçıvanlarına söyle, Fali, iki seçenekleri var. Homurdanarak, Şerefli Analar'ın gelip onları köleleştirmelerini beklemek ya da Saçılma'ya gitmeyi tercih etmek."

Odrade arabasına döndü ve kapıların kapanıp yola çıkılmasına kadar, gözlerini yumarak oturdu. Şimdi gözleri açıktı. Çoktan Pondrille'den çıkmışlar ve güneydeki çember biçimli meyve bahçelerinin içinden geçen camsı yola ulaşmışlardı. Arkalarında enerji yüklü bir sessizlik vardı. Rahibeler, Baş Anne'nin, geride bıraktıkları yerdeki davranışlarını derin bir biçimde sorguluyorlardı. Bu yetersiz bir karşılaşmaydı. Rahibe yardımcıları da havaya girmişlerdi. Streggi'nin yüzü asıktı.

Bu hava dikkate alınmalıydı. Artık sözler şikayetleri gidermeye yetmiyordu. İyi günler, daha aşağı standartlarla ölçülüyordu. Herkes sebepleri biliyordu, fakat değişiklikler bir odaklanma noktası olarak kalmıştı. Bunlar görülebilir haldeydiler. İyi bir sebebiniz olmadan Baş Anne'den şikayet edemezdiniz, ama hava durumu hakkında homurdanabilirdiniz.

Bugünü neden bu kadar soğuk yaptılar acaba? Neden benim dışarıda olduğum bu günü seçtiler? Çıktığımızda yeterince ılıktı, bir de şimdi bakın! Doğru dürüst giysim bile yok!

Streggi konuşmak istiyordu. *Zaten onu bunun için yanımda getirmiştim.* Fakat, zorunlu yakınlık Baş Anne'ye olan saygıyı eritince, Streggi boşboğaz biri olmuştu.

"Baş Anne, bir konuda açıklama için el kitaplarına bakıyordum ki..."

"El kitaplarından sakın!" Hayatı boyunca bu sözleri kaç kere sarf etmiş veya duymuştu? "El kitapları alışkanlıklara neden olur."

Streggi, sık sık alışkanlıklar hakkında eğitilmişti. Bene Gesseritler'de de alışkanlıklar vardı. Halk bunları "cadılara özgü bir davranış olarak" muhafaza ediyordu. Fakat, başkalarının davranışları önceden tahmin etmesine neden olan kalıplar, dikkatlice kesilip atılmalıydı.

"O zaman neden el kitaplarımız var, Baş Anne?"

"Onları, aksini ispat etmek için bulundururuz. Kanun acemiler ve ilk öğretimde olanlar içindir."

"Ya tarihler?"

"Kayıtlı tarihlerin bayağılığını her zaman dikkate al. Bir Aziz Anne olarak, her yeni anda tarihi tekrar öğreneceksin."

"Gerçek içi boş bir maşrapadır." Hatırladığı bu vecizeden gurur duyuyordu.

Odrade neredeyse gülümsedi.

Streggi bir mücevher.

Bu uyarıcı bir düşünceydi. Bazı değerli taşlar içlerindeki saflığı bozan unsurlarla tanımlanabilirdi. Uzmanlar, taşlardaki bu murdarlığın haritasını çıkarırlardı. Bu gizli bir parmak iziydi. İnsanlar da böyleydi. Onları çoğu kez bozukluklarıyla bilirdiniz. Parlak yüzey size çok az şey anlatırdı. İyi bir tanımlama için derinlere bakıp, saflığı bozan unsurları görmeliydiniz. Bütün varlığın mücevher niteliği buradaydı. Saflığını bozan unsurlar olmasa Van Gogh ne olurdu acaba?

"Sizlerin Istırap'tan önceki rehberiniz, dirayetli siniklerin yorumları, onların tarih hakkında söylediği şeyler olmalı, Streggi. Bundan sonra sen de bir sinik haline dönüşürsün ve kendi değerlerini keşfedersin. Tarih sana şimdilik, zaman ve bir şeylerin olduğuna dair bilgi veriyor. Aziz Anneler, bu bir şeyleri araştırıp, tarihçilerin önyargılarını öğreniyorlar."

"Hepsi bu mu?" Derin şekilde içerlemiş bir halde. *Neden benim zamanımı böyle ziyan ettiler acaba?*

"Birçok tarihçe, bir güçlü grubu veya diğerini memnun etmek için yazılmış olduğundan, çoğunlukla değersizdir. Gözlerinin açılmasını bekle, canım kardeşim. Bizler en iyi tarihçileriz. Biz oradayız."

"Ve bakış açım her gün değişecek, öyle mi?" Kendi kendini sorgular bir halde.

"Bu, Başar'ın, aklımızda hep taze bir biçimde saklamamızı istediği bir ders. Geçmiş, gelecekle tekrar tercüme edilmeli."

"Bundan zevk alacağımı hiç sanmıyorum, Baş Anne. O kadar çok ahlâkî karar var ki."

Ahh, bu mücevher olayı tam kalbinden vurdu ve gerçek bir Bene Gesserit gibi aklında olanı söyledi. Streggi'nin, saf olmayan unsurları arasında, harikulade yüzeyler var.

Odrade, yana doğru, düşünceli rahibe yardımcısına baktı. Uzun zaman önce Rahibelik, her Rahibe'nin kendi ahlâkî kararlarını alması gerektiği yolunda bir hüküm getirmişti. *Kendi sorularınızı sormadan hiçbir önderi izlemeyin.* Gençlerin ahlâkî koşullandırılması bu yüzden en yüksek önem sırasına sahipti.

Bundan dolayı, aday Rahibeleri çok gençken sistemimize dahil ederiz. Ve bu, Sheeana'nın içine ahlâkî bir kusurun sirayet etmesinin sebebi olabilir. Onu çok geç dahil etmiştik. Duncan ve o, elleriyle gizlice ne konuşuyorlar acaba?

"Ahlâkî kararlar her zaman kolay tanınırlar" dedi Odrade. "Onları, şahsi çıkarların terk edildiği yerde bulabilirsin."

Streggi huşu içinde Odrade'e baktı. "Kimbilir bu ne kadar cesaret ister!"

"Cesaret değil! Ümitsizlik bile değil. Bizim yaptığımız, temeline indiğinde doğal olandır. Bunlar, başka seçenek kalmadığı için yapılan şeylerdir."

"Bazen kendimi çok cahil hissetmeme neden oluyorsunuz, Baş Anne."

"Harika! Bu erdemin başlangıcı. Birçok cehalet çeşidi vardır, Streggi. Bunların en alçağı, onları incelemeden kendi isteklerine uymaktır. Bunu bazen bilinçsizce yaparız. Duyarlılığını bilmelisin. Bilinçsizce yaptıklarından kork. Her zaman şu soruyu sor: 'Şunu yaparken ne elde etmeye çalışıyorum?'"

Eldio'dan önceki son tepeyi aştılar ve Odrade rahat bir nefes aldı.

Arkalardan birisi "İşte deniz!" diye mırıldandı.

Denize bakan bir kavisteki geniş dönemeçte Odrade, "Burada dur!" diye emretti. Clairby bu yeri tanıyordu ve hazırlıklıydı. Odrade ona sık sık burada durmasını söylerdi. Clairby, Odrade'in istediği yerde arabayı durdurdu. Durma sırasında arabadan gıcırtılı bir ses yükseldi. Otobüsün arkalarında durduğunu ve birinin yüksek sesle yolculara "Şuraya bakın!" diye bağırdığını duydular.

Eldio, Odrade'in solunda, aşağıda uzanıyordu: Zarif binaların bazıları uzun boruların üzerinde zeminden kaldırılmıştı, altlarından ve içlerinden rüzgâr akıp geçiyordu. Burası yeterince güneydeydi ve Central'ın yuvalandığı yüksekliklerden epey aşağıda olduğu için daha sıcaktı. Eldio'nun nüfusuna enerji sağlayan dikey eksenli değirmenler, binaların köşelerinde dönüyorlar ve uzaktan oyuncak gibi görünüyorlardı. Odrade bunları Streggi'ye gösterdi.

"Bunları, başkaları tarafndan kontrol edilen karmaşık bir teknolojiye olan esaretten kurtulmak için düşündük."

Odrade konuşurken, dikkatini sağa doğru kaydırdı. Deniz! Bir zamanlarki harikulade genişliğin acı verecek kadar küçültülmüş bir kalıntısıydı artık. Deniz Çocuğu'nu gördükleri mutsuz etmişti.

Ilık buhar denizden yükseliyordu. Kuru tepelerin donuk moru, suyun en uzak köşesinde, ufkun bulanıklaşmış bir taslağını çiziyordu. İklim Kontrol'un, doyurulmuş havayı dağıtmak için rüzgâr estirdiğini gördü. Sonuç, bu elverişli noktanın altında uzanan çakıllı sahile vuran, köpüklü ve çırpıntılı dalgalardı.

Odrade, burada bir zamanlar, balıkçı köylerinden oluşmuş bir zincirin bulunduğunu hatırladı. Şimdi deniz çekilmiş olduğundan, köyler tepelerin yukarısında kalmışlardı. Bir zamanlar bu köyler sahil boyunca renkli bir vurgu oluşturuyorlardı. Buradaki nüfusun büyük bir kısmı Saçılma'ya sevk edilmişti. Geride kalan insanlar, gemilerini denize götürüp getirmek için bir tramvay yapmışlardı.

Odrade, bunu onayladı ve kederlendi. Enerji tasarrufu. Birdenbire durumun ümitsizliğini fark etti. Burası, insanların ölmek için sevk edildikleri Eski İmparatorluk'daki huzur evlerine benziyordu.

Buranın da ölmesi için ne kadar zaman geçecekti?

"Deniz çok küçük!" Bu, arabanın arkasından gelen bir sesti. Odrade onu tanıdı. Bir Arşiv memuru. Bell'in lanet olası casuslarından birisi.

Odrade, öne doğru eğilerek Clairby'nin omzuna hafifçe dokundu. "Bizi aşağı sahile, altımızdaki şu küçük körfeze götür. Hâlâ varken, denizde yüzmek istiyorum."

Streggi ve iki başka rahibe yardımcısı, küçük körfezin sıcak sularında ona eşlik ettiler. Diğerleri ya kıyıda yürüdüler ya da bu tuhaf manzarayı otobüsten veya arabadan seyrettiler.

Baş Anne çırılçıplak denizde yüzüyordu!

Odrade onu saran enerji dolu suyu hissetti. Yüzme vereceği karar ve emirler için gerekliydi.

Gezegenin ılıman yaşamının bu son günlerinde, bu son büyük denizin ne kadarını korumaya güçleri yetecekti? Çöl geliyordu – kaybedilen Dune ile benzeşmek üzere tamamiyle çölleşme söz konusuydu. *Eğer baltalı avcı bize zaman verirse.* Tehdit çok yakın ve uçurum çok derin görünüyordu. *Lanet olsun bu vahşi yeteneğe! Neden bilmek zorundayım ki?*

Deniz Çocuğu ve dalgaların hareketi, yavaşça onun denge hissini yerine getirdiler. Bu su kütlesi büyük bir karmaşıklık oluşturuyordu – burası sağa sola dağılmış küçük deniz ve göllerden daha önemliydi. Buradan önemli oranlarda buhar yükseliyordu. Bu da, İklim Kontrol'ün güç bela denetlediği yönetiminin, istenmeyen sapmalarını şarj edecek enerji demekti. Hepsinin ötesinde, bu deniz hâlâ Rahibeler Meclisi'ni besliyordu. Bir iletişim ve toplu taşıma yoluydu. Deniz taşımacılığı en ucuzuydu. Enerji masrafları, kararlarındaki diğer kalemlerle denge içinde olmalıydı. Deniz maalesef yok olacaktı. Bu kesindi. Büyük nüfuslar yer değiştirmeyle karşı karşıyaydılar.

Deniz Çocuğunun anıları araya girdi. Nostalji. Bu, doğru karar vermenin yollarını tıkıyordu. *Deniz hangi hızla yok olmalı?* Soru buydu. Kaçınılmaz olan yer değiştirme ve tekrar yerleşme bu karara bağlıydı.

En iyisi bunun bir an önce yapılmasıydı. Acılar, geçmişimize sürgün edilecekti. Hadi işimize bakalım!

Odrade, sığ bölgelere doğru yüzdü ve şaşkın Tamalane'e baktı. Tam'ın elbisesinin etekleri beklenmeyen bir dalganın sıçrattığı suyla koyulaşmıştı. Odrade, bu küçük dalgalardan korunacak şekilde başını kaldırmıştı.

"Tam! Denizi en hızlı bir şekilde elden çıkar. İklim Kontrol'ün hızlı bir sudan arındırma plânı uygulamasını sağla. Yiyecek ve Taşıma da bu plâna dahil edilmeli. Son plânı, her zamanki gözden geçirmeden sonra onaylarım."

Tamalane konuşmadan arkasını döndü. Kendisine eşlik etmeleri için uygun rahibe yardımcılarını yanına çağırdı. Bunları yaparken Baş Anne'ye sadece bir kez bakmıştı. *Gördünüz mü? Gerekli kadroyu yanımda getirmekle ne kadar haklıymışım!*

Odrade sudan çıktı. Islak kum ayağının altında gıcırdıyordu. *Yakında kuru kum olacaklardı.* Havluyla kurulanmaya gerek duymadan giyindi. Giysiler tenine rahatsız edici bir şekilde yapıştı ama o bunu dikkate almadı. Ardındaki denize bakmadan, diğerlerinden uzağa doğru kıyıda yürümeye koyuldu.

Anı hediyeleri, geçmişteki mutlulukları uyandırmak için, zaman zaman ele alınan şeyler olarak kalmalıydılar. Hiçbir mutluluk kalıcı değildi. Her şey geçiciydi. "Bu da geçer" sözü canlı evrenimizdeki her şeye uygulanabilirdi.

Sonunda, harçlı ve seyrek bitkili toprağa dönüştüğü yerde, arkasını dönerek biraz önce lanetlediği denize baktı.

Kendi kendine, önemli olan yegane şeyin hayatın kendisi olduğunu söyledi. Ve hayat tekrar yaratılmanın itici gücü olmaksızın varlığını sürdüremezdi.

Kalım mücadelesi. Çocuklarımız sağ kalmayı başarmalıydılar. Bene Gesserit yaşamalıydı.

Hiçbir tek çocuk bütünlükten daha önemli değildi. Bunu, kendi derinliklerinden onunla konuşan tür olarak tanımlayarak kabullendi. Bu varlıkla ilk kez Deniz Çocuğu olarak karşılaşmıştı.

Odrade, arabalarına dönüp Eldio'ya doğru yola çıkmaya hazırlanırken, Deniz Çocuğu'nun son kez bu tuzlu havayı koklamasına izin verdi. Gittikçe sakinleştiğini hissediyordu. Bu gerekli denge bir kez öğrenildi mi, onu korumak için denize ihtiyaç kalmıyordu.

Sorularınızı toprağın içinden çıkarın ki kökleri görünsün. Bu da daha çok soru demek olacaktır!

Mentat Zensufi

Dama havasını bulmuştu.

Örümcek Kraliçe!

Cadıların ona taktığı adı sevmişti. Junction'daki bu yeni kontrol merkezi, şebekesinin kalbiydi. Binanın dış görünüşü onunla hâlâ uyumlu değildi. Tasarımında çok fazla, Lonca kendini beğenmişliği vardı. Tutucuydu. Fakat içerisi, onu yatıştıran bir aşinalığa bürünmüştü. Neredeyse, Dur'u hiç terk etmediğini, Futarlar'ın hiçbir zaman olmadığını ve Eski İmparatorluğa o asap bozucu yolculuğu hiç yapmadığını hayal edecekti.

Botanik bahçesine bakan Toplantı Odası'nın açık kapısı önünde durdu. Logno dört adım geride bekliyordu. *Bana fazla sokulma Logno, yoksa seni öldürmek zorunda kalırım.*

Duvar çinilerinin ötesinde, güneş yeterince yükseğe çıkınca, hizmetkârların rahat masa ve sandalye dağıtacağı çayırlıkta hâlâ kırağı vardı. Güneşli bir gün ısmarlamıştı ve

İklim Kontrol bunu sağlasa iyi olurdu. Logno'nun raporu ilginçti. Demek yaşlı cadı Buzzell'a geri dönmüştü. Ve öfkeliydi de. Mükemmel. Belli ki izlendiğini biliyordu ve en üstün cadıyı, Buzzel'dan sığınmak gayesiyle ayrılmak istediği için ziyaret etmişti. Ve de reddedilmişti.

Merkezi yapı gizli kaldığı sürece, dallanıp budaklanan uzantıları yok etmemiz umurlarında bile değil.

Omzunun üzerinden Logno'ya şunları söyledi: "O yaşlı cadıyı bana getir. Ve bütün yardımcılarını da."

Logno itaatle dönerken, Dama ekledi: "Birkaç Futar'ı da aç bırak, bana aç olarak lazımlar."

"Evet, Dama."

Bir başkası Logno'nun yardımcısı pozisyonuna geçti. Dama, bunun kim olduğunu anlamak için arkasını dönmedi. Gerekli emirleri yerine getirmek için her zaman yeterince yardımcı bulunurdu. Tehdit edilme halleri dışında, hepsi birbirine benzerlerdi. Logno sürekli bir tehdit idi. Bu da beni tetikte tutuyor.

Dama, temiz havayla derin bir nefes aldı. Bugün iyi geçecekti, çünkü istediği buydu. Gizli anıları içinde topladı ve bunların onu yatıştırmasına izin verdi.

Guldur kutsansın! Gücümüzü toplamak için gereken yeri bulduk.

Eski İmparatorluğun takviyesi plânlandığı gibi yürüyordu. Orada artık daha fazla cadı yuvası kalmayacaktı. Rahibeler Meclisi bir kez bulununca, parçaları zevkle imha edilecekti.

Şimdi sıra Ix'de. Bir sorun vardı. *Belki de dün o Ix'li bilim adamlarını öldürmemeliydim.*

Fakat ahmaklar ondan "daha fazla bilgi" isteme cüretini göstermişlerdi. İstediler! Bunu söyledikten sonra bile Silah'ı tekrar atışa hazır hale getirme konusunda hiçbir çö-

zümleri yoktu. Tabii onlar bunun bir silah olduğunu bilmiyorlardı. Yoksa acaba biliyorlar mıydı? Bundan emin olamazdı. Dolayısıyla, sonuçta onları öldürmekle iyi bir iş yapmıştı. Bu onlara ders olmalıydı.

Bize cevap getirin, soru değil.

O ve Rahibelerinin Eski İmparatorlukta kurdukları düzenden hoşlanıyordu. Çok fazla başıboş dolaşma, çok fazla değişik kültür ve çok fazla kararsız bölge mevcuttu.

Guldur'a ibadet etmek bizim işimize yaradığı gibi onların da işine yarar.

O, kendi dinine mistik bir yakınlık duymuyordu. Bu, iktidarı ele geçirmek için kullanışlı bir aletti. Kökleri belliydi: Cadıların "Tiran" dediği Leto II ve onun babası Muad'Dib. Her ikisi de mükemmel iktidar simsarıydılar. Etraflarında, mezhep ayrılığı yaratan birçok hücre vardı ama bunların kökleri kazınabilirdi. Esası muhafaza etmeliydi. Bu, iyi yağlanmış bir makineydi.

Çoğunluk maskesini giymiş azınlığın Tiranlığı.

Lucilla'nın tanıdığı cadı buydu. Yığınların nasıl yönlendirildiğini öğrendikten sonra onun yaşamasına izin verilmezdi. Cadıların yuvaları bulunmalı ve yakılmalıydı. Lucilla'nın anlayış kabiliyeti, açıkça görüldüğü üzere, yalıtılmış bir örnek değildi.

Hareketleri, bir okul eğitimini ortaya koyuyordu. Bunu öğretiyorlardı. Ahmaklar! Gerçeği idare etmelisiniz, yoksa her şey kontrolden çıkar.

Logno geri döndü. Dama onu, her zaman çıkardığı ayak seslerinden tanırdı. Sinsiydi.

"Yaşlı cadı Buzzell'dan buraya getirilecek" dedi Logno. "Yardımcıları da."

"Futarlar'ı unutma."

"Gerekli emirleri verdim, Dama."

Yağcılık yapan o ses! Beni sürüye atmayı çok isterdin, değil mi, Logno?

"Ayrıca kafeslerin güvenliğini de arttırın. Dün akşam üçü daha kaçtı. Uyandığımda bahçede dolanıyorlardı."

"Bu bana söylenmişti, Dama. Daha fazla kafes muhafızı yerleştirildi."

"Ve bana bunların terbiyecileri olmadan zararsız olduklarını söylemeye kalkma."

"Buna ben de inanmıyorum, Dama."

Ve bu ondan gelen, bir kez olsun doğru bir söz. O, Futarlar'dan feci şekilde korkuyor. İyi.

"İktidarımızın temelini oluşturduğumuza inanıyorum, Logno." Dama ona doğru döndü ve Logno'nun en az iki milimetre kadar tehlike bölgesine tecavüz ettiğini gördü. Logno da bunu fark etti ve geri çekildi. *Önümde seni görebildiğim yerde, istediğin kadar yaklaşabilirsin. Ama arkamda asla!*

Logno, Dama'nın gözlerindeki turuncu ışımayı gördü ve neredeyse diz çöktü. *Dizlerini büktüğü kesindi.* "Bu sadece, sana hizmet etme konusunda istekli olmamdandır, Dama!"

Benim yerime geçmek için duyduğun bir istek bu, Logno.

"Gammu'daki o kadına ne oldu peki? Tuhaf bir ismi vardı. Neydi acaba?"

"Rebecca, Dama. O ve bazı yandaşları... ahh, geçici olarak elimizden kurtuldular. Ama onları bulacağız. Gezegeni terk edemezler."

"Onu burada tutmam gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Onu bir yem olarak düşünmeniz çok akıllıcaydı, Dama!"

"O hâlâ bir yem. Gammu'da bulduğumuz o cadı, o insanlara tesadüfen gitmedi."

"Evet, Dama."

Evet, Dama! Fakat her şeye rağmen, Logno'nun sesindeki yaranma tonu, zevk vericiydi. "O zaman hemen işe koyul!"

Logno aceleyle uzaklaştı.

Şiddet yaratma potansiyeli olan küçük hücreler her zaman vardılar ve gizlice bir yerlerde toplanıyorlardı. Karşılıklı düşmanlık akımlarını arttırıp, etraflarındaki düzenli hayatları karışıklık içine itmek için sürüler halinde yayılıyorlardı. Bu yıkımlardan sonra hep birileri ortalığı temizlemek zorunda kalıyordu. Dama, bir iç çekti. Şiddet taktikleri... ne kadar da geçiciydiler.

Başarı, tehlike işte buradaydı. Bu onlara, bir imparatorluğa mal olmuştu. Eğer başarınızı bir sancak gibi sağa sola sallarsanız, birileri çıkıp sizi öldürmeye kalkabilirdi. Kıskançlık!

Bu sefer başarımızı dikkatlice saklayacağız.

Yarı dalgın bir hale geçti fakat ardındaki seslere karşı uyanıktı. Bununla birlikte, bu sabah kendisine sunulan yeni zaferlerin kanıtlarını zevkle hatırlıyordu. Tutsak edilen gezegenlerin isimlerini dili üzerinde yuvarlamak hoşuna gidiyordu.

Wallach, Kronin, Reenol, Ecaz, Bela, Tegeuse, Gammu, Gamont, Niushe...

İnsanlar, kendini kandırma denilen, o ısrarlı fakat kesici zihinsel hastalığa karşı duyarlı bir şekilde doğarlar. Mümkün olan dünyaların en iyisi ve en kötüsü, etkili renklerini buradan edinirler. Tespitlerimize göre, bu hastalık için doğal bir bağışıklık yoktur. Sürekli tetikte olmak gereklidir.

Kanun

Odrade'in, muhtemelen kısa bir süre için, Central'den ayrılmış olması, Bellonda'nın hızlı hareket etmesini gerektiriyordu. *Bu lanet olası Mentat-Gula yaşamak için fazlasıyla tehlikeliydi!*

Baş Anne'nin grubu akşamüstüne doğru gözden kaybolmak üzereyken, Bellonda yok-geminin yolunu tuttu.

Dairesel meyve bahçelerinin içinden geçme yaklaşımı Bellonda'ya göre değildi. Penceresiz, otomatik ve hızlı bir tüp mekânı hazırlattırdı. Odrade'in de istenmeyen mesajlar gönderecek gözleyicileri vardı.

Yolda giderken Bellonda, Idaho'nun birçok hayatının değerlendirmesini gözden geçirdi. Arşivlerde kolayca bulunabilecek hazır bir kayıt saklıyordu. Orijinal ve ilk gula hayatlarında karakterinde atılganlık belirleyiciydi. Nefret etmede de bağlılık göstermede de aceleciydi. Daha sonraki Idaho gulaları bu siniklikle uğraşmakla birlikte, temeldeki ataklık yerinde kaldı. Tiran bu özelliği birçok kez harekete geçirmişti. Bellonda kalıbı fark etti.

Idaho gururla teşvik edilebilirdi.

Tiran'ın saflarında yaptığı uzun hizmet Bellonda'yı büyüledi. Sadece, birkaç kez Mentat olarak yaşamakla kalmamış, birden fazla bedenlenmesinde de Doğru Söyleyenler'den olduğuna dair kanıtlar tespit etmişti.

Idaho'nun görünüşü, Bellonda'nın kayıtlarda bulduklarını yansıtıyordu. İlginç karakter hatları ve gözlere ve ağza bakıldığında görünen içsel karmaşık gelişmeler.

Odrade, bu adamın tehlikeli olduğunu neden kabul etmiyordu acaba? Odrade, Idaho hakında, duygularıyla gösteriş yaparak konuştuğunda, Bellonda sık sık şüphe içine düşüyordu.

"Berrak ve doğrudan doğruya düşünüyor. Zihninde titiz bir temizlik olması söz konusu. Bu onarıcı bir etkiye sahip. Onu beğeniyorum ve bunun benim kararlarımı etkilemeyecek kadar önemsiz bir şey olduğunu biliyorum."

Onun yarattığı etkiyi kabulleniyor!

Bellonda, Idaho'yu yalnızken ve konsolunun başında otururken buldu. Dikkati, Bellonda'nın tanıdığı doğrusal bir yansıma üzerine odaklanmıştı: Yok-geminin yönetsel şeması. Onu görünce yansımayı kapattı.

"Merhaba, Bell. Seni bekliyordum."

Konsol ağına dokundu ve arkasındaki kapı açıldı. Genç Teg içeri girdi ve sessizce Bellonda'ya bakarak, Idaho'nun yanında bir yere kuruldu.

Idaho Bellonda'yı ne oturmaya davet etti ve ne de onun için bir sandalye bulmaya çalıştı; onu, uyuma odasından bir sandalye getirip, karşısına yerleşmek zorunda bıraktı. Bellonda oturduğunda, Duncan ihtiyatlı bir gülümsemeyle ona dönerek baktı.

Bellonda selamlaşmalarından rahatsız olmuş gibiydi. *Niçin beni bekliyordu?*

Idaho, dile getirilmeyen bu soruya cevap verdi. "Dar benimle daha önce temas kurdu ve Sheeana'yı görmeye gideceğini söyledi. O gidince hemen buraya geleceğini biliyordum."

Basit bir Mentat yansıtması veya... "Seni uyarmıştı!"

"Yanlış."

"Sen ve Sheeana hangi sırları paylaşıyorsunuz?" Tonu ısrarlıydı.

"Beni, senin, onun beni kullanmasını istediğin gibi kullanıyor."

"Misyonerlik!"

"Bell! İkimizde Mentat'ız. Bu aptalca oyunları oynamak zorunda mıyız?" Bellonda derin bir nefes aldı ve Mentat havasına geçmeye çalıştı. Bu şartlar altında bu kolay değildi. Çocuk suratına bakıyordu ve Idaho'nun yüzünde de alaycı bir bakış vardı. Acaba Odrade, beklenmeyen bir kurnazlık mı sergiliyordu? Bir Rahibe'ye karşı bu gulayla mı çalışıyordu?

Idaho, Bene Gesserit yoğunluğunun, katlanmış bir Mentat odaklanması haline dönüştüğünü görünce gevşedi. "Uzun zamandır benim ölmemi istediğini biliyorum, Bell."

Evet... Demek korkularım yüzümden okunabiliyor.

Idaho, ölüme fazlaca yaklaştığını düşündü. Bellonda ona, aklında ölümle gelmişti. Bunun gerekliliği için gereken senaryo da hazırdı. Bellonda'yla şiddet konusunda boy ölçüşebilecek yeteneklerine ilişkin kafasında yarattığı düşünceler onu eğlendirdi. Fakat Mentat Bellonda, harekete geçmeden önce gözlemde bulunurdu.

"İlk isimlerimizi kullanmamız çok saygısızca" dedi Bellonda, tahrik etmek için.

"Bu bir yanlış anlama, Bell. Sen artık bir Aziz Anne değilsin ve ben de 'bir gula' değilim. Ortak problemleri olan iki insanız. Bana bunun farkında olmadığını söylemeye kalkma."

Bell, onun çalışma odasına şöyle bir bakış attı. "Beni bekliyor idiysen neden Murbella'yı da buraya çağırmadın?"

"Onu, beni korumak için seni öldürmek zorunda mı bırakayım?"

Bellonda bunu değerlendirdi. *Bu lanet olası Şerefli Ana muhtemelen beni öldürebilir, fakat yine de...* "Onu, korumak gayesiyle buradan uzaklaştırdın."

"Benim daha iyi bir koruyucum var." Çocuğa doğru işaret etti.

Teg? Bir koruyucu ha? Onun hakkında Gammu'dan çıkan bazı hikâyeler vardı. Acaba Idaho bir şeyler mi biliyor?

Bunu sormak istiyordu fakat, konudan sapma riskine katlanmalı mıydı acaba? Bekçi köpekleri tam bir tehlike senaryosu izlenimi elde etmeliydiler.

"O mu?"

"Eğer beni öldürdüğünü görse artık Bene Gesseritler'e hizmet eder mi?"

Cevap vermediğini görünce devam etti: "Kendini benim yerime koy, Bell. Ben sadece Şerefli Analar'ın değil senin de tuzağına düşmüş bir Mentat'ım."

"Sadece bir Mentat mısın sen?"

"Hayır. Ben bir Tleilaxu deneyiyim. Fakat bunun geleceğini göremiyorum. Bir Kuisatz Haderah değilim. Ben birçok hayatın anısına sahip bir Mentat'ım. Sen, kendi Diğer Anı'nla, bunun bana verdiği gücü bir düşün."

O konuşurken Teg yaklaştı ve Idaho'nun dirseğinin yanındaki konsola dayandı. Çocuğun yüzünde bir merak ifadesi vardı, fakat Bell, kendisine karşı bir korku beslemediğini gördü.

Idaho başının üzerindeki yansıtma odaklayıcısına bir el işareti yaptı; gümüşten zerreler kendi imajlarını yaratmak üzere hazır bir şekilde dans ediyorlardı. "Bir Mentat kendi yayınının zıtlıklar ilettiğini görür – yaz günü kış manzaraları, yağmurdan geçip gelen konuklarına pırıl pırıl bir güneş... Küçük oyunlarının sonucunu göz önünde bulunduramayacağımı mı sandın?"

Bell'in duyduğu bir Mentat özetiydi. Bu açıdan bakıldığında ortak bir öğretiyi paylaşıyorlardı. Bell şöyle söyledi: "Doğal olarak kendine, Tao'yu küçümseme, dedin"

"Ben değişik sorular sordum. Birlikte gerçekleşen olayların gizli bağlantıları olabilir. Aynı anda olma ile karşılaşıldığında, sebep-sonuç ilişkisi anlamını kaybeder."

"Senin öğretmenlerin iyiymiş."

"Ve sadece bir hayatta değil."

Teg, Bell'e doğru eğildi. "Buraya gerçekten onu öldürmek için mi geldin?"

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Ben hâlâ onun çok tehlikeli olduğunu düşünüyorum."

Bırak, bunu bekçi köpekleri tartışsınlar!

"Fakat o bana, anılarımı geri verecek!"

"Ortak zemindeki dansçılar, Bell" dedi Idaho. "Tao. Beraber dans ediyor gibi görünmesek de, aynı figürleri veya ritimleri kullanmasak da bizi birlikte görüyorlar."

Bellonda, lafı nereye çekmeye çalıştığından şüphe etmeye başladı ve onu yok etmenin başka bir yolu olup olmadığını düşündü.

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum" dedi Teg.

"İlginç tesadüfler" dedi Idaho.

Teg, Bellonda'ya döndü. "Belki siz izah edersiniz; lütfen."

"Birbirimize ihtiyacımız olduğunu söylemeye çalışıyor."

"O zaman bunu neden dile getirmiyor?"

"Bu sandığından daha kurnazca bir şey, çocuk." Ve şöyle düşündü: *Kayıtlar beni Idaho'yu ikaz ederken göstermeli.* "Eşeğin burnu, kuyruğunun sebebi değildir, Duncan. Görüşünü engelleyen, ince dikey alandan canavar kaç kez geçerse geçsin bu böyledir."

Idaho, Bellonda'nın sabit bakışlarına karşılık verdi. "Dar, bir keresinde elma tomurcuğu filiziyle geldi, fakat yansıtıcının gösterdiğine göre hasat zamanıydı."

"Hep bilmeceler, değil mi?" dedi Teg alkışlayarak.

Bellonda, bu ziyaretin kayıtlarını anımsadı. Baş Anne'den tam ve dakik hareketler.

"Bunların bir sera ürünü olduğundan şüphelenmedin demek."

"Ya da beni memnun etmek isteyip istemediğinden."

"Tahminde mi bulunmam gerekiyor?" diye sordu Teg.

Uzun bir sessizlikten sonra, iki Mentat'ın bakışları birbirine kenetlendi ve Idaho, "Tutsaklığımın ardında anarşi yatıyor, Bell. En yüksek Konseyinizde bile anlaşmazlıklar var" dedi.

"Anarşinin içinde bile düşünce alışverişi ve yargı olabilir" dedi Bellonda.

"İkiyüzlüsün, Bell!"

Bellonda sanki Idaho ona vurmuş gibi geri çekildi. Bu, zorlamayla oluşan tepki yüzünden onu şoke eden, tamamen istem dışı bir hareketti. *Ses?* Hayır... daha derinlere uzanan bir şey. Birdenbire bu adamdan feci şekilde korkmuştu.

"Bir Mentat ve bir Aziz Anne'nin böylesi bir ikiyüzlülük göstermesi harika bir şey!" dedi Idaho.

Teg, Idaho'nun kolunu dürttü: "Kavga mı ediyorsunuz?"

Idaho, elini üzerinden iteledi. "Evet, kavga ediyoruz."

Bellonda bakışlarını Idaho'dan çekemiyordu. Dönüp kaçmak istedi. Idaho ne yapıyodu? Her şey ters gitmişti!

"Sizin aranızda suçlular, ikiyüzlüler yok mu?" diye sordu Idaho.

Bellonda, bir kez daha iletişim gözlerini hatırladı. Idaho sırf onun için değil, seyredenler için de oynuyordu. Ve bunu ince bir dikkatle yapıyordu. Bir an içinde içi, bu performansa karşı br hayranlıkla doldu, ama bu, korkusunu yatıştıramamıştı.

"Rahibeler niye sana hoşgörü gösteriyorlar diye soruyorum?" Duncan,'ın dudakları ince bir dakiklikle hareket ediyordu! "Sen gerekli bir kötülük müsün? Değerli bir veri ve bazen de iyi bir nasihat kaynağı, öyle mi?"

Sonunda Bellonda'nın sesi geri gelmişti. "Nasıl böyle konuşmaya cüret edersin?" Sesi gırtlaktan geliyordu ve onun bütün kibirli vahşiliğiyle doluydu.

"Belki de sen, Rahibelerini güçlendiriyorsundur." Sesi pesti ve tonunda en ufak bir değişiklik yoktu. "Zayıf bağlantılar, başkalarının takviyesini gerektiren yerler doğururlar ve bu da o başkalarını güçlendirir."

Bellonda, zor bela Mentat tavrına tutunduğunu fark etti. Bunların herhangi biri doğru olabilir miydi? Baş Anne'nin onu, bu şekilde görmesi mümkün müydü?

"Sen buraya, zihninde suç işlemeyi öngören bir itaatsizlikle geldin" dedi Duncan. "Ve bunların hepsi gereklilik adınaydı! Başka seçeneğinin kalmadığını ispat etmek gayesiyle iletişim gözleri için küçük bir oyun sergileyecektin."

Bellonda, onun sözlerinin Mentat yeteneklerini onardığını fark etti. Bunu bilerek mi yapıyordu acaba? Onun sarf ettiği kelimelerin yanı sıra, davranış biçimini de inceleme ihtiyacı, Bellonda'yı büyülüyordu. Onu, bu kadar iyi mi okuyabilmişti?

Bu karşılaşmanın kaydı, onun küçük oyunundan çok daha değerli olabilirdi. Fakat sonuç değişmeyecekti!

"Sana göre Baş Anne'nin istekleri kanundur, değil mi?" diye sordu.

"Beni, gözlemleme yeteneğinden yoksun mu zannediyorsun?" dedi Idaho, araya girmeye kalkan Teg'e eliyle işaret ederek. "Bell! Sadece bir Mentat ol."

"Seni duyuyorum." *Ve başkaları da duyuyordu!*

"Senin probleminin derinliklerindeyim."

"Sana hiç problem vermedik ki!"

"Fakat verdiniz. Verdiniz, Bell. Cimri olduğunuzdan, sadece parçalarını veriyorsunuz. Fakat ben bunu görüyorum."

Bellonda aniden Odrade'in, "Ben bir Mentat istemiyorum! İstediğim bir mucit" dediğini anımsadı.

"Bana... ihtiyacınız... var" dedi Idaho. "Probleminiz henüz kabuğunda. Fakat eti görünüyor, sadece ayrıştırmak gerek."

"Seni ne için istiyor olabiliriz?"

"Benim hayal gücüme, mucitliğime, Leto'nun gazabına karşı hayatta kalmama neden olan şeylere ihtiyacınız var."

"Seni, sayısını unutacağın kadar çok kez öldürdüğünü kendin söyledin."

Tükürdüğünü yala Mentat!

Idaho Bellonda'ya ince ve kontrollu bir gülümseme gönderdi. Bu o kadar kusursuzdu ki, ne Bellonda ne de iletişim gözleri, niyetini anlamazlıktan gelebilirdi. "Fakat, sen bana nasıl güvenebilirsin ki Bell?"

Kendi kendini mahkûm ediyor!

"Yeni bir şeyler olmazsa lanetlenmiş halde kalırsınız" dedi Duncan. "Bu sadece bir zaman meselesi ve hepiniz de bunu biliyorsunuz. Belki bu nesilde olmaz. Bir dahakinde bile olmaz. Ama sonunda... "

Teg sertçe Idaho'nun elbisesinin koluna asıldı. "Başar, yardım edemez mi?"

Demek çocuk gerçekten dinliyordu. Idaho Teg'in koluna hafifçe vurdu. "Başar yeterli değil." Sonra Bellonda'ya döndü: "İkimiz de haksızlığa uğradık. Şimdi aynı kemik için hırlamak zorunda mıyız?"

"Bunu daha önce söylemiştin." *Hiç şüphe yok tekrar da söyleyecekti.*

"Hâlâ Mentat mısın?" diye sordu. "O zaman rol yapmayı bırak! Problemin üzerindeki romantik sisi kaldır."

Romantik olan Dar! Ben değilim!

"Romantik nedir?" diye sordu Duncan. "Katledilmeyi bekleyen, Saçılma'ya uğramış Bene Gesserit hücrecikleri mi?"

"Hiçbiri kurtulamayacak mı, sence?"

"Evreni, potansiyel düşmanlarla tohumluyorsunuz" dedi Duncan. "Şerefli Analar'ı besliyorsunuz."

Bell artık (ve sadece) şimdi Mentat idi ve onun gula yeteneklerine karşılık vermek istiyordu. Oyun? Romantizm? Beden, Mentat performansına engel olmamalıydı. Mentatlar beden tarafından engellenmemeli, onu kullanmalıydılar.

"Saçılma'ya uğrattığınız hiçbir Aziz Anne, ne geri döndü, ne de onlardan bir mesaj alabildiniz" dedi Duncan. "Yalnızca Saçılma'ya gidenlerin, nereye gittiklerini bildiğinizi söyleyerek kendi güveninizi tazeliyordunuz. Bu öteki gerçekle gelen mesaja karşı nasıl kayıtsız kalıyorsunuz? Neden bunlardan biri bile Rahibeler Meclisi ile irtibat kurmayı denemedi acaba?"

Hepimizi azarlıyor, lanet olası! Ve haklı da.

"Acaba problemimizi en ilkel haliyle ifade edebildim mi?"

Mentat sorgulaması.

"Basit soru, en basit yansıma" diye kabullendi Bellonda.

"Arttırılmış cinsel haz: Bir Bene Gesserit damgası mı? Şerefli Analar uzayın derinliklerinde sizin insanlarınızı mı tuzağa düşürüyorlar?"

"Murbella?" Tek kelimelik bir meydan okuma. *Sevdiğini söylediğin bu kadını değerlendir. Bizim bilmemiz gereken şeyleri mi biliyor yoksa?*

"Kendi zevklerini müptelalık düzeyine çıkarmama konusunda koşullandırılmışlar, ama yine de bu konuda zayıflıkları var."

"O, Şerefli Ana tarihinde, Bene Gesserit kaynakları olduğunu reddediyor."

"Koşullandırıldığı gibi, tabii."

"Onun yerine, iktidara duyulan bir düşkünlük olamaz mı?"

"Sonunda, uygun olan soruyu sordun." Ve cevap vermediğini görünce, "Mater Felicissima" dedi. Ona, Bene Gesserit Divan üyelerine verilen eski çağlara ait bu terimle hitap etmişti.

Bunu niye yaptığını biliyordu ve kelimenin istenilen etkiyi sağladığını hissetti. Şimdi sağlam bir biçimde dengedeydi. Mentat Aziz Anne, kendi Bahar Istırabı'nın mohalatasıyla kuşatılmıştı. Diğer Anı'yla olan bu şefkatli birleşme onu, kötücül ataların baskısından koruyordu.

Fakat Duncan bunu nasıl biliyordu? İletişim gözlerinin ardındaki her gözlemci bu soruyu soracaktı. *Tabii ya! Tiran onu eğitti; tekrar, tekrar. Şimdi elimizde olan ne? Baş Anne'nin kullanmaya cüret ettiği bu yetenek nedir? Tehlikeli, evet, fakat benim sandığımdan çok daha değerli. Bizi yaratan Tanrılar adına! Bizi kurtaracak olan unsur Idaho mu?*

Ne kadar da sakin. Onu yakaladığımı biliyor.

"Yaşamlarımdan birinde, Bell, senin Wallach Ix'deki Bene Gesserit evini ziyaret ettim ve atalarından biri olan, Tersius Helen Anteac ile konuştum. Onu kılavuz edin, Bell. O biliyor."

Bellonda zihninde, tanıdık bir sıkışma hissetti. *Anteac'ın benim atam olduğunu nereden biliyor?*

"Wallach Ix'a Tiran'ın emriyle gittim" dedi Idaho. "Oh, evet! Onu sık sık Tiran olarak düşünürdüm. Aldığım emirler, oraya sakladığını sandığınız Mentat okulunu sindirmek içindi."

Anteac-birlikte akışı araya girdi: *"Şimdi sana onun bahsettiği olayı göstereceğim."*

"Şöyle düşün" dedi Idaho. "Ben, bir Mentat olarak, kendi eğitildiğim gibi eğitim veren bir okulu sindirmeye zorlanıyorum. Bu emri neden verdiğini biliyorum, tabii sen de biliyorsun."

Birlikte akış, bütün farkındalığının içine doldu: *"Mentatlar tarikatı, Gilbertus Albans tarafından kuruldu, onları Tleilaxu hegemonyası altına almayı uman Bene Tleilaxular'a geçici olarak sığındılar, sayısız 'çekirdek okullar' ile yayıldılar. Bağımsız bir direniş merkezi oluşturdukları için, Leto II tarafından sindirildiler, Kıtlık'tan sonra Saçılmaya dağıldılar."*

"Öğretmenlerin en iyilerinin bazılarını, Dune'da tuttu, fakat Anteac'ın, seni karşılaşmaya zorladığı soru buraya kadar gitmiyor. Rahibeler'in nereye gittiler Bell?"

"Şu ana kadar bunu bilmemize imkân yok, öyle değil mi?" Bellonda onun konsoluna yeni bir farkındalıkla baktı. Böylesi bir zihni bloke etmek doğru değildi. Onu kullanacaklarsa tamamen kullanmalıydılar.

"Ha, aklıma gelmişken, Bell" Bellonda'nın gitmek için kalktığı bir esnada söyledi bunu. "Şerefli Analar göreli olarak küçük bir topluluk olabilirler."

Küçük mü? Rahibeliğin birçok gezegende, korkunç sayılar karşısında bunaldığını bilmiyordu yoksa?

"Bütün sayılar görelidir. Evrende hareket ettirilemeyecek bir şey gerçekten var mı? Bizim Eski İmparatorluğumuz onlar için son kaçış olabilir. Saklanıp tekrar organize olabilecekleri bir yer."

"Bunu daha önce Dar'a... tavsiye etmiştin."

Baş Anne değil. Odrade değil. Dar. Gülümsedi. "Ve belki de biz Scytale'e de yardımcı olabiliriz."

"Biz mi?"

"Bilgi toplamak için Murbella ve değerlendirmek için ben."

Bu lafın sebep olduğu gülümsemeden hoşlanmadı.

"Tam olarak neyi teklif ediyorsun?"

"Hayal gücümüzün dolaşmasına ve deneyimlerimizi buna uygun bir şekilde biçmesine izin ver. Birileri Kalkanlar'ın ardına geçebildikten sonra, bir yok-gezegenin bile ne yararı olabilir ki?"

Bell çocuğa bir bakış attı. Idaho, Başar'ın yok-gemilerini gördüğü yolundaki kuşkuları biliyordu. Tabii ya! Onun yeteneklerine sahip bir Mentat... parçacıklar ustalık dolu bir yansıtma içinde toplanmışlardı.

"Yetersiz olsa da, yaşanabilir herhangi bir gezegeni korumak için G-3 büyüklüğündeki bir güneşin bütün enerjisi gerekli olacaktır." Bell'in ona bakışları keskin ve kayıtsızdı.

"Saçılma'da mümkün olmayan hiçbir şey yok."

"Fakat şimdiki olanaklarımızla durum böyle değil. Daha az ihtiraslı bir fikrin var mı?"

"İnsanlarınızın hücrelerindeki genetik işaretleri tekrar gözden geçirin. Atreides kalıtımının ortak kalıplarını bulmaya çalışın. Bunlarda tahmin bile edemeyeceğiniz yetenekler olabilir."

"İcat edici hayal gücün sağa sola zıplıyor."

"G-3 tipi güneşlerden genetiğe. Ortak unsurlar olabilir."

Bu delice tavsiyeler niye? Yok-gezegenleri ve önceden bilme kalkanlarını aşabilen insanlar? O, ne yapıyor?

Duncan'ın sadece onun yararına konuşması Bell'in kendi kendini rahatlatmasına yetmedi. Her zaman iletişim gözleri mevcuttu.

Duncan, bir kolu kayıtsızca çocuğun omuzlarına atılmış vaziyette, sessizce durdu. Her ikisi de Bell'i seyrediyordu. Bu bir meydan okuma mıydı?

Olabiliyorsan, bir Mentat ol!

Yok-gezegenleri mi? Bir nesnenin kütlesi arttıkça, yer çekimini sıfırlayacak olan enerji, asal sayılarla eşleşerek, eşikleri aşıyordu. Yok-kalkanları daha da büyük engellere karşı koyuyordu. Bu üslü artışın bir başka büyüklüğüydü. Idaho, Saçılma'daki birilerinin, problemin çözümünü bulduğunu mu ima ediyordu acaba? Bell, bunu ona sordu.

"Ix'liler Holzmann'ın birleşme kavramına, henüz nüfuz edemediler" dedi. "Onu sadece kullanıyorlar – bu, onu anlamasalar da işe yarayan bir teori."

Neden dikkatimi, Ix'in uzmanlar baskısına dayanan yönetimine çekmek istiyor acaba?

Ix'liler, haddinden fazla işe burunlarını soktukları için Bene Gesseritler'in onlara güvenmesi mümkün değildi.

"Tiran'ın Ix'i neden hiçbir zaman sindiremediğini merak etmiyor musun?" diye sordu Duncan. Ve Bell ona boş boş bakmaya devam edince şöyle dedi:"Onlara sadece gem vurdu. O, insan ve makinenin ayrılmaz bir biçimde birbirine bağlanması fikriyle büyülenmişti. Biri, hep diğerinin sınırlarını zorluyordu."

"Siborglar mı?"

"Başka şeylerin yanı sıra, evet." Idaho Butler Cihad'ının, Bene Gesseritler'in arasında bile bıraktığı tiksinti kalıntısından habersiz miydi? Bu korku vericiydi! İnsan ve makinenin bir araya gelmesiyle, her ikisinin de yapabilecekleri... makinelerin sınırlarını ele almak, Ix'li dar kafalılığının özlü bir tasviriydi. Idaho, Tiran'ın Makine Zekâsı düşüncesini onayladığını mı söylüyordu? Budalalık! Bell ona arkasını döndü.

"Çabuk ayrılıyorsun, Bell. Sheeana'nın, cinsel ilişkiye olan bağışıklığıyla daha fazla ilgilenmelisin. Ne onun ne de benim terbiye edilmek üzere gönderdiğim genç adamlar damgalı. Fakat Şerefli Analar da pek usta sayılmazlar."

Bellonda şimdi, Odrade'in bu gulaya biçtiği değeri anlayabiliyordu. *Paha biçilmez! Ve az daha onu öldürecektim.* Bu hataya olan yakınlığı onu dehşete düşürdü.

Koridora ulaştığında Duncan onu bir kez daha durdurdu.

"Gammu'da gördüğün Futarlar – neden bize onların Şerefli Analar'ı avlayıp öldürdükleri söylendi? Murbella bu konuda hiçbir şey bilmiyor."

Bellonda arkasına bakmadan oradan ayrıldı. Bugün Idaho hakkında öğrendiği her şey onun tehlikesini daha da arttırmıştı... fakat en azından şimdilik... bununla yaşamak zorundaydılar.

Idaho derin bir nefes aldı ve şaşırmış görünen Teg'e baktı.

"Burada olduğun için teşekkürler; şunu söylemeliyim ki, bu büyük provokasyona karşı sessiz kaldığın için seni tebrik etmem lazım."

"Seni gerçekten... öldürmeyecekti, değil mi?"

"Bana, o ilk birkaç dakikalık zamanı kazandırmasaydın, öldürebilirdi."

"Neden?"

"Benim bir Kuisatz Haderah olduğum yolunda yanlış bir düşünceye sahip."

"Muad'Dib gibi mi?"

"Ve oğlu gibi."

"Neyse, artık sana dokunamaz."

Idaho Bellonda'nın çıktığı kapıya baktı. Cezası tehir edilmişti. Elde ettiği sadece buydu. Belki de artık, başkalarının makinesinde sadece dişli bir çark değildi. Yeni bir ilişki elde etmişlerdi, dikkatlice kullanmasını bilirse, bu onun sağ kalmasını sağlayabilirdi. Duygusal yaklaşımlar, bunun içinde bir rol oynamıyordu; Murbella ve Odrade için durum böyleydi. Derinlerde, Murbella da cinsel bağımlılığı Duncan kadar itici buluyordu. Odrade, kadim Atreides sadakat bağlarına göndermede bulunabilirdi ama bir Aziz Anne'nin hislerine güvenilemezdi.

Atreides! Teg'e baktı ve onun olgunlaşmamış suratında, aile izlerinin şekillenmeye başladığını gördü.

Peki, ben Bell ile ilişkilerimde ne elde ettim? Artık ona, sahte veri sağlayamayacaklarmış gibi görünüyordu. Bir Aziz Anne'nin ona söylediklerine, bir noktaya kadar güvenebilir ve bunu her insanın hata yapabileceği bilinciyle renklendirebilirdi.

Özel bir okulda olan yalnız ben değilim. Rahibeler de şimdi benim okulumdalar!

"Murbella'yı aramaya gideyim mi?" diye sordu Teg. "Bana ayaklarımla nasıl dövüşeceğimi öğretmeye söz verdi. Başar'ın bunu öğrendiğini sanmıyorum."

"*Kim* öğrenmedi?"

Başı öne eğik ve utanmış vaziyette, "Ben, hiçbir zaman öğrenmedim."

"Murbella alıştırma katında. Şimdi oraya git. Fakat bırak, Bellonda hakkında onunla ben konuşayım."

"Öğrenim, bir Bene Gesserit çevresinde hiç durmayan bir süreçti" diye düşündü Idaho Teg'in gidişini seyrederken. Fakat Murbella, yalnızca Rahibeler'in sağladıkları şeyleri öğreniyoruz derken haklıydı.

Bu düşünce içinde şüphe uyandırdı. Anısında bir imaj gördü: Koridordaki alan engelinin arkasında duran Scytale. Dost tutsakları ne öğreniyordu acaba? Idaho titredi. Tleilaxular'ı düşünmek, hep Surat Oynatıcıları'na ait anıların oluşmasına neden oluyordu. Bu da Surat Oynatıcılar'ının, öldürdükleri kişinin anısını "okuma" yeteneğini çağrıştırıyordu. Bu da sırasıyla onu, imgelerden kaynaklanan korkuyla dolduruyordu. Surat Oynatıcıları?

Ve ben bir Tleilaxu deneyiyim.

Bu, bir Aziz Anne ile ya da en azından onun işitme ya da görme alanı içindeyken, keşfetmeye cüret edemeyeceği bir şeydi.

Koridora çıktı ve Murbella'nın bölmesine girdi, burada kendine bir sandalye buldu ve Murbella'nın çalıştığı bir dersin arta kalanlarını inceledi. Ses. Murbella'nın Ses ile ilgili deneyleri yansıtmak için kullandığı berrak bir ton vardı. Pranabindu tepkilerini zorlamak için kullandığı, nefes koşumu, dolaşmış ve dikkatsizce oraya bırakılmış vaziyette bir sandalyenin üzerinde duruyordu. Şerefli Ana olduğu günlerden kalma kötü alışkanlıkları vardı.

Murbella döndüğünde Idaho'yu odada buldu. Terden lekelenmiş ve derisine yapışmış beyaz bir leotard giyiyordu ve üstünü bir an önce çıkarıp rahat etmek için acele ediyordu. Duş almaya giderken Idaho onu, öğrendiği numaralardan biriyle durdurdu.

"Rahibelik hakkında daha önce bilmediğimiz şeyler keşfettim."

"Anlat!" Bunu ondan isteyen, *onun* Murbella'sıydı. Yuvarlak yüzünde terler parıldıyor ve yeşil gözleri hayranlıkla bakıyordu. *Benim Duncan'ım, yine onların gizli yanlarını keşfetmiş!*

"Taşlardan birinin oynatılamadığı bir oyun" diye Murbella'ya hatırlattı. *Bırak, iletişim gözleri ardındaki bekçi köpekleri bununla oynasınlar!*

"Benim sadece, onların Sheeana'nın etrafında bir din yaratmasına yardım etmemi – yani onların rüyasına kendi irademle katılmamı – beklemiyorlar, aynı zamanda da, onların olağan dışı davranışlarına buldukları mazeretleri sorgulamalarını sağlayacak sürekli bir bilinç olmamı istiyorlar."

"Odrade buraya geldi mi?"

"Hayır, Bellonda vardı."

"Duncan! O çok tehlikeli. Onu hiçbir zaman yalnız başına görmemelisin!"

"Çocuk benimleydi."

"O bunu bana söylemedi."

"Emrime itaat etmiş."

"Pekâlâ! Ne oldu anlat bakalım."

Ona, Bellonda'nın yüz ifadelerini ve diğer tepkilerini de tasvir eden, kısa bir anlatımda bulundum. (İletişim gözlerinin ardında izleyenler bundan büyük bir zevk almış olmalıydılar!)

Murbella öfkelenmişti. "Eğer sana zarar verirse, onların hiçbiriyle işbirliğine yanaşmam!"

Harikasın, Sevgilim. Sonuçlar! Siz Bene Gesserit cadıları, davranışlarınızı büyük bir dikkatle gözden geçirmelisiniz.

"Hâlâ alıştırma odası kokuyorum" dedi Murbella. "O çocuk. Hızlı birisi. Daha önce bu kadar parlak bir çocuk görmemiştim."

Duncan ayağa kalktı. "Gel seni keseleyeyim."

Duşta, onun terli leotardlarını çıkarmasına yardım etti; elleri ılık bir şekilde onun teninin üzerinde dolaştı. Dokunuşlarından Murbella'nın ne kadar hoşlandığını görebiliyordu.

"Çok nazik ve çok güçlüsün" diye fısıldadı.

Tanrı aşkına! Ona olan bakışları, onu yiyecekmiş gibiydi.

Murbella'nın Idaho hakkındaki düşünceleri, ilk kez kendini suçlamaktan uzaktı. *Uyanıp da 'Onu seviyorum!' dediğim herhangi bir anı hatırlamıyorum.* Hayır, bu, bir delikten sürekli daha da derine inen bir bağımlılık gibiydi. Sonunda bağımlılık tamamlandığında, yaşanan her anda onu kabullenmek zorundaydınız. Nefes almak gibi... veya kalp atışları gibi. *Bu bir kusur mu? Hayır, Rahibelik yanılıyor!*

"Sırtımı yıka" dedi ve duş onun elbiselerini ıslatınca bir kahkaha atttı. Elbiselerini çıkarmasına yardım etti ve orada duşta o edim tekrar gerçekleşti: Bu, kontrol edilemez bir zorlamaydı; bu, sansasyon dışındaki her şeyi uzaklaştıran bir erkek-dişi birleşmesiydi. Ancak olayın sonunda hatırlayıp da kendi kendine sorabildi: *Benim bildiğim her tekniği biliyor. Fakat bu teknikten de öteydi. Beni memnun etmek istiyor! Dur'un sevgili tanrıları! Nasıl oldu da bu kadar şanslı oldum?*

Onu kollarının arasında duştan çıkarıp, ıslak vaziyette yatağına bırakırken Murbella boynuna sarıldı. Onu aşağı, yanına çekti ve sessizce uzanıp, enerjilerinin tekrar dolmasını beklediler. Kısa bir süre sonra Murbella, "Demek Misyonerlik Sheeana'yı kullanacak!" diye fısıldadı.

"Bu çok tehlikeli."

"Rahibeliği tehlikelere açık bir konuma getiriyor. Bundan her zaman kaçındıklarını düşünürdüm."

"Bana göre bu çok saçma bir şey."

"Senden, Sheeana'yı kontrol etmeni istemeleri mi?"

"Onu kimse kontrol edemez! Belki de bunu kimse yapmamalı." Duncan iletişim gözlerine baktı.

"Hey Bell! Birden fazla kaplanı kuyruğundan yakalamış vaziyettesin."

Bellonda, Arşiv'e dönerken, İletişim Gözleri-Kayıt Bürosu'nun kapısında durdu ve gözleriyle Gözetmen Anne'ye bir soru sordu.

"Yine duştaydılar" dedi Gözetmen Anne. "Bir süre sonra seyretmesi bile sıkıcı oluyor."

"Mistik bir katılım olmalı!" dedi Bellonda ve kendi bölmesinin yolunu tuttu. Zihni, tekrar düzenlenmesi gereken değişmiş algılamalarla bulanmıştı. *O, benden daha iyi bir Mentat! Lanet olsun ona! Ben Sheeana'yı kıskanıyorum. Ve Duncan da bunu biliyor!*

Mistik bir katılım! Aşk enerji vericiydi. Şerefli Analar'ın cinsel bilgisi, paylaşılan haz, Bene Gesseritler'i etkiliyordu. Ona doğru bir adım yaklaşıyor, sonra da bir adım uzaklaşıyorlardı.

Bunun ne olduğunu bilmek bile yeterliydi! Ne kadar itici, ne kadar tehlikeli... fakat ne kadar da manyetikti.

Ve Sheeana'nın buna karşı bağışıklığı var! Lanet olsun ona! Idaho şimdi onlara, bunu hatırlatmak zorunda mıydı?

Bana her zaman, kanunlar yerine, dengeli zihinlerin hükümlerini veriniz. Kanunlar ve kullanma kılavuzları, kalıplaşmış davranışlara yol açarlar. Bütün kalıpsal davranışlar, kendini yok edici bir hız kazanarak sorgulanmadan geçiştirilme eğilimindedirler.

Darwi Odrade

Tamalane, seher vaktinden hemen önce, onları ilerde bekleyen camlaşmış yol hakkındaki haberleri de beraberinde getirerek, Odrade'in Eldio'daki bölmesinde beliriverdi.

"Sağa sola savrulan tozlar, denizin ötesindeki altı noktada yolu tehlikeli veya geçilemez hale getirmiş bulunuyorlar. Bunlar çok büyük kum kümeleri."

Odrade, günlük hazırlığını henüz tamamlamış bulunuyordu: Küçük bir Bahar Istırabı ve onu izleyen egzersiz ve soğuk duş. Eldio'nun misafir uyuma odasında sadece bir tane salıncaklı sandalye bulunuyordu (Odrade'in tercihlerini biliyorlardı) ve Odrade, bunun üzerine oturmuş, Streggi'yi ve sabah raporunu bekliyordu.

İki adet berrak parlama küresinin ışığı altında Tamalane'in yüzü solgun görünüyordu fakat duyduğu tatmini fark etmemek imkânsızdı. *Eğer başından beri beni dinlemiş olsaydın!*

" 'Topterler'i getir bize!" dedi Odrade.

Tamalane, Baş Anne'nin ılımlı tepkisinden açıkça hayal kırıklığına uğramış bir şekilde orayı terk etti. Odrade Streggi'yi çağırdı. "Alternatif yolları araştırın. Denizin batı tarafından geçiş var mı, yok mu öğrenin."

Streggi hızla ayrılırken, neredeyse dönmekte olan Tamalane ile çarpışıyordu.

"Taşıma'nın bize derhal, yeterince 'topter' vermesinin mümkün olmadığını size bildirmekten üzüntü duyuyorum. Doğumuzdaki beş topluluğu yeni bölgelere yerleştiriyorlar. Muhtemelen öğle üzeri elimizde olurlar."

"Güneyimizde uzanan dağ burnunun kenarında, bir gözlem evi yok muydu?" diye sordu Odrade.

"İlk engel onun hemen ötesinde." Tamalane hâlâ kendisinden memnun görünüyordu.

" 'Topterler'e söyleyin, orada buluşalım" dedi Odrade. "Kahvaltıdan sonra hemen harekete geçeceğiz."

"Fakat Dar..."

"Clairby'ye söyle, bugün benimle beraber geleceksin. Tamam mı Streggi?"

Rahibe yardımcısı, Tamalane'in arkasındaki girişte duruyordu.

Oradan ayrılırken omuzlarının duruşu, Tamalane'in yeni oturma düzenini bağışlama olarak ele almadığını gösteriyordu. *Adeta ateş üzerindeydi!* Fakat Tam'ın davranışı onların ihtiyaçlarıyla uyum içindeydi.

"Gözlemevine ulaşabiliriz" dedi Streggi, duyduğunu ima ederek. "Tozu dumana katacağız ama bu emniyetli bir yol."

"Hadi kahvaltıyı çabuk yapalım."

Çöle yaklaştıkça, ülke daha kıraç hale geliyordu. Hızla güneye ilerlerlerken Odrade bu konuda bir yorum yaptı.

Tespit edilmiş en son çöl eteğinden yüz klick uzaklıkta, tümüyle göçüp daha soğuk enlemlere taşınmış toplulukların izlerine rastladılar. Makineler sökülürken tamir edilemeyecek kadar yıkıma uğramış duvarlarıyla boş tesisler arkada bırakılmıştı. Temel düzeyinde kesilmiş borular. Bunları kazıp çıkarmak pahalıya mal olurdu. Görüntüyü bozan bu karmaşa, kısa bir süre sonra kumla kaplanacaktı. Burada, Dune'da olduğu gibi Kalkan Duvarı bulunmuyordu. Odrade, bu gözlemini Streggi'ye iletti. Bir süre sonra, Rahibeler Meclisi'nin tüm nüfusu kutup bölgelerine yerleşmek zorunda kalacak ve buzu su için kazacaklardı.

Arkalardan, Tamalane'in yanından birisi, "Bahar hasat edecek cihazların yapımına başlandığı doğru mu, Baş Anne?" diye sordu.

Odrade, oturduğu yerde döndü. Soru, kıdemli rahibe yardımcısı olan bir İletişim memurundan geliyordu: Alnında sorumluluk kırışıklıkları olan ve cihazların başında geçirdiği uzun saatler dolayısıyla gözleri kısık ve koyu tenli yaşlıca bir kadındı.

"Solucanlar için hazırlıklı olmalıyız" dedi Odrade.

"Tabii gelirlerse" dedi Tamalane.

"Hiç çölün üzerinde yürüdün mü,Tam?" diye sordu Odrade.

"Ben Dune'daydım." Kısa bir cevaptı bu.

"Evet ama, hiç açık çöle gittin mi?"

"Sadece Keen'in yakınlarındaki bazı kum tepeciklerine."

"Bu aynı şey değil." Kısa bir cevabın, cevabı da kısa olmalıydı.

"Diğer Anı bana bilmem gereken şeyleri söylüyor." Bu rahibe yardımcıları için söylenmişti.

"Bu aynı şey değil, Tam. Bunu kendin yapmalısın. Bu Dune'da yaşayabileceğin epey merak uyandıran bir deneyim. Orada, her an bir solucanın ortaya çıkıp seni yutabileceğini bilmek..."

"Senin Dune'daki çalışmanı duymuştum."

Çalışma. 'Deneyim' değil. Çalışma. Yaptığı eleştiriye çok uygun. Aynen Tam gibi. Bazıları onun için 'Bellonda'ya fazla bulaşmış" diyebilirler.

"O tip bir çölde yürümek insanı değiştiriyor, Tam. Diğer Anı daha berrak bir hale geliyor. Bir Fremen atasının deneyimlerinden yararlanmak başka, birkaç saat için bile olsa, orada bir Fremen olarak yürümek başka."

"Bundan hoşlanmadım."

Tam'ın maceracı ruhu buraya kadarmış; bu, herkesin onu, kötü bir ışık altında görmesine neden olacak. Laf çabuk yayılacak.

Evet, hakikaten ateşin üzerinde!

Fakat şimdi, Sheeana'yı (eğer uygun görürse) Konsey'de görme isteği, daha kolay açıklanabilecekti.

Gözlemevi, içinden ısı kabarcıkları geçen yeşil, camsı ve geniş bir alana yayılmış silis kaynaşmasından oluşuyordu. Odrade, kaynaşmanın olduğu kenarda durdu ve aşağıda kalan çimenlerin yamalar halinde sonra erdiğini saptadı. Kum, bir zamanlar yeşillikle kaplı olan bu tepenin, alçak yamaçlarını istila etmeye başlamıştı bile. Odrade'in emri altında olanlardan birinin dediğine göre, Sheeana'nın adamları tarafından ekilen yeni tuz çalılıkları, çölün tecavüz eden uzantılarının önünde gri bir engel oluşturmaktaydı. Bu sessiz bir savaştı. Klorofil temelli hayat kumlara karşı cephe arkasını koruma savaşı veriyordu.

Sağ taraftaki bir kum kümesi, gözlemevini de geçecek yükseklikteydi. Başkalarının takip etmemesi için elini sallayarak, kum tepesinin üstüne tırmandı ve görüntüyü gizleyen kütlenin hemen ötesinde anılar çölünü buldu.

Demek bizim yarattığımız şey buydu.

Burada yaşandığına dair bir iz yoktu. Geri dönüp, canlı bitkilerin istila eden kum tepelerine karşı giriştiği son ve ümitsiz mücadeleye bakmadı. Dikkati dışa doğru, ufka odaklanmıştı.

Çölde yaşayanların dikkat ettiği sınır buydu. Bu kuru genişlikte hareket eden her şey potansiyel tehlikeydi.

Diğerlerinin yanına döndüğünde, dikkatini bir müddet, gözlemevinin camlaşmış zemini üzerinde odakladı.

Daha yaşlı olan İletişim rahibe yardımcısı, Odrade'e, İklim Kontrol'den bir istek getirdi.

Odrade bunu taradı. Özlü ve kaçınılmazdı. Bu sözcüklerin hecelediği değişikliklerde yeni olan hiçbir şey yoktu. Daha fazla yer cihazı istiyorlardı. Bu, kaza ile oluşmuş bir fırtınanın aniliğinden çok, Baş Anne'nin aldığı kararlar sonucu meydana gelmişti.

Dün mü? Denizi gözden çıkarmaya dün mü karar vermiştim?

Raporu İletişim rahibe yardımcısına geri verdi ve onun ötesindeki kum işaretli camsı parlaklığa baktı.

"İstek kabul edildi." Ve sonra: "Oradaki bütün binaların mahvolmuş olması beni üzüyor" dedi. Rahibe yardımcısı omuzlarını silkti. *Evet, omuzlarını silkti!* Odrade ona vurmak istedi. (Fakat bunu, Rahibelikte gürültülü bir hayal kırıklığına yol açacağı için yapmadı.)

Odrade, kadına arkasını döndü.

Ona ne söyleyebilirim ki? En yaşlı Rahibelerimizin yaşamlarının beş katı bir zamandır bu topraklar üzerindeyiz. Ve bu şahıs omuz silkiyor.

Henüz... kimi ölçütlere göre Rahibeliğin tesislerinin zar zor olgunlaştığını o da biliyordu. Plas ve plasçelik binalarla onların çevreleri arasında düzenli bir ilişki sağlama eğilimindeydi. Bu hem anıda hem de toprakta sabitti. Şehirler ve kentler, insanların kaprisleri dışında, kolay kolay başka güçlere boyun eğmiyorlardı.

Bu başka bir doğal güçtü.

Yaşa duyulan saygı kavramının, tuhaf bir şey olduğuna karar verdi. İnsanlar bunu doğuştan içlerinde taşıyorlardı. Bunu, Lernaus'daki aile servetinden bahsederken eski Başar da görmüştü.

"Annemin dekorunun yerli yerinde kalmasının uygun olduğunu düşündük."

Süreklilik. Tekrar canlandırılmış bir gula, bu duyguları da tekrar canlandırabilir miydi?

Benim cinsimin ulaştığı nokta buydu.

"Benim cinsim" kan bağı olan atalar olunca bu, özel bir görünüm kazanıyordu.

Atreidesler'in, eski kaleyi onararak ve kadim ağaçlar üzerideki derin yontuları cilalayarak, ne kadar uzun bir süre Caladan'da yaşamayı başardıklarına bir bak. Gıcırtılı ve eski olan bu yeri güç bela, hoş görülebilir bir işlevsel düzeye ulaştırmak için tutulan bütün o hizmetli ekiplere bir bak!

Fakat bu hizmetliler, kendilerinin kötüye kullanıldıklarını düşünmüyorlardı. Çabaları, bir imtiyaz hissi uyandırıyordu. Ağacı cilalayan eller adeta onu okşuyordu.

"Yaşlı. Atreidesler'le, şimdi uzun bir zaman geçirmiş bulunuyorum."

İnsanlar ve aletleri. Alet hissinin, varlığının canlı bir parçası olduğunu düşünüyordu.

"Elimdeki bu sopa sayesinde... et elde etme gayesiyle öldürmek için bulundurduğum, bu ateşle keskinleştirilmiş mızrak sayesinde... soğuğa karşı kurduğum bu barınak sayesinde... kışın yiyeceğimiz yiyecekleri sakladığımız bu taştan kiler sayesinde... hızla yol alan bu araç, bu devasa okyanus gemisi sayesinde ve beni uzaya taşıyan bu madeni ve seramik uzay gemisi sayesinde daha başarılıyım..."

Uzaya açılan o ilk insanlar – bu yolculuğun nerelere kadar uzanacağından nasıl da az şüphe etmişlerdi. O kadim zamanlarda ne kadar da yalıtılmışlardı! İlkel yayın sistemleriyle, hantal veri kaynaklarına bağlanan, küçük ve yaşanabilir atmosfer kapsülleri. Yalnızlık. Tek başınalık. Kalım mücadelesi dışındaki herhangi bir şey için sınırlı fırsatlar. Havayı temiz tutunuz. İçilebilir suyun varlığından emin olunuz. Ağırlıksız ortamların yarattığı takatsizliği engellemek için egzersiz yapınız. Aktif olunuz. Sağlıklı beden, sağlıklı zihin! Sağlıklı bir zihin nasıl bir şeydir ki zaten?

"Baş Anne?"

O lanet olası İletişim rahibe yardımcısı yine!

"Evet?"

"Bellonda size, Buzzell'dan bir habercinin geldiğini derhal bildirmemi istedi. Yabancılar gelmiş ve bütün Aziz Anneler'i toplayıp götürmüşler."

Odrade derviş gibi döndü. "Mesajın tamamı bu mu?"

"Hayır, Baş Anne. Yabancıların başında kadın bir komutan varmış. Habercinin dediğine göre kadın bir Şerefli Ana'ya benziyormuş, fakat onların urbalarından giymiyormuş."

"Dortujla veya diğerlerinden hiçbir haber yok mu?"

"Onlara fırsat vermemişler, Baş Anne. Haberci, Birinci Dereceden bir rahibe yardımcısı Dortujla'nın kesin emirleri doğrultusunda küçük yok-gemiyle geldi."

"Bellonda'ya söyle, rahibe yardımcısının ayrılmasına izin vermesin. Onda tehlikeli bilgiler var. Döndüğümde bizim habercilerden birine bilgi veririm. Bu bir Aziz Anne olmalı. Hepsini anladın mı?"

"Tabii ki, Baş Anne." Bunu şüphe imasından içerlemiş bir şekilde söyledi.

Olay başlamıştı! Odrade heyecanını zorlukla yatıştırabildi.

Yemi yutmuşlardı. Şimdi... zokaya takılmışlar mıydı acaba?

Dortujla bu şekilde, bir rahibe yardımcısına güvenmekle tehlikeli bir iş yapmıştı. Dortujla'nın tanıdığı kadarıyla, bu rahibe yardımcısı son derece güvenilir olmalıydı. Yakalandığında kendini öldürmeye hazır bulunmalıydı. Bu rahibe yardımcısını görmeliyim. O, Istırab'a da hazır olabilir. Belki de Dortujla'nın gönderdiği mesaj buydu. Bu onun işine benziyor.

Bell tabii ki bu işe kızacaktı. *Cezalandırma gezegeninden birine güvenmek budalacaydı!* Odrade bir İletişim ekibi çağırttı. "Bellonda ile bağlantı kurun."

Taşınabilir yansıtıcı, sabit cihaz kadar berrak olmamakla birlikte, Bell ve ardındaki dekor görülebiliyordu.

Sanki sahibiymiş gibi benim masamda oturuyor. Harika!

Odrade, Bellonda'ya, o her zamanki feveranları için fırsat vermeden, "Haberci rahibe yardımcısı Istırap için hazır mı değil mi tespit et" dedi.

"Hazır." Tanrı aşkına! Bu Bellonda'ya göre çok kısa bir cevaptı.

"O zaman başlayın. Belki de o bizim habercimiz olur."

"Çoktan başlamıştık zaten!"

"Becerikli mi?"

"Hem de çok."

Bütün şeytanlar aşkına, Bell'e neler oluyor acaba? Çok tuhaf davranıyor. Her zamanki hali değil bu. Duncan!

"Oh, evet Bell, Duncan'ın Arşivler'le açık bir bağlantısı olmasını istiyorum."

"Onu bu sabah yaptık."

Bak sen! Duncan ile teması etkili olmaya başlamış.

"Seninle, Sheeana'yı gördükten sonra konuşacağım."

"Tam'a söyle, o haklıydı."

"Ne hakkında?"

"Sadece söyle yeter."

"Pekâlâ. Şunu söylemeliyim ki olayları ele alışından çok memnunum."

"Beni öylesine işledin ki, başarısız olmam imkânsız."

Bağlantı kesilirken, Bellonda hakikaten gülümsüyordu.

Odrade yan tarafa döndü ve Tamalane'in arkasında durduğunu gördü.

"Hangi konuda haklıydın, Tam?"

"Idaho ile Sheeana arasında şüphelendiğinizden daha çok bağlantı olduğu konusunda." Tamalane Odrade'in yanına sokuldu ve sesini alçalttı. "Aralarındaki sırrı çözmeden onu benim sandalyeme oturtma."

"Niyetimi bildiğinin farkındaydım, Tam. Fakat... bu kadar da şeffaf mıyım ben?"

"Bazı konularda öylesin, Dar."

"Bir dost olarak sana sahip olduğum için şanslıyım."

"Senin başka tarafların da var. Bekçiler oy verdiğinde, senin için çalışan yaratıcılığındı. Taraftarlarının biri bunu 'ilham perisi' olarak yorumlamıştı."

"O zaman, yaratıcı kararlarımdan birini vermeden önce, Sheeana'yı iyice bunaltacağımı da biliyorsun."

"Tabii ki."

Odrade, İletişim görevlilerine yansıtıcıyı götürmelerini işaret etti ve camlaşmış alanın kenarında beklemeye gitti.

Yaratıcı hayal gücü.

Dostlarının, karmaşık hisler içinde olduklarını biliyordu.

Yaratıcılık!

Sabit kudrete karşı, her zaman tehlikeli. Her zaman yeni bir şeyler bulup çıkarma yeteneğine sahip. Yeni şeyler, otoritenin baskısını yok debilirdi. Bene Gesseritler bile yaratıcılığa şüpheyle yaklaştılar. Her şeyin yolunda gitmesi, bazılarına velvelecileri bir kenara itme yolunda ilham verdi. Dortujla'nın memuriyetinin ardındaki esaslardan biri de buydu. Sorun, yaratıcı kişilerin, tersine kürek çekenleri hoş karşılamasıydı. Buna gizlilik adını veriyorlardı. Dortujla'yı dışarı çıkarmak için epey güç gerekmişti.

Mutlu ol Dortujla! Sen, kullandığımız en iyi yemsin.

O sırada 'topter'ler de geldi. Tam on altı taneydiler. Pilotlar, karşılaştıkları onca zorluktan sonra, kendilerine yüklenen bu ek görev yüzünden memnuniyetsizlik gösteriyorlardı. *Bütün toplulukların taşınması!*

Odrade, nazik bir ruh hali içinde, her uçağın uyuyan bir böcek gibi, pervane kanatlarını ayak yakalarının içine katlayıp, sert ve camsı zemin üzerine yerleşmesini seyretti.

Bu, deli bir robot tarafından, kendine benzer bir şekilde tasarlanmış bir böcekti.

Havaya kalktıklarında, Odrade'in yanında oturan Streggi bir kez daha sordu: "Kum solucanlarını görebilecek miyiz?"

"Muhtemelen. Fakat onların var olduğuna dair bir rapor yok."

Streggi arkasına yaslandı, aldığı cevaptan hayal kırıklığına uğramıştı fakat, bunu yeni bir soru haline dönüştüremiyodu. Gerçek bazen rahatsız edici olabiliyordu ve onlar bu evrim kumarına çok büyük beklentilerini yatırmışlardı, diye düşündü Odrade.

Böyle olmasaydı, Rahibeler Meclisi'ndeki, sevdikleri onca şeyi neden yok etsinlerdi ki.

Birlikte akış, pembe bir tuğla binanın, dar girişi üzerinde kemer gibi asılı duran, geçmişe ait bir yazının imajıyla araya girdi: "TEDAVİSİ OLMAYAN HASTALIKLAR HASTANESİ"

Burası, Rahibeliğin kendini bulduğu yer miydi? Yoksa onlar fazlaca başarısızlığa hoşgörü mü göstermişlerdi? Diğer Anı'nın araya girmesinin bir sebebi olmalıydı.

Başarısızlıklar?

Odrade bunu araştırdı: *Eğer gelirse, Murbella'yı da bir Rahibe olarak görmeliyiz.* Tutsak Şerefli Ana Murbella, tedavi edilemez bir mağlup değildi. O, çok ileri yaşta derin bir eğitimden geçen uyumsuz biriydi.

Etrafındaki herkes ne kadar da sessizdi. Herkes, zaman zaman, kuru dalgacıklara yol veren balina sırtı gibi kum tepelerine ve rüzgârda sürüklenen kumlara bakıyordu. Öğleden sonranın genç güneşi, yakınlardaki sıra dağların tasvirini yapacak ışık sağlamaya yeni başlamıştı. Toz, ilerdeki ufku bulanıklaştırıyordu.

Odrade oturduğu yerde kıvrıldı ve uyudu. *Bunları daha önce görmüştüm. Ben, Dune'da sağ kalma mücadelesi verdim.*

Sheeana'nın Çöl Gözlem Merkezi üzerinde havada daireler çizerken, yaratılan heyecan onu uyandırdı.

Çöl Gözlem Merkezi. Bir kez daha buradayız. Buraya tam olarak bir isim vermedik... Tıpkı bu gezegene isim vermediğimiz gibi. Rahibeler Meclisi! Bu nasıl bir isim? Çöl Gözlem Merkezi. Bu bir isim değil, sadece bir tanım. Geçici olanı vurguluyor.

Alçaldıkça, düşüncesini doğrulayan şeyler gördü. Geçici konut yapma hissi her bağlantıda görülen, basit bir sertlikle kuvvetlendirilmişti. Hiçbir bağlantıda yumuşaklık, törpülenme yoktu. Her şey, sökülüp takılabilir bağlantılarla birleştirilmişti.

Sallantılı bir inişten sonra, pilotun sesi duyuldu: "İşte geldik ve beladan da kurtulduk!"

Odrade, derhal kendisine ayrılan odaya gitti ve Sheeana'yı çağırttı. Geçici bölmeler: Sert bir karyolası olan basit bir odacık. Bu sefer iki sandalye var. Batıya, çöle doğru bakan bir pencere. Bu odaların geçici doğası onu üzüyordu. Buradaki her şey, birkaç saat içinde sökülebilir ve başka bir yere taşınabilirdi. Hareket etmekten elde edebileceği en fazla yararı sağlayarak, yandaki odada yüzünü yıkadı. 'topter'de kıvrılarak uyuduğu için, vücudu sızlıyordu.

Tazelenmiş bir şekilde, pencerelerden birine gitti. Yapı işçilerinin bu kuleyi diktiklerine şükretti: On kat vardı ve burası dokuzuncu kattı. Sheeana en üst katta oturuyordu, bu da bu yerin isminin içerdiği edimi yapmak için ideal bir yerdi.

Odrade beklerken, gerekli hazırlıkları yaptı.

Zihni aç. Önyargılardan kurtul.

Sheeana geldiğinde ilk izlenimler saf gözlerle görülmeliydi. Kulaklar belirli bir ses için hazırlanmamalıydı. Burun, anısındaki kokuları beklememeliydi.

Ben bunu seçtim. Ben, onun ilk öğretmeni, hata yapmaya açığım.

Odrade, girişteki bir sese doğru döndü. Bu Streggi idi.

"Sheeana şimdi çölden döndü ve ekibiyle beraber. Baş Anne ile, daha rahat olan yukarıdaki bölmelerde buluşmak istiyor."

Odrade başını salladı.

Sheeana'nın yukarı kattaki bölmesi, kenarlarda hâlâ o prefabrik görünüşe sahipti. Çölün ötesinde çabuk yapılmış bir barınak. Bu oda, misafir odacığının altı veya yedi katı büyüklüğündeydi. Fakat burası, hem bir çalışma odası

hem de uyuma odasıydı. Odanın iki yanında, batı ve kuzey taraflarında pencere vardı. Odrade, işlevi olan şeylerle, işlevi olmayan şeylerin karışımı karşısında şaşırdı.

Sheeana, odalarını kendini yansıtacak şekilde döşemeyi başarmıştı. Standart bir Bene Gesserit karyolası, parlak turuncu ve koyu kahverengi bir örtüyle kaplanmıştı. Bir kum solucanının kara kalem resmi, başı öne gelecek şekilde ve bütün kristal dişleri sergilenmiş halde, dipteki bir duvarı süslüyordu. Sheeana, Diğer Anı'ya güvenerek ve Dune'da geçirdiği çocukluğunun rehberliği ile bunu kendisi çizmişti.

Tam renkli ve belki de geleneksel çöl dekoru içinde, daha hırslıca bir betimlemeye girişmemesi, Sheeana hakkında bir şeyler söylüyordu. Sadece solucan ve onun altında bir parça kum ve geri plânda urbalı bir insan.

Bu kendisi miydi acaba? Hayran kalınacak bir mahrumiyet ve neden burada olduğunu sürekli hatırlatacak bir unsur. Doğanın derin bir izi.

Doğa hiç kötü resim yapmaz mı?

Bu kabul edilemeyecek kadar yumuşak bir ifadeydi.

"Doğa" sözcüğü ile ne demek istiyorduk acaba?

Pek gaddar olan doğal sahrayı görmüştü: Hatalı bir yeşil boyaya batırılmış ve tundranın kenarında çirkin bir şekilde kurumaya terk edilmiş gibi görünen gevrek ağaçlar. Son derece iticiydiler. Böyle ağaçların bir amacı olduğunu düşünmek zordu. Ve sümüksü sarı derileriyle... bacaksız kertenkeleler. Sanat bunun neresindeydi? Evrimin başka bir yere yaptığı yolculukta geçici duraklardı bunlar. İnsanların araya girmesi her zaman bir fark yaratıyor muydu? Sligler. Tleilaxular orada iğrenç bir şey üretmişlerdi.

Sheeana'nın resmini hayranlıkla seyreden Odrade, bazı karışımların belirli insan hislerini rencide ettiğine karar verdi. Sligler, yemek olarak lezizdi. Çirkin karışımlar eski deneyimlere dokunuyordu Deneyimler de hüküm veriyorlardı.

Kötü şey!

Bizim SANAT olarak düşündüğümüzün büyük bir çoğunluğu, güven tazeleme ihtirasına hizmet etmekteydi. Beni rencide etme! Ben neyi kabul edeceğimi biliyorum.

Bu çizim, Sheeana'nın güvenini nasıl tazeliyordu acaba?

Kum solucanı: Gizli zenginlikleri muhafaza eden kör bir güç. Mistik bir güzelliğin içindeki sanatkârlık.

Rapor edildiğine göre Sheeana, kendi görevi hakkında şakalaşıyordu. "Ben hiçbir zaman var olmayabilecek solucanların çobanıyım."

Ve onlar ortaya çıksalar bile, çizimdeki boya ulaşmaları için yıllar geçmesi gerekecekti. Bu, solucanın önündeki küçük insan figüründen gelen, onun sesi miydi?

Bir Aziz Anne'nin bölmesinde olması gerekenden daha güçlü bir melanj kokusu odayı istila etti. Odrade, odadaki mobilyaya, bir şeyler arar gibi bir bakış attı: Sandalyeler, çalışma masası, asılı duran parlama kürelerinden gelen aydınlanma – hepsi de en iyi hizmet verebilecekleri yerde bulunuyorlardı. Fakat köşede duran o tuhaf biçimli siyah plas yığını da neydi? Bu da mı Sheeana'nın bir çalışmasıydı?

Odrade, odaların Sheeana ile uyumlu olduğuna karar verdi. Atalarını anımsamak için, o çizimden başka fazla bir şey yoktu, fakat pencerelerdeki manzara Dune'un kurak topraklarının derinliklerindeki Dar-es-Balat'dan alınmış gibiydi.

Girişten gelen bir hışırtı Odrade'i uyandırdı. Döndü, Sheeana karşısındaydı. Baş Anne'nin huzuruna çıkmadan önce, kapının etrafına bakınırken adeta utangaç bir hali vardı.

Hareketlerin sözcüklere tercümesi: "*Demek benim odalarıma geldi. Bu iyi. Oysa birileri, davetimi dikkatsizce ulaştırabilirdi.*"

Odrade'in hazır duruma geçen duyuları, onun varlığıyla titrediler. Bugüne kadarki en genç Aziz Anne. Çoğu kez Sessiz Küçük Sheeana'yı düşünürdünüz. Her zaman sessiz olmamakla birlikte, küçük de değildi ama adı öyle kalmıştı. Fare gibi de değildi, fakat sık sık, tarlanın kenarında, çiftçinin gitmesini bekleyen bir kemirgen gibi davranırdı. Çiftçi bir gitti mi, fare taneleri toplamak için fırlayıverirdi.

Sheeana, odaya girdi ve Odrade'e bir adım kala durdu. "Çok uzun bir süredir birbirimizden ayrı kaldık, Baş Anne."

Odrade'in ilk izlenimleri, tuhaf bir şekilde karmakarışıktı.

Samimiyet ve gizlilik?

Sheeana, sessizce ayakta duruyordu.

Siona Atreides'in bu torunu, Bene Gesserit görüntüsü altında, ilginç bir yüz geliştirmişti. Olgunluk, onun üzerinde, hem Rahibelik hem de Atreides tasarımlarına uygun bir şekilde çalışmıştı. Kararlılıkla alınan birçok kararın izi mevcuttu. İnce uzun boylu, koyu tenli ve güneşten yol yol olmuş kahverengi saçları olan bu kimsesiz çocuk, dengeli bir Aziz Anne haline gelmişti. Teni, dışarıda uzun saatler çalıştığından, hâlâ koyuydu. Saçları da hâlâ yol yoldu. Fakat, çelik gibi tamamiyle mavi olan gözleri şöyle diyordu: "Ben Istırap'ı yaşadım."

Onun hakkında hissettiğim bu şey ne acaba?

Sheeana, Odrade'in yüzündeki ifadeyi gördü (Bu bir Bene Gesserit saflığıydı.) ve bunun, uzun süre beklenen o korku dolu karşılaşma olduğunu anladı.

Benim doğru bildiğimin dışında bir müdafaası olamaz ve umarım tam bir itirafta bulunmaz.

Odrade, eski öğrencisini, zarif bir dikkatle ve bütün duyuları açık bir vaziyette izliyordu.

Korku! Bu hissettiğin nedir? O konuştuğu zaman olan bir şey mi bu?

Sheeana'nın sesindeki metanet, Odrade'in daha ilk karşılaşmalarında önceden tahmin ettiği, güçlü bir araç haline dönüşmüştü. Sheeana'nın orijinal doğası (bu olsa olsa bir Fremen doğası olabilirdi) bastırılmış ve tekrar yönlendirilmişti. O kinci nüve, pürüzsüzleştirilmişti. Onun sevme ve nefret etme kapasitesi sıkıca dizginlenmişti.

Neden beni kucaklamak istediği hissine kapılıyorum acaba?

Odrade aniden, kendini darbe almaya açık hissetti.

Bu kadın korunmamın içine girmiş bulunuyor. Onu tamamiyle dışarıda bırakmak artık hiçbir zaman mümkün olmayacak.

Tamalane'in hükmü aklına geldi: "*O, kendini kendine saklayanlardan biri. Rahibe Schwangyu'yu hatırladın mı? Onun gibi, ama ondan daha iyi. Sheeana nereye gittiğini biliyor. Onu dikkatle izlemeniz gerekecek. Bu, Atreides kanı, biliyorsun.*"

"*Ben de Atreides'im, Tam.*"

"*Hiç unutacağımızı sanmam! Eğer Baş Anne, kendi kendine üremeye karar verirse, orada boş boş oturup seyredecek değiliz tabii ki. Bizim hoşgörümüzün de bir sınırı var.*

"Gerçekten, bu çok geç kalınmış bir ziyaret, Sheeana."

Odrade'in tonu, Sheeana'yı uyardı. Aniden, Rahibeliğin "BG uysallığı" diye adlandırdığı bir ruh haliyle bakışlarını iade etti. Evrende bundan daha uysal hiçbir şey yoktu. Ardında olanları böylesine tamamiyle saklayan bir bakıştı bu. Bu sadece bir engel değildi; bu, hiçbir şeydi. Bu maskenin üstünde olabilecek her şey bir ihlalden ibaret olurdu. Bu, tek başına bir ihanetti. Sheeana hemen bunu fark etti ve bir kahkaha ile tepki gösterdi.

"Araştırma yapmak için geleceğini biliyordum! Duncan ile el işaretleriyle konuşma meselesi değil mi?"

Lütfen Baş Anne! Bunu kabullen!

"Hikâyenin tamamını istiyorum, Sheeana."

"Şerefli Analar saldırırsa, onları kurtaracak birisini istiyor."

"Hepsi bu mu?" *Beni tam bir budala mı zannediyor?*

"Hayır. Niyetinizin ne olduğu hakkında bilgi istiyor... ve Şerefli Ana tehdidine karşı koymak için ne gibi hazırlıklar yapıyoruz onu bilmek istiyor."

"Ona şu ana kadar ne söyledin?"

"Bildiğim her şeyi." *Gerçekler benim tek silahım. Dikkatini başka yöne çekmeliyim.*

"Mahkemede, onun dostu mu olacaksın, Sheeana?"

"Evet!"

"Ben de öyleyim.."

"Fakat Bell ve Tam değil, öyle mi?"

"Muhbirlerim, Bell'in de artık ona hoşgörüyle baktığını söylüyorlar."

"Bell mi? Hoşgörü mü?"

"Onu yanlış değerlendiriyorsun, Sheeana. Bu senin bir kusurun." *Bir şeyler saklıyor. Ne yaptın sen, Sheeana?*

"Bell ile çalışabileceğini düşünüyor musun, Sheeana?"

"Ona takıldığım için mi bu soruyu soruyorsun?" *Bell ile çalışmak mı? Ne demek istiyor acaba? O misyonerlik projesine Bell başkanlık etmeyecek İnşallah!*

Belirsiz bir seğirme, Odrade'in ağzının kenarlarını kaldırdı. *Bu bir şaka mı? Cevap bu muydu?* Sheeana, Central'daki yemek salonlarında, baş dedikodu konusuydu. Onun Üreyen Bayanlar'a (özellikle Bell'e) nasıl takıldığı konusu ve Murbella'dan gelen cinsel ayartmalarla ilgili Şerefli Ana mukayeseleri, sadece yemeğe bahar katmakla kalmıyordu. Odrade, en son hikâyeden bazı pasajları daha iki

gün önce duymuştu. "O, 'Onun – kötü – davranmasına – müsaade – et metodunu kullandım. Bu, seni bahçe patikasına götürdüğünü zanneden erkekler üzerinde çok etkili olur' dedi."

"Takılmak? Senin yaptığın bu mu, Sheeana?"

"Daha uygun bir kelime: Doğal eğilimin tersine giderek tekrar şekillendirme, olabilirdi." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, Sheeana, bir hata yaptığını fark etti.

Odrade uyarıcı bir durgunluk hissetti. *Tekrar şekillendirmek mi?* Bakışları, köşede duran o tuhaf siyah yığına gitti. Ona, kendini de şaşırtan bir odakllanmayla baktı. Bu nesne bakışları emiyordu. Sürekli bir uyum arıyordu, bu onunla konuşan bir şey olmalıydı. Hiçbir şeyden cevap alamadı; sınırlarını zorladığı zaman bile. İşte, siyah yığının maksadı buydu!

"Onun adı 'Boşluk'" dedi Sheeana.

"Senin mi?" Lütfen Sheeana. Bunu başkası yaptı de. Bunu her kim yaptıysa benim gidemeyeceğim uzaklıklara gitmiş.

"Onu, bir hafta kadar önce, geceleyin yaptım."

Tekrar şekillendirdiğin tek şey, sadece siyah plas mı? "Genel olarak bakıldığında sanat için büyüleyici bir yorum."

"Fakat kendine has sanat için değil, öyle mi?"

"Seninle bir sorunum var, Sheeana. Bazı Rahibeler'i ayağa kaldırıyorsun." *Ve beni de. Senin içinde, henüz keşfedemediğimiz vahşi bir alan var. Duncan'ın bize aramamızı söylediği Atreides gen işaretleri, senin hücrelerinin içinde. Sana ne vermiş olabilirler acaba?*

"Rahibeler'i ayağa mı kaldırıyorum?"

"Özellikle, Istırap'tan kurtulmayı başaran en genç kişi olduğunu anımsadıkları zaman oluyor bu."

"Yaptığım rezillikler dışında tabii."

"Sen bu musun?"

"Baş Anne!" Bir ders verme gayesi dışında beni hiç incitmemişti.

"Sen Istırap'a bir itaatsizlik davranışı olarak katlandın."

"Olgun nasihate karşı katlandım demek daha doğru olmaz mı?" *Mizah bazen onun dikkatini dağıtır.*

Sheeana'nın yardımcısı Prester, kapıya yaklaşıp, onların dikkatini çekene kadar yanındaki duvara hafifçe vurdu. "Bana araştırma ekipleri döndüğü zaman, hemen haber vermemi söylemiştiniz."

"Ne rapor verdiler?"

Sheeana'nın sesinde bir ferahlama mı vardı?

"Sekizinci takım, yaptıkları gözlemlere bakmanızı istiyor."

"Bunu hep isterler!"

Sheeana, zorlanmış bir yılgınlıkla konuştu. "Benimle beraber gözlemlere bakmak ister misiniz, Baş Anne?"

"Ben burada bekleyeceğim."

"Fazla uzun sürmez."

Onlar gidince, Odrade batı penceresine yöneldi: Çatı üstlerinden çölü gören berrak bir manzara. Küçük kum tepeleri. Neredeyse gün batımı ve Dune'u fazlasıyla anımsatan kuru bir ısı.

Sheeana ne saklıyor acaba?

Henüz çocukluktan çıkmış, genç bir adam, komşu terasta çırılçıplak güneşleniyordu. Yüzünde altın renkli bir havlu ile deniz yeşili bir süngerin üzerine sırt üstü uzanmıştı. Teni, kullandığı havluya ve kasık kıllarına eşlik edercesine, güneşte ısınmış altın rengindeydi. Bir rüzgâr havlunun köşesine dokundu ve onu kaldırdı. İsteksiz bir el uzanarak havluyu eski yerine yerleştirdi.

Nasıl oluyor da böyle boş boş oturuyor? Gece işçisi mi acaba? Muhtemelen.

Boş gezmenin cesaretlendirilmediği bir toplumda bu, onunla gösteriş yapmaya benziyordu. Odrade, kendi kendine güldü. Herhangi birisi de, gece işçisi olduğu düşünülerek mazeretli sayılabilirdi. Belki de bu düşünceye güvenerek oraya yatmıştı. Buradaki incelik, bunun tersini bilenlere karşı görünmez olmaktı.

Sormayacağım. Zekâ, bazı ödülleri hak ediyor. Ve her şeye rağmen, bir gece işçisi de olabilir.

Gözlerini ondan çevirdi. Burada yeni bir kalıp oluşuyordu: Alışılmamış gün batımları. Ufka çizilmiş dar turuncu şeritler, güneşin henüz toprak altında kaybolduğu noktada kabarıyorlardı. Turuncunun üzerindeki gümüşi mavi, yükseldikçe daha da koyulaşıyordu. Dune'da bunu birçok kez görmüştü. Bunlara neden olan meteorolojik izahları keşfetmeye gerek duymuyordu. En iyisi, gözlerin bu geçici güzelliği özümsemesi ve turuncu kaybolduğunda toprağa düşen ani karanlığın ve hareketsizliğin, kulaklar ve deri tarafından hissedilmesine izin vermekti.

Belirsiz bir şekilde, genç adamın, süngerini ve havlusunu toplayıp bir vantilatörün arkasında kayboluşunu gördü.

Arkasındaki koridorda bir koşuşma sesi işitti. Sheeana nefes nefese kalmış bir şekilde içeri girdi.

"Otuz klick küzeydoğumuzda bir bahar yığını bulmuşlar. Küçük fakat yoğun!"

Odrade, umutlanmaya cüret etmedi. "Bir rüzgâr birikmesi olabilir mi?"

"Sanmam. Onu sürekli gözlem altında tutuyorum." Sheeana Odrade'in durduğu yerdeki pencereye bir bakış attı. *Trebo'yu görmüş. Belki de...*

"Sana daha önce, Bell ile çalışıp çalışamayacağını sormuştum. Bu önemli bir soruydu. Tamalane çok yaşlandı ve yerine birisinin geçmesi gerekiyor. Tabii, bir oylama olacak."

"Ben mi?" Bu hiç beklenmedik bir şeydi.

"İlk tercihimsin." *Emredici davranmalıyım. Seni, yakınımda, izleyebileceğim bir yerde tutmak istiyorum.*

"Fakat ben... yani Misyonerliğin plânı..."

"O bekleyebilir. Solucanlara çobanlık yapabilecek bir başkası elbet bulunur... Umarım o bahar kütlesi aradığımız şeydir."

"Oh! Evet... Birkaç kişi var ama bunlar da şeyi yapamazlar... Solucanların hâlâ bana tepki verip vermediğini test etmemi istemiyor musunuz?"

"Konsey'de çalışman bunu engellemez."

"Ben... şaşırdığımı görüyorsunuzdur sanırım."

"Ben olsam, şok oldum derdim. Söyle bana Sheeana, bugünlerde senin ilgini gerçekten en çok çeken şey nedir?"

Hâlâ yokluyor. Trebo, şimdi bana hizmet etmenin tam zamanı! "Çölün iyi bir şekilde büyümesi." Bu gerçek! "Ve seks hayatım tabii ki. Yandaki binanın terasındaki genç adamı gördün, değil mi? Onun adı Trebo, Duncan'ın terbiye etmem için gönderdiği yeni biri."

Odrade gittikten sonra bile, Sheeana bu sözlerinin neden bir neşelenme vesilesi olduğunu düşündü. Bununla beraber, Baş Anne atlatılmıştı.

Geri çekilme pozisyonunu da harcamaya gerek yoktu – gerçek! *"Biz, benim Teg'i damgalamam ve Başar'ın anısını bu şekilde onarmamız ihtimali üzerinde tartışıyorduk."*

Tam itiraftan böylece kaçınılmış oldu. *Baş Anne, benim, yok-gemi hapishanesini nasıl tekrar çalıştırıp, Bellonda'nın içine döşediği mayınları nasıl etkisiz hale getirebileceğimi keşfettiğimi öğrenemedi.*

Bazı acı türlerini hiçbir tatlandırıcı saklayamaz. Acı geliyorsa onu tükürün. En eski atalarımız böyle yapardı.

Kanun

Murbella uyanık ve çevresinin farkında olmasına rağmen, kendini gecenin bir vakti rüyayı devam ettirmek için yataktan kalkmış bir vaziyette buldu: Duncan yanında uyur durumdaydı, makinelerin belirsiz tıkırtısı vardı ve kronoyansıtıcısı tavanda asılı duruyordu. Son günlerde, tek başına korktuğundan, Duncan'ın yanında olmasında ısrar etmişti. Duncan onu dördüncü hamilelikten dolayı suçluyordu.

Yatağın kenarında oturdu. Krononun loş ışığı altında, oda hayaletli gibiydi. Gördüğü rüyanın imgeleri hâlâ devam ediyordu.

Duncan homurdanarak ona doğru döndü. İleri fırlatılmış bir kol bacaklarını örttü.

Rüya malzemesi olmayan, fakat onun bazı özelliklerini taşıyan, zihinsel bir dürtüyü hissediyordu. Bunu Bene Gesserit öğretileri yapmıştı. Onlar ve Scytale... ve her şey hak-

kındaki lanet olası telkinleri. Kontrol edemediği bir hareketi hızlandırıyorlardı.

Bu gece o, delice sözcükler dünyasında kaybolmuştu. Nedeni belliydi. Bellonda o sabah, Murbella'nın dokuz dil bildiğini ve şüphe duyan bir rahibe yardımcısını, "Dil Bilimsel Miras" adı verilen zihinsel bir patikaya sevk ettiğini öğrenmişti. Fakat Bell'in, bu gece yarısı deliliğindeki etkisi kaçış yolu bırakmıyordu.

Kâbus. O, ne tarafa dönerse dönsün o, dev harflerle etiketlenmiş büyük ve yankılı bir yerde, tuzağa düşmüş mikroskobik bir yaratıktı: "Veri Havuzu." Buruşmuş çeneleri ve korkunç dokungaçlarıyla canlanmış harfler etrafını sarmıştı.

Bunlar yırtıcı canavarlardı ve o da onların yemiydi.

Duncan'ın kolu dizlerinin üzerinde, uyanık ve kendi yatağının kenarında oturduğunu bilmesine rağmen,canavarları görebiliyordu hâlâ. Onu geriye doğru iteledièer. Bedeni hareket etmediği halde geriye doğru gittiğini biliyordu. Onu, göremediği bir felakete doğru itiyorlardı. Başını çeviremiyordu! Bu yaratıkları sadece görmekle kalmıyor, (yatak odasının bazı bölümlerini kaplıyorlardı) bildiği dokuz dilin bir karışımı halinde onları duyabiliyordu da.

Beni paramparça edecekler!

Arkasını dönemediği halde, orada olanları hissedebiliyordu: Başka dişler ve pençeler. Her taraf tehdit doluydu! Eğer onu köşeye sıkıştırabilirlerse, üstüne atlayıp onu mahvedebilirlerdi.

İşi bitmişti. Ölüydü artık. Kurbandı. İşkence gören bir tutsaktı. Müsait bir avdı.

İçi ümitsizlikle doldu. Duncan neden uyanıp onu kurtarmıyordu? Kolu kurşun gibi ağırdı. Onu hareketsiz kılan ve bu yaratıkların onu, o korkunç tuzağa doğru itmelerine müsaade eden gücün bir parçasıydı bu. Titredi. Vücudunun her yanından ter boşanıyordu. İğrenç kelimeler! Bir araya

gelerek dev bireşimler oluşturuyorlardı. Kılıç dilli ağzı olan bir yaratık doğrudan doğruya ona geldi ve çenesinin arasındaki karanlıkta o, daha birçok kelime gördü.

Yukarıya bakınız.

Murbella gülmeye başladı. Kendini kontrol edemiyordu. *Yukarıya bakınız. İşi bitik. Ölü. Bir kurban.* Kahkaha Duncan'ı uyandırdı. Doğruldu ve alçaktaki bir parlama küresini yakıp ona baktı. Az önceki cinsel karşılaşmaları sonrasında nasılda derbeder görünüyordu. Yüzündeki ifade, eğlenme ve uyandırıldığı için kızma arasında gidip geliyordu. "Neden gülüyorsun?"

Kahkahalar, solumalar arasında dindi. Murbella'nın yan tarafları ağrı içindeydi. Onun deneme kabilinden gülümsemesinin, yeni bir nöbete neden olacağından korkuyordu. "Oh!... Oh! Duncan! Cinsel karşılaşma!"

Bu, onları birbirine bağlayan müptelalığı ifade eden müşterek terimleriydi. Fakat bu onu neden güldürüyordu?

Duncan'ın şaşırmış ifadesi Murbella'ya gülünç geldi.

Solumalarının arasında şöyle diyordu: "İki kelime daha." Bir başka feveranı daha önlemek için ağzını kapamak zorunda kaldı.

"Ne?"

Duncan'ın sesi, duyduğu en komik şeydi. Elini ona doğru uzattı ve başını salladı. "Ohh... Ohh..."

"Murbella neyin var senin?"

Murbella sadece başını sallamaya devam edebildi.

Duncan deneme kabilinden gülümsedi. Bu Murbella'yı biraz sakinleştirdi ve Duncan'a yaslandı. Sağ eliyle ona dokunmaya başlayınca, "Hayır! Sadece sana yakın olmak istiyorum," dedi.

"Bak, saat kaç olmuş." Çenesini tavandaki yansımaya çevirdi. "Neredeyse üç."

"Çok komikti, Duncan."

"O zaman bana anlatsana."

"Biraz dinleneyim de öyle."

Duncan onu yastığın üzerine yatırdı. "Biz, lanet olası evli çiftler gibiyiz. Gecenin bir vaktinde komik hikâyeler anlatıyoruz."

"Hayır hayatım, biz farklıyız."

"Bakış açısı meselesi, başka bir şey değil."

"Nitelik meselesi" diye ısrar etti.

"Komik olan neydi?"

Gördüğü kâbusu ve Bellonda'nın etkisini anlattı.

"Zensünni. Çok kadim bir yöntem. Rahibeler bunu, insanı travma bağıntılarından kurtarmak için kullanırlar. Bilinç dışı tepkiler yaratan kelimeler."

Korku tekrar geri dönmüştü.

"Murbella, neden titriyorsun?"

"Şerefli Anne öğretmenleri, Zensünniler'in eline düşersek korkunç şeyler olacağı konusunda bizi uyarmışlardı.

"Saçma! Bir Mentat olarak ben aynı şeyleri yaşadım."

Sözleri, bir başka rüya fragmanının zihninde canlanmasına neden oldu. İki başlı bir canavar. Ağzının her ikisi de açık. İçinde kelimeler var. Sol tarafta "bir kelime" ve sağ tarafta "diğerine ulaştırır".

Neşe korkunun yerini almıştı. Korku, bir kahkaha ile dinmişti. "Duncan!"

"Hımmm." Sesinde Mentat mesafesi vardı.

"Bell, Bene Gesseritler'in kelimeleri silah gibi kullandığını söyledi Ses. Onlara "Kontrol Aletleri" diyordu." "Neredeyse, bir içgüdü gibi öğrenmen gereken bir ders bu. Bunu öğrenene kadar daha derin eğitim için sana hiçbir zaman güvenmezler."

Ve öğrendikten sonra da, ben sana güvenmem.

Yuvarlanarak ondan uzaklaştı ve tavandaki zaman yansımasının etrafındaki, parıldayan iletişim gözlerine baktı.

Hâlâ gözetim altındayım.

Öğretmenlerin, kendi aralarında onu tartıştıklarını biliyordu. O yaklaşınca, konuşmaları hemen kesiliyordu. Ona, özel bir şekilde, ilginç bir numuneymiş gibi bakıyorlardı.

Bellonda'nın sesi, zihninde gürültülü bir şekilde konuşuyordu.

Kâbus uzantıları. Artık sabahın ortası olmuştu ve kendi harcadığı güçten dolayı pis kokan teri, burun deliklerine ulaşıyordu. Gözaltındaki Murbella, yerini bilerek Aziz Anne'den üç adım uzaklıkta duruyordu. Bell'in sesi: "Hiçbir zaman uzman olma. Bu seni sıkıca kilitler."

Bütün bunlar, Bene Gesseritler'e rehberlik eden kelimeler var mı diye sormamdan dolayı söyleniyor.

"Duncan, neden zihinsel ve bedensel eğitimi birbirine karıştırıyorlar?"

"Zihin ve beden birbirlerine takviye yapar da ondan." Uykuluydu. *Lanet olsun ona! Yine uyuyacak.*

Duncan'ı omuzlarından tutup silkeledi. "Eğer kelimeler o kadar önemli değilse, disiplinler hakkında neden bu kadar çok konuşuyorlar?"

"Kalıplar" diye geveledi Duncan. "Terbiyesiz bir kelime."

"Ne?" Onu daha sert bir şekilde salladı.

Duncan sırt üstü döndü ve sonra dudaklarını kımıldattı: "Disiplin kalıba eşittir, bu da kötü gidişe eşittir. Onların dediğine göre bizler, doğal kalıp yaratıcılarıyız... Bu onlar için 'düzen' demek oluyor, sanırım."

"Bu neden o kadar kötü?"

"Başkalarına, bizi yok edebilecek veya değiştiremeyeceğimiz şeylerin içinde... bizi tutsak edebilecek gücü veriyor."

"Zihin ve beden hakkında yanılıyorsun."

"Hımmm...?"

"Zihin ve beden, birbirimize kenetlenmemiz için baskı yapıyor."

"Ben de bunu söyledim ya! Hey, uyuyacak mıyız yoksa konuşacak mıyız?"

"Başka 'yoksa' deme. Bu gece olmaz."

Derin bir iç çekiş göğsünü kabarttı.

"Benim sağlığımı iyileştirmek için çalışmadıkları kesin" dedi Murbella.

"Kimse öyle yapacaklarını da söylemedi ama."

"O, Istırap'tan sonra geliyor." Murbella onun, bu ölümcül denemeden bahsedilmesinden nefret ettiğini biliyordu; fakat bundan kaçınmanın bir yolu yoktu. Bu beklenti zihnini dolduruyordu.

"Pekâlâ!" Duncan doğruldu ve yastığını yumruklayarak istediği şekle soktu ve sırtını ona yaslayarak Murbella'yı incelemeye başladı. "Mesele nedir?"

"Kelime silahlarıyla çok zekice davranıyorlar. Sana Teg'i getirdiler ve ondan tamamen senin sorumlu olduğunu söylediler."

"Bana inanmıyor musun?"

"Seni babası olarak görüyor."

"Tam olarak değil."

"Hayır, ama... sen, Başar için öyle düşünmüş müydün?"

"Anılarımı onardığı zaman mı? Evet."

"Siz ikiniz, entellektüel bir yetim çiftsiniz. Her zaman, mevcut olmayan ebeveyninizi arıyorsunuz. Ona ne kadar acı çektireceğin hakkında en ufak bir fikri bile yok."

"Aileyi dağıtan da bu zaten."

"Demek onun içindeki Başar'dan nefret ediyorsun ve ona ıstırap çektireceğin için mutlusun."

"Öyle bir şey söylemedim."

"O neden bu kadar önemli?"

"Başar mı? O, askeri bir deha. Her zaman beklenmeyeni yapar. Düşmanlarını, onların hiç beklemediği yerde karşısına çıkarak kahreder.."

"Bir başkası da bunları yapamaz mı?"

"Onun yaptığı gibi yapamaz. O, taktikler ve stratejiler icat eder. İşte böyle!" Parmaklarını şıklattı.

"Daha çok şiddet. Tıpkı Şerefli Analar gibi."

"Her zaman değil. Başar, muharebe yapmaksızın kazanmakla ünlüydü."

"Tarihçelere baktım."

"Onlara güvenme."

"Fakat sen şimdi dedin ki..."

"Tarihçeler karşılaşmaların üzerine odaklanırlar. Bunda biraz gerçek payı vardır ama ayaklanmalara rağmen oluşan, daha kalıcı şeyleri saklarlar.

"Kalıcı şeyler mi?"

"Hangi tarihçe, kocası muhtemelen uzakta bir yerde, silah taşıyan bir nefer olan ve çeltik tarlasında su bizonuna bağladığı sabanını süren kadından bahseder ki?"

"Neden bu kalıcı ve şeyden daha önemli..."

"Evdeki çocuklar yemek ister. Adam yıllarca sürecek bir çılgınlık peşinden gitmiştir. Birisi tarlayı sürmek zorundadır. Bu kadın, insan ısrarlılığının gerçek bir görüntüsüdür."

"Çok acı konuşuyorsun... Bence bu tuhaf."

"Askeri *tarihçem* ele alındığında mı?"

"Evet, doğru. Bene Gesseritler'in... Başarlar'ı ve onun seçkin taburları üzerindeki... vurguları ve..."

"Bunların sadece, kendini beğenmiş şiddetlerinin peşinden giden, kendini beğenmiş insanlar olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Tarlayı da kadını da ezip geçecekler, öyle değil mi?"

"Neden olmasın?"

"Çünkü onların gözünden çok az şey kaçar. Şiddete düşkün olanlar, saban süren kadının yanından geçer ve temel gerçeğe dokunduklarını nadiren görürler. Bir Bene Gesserit ise böyle bir şeyi asla kaçırmaz."

"Yine söylüyorum; neden olmasın?"

"Kendini beğenmişler kısıtlı bir vizyona sahiptir; onlar bir ölüm gerçekliğinin üzerine binmişlerdir. Kadın ve sabanı, bir hayat gerçekliğidir. Hayat gerçekliği olmadan insanoğlu var olamaz. Benim Tiran'ım bunu gördü. Rahibeler, onu lanetlerken bile, bunun için takdis ederler."

"Demek onların rüyasına kendi isteğinle katılıyorsun?"

"Sanırım öyle." Şaşırmış görünüyordu.

"Ve Teg'e karşı da tamamiyle dürüstsün öyle mi?"

"O soruyor, ben de ona samimi cevaplar veriyorum. Meraka şiddetle cevap vermeye inanmıyorum."

"Demek onun bütün sorumluluğunu da üstüne aldın?"

"Onun söylediği tam olarak bu değildi."

"Ahh, sevgilim. Demek söylediği *tam olarak* bu değildi. Bell'e iki yüzlü diyorsun, fakat Odrade'i buna dahil etmiyorsun. Duncan, eğer bilseydin..."

"İletişim gözlerini dikkate almadığımıza göre, baklayı ağzından çıkarabilirsin!"

"Yalanlar, hileler ve vahşilik..."

"Hey! Bene Gesserit mi bunlar?"

"Bunların eski bir mazereti vardır: Rahibe A bunu yapıyor, eğer ben de yaparsam bu o kadar kötü değil demektir. İki suç, birbirini götürür."

"Hangi suçlar?"

Murbella tereddüt etti. *Ona söylemeli miyim? Hayır. Fakat o bir cevap bekliyor.* "Sen ve Teg arasındaki rollerin değişmesi Bell'i çok memnun etti. Onun çekeceği acıya dört gözle bakıyor."

"Belki de onu hayal kırıklığına uğratmalıyız." Bu söz ağzından çıkar çıkmaz, bunun bir hata olduğunu anladı. *Çok erken söylenmişti.*

"Şiirsel bir adalet!" Murbella memnun görünüyordu.

Onları yoldan saptır! "Onlar adaletle ilgilenmiyorlar. Dürüstlük, evet. Onların şöyle bir nasihati var: 'Hakkında hüküm verilenler onun adilliğini kabul etmelidirler.'"

"Böylece hükümlerini kabul etmen için seni koşullandırıyorlar."

"Her sistemde bir boşluk vardır."

"Sen de biliyorsun ki sevgilim, öğrenmek, rahibe yardımcıları içindir."

"Bu yüzden onlar rahibe yardımcısıydı ya."

"Bizler birbirimizle konuşuruz, diyorum ben."

"Bizler mi? Sen rahibe yardımcısı mısın? Bir dönmesin sen!"

"Her neysem oyum, duyduğum hikâyeler var. Senin Teg'in sandığın gibi çıkmayabilir."

"Yardımcıları dedikoduları bunlar."

"Gammu'dan gelen hikâyeler var, Duncan."

Duncan ona baktı. Gammu mu? *O, hiçbir zaman orijinal ismi dışında başka bir isim düşünemiyordu! Giedi Prime. Harkonnen cehennem deliği.*

Murbella, onun sessizliğini, devam etmesi için bir davet olarak düşündü: "Dediklerine göre Teg gözle görülemeyecek kadar hızlı hareket edermiş ve o..."

"Bu hikâyeleri kendi uydurmuştur, muhtemelen."

"Bazı Rahibeler aldırmazlık etmiyorlar. Bekle gör yaklaşımı içindeler. Onlar önlem istiyorlar."

"Çok kıymetli *tarihçelerinizden,* Teg hakkında hiç mi bir şey öğrenmediniz? Bu tür rivayetleri yaymak tam onun yapacağı bir iş. İnsanlara ihtiyatlı davranmalarını söyle."

"Fakat eğer hatırlarsan, o sırada ben Gammu'daydım. Şerefli Analar çok keyifsiz, hatta öfkeliydiler. Bir şeyler yanlış gitmişti."

"Tabii. Teg beklenmeyeni yaptı. Onları şaşırttı. Onlara ait bir yok-gemini çaldı." Yanındaki duvara hafifçe vurdu. "Bu gemiyi."

"Rahibelerin de gitmekten men edildikleri yerler var, Duncan. Bana hep Istırap'ı beklememi söylüyorlar. Her şey açıklığa kavuşacak. Lanet olsun onlara!"

"Gördüğüm kadarıyla seni Misyonerlik öğretileri için hazırlıyorlar. Dinleri, özel amaçlar ve seçilmiş topluluklar için yönetiyorlar."

"Ve sen bunda yanlış bir şey görmüyorsun, öyle mi?"

"Ahlâk. Aziz Anneler ile bu konuyu hiç tartışmam."

"Neden?"

"Dinler bu kayaya çarparak batar. B.G.'ler batmıyor."

Duncan, eğer onların ahlâk anlayışını bir bilseydin! "Kendileri hakkında bu kadar çok şey bilmen onları rahatsız ediyor."

"Bell beni sırf bu yüzden öldürmek istedi."

"Odrade'in de en az onun kadar kötü olduğunu düşünmüyor musun?"

"Ne biçim soru bu?" *Odrade mi? Kendini, onun yeteneklerini düşünmeye bırakırsan, korkunç bir kadın o. Her şeyin yanında o bir Atreides. Atreides'ten Atreides'e fark vardır. Bu, önce Bene Gesserit. İdeal Atreides, Teg'dir.*

"Odrade bana, senin Atreidesler'e olan sadakatine güvendiğini söyledi."

"Ben Atrides şerefine her zaman sadık kaldım, Murbella." *Ve ben Rahibelik ve bana emanet edilen bu çocuk hakkında, Sheeana ve benim sevgilim hakkında, kendi ahlâki kararlarımı veririm.*

Murbella, ona yakın bir şekilde eğildi – göğüsleri kolunu süpürdü – ve kulağına fısıldadı. "Bazen, onlardan yakalayabildiklerimi öldürmek geliyor içimden."

Bunu duymayacaklarını mı sanıyor? Duncan doğruldu ve onu kolundan tutarak beraberinde sürükledi. "Seni böyle ne etkiledi?"

"O benim Scytale üzerinde çalışmamı istiyor."

Üstünde çalışmak. Bir Şerefli Ana yakıştırması. *İyi, neden olmasın? Bana takılmadan önce birçok erkek "üzerinde çalışmıştı" zaten.* Fakat buna rağmen, antik bir koca tepkisi gösterdi. Sadece bu değil... Scytale mi? Lanet olası bir Tleilaxu ha?

"Baş Anne mi?" Duncan emin olmak zorundaydı.

"Evet, o, ta kendisi." Vebalden kurtulduğu için âdeta kaygısızca söylemişti bunu.

"Senin tepkin ne?"

"Bana bunun, senin fikrin olduğunu söyledi."

"Benim mi... asla! Ondan bilgi sızdırabileceğimizi telkin ettim; fakat..."

"O bunun, Şerefli Analar için olduğu kadar, Bene Gesseritler için de sıradan bir şey olduğunu söyledi.. Git şununla çiftleş. Şunu ayart. Hepsi bir günlük iş içinde."

"Sana tepkini sormuştum."

"Midem bulandı."

"Neden?" *Geçmişini bildiğim için bu soruyu sordum.*

"Sevdiğim sensin, Duncan ve... benim bedenim... sana zevk vermek için... tıpkı seninki..."

"Biz eski bir evli çiftiz ve cadılar bizi ayırmaya çalışıyor."

Sözleri, içinde, Hanımefendi Jessica'ya ait berrak bir imgeyi tutuşturdu. Bu, Muad Dib'in annesi ve uzun bir zaman önce ölmüş olan Dük'ün sevgilisiydi. *Ona aşıktım. Fakat, o bana aşık değildi...* Murbella'nın gözlerindeki o bakış; Jessica'nın Dük'e böyle baktığını görmüştü: Kör ve şaşmayan bir aşk. Bene Gesseritlerin hiç de güvenmediği bir şeydi bu. Jessica, Murbella'dan daha yumuşaktı. Ama derinliklerinde sertlik vardı. Ve Odrade... başlangıçta sertti. Ve bugüne kadar da plasteel gibi geldi.

Ya onun insan duygularını paylaştığından şüphelendiği zamanlara ne demeli? Ya Başar'ın Dune'da öldüğünü öğrendikleri zaman, onun hakkında konuşma şekli?

"O benim babamdı, biliyorsun."

Murbella onu, düşler aleminden sürükleyerek çıkardı: "Onların rüyasını paylaşabilirsin ama..."

"Olgunlaşın! Ey insanlar!"

"Ne?"

"Bu onların rüyası. Okul bahçesindeki kızgın çocuklar gibi değil de, yetişkinler gibi davranmaya çalışmak."

"Mama, en iyisini mi biliyor?"

"Evet... Öyle olduğuna inanıyorum."

"Onları gerçekten böyle mi görüyorsun? Onlara cadı derken bile mi?"

"Bu iyi bir kelime. Cadılar esrarlı şeyler yapar."

"Bunun uzun ve ciddi bir eğitim artı bahar ve Istırap'tan kaynaklandığına inanmıyor musun?"

"Bunun inançla ne ilgisi var? Bilinmeyenler kendi esrarlarını kendileri yaratır."

"Fakat onların insanları kendi istedikleri şeyi yapmaya kandırdıklarını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Tabii ki kandırıyorlar."

"Silah gibi kullanılan sözcükler, Ses, Damgalayıcılar..."

"Hiçbiri senin kadar güzel değil."

"Güzellik nedir ki Duncan?"

"Güzellik stilleri vardır, tabii ki."

"Onun söylediklerinin aynısı bu. 'Döllenmiş köklerimizin temelindeki stiller, insan ruhunun o kadar derinliklerine gömülmüş ki, onları ortadan kaldırmaya cüret bile edemiyoruz.' Demek, burada işe karışmayı düşündüler, Duncan."

"Ve onlar her şeye cüret edebilir."

"O, 'Bizler, insanımsı olmadığına karar verdiğimiz bir şey için, tanrılarımızı çarpıtamayız,' diyor. Yargılıyor ve mahkûm ediyorlar."

Duncan, vizyonundaki yabancı kişilikleri düşündü. Surat Oynatıcıları. Ve Duncan sordu: "Ahlâkla ilgisi olmayan Tleilaxular gibi mi? Ahlâk dışı insan değil."

"Odrade'in kafasındaki tertibatın dönmeye başladığını neredeyse duyar gibiyim. O ve Rahibeleri; seyrederler, dinlerler, her tepkiyi kendilerine göre uydururlar. Onlar için her şey hesaplanmıştır."

Senin istediğin, bu mu sevgilim? Duncan kendini tuzağa düşmüş gibi hisetti. Murbella hem haklı hem de haksızdı. Amaca ulaşmak için bütün yollar geçerli miydi? Murbella'yı kaybetmeyi nasıl göze alabilirdi ki?

"Onların ahlâk dışı.olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Murbella bunu sanki duymamış gibiydi. "İstedikleri tepkiyi elde edebilmek için, kendilerine hep bir dahaki sefere ne söyleyeceklerini soruyorlar."

"Hangi tepki bu?" Çektiği acıyı hissetmiyor muydu?

"Öğrendiğinde çok geç olmuş olur!" Döndü ve Duncan'a baktı. "Aynen Şerefli Analar gibi. Şerefli Analar beni nasıl tuzağa düşürdüler, biliyor musun?"

Bekçi köpekleri, Murbella'nın şimdi ne diyeceğini ateşli bir şekilde bekliyorlardı. Duncan bunun farkında olma bilincini bastıramıyordu.

"Bir Şerefli Ana saldırısı sonrasında, sokağın birinde beni yakaladılar. Saldırı benim yüzümden yapılmıştı, diye düşünüyorum. Annem çok güzeldi ama onlar için çok yaşlıydı."

"Saldırı mı?" *Bekçi köpekleri bunu sormamı isterler.*

"Bir yeri tararlar ve orada insanlar kaybolur. Ceset filan bulunamaz. Bütün aileler yok olur. İnsanlara karşı komplo kurdukları için, bir cezalandırma olarak izah edilir bu."

"O zaman kaç yaşındaydın?"

"Üç... belki de dört. Açık bir yerde, ağaçların altında, arkadaşlarımla birlikte oynuyordum. Birdenbire bir gürültü ve bağırış çağırış oldu. Kayaların arkasındaki bir deliğe saklandık."

Duncan, bu dramın görüntüsüne tutulmuştu.

"Yer sarsıldı." Bakışları anılar ile birlikte içe doğru kaydı. "Ve patlamalar. Bir süre sonra her şey sessizliğe büründüğünde, delikten çıktık. Evimizin bulunduğu köşe bir çukura dönüşmüştü."

"Yetim mi kaldın yani?"

"Annemi ve babamı hatırlıyorum. Babam büyük ve güçlü biriydi. Annem bir yerde hizmetçilik yapıyordu. Böyle işler için üniforma giyiyorlardı ve onu üniformanın içinde hatırlıyorum."

"Anne ve babanın öldüğünden nasıl emin olabiliyorsun?"

"Tek bildiğim saldırıydı. Fakat bunlar hep aynıdır. Çığlıklar duyuluyordu. İnsanlar kaçışıp duruyorlardı. Çok korkmuştuk."

"Saldırının sırf senin için olduğunu neden düşünüyorsun?"

"Onlar hep böyle şeyler yapar."

Onlar. İzleyiciler bu tek kelimeyle, nasıl da zafer ilan ederlerdi.

Murbella hâlâ anılarının derinliklerindeydi. "Sanırım babam, bir Şerefli Ana'ya boyun eğmeyi reddetti. Bu her zaman tehlikeli bir davranış olarak düşünülür. Büyük, yakışıklı... güçlü bir adamdı."

"O zaman onlardan nefret ediyorsun?"

"Neden?" Onun bu sorusundan şaşırmış görünüyordu. "Onlar olmadan, hiçbir zaman bir Şerefli Ana olamazdım."

Murbella'nın hissizliği Duncan'ı şoke etti. "Her şeye rağmen değdi demek!"

"Sevgilim, beni senin yanına getiren hadiselerden mi nefret ediyorsun?"

Tam üstüne bastın! "Fakat bunun başka türlü olmasını arzu etmez miydin?"

"Fakat bu oldu Duncan."

Ne kadar da derin bir kadercilik anlayışı. Onda bunu bulacağından, hiç şüphe'"lenmemişti. Bu bir Şerefli Ana koşullandırması mıydı, yoksa Bene Gesseritler'in yaptığı bir şey miydi?

"Sen onların ekibine katılan değerli bir unsurdun sadece."

"Evet. Bize ayartıcılar diyorlardı. Değerli erkekleri saflara katıyorduk."

"Ve sen de bunu yaptın."

"Onların yaptığı yatırımı, birkaç kat fazlasıyla geri ödedim."

"Rahibelerin bunu nasıl tercüme edeceğini biliyor musun?"

"Bunu büyütme, Duncan."

"Yani Scytale *üzerinde çalışmaya* hazırsın?"

"Bunu demek istemedim. Şerefli Analar beni iradem dışında yönlendirdiler. Rahibeler'in bana ihtiyacı var ve beni aynı şekilde kullanmak istiyorlar. Fakat ödeyecekleri bedel çok yüksek olabilir."

Duncan bir an için boğazını temizledi ve konuştu: "Bedel mi?"

Murbella Duncan'a dik dik baktı. "Sen; sen bedelin bir parçasısın. Scytale üzerinde çalışma yok. Bana neden ihtiyaçları olduğu konusunda onların o ünlü samimi konuşmalarını duyar gibiyim!"

"Dikkatli ol sevgilim. Sana kızabilirler."

Adeta bir Bene Gesserit bakışı fırlatarak ona doğru döndü.

"Teg'in anılarını, ona acı çektirmeden nasıl onarabilirsin ki?"

Lanet olsun! Duncan tam da meseleden kurtulduğunu sanıyordu. Kaçış yoktu demek. Murbella'nın sadece tahminde bulunduğunu gözlerinden okuyabiliyordu.

Murbella bunu doğruladı. "Benim kabul etmeyeceğimi bildiğin için, eminim ki bunu Sheeana ile tartışmışsındır."

Duncan sadece başını sallayabildi. Onun Murbella'sı, Rahibeliğin içinde, sandığından daha derinlere gitmişti. Ve Duncan'ın birden fazla gula anısının nasıl kendi *damgalamasıyla* onarıldığını biliyordu. Bir an için Murbella'yı, bir Aziz Anne olarak gördü ve buna karşı haykırmak istedi.

"Bu seni, Odrade'den nasıl farklı kılıyor?" diye sordu Murbella.

"Sheeana bir Damgalayıcı olarak yetiştirildi." Sözleri konuşurken bile boş çıkıyordu.

"Bu, benim eğitimimden farklı mı yani?" Suçlayıcıydı.

Duncan öfkelendi. "Sen acıyı mı tercih ederdin? Bell gibi mi?"

"Ya sen, sen Bene Gesseritlerin yenilmesini mi tercih ederdin?" Sesi süt gibi yumuşaktı. Sesindeki uzaklığı duyabiliyordu. O âdeta, daha şimdiden Rahibeliğin o soğuk ve gözlemci konumuna geri çekilmiş gibiydi. Sevgili Murbel-

la'yı donduruyorlardı! Fakat içinde hâlâ o canlılık vardı. Bu üzerine doğru fışkırıyordu. Murbella bir sağlık atmosferi yayıyordu; özellikle hamileyken. Dinçlik ve sınırsız yaşama zevki.

Bu içinden parlıyordu. Rahibeler bunu alıp karartacaklardı. Duncan'ın gözlemleyici bakışları karşısında Murbella sessizleşti.

Çaresiz, Duncan ne yapabileceğini düşündü.

"Son zamanlarda, birbirimize karşı daha açık olacağımızı ummuştum" dedi Murbella. Bu bir başka Bene Gesserit yoklamasıydı.

"Onların hareketlerinin birçoğunu uygun bulmuyorum fakat amaçlarına da güvensizlik duymuyorum" dedi Duncan.

"Acı'yı atlatmayı başarırsam, amaçlarını da öğrenmiş olurum."

Duncan onun, bu süreç içinde hayatını kaybedebileceğinin farkına varıp, hareketsizleşti. Murbella'sız bir hayat? Ağzı açık, hayal edebileceğinden de derin bir boşluktu bu. Bilinçli bir iradenin dışında, ona doğru uzandı ve sırtını okşadı. Derisi yumuşak olduğu kadar dayanıklıydı da.

"Seni haddinden fazla seviyorum, Murbella. Benim Istırap'ım bu."

Murbella onun dokunuşları altında titriyordu.

Duncan kendini aşırı duygusallığın içinde yuvarlanırken buldu. Mentat öğretmeninin "duygusal alemler" hakkındaki sözlerini hatırlayana kadar bir elem görüntüsü yaratmıştı.

"Seziş ile aşırı duygusallık arasındaki farkı görmek kolaydır. Cam gibi bir yolda birisinin evcil hayvanını ezmekten kaçınmak seziştir. Evcil hayvanı öldürmemek için yoldan çıkıp yayaların ölümüne neden olursan, bu aşırı duygusallıktır."

Murbella, Duncan'ın okşayan elini tutup dudaklarına bastırdı.

"Kelimeler artı beden; her ikisinden de fazla" diye fısıldadı Duncan.

Onun sözleri Murbella'yı tekrar kâbusun içine fırlattı; fakat bu sefer kelimeleri alet olarak kullanabileceğini bilerek bir hınçla gitti. Bu deneyim için özel bir hazla doluydu; bu, kendine gülebilme isteğiydi.

Bu, kâbusu şeytan çıkarır gibi söküp atarken, bir Şerefli Ana'yı kendine gülerken hiç görmediğini fark etti.

Elini tutarak, aşığı, Duncan'a baktı. Göz kapakları bir Mentat gibi kıpırdıyordu. Biraz önce kendi deneyimlediklerinin farkında mıydı acaba? Özgürlük! Bu artık, geçmişin açtığı kaçınılmaz kanallardan, nasıl sürüldüğü ve sınırlandırıldığı meselesi değildi. Bir Aziz Anne olabileceği ihtimalini kabul ettiğinden beri ilk kez, bunun ne anlama gelebileceğini sorguluyordu. Ürperti ve şok hissetti.

Rahibelikten daha önemli bir şey yok mu?

Bekçi'nin rahibe yardımcılığına kabul törenindeki sözlerinden daha esrarlı olan bir yeminden bahsettiler.

Benim Şerefli Analar için ettiğim yemin sadece sözcüklerde kaldı. Bene Gesseritler için edeceğim yemin de bundan farklı olmayacaktır.

Bellonda'nın, diplomatların yalan söyleme yeteneklerine göre seçilmesi konusunda homurdanışını hatırladı. *"Sen sadece başka bir diplomat mı olacaksın, Murbella?"*

Bu, yeminlerin, sadece onları bozmak için yapılması meselesi değildi. Ne kadar da çocukça. Okul bahçesindeki o tehdit: *Yeminini bozarsan, ben de benimkini bozarım! Ya, ya, yaa.*

Yeminler hakkında tasalanmak boşunaydı. Daha önemlisi, içindeki, özgürlüğün yaşadığı o yeri bulmaktı. Burası, birilerinin sizi her zaman dinlediği bir yerdi.

Duncan'ın ellerini dudaklarına bastırarak fısıldadı: "Dinliyorlar. Hem de nasıl dinliyorlar."

Onları etkisiz hale getiremiyorsan, fanatiklerle hiçbir ihtilafa girme. Bir dine karşı, başka bir dinle ancak, delillerin (mucizelerin) reddedilemez iseler veya fanatiklerin seni tanrıdan ilham alan biri olarak kabul etmesi halinde, karşı çık. Bu, uzun bir zamandır, ilahi vahiy örtüsünü var kabul eden bilim için bir engel teşkil etmiştir. Bilim, fazlasıyla açık bir biçimde, insan elinden çıkmıştır. Fanatikler (bunlar herhangi bir konu veya diğeri hakkında fanatiktirler), senin ne iddia ettiğini bilmeli ve daha da önemlisi kulağına kimin fısıldadığını tanımalıdırlar.

Koruyucu Misyonerlik
Temel Öğretiler

Yaklaşmakta olan avcıların bilinci, Odrade'i, en az zamanın akışı kadar rahatsız ediyordu. Yıllar o kadar hızlı geçiyordu ki, günler bulanıklaşmıştı. Sheeana'nın Tam'ın halefi olması için onay almak iki ay süren tartışmalara neden olmuştu!

Bugün olduğu gibi Odrade'in bulunmadığı zamanlar Bellonda, gündüzleri sürekli gözlemde bulunuyor ve Saçılma'ya sevk edilecek Bene Gesserit kalıntılarını bilgilendiriyodu. Konsey bunu, isteksizce sürdürüyodu. Idaho'nun bunun boşuna bir strateji olduğu yolundaki telkini, Rahibelikte dalgalanmalara neden olmuştu. Bilgilendirmeler şimdi, "karşılaşabileceklerinize karşı" müdafaa plânlarını da içermekteydi.

Odrade, öğleden sonranın geç saatlerinde çalışma odasına girdiğinde, Murbella masada oturuyodu. Yanakları şişkin ve gözleri, yorgunluğu bastırdığı zamanlar olduğu gibi, sert bakışlara sahipti. Bell burada olduğuna göre, günlük rapor sert yorumlar içerecekti.

"Sheeana'yı onayladılar" dedi o, küçük bir kristali Odrade'e doğru iterek. "Tam'ın desteği ile oldu bu. Ve Suklara göre Murbella'nın yeni çocuğu da sekiz günde doğacak."

Bellonda'nın Suk doktorlarına fazla güveni yoktu.

Yeni çocuk mu? Hayat hakkında bu kadar şahsiyetsiz olabiliyor demek! Odrade bu ihtimal karşısında nabzının hızlandığını hissetti.

Murbella, bu doğumdan sonra iyileşince, Istırap'a hazır demektir.

"Duncan son derece sinirli" dedi Bellonda, sandalyesini boşaltarak.

Sıra Duncan'a da gelecek! Bu ikili hayret edilecek kadar aşina hale geldi.

Bell'in diyecekleri henüz bitmemişti. "Ve sen sormadan önce söyleyeyim, Dortujla'dan haber yok."

Odrade masanın arkasındaki yerinde oturdu ve rapor kristalini avucunun içinde dengeledi. Şimdi, henüz bir Aziz Anne olan, Dortujla'nın eski, güvenilir rahibe yardımcısı Fintil, bir yok-gemi yolculuğuna veya sırf Baş Anne'ye ula-

şabilmek için hazırladıkları diğer mesaj cihazlarını, kullanma riskine katlanamazdı. Haber olmaması, yemin hâlâ oltaya takılı olduğunu ... veyahuttâ ziyan edildiğini gösteriyordu.

"Sheeana'ya onaylandığını söyledin mi?" diye sordu Odrade.

"Bunu size bıraktım. Günlük raporunu getirmekte yine gecikti. Bu bir Konsey üyesi için doğru bir davranış değil."

Demek Bell, bu atamayı hâlâ onaylamıyordu.

Sheeana'nın günlük mesajları, kendini tekrar eder bir hale bürünmüştü.

"Solucanlara dair bir ize rastlanamadı. Bahar yığını bozulmamış vaziyette."

Umutlarını bağladıkları her şey korkunç bir gerilim üsünde uzanıyordu. Ve kâbus avcıları gittikçe yaklaşıyorlardı. Gerilimler gitgide artıyor, patlayıcı bir hale geliyordu.

"Duncan ve Murbella arasındaki iletişime yeterince şahit oldum" dedi Bellonda. "Sheeana'nın saklanma sebebi bu mu ve eğer öyleyse neden?"

"Teg benim babamdı."

"Ne kadar da önemli bir incelik! Bir Aziz Anne'nin, Baş Anne'nin babası olan bir gulayı Damgalama konusunda şüpheleri var!"

"O, benim kişisel öğrencimdi, Bell. Bana karşı, senin hissedemeyeceğin endişeler duyuyor. Her şeyin yanı sıra bu bir gula değil, aynı zamanda bir çocuk."

"Sheeana'dan emin olmalıyız!"

Odrade, Bellonda'nın dudaklarında oluşan ismi gördü, fakat bu söylenmeden kaldı. *"Jessica."*

Kusurlu bir Aziz Anne daha mı? Bell haklıydı Sheeana'dan emin olmaları gerekliydi. Sheeana'nın siyah yontusu, Odrade'in bilincinde dalgalandı.

"Idaho'nun plânının bazı çekici yanları var fakat..." Bellonda tereddüt etti.

"Onu bir Damgalayıcı ile kontrol altında tutma fikrini buraya kadar onaylıyorum. Fakat ya bu anılarını onarmazsa?"

"Esas plana hâlâ sahibiz. Ve bu, Idaho'yu etkilemeyi başarmıştı."

"Onun için durum farklıydı ama bunun için karar bekleyebilir. Sen, Scytale ile olan randevuna geciktin."

Odrade kristalin ağırlığını yokladı. "Günlük rapor mu?"

"Şimdiye kadar haddinden fazla gördüklerinden başka bir şey yok." Bu tarz bir konuşma, eğer Bell'den geliyorsa, bir endişe belirtisiydi.

"Onu buraya getireceğim. Söyle Tam'a beklesin, siz de daha sonra bir bahane ile gelirsiniz."

Scytale geminin dışında yapılan bu yürüyüşlere âdeta alışmıştı. Central'in güneyinde, kendi aracından çıktıklarında, Odrade bunu onun ciddi olmayan tavrında gözlemledi.

Bu sadece bir yürüyüş değildi ve her ikisi de bunu biliyordu. Fakat Odrade, bu yolculukları rutin hale getirerek, tekrarın Scytale'i uyuşturmasını tasarlıyordu. *Rutin gerektiğinde ne kadar da yararlı.*

"Beni bu yürüyüşlere çıkarmanız büyük bir incelik" dedi Scytale yan bakarak. "Hava anımsadığımdan daha kuru. Bu akşam nereye gidiyoruz?"

Güneşe bakarken kıstığı için, gözleri ne kadar da küçülüyor.

"Benim çalışma odama." Central'in yaklaşık yarım klick kuzeyindeki ek binalara doğru başıyla işaret etti. Bulutsuz bir bahar havası, çatıların ılık renkleri ve onun arkasından gelen ışıklar, bugünlerde her günbatımına eşlik eden, o ürpertici rüzgârdan kurtulma vaatlerine işaret ediyordu.

Odrade, yüzeysel bir dikkat içinde, yanındaki Tleilaxu'yu ihtimamla seyretti. Gerilim ne kadar da büyüktü. Bunu, Bellonda tarafından özel bir uyanıklıkla şarj edilmiş ve arkada, yakında bulunan, muhafız Aziz Anneler ve rahibe yardımcıları da hissedebiliyordu.

Bu küçük canavara ihtiyacımız var ve o da bunun farkında. Ve biz hâlâ Tleilaxu yeteneklerinin sınırlarını bilmiyoruz! Acaba hangi yetenekler onda toplanmış durumda? Yoldaş tutsaklarla irtibat kurma konusunda neden böylesi açık yoklamalara girişiyor?

Idaho gulayı Tleilaxuların yarattığını kendine hatırlattı. Acaba onun içinde gizli bir şeyler saklıyorlar mıydı?

"Kapınıza gelmiş bir dilenciyim, Baş Anne" dedi inleyen cin sesiyle. "Gezegenlerimiz bir harabeye dönmüş halde ve insanlarımız katledildi. Neden sizin bölmenizde toplandık?"

"Daha elverişli bir ortamda pazarlık yapmak için."

"Evet, gemi fazlasıyla sınırlandırıcı. Fakat arabayı neden Central'den bu kadar uzakta terk ediyoruz, anlayamadım. Neden yürüyoruz?"

"Yürüyüşleri tazeleyici buluyorum."

Scytale etrafındaki ekili alanlara baktı. "Huzur verici fakat soğuk, sence de öyle değil mi?"

Odrade güneye baktı. Güney yamaçlarda üzüm ekiliydi, doruklar ve dağın daha soğuk olan kuzey yüzü meyve bahçeleri için ayrılmıştı. Bu bağlarda gelişmiş bir üzüm çeşidi yetişiyordu. Bunlar, Bene Gesserit bahçıvanları tarafından geliştirilmişlerdi. Bu yaşlı üzümlerin kökleri (kadim mitolojiye göre) aşağıya – cehenneme – kadar iniyor ve yanmakta olan ruhlardan su çıkarıyorlardı. Şarap yapma merkezi, depolama ve yaşlandırma mağaraları gibi yerin altındaydı. Düzenli sıralar halinde ekilmiş üzüm bağları manzarasını bozacak hiçbir şey yoktu. Ekimler, toplayıcılara ve zirai ekipmana yer ayıracak sıklıkta yapılmıştı.

Bunlar onun için hoş muydu? Odrade, Scytale'in burada hoşlanacağı hiçbir şey görmediğinden şüpheleniyordu. Odrade'in olmasını istediği gibi sinirliydi ve kendine şu soruyu soruyordu: *Neden beni bu taşra ortamı içinde yürütmeyi tercih ediyor acaba?*

Bu küçük adam üzerinde, daha güçlü Bene Gesserit ikna metotlarını kullanmaya cüret edememeleri Odrade'i sinirlendiriyordu. Fakat Odrade, bu yöntemlerin denenmesi ve başarısız olması halinde, ikinci bir denemeye fırsat kalmayacağı yolundaki tavsiyelerle hemfikirdi. Tleilaxular, gizli ve (kutsal) bilgileri ifşa etmektense ölmeyi yeğlemekle ünlüydüler.

"Beni şaşırtan birkaç şey var" dedi Odrade. Konuşurken budanmış bir bağ yığınının etrafından kendine yol açıyordu. "Bizim isteklerimize uymayı kabul etmeden önce neden kendi Surat Oynatıcılarınıza sahip olmayı istiyorsunuz?"

"Sayın Hanımefendi, bu yalnızlığımda hiçbir yoldaşım yok. Bu her iki soruya da cevap veriyor sanırım."

Boş bir edayla, nullentropi kapsülünün saklı bulunduğu göğsünü sıvazladı.

Neden orasını bu kadar sık ovuşturuyor acaba? Bu analizcilerin ve onun anlam veremediği bir hareketti. Orada bir yara veya deriyangısı yoktu. Belki de bu çocukluğunda edindiği bir huydu. Fakat çocukluğu mazide kalmıştı! Yoksa, tekrar bedenlenmesine ait bir kusur muydu bu? Kimse bilmiyordu. Ve onun gri derisinde, yoklama cihazlarına karşı direnç gösteren madeni pigmantasyon vardı. Daha ağır ışınlara karşı duyarlı hale getirildiğinden ve bunlar kullanıldığı takdirde durumu anlayacağından emindi. Hayır... şimdi sıra diplomasideydi. *Lanet olası küçük canavar!*

Scytale düşündü: Acaba bu Powindah dişisinde, üzerine oynayabileceği doğal bir eğilim yok muydu? Tipikler, bu sorun karşısında kararsızdılar.

"Jandola'nın Wekht'i artık yok" dedi. Scytale."Milyarlarcamız bu orospular tarafından katledildi. Yaghist'in en derin noktaları, hepsi yok edildi. Sadece ben kaldım."

Yaghist diye düşündü Odrade. *Hükmedilemeyenlerin diyarı. Bene Tleilaxu* dili olan İslamiyette çok şey ifade eden bir kelimeydi bu.

Odrade bu dilde şunları söyledi: "Tanrımızın sihri bizim yegâne köprümüzdür."

Odrade bir kez daha, Bene Tleilaxu oluşturan Sufi-Zensünni birleştiriciliğinde, onun büyük inancının da pay sahibi olduğunu belirtti. Odrade, bu dili mükemmel konuşuyor ve doğru kelimeleri biliyordu. Fakat Scytale sahtelikleri hemen gördü. *Tanrı'nın habercisine Tiran diyor ve bununla birlikte en temel ahlâkî kurallara itaat etmiyor!*

Bu kadınlar Tanrı'nın varlığını hissetmek için Kehl'in neresinde buluştular? Eğer gerçekten Tanrı'nın dilini kullanıyor idiyseler, bu kaba pazarlıkta, ondan ne istediklerini de çoktan biliyor olmalıydılar.

Central'deki döşeli İniş Alanına ulaşan son yokuşu tırmanırken, Scytale Tanrı'ya yardım için yakardı. *Tleilaxu halkı, buna gelin! Neden bizi bu sınavdan geçiriyorsun, ey Tanrım? Şeriatına uyanların sonuncuları bizleriz ve ben halkımın son Usta'sıyım ve artık bana Kehl'de konuşamadığın zamanlar ey Tanrım, senden cevap bekliyorum.*

Bir kez daha kusursuz bir İslamiyet diliyle Odrade şunları söyledi: "Sen Saçılma'ya gönderdiğin kendi halkın tarafından ihanete uğradın. Artık Malik biraderlerin yok, sadece kız kardeşlerin var."

Peki o zaman senin sagraodan nerede, aldatıcı Powindah? Yalnızca biraderin gidebileceği o derin ve penceresiz yer nerede?

"Bu benim için yeni bir şey" dedi Scytale. "Malik Kız kardeşler mi? Bu iki kelime hep birbirini götürürdü. Kız kardeşler hiçbir zaman Malik olamazlar."

"Waff ve sizin merhum Mahai ile Abdl'ınızın da bununla ilgili sorunu olmuştu ve halkınızı neredeyse tam bir yok olmaya sevk etmişti."

"Neredeyse mi? Hiç kurtulan oldu mu ki?" Sesindeki heyecanı saklayamıyordu.

"Hiç Usta yok... Birkaç Domel'in varlığından haberdarız, ama bunların hepsi Şerefli Analar'ın elinde."

Odrade, bir binanın kenarının, batmakta olan güneş manzarasını birkaç adım içinde engelleyeceği noktada durdu ve Tleilaxular'ın gizli dilinde şöyle dedi: "Güneş Tanrı değildir."

Bu, Mahailerin gündoğumu ve günbatımı çığlığıydı!

Scytale, iki bodur binanın arkasındaki kemerin içinde, Odrade'i izlerken, imanının dalgalandığını hissetti. Sözleri doğruydu, ama bunları ancak Mahailer ve Abdllar sarf etmeliydiler. Loş pasajın içinde, arkalarındaki muhafız takımının ayak sesleriyle birlikte ilerlerken, Odrade şunları söyleyerek onların kafasını karıştırdı: "Neden doğru kelimeleri kullanmadın? Sen son Usta değil misin? Bu seni hem Mahai hem de Abdl yapmaz mı?"

"Malik biraderler tarafından böyle seçilmemiştim." Bunu kendine bile zayıf gelen bir sesle söylemişti. Odrade bir alan asansörü çağırdı ve tüp girişinde durakladı.

Diğer Anı detayında, Kehl'i ve onun gufran hakkını aşina buldu – bunlar çoktan ölmüş kadınların sevgililerinin geceleri fısıldadığı sözlerdi "ve sonra biz..." "Ve eğer kutsal kelimeleri söylersek..." Gufran! Powindahlar'ın arasında yaşamaya cüret etmiş olanın kabulü ve üyeliğe tekrar alınması. Geri dönmüş olanın, yabancıların hayal bile edemeyecekleri günahları ile ilişki kurması yüzünden bağışlanma dilemesi. *Mesihler Kehl'de buluştular ve Tanrılarının varlığını hissettiler!*

Tüp girişi açıldı. Odrade, Scytale ve iki muhafıza önden ilerlemeleri için işaret etti. Scytale onun yanından geçerken şöyle düşündü: *Yakında bir şeyler olmalı. Bu oyunu onun istediği sona kadar oynayamayız.*

Odrae ve Scytale çalışma odasına girdiğinde, Tamalane, arkasını kapıya vermiş bir halde, kavisli pencerenin önünde duruyordu. Gün batımı ışıkları, çatı üstlerinden keskin bir şekilde yansıyordu. Harika görüntüler kayboldu ve ardında da bir zıtlık hissi bıraktı. Gece, ufuktaki o son parıltı yüzünden daha karanlık olmuştu.

Bu kasvetli ortamda Odrade muhafızları gönderdi ve onların gitmek istemeyişlerini dikkate aldı. Bellonda onlara kalmaları için emir vermişti ama, anlaşılacağı üzere Baş Anne'ye karşı itaatsizlik edemezlerdi. Demir bir sandalyeye işaret etti ve Scytale'in oturmasını bekledi. Sandalyeye gömülmeden önce şüpheyle arkasındaki Tamalane'e baktı; ama bunu "Neden ışıklar yok?" sorusuyla sakladı.

"Bu bir dinlenme arası" dedi o. *Ve karanlığın seni endişelendirdiğini biliyorum!*

Bir an için, loşluğun içindeki aydınlık bölgeleri tespit ederek masanın arkasında durdu. Bunlar, dekoru ona özgü yapan, etrafına yerleştirilmiş aletlerden gelen ışımalardı: Uzun zaman önce ölmüş Chenoeh'in büstü pencerenin yanındaki oyuğunun içinde duruyordu ve sağ taraftaki duvarda, uzaya ilk insan göçlerini anlatan kırsal bir manzara resmi vardı; masanın üstünde bir yığın ridulyan kristali ve pencerelerden gelen belirsiz ışıkları toplayan ışın kaleminden yansıyan gümüşi bir ışıma mevcuttu.

Bizimle yeterince alay etti.

Odrade konsolun üstündeki bir panoya dokundu. Stratejik bir biçimde duvarlara ve tavana yerleştirilmiş olan parlama küreleri devreye girdiler. Tamalane, Odrade'den

gelen işaretle, kaftanını kasten hışırdatarak geri döndü. Scytale'in iki adım arkasında durdu. O, Bene Gesserit gizeminin uğursuz bir resmiydi âdeta.

Scytale, Tamalane'in hareketi karşısında hafifçe kıpırdandı ama şimdi sessizce oturuyordu. Demir sandalye onun için biraz fazla büyüktü ve orada otururken âdeta bir çocuğa benziyordu.

"Seni kurtaran Rahibeler, senin, Şerefli Ana saldırısı sırasında, ilk uzay katlama atlayışını yapmaya hazırlanan bir yok-gemiye komuta ettiğini söylediler. Gemine tek kişilik bir kayakla yaklaşırken, patlamalardan önce yönünü değiştirdiğini söylediler. Saldırganları önceden mi fark ettin?" dedi Odrade.

"Evet." Sesinde isteksizlik vardı.

"Ve kendi konumundan, yok-geminin yerini tespit edebileceklerini görüp kardeşlerini yok edilmeye terk ederek kaçtın!"

Trajik bir şahidin nihai tatsızlığıyla konuştu: "Daha önce, Tleilaxu'dan yola çıktığımızda saldırının başladığını gördük. Saldırganlar için değerli olan her şeyi yok etmek için kullandığımız infilaklar ve uzaydan gelen yakıcılar, büyük bir yangına yol açtı. O zaman da kaçtık."

"Ama doğrudan doğruya Junction'a gitmediniz."

"Gittiğimiz her yere onlar bizden önce ulaşmışlardı. Onlar küllere ben de sırlara sahip oldum."

Pazarlık konusu yapabileceğim şeylere hâlâ sahip olduğumu ona hatırlatmalıyım! Parmağıyla kafasına yavaşça vurdu.

"Junction'da Lonca'dan veya CHOAM'da sığınma isteminde bulundun" dedi Odrade. "Düşman harekete geçmeden, tesadüfen orada olan casus gemimizin seni yakalaması büyük bir şans."

"Rahibe..." Bu kelimeyi kullanmak ne kadar da zor! "... gerçekten benim Kehl'deki Rahibem iseniz, neden benim emrime Surat Oynatıcısı hizmetkârlar vermiyorsunuz?"

"Aramızda hâlâ çok fazla sır var, Scytale. Mesela, neden saldırganlar geldiğinde Bondalong'dan ayrılıyordun?"

Bondalong!

O büyük Tleilaxu kentinin adını anmak göğsünü sıkıştırdı ve nullentropi kapsülünün bir atma gibi hareketlendiğini düşündü; adeta değerli içeriğini salıvermek istiyor gibiydi. Yitik Bondalong. *Kırmızı akik rengi gökyüzü olan o şehri bir daha göremeyecekti, biraderlerinin varlığını ve sabırlı Domel'i bir daha hiç hissedemeyecekti.*

"Hasta mısın?" diye sordu Odrade.

"Kaybettiklerimden dolayı hastayım!" Arkasında, dokumaların sürtünmesinden hasıl olan hışırtıyı duydu ve Tamalane'in yaklaştığını hissetti. Burası ne kadar da bunaltıcıydı! "Neden benim arkamda duruyor?"

"Ben, Rahibelerimin hizmetçisiyim ve o da her ikimizi de gözlemlemek için burada."

"Benim hücrelerimden numune aldınız değil mi? Sarnıçlarınızın içinde, yerime geçecek Scytale'i büyütüyorsunuz demek!"

"Tabi ki öyle yapıyoruz. Rahibelerin, son Usta'nın burada sona ermesine izin vereceğini mi sandın?"

"Benim gulam da, benim yapmayacağım şeyi yapmaz!" Ve onda nullentropi kapsülü de olmayacak!

"Biliyoruz." *Fakat bilmediğiniz ne?*

"Bu bir pazarlık değil" diye itiraz etti Scytale.

"Beni yanlış anlıyorsun, Scytale. Yalan söylediğin ve bir şeyler sakladığın zamanlar biz bunu biliyoruz. Bizde başkalarında olmayan duyular var."

Bu doğruydu! Vücudundan yayılan kokulardan, küçük adale hareketlerinden, bastıramadığı yüz ifadelerinden bir şeyler çıkarıyorlardı.

Rahibeler mi? Bu yaratıkların hepsi Powindah.

"Sen Lashkar'daydın" diye dürttü Odrade.

Lashkar! Lashkar'da olmayı nasıl da istiyordu. Surat Oynatıcısı savaşçılar, Domel asistanlar - bu iğrenç kötülükleri nasıl da def ederlerdi! Fakat yalan söylemeye cüret edemezdi. Arkasında duran muhtemelen bir Doğru Söyletendi. Birçok hayatlarının deneyimlerinden, en iyi Doğru Söyletenlerin Bene Gesseritlerden çıktığını biliyordu.

" Bir khasadar gücü emrim altındaydı. Savunmamız için gerekli olan bir Futar sürüsü peşindeydik."

Sürü mü? Tleilaxular, Futarlar hakkında, henüz Rahibeliğe açıklanmayan bir şeyler mi biliyorlardı?

"Şiddete hazırlıklı olarak gittiniz. Şerefli Analar hedefinizi öğrenip yolunuzu mu kestiler? Bu akla yakın görünüyor."

"Onlara neden Şerefli Analar diyorsunuz?" Sesi bir gıcırtı haline dönüşmüştü.

" Çünkü onlar kendilerine bu adı takmışlar." *Şimdi çok sakin olalım. Bırak kendi hataları içinde çırpınsın.*

Odrade haklı. İhanete uğradık. Bu çok acıydı. Bunu kafasında evirip çevirirken, nasıl cevaplayacağını düşündü. *Küçük bir ifşa da mı bulunsam acaba? Bu kadınlarla, küçük bir ifşa diye bir şey hiçbir zaman olamazdı.*

Bir iç çekiş göğsünü titretti. Nullentropi kapsülü ve içerikleri. Şu andaki en önemli tasası buydu. Kendi yapay doğum aygıtlarına ulaşabilmek için her şeyi yapabilirdi.

"Saçılma'ya gönderdiğiniz insanların torunları, tutsak Futarlarla geri döndüler. Bunlar, sizin de şüphesiz bildiğiniz gibi, kedi ile insan karışımından oluşuyorlar. Fakat bunlar bizim sarnıçlarımızda üremediler. Ve sebebini anlayamadan, bize getirilenler öldü."

İhanet edenler bize sadece iki tane getirmişlerdi! Bundan şüphelenmeliydik.

"Size pek fazla Futar getirmediler, değil mi? Bunun bir yem olduğundan şüphe etmeliydiniz."

Gördün mü? Küçük ifşalarda bulunursan böyle yaparlar işte!

"Futarlar neden Gammu'da, Şerefli Analar'ı avlayıp öldürmediler? "Bu, Duncan'ın sorusuydu ve cevabı hak etmişti.

"Onlara böyle bir emir verilmediği söylendi. Onlar emir almadan öldürmezler." O bunu biliyor. Niyeti sadece seni denemek.

"Surat Oynatıcıları da emir üzerine öldürürler" dedi Odrade. " Eğer gerekli emri verirsen, seni bile öldürürler. Öyle değil mi?"

"O emri, sırlarımızın düşmanların eline geçmemesi için saklı tutuyoruz."

"Surat Oynatıcılarını istemenin nedeni bu mu? Bizi düşman olarak mı görüyorsun?"

Onun bir cevap oluşturmasından önce, Bellonda'nın, arkasında Arşiv kristallerinin dans ettiği, doğal büyüklükte ve kısmen şeffaf olan, yansıtılmış görüntüsü masanın üzerinde belirdi.

"Bu Sheeana'dan, çok acele!" dedi Bellonda. "Bahar ziyafeti gerçekleşti. Kum solucanları!" Yansıtıcıdaki imaj döndü ve Scytale'e baktı; iletişim gözleri hareketlerini mükemmel bir şekilde koordine ediyordu. "Pazarlık hakkını kaybettin, Sayın Scytale! Artık kendi baharımıza sahibiz!"

Yansıtıcıdaki imaj duyulabilen bir düğme sesiyle ve hafif bir ozon kokusuyla birlikte kayboldu.

"Beni kandırmaya çalışıyorsunuz!" diye geveledi.

Fakat Odrade'in solundaki kapı açıldı. Sheeana, iki metreden daha uzun olmayan küçük bir suspensuar burgusunu arkasından çekerek içeri girdi. Şeffaf kenarları çalışma

odasındaki parlama kürelerine, küçük, sarı ılık patlamaları ile eşlik ediyordu. Burgunun içindeki bir şey kıpırdanıyordu.

Sheeana, onlara içeriğinin tam bir görüntüsünü vererek, konuşmadan kenarda durdu. Ne kadar da küçüktü! Solucan içinde bulunduğu kabın yarısından daha ufaktı; fakat her ayrıntısı mükemmel bir biçimde, sığ bir kum yatağının üzerinde uzanıyordu.

Scytale dehşetle yutkunmasını önleyemedi. Peygamber!

Odrade'in yaklaşımı pratikti. Burgunun üzerine eğildi ve küçük ağzın içine baktı. Büyük solucanın içsel ateşinin yakıcı öfkesi buna mı indirgenmişti? Ne kadar da küçük bir taklitti bu!

Ön kısımlarını kaldırdığı zaman kristal dişleri parlıyordu.

Solucan, ağzını, bir arayış içinde sağa ve sola çevirdi. Orada bulunanların hepsi dişlerinin arkasında, onun yabancı kimyasından ileri gelen minyatür ateşi gördüler.

"Bunlardan binlerce var" dedi Sheeana. "Her zaman olduğu gibi bir bahar ziyafetine geldiler."

Odrade sessiz kaldı. *Başardık!* Fakat bu Sheeana'nın zafer anıydı. Bırak tadını çıkarsın. Scytale hiç bu kadar yenilmiş görünmemişti.

Sheeana burguyu açtı ve solucanı çıkardı. Onu bir bebek gibi okşuyordu. Solucan onun kollarında sakin bir şekilde duruyordu.

Odrade derin ve tatmin edici bir nefes aldı. *Onları hâlâ kontrolü altında tutuyor.*

"Scytale" dedi Odrade.

Scytale bakışlarını solucandan ayıramıyordu.

"Hâlâ Peygamber'e hizmet ediyor musun?" diye sordu Odrade. "İşte karşında!"

Scytale nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu. Bu Peygamber'in bir hayaleti miydi? Dehşete düştüğünde verdiği karşılığı yadsımak istedi ama gözleri buna izin vermiyordu.

Odrade yumuşak konuştu. "Sen o budalaca, o bencilce görevine çıktığında, biz Peygamber'e hizmet ediyorduk. Onun son bedenlenmesini kurtardık ve buraya getirdik. Rahibeler Meclisi yeni bir Dune olacak!"

Geriye doğru yaslandı ve ellerini önünde kavuşturdu. Bell, tabii ki, iletişim gözleri içinden içerisini seyredebiliyordu. Bir Mentat'ın gözlemi her zaman değerli olabilirdi. Odrade, Idaho'nun da seyrediyor olmasını arzu etti. Fakat o, ancak hologram bir imaja bakıyordu. Ona göre, Scytale'in Bene Geseritleri, çok kıymetli Tleilaxu uygarlığını tekrar yaratmak için bir araç olarak gördüğü çok açıktı. Bu gelişme, onların sarnıçları hakkındaki derin sırları ifşa etmesine neden olabilir miydi? Teklifi ne olabilirdi?

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var." Sesinde bir titreme vardı.

"Ne hakkında düşüneceksin?"

Cevap vermedi ve dikkatini, küçük solucanı burgunun içine yerleştirmekte olan Sheeana'nın üzerinde tuttu. Sheeana kapağı mühürlemeden önce onu son kez okşadı.

"Söyle bana Scytale" diye ısrar etti Odrade. "Senin tekrar ele alabileceğin ne olabilir ki? Bu sizin Peygamberiniz! Sen Büyük İnanca hizmet ettiğini söylüyordun. O halde hizmet et!"

Odrade, onun düşlerinin eridiğini görebiliyordu. *Öldürdükleri insanların anılarına nüfuz edebilen ve her kurbanın, şeklini ve tavrını kopya edebilen, kendi Surat Oynatıcılarını istemişti.* Bir Aziz Anne'yi aldatabileceğini hiç ummamıştı... fakat rahibe yardımcıları ve Rahibeler Meclisi'nin basit işçileri... toplamayı umduğu bütün sırlar, hepsi gitmişti! Tleilaxu gezegenlerinin kömürleşmiş kalıntıları gibi kaybolmuşlardı.

Bizim Peygamberimiz, demişti Odrade. Vurulmuş gibi Odrade'e döndü fakat gözlerini odaklamadı. *Şimdi ben ne yapacağım? Bu kadınların artık bana ihtiyacı yok! Fakat benim onlara ihtiyacım var!*

"Scytale." Ne kadar da yumuşak konuşuyordu. "Büyük Kongre sonra erdi. Artık yeni bir evrene sahibiz."

Scytale kuru boğazıyla yutkunmayı denedi. Şiddet kavramı yeni bir boyut kazanmıştı. Eski İmparatorlukta, uzaydan saldırarak bir gezegeni yok edenlere, karşılık verilmesini Kongre garanti etmişti.

"Artmış şiddet, Scytale." Odrade'in sesi âdeta bir fısıltıydı. "Bizler öfke burgularını Saçılma'ya uğratıyoruz."

Scytale kendini onun üzerinde odakladı. Ne diyor bu?

"Şerefli Analara olan nefret depolanıyor" dedi Odrade. *Kayıpları olan tek sen değilsin, Scytale. Bir zamanlar medeniyetimizde sorunlar ortaya çıktığında, bir haykırış yükseldi: "Bir Aziz Anne getirin!" Şerefli Analar bunu engeller. Ve destanlar tekrar yazılır. Geçmişimize altın bir ışık aksediyor. "Eski günlerde, Bene Gesseritler'in bize yardım edebildiği zamanlar daha iyiydi. Bu günlerde, güvenilir bir Doğru Söyleten bulabilmek için nereye gidebilirsin ki? Ya adalet? Şerefli Analar bunun adını bile duymamış! Aziz Anneler her zaman hürmetliydi. Onlar için bunu söylemek zorundasın."*

Scytale karşılık vermeyince şöyle dedi: "Bu öfkenin bir Cihad içinde salıverilmesi halinde neler olabileceğini bir düşün!"

Scytale hâlâ konuşmayınca şunları ekledi: "Sen bunu gördün. Tleilaxu, Bene Gesserit, Bölünmüş Tanrı'nın Rahipleri ve kimbilir daha niceleri; hepsi vahşi av gibi avlandılar."

"Hepimizi öldüremezler ama!" Istıraplı bir haykırıştı bu.

"Yapamazlar mı? Sizin Saçılma'ya uğrattıklarınız, Şerefli Analar ile işbirliği yaptılar. Saçılma'da böyle bir sığınak mı aradığınız?"

Ve işte bir rüya daha: Ufak Tleilaxu burguları, iltihaplı yaralar gibi ısrarcı. Scytale'in Büyük Yeniden Doğuş'unu bekliyor.

"Baskı altında, insanlar güçlenir" dedi Scytale, fakat, sözcüklerinde güç yoktu. "Rakisin Rahipleri bile saklanacak bir delik buluyor!" Çaresiz sözlerdi bunlar.

"Kim söylüyor bunu? Geri dönen arkadaşlarından bazıları mı?"

Scytale'in sessizliği, Odrade için yeterli bir cevaptı.

"Tleilaxu halkı, Şerefli Anaları öldürdü ve onlar bunu biliyorlar" dedi Odrade, onunla cebelleşerek. "Ve yalnız senin yok edilmenle tatmin olacaklardır."

"Ve de senin!"

"İnançla olmasa bile, zorunluluklarla ortağız." Bunu en saf İslamiyet ile söylerken, Scytale'in gözlerine ümit dolduğunu gördü. Kehl ve Şeriat, kendi düşüncelerini Tanrı'nın Lisanı ile besteleyen insanlar arasında, eski anlamlarını bulabilirlerdi.

"Ortak mı?" Silik ve deneme kabilinden söylenmiş bir sözdü bu.

Odrade yeni bir pervasızlık ortaya koydu. "Bazı açılardan, ortak bir hareket için, bu, diğerlerinden daha güvenilir bir temel teşkil ediyor. Her ikimiz de diğerimizin ne istediğini biliyoruz. Yaradılıştan gelen bir tasarım bu: Her şeyi bununla elemeye tabi tut ve güvenilir bir şey meydana gelsin."

"Peki benden istediğiniz nedir?"

"Bunu sen zaten biliyorsun."

"En iyi sarnıçları yapmak mı; evet." Açıkça emin olmadığı için başını salladı. Değişiklikler onun isteğiyle ifade buluyordu.

Odrade, açıkça bir öfkeyle ona karşı kırıcı konuştuğunu düşündü. Scytale ne kadar da yoğundu. Paniğe de yakındı. Eski değerler değişmişti. Kargaşanın tek kaynağı Şerefli Analar değildi. Scytale, kendi Saçılma'ya uğrattıklarına bulaşan değişimin kapsamını bilmiyordu!

"Zamanlar değişiyor" dedi Odrade.

Değişim, ne kadar da rahatsız edici bir sözcük, diye düşündü Scytale.

"Kendi Surat Oynatıcısı hizmetkârlarım olmalı! Ve kendi sarnıçlarım?" Neredeyse yalvarıyordu.

"Konseyim ve ben bunu ele alacağız."

"Ele alınacak ne var ki?" Kendi kullandığı sözcükleri ona geri atarak söyledi bunu.

"Sen, yalnızca kendi onayına ihtiyaç duyuyorsun. Ben, başkalarının da onayını istiyorum." Ona gaddarca bir gülümseme gönderdi. "Görünüşe bakılırsa, epey düşünecek zamanın olacak."

Odrade, Tamalane'e işaret etti ve o da muhafızları çağırdı.

"Yok-gemiye geri mi gidiyorum?"

Bunu kapı girişinde söyledi. İri yarı muhafızların yanında endamı çok küçük kalıyordu.

"Fakat bu gece bütün bir yolu kat edeceksin."

Scytale çıkmadan önce, solucana kolay kolay bitmeyen son bir bakış attı.

Scytale ve muhafızlar gidince Sheeana şöyle söyledi: "Üstüne varmamakla iyi ettin. Neredeyse paniğe kapılacaktı."

Bellonda içeri girdi. "Belki de en iyisi onu öldürmek."

"Bell! Hologram kaydını getir ve toplantıyı tekrar gözden geçir. Bunu, bu sefer bir Mentat olarak yap."

Bu Bell'i durdurdu.

Tamalane kıkırdadı.

"Kendi kız kardeşinin yenilgisinden çok fazla haz alıyorsun, Tam" dedi Sheeana.

Tamalane omuzlarını silkti; fakat Odrade sevinmişti. *Artık Bell'i rahatsız edemeyecek miydi?*

"Rahibeler Meclisi'nin yeni bir Dune'a dönüşeceğini söylediğin zaman; işte o anda paniğe kapılmaya başlamıştı" dedi Bellonda. Sesinde bir Mentat uzaklığı vardı.

Odrade bu tepkiyi görmüş fakat henüz aradaki bağıntıyı kuramamıştı. Bu bir Mentat değeriydi: Kalıplar ve sistemler; bunlar yapı taşlarıydı. Bell, Scytale'in davranışlarında bir kalıp hissetti.

"Kendime soruyorum: Bu tekrar gerçek olacak mı?" dedi Bellonda.

Odrade durumu hemen anladı. Bu kayıp yerler hakkında tuhaf bir olguydu. Dune canlı bir gezegen olarak bilindiği sürece, Samanyolu kayıtlarında onun varlığı hakkında tarihi bir metanet var olacaktı. Bir yansımaya işaret edip şöyle diyebilirdiniz: "Burası Dune. Bir zamanlar Arrakis ve daha sonraları da Rakis olarak biliniyordu. Muad'Dib zamanındaki mutlak çöl karakteri için ona Dune denir." Yalnız, eğer burayı yok ederseniz, yansıtılan *gerçeklikle* çakışan bir mitolojik yüzey elde edersiniz. Zamanla bu tür yerler tamamen destansı bir hal alırlar. *Arthur ve yuvarlak masası. Yalnız gecelerin yağmur yağdığı Camelot. O günler için, bayağı iyi bir İklim Kontrol örneği.*

Fakat şimdi yeni bir Dune ortaya çıkmıştı.

"Mit kudreti" dedi Tamalane.

Ah, evet. Bedeninden son ayrılışına yakın olan Tam, mitlerin işleyişine daha duyarlı bir haldeydi. Misyonerliğin, gizem ve saklılık gereçleri Muad'Dib ve Tiran tarafından Dune'da kullanılmıştı. Tohumlar ekilmişti. Bölünmüş Tanrı'nın Rahiplerinin helak olmasına rağmen, Dune'a mitler tomurcuklanarak yayılıyordu.

"Melanj" dedi Tamalane.

Orada bulunan diğer öteki Rahibeler, ne demek istediğini hemen anlamışlardı. Bene Gesserit Saçılması'na yeni bir ümit şırınga edilebilirdi.

Bellonda şöyle dedi: "Bizi neden tutsak almak yerine ölü istiyorlar acaba? Bu beni hep şaşırttı."

Şerefli Analar hiçbir Bene Gesserit'i canlı istemiyor olabilirlerdi... Belki de onların istediği bahar bilgisiydi. Fakat onlar Dune'u yok etti. Tleilaxuları da yok ettiler. Dortujla'nın başarılı olması halinde, Örümcek Kraliçe ile yapılacak herhangi bir karşılaşmada akılda tutulacak, ihtiyatlı bir düşünceydi bu.

"Yararlı rehineler hiç mi yok?" diye sordu Bellonda.

Odrade Rahibeler'in yüzlerindeki ifadeyi gördü. Hepsi de, tek bir zihin ile düşünüyormuş gibi aynı kulvarı izliyordu. Hayatta kalanların pek az olduğu, Şerefli Ana saldırılarının ibreti, potansiyel muhalefeti daha ihtiyatlı kılıyordu. Bu, içinde acı anıların acı efsanelere dönüştüğü, bir sessizlik kuralını davet ediyordu. Şerefli Analar her çağda barbarlar gibiydiler: Rehineler yerine, kan. Rastgele bir vahşilikle vurmak istiyorlardı.

"Dar haklı" dedi Tamalane. "Vatanımıza fazlaca yakın yerlerde müttefik arıyoruz."

"Futarlar kendi kendilerini yaratmadılar" dedi Sheeana.

"Onları yaratanlar, bizi de kontrol etmeyi umuyorlar" dedi Bellonda. Sesinde, Esas Yansıma'nın berak tonu vardı. "Dortujla'nın Terbiyeciler'de hissettiği tereddüt buydu."

Ve işte onlar, bütün tehlikeleriyle birlikte onun karşısındaydılar. O her zaman olduğu gibi insanların yanına geldi. İnsanlar - çağdaşları. Kendi zamanınızda yaşayan insanlardan ve onların geçmişlerinden alıp getirdikleri bilgilerden çok değerli şeyler öğreniyordunuz. Tarihi aktaran sadece Diğer Anı değildi.

Odrade kendini, uzun bir yolculuktan sonra buraya gelmiş gibi hissetti. Dördünün de düşünüş şeklinde şimdi aşina olan bir şeyler vardı. Bu aşinalık mekânı aşıyordu. Rahibeliğin kendisi onların yuvalarıydı. Bu, yerleştikleri geçici konutlar değil, aralarındaki birlikti.

Bellonda bunu onlar için dile getirdi. "Anlaştık sanıp, anlaşamayarak çalışıyoruz korkarım ki."

"Bunu korku yapar" dedi Sheeana.

Odrade gülümsemeye cüret etmedi. Bu yanlış anlaşılabilirdi ve açıklamada bulunmak istemiyordu. *Bize bir Rahibe olarak Murbella'yı ve anıları onanlmış Başar'ı ver! O zaman savaşırken bir şansımız olabilir!*

Tam o sırada, içinde hâlâ iyi duygular varken, bir mesaj sinyali çıt sesiyle birlikte belirdi. Bir refleksle yansıtma yüzeyine baktı ve bir kriz oluştuğunu hemen anladı. Bir kriz yaratmak için (göreli olarak) küçük bir şeydi bu. Clairby, topter kazasında ölümcül bir yara almıştı. Ölümcül, meğer ki... Bu meğer ki, onun için hecelendi ve bir siborgla neticelendi. Yanındakiler mesajı tersten gördüler fakat; burada insan, yansıtılmış bilgi okumakta ustalaşıyodu. Durumu onlar da öğrenmişti.

Peki, çizgiyi nereye çekmeliyiz?

Bellonda taktığı antik gözlükler ile birlikte bedeniyle oy kullandı. Oysa yapay gözlere sahip olabilir veya sayısız protezlerden birini kullanabilirdi. *İnsan olmak demek bu işte. Gençliğe tutunmaya çalışırsanız, kaçarken sizinle alay eder. Yeterince melanj var... ve belki de bu haddinden de fazla.*

Odrade, duygularının ona ne söylediğini anladı. Ama Bene Gesserit ihtiyaçları ne olacaktı? Bell, kendi bireysel oyunu kullanabiliyor ve herkes bunu tanıyor hatta saygı duyuyordu. Fakat Baş Anne'nin oyu bütün Rahibeliği sırtında taşıyordu.

Önce yapay doğum sarnıçları şimdi de bu.

İhtiyaçlar, Clairby ayarındaki uzmanları kaybetmeye tahammül olmadığını söylüyordu. Az ama yeterli uzman vardı. "Ancak yetiyor" sözleri durumu tam olarak tasvir etmiyordu. Boşluklar oluşmaya başlamıştı. Siborg Clairby düşüncesi ise, açılan bir kıskaç gibiydi.

Suklar hazırlıklıydı. Yerine geçebilecek birisi olmayan kişiler için, gerektiğinde kullanılmak üzere "önleyici bir düzenleme" yapmışlardı. Mesela Baş Anne gibi mi?

Odrade bunu, genel ihtiyatlı koşullarla onayladığını biliyordu. O koşullar şimdi neredeydi? Siborg da, edebi seçmeler içinden çıkan bir kelimeydi. İnsan etine mekanik ekler yapma yeteneği nerede ortaya çıkmıştı? Bir siborg, ne zaman artık bir insan değildi? Tamah hissi yoğunlaştı – "şuraya da son bir ayarlama daha." Ve bu mekanik insan, sorgulamaz biçimde itaatkâr hale gelene kadar "ayarlama" yapmak ne kadar da kolaydı.

Fakat... ya Clairby?

Ölüme yaklaşan durumu, "Onu siborg yapın!" diyordu. Rahibelik bu kadar da ümitsiz bir halde miydi? Odrade bunu onaylayıcı bir cevap vermek zorundaydı.

Ve işte – karar tamamiyle kontrolü dışında değildi ve mazereti de hazırdı. *İhtiyaçlar bunu gerektiriyor.*

Butleryan Cihadı insanlar üzerinde silinmez bir iz bırakmıştı. Savaşıldı ve kazanıldı... o zaman için. Ve işte, bu eski çatışma için yeni bir muharebe daha.

Fakat şimdi Rahibeliğin kalımı bir dengedeydi. Rahibeler Meclisinde hâlâ kaç teknik uzman vardı? Cevabı bakmadan biliyordu. Yetersiz sayıda.

Odrade mesaj için öne doğru eğildi ve tuşladı. "Onu siborg yapın" dedi Odrade.

Bellonda homurdandı. Bu bir *onaylama mıydı yoksa bir reddetme miydi?* Bunu hiçbir zaman bilemeyecekti. Burası Baş Anne'nin arenasıydı ve onun da burada bir yeri vardı.

Bu muharebeyi kim kazanmıştı? Odrade düşündü.

Atreides (Siona) genlerini nüfusumuz içinde sonsuzlayarak narin bir çizgi üzerinde yürüyoruz; çünkü bu bizi önceden bilmeden saklıyor. Kwisatz Haderach'ı çantamızda taşıyoruz! Muad'Dib'i yaratan inatçılıktı. Peygamberler, kehanetlerin gerçekleşmesini sağlar. Bir daha hiç, Tao duyumuzu dikkate almayıp, şanstan nefret eden ve kehanet için yalvaran bir kültüre hizmet edecek miyiz?

Arşiv Özeti (adixto)

Şafak söktükten hemen sonra Odrade yok-gemiye varmıştı. Fakat Baş Anne egzersiz katına adım attığında, Murbella çoktan kalkmış ve talim mekaniği ile çalışıyordu. Odrade'in son klick'i, uzay alanının etrafındaki dairesel meyve bahçelerinin içinden yürümüştü. Gecenin sınırlı bulutları, şafağın yaklaşmasıyla incelmiş ve dağılarak yerini yıldızlarla dolu bir gökyüzüne bırakmıştı. Bu bölgede yetişen bir

ekini, başka bir yere aktarmayı gerektiren ince bir iklim kaymasını tespit etti; fakat azalan yağışlar ancak meyve bahçeleri ve çayırları canlı tutmak için yeterliydi.

Odrade yürüdükçe, içi hazin bir hisle kaplandı. Yeni geçen kış, fırtınalar arasında güç bela elde edilen sessizliklerle doluydu. Hayat bir yangındı. İstekli böcekler tarafından polenlerin serpilmesi ve çiçeği takip eden meyveleme ve tohumlanma. Bu meyve bahçeleri, gücü, sel gibi akan hayatın içinde saklı olan gizli bir fırtınaydı. Fakat ohh! Tahribat. Yeni hayat değişikliğini beraberinde taşıyordu. Değiştirici geliyordu; hep farklıydı. Kum solucanları, kadim Dune'un çöl saflığını getireceklerdi.

Bu değiştirici gücün haraplığı hayal gücünü istila etti. Bu manzaranın, rüzgârla süpürülmüş kum tepeleri haline indirgendiğini hayalinde resmedebiliyordu. Leto II'nin torunları için bir yaşama alanıydı burası.

Ve Rahibeler Meclisi'nin sanatları, mutasyona uğrayacaklardı – bir medeniyetin efsaneleri diğer medeniyetinkilerle yer değiştirecekti.

Bu düşüncelerin yarattığı atmosfer Odrade ile birlikte egzersiz katına gitti ve Murbella'nın gösterişli bir idman döngüsünü tamamlayıp nefes nefese geri çekilişi esnasında ruh halini renklendirdi.

İnce bir çizik, Murbella'nın sol elinin arkasını kızartmıştı. Büyük talim mekaniğinin bir hamlesini kaçırdığı bir zamanda olmuştu bu. Otomatik talimci, altın bir sütun gibi odanın merkezinde duruyor ve silahları, kızgın bir böceğin yoklayan çenesi gibi bir içeri, bir dışarı girip çıkıyordu.

Murbella sıkı, yeşil leotardlar giymişti ve örtülmemiş teni terden parlıyordu. Karnı, hamileliğini belirtecek şekilde kabarmasına rağmen zarif gözüküyordu. Derisi sağlıkla ışıyordu. Odrade bunun içeriden geldiğine, kısmen hamilelikten ve beraberinde daha esaslı bir unsurdan kaynaklandı-

ğına karar verdi. Bu, ilk karşılaşmalarında Odrade üzerinde bir iz bırakmıştı. Lucilla, Murbella'yı yakalayıp Idaho'yu da Gammu'dan kurtardıktan sonra bu konuda bir yorum yapmıştı. Sağlık onun içinde, yüzeyin hemen altında, denize dökülen bir akarsunun canlılığı üzerine odaklanan bir mercek gibi yaşıyordu.

Ona sahip olmalıyız!

Murbella ziyaretçiyi gördü ama istifini bozmadı.

Daha değil Baş Anne. Çocuğum yakında doğacak; fakat bu bedenin ihiyaçları da devam edecek.

Odrade talim mekaniğinin, öfkelenmiş gibi talim yaptığını gördü. Devrelerinin yarattığı yılgınlıktan kaynaklanan programlanmış bir tepkiydi bu. Talim mekaniğinin çok tehlikeli bir seviyesinde çalışıyordu.

"İyi günler, Baş Anne."

Murbella komuta ettiği o kör edici hızla, eskivler yaparak sağa sola bükülürken, harcadığı çabayla uyumlu sesler çıkarıyordu.

Talim mekaniği darbeler indiriyor ve onu yokluyordu; duyargaları, Murbellanın hareketlerini takip etmek için öne atılıyor ve vızıldıyorlardı.

Odrade havayı kokladı. Bu esnada konuşmak, talim mekaniğinin öldürücülüğünü arttırırdı. Bu tehlikeli oyunu oynarken kişi, dalgınlığa düşüp kendini riske atmamalıydı. *Yeter!*

Talim mekaniğinin kontrol düğmeleri, girişin sağındaki yeşil bir duvar panosu içindeydi. Murbella'nın devreler üzerinde yaptığı değişiklikler görülebiliyordu; sarkan teller, yerinden sökülmüş anı kristalleri ve ışın alanları. Odrade yukarı uzanarak mekanizmayı durdurdu.

Murbella ona doğru döndü.

"Neden devreleri değiştirdin" diye sordu Odrade.

"Öfke taklidi için."

"Şerefli Analar böyle mi yapıyor?"

"Tıpkı bir dalın bükülmesi gibi mi?" Murbella yaralı eline masaj yaptı. "Fakat eğer dal parçası nasıl büküldüğünü öğrenip bunu onaylarsa ne olur?"

Odrade ani bir heyecan hissetti. "Onaylarsa mı? Neden?"

"Çünkü bunda... olağanüstü olan bir şey var."

"Yükselen adrenalinini mi izliyorsun?"

"Bu değil, biliyorsun!" Murbella'nın nefes alışverişi normale dönmüştü. Odrade'e dik dik bakarak ayakta durdu.

"Ne peki?"

"Bu... düşünebildiğinden daha fazlasını yapma konusunda mücadeleye bir davet. Herhangi bir konuda, bu kadar iyi, bu kadar usta ve bu kadar başarılı... olabileceğini hiç sanmazdın."

Odrade mutluluğunu sakladı.

Mens sana in corpore sano. Sonunda ona sahibiz!

Odrade, "Fakat ödediğin bedel ne kadar da büyük!" dedi

"Bedel mi?" Murbella hayrete düşmüş görünüyordu. "Kapasitem olduğu sürece, memnuniyetle öderim."

"İstediğini al ve öde, öyle mi?"

"Bu, Bene Gesseritlerin sihirli boynuzu gibi: Artan oranda başarılı olduğum sürece, ödeme yeteneğim de artar."

"Dikkatli ol, Murbella. Boynuz dediğin şey, Pandora'nın kutusuna dönüşebilir."

Murbella kinayeyi biliyordu. Dikkati Baş Anne'nin üzerinde, kımıldamadan durdu. "Oh?" Sesi zorla çıkmıştı.

"Pandora'nın kutusu, hayatının enerjilerini tüketen, güçlü ve dikkat dağıtıcı unsurları salıverir. Fazla düşünmeden, 'yolda' olduğunu, bir Aziz Anne olacağını söylüyorsun. Fakat hâlâ bunun ne anlama geldiğini ve senden ne istediğimizi bilmiyorsun."

"O zaman istediğiniz şey, hiçbir zaman cinsel yeteneklerimiz değildi."

Odrade, majestik bir ihtiyatla, sekiz adım öne doğru ilerledi. Murbella konuya bir girerse, onu durdurmak mümkün olmayabilirdi. Genel sonuç şuydu: Tartışma, Baş Anne'nin otoriter komutuyla kesilmişti.

"Sheeana senin yeteneklerini kolay bir şekilde elde etti" dedi Odrade.

"O zaman çocuğun üzerinde onu kullanacaksınız."

Odrade'in işittiği memnuniyetsizlikti. Bu kültürel bir kalıntıydı. İnsan cinselliği ne zaman başlamıştı? Şu anda, yok-gemideki muhafız odasında bekleyen Sheeana, bununla uğraşmak zorunda kalmıştı. *"İsteksizliğimin kaynağını ve neden bu kadar gizli davrandığımı anladığınızı umuyorum, Baş Anne."*

"Bizim seni ele almamızdan önce, Fremen topluluğunun, aklını nasıl yasaklarla doldurduğunu anlıyorum!"

Bu, aralarındaki havayı temizlemişti. Fakat Murbella ile olan bu konuşma, nasıl başka yöne sevk edilebilirdi? *Bir çıkış yolu bulana kadar devam; bunun devam etmesini sağlamalıyım.*

Tekrarlar meydana gelecekti. Halledilmemiş meseleler ortaya çıkacaktı. Murbella'nın söylediği her kelimenin, daha önceden bilinebilir olması gerçeği, işte deneme buydu.

"Şimdi Teg ile buna ihtiyacın olduğunu söylerken, neden başkalarını hüküm altına almak için denenmiş olan bu yoldan kaçınıyorsun?" diye sordu Murbella.

"Köleler, istediğin bu mu!" diye karşı çıktı Odrade.

Murbella, gözleri neredeyse kapalı bir halde bunu ele aldı. *Erkekleri köle olarak mı düşünüyorum? Belki de. Onların içinde vahşice ve düşüncesiz bir kendini bırakma ve*

mümkün olmasını hayal bile edemeyecekleri ekstaz doruklarını yaratıyorum. Onlara bunu vermek ve bu yolla onları kendi boyunduruğumuz altında tutmak için eğitildim ben.

Ta ki Duncan aynısını bana yapana kadar.

Odrade, Murbella'nın gözlerinin bağlı olduğunu gördü ve bu kadının ruhunda kolay çözülemeyecek kördüğümler olduğunu anladı. *Bizim takip edemediğimiz yerlere koşan bir vahşilik.* Sanki Murbella'nın esas berraklığı, çıkmayan bir lekeyle kirlenmiş, bu iz örtülmüş ve örtü de maskelenmiş gibiydi. Onun içinde, düşünceleri ve hareketleri çarpıtan bir haşinlik vardı. Bunlar kat kat sıralanmıştı.

"Yapabileceklerimden korkuyorsunuz" dedi, Murbella.

"Sözlerinde doğruluk payı var" diye mutabakat bildirdi Odrade.

Dürüstlük ve samimiyet – şimdi dikkatle kullanılması gereken, sınırlı araçlar.

"Duncan." Murbella'nın sesi, yeni Bene Gesserit yeteneklerinden dolayı pes çıktı.

"Onunla paylaştıklarından korkuyorum. Bir Baş Anne'nin korktuğunu itiraf etmesi sana tuhaf geliyor mu?"

"Dürüstlük ve samimiyet hakkında çok şey biliyorum!" Dürüstlük ve samimiyete itici bir hava vermişti.

"Aziz Anneler hiçbir zaman nefislerini terk etmeyi öğrenmezler. Böylelikle bizler, bu şekilde, başkalarının endişeleri yüzünden sorumluluk altına girmeme konusunda eğitiliriz."

"Hepsi bu mu?"

"Daha derine de gider ve başka yönleri de vardır. Bir Bene Gesserit olduğun için o seni kendi yollarına sevk eder."

"Ne istediğini biliyorum: Ya Duncan'ı ya da Rahibeliği seçmemi istiyorsunuz. Numaralarınızın farkındayım."

"Pek sanmam."

"Yapamayacağım şeyler var benim!"

"Hepimiz geçmişimizle sınırlanırız. Ben tercihlerimi ve yapmam gerekenleri yaparım; çünkü benim geçmişim seninkinden farklı."

"Şimdi söylediklerime rağmen beni eğitmeye devam edecek misiniz?"

Odrade bunu, Murbella ile onunla karşılaşmaların talep ettiği toplam algılama eğiliminde duydu. Her duyu, konuşulmamış şeylere karşı teyakkuzdaydı ve mesajlar kelimelerin kenarında, titreyen kirpikler gibi havada uçuşuyor ve tehlikeli bir evrenle ilişki kurmak için uzanıyordu.

Bene Gesseritler, âdetlerini değiştirmeliydi. Ve işte bize bu değişiklik için kılavuzluk edebilecek biri.

Bellonda bunu düşünmekten bile korkardı. Birçok Rahibe bunu reddedecekti. Ama işte o karşımızdaydı.

Odrade'in sessiz kaldığını görünce, Murbella şöyle dedi: "Eğitilmiş. Doğru kelime bu mu?"

"Koşullandırılmış; muhtemelen sana daha uygun gelecek bir kelime."

"Sizin gerçekte yapmak istediğiniz, deneyimlerimizi birleştirmek ve beni, aranızda güven duygusu yaratacak kadar kendinize benzetmek. Bütün eğitimlerin de yaptığı bu zaten."

Benimlere alimlere has oyunlar oynama, kadın!

"Aynı nehirde akıyor olacağız, değil mi Murbella?"

Üçüncü seviyeye gelmiş herhangi bir rahibe yardımcısı, Baş Anne'nin bu ses tonunu duyunca, tetikte bir ihtiyatlılığa bürünürdü. Murbella ise hissiz görünüyordu. "Duncan'ı terk etmemin istisnası dışında."

"Bunun kararı sana ait."

"Hanımefendi Jessica'ya karar verme hakkı tanıdınız mı?"

Sonunda, bu tuzaktan kurtulmanın yolu.

Duncan Murbella'yı, Jessica'nın hayatını inceleme konusunda teşvik etmişti. Böylece işimizi bozabileceğini umuyordu. Onun bu performansının hologramları kayıtların ciddi bir şekilde incelenmesine neden olmuştu.

"İlginç bir şahsiyet" dedi Odrade.

"Aşk. Bütün eğitiminize ve koşullandırmanıza rağmen!"

"Onun davranışlarını haince bulmadın mı?"

"Hiçbir zaman!"

Şimdi, çok nazik olmalı. "Fakat sonuçlara bir bak: Bir Kuisatz Haderah... ve torunu olan Tiran!"

Bellonda için çok kıymetli olan bir tartışma.

"Altın Patika" dedi Murbella. "İnsanlığın kalım mücadelesi."

"Kıtlık zamanı ve Saçılma."

Bunu seyrediyor musun, Bell? Neyse, önemli değil. Nasılsa sonunda seyredeceksin.

"Şerefli Analar!" dedi Murbella.

"Hepsi Jessica yüzünden mi?" diye sordu Odrade. "Fakat Jessica katlamaya geri döndü ve ömrünün kalan süresini Caladan'da geçirdi."

"Rahibe yardımcılarının öğretmeni olarak!"

"Onlar için de bir örnekti. Bizi yadsıdığın zaman neler olduğunu gördün mü?" *Bizi yadsı Murbella! Ama bunu, Jessica'dan daha hünerli bir şekilde yap.*

"Bazen çok itici oluyorsun!" Doğal dürüstlük, şunları da eklemesine neden oldu: "Ama biliyorsun ki sizde olan bir şeyi istiyorum."

Bizde olan bir şey.

Odrade kendisinin, Bene Gesserit atraksiyonlarıyla ilk karşılaşmasını hatırladı. Bedenle ilgili her şey zarif bir dakiklikle yapılıyordu, duyular en küçük ayrıntıları algılayabi-

lecek şekilde törpülenmişti ve adaleler, harika bir kusursuzlukla randıman vermek üzere eğitilmişti. Bir Şerefli Ana'daki bu yetenekler, vücut hızıyla arttırılmış yeni boyutlar ekleyebilirdi.

"Topu bana geri atıyorsun" dedi Murbella. "Zaten bildiğin bir seçeneğe beni zorlamaya çalışıyorsun."

Odrade sessiz kaldı. Bu, kadim Jesuitler'in mükemmelleştirdiği bir tartışma biçimiydi. Birlikte akış, birbirinin üzerine tartışılabilir kalıplar koymuştu: Bırak Murbella kendi kendini ikna etsin. En kurnaz hatırlatmalarda bulun. Ona genişleyebilmesi için mazeretler ver.

Fakat Duncan'a olan aşkına sıkıca tutun, Murbella!

"Rahibeliğinizin avantajlarını önümde sergilemek zekice bir tutum" dedi Murbella.

"Biz bir kafeterya zinciri değiliz."

Murbella'nın ağzının kenarında kaygısız bir sırıtma belirdi. "Şundan ve şundan birer tane alıyorum ve sanırım şuradaki kremalı olanlardan da birer tane istiyorum."

Odrade bu mecazdan hoşlanmıştı ama her yerde hazır ve nazır olan izleyicilerin de iştahı kabarmıştı.

"Seni öldürebilecek bir rejim bu."

"Ama sunduklarınızı, cazip bir şekilde sergilediğinizi görüyorum. Ses! Ne kadar harika şeyler hazırlamışsınız burada. Boğazıma yerleşmiş harika bir çalgı var ve bunu o nihai şekilde çalmayı bana öğretebilirsiniz."

"Şimdi tam bir konser ustası oldun."

"Etrafımdakileri etkilemek için sizin yeteneklerinizi istiyorum."

"Hangi amaç için, Murbella? Kimin hedefleri için?"

"Eğer sizin yediğiniz şeyleri yersem, sizin gibi güçlü olurum: Dışım plasçelik kaplı, içimse daha sert."

"Beni böyle mi görüyorsun?"

"Şölenimdeki şef sensin. Hem senin hem de kendimin iyiliği için ne getirirsen onu yemeliyim."

Deli gibi konuşuyordu._Tuhaf bir şahsiyetti. Bazen, kadınların en perişanı gibiydi ve bölmesini, kafeslenmiş bir yırtıcı hayvan gibi adımlıyordu. Şimdi olduğu gibi... gözlerinde delice bir ifade ve korneasında turuncu lekeler vardı.

"Scytale üzerinde çalışmayı hâlâ ret mi ediyorsun?"

"Bırak bu işi Sheeana yapsın."

"Ona yardımcı olur musun?"

"Ve o da, yaptığım yardımları çocuğun üzerinde kullansın, değil mi?"

Birbirlerine baktılar ve aynı düşünceyi paylaştıklarını fark ettiler. *Bu bir karşılaşma değil; çünkü her iki taraf da birbirini istiyor.*

"Bana verebileceklerinden dolayı sana bağlıyım" dedi Murbella; sesi alçak çıkmıştı. "Fakat sen, bu bağlılığa karşı ters davranıp davranmayacağımı bilmek istiyorsun?"

"Bunu yapar mıydın?"

"Koşullar bunu zorlasaydı, senin yapabileceğinden fazlasını yapamazdım."

"Aldığın karardan dolayı hiç pişman olabileceğini düşündün mü?"

"Tabii ki pişman olacağım!" Bu nasıl bir lanet olası soruydu ki? İnsanlar her zaman pişman olurdu. Bunu Murbella söyledi.

"Sadece kendine olan dürüstlüğünü teyit ediyordum. Sahte renklerle uçmanı istemiyoruz."

"Sahteleri de mi oluyor?"

"Tabii ki."

"Onları ayıklamak için bazı yöntemleriniz olmalı."

"Istırap bizim için bu işi görür. Bahardan sahtelikler çıkmaz." Odrade Murbella'nın nabzının hızlandığını hissetti. "Ve sen benden Duncan'ı erk etmemi istemeyecektin, öyle mi?" Son derece iğneleyici.

"Bu bağlılık sorun yaratıyor; fakat bunlar senin zorlukların."

"Onu terk etmemi istemenin başka bir yolu değil mi bu?"

"İhtimali kabul et, yeter."

"Yapamam."

"Yapamaz mısın?"

"Söylediğim gibi, elimde değil."

"Ya birisi sana bunu nasıl yapacağını gösterirse?"

Murbella uzun bir süre Odrade'e baktı ve sonra: "Neredeyse bunun beni kurtaracağını söyleyecektim... ama..."

"Evet?"

"O bana bağlıyken özgür olamam."

"Şerefli Ana davranışlarını terk ediş mi bu?"

"Terk ediş mi? Yanlış sözcük. Sadece, önceki yoldaş Rahibelerimden ötelere ulaştım, o kadar."

"Önceki yoldaş Rahibeler mi?"

"Onlar hâlâ benim kız kardeşlerim, ama çocukluğumun kız kardeşleri. Bazılarını iyi hatırlıyorum, bazılarındansa yoğun bir şekilde hoşlanmıyorum. Onlar artık beni ilgilendirmeyen bir oyunun oyun arkadaşları."

"Bu karar seni tatmin ediyor mu?"

Odrade dizginlenmemiş bir sevinçle alkışladı. Murbella, Bene Gesserit tepkilerini ne kadar da hızlı öğrenmişti.

"Tatmin etmek mi? Bu ne kadar da cehennemi bir sözcük!"

Odrade konuştukça, Murbella, bir rüyanın içinde, bir uçurumun kenarına yaklaştığını ve düşmeyi önlemek için uyanamadığını hissetti. Gizli bir boşlukla midesi ağrıyordu

ve Odrade'in bundan sonraki sözleri yankılanma mesafesinden gelmekteydi.

"Bir Aziz Anne için hayattaki en önemli şey, Bene Gesserit'tir. Bunu hiçbir zaman unutamazsın."

Rüya hissi, hızla geldiği gibi hızla da kaybolmuştu. Baş Anne'nin bundan sonraki sözleri soğuk ve acildi.

"Daha ileri düzey eğitimler için hazır olmalısın."

Istırap'la karşılaşıncaya kadar tabii – öl veya yaşa.

Odrade bakışlarını iletişim gözlerine çevirdi. "Sheeana'yı buraya gönderin. O, yeni öğretmeni ile hemen başlayacak."

"Demek bunu yapacaksın! O çocuk üzerinde çalışacaksın."

"Onu, Başar Teg olarak düşün" dedi Odrade. "Bu sana yardımcı olur."

Ve sana bu konuyu düşünebileceğin kadar zaman da tanımayacağız.

"Duncan'a karşı koymadım ve sizlerle de tartışacak değilim."

"Kendinle bile tartışma, Murbella. Bu amaçsız bir şey. Teg benim babamdı ve ben yine de bunu yapmak zorundayım."

Bu ana kadar, Murbella, Odrade'in önceki ifadesinin ardında yatan gücü fark edememişti.

Bir Aziz Anne için hayattaki en önemli şey Bene Gesserit'tir. Büyük Dur, beni koru! Ben de böyle mi olacağım?

Bizler sonsuzluğun geçici safhalarını görürüz. Önemli şeyler olur ama, bazı insanlar bunu hiçbir zaman fark etmezler. Kazalar araya girer. Olaylar içinde hazır ve nazır değilsinizdir. Size gelen raporlarla bağlısınızdır. Ve insanlar zihinlerini kapatırlar. Peki raporların değeri nedir? Ya bir haber gibi yazılmış tarihin? Gazete ve dergilerin müdürlerinin katıldığı bir konferansta, seçilmiş, önyargıyla hazmedilmiş ve infaz edilmiş değiller midir? Bunlar nadiren, tarihi yazanlardan gelen anlatımlardır. Günlükler, anı defterleri ve otobiyografiler, özel bir yalvarışın subjektif şekilleridir. Arşivler, bu tür şüpheli nesnelerle doludur.

Darwi Odrade

Scytale koridorun sonundaki engele vardığında, muhafızların ve diğerlerinin heyecan içinde olduğunu fark etti. İnsanların hızla koşuşturması, özellikle sabahın erken saat-

lerinde onun ilgisini çekmiş ve engele kadar gitmesine neden olmuştu. Suk doktoru Jalanto da koşuşturanlar arasındaydı. Odrade'in onu, "hasta göründüğü için" gönderdiği zamandan beri tanıyordu. *Bana karşı casusluk edecek bir Aziz Anne daha.*

Ahh, Murbella'nın çocuğu. Hareketliliğin ve Suk'un nedeni demek buydu.

Fakat bütün bu diğerleri de kimdi? Burada, daha ince hiç görmediği kadar, Bene Gesserit kaftanına bürünmüş insan vardı. Bunlar sadece rahibe yardımcıları değildi. Oraya, aşağıya koşanlar arasında, Aziz Anneler sayıca diğerlerinden fazlaydı. Bunlar ona, leş kargalarını hatırlattı. Ve sonunda bir rahibe yardımcısı, omuzlarında bir çocuk taşıyarak geçti. *Ah keşke, Gemi Sistemi'ne erişimim olsaydı!*

Duvara yaslanarak bekledi ama insanlar, çeşitli kuytuluklar ve kapıların ardında kayboldular. Bazılarının nereye gittiğini doğru bir şekilde kestirebiliyordu; fakat birçoğu onun için bir sır olarak kaldı.

Kutsal Peygamber aşkına! İşte, bu giden Baş Anne'nin ta kendisi! Daha öncekilerin çoğunluğunun girdiği, daha gemiş antrenin içinden geçerek kayboldu.

Odrade'e onu bir daha ne zaman göreceğini sormak anlamsızdı. Scytale onun tuzağına düşmüştü.

Peygamber burada ve Powindah'ların elinde.

Koridorda başka insan kalmayınca Scytale bölmesine döndü. Kapısındaki kimlik belirleme tertibatı, o geçerken hafifçe titredi; fakat o, buna bakmamak için kendini zorladı. Kimlik anahtardı. Bu bilgi, Ix'li gemisinin kontrol sistemindeki bu kusur, siren sesi gibi onu çağırıyordu.

Harekete geçtiğim zaman, bana fazla süre tanımayacaklar.

Gemi ve içindekileri rehin almak, ümitsiz ve dengesiz bir hareket olacaktı. Bunu başarmak saniyelerle sınırlıydı. Kimbilir kaç tane sahte pano inşa edilmiş ve kimbilir bu

korkunç kadınların onun üzerine atlayabileceği, kaç tane gizli kapak yapılmıştı. Bütün diğer yollar denenmeden kumar oynamaya cüret edemiyordu. Özellikle şimdi... Peygamber yerine yerleştirilmişken.

Kurnaz cadılar. Acaba bu gemide daha başka neleri değiştirmişlerdi? Bu rahatsız edici bir düşünceydi. Bilgim, hâlâ uygulanabilir halde miydi?

Scytale'in, engelin ötesine taşan varlığı Odrade'in dikkatinden kaçmadı; fakat o anda onu meşgul eden başka işler vardı. Murbella'nın loğusalığı (O, bu eski terimi seviyordu) çok elverişli bir zamanda meydana gelmişti. Sheeana Başar'ın anısını onarırken, yanında dikkati dağılmış bir Idaho görmek istemiyordu. Idaho'nun dikkati sık sık, Murbella ile ilgili düşüncelerle dağılıyordu. Ve Murbella açıkça görüldüğü üzere, onunla birlikte olamazdı. Hele şimdi hiç olmazdı.

Onun yanındayken Odrade, basiretli bir uyanıklık içinde oluyordu. Ne de olsa o bir Mentat'tı. Onu bir kez daha konsolunun başında bulmuştu. Düşme oluğundan inip onun bölmesine erişim koridoruna geçtiğinde, yapılan yayının tıkırtısını ve iletişim alanının o kendine özgü vızıltısını duydu ve onu nerede bulabileceğini hemen anladı.

Onu, Sheeana ve çocuğu izleyecekleri gözlemleme odasına götürdüğünde, Idaho tuhaf bir ruh hali sergiliyordu.

Murbella için mi tasalanıyordu acaba? Yoksa şimdi görecekleri mi endişelendiriyordu onu?

Gözlem odası uzun ve dar bir yerdi. Üç sıra sandalye, deneyin yapılacağı gizli odayla ortak olarak inşa edilmiş görme duvarının karşısındaydı. Gözlem mahalli gri bir kasvet içinde bırakılmıştı. Yalnızca sandalyelerin arkasındaki köşelerde, iki küçük parlama küresi mevcuttu.

İki Suk hazırda bekliyordu. Ama Odrade bunların etkisiz olacağı düşüncesiyle tasalanıyordu. Idaho'nun, en iyileri olarak düşündüğü Suk Jalanto, Murbella ile beraberdi.

Endişemizi ortaya koy! Bu yeterince gerçek bir şey.

Görme duvarı boyunca askılı sandalyeler konulmuştu Gerektiğinde yandaki odaya geçmek için, acil erişim kapağı mevcuttu. Streggi çocuğu, izleyicileri göremeyeceği dış pasajdan aşağıya indirip odaya getirdi.

Oda Murbella'nın direktifleri doğrultusunda hazırlanmıştı: Burası bir yatak odasıydı ve bazı eşyalar onun kendi bölmesinden, bazı eşyalar da Idaho ve Murbella'nın paylaştığı odalardan getirilmişti.

"Bir hayvanın ini" diye düşündü Murbella. Burada, daha ziyade Idaho'nun odalarında görülen, kasti nizamsızlıktan kaynaklanan, bir pejmürdelik vardı: Askılı sandalyeye fırlatılmış elbiseler, odanın bir köşesinde sandaletler. Odrade burayı daha önce teftiş ettiğinde, salyaya yakın, derin bir cinsel koku tespit etmişti. Bu da, Teg'in üzerinde, bilinçdışı bir işleve sahip olacaktı.

Burası bastıramadığınız şeylerin, vahşi şeylerin kaynaklandığı bir yerdi. Bunu kontrol edebileceğimizi düşünmek, büyük bir cüretti. Ama kontrol etmek zorundaydık.

Streggi çocuğu soyup hasırın üzerinde çırılçıplak bıraktığında, odrade nabzının hızlandığını hissetti. Sandalyesini öne doğru çekti ve diğer Bene Gesserit yoldaşlarının da aynı hareketi taklit ettiğini gördü.

Aman Allah'ım, diye düşündü. *Dikizlemekten başka bir iş yapmasını bilmez miyiz biz?*

Böyle anlarda bu tür düşünceler gerekliydi ama, bunların kendisini küçülttüğünü hissetti. Bu araya girme hali sırasında bir şey kaybetmişti. Bu, son derece Bene Gesserit olmayan bir düşünce biçimiydi. Fakat son derece insancaydı!

Duncan bir kayıtsızlık havası içine girmişti; bu kolay anlaşılan bir sahte tavırdı. Bir Mentat olarak çalışabilmesi için, düşüncelerinde çok fazla öznellik vardı. Odrade de onu, tam anlamıyla böyle istiyordu. Mistik bir katılım. Enerji verici olarak orgazm kullanılacaktı. Bell bunu doğru fark etmişti.

Her biri güçlü olduğu için seçilen ve burada gözlemci olarak görülen yakındaki üç Bekçi'den birine Odrade şunları söyledi: "Gula, orijinal anılarının onarılmasını istiyor ve bundan da çok korkuyor. Ayrılması gereken ilk temel engel bu."

"Saçma!" dedi Idaho.

"Şu anda bizim için çalışanın ne olduğunu sen biliyor musun? Onun annesi, sizlerden biriydi ve ona derin eğitimi vermişti. Fakat onu, sizin Damgalayıcılarınıza karşı koruyamamış olma olasılığı ne kadardır acaba?"

Odrade sert bir şekilde ona döndü. *Mentat mı?* Hayır, o, yakın geçmişindeydi ve tekrar yaşıyor ve kıyaslama yapıyordu. Fakat, Damgalayıcılar hakkında söyledikleri... Acaba Murbella ile olan ilk cinsel karşılaşmaları, diğer gula hayatlarının anılarını böyle mi onarmıştı? Damgalanmaya karşı derin bir direnç mi vardı?

Odrade'in konuştuğu Bekçi, bu saygısızca araya girmeyi dikkate almadı. Odrade, Bellonda onu bilgilendirdiğinde, Arşiv kayıtlarını okumuştu. Üçü de, gula çocuğu öldürmeye davet edilebileceklerini biliyorlardı.

Acaba Teg'in, onlar için tehlikeli olabilecek güçleri var mıydı? Gözlemleyiciler, Sheeana başarılı veya başarısız olana kadar bunu bilemeyeceklerdi.

Odrade, Idaho'ya "Streggi ona, niçin burada olduğunu söyledi" dedi.

"Ne söyledi ona?" Baş Anne'ye karşı çok sert konuşmuştu. Bekçiler ona dik dik baktılar.

Odrade kasten sesini yumuşattı. "Streggi ona, Sheeana'nın anılarını onaracağını söyledi. "

"Peki, onun tepkisi ne oldu?"

" 'Neden Duncan Idaho bunu yapıyor?' diye sordu."

"Ona dürüst bir cevap verdi mi?" Tonu intikam alır gibiydi.

"Dürüsttü ama hiçbir şey ifşa etmedi. Streggi ona, Sheeana'nın bu iş için daha iyi bir yolu olduğunu ve senin de bunu tasdik ettiğini söyledi."

"Şuna bir bakın! Hareket bile etmiyor. Uyuşturucu mu verdiniz, ne yaptınız?"

Idaho, Bekçilerin bakışlarına, dik dik bakarak karşılık verdi.

"Buna cüret edemezdik. Fakat içeri doğru odaklanmış durumda. Bunun neden gerekli olduğunu anımsıyorsun, değil mi?"

Idaho, omuzları çökmüş bir vaziyette, sandalyesine gömüldü. "Murbella hep şunu söylüyor: 'O bir çocuk. O bir çocuk.' Bu yüzden kavga ettik, biliyorsunuz."

"Kavganızı alakalı olarak düşünüyorum. Başar bir çocuk değildi. Bizim uyandırdığımız Başar'dır." parmaklarına bakarak geri çekildi. "Batıl inançlarının olduğunu bilmiyordum, Duncan."

"Eğer yardımcı olacağına inansaydım, Dur'a dua ederdim."

Kendi tekrar uyanma acılarını hatırlıyor.

"Şefkatini ortaya koyma" diye mırıldandı, Idaho. "Bunu, ona karşı çevir. İçeri odaklanmasını sağla. Senin istediğin onun öfkesi."

Bu sözler kendi pratik deneyimlerinden kaynaklanıyordu.

Duncan aniden şöyle dedi: "Bu tavsiye edeceğim en aptalca şey olabilir. Gidip Murbella ile beraber olmalıyım."

"Dostlar arasındasın Duncan. Ve şu anda Murbella için yapabileceğin bir şey yok. Bak!"

Teg hasırın üzerinden sıçradı ve yukarı, iletişim gözlerine baktı.

"Bana yardım etmeye gelecek kimse yok mu?" diye sordu Teg. Sesinde, bu aşama için tahmin edilenden daha fazla bir ümitsizlik vardı. "Duncan Idaho nerede?"

Idaho ileri doğru sokulurken, Odrade elini kolunun üzerine koydu.

"Olduğun yerde kal, Duncan. Ona sen de yardım edemezsin. Henüz değil."

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleyecek kimse yok mu?" Bu genç ses, yalnız ve cırtlaktı. "Ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

İşaret verildiğinde Sheeana, Teg'in arkasındaki gizli bir kapakçıktan odaya girdi. "İşte buradayım." Sadece, ince kumaştan yapılmış, mat mavi renkli, neredeyse şeffaf bir kaftan giymişti. Bu giysi, çocukla yüz yüze kalmak için onun etrafında dolanırken, üzerine yapışıyordu.

Teg bakakalmıştı. Bu bir Baş Anne miydi? Böyle giyinmişini ilk defa görüyordu. "Bana anılarımı geri mi vereceksiniz?" Sesinde şüphe ve ümitsizlik vardı.

"Onu, kendi kendine geri vermen için sana yardım edeceğim." Konuşurken kaftanını çıkarttı ve bir kenara atıverdi. Kaftan, büyük bir mavi kelebek gibi yere doğru süzüldü.

Teg bakakalmıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" Yanına oturdu ve elini penisinin üzerine yerleştirdi.

Teg'in kafası arkadan itilmişçesine öne doğru eğildi ve içinde bir ereksiyon oluşurken onun eline baktı.

"Neden bunu yapıyorsun?"

"Bilmiyor musun?"

"Hayır!"

"Başar bilirdi ama."

Teg, onun çok yakınına gelmiş olan yüzüne baktı. "Biliyorsun! Neden bana söylemiyorsun?"

"Ben senin anın değilim!"

"Neden böyle vızıldıyorsun?"

Dudaklarını onun ensesine koydu. İzleyenler, vızıltıyı rahatça duyabiliyorlardı. Murbella bunu bir yoğunlaştırıcı olarak adlandırmıştı. Cinsel tepkiye göre ayarlanmış bir geri beslemeydi bu. Sesi gittikçe yükseliyordu.

"Ne yapıyorsun?" Teg'i üzerine ata biner gibi oturturken, sesi neredeyse bir çığlık gibi çıkmıştı. Ensesinin en dar kısmına masaj yaparken, iki yana sallanıyordu.

"Cevap ver bana lanet olası!" Bu kez kesin bir çığlık çıkmıştı.

"Lanet olası" da nereden çıktı acaba diye düşündü Odrade.

Sheeana Teg'i kendi içine kaydırdı. "İşte cevabın!"

Teg'in ağzından sessiz bir "Ohh!" çıktı.

İzleyenler, Teg'in gözlerindeki konsantrasyonu görebiliyorlardı; ama Sheeana, diğer duyuları ile de onu *izliyordu.*

"Uyluğunun kasıldığını hisset, hislerini dışarı vuran akciğer ve mide sinirinin atmasını ve özellikle Teg'in meme uçlarının koyulaşmasına dikkat et. Onu bu noktaya getirince göz bebekleri genişleyene kadar konumu muhafaza et."

"Damgalayıcı!" Teg'in çığlığı izleyenleri yerinden oynattı.

Yumruklarını Sheeana'nın omzuna indiriyordu. Görme duvarındakilerin hepsi, o ileri geri gidip geldikçe içsel bir ışıma gözlemliyorlardı. Bu içinden dışarı çıkan yeni bir şeydi.

Odrade ayağa kalkmıştı bile. "Yanlış giden bir şey mi var?"

Idaho sandalyesinde kaldı. "Tahmin ettiğin gibi."

Sheeana, pençeleyen parmaklarından kurtulmak için Teg'i iteledi.

Teg sere serpe yere uzandı ve izleyicileri şok edecek bir hızla pervane gibi dönmeye başladı. Sheeana ve Teg, birbirlerini birkaç kez, kısa aralıklarla karşıladılar. Teg, yavaşça kendine çeki düzen verdi ve ancak o zaman kendisine baktı. Şimdi ise dikkati, kaldırılmış halde bulunan sol kolunun üzerindeydi. Bakışları tavana ve sırasıyla duvarlara yöneldi. Ve tekrar bedenine baktı.

"Cehennemler aşkına... " Sesi hâlâ çocukça vızıldıyordu; fakat tuhaf bir şekilde olgunlaşmıştı.

"Hoş geldin, Gula-Başar" dedi Sheeana.

"Beni Damgalamaya çalışıyordun!" Kızgınca bir suçlamaydı bu. "Annemin bunu engellemeyi bana öğretmediğini mi sanıyorsun?" Soğuk bir ifade yüzünü kapladı. "Gula mı?"

"Bazıları sana klon demeyi tercih ediyor. "

"Kimsin... Sheeana!" Pervane gibi dönerek odaya bakındı. Bu oda, girişleri gizlendiği için seçilmişti, görünebilir kapıları yoktu. "Neredeyiz biz?"

"Öldürülmeden önce Dune'a götürdüğün yok-gemideyiz." Hâlâ kurallara uyuyordu.

"Öldürülmek mi?" Tekrar ellerine baktı. İzleyiciler, gulalığın yüklediği filtrelerin, anılarından düşüşünü neredeyse görebileceklerdi. "Dune'da mı... öldürüldüm?" Neredeyse şikayet eder gibiydi.

"Sonuna kadar kahramanca davrandın" dedi Sheeana.

"Şerefli Analar Dune'u bir ibret haline getirdiler. Cürüflerine kadar yanmış, üzerinde hayat olmayan bir gezegen artık."

Öfkesi yüzünde ifade buldu. Bacak bacak üstüne atarak oturdu, sıkılmış yumruklarını dizlerinin üzerine yerleştirdi. "Evet bunu... kendi... tarihçemden öğrenmiştim." Tekrar Sheeana'ya baktı.

Teg, hasırın üstünde oldukça hareketsiz bir biçimde oturuyordu. Bu, anılar içine öylesi bir dalıştı ki, bunu ancak Istırap'ı yaşayanlar takdir edebilirlerdi. Şimdi kesin bir hareketsizlik gerekliydi.

Odrade fısıldadı: "Araya girme, Sheeana. Bırak kendiliğinden olsun. Bırak o, işin içinden çıksın." Eliyle üç Bekçiye işaret yaptı. Gizli oda yerine, Odrade'e bakarak erişim kapısına gittiler.

"Kendimi tarihi bir konu olarak görmek tuhafıma gidiyor" dedi Teg. Hâlâ çocuk sesine sahipti ama içinde, tekrar oluşan bir olgunluk vardı. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

Gözlem odasında, Odrade, sandalyesinin içine gömüldü ve sordu: "Ne gördün Duncan?"

"Sheeana Teg'i ondan uzağa doğru ittiğinde, Teg, yalnızca Murbella'da gördüğüm bir hızla döndü."

"Ondan bile hızlı."

"Belki de... bu, vücudu daha genç olduğu ve ona pranabindu eğitimi verdiğiniz içindir."

"Daha başka bir şey bu. Bizi sen uyardın Duncan. Bu, Atreides işaretleyici hücrelerine ait bir bilinmeyen." Odrade, pür dikkat kesilmiş Bekçilere baktı ve başını olumsuz bir şekilde salladı. *Hayır. Henüz değil.* "Lanet olsun onun annesine! Bir Damgalayıcı'yı engellemek için yapılmış bir İpnoz-tesiri ve bunu bizden saklayabildi."

"Fakat bize verdiğine bir bak" dedi Idaho. "Anısını onarmak için daha tesirli bir yol."

"Buna kendimiz karar vermeliydik!" Odrade kendine karşı öfke duyuyordu. "Scytale, Tleilaxuların acıyı ve karşılaşmayı kullandıklarını söylüyor. Acaba öyle mi?"

"Ona sor bunu."

"Bu o kadar basit değil. Bizim Doğru Söyletenler ondan emin değiller."

"O şeffaf değil."

"Onu ne zaman inceledin?"

"Dar! Benim iletişim gözü kayıtlarına erişimim var."

"Biliyorum... fakat..."

"Lanet olsun. Gözlerini Teg'den ayırma lütfen. Ona bir bak! Neler oluyor?"

Odrade, bir an içinde, dikkatini oturmakta olan çocuğun üzerine çevirdi.

Teg, iletişim gözlerine baktı, yüzünde korkunç bir yoğunluğun ifadesi vardı. Onun için durum, adeta bir çatışmanın stresi içindeyken, bir yardımcının eliyle dürtülerek uyandırılmaya benziyordu. Dikkatini bir şeyin üzerinde odaklamaya ihtiyacı vardı. Yok-geminin komuta merkezinde oturduğunu ve Dar'ın bir eli onun ensesinde yanında durduğunu anımsadı. *Onu kaşıyor muydu?* Acilen yapılması gereken bir şeydi bu. Ne? Bedeni, ters bir şeyler olduğunu hissediyordu. Gammu... ve şimdi onlar Dune'daydı ve... değişik şeyler hatırlıyordu: Rahibeler Meclisi'nde geçen çocukluğu. Dar... ve... daha birçok anı birbirine girmişti. *Beni Damgalamaya çalıştılar!*

Bilinci, ırmağın bir kayanın etrafından yayılması gibi, düşüncesinin etrafından aktı.

"Dar! Orada mısın? Oradasın!"

Odrade geriye yaslandı ve bir elini çenesine koydu. *Peki şimdi ne olacak?*

"Anne!" Sesinin tonu ne kadar da suçlayıcıydı.

Odrade sandalyesinin yanında bulunan bir vericiye dokundu: "Merhaba Miles. Meyve bahçelerinde bir yürüyüşe ne dersin?"

"Daha fazla oyuna ihtiyaç yok Dar. Bana ihtiyacınız olduğunu biliyorum. Ama önce sizi uyarayım: Şiddet, yanlış türdeki insanları iktidar makamına yansıtır. Bunu sanki bilmiyordun, değil mi?"

"Biraz önce sana yaptığımız şeye rağmen Rahibeliğe sadık mısın, Miles?"

Onu gözetim altında tutan Sheeana'ya bir bakış fırlattı. "Hâlâ itaatkâr köpeğinizim."

Odrade, gülümseyen Idoha'ya suçlayıcı bir bakış attı. "Sen ve lanet olası hikâyelerin!"

"Tamam Miles – oyun yok ama Gammu hakkında bilmem gereken şeyler var. Senin, gözün görebileceğinden daha hızlı hareket ettiğin söyleniyor."

"Doğru." Sesi pesti ve "ne olursa olsun" havası hakimdi.

"Ve biraz önce... "

"Bu beden, yükü kaldıramayacak kadar küçük."

"Fakat sen..."

"Enerjimi bir seferde kullandım ve açlıktan ölmek üzereyim."

Odrade, Idaho'ya bir bakış fırlattı. Idaho başını salldı. *Doğruyu söylüyordu.*

Bir işaretle Bekçileri gizli kapağın önünden gönderdi. İtaat etmeden önce tereddüt ettiler. Acaba Bell onlara ne söylemişti?

Teg, henüz lafını bitirmemişti. "Doğru mu anladım, kızım? Sonunda herkes kendisine hesap vereceğinden, insanın kendisinin oluşturulması en derin dikkat ve ilgiyi gerektiriyor."

Lanet olası annesi yok mu, ona her şeyi öğretmiş!

"Özür dilerim Miles, annenin seni hazırladığını bilmiyordum."

"Peki bu kimin fikriydi?" Konuşurken Sheeana'ya baktı.

"Benim fikrimdi, Miles" dedi Idaho.

Bu onun aklını başına getirdi. "Mesele anlaşıldı, Duncan. Özür dilemene gerek yok." Sesleri yayınlayan hoparlörlere baktı. "Yukarıda havalar nasıl, Dar? Senin için yeterince arındırılmış mı?"

Lanet olası ve salakça bir fikir! diye düşündü Odrade. *Ve o bunu biliyor. Aslına bakarsan hiç de arındırılmış değil.*

Hava, etrafındakilerin, onun dramatik varlığını paylaşmak isteyenlerin, fikirleri olanların (bazen Odrade'in işini bunlar daha iyi görüyorlardı) ve görev almak isteyenlerin solumasıyla yoğunlaşmıştı. Hava gerçekten çok yoğundu. Teg'in ona bir şey söylemek istediğini hissetti. Ama neydi bu?

"Bazen bir despot gibi davranmalıyım."

Ona "despot" kelimesini açıkladığı meyve bahçelerindeki yürüyüşlerinin birinde, ona bunu söylediğini duydu. Ve şunları da ilave etmişti: "Güç bende ve bunu kullanmak zorundayım. Ve bu, korkunç bir şekilde uzayıp gidiyor."

Güç sende, o zaman onu kullan! Bu Mentat Başar'ın ona söylediği şey şuydu: *Beni ya öldür ya da serbest bırak, Dar.*

O buna rağmen zaman kazanmaya çalıştı ve onun bunu algılayacağını biliyordu.

"Miles, Burzmali öldü; fakat burada kendi yetiştirdiği yedek bir kuvvet bıraktı. En iyisi onlar..."

"Beni gereksiz ayrıntılarla rahatsız etme!" Ne kadar hükmedici bir sese sahipti. İnce ve kamış düdüğü gibi çıkmıştı ama, gerekli özellikler mevcuttu.

Onlara bir emir verilmemesine rağmen, Bekçiler kapağın yanına döndüler. Odrade kızgın bir işaretle onları uzaklaştırdı. Ancak bunu yaparken bir karara ulaştığını anladı."

"Elbiselerini ona geri verin ve dışarı çıkartın" dedi Odrade. "Streggi'yi de buraya getirin."

Teg'in odadan çıktıktan sonra söylediği ilk sözcükler, Odrade'i teyakkuza geçirdi ve bir hata yapıp yapmadığını düşünmeye sevk etti.

"Sizin istediğiniz gibi savaşmazsam ne olacak?"

"Fakat sen dedin ki..."

"Ben... hayatlarım... boyunca çok şeyler söyledim. Muharebeler, ahlâk duygusunu desteklemezler, Dar." O (ve Taraza), Başar'ı bu konu üzerinde konuşurken, bir defadan fazla dinlemişlerdi. *"Savaşlar, bir ye, iç ve mutlu ol düşüncesine yol açar ve bu da çoğu kez karşı konulmaz bir şekilde ahlâkî çöküşe neden olur."*

Doğru, fakat onun bu hatırlamasıyla ne plânladığını Odrade bilmiyordu. *"Geri dönen ve yeni bir kader anlayışı olan (Ben sağ kaldım, bu Tanrı'nın amacı olmalı) her kı-*

demli asker için, çok daha fazlası, güç bela bastırılmış acılarıyla evlerine döner. Bunlar, savaşın stresleri içinde, acıyı o kadar çok görüyorlardı ki 'kolay yolu' seçmeye hazırdırlar."

Bunlar Teg'in sözleri ve Odrade'in inancıydı.

Streggi aceleyle odaya girdi; fakat daha bir şey söyleyemeden Odrade ona kenarda durması ve sessiz kalması için işaret etti.

Bir kez de olsa, bir rahibe yardımcısı Baş Anne'ye itaat etmeyecek cüreti kendinde buldu. "Duncan'ın yeni bir kız çocuğu olduğunu bilmesi gerekir. Anne ve çocuk canlı ve sağlıklı." Streggi Teg'e baktı. "Merhaba, Miles." Ancak bundan sonra Streggi arkadaki duvara çekildi ve sessiz bir şekilde durmaya başladı.

Sandığımdan daha iyi, diye düşündü Odrade.

Idaho sandalyesinde gevşedi. Burada gördüklerini takdir etmesini engelleyen endişe gerilimlerini şimdi hissediyordu.

Teg Streggi'ye doğru başını salladı; fakat Odrade ile konuştu: "Tanrının kulağına fısıldayacağınız başka bir sözünüz kaldı mı?" Onların dikkatini kontrol etmek ve Odrade'in bunu tanımasına güvenmek elzemdi. "Eğer yoksa, ben gerçekten çok açım."

Odrade, Streggi'ye işaret etmek için bir parmağını kaldırdı ve rahibe yardımcısının odayı terk ettiğini duydu.

Teg'in, onun dikkatini nereye çekmek istediğini hissetti ve gerçekten de o şöyle dedi: "Bu kez gerçekten bir yara yaratmayı başarmış olabilirsiniz."

Rahibeler, "Biz geçmişimizde yaraların birikmesine izin vermeyiz. Yaralar çoğu kez açığa vurduklarından daha çok şeyi saklarlar" şeklinde övünürlerdi. Bu ok ucu tam buraya nişan alıyordu.

"Bazı yaralar da sakladıklarından daha fazlasını *açığa* vururlar" dedi Teg. Idaho'ya baktı. "Doğru mu, Duncan?" *Bir Mentat'tan diğerine.*

"Sanırım eski bir tartışma üzerine geldim" dedi Idaho.

Teg, Odrade'e baktı. "Gördün mü, kızım? Bir Mentat, eski bir tartışma duydu mu bunu anlar. Her dönemeçte sizden ne istenildiğini bilmekle gurur duyuyorsunuz; ama bu dönemeçteki canavarı kendiniz yarattınız!"

"Baş Anne!" Onun bu şekilde çağrılmasını istemeyen bir Bekçi idi bu.

Odrade ona karşı kayıtsız kaldı. İç sıkıntısının sert ve zorlayıcı olduğunu hissetti. İçindeki Taraza tartışmayı hatırlamıştı: *"Bizler Bene Gesserit birliği ile şekilleniyoruz. Bunlar tuhaf şekiller de bizi köreltiyorlar. Oh, fakat olmamız gerektiğinde atik ve derin olabiliyoruz; çünkü bu değişik bir köreltme."*

"Senin köreltilmende hazır bulunmayacağım" dedi Teg. Demek hatırlıyordu.

Streggi bir kâse dolusu yahniyle geri döndü. Kahverengi et suyunun içinde etler yüzüyordu. Teg yerine oturdu ve acil hareketlerle kaşıklamaya başladı.

Odrade, düşünceleri Teg'in gönderdiği yöne doğru yönelmiş, sessiz bir şekilde duruyodu. Aziz Anneler'in, etraflarına yerleştirdikleri ve dışarıdan gelen her şeyin (hislerin de) üzerinde yansımalar gibi görüntü verdiği sert bir kabukları vardı. Murbella haklıydı. Rahibelik hisleri tekrar öğrenmeliydi. Yalnızca gözlemci olarak kalırlarsa lanetlenebilirlerdi.

Odrade Teg'e döndü. "Bizi köreltmen senden istenmeyecek."

Hem Teg hem de Idaho, onun sesinde başka bir şeyler duymuşlardı. Teg, kâsesini kenara koydu; fakat ilk konuşan Idaho oldu. "Kültürlü" dedi o.

Teg aynı fikirdeydi. Rahibeler nadiren zorlayıcı oluyorlardı. Tehlike zamanlarında bile onlardan ısmarlama tepki alabilirdiniz. Birçok kişinin kültürlü olarak niteleyeceği

noktanın ötesine gitmişlerdi. Kudret düşlerinden ziyade, şuur ve neredeyse sınırsız anıyla bütünleştirilen, kendi uzağı görüşleriyle güdülenmişlerdi. Demek Odrade iyi düşünülmüş bir plânı izliyordu. Teg, ihtiyatlı Bekçilere yan gözle baktı.

"Beni öldürmek için hazırlanmıştınız" dedi, Teg.

Kimse cevap vermedi. Buna gerek yoktu. Hepsi de Mentat Yansıtması'nı tanıyorlardı.

Teg arkasını döndü ve anılarını tekrar kazandığı odaya bir baktı. Sheeana gitmişti. Bilincinin kenarında daha birçok anı fısıldıyordu. Hepsi zamanı gelince konuşacaklardı. Bu küçük beden. Bu bir zorluktu. Ve Streggi... Teg, Odrade üzerine odaklandı. "Kendi düşündüğünden daha zekisin. Fakat benim annem..."

"Bunu önceden tahmin ettiğini sanmıyorum" dedi Odrade.

"Hayır... bu kadar da *Atreides* değildi."

Bu şartlar altında havayı elektriklendiren bir kelimeydi, özel bir sesizliğe neden oldu. Bekçiler daha da yaklaştılar.

Onun şu annesi yok mu!

Teg, etrafını saran Bekçileri dikkate almadı. "Sormadığın bir soruya cevap olarak söylüyorum! Bana Gammu'da olanları açıklayamam. Benim zihinsel ve fiziksel hızım açıklamayı yadsıyor. Boyuma ve elimdeki enerjiye bakılırsa, bir kalp atışı kadar bir zaman içinde, bu odadan ve geminin içinden çıkabilirim. Ohh..." Elini yukarı kaldırarak, "Hâlâ itaatkâr köpeğinizim, benden ne isterseniz onu yapacağım; fakat bu belki de sizin hayal ettiğiniz şekilde olmayacak."

Odrade, Rahibelerin yüzünde derin bir konsantrasyon gözlemledi. *Başımıza ne iş açtım acaba?*

"Herhangi bir canlının bu gemiyi terk etmesini engelleyebiliriz" dedi Odrade. "Hızlı olduğunu biliyorum; ama iznimizi almadan bu odayı terk etmeye kalktığında, seni yutacak olan ateşten daha hızlı olacağını sanmam."

"Zamanı gelince ve sizin *izninizle* gideceğim. Burzmali'nin özel alayından kaç kişi var elinizde?"

"Neredeyse iki milyon." Bunu irkilerek söyledi.

"O kadar çok ha?"

"Şerefli Analar onları yok etmeden önce, Lampadas'ta onunla birlikte bunun iki katından daha fazla asker vardı."

"Zavallı Burzmali'den daha akıllıca davranmamız gerekecek. Bu konuyu Duncan ile görüşmem için bizi baş başa bırakır mısınız? Zaten beni bunun için besliyorsunuz, değil mi? Bizim özelliğimiz bu." Yukarıdaki iletişim gözlerine doğru gülümsedi. "Onaylamadan önce bizim tartışmamızı tekrar gözden geçireceğinizden eminim."

Odrade ve Rahibeleri bakıştılar. Dile getirilmemiş bir soruyu paylaşıyorlardı: *Daha başka ne yapabiliriz?*

Ayakta dururken Odrade, Idaho'ya baktı. "İşte, Doğru Söyleten bir Mentat için hakiki bir görev!"

Kadınlar gidince Teg, kendini sandalyelerden birinin üzerine çekti ve görme duvarından görülebilen boş odaya baktı. Zor anlar yaşamıştı ve kalbinin bu çabayla atışını hâlâ hissedebiliyordu. "Tam bir şovdu bu" dedi Teg.

"Daha iyisini gördüm." Son derece tatsızca söyledi bunu. "Şimdi istediğim şey büyük bir bardak Marinete; ama bu bedenin onu kaldırabileceğini sanmam."

"Dar Central'e geri döndüğünde, Bell onu bekliyor olacak" dedi Idaho.

"Bell'in canı cehenneme! Şerefli Analar'ın işini, onlar bizi bulmadan bitirmemiz gerek."

"Ve bizim Başar'ımızda bunu yapacak plân var, öyle mi?"

"Lanet olsun bu unvana!"

Idaho, şokla kısıtlanmış derin bir nefes çekti.

"Sana bir şey söyleyeyim, Duncan!" Sesi yoğundu. "Bir zamanlar potansiyel düşmanlarımızla önemli bir toplantı için gitmiştim. Yardımcılardan biri geldiğimi ilan etti. 'Başar burada.' Neredeyse yere yuvarlanıyordum, dalgınlıkla takılmışım."

"Mentat bulanıklığı bu."

"Tabii ki öyleydi. Fakat bu unvanın beni, kaybetmeye cüret edemeyeceğim bir şeyden ayırdığını biliyordum. Başar mı? Ben bundan daha fazlaydım! Ben Miles Teg'dim; bana annemin ve babamın verdiği isim."

"Sen, isim zincirinin üzerindeydin!"

"Tabii ki ve ismimin daha asli olan bir şeyden belirli bir mesafe uzaklıkta durduğunu fark ettim. Miles Teg mi? Hayır, bundan daha temel bir şeydim ben. Annemin bana 'Oh, ne kadar güzel bir çocuk,' dediğini duyuyordum. İşte sana başka bir isim daha: 'Güzel çocuk.'"

"Daha derine gittin mi?" Idaho büyülenmiş gibiydi.

"Yakalanmıştım. İsim içime ulaşıyordu ve sonunda isimsizliğe varıyordum. Şu önemli odaya adım attığımda isimsizdim. Hiç böylesi bir rizikoya katlandın mı?"

"Bir defasında, evet." İsteksiz bir ikrardı bu.

"Evet, herkes bir kez yapıyor bunu. Fakat işte orada duruyordum. Bana bilgi de verilmişti. Masadaki herkesin geçmişini biliyordum; yüzü, adı, unvanı artı bütün geçmişi."

"Ama tam anlamıyla orada değildin."

"Oh, ümitli yüzlerin beni ölçtüğünü, tasalanıp düşünceye daldığını görebiliyordum. Ama onlar beni tanıyorlar mıydı?"

"Sana büyük kudret hissini veren bu muydu?"

"Mentat okulunda uyarıldığımız gibi, evet. Kendime şunu sordum: 'Bu, başlangıcında olan bir zihin miydi?' Gülme. Bu hayal kırıklığı yaratan bir soru."

"Demek daha derine gittin?" Teg'in sözcüklerine dalmış olan Idaho, farkındalığının kenarlarına vuran uyarıları dikkate almadı.

"Oh, evet. Kendimi, bize tasvir edilen ve kaçınmamızı tavsiye ettikleri 'Aynalar Koridoru'nda buldum."

"Demek oradan çıkmayı hatırlamayı başardın ve..."

"Hatırladım mı? Belki sen de aynı yoldan geçmişsindir. Anı mı seni kurtardı?"

"Yardımcı oldu tabii."

"Uyarılara karşın orada duraklayıp sonsuz permütasyonlar halindeki 'kişiliğimin kişilikleri'ni' gördüm. Yansımaların yansıması ve sonsuzluk."

" 'Benlik nüvesi'nin büyülemesi. Bu derinliklerden çok az kişi kaçmayı başarabilir. Sen şanslıydın."

"Buna şans demek doğru mu bilmiyorum. Tek bildiğim, bir ilk farkındalığın bir uyanışın olması gerektiği..."

"Bu, kendinin ilk olmadığını keşfeden benlik olmalı."

"Fakat ben, benliğin kökünde olan bir benlik istiyordum!"

"Bu toplantıdaki diğer insanlar, senin tuhaf tarafını fark etmediler mi?"

"Daha sonra öğrendiğime göre, bu zihinsel jimnastikleri saklayan, donuk bir ifadeyle masaya oturmuşum."

"Peki hiç konuşmadın mı?"

"Dilim tutulmuştu. Bu, 'Başar'ın beklenen sükutu' olarak tercüme edildi. Ünlü olmanın yararları."

Idaho, gülümsemeye başlarken, iletişim gözlerini hatırladı. Bekçi köpeklerinin bu tür açıklamaları nasıl tercüme edeceğini hemen anladı. Atreideslerin tehlikeli torunundaki vahşi yetenekler! Rahibeler aynalar hakkında bilgiliydiler. Kaçabilenlerin hepsi şüpheli sayılıyordu. Aynalar ona ne göstermişti acaba?

Bu tehlikeli soruyu duymuşçasına Teg şöyle dedi: "Yakalanmıştım ve bunu biliyordum. Kendimi yatalak bir sebze olarak hayal edebiliyordum; ama o anda umurumda değil-

di. Aynalar her şeydi. Ta ki, suyun yüzeyine ulaşır gibi annemin yüzünü görene kadar. Üç aşağı beş yukarı ölmeden önceki haliyle görünüyordu."

Idaho titreyerek bir nefes aldı. Teg, iletişim gözlerinin kaydetmesi için neler söylediğini biliyor muydu acaba?

"Şimdi Rahibeler beni, potansiyel bir Kuisatz Haderah olarak hayal edecekler" dedi Teg. "Yeni bir Muad'Dib. Saçma bunlar! Bu senin hoşlandığın bir laf, Duncan. İkimiz de bu rizikoyu göze alamayız. Ne yarattığımızı biliyoruz ve aptal da değiliz."

Idaho yutkunamıyordu. Teg'in bu sözlerini kabul edecekler miydi acaba? Doğruyu söylemişti ama...

"Elimi tuttu" dedi Teg. "Bunu hissedebiliyordum! Ve beni koridorun dışına çıkardı. Masaya oturtulduğumu hissettiğim zaman onun da yanımda olacağını ummuştum. Elim hâlâ onun tutuşundan titriyordu ama, o artık yoktu. Bunu biliyordum. Dikkatimi topladım ve kontrolü ele geçirdim. Burada Rahibeliğin elde edeceği birçok avantaj vardı, hepsine de ben sahip oldum."

"Annenin ektiği bir şey... "

"Hayır! Onu, Aziz Anneler Diğer Anı'yı nasıl görüyorlarsa öyle gördüm. Bu onun şöyle deyişiydi: 'Yapılacak işler varken neden burada vakit harcıyorsun?' O beni, hiçbir zaman terk etmedi, Duncan. Geçmiş, hiçbirimizi asla terk etmez."

Idaho aniden Teg'in bu açıklamalarının ardındaki sebebi gördü. *Bu gerçekten, dürüstlük ve samimiyetti.*

"Sende Diğer Anı var!"

"Hayır! Bendeki, acil durumlar karşısında herkeste olan bir şey. Aynalar Koridoru acil bir durumdu ve benim yardımın kaynağını görüp hissetmemi sağladı. Ama oraya geri gidecek değilim!"

Idaho bunu kabul etti. Mentatların çoğu, Sonsuzluk'a bir kez dalışı göze alıp isimlerin ve unvanların geçici doğasını öğrendiler; fakat Teg'in başından geçenler, akış ve görüntü olarak Zaman hakkında yapılan bir yorumdan öteydi.

"Kendimizi tam anlamıyla, Bene Gesseritler ile tanıştırma zamanını fark ettim" dedi Teg.

"Bize nereye kadar güvenebileceklerini bilmeleri gerekiyordu. Yapılacak çok iş var ve bizler vaktimizi saçmalıklarla harcıyoruz."

Enerjinizi sizi güçlü kılanlar üzerinde harcayın. Zavallılar üzerinde harcanan enerji sizi, felakete götürür. (HM Kuralı) Bene Gesserit yorumu: Hükmü kim veriyor?

Dortujla Kayıtları

Dortujla'nın döndüğü gün, Odrade için iyi gitmedi. Teg ve Idaho ile yapılan bir silah konferansı karar alınamadan sona erdi. Toplantı boyunca avcının baltasını hissetmişti ve bunun tepkilerini renklendirdiğini biliyordu.

Ve sonra, Murbella ile öğleden sonra seansı – kelimeler, kelimeler, kelimeler. Murbella felsefi sorular içinde takılıp kalmıştı. Bu belki de Odrade'in ilk kez karşılaştığı bir çıkmazdı.

Şimdi, akşamın erken saatlerinde, Central'in en batıdaki sınırının kenarındaki döşenmiş yolun üzerinde duruyordu. Bu onun en sevdiği yerlerden biriydi. Fakat yanında Bellonda'nın olması, beklenilen bu sessiz keyfin tadını çıkarmasını engelliyordu.

Sheeana onları burada buldu ve şunu sordu: "Murbella'ya gemide istediği yere gidebilme özgürlüğünü verdiğin doğru mu?"

"İşte!" Bu, Bellonda'nın en korktuğu şeylerden biriydi.

"Bell" Odrade sözünü kesti ve dairesel meyve bahçelerini işaret etti. "Şuradaki tümsek, yok ağaçlarını ektiğimiz yer. Burada bir taşra evi yapılması emrini ver, benim isteklerime uygun yapılsın. Manzara için, kafes çerçeveler ile sağlanmış bir taraçası olsun."

Bellonda'yı şimdi durduracak hiç kimse yoktu. Odrade onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Bellonda atıp tuttukça Odrade daha da hoşgörüsüz bir hale geliyordu.

"Bir taşra evi mi... istiyorsun? Hem de meyve bahçelerinin içinde, öyle mi? Kaynaklarımızı daha başka neler için harcayacaksın acaba? Taşra evi! Senin saçmalıkların için güzel bir etiket."

Bu yersiz bir tartışmaydı. Her ikisi de meseleyi gayet iyi biliyordu. Baş Anne ilk ödün veren olamazdı ve Bell, çoğu kez hiçbir konuda ödün vermezdi. Odrade'in sessiz kaldığı zamanlarda bile Bellonda saldırmaya devam ediyordu. Sonunda Bellonda'nın enerjisi tükenince Odrade şöyle dedi: "Bana bir öğle yemeği borçlusun, Bell. Dikkat et de, bu hazırladığın en iyi öğle yemeği olsun."

"Borçlu mu...?" Bellonda şaşkınlıktan saçmalıyordu.

"Bir barış teklifi" dedi Odrade. "Taraçamda bana sunulmasını istiyorum... güzel taşra evimin taraçasında."

Sheeana gülünce, Bellonda da katılmak zorunda kaldı; fakat bunu buz gibi bir hava içinde yaptı. Kendisine meydan okununca bunu anlayabiliyordu.

"Herkes bunu görüp şöyle diyecek: 'Bakın Baş Anne kendine ne kadar güveniyor,'" dedi Sheeana.

"Yani bunu moral açısından istiyorsun, öyle mi?" Bu noktada Bellonda, taşra evini mazur gösterebilecek her şeyi kabul edecek durumdaydı. Odrade, Sheeana'ya bir gülümseme gönderdi. Benim akıllı küçük sevgilim! Sheeana, Bel-

londa'yı iğnelemeyi bıraktığı gibi, kendinden yaşlı olan kadının özsaygısını, olabildiğince destekliyordu. Bell bunu biliyordu ve geriye kaçınılmaz bir Bene Gesserit sorusu kalıyordu: *Neden?*

Onun şüphelendiğini anlayan Sheeana şöyle dedi: "Biz gerçekte, Duncan ve Miles hakkında tartışıyorduk. Ve ben bundan bıktım usandım."

"Gerçekte ne yaptığını bir bilebilsem, Dar!" dedi Bellonda.

"Enerjinin kendi kalıpları var, Bell!"

"Ne demek istiyorsun?" Çok şaşırmış görünüyordu.

"Bizi bulacaklar ve bunun nasıl olacağını ben biliyorum."

Bellonda ağzı açık bakakalmıştı.

"Bizler alışkanlıklarımızın kölesiyiz" dedi Odrade. "Yarattığımız enerjilerin kölesiyiz. Köleler kurtulabilirler mi? Bu problemi, sen de benim kadar iyi biliyorsun, Bell."

Bellonda hayrete düşmüştü. Odrade ona bakıyordu.

Rahibelere ve onların yerlerine baktığında, Odrade'in gördüğü gururdu. Şeref sadece bir maskeydi. Gerçek bir alçakgönüllülük yoktu. Onun yerine, gözle görülür bir tekdüzelik vardı. Bu tam bir Bene Gesserit kalıbıydı ve bu, kalıpların tehlikelerinden haberdar olan bir toplum için bir uyarı işaretiydi.

Sheeana şaşırmıştı. "Alışkanlıklar mı?"

"Alışkanlıklar peşinden gelir ve seni avlar. Kendi elinle inşa ettiğin benlik seni taciz eder. Bu, ortalıkta dolaşan ve senin bedenini ele geçirmek isteyen bir hayalet gibidir. Biz inşa ettiğimiz benliğe bağımlılık duyuyoruz. Kendi yaptığımızın kölesiyiz. Biz Şerefli Analar'a bağımlıyız, onlar da bize!"

"Bunlar sadece senin romantik düşüncelerin" dedi Bellonda.

"Evet, romantiğim...tıpkı Tiran'ın olduğu gibi. O kendisini, yarattığı sabit şekle duyarlı hale getirdi. Ben, onun önceden bilme tuzağına karşı duyarlıyım."

Oh! Fakat avcı ne kadar yakın ve uçurum da ne kadar derindi.

Bellonda henüz yatışmamıştı. "Bizi nasıl bulacaklarını bildiğini söyledin."

"Onların yapacağı tek şey, kendi alışkanlıklarını tanımak; o zaman onlar... Evet?" Bu gelen, Bellonda'nın arkasındaki gizli pasajdan çıkan bir rahibe yardımcısı haberciydi.

"Baş Anne, haber Aziz Anne Dortujla ile ilgili. Anne Fintil onu İniş Alanı'na getirdi; bir saate kadar burada olurlar."

"Onu benim çalışma odama getirin!" Odrade, Bellonda'ya neredeyse vahşi denebilecek bir ifadeyle baktı.

"Herhangi bir şey söyledi mi?"

"Anne Dortujla hasta" dedi rahibe yardımcısı.

Hasta mı? Bir Aziz Anne için söylenebilecek son derece olağanüstü bir söz bu.

"Hüküm vermekte acele etmeyin." Konuşan Bellonda-Mentat'tı. Romantikliğin ve çılgın hayal gücünün düşmanı Bellonda.

"Tam'ı gözlemci olarak oraya gönderin" dedi Odrade.

Fintil ve Streggi ona yardım ederken, Dortujla bir değneğe yaslanmış vaziyette, zorlukla içeri girdi. Ama Dortujla'nın gözlerinden, metanet okunabiliyor ve çevresine odakladığı her bakışta bir ölçülülük hissedilebiliyordu. Başlığı arkasına atılmış olduğundan, eski fildişinin benekli koyu kahverengisini andıran saçları görülebiliyor ve konuştuğunda sesi bir yorgunluk hissi aksettiriyordu.

"Emrettiğiniz gibi yaptım, Baş Anne" dedi, Fintil ve Streggi odayı terk ederken. Dortujla kendisine teklif edilmeden, Bellonda'nın yanındaki sallanan sandalyeye oturdu. Sol taraftaki Sheeana ve Tamalane'e kısa bakışlar attıktan sonra, sert bir şekilde Odrade'e döndü. "Sizinle Junction'da buluşacaklar. Burada buluşmayı kendi fikirleri sanıyorlar ve Örümcek Kraliçe de orada olacak!"

"Ne zaman?" diye sordu Sheeana.

"Bugünden itibaren saymaya başlarsak, yüz standart gün istiyorlar. Daha dakik bilgi verebilirim, eğer isterseniz."

"Neden bu kadar uzun?" diye sordu Odrade.

"Benim naçizane fikrimi mi soruyorsunuz? Bu zamanı, Junction'daki savunmalarını takviye etmek için kullanacaklardır."

"Ne gibi garanti verdiler?" Bu Tamalane'di ve her zaman olduğu gibi kısa ve özlüydü.

"Dortujla, sana ne oldu böyle?" Odrade, bu kadındaki titremeye varan zayıflık karşısında şaşkına dönmüştü.

"Benim üzerimde deney yaptılar. Fakat bu önemli değil. Anlaşma ise önemli. Size Junction'a güvenli giriş-çıkış sözü veriyorlar. Ama buna inanmayın. Maiyetinizde beşten fazla hizmetkâr bulunduramayacaksınız. Hepsini öldürebileceklerini düşünün, ama... ben bunun hatalı olacağını onlara öğretmiş olabilirim."

"Bene Gesseritlerin teslim olduğunu mu söylememi bekliyorlar?" Odrade'in sesi hiç bu kadar soğuk çıkmamıştı. Dortujla'nın sözleri bir trajedi havası yaratmıştı.

"Bırak onlar bunu hayal etsin."

"Seninle giden Rahibelere ne oldu?" diye sordu Sheeana.

Dortujla alnına hafifçe vurdu, bu bir Rahibelik hareketiydi. "Onlar benimle. Şerefli Analar'ın cezalandırılmasına karar verdik."

"Öldüler mi?" Odrade bu sözcüğü dudaklarının arasından zorla çıkarmıştı.

"Beni zorla saflarına katmak istediler. *'Gördün mü? Eğer kabul etmezsen onlardan birini daha öldürürüz.'* Onlara hepimizi öldürmelerini ve Baş Anne ile görüşmeyi unutmalarını söyledim. Ellerinde rehine kalmayıncaya kadar bunu kabul etmediler."

"Onların hepsiyle Paylaştın mı?" diye sordu Tamalane. Kendi ölümüne yaklaştığı için bu, Tam'ın ana endişesiydi.

"Onların ölüp ölmediği konusunda emin olmaya çalışıyormuş gibi rol yaparken, Paylaştım; evet. Bu kadınlar acayip! Kafeste sakladıkları Futarları var. Bazı Rahibelerimin cesetleri kafeslerin içine atıldı ve Futarlar da onları yediler. Örümcek Kraliçe –bu onun için çok uygun bir isim– beni bunu seyretmeye zorladı."

"İğrenç!" dedi Bellonda.

Dortujla bir iç çekti. "Doğal olarak onlar, benim Diğer Anı'da daha kötü görüntülere sahip olduğumu bilmiyorlardı."

"Senin aklıselimini yok etmeye çalışmışlar" dedi Odrade. "Budalaca. Onların istediği şekilde tepki vermeyince şaşırdılar mı?"

"Sıkıntıya düştüler demek daha doğru olur. Başkalarının da benim gibi davrandığını görmüşler sanırım. Onlara yaptıklarının, iyi bir gübre elde etmek için uygun olduğunu söyledim. Bu onları öfkelendirdi."

"Yamyamlık" diye mırıldandı Tamalane.

"Sadece dış görünüşte öyle" dedi Dortujla. "Futarlar kesinlikle insanımsı değiller. Sadece terbiye edilmiş vahşi hayvan onlar."

"Terbiyeciler yok muydu?" diye sordu Odrade.

"Ben hiç görmedim. Futarlar konuşmadılar. Etraflarındaki Şerefli Analar'a uyum sağlıyorlardı. Yemeden önce 'Ye!' emrini bekliyorlardı. 'Sen aç olmak var?' gibi sorular soruyorlardı. Daha önemlisi yemekten sonra olandı." Dortujla'yı bir öksürme krizi tuttu. "Zehirleri denediler" dedi o. "Aptal kadınlar!"

Nefesini tekrar yakalayınca Dortujla şöyle dedi: "Futarlardan biri... ziyafetlerinden sonra kafesinin parmaklıklarına geldi. Örümcek Kraliçe'ye baktı ve bir çığlık attı. Hiç

böyle bir ses duymamıştım. İnsan buz kesiyordu. O odadaki bütün Şerefli Analar hareketsiz kaldılar. Yemin ederim korkmuşlardı."

Sheeana, Dortujla'nın koluna elini koydu. "Avını hareketsiz kılan bir yırtıcı hayvan gibi miydi?"

"Şüphesiz. Onda Ses nitelikleri vardı. Ses'in beni hareketsiz kılmamış olması Futarları şaşırttı."

"Peki Şerefli Analar'ın tepkisi ne oldu?" diye sordu Bellonda. Evet, bir Mentat'ın bu bilgi birimine ihtiyacı olmalıydı.

"Seslerini yakalayınca bir homurtu yükseldi. Birçoğu, Büyük Şerefli Ana'nın, Futarlar'ı yok etmesi için bağırdı. Ama o daha sakin bir yol izledi. 'Canlıyken fazlasıyla değerliler,' dedi o."

"Bu umut verici bir işaret" dedi Tamalane.

Odrade Bellonda'ya baktı. "Streggi'ye Başar'ı buraya getirmesi için emir vereceğim. İtirazı olan var mı?"

Bellonda isteksizce başını salladı. Teg'in niyeti ne olursa olsun, bu kumarı oynamak zorunda olduklarını biliyorlardı.

Odrade, Dortujla'ya şöyle dedi: "Seni özel misafir bölmemde görmek istiyorum. Sukları çağıracağız. İstediğin şeyleri getirt ve kapsamlı bir Konsey Toplantısı'na hazır ol. Sen özel bir danışmansın."

Dortujla ayağa kalkmak için çırpınırken konuştu: "On beş gündür uyumuyorum, özel bir yiyeceğe ihtiyacım var. "

"Sheeana, bu işi hallet ve Sukları buraya çağır. Tam, sen Başar ve Streggi ile birlikte kal. Günlük raporları verin. Teg, kışlaya gidip komuta zincirinin başına geçmek isteyebilir. Duncan ile iletişim bağlantısını sağlayın. Hiçbir şey onları engellememeli."

"Beni burada onunla beraber mi istiyorsun?" diye sordu Tamalane.

"Sen onun dalkavuğusun. Streggi, senin bilgin olmadan onu hiçbir yere götürmez. O Duncan'ı, Silahlar Amiri olarak görmek istiyor. Duncan'ın gemiye hapsedilmiş olduğu fikrini kabul etmesini sağla. Bell, Duncan herhangi bir Silah verisi isterse, öncelik tanı. Söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Kimsenin söyleyeceği bir şey yoktu. Sonuçlar hakkında herkesin endişeleri vardı ama Odrade'in kararlılığı hepsine bulaşmıştı.

Odrade arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve yalnız olduğunu ona bildiren sessizliği beklemeye koyuldu. İletişim gözleri hâlâ faaliyetteydi tabii ki.

Yorgun olduğumu biliyorlar. Bu şartlar altında kim bilemezdi ki? O canavarlar üç Rahibeyi daha öldürdü. Başar! Kamçımızın acısını hissetmeli ve iyi bir ders almalılar.

Odrade, Streggi'nın Teg ile birlikte geldiğini duyunca gözlerini açtı. Streggi onun elinden tutmuş önden gidiyordu ama, bu bir yetişkinin çocuğa rehberlik etmesi gibi değildi. Teg'in davranışları, onun Streggi'ye kendisine böyle davranılması için izin verdiğini ortaya koyuyordu. Bu konuda dikkatli olmalıydı.

Tamalane onları takip etti ve Chenoeh'nin büstünün tam altındaki pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu. Bu yerleşme doğru muydu? Tamalane son zamanlarda tuhaf şeyler yapıyordu.

"Kalmamı istiyor musunuz, Baş Anne?" Streggi, Teg'in peşini bıraktı ve kapının yanında durdu.

"Orada Tamalane'in yanında otur. Dinle ama araya girme. Senden ne istendiğini bilmelisin artık."

Teg, yakın bir zaman önce Dortujla'nın oturduğu sandalyeye ilişti. "Sanırım bu bir savaş konseyi."

Bu çocuk sesinin ardında, bir yetişkin vardı.

"Senin plânını henüz sormayacağım" dedi Odrade.

"Bu iyi. Beklenmeyen şeyler daha çok zaman alır ve ben de harekete geçme zamanı gelmeden neye niyetlendiğimi size söyleyemeyebilirim."

"Seni Duncan ile birlikte gözlemledik. Neden Saçılma'dan gelen gemilerle bu kadar ilgileniyorsun?"

"Uzun mesafeli taşıma gemilerinin kendine has bir görünüşü var. Onları Gammu'daki İniş Alanı'nda görmüştüm."

Odrade'in canlı ruh halinden memnun olan Teg, arkasına yaslandı ve bunu özümlemeye koyuldu. Kararlar! Uzun değerlendirmeler yoktu. Bu ona uyuyordu. *Yeteneklerimin sınırlarını bilmemeliler. Henüz değil.*

"Bir saldırı kuvvetini mi kamufle etmeyi düşünüyorsun?

Bellonda, Odrade konuşurken içeri girdi ve otururken bir itirazda bulundu: "İmkânsız! Onlarda özel tanıma kodları ve gizli işaretler var..."

"Bırak, buna ben karar vereyim Bell ya da sen beni komuta pozisyonundan uzaklaştır."

"Burası Konsey değil mi?" dedi Bellonda. "Sen..."

"Mentat mı?" Teg ona tam bir bakış attı; Başar olduğu belliydi.

O sessiz kalınca Teg: "Benim sadakatimi sorgulamayın! Beni zayıflatacaksanız, yerime başkasını bulun!" dedi.

"Bırak konuşsun." Bu Tamalane'di. "Bu, Başar'ın bizimle eşit olarak bulunduğu ilk Konsey toplantısı değil."

Bellonda'nın çenesi birazcık aşağı düştü.

Teg, Odrade'e şöyle dedi: "Savaştan kaçınmak bir zekâ meselesidir... toplanan değişiklikler ve zekâ gücü."

Bizim samimiyetsizliğimizi bize iade ediyor! Tamalane, onun sesinde Mentat'ı duymuştu; belli ki bunu Bellonda da duydu. Zekâ ve zekâ: Çifte bakış açısı. Bunların olmadığı zamanlarda savaş, kaza olarak çıkardı.

Başar, onların kendi tarihsel gözlemleri içinde pişmelerini düşünerek sessizce oturdu. Çatışma çıkarma güdüsü bilincin de ötesine gidiyordu. Tiran haklıydı. İnsanoğlu "tek bir yırtıcı" gibi davranıyordu. Bu kolektif hayvanı sevk eden güçler, insanların düşünmeden tepki gösterdiği birçok güç gibi, kabile çağları ve ötesine kadar uzanıyordu.

Genleri karıştırın.

Kendi türeticileriniz için Lebensraum'u genişletin

Başkalarının enerjilerini toplayın: Köleleri, çiftlik işçilerini, hizmetkârları, serfleri, pazarcıları ve işçileri toplayın... Bu terimler sık sık birbirlerinin yerine kullanılabilir.

Odrade onun ne yaptığını gördü. Rahibelikten özümlenen bilgiler, onu kıyaslanamaz bir Mentat Başar yapmıştı. O bunları birer içgüdü gibi saklıyordu. Enerji tüketme savaşın şiddetine neden oluyordu. Bu, "açgözlülük, (başkalarının sizin stoklarınızı çalması) korkusu ve güce duyulan açlık" olarak tasvir ediliyor ve buradan da amaçsız analizlere ulaşılıyordu. Odrade bunları, emir altındaki birine, zaten bildiği bir şeyi tekrar hatırlatmaya gerek olmadığını düşünen Bellonda'dan bile duymuştu.

"Tiran biliyordu" dedi Teg. "Duncan ondan alıntı yapıyor: 'Savaş, ilkel denizlerin ilk hücresinde kökleri olan bir davranıştır. Dokunduğun şeyi ye, yoksa o sizi yer.'"

"Teklifiniz nedir?" dedi Bellonda, huysuzca.

"Gammu'da sahte bir taarruz yapılacak, sonra da Junction'daki üslerini vuracağız. Bunun için ilk elden gözlemlere ihtiyacımız olacak." Teg sert bir şekilde Odrade'e baktı.

Teg biliyor! Bu düşünce Odrade'in zihninde alevlendi.

"Lonca üssüyken Junction'da yaptığımız çalışmaların hâlâ doğru olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Bellonda.

"Orayı, benim buraya depoladığımdan daha fazla değiştirmeye zamanları olmadı." Kafasına, adeta Rahibeliğin bir hareketini taklit ediyorcasına, birkaç kez dokundu.

"Bir araya getirme meselesi" dedi Odrade.

Bellonda ona sert bir şekilde baktı. "Ya maliyetler?"

"Her şeyi kaybetmemiz daha pahalıya mal olur" dedi Teg.

"Uzay katlama duyargaları o kadar büyük olmak zorunda değil" dedi Odrade.

"Duncan onları temas halinde bir Holzmann patlaması yaratacak şekilde ayarlayacak mı?"

"Patlamalar gözle görülebilir olacak ve bize hedef saptama imkânı verecek." Geriye doğru yaslandı ve Odrade'in arka duvarında belirsiz bir yere baktı. "Bunu kabul edecekler mi acaba?"

Onları, vahşi yeteneklerinin yeni bir gösterisiyle korkutmaya cüret edemezdi. Bell onun yok-gemilerini *görebildiğini* bir bilse!

"Yap!" dedi Odrade. "Komuta sende. Bunu kullan."

Diğer Anı'da olan Taraza'dan gelen belirgin bir kıkırdama hissi vardı. *Onu başa geçir! Ben büyük itibarımı böyle elde ettim!*

"Bir şey var" dedi Bellonda. Odrade'e baktı. "Onun casusu mu olacaksın?"

"Başka kim oraya girip gözlemlerini iletebilir?"

"Her türlü iletişim yolunu gözlemliyor olacaklardır."

"Bekleyen yok-gemimize, ihanete uğramadığımızı söyleyen de mi?" diye sordu Odrade.

"Yayının içinde şifreli bir mesaj olacak" dedi Teg. "Duncan, çözülmesi aylar sürecek bir şifre hazırladı; ama bunun varlığını bile tespit edemeyeceklerini düşünüyoruz."

"Bu delilik!" diye mırıldandı Bellonda.

"Gammu'da bir Şerefli Ana askeri komutanıyla karşılaşmıştım" dedi Teg. "Gerekli detaylara inince gevşiyorlar. Kendilerine fazla güveniyorlar sanırım."

Bellonda ona doğru baktı. İşte orada Başar, bir çocuğun masum gözleri içinden ona bakıyordu. "Buraya giren herkes aklını bir kenara bıraksın" dedi Teg.

"Gidin buradan, hepiniz!" diye emretti Odrade. "Yapacak işlerimiz var. Ve sen Miles..."

Teg çoktan sandalyesinden inmişti, fakat *Anne'nin* ona önemli şeyler söyleyeceği zamanlar beklediği gibi, durmuş ona bakıyordu.

"Savaşın her zaman yükselttiği dramatik hadiselerin deliliğine mi atıfta bulunuyordun?"

"Başka ne olabilirdi ki? Eminim ki sizin Rahibeliğinize atıfta bulunduğumu sanmadınız!"

"Duncan bazen bu oyunu oynar da."

"Bir Şerefli Ana deliliğine kapılmanızı istemiyorum" dedi Teg. "Bu bulaşıcı, biliyorsunuz."

"Cinsel güdüyü kontrol etmeyi denediler, biliyorsun" dedi Odrade. "Bu noktayı hep gözden kaçırıyorsun."

"Tam bir delilik bu" diye aynı kanıda olduğunu bildirdi Teg. Masaya, çenesi yüzeyden biraz yukarıda kalacak kadar eğildi. "Bir şey o kadınları buraya geri çekti. Duncan haklı. Hem bir şey arıyorlar hem de aynı zamanda kaçıyorlar."

"Hazırlanman için doksan Standart Günün var" dedi Odrade. "Bundan başka bir günün bile yok."

Ish yara al-akdad hadbad-u (bir kambur kendi kamburunu görmez – Halk deyişi)

Bene Gesserit yorumu: Kambur, aynalar vasıtasıyla görülebilir. Fakat aynalar bütün varlığı gösterebilirler.

Başar Teg

Bu, Bene Gesseritlerde bulunan ve Odrade'nin bütün Rahibeliğin yakın bir zamanda fark etmesini istediği bir zayıflıktı. Bunu ilk kez görenin kendisi olması, onu teselli ediyordu. *Ona en çok ihtiyacımız olduğu bir zamanda, en derindeki kaynağımızı yadsımak!* Saçılmalar, insanları, deneyimleri yönetebilir bir şekilde bir araya getirme yeteneğinin ötesine gitmişti. *Aradan ancak gerekli olanları çekip çıkarabiliriz ve bu da bir karar verme meselesidir.* Önemli veriler, içgüdü dediğimiz birikmeler, büyük ve küçük hadiseler içinde cansız kalacaktır. Demek sonunda ulaşılan nokta buydu – söylenmeyen bilgiye ihtiyaçları olacaktı.

Bu çağda "mülteci" kelimesi, uzay öncesi anlamının renklerine bürünmüştü. Rahibelik tarafından dışarı gönde-

rilen küçük Aziz Anne topluluklarının, dışlarına veya yoğun bir şekilde paketlenmiş içlerine, insanlıklarının geri kalanları ilişmiş olan bezlere sarılmış acınacak varlıklarını, aşınmış sandallar ve küçük arabalar veya yana yatmış araçları üstünde taşıyan,ümitsizlikten veya alevlenmiş çaresizlikten yüzleri boş boş bakan ve unutulmuş yollarda zahmetle yürüyen, yurtlarından olmuş eski mültecilere ait görüntülerle ortak yanları vardı.

Demek biz tarihi sürekli tekrar, tekrar ve tekrar ediyorduk.

Öğle yemeğinden kısa bir süre önce tüp yivine girerken Odrade, Saçılan Rahibelerini düşündü: Politik mülteciler, ekonomik mülteciler ve savaş öncesi mültecileri.

Senin Altın Patikan bu mu, Tiran?

Yalnızca Aziz Anneler'in erişimi olan Central'in Ayrılmış Yemek Salonu'na girerken, Saçılmaya uğrayanlara ait görüntüler Odrade'i rahatsız ediyordu. Onlar burada, bu salonda kendilerine servis yapmışlardı belki de.

Teg'i Kışla'ya salalı beri yirmi gün oluyordu. Central'de, özellikle Bekçiler arasında dedikodular uçuşuyordu; fakat yeni bir oylamaya dair bir işaret yoktu. Yeni kararlar bugün ilan edilmeliydi ve Odrade'e Junction'da refakat edeceklerin isimlerini vermekten daha fazlasını yapmak zorundaydılar.

Yemek salonunda etrafına bakındı; burası sarı duvarları, alçak tavanı, büyük grupların gelmesi halinde sıralar halinde birbirlerine mandallanabilen küçük kare masalarıyla sade bir yerdi. Bir taraftaki pencereler, yarı şeffaf örtüsü altındaki iç bahçeye açılıyorlardı. Yeşil meyveleri olan cüce kayısı ağaçları, avlu, sıralar ve küçük masalar. Kapalı avluya gün ışığı vururken, Rahibeler dışarıda yiyorlardı. Bugün gün ışığı yoktu.

Kafeterya kuyruğunda kendisi için açılan yeri dikkate almadı. *Daha sonra Kız Kardeşler.*

Pencerenin yakınında bulunan, kendisi için ayrılmış köşe masasındaki sandalyelerin yerini kasten değiştirdi. Bell'in kahverengi demir sandalyesi, alışık olmadığı bu rahatsızlıktan dolayı belirsiz bir şekilde gıcırdadı. Odrade, sırtı odaya dönük bir şekilde oturdu. Bunun doğru tercüme edileceğini biliyordu: *Beni düşüncelerimle baş başa bırakın.*

Beklerken iç bahçeye doğru baktı. Mor yapraklı yabancı bir çalıdan oluşan kapatıcı engel, kırmızı çiçekler açmıştı. Büyük çiçeklerin, koyu sarı renkli zarif ercikleri vardı.

İlk gelen Bellonda oldu, yeni konumu hakkında yorum yapmaksızın demir sandalyesine gömüldü. Bell çoğu kez dengesiz görünürdü. Kemeri gevşek, kaftanı kırışıklı ve göğsünün üzerinde yemek artıkları olabilirdi. Bugün düzenli ve temizdi.

O şimdi neden böyle?

Bellonda, "Tam ve Sheeana geç gelecekler" dedi.

Odrade bunu, değişik Bellonda'yı incelemeyi terk etmeden kabul etti. O, biraz daha mı inceydi yoksa? Bir Baş Anne'yi, algılama alanı içindeki ilgilendiği şeylerden tamamen yalıtmak mümkün değildi. Fakat bazen iş baskısı onu, küçük değişiklikleri tespit etmekten alıkoyuyordu. Fakat buraları, bir Aziz Anne'nin doğal çevresiydi ve olumsuz kanıtlar, olumlular kadar aydınlatıcıydı. Düşündükçe, Odrade, bu yeni Bellonda'nın birkaç haftadan beri onlarla beraber olduğunu fark etti.

Bellonda'ya bir şeyler olmuştu. Herhangi bir Aziz Anne, kilosu ve görünüşü üzerinde yeterli kontrolü sağlayabilirdi. Bu bir iç kimya meselesiydi – ya ateşi külleyecektiniz ya da yakıp bitirecektiniz. Bellonda şimdiye kadar yıllarca, büyük bedeniyle gösteriş yapmıştı.

"Kilo vermişsin" dedi Odrade.

"Yağlar beni fazla yavaşlatmaya başlamıştı."

Bu, Bell'in davranışlarını değiştirmesi için, hiçbir zaman yeterli bir neden olmamıştı. Her zaman, zihin hızı, yansıtmalar ve daha hızlı ulaşım ile durumu telafi etmişti.

"Duncan seni bayağı incitti, değil mi?"

"Ne iki yüzlüyüm ne de sabıkam var!"

"Seni bir cezalandırma Himayesine gönderme zamanı geldi sanırım."

Bu, tekrar eden mizahi darbe, genellikle Bellonda'yı taciz ederdi. Bugünse onu hiç etkilemedi. Fakat Odrade'in bakışlarının yarattığı baskı altında şunları söyledi: "Bilmek istiyorsanız mesele Sheeana. Görünüşümü geliştirmem ve tanıdık çevremi genişletmem için beni sık boğaz ediyor. Çok rahatsız edici bir şey. Bunları onu susturmak için yapıyorum."

"Tamalane ve Sheeana neden geç kaldılar?"

"Duncan ile yaptığınız son oturumu gözden geçiriyorlar. Bu kayıtlara erişimi olabildiğince kısıtladım. Bu bilgiler herkese açılırsa ne olacağı bilinmez."

"Sonunda herkese açılacak ama."

"Kaçınılmaz bir şekilde. Ben, hazırlıklı olmak için kendimize zaman tanımaya çalışıyorum."

"Bu bilgilerin bastırılmasını istememiştim, Bell."

"Sen ne diyorsun, Dar?"

"Bunu Temsilciler Meclisi Toplantısı'nda açıklayacağım."

Hiçbir söz söylememekle Bell, şaşkınlığını bakışlarıyla belli etti.

"Temsilciler Meclisi Toplantısı, benim hakkım" dedi Odrade.

Bellonda geriye yaslandı ve söz söylemeden, sorgulayarak ve değerlendirerek Odrade'e baktı.

Son Temsilciler Meclisi Toplantısı, Tiran'ın ölümünde yapılmıştı. Ondan önce de, Tiran'ın hakimiyeti ele geçirmesi zamanında olmuştu. Şerefli Ana saldırılarından beri Temsilciler Meclisi Toplantısı mümkün görünmüyordu. Boş bir iş için çok fazla zaman harcamak demekti bu.

Bellonda, şu soruyu sordu: "Kurtulmayı başarmış Himayelerdeki Rahibeleri, bir araya getirme riskini göze alacak mısınız?"

"Hayır. Onları Dortujla temsil edecek. Bunun önceki örnekleri mevcut, biliyorsun."

"Önce Murbella'yı serbest bıraktın, şimdi de Temsilciler Meclisi'ni topluyorsun."

"Serbest mi? Murbella altın zincirlerle bağlı. Sevgili Duncan'ı olmadan o nereye gidebilir ki?"

"Ama sen Duncan'a gemiyi terk etme izni verdin."

"Peki terk etti mi?"

"Alacağı tek şeyin, geminin silah deposundaki o bilgi olacağını mı düşünüyorsun?"

"Bunu biliyorum."

"Jessica'nın, kendisini öldürebilecek bir Mentat'a arkasını döndüğü bana hatırlatılıyor."

"O Mentat, kendi inançları yüzünden hareketsiz bir hale gelmişti."

"Bazen boğa Matador'u boynuzlar, Dar."

"Ama çoğunlukla böyle olmaz."

"Kalım mücadelesi istatistiklere bağlı olmamalı!"

"Kabul, Bu yüzden Temsilciler Meclisi'ni topluyorum."

"Rahibe yardımcıları da dahil mi?"

"Herkes dahil."

"Murbella da mı? Bir rahibe yardımcısı oyu kullanabilecek mi?"

"O zamana kadar, bir Aziz Anne olabileceğini düşünüyorum."

Bellonda yutkundu ve "Çok hızlı gidiyorsun, Dar!" dedi.

"İçinde bulunduğumuz zaman bunu gerektiriyor."

Bellonda yemekhane kapısına doğru bir bakış attı. "İşte Tamalane. Sandığımdan daha geç geldi. Acaba Murbella'ya danışmak için zaman harcadılar mı?"

Tamalane acelesinden soluyarak içeri girdi. Yeni konumunu fark ederek mavi demir sandalyesine yayıldı ve şöyle dedi: "Sheeana da birazdan burada olur. Murbella'ya kayıtları gösteriyor."

Bellonda, Tamalane'e hitap etti: "Odrade, Murbella'yı Istırap'tan geçirecek ve Temsilciler Meclisi'ni toplayacak."

"Buna hiç şaşırmadım." Tamalane eski dakikliğiyle konuşuyordu. "Bu Şerefli Ana'nın durumu, mümkün olan en kısa zamanda belli olmalı."

"Bu sırada Sheeana da onlara katıldı ve Odrade'in solundaki sallanan sandalyeyi aldı. Otururken konuşuyordu. "Murbella'yı yürürken izlediniz mi?"

Odrade, giriş yapmadan sorulan bu ani soru karşısında bir noktaya odaklandı. *Murbella gemide yürüyordu.* Onu daha bu sabah izlemişti, Murbella'nın cazibesinden gözün kaçması mümkün değildi. Aziz Anneler ve rahibe yardımcıları da dahil olmak üzere diğer Bene Gesseritler için, o bir yabancıydı. Tehlikeli Dışarısı'ndan, yetişmiş olarak gelmişti. *Ama onlardan biriydi.* Çekici olan onun hareketleriydi. Onda, bütün yargıların ötesine taşan bir Homeostaz vardı.

Sheeana'nın sorusu gözlemleyicilerin zihnini başka bir yere odakladı. Murbella'nın oldukça kabul edilebilir geçişi yeni bir incelemeyi gerektiriyordu. Neydi bu?

Murbella'nın hareketleri her zaman dikkatlice seçilmişti. Şuradan şuraya gitmek için gerekli olmayan her şey bir kenara bırakılıyordu. Asgari direnç yolu muydu bu? Murbel-

la'nın bir görünüşü Odrade'in içine sancı saldı. Sheeana bunu görmüştü tabii. Murbella, her defasında kolay olan yolu seçen biri miydi yoksa? Odrade bu soruyu refakatçılarının yüzünde okuyabiliyordu.

"Istırap her şeyi yerli yerine koyuyor" dedi Tamalane.

Odrade dürüstçe Sheeana'ya baktı. "Evet?" Sonuçta ona bir soru sormuştu.

"Belki de sadece onun, enerji israf etmediğini algılıyoruz. Ama Tamalane ile aynı kanıdayız: Istırap."

"Çok korkunç bir hata yapıyor olmayalım?" diye sordu Bellonda.

Bu sorunun soruluşundaki bir unsur Odrade'e, Bellonda'nın bir Mentat özetine ulaştığını söylüyordu.

Neye niyetlendiğimi görebiliyor.

"Daha iyi bir yol biliyorsan hemen açıkla" dedi Odrade. Ya da sesizliğini bozma.

Üstlerine bir sessizlik çöktü. Odrade sırayla refakatçılarına baktı. Bell'e geldiğinde ondan kolay kolay ayrılamıyordu.

Bize yardım edin, orada olabilecek bütün tanrılar! Ve ben bir Bene Gesserit olarak bütün ihtimalleri ele aldığım ümidi dışında, herhangi bir şeyle, bu dileği yapamayacak kadar bilinmezciyim. Açıklama yapma Bell. Benim ne yapacağımı biliyorsan eğer, bunun zamanı geldiğinde görülebileceğini de biliyorsundur.

Bellonda bir öksürükle Odrade'i hayal aleminin içinden çıkarttı. "Yemek mi yiyeceğiz yoksa konuşacak mıyız? Herkes bize bakıyor."

"Scytale'i bir kez daha deneyelim mi?" diye sordu Sheeana.

Bu, dikkatimi başka yere çekmek için bir hamle miydi acaba?

"Ona hiçbir şey vermeyin! O yedekte. Bırakın terlesin" dedi Bellonda.

Odrade dikkatle Bellonda'ya baktı. Odrade'in gizli kararı yüzünden kendisine yüklenen konuşma yasağı, Bell'in küplere binmesine neden oluyordu. Gözlerini Sheeana'nınkilerden kaçırdı. *Kıskançlık! Bell, Sheeana'yı kıskanıyor!*

"Şimdi sadece bir danışmanım fakat... "

"Kes şunu Tam!" diye kesip attı Odrade.

"Tam ve ben o gulayı tartışıyorduk" dedi Bellonda. ("O gula" Idaho'ydu ve Bellonda bunu, aleyhinde bir şey söyleyeceği zaman kullanıyordu.) "Neden Sheeana ile gizli konuşma ihtiyacı duyduğunu düşündü peki?" Sheeana'ya sert bir bakış.

Odrade paylaşılan bir şüphe gördü. *Açıklamayı kabul etmiyor. Duncan'ın duygusal önyargısını mı reddediyor acaba?*

Sheeana çabuk konuştu. "Baş Anne bunu açıklamıştı!"

"Duygular" diye burun kıvırdı Bellonda.

Odrade sesini yükseltti, bu tepkiden dolayı şaşırmış görünüyordu.

"Duyguları bastırmak bir zayıflıktır!"

Tamalane'in gür kaşları yukarı kalktı.

Sheeana araya girdi: "Eğer bükemiyorsak, kıralım o zaman."

Bellonda cevap veremeden Odrade şöyle dedi: "Buz yontularak parçalanabilir veya eritilebilir. Buz bakirelerinin yalnızca bir tür saldırıya karşı zaafları vardır."

"Ben açım" dedi Sheeana.

Barış yapmak mı? Bu Fareden beklenen bir davranış değil.

Tamalane ayağa kalktı. "Şaraplı balık çorbası. Denizimiz kaybolmadan balık yemeliyiz. Yeterince nullentropi stokumuz yok."

Birlikte akışın en yumuşak hali içinde Odrade, refakatçılarının kafeterya kuyruğuna doğru dağıldıklarını tespit etti. Tamalane'in suçlayıcı sözleri, Büyük Deniz'i gözden çıkarma kararı aldıktan sonra, Sheeana ile geçirdiği ikinci günü

anımsattı. Odrade, sabahın erken saatlerinde Sheeana'nın penceresi önünde durmuş ve bir deniz kuşunun, çöl fonu üzerinde hareket etmesini seyretmişti. Kuzeye doğru kanat çırpan bu yaratık, eldeki manzara içinde yersiz kalmakla birlikte, sırf bu yüzden derin bir nostaljik güzelliğe sahipti. Beyaz kanatları erken gün ışığıyla parlıyordu. Gözlerinin önünde ve altında siyah lekeler vardı. Aniden, kanatları hareketsiz halde havada asılı kaldı. Sonra, bir hava akımıyla yükselerek, kanatlarını bir şahin gibi yanlarına katlayıp, uzaktaki binaların arkasına doğru pike yaparak kayboldu. Tekrar göründüğünde gagasının arasında bir şey vardı; havadayken bu lokmayı yuttu.

Tek başına bir deniz kuşu uyum sağlıyordu.

Biz uyum sağlarız. Biz gerçekten uyum sağlarız.

Bu sessiz bir düşünce değildi. Ahenk yaratacak bir şey de değildi. Daha ziyade şok edici bir şeydi. Odrade tehlikeli akan bir parkurdan sarsılarak çıkarıldığını hissetmişti. Sadece Rahibeler Meclisi değil, bütün insan evreni, eski kalıplarını kırıp çıkıyor ve yeni şekiller alıyordu. Belki de bu yeni evrende, Sheeana'nın Baş Anne'den, bazı şeyleri saklamaya devam etmesi doğruydu. *Kesinlikle bir şey saklıyordu.*

Bir kez daha, Bellonda'nın ekşi ses tonu, Odrade'in etrafındakileri tam olarak fark etmesine neden oldu. "Kendine hizmet etmediğine göre, sana biz bakacağız anlaşılan." Bellonda, yanında büyük bir sarmısaklı ekmek dilimi olan, esanslı balık yahnisi dolu tabağı Odrade'in önüne yerleştirdi.

Herkes şaraplı balık çorbasının tadına baktıktan sonra, Bellonda kaşığını masaya bırakıp Odrade'e sert sert baktı. "Bize 'birbirimizi sevme' veya ona benzer, insanı güçten kuvvetten kesen saçmalıklar telkin etmeyeceksin umarım."

"Yemeğimi getirdiğin için teşekkürler" dedi Odrade.

Sheeana yutkundu ve çehresini geniş bir sırıtış sardı. "Tadı harika."

Bellonda tekrar yemeğe koyuldu. "Fena değil." Fakat, dile getirilmemiş yorumu duydu.

Tamalane sağlam bir şekilde yiyor ve dikkatini Sheeana'dan Bellonda'ya, sonra da Odrade'e kaydırıyordu. Tamalane, duygusal kınamaları yumuşatma teklifini kabul etmiş görünüyordu. En azından hiçbir itiraz dile getirmedi; oysa yaşlı Rahibeler itiraz etme eğiliminde oluyorlardı.

"Bene Gesseritlerin varlığını yadsımaya çalıştıkları aşk, her yerdeydi" diye düşündü Odrade. Küçük ve büyük şeylerde o vardı. Hayatı besleyecek, leziz yemekleri hazırlamanın birkaç değişik yolu vardı; bunlar gerçekte eski ve yeni aşkların şekil almış halleriydi. Bu şaraplı balık çorbası, onun dili üzerinde ne kadar da ayıltıcıydı; kökleri aşkın derinliklerine ekilmişti: Ev hanımı kocasının o gün tutup da satamadığı parçaları kullanıyordu.

Bene Gesseritlerin özü, aşk içinde saklıydı. Böyle olmasaydı, insanlığı taşıdığı dile getirilmemiş ihtiyaçlara neden hizmet etsinlerdi ki? Neden insanlığın mükemmelliği için çalışsınlardı ki?

Tası boşalan Bellonda, kaşığını masaya bırakıp ekmeğinin son parçasıyla kalıntıları temizledi. Yutkundu, endişeli görünüyordu. "Aşk bizi zayıflatıyor" dedi. Sesinde bir güç yoktu.

Bir rahibe yardımcısı de aynı şeyleri söyleyebilirdi. Bu, kanundan yapılan bir alıntıydı. Odrade gülümsemesini bastırdı ve Kanun'dan başka bir mihenk taşıyla karşılık verdi. "Jargon'dan korkun. Bu çoğu kez cehaleti saklar ve fazla bir bilgi de taşımaz."

Saygı duyan bir uyanıklık Bellonda'nın gözlerine doldu.

Sheeana kendini masadan öteye itti ve peçeteyle ağzını sildi. Tamalane de aynı şeyleri yaptı. Demir sandalyesi geri yaslanışına göre şekil aldı; gözleri parıldıyordu ve neşeliydi.

Tamalane biliyor! Düzenbaz ihtiyar cadı, benim alanımda bile erdemini konuşturuyor. Fakat ya Sheeana... Sheeana hangi oyunu oynuyor acaba? Neredeyse beni yanıltmayı umuyor diyeceğim; dikkatimi ondan uzağa çekmek istiyor. Bunda da çok başarılı; tabii kimin talebesi? Pekâlâ... bu oyunu iki kişi de oynayabilir. Ben Bellonda'ya baskı yapacağım; Dune'un kimsesiz çocuğunu izleyin şimdi.

"Saygı kazanmanın bedeli nedir, Bell?" diye sordu Odrade.

Bellonda bu hamleyi sessizlikle karşıladı. Bene Gesserit jargonunda saygınlığın bir tanımı vardı ve hepsi de bunu biliyordu.

"İnsanlık anlayışı yüzünden, Hanımefendi Jessica'yı burada hatırlayalım mı?" diye sordu Odrade. Sheeana şaşırmış görünüyor.

"Jessica, bütün Rahibeliği tehlikeye attı!" *Bellonda suçluyordu.*

"Rahibeler sana hep doğruyu söylesin" diye mırıldandı Tamalane.

"Kadim saygınlık tanımımız, bizim insan olarak kalmamıza yardım ediyor" dedi Odrade. Beni iyi dinle Sheeana.

Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkan Sheeana, şöyle dedi: "Bunu kaybedersek her şeyi kaybederiz."

Odrade iç çekişini gizledi. *Demek hepsi bu!*

Sheeana bakışlarına karşılık verdi. "Doğal olarak sen bize direktif veriyorsun."

"Alacakaranlık düşünceleri" diye mırıldandı Bellonda. "En iyisi onlardan kaçınmak."

"Taraza bize 'Ahir Zaman Bene Gesseritleri' adını taktı" dedi Sheeana.

Odrade kendini suçlayan bir havaya girdi.

Şimdiki varlığımızın derdi. Sapık hayaller bizi yok edebilir.

Şerefli Analar'ın parıldayan turuncu gözleri içinden onlara bakan bir geleceği hayal etmek ne kadar da kolaydı. Geçmişin korkuları Odrade'in içine oturdu; nefessiz dakikalar, bu tür gözlerle beraber gelen zehirli dişler üzerine odaklandı.

Odrade dikkatini, halihazırdaki problemin üzerine odaklamaya zorladı. "Bana Junction'a giderken kim refakat edecek?"

Onlar, Dortujla'nın asap bozucu deneyiminden haberdardı ve bu konudaki dedikodular Rahibeler Meclisi içinde yayılmıştı.

"Baş Anne ile gidecek olanlar, Futarlara yem olarak atılabilirler."

"Tamalane" dedi Odrade. "Sen ve Dortujla." *Ve bu bir ölüm fermanı olabilirdi. Bir sonraki adım belliydi.*

"Sheeana" dedi Odrade, "Sen Tamalane ile Paylaşacaksın. Dortujla ve ben Bell ile Paylaşacağız. Ve ben gitmeden önce *seninle* Paylaşacağım."

Bellonda dona kalmıştı. "Baş Anne! Sizin yerinizi almak için uygun biri değilim ben."

Odrade dikkatini Sheeana üzerinde tuttu. "Sana bunu telkin etmiyorum. Seni sadece hayatlarımın sırdaşı yapacağım." Sheeana'nın yüzünde kesin bir korku ifadesi vardı ama bir emre itaatsizlik etmeye cüret edemezdi. Odrade Tamalane'e doğru başını salladı. "Seninle daha sonra Paylaşırız. Sen ve Sheeana şimdi yapın."

Tamalane Sheeana'ya doğru eğildi. İlerlemiş yaşının sınırlamaları ve yakın olan ölüm, bunu, onun için hoş bir hale getiriyordu ama Sheeana istemeyerek geri çekildi.

"Şimdi!" dedi Odrade. Bırak sakladığı her neyse, onun hakkında Tamalane karar versin.

Kaçış yoktu. Sheeana başını birbirlerine değene kadar Tamalane'in başına doğru eğdi. Karşılıklı iletişimin yarattı-

ğı parıltı elektrikseldi ve bütün yemek salonu bunu hissetti. Konuşmalar kesildi. Bütün bakışlar pencerenin yanındaki masaya çevrildi.

Başını çektiğinde, Sheeana'nın gözlerinde yaşlar vardı.

Tamalane gülümsedi ve iki eliyle zarifçe Sheeana'nın yanaklarını okşar gibi yaptı. "Her şey yolunda, canım. Hepimizin korkuları var ve onlar yüzünden bazen budalaca şeyler yapıyoruz. Sana bir Rahibe olarak bakmaktan memnunum."

Söyle bize, Tam! Şimdi!

Tamalane bunu yapmayı tercih etmedi. Odrade'in karşısına geçti ve şöyle dedi: "İnsanlığımıza ne olursa olsun sahip çıkmalıyız. Dersin iyi bir şekilde karşılandı ve Sheeana'ya iyi bir ders verdin."

"Sheeana seninle Paylaştığı zaman, Dar," diye başladı Bellonda, "onun Idaho üstündeki etkisini azaltamaz mısın?"

"İlerde bir Baş Anne olma ihtimali bulunan birisini zayıflatamam" dedi Odrade. "Teşekkürler Tam. Sanırım, Junction'a yolculuğumuzu fazla bagaj almadan yapacağız. Şimdi! Teg'in gelişimi hakkında bir rapor istiyorum: Bu akşama yetişmeli. Dalkavuğundan epey bir zaman uzak kaldı."

"Şimdi iki dalkavuğa birden sahip olduğunu mu öğrenecek?" diye sordu Sheeana. *Ne kadar da mutlu görünüyordu!*

Odrade ayağa kalktı.

Eğer onu Tam kabul ediyorsa ben de etmeliyim. Tamalane Rahibeliğe asla ihanet etmez. Ve içimizde Sheeana, insan köklerimizden gelen özellikleri en çok açığa vuran kişi. Buna rağmen... "boşluk" adını verdiği heykeli hiç yapmamış olmasını isterdim.

Din, bir enerji kaynağı olarak kabul edilmelidir. Din, amaçlarımız için yönlendirilebilir ama yalnızca deneyimlerimizin açığa vurduğu sınırlar dahilinde. Özgür İrade'nin gizli anlamı da budur.

Koruyucu Misyonerlik Ana Öğretiler

Bu sabah, kalın bir bulut örtüsü, Central'in üzerini kaplamıştı ve Odrade'in çalışma odası gri bir sessizliğe bürünmüştü. Buna, adeta tehlikeli güçleri rahatsız etmemek için hareket etmeye cürette bulunmamak istercesine, içsel bir sükunet ile tepki verdiğini hissetti.

Murbella'nın Istırap günü, diye düşündü. *Alametler hakkında düşünmemeliyim.*

İklim Kontrol, önceden, bulutlar hakkında bir uyarı yayınlamıştı. Bunlar, *kaza sonucu yer değiştirmişlerdi.* Düzeltici önlemler alınıyordu; fakat zamana ihtiyaç olacaktı. Bu süre zarfında, yükseklerde rüzgâr beklenmekteydi ve yağış da meydana gelebilirdi.

Sheeana ve Tamalane pencerenin önünde durmuşlar ve zayıf bir şekilde kontrol edilen havayı izliyorlardı. Omuzları birbirine dokundu.

Odrade, masanın arkasındaki sandalyesinden onları seyrediyordu. Bu ikili, dünkü Paylaşma'dan sonra adeta tek bir kişi haline gelmişlerdi. Bu beklenmeyen bir olay değildi. Pek fazla olmamakla birlikte, bunun önceki örnekleri vardı. Zehirli ve baharlı cevherin huzurunda veya hakiki bir ölüm anında meydana gelen karşılıklı iletişimler, sık sık, katılımcılar arasında daha fazla canlı temasa izin vermiyordu. Bu gözlemlemesi ilginç bir husustu. Her ikisinin de sırtı, diklik açısından, tuhaf bir şekilde benzeşiyordu.

Paylaşma'yı mümkün kılan, ölüme yakın olma halinin yarattığı güç, kişilikte derin değişiklikler meydana getirmekteydi ve Odrade bunu hoşgörüyü zorlayan bir yakınlıkla biliyordu. Sheeana'nın sakladığı her ne idiyse, Tamalane de aynı şeyi saklıyordu. *Bu, Sheeana'nın temel insanlığına bağlı bir husustu.* Ve Tamalane güvenilebilecek birisiydi. İkisinden biriyle başka bir Rahibe Paylaşana kadar, Tam'ın hükmü kabul edilmeliydi. Tabii bekçi köpekleri, yoklamaktan vazgeçecek değillerdi ve her küçük ayrıntı gözlemlenecekti; ama şu anda onlar da yeni bir kriz istemiyordu.

"Bugün Murbella'nın günü" dedi Odrade.

"Sağ kalmama ihtimali kuvvetli" dedi Bellonda, demir sandalyesinde öne doğru eğilmiş bir vaziyette. "O takdirde çok değerli olan plânımıza ne olacak?

Plânımız!

"Ölüme yakın" dedi Odrade.

Sözün gelişine bakıldığında, bu birçok anlamı olan bir laftı. Bellonda bunu, Murbella'nın kişisel anılarını, ölüm anında ele geçirebilme ihtimali olarak tercüme etti." O halde, Idaho'nun bunu gözlemlemesine izin vermeyelim!"

"Emirlerim geçerli" dedi Odrade. "Bu, Murbella'nın bir dileğiydi ve ben söz verdim."

"Bu bir hata... bu bir hata..." diye mırıldandı Bellonda.

Odrade, Bellonda'nın şüphelerinin kaynağını biliyordu. Bu, hepsinin görebileceği bir noktaydı: Murbella'nın içinde bir yerde çok acı verici bir şey yatıyordu. Tıpkı yırtıcıyla karşılaşan bir hayvan gibi, bazı sorulardan kaçınmasına neden oluyordu. Bu her ne ise, derinlere uzanıyordu. Hipno-transla bile açıklayıcı bir sonuç çıkmayabilirdi.

"Yeter!" Odrade bütün dinleyenlere seslendiğini vurgulamak için yüksek sesle konuşmuştu. "Bu, daha önce yaptıklarımıza hiç benzemiyor. Duncan'ı gemiden çıkaramayacağımıza göre, bizim ona gitmemiz gerekli. Duncan hazır bulunacak."

Bellonda, gerçekten hâlâ şok durumdaydı. Hiçbir insan, *Kuisatz Haderah'ın ta kendisi ve onun Tiran oğlu hariç,* bu Bene Gesserit sırrının ayrıntılarını bilmiyordu. Bu canavarların her ikisi de Istırap'ı tatmışlardı. *İki felaket!* Tiran'ın Istırap'ı, her defasında bir hücre değiştirerek içeri doğru işlemiş ve onu bir kum solucanı simbiyontuna çevirmişti (ne asli olarak bir kum solucanı ve ne de asli olarak bir insandı artık). Ve Muad'Dib! O da Istırap'a cüret etti ve sonuçlarına bir bak!

Sheeana pencereden ayrıldı ve masaya doğru bir adım attı, bu da Odrade'de, orada duran iki kadının bir Janus figürüne dönüştüğüne dair bir his uyandırdı: Sırt sırta duruyorlardı ama tek bir varlıktılar adeta.

"Bell verdiğin sözden dolayı şaşkınlığa düşmüş durumda" dedi Sheeana. Sesi ne kadar da yumuşaktı.

"Murbella'nın başarmasını sağlayacak gerekli katalizör o olabilir" dedi Odrade. "Aşkın gücünü küçümseme eğilimindesin."

"Hayır!" Tamalane adeta önündeki pencereyle konuşuyordu. "Biz onun gücünden korkuyoruz."

"Olabilir!" Bell hâlâ küçümseyen bir eda içindeydi ama bu onun doğal haliydi. Yüzündeki ifadede amansız bir inatçılık mevcuttu.

"Kibir" diye mırıldandı Sheeana.

"Ne?" Bellonda demir sandalyesinde bir tur atarak döndü. Sandalye hiddetle gıcırdadı.

"Scytale ile ortak bir kusuru paylaşıyoruz" dedi Sheeana.

"Oh?" Bellonda, Sheeana'nın sırrına sıkıntı veriyordu.

"Bizler tarih yaptığımızı sanıyoruz" dedi Sheeana ve Tamalane'in yanındaki yerine geri döndü. Her ikisi de pencereden dışarı bakıyordu.

Bellonda dikkatini Odrade'e geri çevirdi. "Bunu anlıyor musun?"

Odrade onu dikkate almadı. O bir Mentat, bırak sonucu kendisi bulsun. Çalışma masasının üzerindeki yansıtıcıdan bir çıtlama sesi yükseldi ve bir mesaj belirdi. Odrade bunu iletti. "Gemide ve hâlâ hazır değil." Odrade pencerenin önündeki arkası dönük iki dimdik figüre baktı.

Tarih mi?

Şerefli Analar'dan önce, Odrade'in tarih yapmak olarak düşündüğü olgudan, Rahibeler Meclisi'nde pek az vardı. Yalnızca, Istırap'dan geçen Aziz Annelerin sürekli mezuniyetleri mevcuttu.

Bu bir ırmak gibiydi.

Akıyor ve bir yerlere gidiyordu. Kıyıda durup (Odrade'in bazen burada, yaptıklarını düşündüğü gibi) akışı gözlemleyebilirdiniz. Bir harita size ırmağın nereye gittiğini gösterebilirdi; ama hiçbir harita, daha asli şeyleri açıklayamazdı. Bir harita, hiçbir zaman ırmağın taşıdığı yükü gösteremezdi. Nereye gidiyordu bunlar? Bu çağda, haritaların kısıtlı bir

değeri vardı. Arşivlerden elde edilen bir yansıma veya bir basım; istedikleri harita bu değildi. Orada bir yerde, yaşanan bütün o hayatlarla ilişkili daha iyi bir harita olmalıydı. Bu haritayı kafanızda taşıyıp arada sırada daha yakından bakmak için onu açabilirdiniz.

Geçen yıl dışarı gönderdiğimiz Aziz Anne Perinte'ye ne oldu acaba?

Zihnindeki harita burada kontrolü ele alır ve bir "Perinte Senaryosu" yaratırdı. Tabii, ırmakta olan sizdiniz gerçekte; fakat bunun fazla bir önemi yoktu. Bu hâlâ onların ihtiyaç duyduğu haritaydı.

Başka birisinin akıntısına kapılmış olmaktan hoşlanmıyoruz, ırmağın bir sonraki dönemecinde neler ortaya çıkacak bilmiyoruz.

Kontrolü elinde tutan herhangi bir pozisyonun, başka akıntıların bir parçası olarak kalmasına rağmen her zaman üstten uçuşu tercih ediyoruz.

Odrade başını kaldırdı ve üç refakatçısının kendisine baktığını gördü. Tamalane ve Sheeana sırtlarını pencereye dönmüşlerdi.

"Şerefli Analar, herhangi bir tutuculuk biçimine yakalanmanın tehlikeli olduğunu unuttular" dedi Odrade. "Yoksa biz de mi bunu unuttuk?"

Ona bakmaya devam ettiler ama söyleneni duymuşlardı. Çok tutucu bir yol izlerseniz, sürprizlere hazırlıksız yakalanırsınız. Muad'Dib'in onlara öğrettiği buydu ve Tiran oğlu da bu dersi, ebediyen unutulmaz bir hale getirmişti.

Bellonda'nın asık yüzlü ifadesi değişmemişti.

Odrade'in bilincinin derin kuytuluklarında, Taraza fısıldıyordu: "Dikkatli ol Dar. Ben şanslıydım. Avantajı hızlı yakaladım. Tıpkı senin gibi. Fakat sen şansına güvenemez-

sin, onları rahatsız eden de bu. Şansı elde edebileceğini umma bile. Daha iyisi, senin su imajlarına güvenmen. Bırak Bell de içini döksün."

"Bell" dedi Odrade. "Senin Duncan'ı kabul ettiğini sanıyordum."

"Sınırlar dahilinde, evet." Sözleri kesinlikle suçlayıcıydı.

"Sanırım dışarı çıkıp gemiye gitsek iyi olacak." Sheeana ısrar edici bir vurguyla konuşmuştu. "Burası beklenecek bir yer değil. Onun neye dönüşebileceğinden mi korkuyoruz?"

Tamalane ve Sheeana, adeta tek bir kuklacı iplerini kontrol ediyormuşçasına aynı anda kapıya doğru yöneldiler. Odrade bu araya girmeyi hoş karşılamıştı. Sheeana'nın sorusu onları teyakkuza geçirmişti. *Murbella neye dönüşebilirdi? Bir katalizör, Rahibeler. Bir katalizör.*

Central'den çıktıklarında rüzgâr onlara şiddetle çarptı ve Odrade bir kez olsun tüplü ulaşıma minnettar kaldı. Yürümek için, kaftanlarını havaya uçuran bu mini fırtınanın olmadığı, daha ılık havaları bekleyebilirdi.

Özel bir arabaya yerleştiklerinde, Bellonda bir kez daha suçlayıcı nakaratına geri döndü. "Onun yaptığı her şey bir kamuflaj olabilir."

Odrade bir kez daha, Mentatlara güvenmeyi kısıtlayan ve sık tekrar edilen Bene Gesserit uyarısını dile getirdi. "Mantık kördür ve sadece kendi geçmişini bilir."

Tamalane, beklenmedik bir destekle ekledi: "Paranoyak bir hale geliyorsun, Bell!" Sheeana daha yumuşak konuştu. "Senin, mantığın piramit satrancı oynamak için elverişli olduğunu fakat kalım meseleleri için çok yavaş kaldığını, söylediğini duydum."

Bellonda sessiz bir öfkeyle oturdu; sessizliği, sadece tüp geçişinin belirsiz bir şekilde tıslayan gürültüsü bozuyordu.

Yaralar gemiye götürülmemeli.

Odrade tonunu Sheeana'ya göre ayarladı: "Bell, sevgili Bell. İçinde bulunduğumuz kötü durumun, bütün sonuçlarını ele alacak zamanımız yok. Artık, 'Bu böyle olursa, o zaman şu yolu takip ederiz ve bu durumda da hareketlerimiz şöyle olur...' diyemiyoruz. "

Bellonda gerçekten kıkırdadı. "Aman Tanrım! Sıradan bir zihin ne kadar da karışıkmış. Ve ben hepimizin ihtiyacı olan ve sahip olamayacağımız şeyi istememeliyim – her plân için yeterli zaman."

Bu konuşan Mentat-Bellonda'ydı; onlara zihnin, gurur yüzünden kusurlu olduğunu bildiğini söylüyordu. Burası ne kadar da kötü organize olmuş, düzensiz bir yerdi. *Mentat olmayanların neler çektiğini bir düşünün, ne kadar da az düzen sağlayabilirlerdi.* Koridordan uzanıp Odrade'in omzuna hafifçe dokundu.

"Merak etme Dar. Uslu duracağım."

Bir yabancı bu konuşmayı duysa ne düşünürdü acaba? Odrade zihninde bunu çevirdi. Dördü birden ittifakla, bir Rahibenin ihtiyaçlarını gidermek için çalışıyorlardı.

Murbella'nın Istırap ihtiyaçları için de çalışıyorlardı.

İnsanlar dışarıdan, yalnızca giydikleri Aziz Anne maskesini görüyorlardı.

Gerektiği zaman (bugünlerde her gün böyleydi) şaşılacak yeterlilik düzeylerinde faaliyet gösteriyoruz. Bunda bir gurur payı yok; bu basit bir gerçek. Fakat biraz gevşeyelim ve sıradan halkın sağda solda duyduğu gibi ipe sapa gelmez lafları dinleyelim. Bizimkinin sadece sesi yüksek. Biz de herkes gibi, hayatlarımızı topluluklar içinde geçiriyoruz. Zihnin odaları, bedenin odaları.

Bellonda sakinleşmiş ve ellerini kucağında birleştirmişti. Odrade'in ne plânladığını ve neyi kendine sakladığını biliyordu. Bir Mentat Yansıması'ndan ötelere, temeli daha insanca bir noktaya giden bir dürtüştü bu. Yansıtma, harika

ve ayarlanabilir bir araçtı, ama sonuçta sadece bir araçtı. Nihayetinde, bu tür araçlar onu kullanana tabiydiler. Odrade dürtüşün etkisini kaybettirmeden, minnettarlığını nasıl dışavuracağını bilemiyordu.

İpin üzerinde sesizce yürümeliyim.

Odrade altındaki uçurumu hissetti; bu, yansımalardan meydana gelmiş bir kâbus imajıydı. Görünmez baltalı avcı daha yakına gelmişti. Odrade arkasını dönüp takipçisinin kim olduğunu görmek istedi ama buna karşı koydu. *Muad'Dib'in hatasına düşmeyeceğim!* İlk kez Dune'da, Tabr Siyeçi harabelerinde hissettiği önceden bilme uyarısı, kendisi ve Rahibelik sona erene kadar içinden çıkmayacaktı. *Yoksa bu korkunç tehdidi korkularımla mı yarattım? Kesinlikle hayır!* Buna rağmen Odrade, o kadim Fremen sığınağında, Zaman'a, sanki bütün geçmiş ve gelecek değiştirilemez bir tablo içinde donmuş gibi baktığını hissetti. *Senden tamamen kurtulmalıyım, Muad'Dib.*

İniş Alanı'na varmaları, onu bu ürkütücü düşüncelerinin içinden çıkarttı. Murbella, Bekçilerin hazırladığı odalarda bekliyordu. Ortada yaklaşık yedi metre uzunluğunda ve arkasını duvara vermiş küçük bir amfiteatr vardı. Yastıklı sıralar, dik bir yay şeklinde yukarı doğru çıkıyor ve yirmiden fazla insana yetmeyecek kadar bir alan oluşturuyorlardı. Bekçiler onu, hiçbir açıklama yapmadan suspensuar ile yükseltilmiş masaya bakar şekilde en alttaki sırada bırakmışlardı. Üstüne yatanı bağlamak için gereken kayışlar, yandan sarkıyorlardı.

Ben.

"Şaşılası bir odalar serisi" diye düşündü Murbella. Geminin bu bölmesine girmesine daha önce hiç izin verilmemişti. Burada kendini, açık havada olduğundan daha fazla korunmasız hissediyordu. Onu bu amfiteatra getirirken içinden geçtikleri odalar, açıkça tıbbi vakalar için tasarlanmıştı: Diriltme cihazları, temizliğe ait kokular ve antiseptikler.

Bu odaya getirilişi, tartışma kaldırmaz bir şekilde yapılmış ve hiçbir sorusuna cevap verilmemişti. Bekçiler onu, ileri bir rahibe yardımcısı sınıfında prana-bindu egzersizleri yaparken alıp götürmüşlerdi. Ona sadece "Baş Anne'nin emirleri" denmişti.

Muhafız Bekçilerinin kalitesi ona çok şey söylüyordu. *Nazik fakat sağlam.* Onlar, kaçışi engellemek ve emredildiği yere gitmesini sağlamak için buradaydılar. *Kaçmaya çalışmayacağım!*

Duncan nerede acaba?

Odrade, Istırap'ta, Duncan'ın onun yanında olacağına dair söz vermişti. Onun yokluğu, bunun nihai bir deneme olmadığı anlamına mı geliyordu? Veya onu, kendisinin görebileceği ama görünmeyeceği gizli bir duvarın arkasına mı saklamışlardı?

Onu yanımda istiyorum!

Onu hüküm altında tutmayı nasıl da biliyorlar. Evet, kesinlikle!

Beni, bu adamdan uzak tutmakla tehdit ediyorlar. Beni tutmak ve tatmin etmek için o yeterli. Tatmin etmek! Ne kadar da gereksiz bir kelime. Beni tamamlayın. Bu daha iyi. Ayrı olduğumuz zamanlar eksiğim. Ve o bunu biliyor, lanet olası.

Murbella gülümsedi. *Bunu nasıl da bildi acaba? Çünkü o da aynı şekide tamamlanmıştı da ondan.*

Buna nasıl aşk denilebilir? Murbella ihtirasın darbelerinden hiçbir zayıflık hissetmedi. Bene Gesseritler de Şerefli Analar gibi aşkın zayıflattığını düşünüyorlardı. Murbella ise Duncan ile güçlendiğini hissediyordu. Onun gösterdiği geçici ilgiler bile güçlendiriciydi. Ona sabahları stim çayı getirdiğinde, bunu onun elinden almak çok daha iyiydi. *Belki de bizimkisi aşktan öte bir şeydi.*

Odrade ve refakatçıları, en yukarıdaki sıraların bulunduğu yerden amfiteatra girdiler ve bir an için aşağıda oturmakta olan şahsa doğru baktılar. Murbella kıdemli bir rahibe yardımcısının, beyazlarla süslü uzun kaftanını giyiyordu. Dirseği dizinde ve çenesi yumruğu üzerinde, dikkati masanın üstünde toplanmış bir vaziyette oturuyordu.

O biliyor.

"Duncan nerede?" diye sordu Odrade.

Onun bu sözleri üzerine Murbella ayağa kalktı ve arkasını döndü. Bu soru şüphelerini teyit ediyordu.

"Ben bakayım" dedi Sheeana ve onlardan ayrıldı.

Murbella sessizce beklerken, Odrade'in bakışlarına karşılık veriyordu. "Ona mutlaka sahip olmalıyız" diye düşündü Odrade. Bene Gesserit olma ihtiyacı hiç bu kadar büyük olmamıştı. Murbella, önemsiz bir kişi olarak orada, aşağıdaydı ama kişiliği ağır basıyordu. Kaşlarının bulunduğu yerde genişleyen yumurtamsı yüzü, yeni bir Bene Gesserit sükuneti ortaya koyuyordu. Geniş yeşil gözler, kemer gibi kaşlar – gözleri kısık değil ve turuncu izi yok. Dar bir ağız ve surat asmak yok.

Murbella hazır.

Sheeana, yanında Duncan ile birlikte geri döndü.

Odrade ona şöyle bir baktı. *Sinirli.* Demek Sheeana ona söyledi. *İyi.* Bu bir dostluk hareketiydi. Duncan'ın, burada dostlara ihtiyacı olabilir.

"Burada, yukarıda oturacaksın ve ben seni çağırana kadar da burada kalacaksın" dedi Odrade. "Onun yanında kal Sheeana."

Tamalane, kendisine bir emir verilmediği halde, Duncan'ın öteki tarafına geçti; Duncan'ın her iki tarafında da onlardan biri vardı. Sheeana'dan gelen nazik bir işaretle oturdular.

Yanında Bellonda olmak üzere Odrade, Murbella'nın olduğu düzeye indi ve masaya doğru gitti.

Uzak köşedeki ağız şırıngaları, harekete geçmek için hazırdı fakat içleri boştu. Odrade şırıngalara işaret etti ve Bellonda'ya doğru başını salladı. Bellonda, yan kapılardan birinden çıkarak, bahar özlerinden sorumlu bir Suk Aziz Anne aramaya koyuldu.

Odrade arka duvardan uzaklaşarak, kayışları ve yastıkları ayarlamaya ve düzenlemeye başladı. Metodik bir şekilde hareket ederek masanın altındaki rafta gerekli olan her şeyin mevcut olup olmadığını kontrol ediyordu. Istırap'a girenin dilini ısırmaması için ağız yastıkçığı vardı. Odrade bunun, yeterince kuvvetli olup olmadığını kontrol etti; çünkü Murbella'nın adaleli bir çenesi vardı.

Murbella sessizce rahatsız edici hiçbir ses çıkarmaksızın Odrade'in çalışmasını izledi. Zehirli özün, kuvvetli ve acı bir kokusu vardı – acı tarçın gibiydi.

Murbella, Odrade'in dikkatini üzerine çekerek şöyle dedi: "Bütün bunları kendin hazırladığın için sana minnettarım."

"Minnettarmış!" diye burun kıvırdı Bellonda, yaptığı işten kafasını kaldırarak.

"Bu işi bana bırak Bell." Odrade dikkatini Murbella üzerinde tutuyordu.

Bellonda duraksamadı; ama geri çekildiğine dair bir emare hareketlerini ele geçirdi. Bellonda kendini mi çekiyordu? Baş Anne huzuruna geldiklerinde, rahibe yardımcılarının kendilerini çekmeleri Murbella'yı hep şaşkına çevirmişti. Huzurundaydılar ama yoktular. Murbella, deneme süresini bitirip daha ileri düzeye çıktığı zaman bile, bu hali tam anlamıyla elde edememişti. *Bellonda da mı böyleydi?*

Odrade Murbella'ya sertçe bakarak şöyle dedi: "Göğsünde taşıdığın ve açığa vurmadığın fikirlerini biliyorum. Bunlar, bize olan sadakatini kısıtlıyor. İyi ve güzel. Bu konuda

hiçbir tartışmaya girişmeyeceğim; çünkü gerçekler ele alınacak olursa, senin sakladıkların, içimizden herhangi birinin sakladıklarından pek farklı değil."

Samimiyet.

"Fark, eğer anlayabilirsen, sorumluluk hissinde. Ben Rahibelikten sorumluyum... varlığını sürdürdüğü sürece. Bunlar, benim bazen sağduyusuz olarak baktığım, derin sorumluluklar."

Bellonda havayı kokladı.

Odrade, buna dikkat etmediğini göstererek devam etti. "Bene Gesserit Rahibeliği, Tiran'dan beri biraz tatsızlaştı. Şerefli Analar ile sağladığımız temas da durumumuzu iyileştirmedi. Şerefli Analar'da, büyük sessizliğe yokuş aşağı giden, bir ölüm ve çürümüşlük kokusu var."

"Bunları bana neden şimdi söylüyorsunuz?" Murbella'nın sesinde korku vardı.

"Çünkü nasıl olmuşsa, Şerefli Ana çürümüşlüğü sana dokunmamış. Bu senin kendi doğanla ilgili olabilir. Ama buna da Gammu'dan beri epey gölge düştü."

"Bu sizin işiniz!"

"Biz senin içindeki vahşiliği biraz aldık ve sana daha iyi bir denge verdik. Bu yüzden daha uzun ve daha sağlıklı yaşayabilirsin."

"Bundan sağ kurtulmayı başarabilirsem!" dedi Murbela, başıyla arkasındaki masaya işaret ederek.

"Hatırlamanı istediğim husus denge, Murbella. Homeostaz. Başka seçenekleri olduğu halde, intiharı seçen herhangi bir grup, bunu akli dengesi yerinde olmadığı için yapar. Bu, doğru çalışmayan bir Homeostaz'dır. "

Murbella yere bakınca, Bellonda hemen kesip attı: "Onu dinle budala! Sana yardım edebilmek için elinden geleni yapıyor."

"Tamam, Bell. Bu ikimiz arasında."

Murbella yere bakmaya devam edince, Odrade şöyle dedi: "Ben Baş Anne, sana emrediyorum. Bana bak!"

Murbella'nın kafası aniden yukarı kalktı ve Odrade'in gözlerinin içine baktı.

Bu, Odrade'in sık sık kullanmadığı fakat iyi sonuç aldığı bir taktikti. Bununla, rahibe yardımcıları isterik bir hale sokulabilir ve sonra da duygulara gösterdikleri aşırı tepkilere karşı, nasıl davranacakları onlara öğretilebilirdi. Murbella korkmaktan çok öfkelenmiş gibi görünüyordu. Mükemmel! Fakat şimdi, ihtiyatı elden bırakmama zamanıydı.

"Eğitiminin yavaş olduğu yolunda şikayette bulunmuşsun" dedi Odrade. "Bu, aklımda senin ihtiyaçların ilk sırada tutularak yapıldı. Bütün öğretmenlerin, sağlamlıkları yüzünden seçildi, hiçbiri zorlayıcı değildi. Verdiğim direktifler açıktı: Ona kısa zamanda fazla yetenek vermeyin. Kontrol edebileceğinden daha fazla kudreti ona verecek kapıları açmayın."

"Neyi kontrol edebileceğimi nereden biliyorsunuz?" Hâlâ kızgındı.

Odrade sadece gülümsedi.

Odrade sessizliği bozmayınca, Murbella telaşa düşmüş gibi göründü. Kendini, Baş Anne, Duncan ve diğerleri önünde budala yerine mi koydurmuştu? Bu ne kadar da utanç vericiydi. Odrade kendine, Murbella'nın zaaflarının fazlaca bilincine varmasını sağlamanın, pek iyi bir fikir olmadığını hatırlattı. Bu, şu anda kötü bir taktikti.

Onu tahrik etmenin alemi yoktu. Onda, çok keskin bir ilişki hissi vardı. Anın ihtiyaçlarına göre kendini hemen ayarlayabiliyordu. Bunun, her zaman en az direncin gerektiği yolları seçmesine neden olan, motivasyonun içinde bir kaynağa sahip olmasından korkuyorlardı. *Bunu böyle bı-*

rakmamalı. Şimdi tamamiyle dürüst olma zamanı! Bene Gesserit eğitiminin nihai aracı. Rahibe yardımcısını öğretmenine bağlayan klasik teknik.

"Istırap boyunca hep yanında olacağım. Başaramazsan üzüleceğim."

"Ya Duncan?" Gözlerinde yaşlar vardı.

"Yapabileceği her türlü yardımı yapması için izinli olacak."

Murbella sıra sıra koltuklara doğru yukarı baktı ve bir an için gözleri Idaho'nunkilerle birleşti. Duncan, hafifçe ayağa kalkar gibi oldu ama Tamalane'in omuzlarına bastıran eli, onu zapt etti.

Sevgilimi öldürebilirler! diye düşündü Idaho. Burada oturup olayın meydana gelmesini mi seyretmeliyim? Ama Odrade yardım etmesine izin vermişti. *Artık bunu engelleyecek bir şey yok. Dar'a güvenmeliyim. Fakat tanrılar aşkına! Ona bir şey olursa, hissedeceğim kederi... bilemezler.* Duncan gözlerini kapadı.

"Bell." Odrade'in sesinde bir reddetme ve gevrekliğine bıçak dayamış gibi bir his vardı.

Bellonda, Murbella'yı kolundan tuttu ve masanın üzerine oturmasına yardım etti. Masa ağırlığa göre kendini ayarladı.

"Hakiki darboğaz bu!" diye düşündü Murbella.

Yanındaki manalı hareketlerden, yalnızca etrafındaki kayışların bağlanmasını hissetti.

"Bunların hepsi her zamanki rutinler" dedi Odrade.

Rutin mi? Murbella, Bene Gesserit olma rutinlerinden nefret etmişti. Bütün o çalışmalar, Bekçilere tepki verme ve dinleme faaliyetleri. Yeterli olduğuna inandığı hareketleri inceleştirmek ihtiyacından, özellikle nefret etmişti. Fakat dikkat dolu o gözlerden kaçınmak mümkün değildi.

Yeterli! Ne kadar da tehlikeli bir kelime.

Aradıkları şey de tam anlamıyla bu onaydı. Rahibe yardımcılarının istediği, kaldırıcı güç de kesinlikle buydu.

Nefret ediyorsan ondan, daha iyisini yap. Nefretin sana rehberlik etsin ve ihtiyacın neyse onun üzerine odaklan.

Öğretmenlerinin onun davranışlarının aslını görebilmesi, ne kadar da harika bir şeydi. Bu yeteneği istiyordu. Ah, bunu ne kadar da çok istiyordu.

Bu konuda ustalaşmalıyım.

Bu herhangi bir Şerefli Ana'nın kıskanabileceği bir şeydi. Bir anda kendini ikili bir vizyon içinde gördü: Hem Bene Gesserit hem de Şerefli Ana. Bu insanın gözünü korkutan bir algılamaydı.

Bir el yanağına dokundu; başını çevirdi ve uzaklaştı. *Sorumluluk.* "Yeni bir tarih anlayışıyla" ne demek istediklerini öğrenmek üzereyim.

Bene Gesseritlerin tarih anlayışı onu büyülemişti. Birden fazla geçmişe nasıl bakıyorlardı? Bu, daha büyük bir plânın içine batırılmış bir şey miydi? Onlardan biri olma isteği dayanılmazdı.

Bu, benim öğreneceğim an.

Dudaklarının üstünde, bir ağız şırıngasının gerekli pozisyonu aldığını gördü. Onu hareket ettiren Bellonda'nın eliydi.

"Biz Kutsal Kâsemizi kendi kafamızda taşırız" demişti Odrade. "Eğer bir gün eline geçerse, bu kâseyi nazikçe taşı."

Şırınga dudaklarına dokundu. Murbella gözlerini kapadı, ama parmakların ağzını açtığını hissetti. Soğuk maden, dişleriyle temas etmişti. Odrade, Ses'in onunla olduğunu hatırladı.

Fazlalıklardan kaçının. Aşırı düzeltmeye yeltenirsen, elinde her zaman karışıklık olur ve bu da gitgide artan düzeltmeleri yapmayı gerekli kılar. Salınım. Fanatikler, harika salınım yaratıcısıdırlar.

"Bizim kâsemiz. Onda çizgisellik vardır; çünkü her Aziz Anne aynı kararlılığı taşır. Birlikte bunu sonsuzlayacağız."

Acı sıvı, ağzına dolmaya başlamıştı. Murbella kıvranarak yutuyordu. Ateşin boğazından aşağı, midesine aktığını hissediyordu. Acı yoktu ama yanma vardı. Hepsinin bundan ibaret olup olmayacağını düşündü. Midesine belirsiz bir ılıklık hissediyordu.

Yavaşça – o kadar yavaş ki üzerinden birkaç kalp atışı geçmişti – sıcaklık dışarı akmaya başladı. Sıcaklık parmaklarının ucuna varınca, bedenin kıvrandığını hissetti. Sırtı, yastıkçıklarla kaplı masanın üzerinde yay gibi gerilmişti. Yumuşak fakat sağlam bir şey şırıngayı ağzının içine geri yerleştirdi.

Sesler. Onları duyuyordu ve insanların konuştuğunu biliyordu; fakat kelimeleri ayırt edemiyordu. Sesler üzerine odaklandıkça, bedeniyle irtibatını kaybettiğinin farkına vardı. Orada, uzaklarda bir yerde beden debeleniyordu ve acı da mevcuttu; fakat o bunlardan uzaklaşmıştı.

Bir el diğer bir ele dokundu ve onu sıkıca kavradı. Duncan'ın dokunuşunu tanıdı ve bununla birlikte bedenini ve Istırap'ı hissetti. Nefes verdiğinde ciğerleri sancıyordu. Nefes aldığında böyle bir durum yoktu. Nefesleri tatsızdı ve tam değildi. Canlı bir bedendeki varlık hissi, birçok varlığın içinde dolaşan ince bir tel gibiydi. Etrafındaki başkalarını hissedebiliyordu. Bunlar küçük amfiteatrın alamayacağı kadar çoktu.

Bir başka insan görüntüye doğru yüzdürülmüştü. Murbella kendini, uzaydaki bir fabrika mekiği içinde hissetti. Mekik ilkeldi. Çok fazla el kumandası vardı. Çok fazla yanıp sönen ışık mevcuttu. Kumandada bir kadın oturuyordu, çabalarından dolayı terlemiş, küçük ve düzensiz biriydi bu. Topuz halinde toplanmış, uzun kahverengi saçlarından kaçan telcikler dar yanakları üzerinden sarkıyordu. Kırmızı, mavi ve yeşillerden oluşan harika kısa bir giysi giymişti.

Makineler.

Halihazırdaki uzayın hemen ötesinde, devasa makinelerin bulunduğuna dair bir his vardı. Kadının elbisesi makinelerin yarattığı kasvet ve sürüklenme hissiyle ciddi bir tezat teşkil ediyordu. Konuşuyordu ama dudakları hareket etmiyordu. "Hey sen! Dinle! Kumandaya kendin geçeceğin zaman geldiğinde, yok edicilerden olma. Ben burada sana, yok edicilerden kaçınman için yardım etmek üzere bulunuyorum. Bunu biliyor muydun?"

Murbella konuşmaya çalıştı ama sesi yok olmuştu.

"Kendini o kadar zorlama, kızım!" dedi kadın. "Seni duyuyorum."

Murbella dikkatini kadının üzerinden ayırmak istedi.

Burası neresiydi?

Bir operatör, devasa bir ambar... bir fabrika... her şey otomatik... geri besleme hatlarından oluşan ağlar, karmaşık kumandası olan küçük bir mekâna odaklanmış.

Düşünceden oluşan bir fısıldamayla Murbella sordu: "Sen kimsin?" ve kendi sesinin bir gürüldeme gibi çıktığını işitti. Kulaklarında Istırap'ı hissetti!

"O kadar yüksek sese gerek yok! Ben mohalataların rehberiyim, senin yok edicilerden uzak kalmanı sağlayacak kişi."

Dur, beni koru! diye düşündü Murbella. *Burası bir yer değil;* bu sadece benim.

Bu düşünceyle birlikte kontrol odası gözden kayboldu. Bir an için bile sığınacak bir yer bulamamaya ve hiçbir zaman sessiz olmamaya mahkûm edilmiş, boşlukta yüzen bir göçmendi o. Kendi akıp giden düşünceleri dışındaki her şey önemsiz bir hal aldı. Somutluğunu yitirmişti, geriye sadece bilinç olarak tanıdığı ince bir bağ kalmıştı.

Kendimi sisin içinden çıkartmayı başardım.

Diğer Anı gelmişti, kendinin olmadığını bildiği bölük pörçük deneyim parçalarıydı bunlar. Beliren yüzler ona yan bakıyor ve dikkatini çekmeye çalışıyorlardı; fakat mekik kumandasındaki kadın onu bunlardan uzaklaştırdı. Murbella, şu anda yapması gerkenleri anladı ama bunları anlamlı bir bütün olarak toparlayamıyordu.

"Bunlar senin geçmişindeki yaşantılar." Bu, mekik kumandasındaki kadının sesiydi, fakat sesi bedenini terk etmiş gibi bir niteliğe sahipti ve belirsiz bir yerden geliyordu.

"Bizler, kötü işler yapmış insanların torunlarıyız" dedi kadın. "Geçmişimizde barbar olduğumuzu kabul etmeyi pek sevmiyoruz. Bir Aziz Anne bunu kabul etmelidir. Başka seçeneğimiz yok."

Murbella şimdi sadece kendi sorularını düşünme hünerini elde etmişti.

Neden ben...

"Galipler ürediler. Bizler onların torunlarıyız. Zafer çoğu kez ahlâkî ödünler verilerek elde edildi. Atalarımızın yaptığı bazı şeyleri ifade etmek için, barbarlık kelimesi bile yeterli değil."

Murbella, tanıdık bir eli yanaklarında hissetti. Duncan! Temas, Istırap'ı geri getirdi. *Oh, Duncan! Bana acı veriyorsun.*

Acının içinden geçerken, kendisine açıklanan yaşamlarının arasında boşluklar olduğunu hissetti. Bunlar, kendinden saklanan şeylerdi.

"Sana sadece kabul edebileceğin hususlar açıklanıyor" dedi bedensiz ses. "Eğer sağ kalmayı başarırsan... diğerleri sonra, daha güçlü olduğun zaman sana açıklanacak.

Seçici filtre. Odrade'in sözleri. *Gereksinmeler kapıları açar.*

Orada bulunan diğerlerinden, ısrarlı bir feryat yükseliyordu. İnlemeler: "Gördünüz mü? Sağduyuyu dikkate almazsanız ne olduğunu gördünüz mü?"

Istırap artıyordu. Bundan kaçamıyordu. Sinir uçlarından her birini ateş sarmıştı. Ağlamak, tehditler savurmak, yardım dilemek istiyordu. Art arda gelen duygular Istırap'a eşlik ediyordu; ama onları dikkate almadı. Her şey varoluşun o ince telciği üzerinde cereyan ediyordu. Telcik kopabilirdi!

Ölüyorum.

Telcik geriliyordu. Kopacaktı! Karşı koymak boşunaydı. Adaleleri emirlere itaat etmiyordu. Muhtemelen hiçbir adale onun hakimiyeti altında değildi. Onları istemiyordu da zaten. Onlar acıydılar. Bu, hiçbir zaman sona ermeyecek bir cehennemdi... telcik kopsa bile sürecekti. Bilincini yalayan alevler, telciği yakarak ilerliyordu.

Eller omuzlarından tutmuş, onu sallıyordu. Duncan... Yapma. Her hareket, mümkün olduğunu hayal bile edemeyeceği bir Istırap'dı. Buna Istırap adını vermek çok yerindeydi.

Telcik artık gerilmiyordu. Kendi kendini geri çekiyor ve sıkıştırıyordu. Küçülmüş bir şey haline geldi; öylesi ince bir Istırap'dan oluşan sosise dönmüştü ki, başka her şey varlığını yitirdi. Var olma hissi belirsizleşti, yarı şeffaf bir hal aldı... saydamlaştı.

"Görüyor musun?" Mohalata rehberinin sesi uzaklardan geliyordu.

Bazı şeyler görüyorum.

Buna tam görmek denemezdi. Başkalarının var olduğuna dair uzak bir histi bu. Diğer sosisler. Kaybolmuş hayatların derisi içinde örtülmüş Diğer Anı. Uzunluğunu tayin edemeyeceği bir trenin içinde arkasında uzanıyordu. Yarı şeffaf bir sis. Arada sırada açılıyor ve o da bazı olayları görüyordu. Hayır... olayların kendisini değil. Anılarını.

"Tanık ol" dedi rehberi. "Atalarının yaptıklarını gördün mü? İcat edebileceğin en kötü lanetin bile değerini düşürüyorlar. Zamanın gereklilikleri bunlar diye de mazeret uydurma! Şunu unutma: Masumlar yok!"

Çirkin! Çirkin!

Bunların hiçbirine tutunamazdı. Her şey bir yansımaya ve boydan boya yarılan sise dönüştü. Oralarda bir yerde elde edebileceğini bildiği bir ün vardı.

Bu Istırap'ın yokluğu.

İşte aradığı buydu. Bu ne kadar da harika olurdu!

Bu harika durum neredeydi?

Dudaklar alnına ve ağzına dokundu. Duncan! Ellerini yukarı uzattı. *Ellerim serbest.* Parmakları hatırladığı saçların içine gömüldü. *Bu gerçek!*

Istırap azaldı. Kelimelerin tarif edebileceğinden daha kötü bir acının içinden geldiğini ancak şimdi fark edebiliyordu. Istırap mı? Bu, onun aklını iptal edip tekrar şekillendirmişti. Bir insan içeri girmiş, başka bir insan dışarı çıkmıştı.

Duncan! Gözlerini açtı ve doğrudan doğruya üzerinde onun yüzünü gördü. *Onu hâlâ seviyor muyum? O burada. En kötü anlarımda tutunduğum bir çapa o. Ama onu seviyor muyum? Hâlâ dengemi muhafaza ediyor muyum?*

Cevap yok.

Odrade, görüntünün dışındaki bir yerlerden konuştu. "Elbiselerini çıkartın. Havlu getirin. Kan ter içinde kalmış. Ve ona doğru dürüst bir kaftan bulun!"

Koşuşturma sesleri duyuldu ve sonra bir kez daha Odrade konuştu: "Murbella, zor olanı başardığını söylemekten mutluluk duyuyorum."

Ses tonu ne kadar da sevinçliydi. Acaba neden mutluluk duyuyordu?

Sorumluluk hissi nerede? Başımda hissetmem gereken kâse nerede? Birisi bana cevap versin!

Ama mekik kumandasındaki kadın artık gitmişti.

Yalnızca ben kaldım. Ve bir Şerefli Ana'yı bile ürkütecek canavarlıkları hatırlıyorum. Bir an için kâseyi gördü ve bunun bir nesne değil de bir soru olduğunu düşündü: Dengeleri nasıl doğru ayarlamalıyız?

Evdeki tanrımız, nesilden nesile aktardığımız şu şeydir: Eğer olgunlaşırsa, "insanlığa gönderdiğimiz mesajımız. Evdeki tanrıçaya en yakın şey ise başarısız bir Aziz Anne'dir. – Chenoeh orada oyuğunda duruyor.

Darwi Odrade

Idaho şimdi Mentat yeteneklerini sığınacak bir yer olarak düşünüyordu. Görevleri onlara izin verdiği sürece, Murbella sık sık onunla beraber kalıyordu. Duncan silah geliştirme üzerinde çalışırken, o, yeni statüsüne uyum sağlıyor ve eski gücünü toplamaya çalışıyordu.

Murbella ona yalan söylemedi. Aralarında hiçbir değişiklik olmadığını hissettiğini de ona söylemeye çalışmadı. Ama çekimi hissediyordu, telcik sınırlarına kadar gerilmişti.

"Benim Rahibelerim, kalbe ait sırları açıklamamaya tembihlidirler. Aşkta, algıladıkları bir tehlike var. Korkulacak yakınlıklar. En derin duyarlılığın körelmesi. Kimseye kendinizi dövmesi için bir sopa vermeyin!"

Sözlerinin onun güvenini tazelediğini düşündü; fakat Idaho içte bulunan muhakemeyi duydu.

Özgür ol! Seni tutan bağları kopar!

Duncan, Murbella'yı sık sık Diğer Anı'nın sancısı içinde görüyordu. Geceleri, ağzından sözcükler kaçıyordu.

"Bağlılıklar... grup ruhu... yaşayan farkındalığın kesiti... Balıkla Konuşanlar..."

Bunların bazılarını paylaşma konusunda hiç tereddüt etmiyordu "Ya kesit? Herhangi birisi doğal olarak teklediği yerlerde rabıta noktaları hissedebilirdi. Ölümler, yoldan sapmalar, güçlü olaylarla birlikte meydana gelen duraklamalar, doğumlar..."

"Doğumlar bir tekleme mi?"

Beraber yataktaydılar, zaman yansıması bile karartılmıştı... fakat bu onları, iletişim gözlerinden saklamıyordu, tabii ki. Rahibeliğin merakını başka enerjiler besliyordu.

"Doğumu bir tekleme olarak hiç mi düşünmedin? Bir Aziz Anne bunu komik bulur."

Komik! Çekip ayrılıyor... Çekip ayrılıyor...

Balıkla Konuşanlar; Bene Gesseritler'in büyülenerek özümledikleri ifşaat buydu. Onlar şüphe ediyorlardı; fakat Murbella onlara teyidi verdi. Balıkla Konuşanların demokrasisi, Şerefli Ana otokrasisine dönüşmüştü. Bunda hiç şüphe yoktu.

"Çoğunluk maskesi giymiş azınlığın istibdatı" diye adlandırdı bunu Odrade. Sesi sevinçliydi.

"Demokrasinin çöküşü. Ya kendi fazlalıkları yüzünden devrilmiş ya da bürokrasi tarafından kemirilip tüketilmiş.

Idaho bu hükümde, Tiran'ı duyabiliyordu. Eğer tarihte tekrar eden kalıplar mevcutsa, bu da onlardan biriydi. Tekrarın davul sesi. İlk önce, demogojik farklılıkları ve yağma sistemini düzeltmenin tek yolu olduğu yalanıyla maskelen-

miş bir Sivil Hizmet Kanunu çıkarıldı. Sonra, oy verenlerin dokunamayacağı yerlerde güç biriktirildi ve sonunda, aristokrasi meydana geldi.

"Bene Gesseritler, mutlak gücü elinde tutan jüriyi yaratan tek topluluk" dedi Murbella. "Kanunlara harfi harfine riayet edenler, jürilerden pek hoşlanmazlar. Jüriler kanuna karşıdır. Onlarda hakimi dikkate almama gücü vardır."

Murbella, karanlıkta bir kahkaha attı. "Delil mi? Algılamanıza izin verilen şeylerden başka nedir ki deliller? Kanunun kontrol etmeye çalıştığı da bu: Dikkatle yönetilen gerçeklik."

Bunlar, onu başka yöne sevk edecek ve yeni Bene Gesserit güçlerini sergileyecek sözlerdi. Aşkla ilgili sözleri, büyük bir başarısızlığa uğramıştı.

Murbella bunları anısından konuşuyor.

Duncan, bu rahatsız olmuş Odrade'i, kendi cesaretini kıracak kadar çok görmüştü. Murbella her iki tepkiyi de fark etmedi.

Odrade, onun güvenini tazelemeye çalışmıştı. "Her yeni Aziz Anne, bir ayarlama süresi içinden geçer. Bu zamanlar bazen delicedir. Onların kat ettiği yolu bir düşün, Duncan!

Asıl bunu düşünmemeyi nasıl başarabilirim?

"Bürokrasinin ilk kanunu" dedi Murbella karanlığın içinde.

Beni yoldan saptıramıyorsun, aşkım.

"Mümkün olan enerjinin sınırlarına kadar büyü!" Sesi gerçekten deliceydi. "Vergilendirmenin, bütün problemleri çözeceği yalanını kullan." Yatakta ona doğru döndü ama bu aşk için değildi.

"Şerefli Analar bütün bu rutini kullanıyorlar! Yığınları susturmak için, bir sosyal sigorta sistemleri bile vardı ama her şeyleri onların enerji bankasına gitti."

"Murbella!"

"Ne?" Onun ses tonunun keskinliğinden şaşırmış görünüyordu. *Bir Aziz Anne ile konuştuğunun farkında değil miydi yoksa?*

"Bunların hepsini biliyorum, Murbella. Her Mentat bunları bilir."

"Beni susturmaya mı çalışıyorsun?" Kızgındı.

"Bizim görevimiz, düşmanımız gibi düşünmek" dedi Duncan. "Ortak düşmanımız var, değil mi?"

"Bana burun kıvırıyorsun, Duncan."

"Gözlerin turuncu mu?"

"Biliyorsun melanj buna müsaade etmez ve sen şunu da biliyorsun ki... Oh."

"Bene Gesseritlerin senin ilmine ihtiyaçları var; ama önce onu *işlemelisin!*" Duncan bir parlama küresi yaktı ve Murbella'nın ona öfkeyle baktığını gördü. Bu beklenmedik bir şey değildi. Ne de olsa o tam bir Bene Gesserit sayılmazdı.

Melez.

Bu kelime zihnine atlamıştı. Bu bir melez dinçliği miydi? Rahibelik Murbella'dan bunları bekliyor muydu? Bene Gesseritler bazen insanı şaşırtabiliyordu. Tuhaf koridorlarda onlarla yüz yüze geliyordunuz; gözleri kararlılıkla dolu oluyordu, yüzleri kendilerince bir maskeyle örtülmüştü ve bu maskenin ardında tuhaf tepkiler patlamak üzereydi. Teg'in beklenmeyeni yapmayı öğrendiği yer burasıydı. Fakat ya bu? Idaho bu yeni Murbella'dan gitgide hoşlanmayacağını düşünüyordu.

Murbella doğal olarak, ondaki bu hali fark etti. Duncan, hiç kimseye olmadığı kadar ona karşı açık kaldı.

"Benden nefret etme, Duncan." Yalvarmıyordu ama bu sözcüklerin ardında derince yaralanmış biri vardı.

"Senden hiçbir zaman nefret etmeyeceğim." Ama Duncan ışığı söndürdü.

Neredeyse Istırap'dan önceki haliyle ona sokuldu. Neredeyse. Aradaki fark Duncan'ı hırpalamıştı.

"Şerefli Analar, Bene Gesseritleri kudret elde etme gayesi güden bir rakip olarak görüyorlar" dedi Murbella. "Bu, önceki Kız Kardeşlerimi takip eden adamların fanatik olmalarından çok bağımlılıkları yüzünden kendi kaderini tayin etme yeteneğinden yoksun bırakılmalarından kaynaklanıyor."

"Biz böyle miyiz peki?"

"Kızma, Duncan."

"Yani bu malı diğer bir dükkândan da satın alabilir miyim?"

Murbella onun, Şerefli Ana korkularından bahsettiğini farz etmeyi seçti. "Birçoğu mümkün olsa onları terk eder." Yırtıcı bir halde ona dönerek, cinsel tepki vermesini istedi. Kendini kaptırışı Duncan'ı şoke etti. Böylesi bir ekstaza ulaşmak için adeta son deneyimini yaşar gibiydi.

Sonrasında, Duncan tükenmiş vaziyette uzanıyordu.

"Umarım tekrar hamileyimdir" diye fısıldadı Murbella. "Hâlâ bebeklerimize ihtiyacımız var."

İhtiyacımız var. Bene Gesseritlerin ihtiyacı var. Artık "Onların ihtiyacı var" demiyor.

Duncan uykuya daldı ve rüyasında kendini geminin cephaneliğinde buldu. Bu gerçekliğin dokunduğu bir rüyaydı. Gerçekte olduğu gibi gemi, bir silah fabrikası olarak kalmıştı. Rüyadaki cephanelikte Odrade onunla konuşuyordu. "Ben gereksinme kararları veririm, Duncan. Buradan kurtulup, cinnet geçirerek sağa sola saldırma ihtimalin çok az."

"Böyle bir şey için fazlasıyla Mentat'ım!" Rüya sesi ne kadar da kendini önemserceydi! *Şu anda rüya görüyorum ve rüyada olduğumu biliyorum. Neden Odrade ile birlikte cephanelikteyim?*

Silahların bir listesi gözünün önünden akıp geçti.

Atom silahları. (Büyük patlamalar ve yayılan ölümcül toz bulutlarını gördü.)

Las silahları. (Değişik modellerini burada saymaya gerek yok.)

Bakteri silahları.

Liste Odrade'in sesiyle kesildi. "Kaçakçıların, yükte hafif pahada ağır şeyler üzerinde konsantre olacaklarını farz edebiliriz."

"Soo taşları, tabii ki." Hâlâ kendini önemsiyordu. *Ben böyle biri değilim ki!*

"Suikast silahları" dedi Odrade. "Yeni cihazlar için plânlar ve tarifler."

"Ticari sırların hırsızlığı, kaçakçılar arasında pek revaçta." *Tahammül edilemez biriyim ben!*

"Onlara ihtiyaç duyulmasına neden olan, ilaçlar ve hastalıklar hep var" dedi Odrade.

Nerede o? Onu duyabiliyorum ama göremiyorum. "Şerefli Analar, evrende, çözümünü sağlamadan önce, problem tohumları eken kara muhafızlar bulunduğunu bilmiyorlar mı?"

Kara muhafızlar mı? Bu kelimeyi ben hiç kullanmam.

"Her şey güzel, Duncan. Lampadas'ı yaktılar ve en iyilerimizden dört milyonu katlettiler."

Duncan uyandı ve doğruldu. *Yeni cihazların tarifeleri!* İşte burada, bir ayrıntının içinde, Holzmann jenaratörlerini küçültmenin yolu mevcuttu. İki santimetre kadar, daha büyük değil. Ve de çok daha ucuza! *Bu nasıl oldu da benim zihnime sokuldu?*

Murbella'yı uyandırmadan yatağından fırladı ve kaftanı için sağı solu yokladı. Çalışma odasına girmek için odadan çıkarken, onun burnunu çektiğini duydu.

Konsolda oturmuş vaziyette, tasarımı zihninden kopyaladı ve onu incelemeye koyuldu. Mükemmel! Kesinlikle küresel. Bunu, Odrade ve Bellonda'ya iletilmek üzere Arşivlere gönderdi.

Bir iç çekişle geriye yaslandı ve tasarımını bir kez daha kontrol etti. Bu, gözünden kayboldu ve rüya listesine bir geri dönüş yaptı. *Hâlâ rüyada mıyım?* Hayır! Sandalyesini hissedebiliyor, konsola dokunabiliyor ve alanın vızıltısını duyabiliyordu. *Rüyalar yapar bunu.*

Liste, kesme ve bıçaklama silahlarını sıraladı. Bunların içinde düşmanın tenine bakteri ve zehir şırınga eden tasarımlar da mevcuttu.

Fırlatıcılar.

Listeyi durdurup detayları nasıl inceleyebileceğini düşündü.

"Hepsi kafanın içinde!"

Saldırı için üretilen insanlar ve diğer hayvanlar, konsolu ve onun yansıttıklarını saklayacak şekilde gözünün önünden akıp geçti. Futarlar? *Futarlar nasıl oldu da buraya geldiler? Futarlar hakkında ne biliyorum?*

Bozguncular hayvanların yerine geçti. Hayatın özüne tecavüz eden ve zihinsel işlevi bulutlandırıcı silahlar geliştirildi. *Bozguncular mı? Bu ismi daha önce hiç duymamıştım.*

Bozguncuların ardından, "nullG arayıcıları" geldi. Bunlar özel hedefleri avlamak için tasarlanmışlardı. *Bunları biliyorum.*

Sırada patlayıcılar vardı; bunlara zehir ve bakteri yayanlar da dahildi.

Sahte hedef oluşturmak için yanıltıcılar mevcuttu. Teg bunları kullanmıştı.

Enerji vericiler sıradaydı. Onun, bunlardan oluşan özel bir cephaneliği vardı; alayınızın kapasitesini arttırmanın bir yolu da buydu.

Aniden, panldayan ağ, silah listelerinden oluşan görüntüyü değiştirdi ve Duncan, yaşlı ikiliyi bahçelerinde gördü. Ona dik dik baktılar. Adamın sesini duyabiliyordu. "Bize karşı casusluk yapmaktan vazgeç!"

Idaho sandalyesinin kollarına tutunup kendini öne doğru çekti, ama görüntü, detaylarını inceleyemeden kaybolmuştu.

Casusluk mu?

Akıp giden listenin bir kalıntısını zihninde hissetti, artık bir şey göremiyordu ama düşünceye daldıran bir ses vardı... Bir erkek sesi.

"Savunma tertibatları, saldırı silahlarının özelliklerini almalıdır. Bununla birlikte bazen basit silahlar en mahvedici silahları yoldan saptırabilir."

Basit sistemler! Yüksek sesle bir kahkaha attı. "Miles! Neredesin Allah aşkına, Teg? Kamufle edilmiş saldırı araçların bende. Tuzaklar hazır! Küçültülmüş bir Holzmann jeneratörü ve las silahı dışında içlerinde hiçbir şey yok." Arşive gönderdiği mesajlara bunu da ekledi.

İşi bitince, gördüğü imajlar hakkında bir kez daha kendi kendine sordu. Rüyalarımı etkileyen nedir? Temasa geçtiğim bu şey nedir?

Teg'in Silah Ustası olduğundan bu yana her boş anda, Arşiv Kayıtlarını çağırıyordu. Bu kadar büyük bir bilgi yığını içinde, mutlaka bir yerde bazı ip uçları olacaktı!

Yankılama ve çarpıntı teorisi bir müddet dikkatini meşgul etti.Çarpıntı teorisi Holzmann'ın orijinal tasarımı ile uyum içindeydi.

Bu enerji kaynağını Holzmann "Techys" olarak adlandırmıştı.

Işık hızını dikkate almayan *bir dalga sistemiydi* bu. Doğrusu ışık hızı, uzay katlama gemilerini sınırlandırmıyordu. Techys mi?

"Çalışıyor çünkü çalışıyor" diye mırıldandı Idaho. "İman. Tıpkı diğer herhangi bir din gibi."

Mentatlar, görünürde önemsiz birçok veriyi depoluyorlardı. Duncan'ın 'Techys' olarak işaretlediği bir deposu vardı; bu onu tatmin etmiyordu ama yine de devam ediyordu.

Lonca Kaptanları bile, uzay katlama gemilerini nasıl yönlendirdikleri hakkında derin bilgiye sahip değillerdi. Ix'li bilim adamları, Kaptanların yeteneklerini kopya eden makineler yapmışlardı ama, onların ne yaptığını tam olarak tarif edemiyorlardı.

"Holzmann'ın formülü güvenilir bir formül."

Hiç kimse, Holzmann'ı anladığını ilan etmemişti. Yalnızca çalıştıkları için, onun formüllerini kullanmışlardı. Bunlar, uzay yolculuğunun "esir"iydi. Uzayı katlıyordunuz. Bir an için buradaydınız; bir sonraki anda sayısız ışık yılı uzaktaydınız.

Orada, "uzayda" birisi, Holzmann'ın teorilerini kullanmanın başka bir yolunu bulmuş durumda! Bu tam bir Mentat yansıtmasıydı. Neden olduğu yeni sorulardan, onun doğruluğunu biliyordu.

Murbella'nın Diğer Anı konuşmaları, onların içindeki Bene Gesserit öğretisini tanımasına rağmen, Idaho'yu ürkütüyordu.

Güç, fesada eğilimi olanları kendine çeker. Mutlak güç, fesatçıları kendine çeker. Yerleşmiş bürokrasinin, hüküm altında bulundurduğu nüfus için yarattığı tehlike de budur. Yağma sistemi bile buna tercih edilebilir; çünkü müsamaha seviyesi daha düşüktür ve fesatçılar periyodik olarak sistemden atılabilir. Şiddet kullanmadan, yerleşmiş bürokrasiye nadiren dokunulabilir. Devlet hizmetlileri ve Askeriye el ele verdiklerinde dikkatli ol.

Bir Şerefli Ana başarısı.

Kudret sevdası için kudret... dengesiz bir gruptan türemiş aristokrasi.

Gördüğü o insanlar kimdi acaba? Şerefli Analar'ı püskürtecek kadar güçlüydüler. Bir yansıma verisinden bunu biliyordu.

Idaho bu farkına varışı derin bir şekilde bozucu buldu. Şerefli Ana kaçakları! Vandallardan önceki bütün yağmacılar gibi barbar ve cahildiler. Diğer güçlerin yanı sıra, düşüncesiz bir açgözlülükle harekete geçiyorlardı. "Roma altınını alalım!" Bunlar, farkındalıklarında bulunan bütün dikkat dağıtıcı unsurları filtre etmişlerdi. Bu, yalnızca daha bilgili bir kültür kendini yavaş yavaş empoze ettiğinde sendeleyen aptallaştırıcı bir cahillikti...

Duncan aniden Odrade'in ne yaptığını gördü.

Tanrılar aşkına! Ne kadar da narin bir plân!

Duncan avuç içlerini gözlerine bastırdı ve ıstırapla bağırmamak için kendini tuttu. Bırak yorulduğumu düşünsünler. Fakat Odrade'in plânından gördüğü kadarıyla Murbella'yı kaybedecekti... öyle ya da böyle.

Cadılara ne zaman güvenmelidir? Hiçbir zaman. Sihirli evrenin karanlık yüzü Bene Gesseritler'indir ve bizler onları reddetmeliyiz.

Tylwyth Waff
Ustalar Ustası

Yok-gemide, bir ucunda kaldırılmış platformu olan ve yükselen sıralar halindeki oturma yerleriyle Halka Açık Salon, hiçbir zaman olmadığı kadar, Bene Gesserit Rahibeleri ile doluydu. Rahibeler Meclisi, bu öğleden sonrası adeta işlemez bir haldeydi. Çünkü önemli kararların alınması için hizmet kadrosuna yetki verilemezdi ve pek az kişi vekil göndermek istiyordu. Siyah kaftanlı Aziz Anneler, sahneye yakın mesafedeki kümeleriyle toplantıya hakimdiler; ama salon, beyaz işlemeli kaftanlarıyla rahibe yardımcıları ve hatta yeni kaydedilmiş öğrenciler ile dopdoluydu. En genç rahibe yardımcılarını simgeleyen beyaz kaftanlar, karşılıklı destek almak için bir araya gelmiş küçük gruplar halinde ortalığa yayılmışlardı. Diğer gruplar, Temsilciler Meclisi Bekçileri tarafından dışarıda bırakılmıştı.

Odanın havası, melanj esanslı nefeslerden ağırlaşmıştı ve klimalara fazla yüklenildiğinde, aşırı kullanılmaktan kaynaklanan küflü niteliğe sahipti. Yakın zamanda yenmiş bir öğle yemeğinin kokusu, sarmısakla kuvvetlenerek davetsiz bir misafir gibi atmosfere yayılıyordu. Bu ve oda içinde yayılan hikâyeler tansiyonu yükseltiyordu.

Birçokları dikkatini, yükseltilmiş platform ve Baş Anne'nin içeri gireceği yan kapı üzerinde toplamıştı. Refakatçileriyle konuşurken veya ortalıkta dolanırken bile dikkatlerini, biraz sonra birinin içeri girerek hayatlarında derin değişiklikler yapacağı o nokta üzerinde odaklamışlardı. Baş Anne, sadece önemli açıklamalar yapma vaadiyle onları Halka Açık Salon'da toplamamıştı. Bene Gesserit temellerini sarsacak bir şeyler söz konusuydu.

Bellonda salona Odrade'den önce girdi ve uzaktan bile tanınmasına neden olan, saldırgan paytaklığıyla platforma çıktı. Odrade Bellonda'yı beş adım arkadan izliyordu. Bundan sonra, kıdemli Konsey üyeleri ve yardımcıları geliyordu; bunların arasında siyah kaftanlı Murbella da bulunuyordu (İki hafta önce geçirdiği Istırap'tan dolayı hâlâ hafif sarsılmış görünüyordu.) Yanında Tam ve Sheeana olan Dortujla, Murbella'nın hemen ardından topallıyordu. Alayın sonunda Teg'i omuzlarında taşıyan Streggi geliyordu. Onun görülmesiyle heyecanlı mırıldanmalar duyuldu. Erkekler toplantılarda nadiren bulunurdu ama Rahibeler Meclisi'ndeki herkes onun, Mentat Başarlarının, şu anda Bene Gesserit askeriyesinin geri kalanıyla kışlada yaşayan gulası olduğunu biliyordu.

Rahibeliğin yığınlar halindeki saflarını gören Odrade, içinde bir boşluk hissetti. Kadim düşünürlerden biri şöyle söylemişti diye düşündü: "Herhangi bir budala bile bir atın diğerinden daha hızlı koşacağını bilir."

Bir spor sahasının kopyası olan bu alanda yapılan daha küçük toplantılarda, bu nasihat parçasını aklına getirme konusunda istek duymuştu; fakat ayinin daha iyi amaçlara da hizmet ettiğini biliyordu. Toplantı insanların birbirlerini görmelerine neden oluyordu.

İşte hep bir aradayız. Hemcinslerimiz.

Baş Anne ve yardımcılan, platformdaki izdihamın içinden tuhaf bir enerji yumağı gibi geçtiler; Baş Anne'nin makamı, oyun meydanının kenanndaydı.

Baş Anne hiçbir zaman, toplantılardaki kitle saldırısı güdüsünün etkisi altında kalmamıştı. Ne kaburgalarına dirsek dayanmıştı ve ne de yanındakinin ayağına bastığını hissetmişti. Hiçbir zaman, istenmeyen bir yakınlıkta birbirlerine yapıştırılmış bedenlerin birleşmesinden oluşan tırtılvari bir yürüyüşe zorlanmamıştı.

Ve işte Sezar gelmişti. Bütün bu maskaralığa "red" işareti veriyorum! Bellonda'ya şöyle söyledi: "Artık başlasınlar."

Daha sonra, bu ayın gösterisine neden bir başkasını vekil tayin edip uğursuz sözler sarf etmesini sağlamadığını düşüneceğini biliyordu. Bellonda bu önemli pozisyona sahip olmayı çok isterdi, bu yüzden hiçbir zaman ona vekalet verilmemeliydi.

Ama belki de bu yüksek makamı temsil etmekten utanacak ve sadakatinden dolayı sırf Baş Anne'nin buyruğunun gereğini yapmak gayesiyle verilen emre uyacak daha alt kademeden bir Rahibe bulunabilirdi.

Tanrılar! Eğer var iseniz, neden bizim böyle koyun gibi davranmamıza izin veriyorsunuz?

Ve işte onlar orada, Bellonda tarafından Odrade için hazırlanıyorlar. *Bene Gesserit müfrezeleri.* Bunlar gerçekte müfreze değildi ama Odrade sık sık, işlevlerine göre sınıflandırarak saflara bölünmüş Rahibeler hayal ederdi. *Şuradaki bir takım kaptanı. Şuradaki ise bir General Kaptan. Şu aşağı düzeyli bir çavuş ve şu da bir haberci.*

Ondaki bu tuhaflığı bilseler Rahibeler çılgına dönerdi. Odrade bunu, "sıradan bir görev" yaklaşımı altında iyice gizlemişti. Onlara teğmen adı vermeden teğmen atayabilirdiniz. Taraza da bunu yapmıştı.

Bell onlara, Rahibeliğin tutsak Tleilaxu ile yeni bir uzlaşmaya gitmek zorunda kalacağını söylüyordu. Bunlar Bell için acı sözlerdi: "Aynı eritme potasına girdik – Tleilaxu ve Bene Gesserit – ve değişmiş olarak çıktık. Bir bakıma birbirimizin değişmesine neden olduk."

Evet bizler, bir diğeriyle uyuşan şekli alana kadar birbirine sürtülen kayalara benziyoruz. Ama öze inilince orijinal kaya hâlâ orada!

Seyirciler sabırsızlanıyordu. Tleilaxu hakkında verilen ipuçları içindeki gizli mesaj ne olursa olsun, bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorladı. Bu önem açısından hem göreliydi hem de bir başlangıçtı.

Odrade Bellonda'nın yanına sokuldu ve kısa kesmesi için işaret etti.

"İşte Baş Anne karşınızda."

Eski kalıplar ne kadar da zor ölüyor. Bell, onların beni tanımadığını mı sanıyor?

Odrade, Ses'e ulaşmayan fakat zorlayıcı tonlarda konuşuyordu.

"Junction'da, Şerefli Ana liderleriyle bir görüşmede bulunmam için gerekli adımlar atılmış bulunuyor. Bu buluşmadan sağ olarak çıkamayabilirim. Muhtemelen sağ kalmayacağım. Bu buluşma yanıltmanın bir parçası. Onları cezalandırmak üzereyiz.

Odrade yükselen homurtuların dinmesini bekledi. Çıkan seslerde, hem mutabakatları hem de itirazları duyabiliyordu. Bu ilginçti. Mutabakat bildirenler, sahneye yakın

olanlar ve gerideki yeni rahibe yardımcılarının arasında bulunanlardı. Kıdemli rahibe yardımcıları itiraz mı bildiriyorlardı. Evet. Onlar uyarıyı biliyorlardı: *Ateşe körükle gitmeyin.*

Sesinin tonunu alçalttı ve yüksekteki sıralara ulaşmasını uzaktakilere bıraktı."Gitmeden önce, birden fazla Rahibe ile Paylaşacağım. İçimde bulunduğumuz zaman ihtiyatlı davranmamızı gerektiriyor.

"Plânınız nedir?" "Ne yapacaksınız?" Birçok yerden sorular yükseliyordu.

"Gammu'da sahte taarruzda bulunacağız. Bu hareket, Şerefli Ana müttefiklerini Junction'a getirir. Sonra Junction'ı zaptedeceğiz ve ümit ediyorum ki Örümcek Kraliçe'yi yakalayacağız."

"Saldırı siz Junction'dayken mi olacak?" Bu soru, doğrudan doğruya Odrade'in altında bulunan, ağırbaşlı bir yüze sahip Bekçi Garimi'den gelmişti.

Plânımız bu. Ben, saldıranlara kendi gözlemlerimi iletiyor olacağım." Odrade Streggi'nin omuzlarında oturan Teg'i işaret etti. "Başar, saldırıyı bizzat kendisi yönetecek."

"Sizinle kim gelecek?" "Evet, yanınıza kimi alıyorsunuz?" Bu haykırışlardaki endişenin varlığını dikkate almamak mümkün değildi. Demek bu konudaki dedikodu, Rahibeler Meclisi'ne henüz yayılmamıştı.

"Tamalane ve Dortujla" dedi Odrade.

"Sizinle kim Paylaşacak?" Bu yine Garimi idi. *Gerçekten de! Bu, en çok ilgiyi çeken politik bir soruydu.* Baş Ane'nin halefi kim olacaktı? Odrade arkasında sinirli bir kıpırdanma hissetti. *Bell heyecanlandı ha? Sen olamazsın Bell. Zaten bunu da biliyorsun.*

"Murbella ve Sheeana" dedi Odrade. "Ve bir de, eğer Bekçiler bir aday göstermeye tenezzül ederlerse, onların seçtiği kişi."

Bekçiler küçük danışma grupları oluşturdular; gruptan gruba tavsiyeler haykırılıyordu; fakat herhangi bir isim arz edilmedi. Aralarından birinin bir sorusu daha vardı ama: "Neden Murbella?"

"Şerefli Analar'ı kim daha iyi tanıyor?" diye sordu Odrade.

Bu onları susturdu.

Garimi sahneye yaklaştı ve yukarıya doğru Odrade'e delici bir bakış attı. *Bir Aziz Anne'yi yanıltmaya çalışma Darwi Odrade!* "Gamu'daki sahte taarruzumuzdan sonra, Junction'da daha uyanık ve daha takviyeli olacaklardır. Onları yenebileceğimizi düşünmenize neden olan nedir?"

Odrade kenera çekildi ve öne gelmeleri için Streggi ve Teg'e işaret etti.

Teg, Odrade'in gösterisini büyülenmiş bir vaziyette seyrediyordu. Aşağıdaki Garimi'ye baktı. Şu anda Baş Atama Bekçisi idi ve Rahibelerin oluşturduğu bir meclis adına konuşuyordu. Teg, bir rahibe yardımcısının omuzlarında bulunma tuhaflığını, Odrade'in konuşmasında dile getirmediği nedenlere borçlu olduğunu anladı.

Gözlerimi, etrafımda bulunan diğer yetişkinlerle aynı hizaya getirmek... fakat aynı zamanda onları, benim yetişkin olmayan endamımdan haberdar etmek ve bir Bene Gesserit'in (yalnızca bir rahibe yardımcısı olsa bile) hareketlerini kontrol ettiğini hatırlatarak güvenlerini tazelemek.

"Silahlarla ilgili detaylara şimdi girmeyeceğim" dedi Teg. Bu kulak tırmalayıcı sese lanet olsun! Ama yine de herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı. "Biz hareketlilik üzerinde duracağız, onlara bir las silahı isabet etmesi halinde, etraflarındaki geniş bir alanın yok edilmesini sağlayacak, yemli tuzakları kuracağız... ve Junction'u, onların yok-gemilerini ortaya çıkartacak cihazlarla küresel bir biçimde izleyeceğiz."

Bekçiler ona bakmaya devam edince, Teg şöyle dedi: "Eğer Baş Anne, Junction hakkındaki önceki bilgilerimi te-

yit ederse, düşmanımızın konumunu yakından biliyor olacağız. Büyük değişikliklere gerek olmayacak; çünkü yeterince zaman geçmedi.

Sürpriz ve beklenmeyenler. Mentat Başarılarından daha ne bekliyorlardı? Teg, askeri yetenekleri hakkında daha başka şüpheleri varsa dile getirmeye cüret etmesi için, Garimi'nin bakışlarına karşılık verdi.

Onunsa bir sorusu daha vardı. "Silahlar konusunda Duncan Idaho'nun size tavsiyede bulunduğunu mu farz etmek durumundayız?"

"Eğer en iyisi sizdeyse, bunu kullanmamak budalalık olur" dedi Teg.

"Yani size Silahlar Ustası olarak refakat edecek, öyle mi?"

"O, gemiyi terk etmemeyi tercih ediyor ve hepiniz bunun nedenini biliyorsunuz. O halde bu sorunun ne gibi bir anlamı var?"

Onu savuşturmuş ve susturmuştu ve Garimi bundan hiç hoşlanmamıştı. Bir adam, bir Aziz Anne'nin etrafında böyle manevralar yapmamalıydı!

Odrade ileri doğru bir adım attı ve Teg'in koluna elini koydu. "Hepiniz bu gulanın, sizlerin sadık dostu olduğunu unuttunuz mu?" İzdihamın içindeki özelliği olan yüzlere, iletişim kayıtlarını inceleyenlere ve Teg'in onun babası olduğunu bilenlere seçerek baktı. Yanlış tercüme edilmesi mümkün olmayan bir şekilde, kasti bir yavaşlıkla, bakışlarıyla yüzden yüze atlıyordu.

İçinizde "bu akraba kayırmasıdır" diye haykıracak birisi yok mu? O takdirde haykıran şahıs, bizim hizmetimizde olduğu sürece tutulan kayıtlara bir baksın!

Temsilciler Meclisi'ndeki sesler bir kez daha bu tür toplantılarda duyulması beklenen dualara dönüştü. Dikkati çekmek için rekabet eden seslerin kaba çarpışması artık

yoktu. Şimdi konuşmalarını, tam bir zikir olmamakla birlikte, bir kilise ilahisine uydurmuşlardı. Sesler, birlikte hareket ediyor ve akıyordu. Odrade bunu her zaman dikkate değer bulmuştu. Armoniyi kimse yönetmiyordu. Bu, onlar Bene Gesserit oldukları için meydana geliyordu. Doğal olarak. İhtiyaç duydukları tek açıklama buydu. Bu, birbirlerine uyum sağlamaya idmanlı olmalarından dolayı gerçekleşmişti. Günlük hareketlerinin dansı, seslerinde devam ediyordu. Geçici anlaşmazlıklar bir yana, hepsi arkadaştılar.

Bunu özleyeceğim.

"Keder verici olaylar hakkında doğru tahminlerde bulunmak hiçbir zaman yeterli değildir" dedi Odrade. "Bunu bizden daha iyi kim bilebilir? Aramızda, Kuisatz Haderah'ın dersini öğrenmeyen var mı?"

Üstünde düşünmeye gerek yok. Şer tahminleri onları yollarından alıkoymamalı. Bu, Bellonda'yı susturdu. Bene Gesseritler aydınlanmıştı. Kötü haber getiren kişiye saldıran ahmaklar gibi değillerdi. Haberciyi dikkate almamak mı? (Bunun gibilerden kim yararlı bir şey bekleyebilir ki?) Bu, her ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken bir yoldu. *Ölümün derin sessizliği mesaji yok eder diye düşünerek mutabık olmayan habercileri susturacak mıyız?* Bene Gesseritler bundan daha iyisini yapmayı bilirlerdi! *Ölüm, peygamberin sesinin daha gür çıkmasına neden olur. Şehitler gerçekten tehlikelidir.*

Odrade, dönüşlü bir farkındalığın odada yayıldığını ve en üst sıralara bile ulaştığını gözlemledi. Zor zamanlara giriyoruz, Kız Kardeşler; bunu kabul etmeliyiz. Murbella bile bunu biliyor. Ve onu neden bir Rahibe yapmaya bu kadar istekli olduğumu da biliyor. Hepimiz şu veya bu şekilde biliyoruz.

Odrade döndü ve Bellonda'ya bir bakış attı. Burada bir hayal kırıklığı yoktu. Bell, neden seçilenler arasında olmadığını biliyordu. *Bu bizim için en iyi yol, Bell. Düşman hatlarına gizlice gireceğiz. Daha ne yaptığımızı bile anlayamadan onları avlayacağız.*

Bakışlarını Murbella üzerine kaydıran Odrade, saygılı bir bilinçle karşılaştı. Murbella, Diğer Anı'dan ilk iyi nasihat örneklerini almaya başlamıştı. Çılgın safha geçmişti ve Duncan'a duyduğu sevgiyi bile geri kazanmaya başlamıştı. Zamanla belki... Bene Gesserit eğitimi, Diğer Anı hakkında kendisinin karar vermesini garanti ediyordu. Murbella'nın takındığı tavırdaki hiçbir husus "Gereksiz nasihatını kendine sakla!" demiyordu. Tarihi karşılaştırmalara sahipti ve onların bariz mesajını başından atamazdı.

Sizin önyargılarınıza sahip başkalarıyla birlikte, sokaklarda askeri yürüyüş yapmayın. Yüksek sesle yapılan haykırışlar, dikkate alınmaması en kolay olanlardır. "Şunu söylemek istiyorum; şu ciyak ciyak bağıranlara bir bakın! Onlarla birlikte ortak bir amaca sahip olmak ister misiniz?"

Sana söylemiştim, Murbella: Şimdi kendin karar ver. "Değişiklik yaratmak için kaldırma gücü olan noktaları bulup onları hareket ettirmelisin. Çıkmaz sokaklara dikkat. Yüksek pozisyonlar, yürüyüş yapanları yollarından ayırmak için, ayartma gayesiyle kullanılır. Kaldırma gücü olan noktaların hepsi yüksek memuriyet pozisyonları değildir. Bunlar çoğu kez, ekonomi ve iletişim merkezlerindedir ve eğer bunu bilmiyorsanız, yüksek makamlar sizin için anlamsızdır. Teğmenler bile yolumuzu değiştirebilirler. Bunu raporları değiştirerek değil, istenmeyen emirleri gömerek yaparlar. Bell, onların etkisiz olduğuna inanana kadar emirlerin üzerinde düşünür. Ben sırf bu nedenden dolayı ona emir veririm; bekletme oyununu oynasın diye. O, bunu biliyor ama ne olursa olsun oyununa devam ediyor. Bunu iyi bil, Murbella! Ve beraber Paylaştıktan sonra, performansımı büyük bir dikkatle incele."

Uyum sağlanmıştı ama karşılığında da bir bedel ödenmişti. Odrade, bütün soruların cevaplanmadığını ve hatta sorulmadığını bilerek, Meclis Toplantısı'nın bittiğini işaret etti. Fakat sorulmamış sorular, Bell'in içinden süzülerek gelecek ve burada da en uygun muameleyle karşılaşacaktı.

Rahibeler arasındaki uyanık olanlar soru sormayacaklardı. Onlar, Ordrade'in plânını görebiliyorlardı. Odrade, Halka Açık Büyük Salon'u terk ederken, yaptığı seçimlerden dolayı bütün sorumluluğu kabul ettiğini hissetti ve ilk kez daha önceki tereddütünü fark etti. Pişman olduğu şeyler vardı; ama bunları ancak Murbella ve Sheeana bilebilirdi.

Bellonda arkasında yürürken Odrade, *bir daha hiç gidemeyeceği yerleri ve bir başkasının hayatının bir yansıması dışında göremeyeceği şeyleri düşündü.*

Bu, Saçılmaların üzerinde odaklanan bir nostalji çeşidiydi ve acısını azaltıyordu. Orada dışarıda, bir insanın görebileceğinden daha çok şey vardı. Birikmiş anılarıyla Bene Gesseritler bile bunlara, son ilginç detaya kadar yetişemezlerdi. Yine büyük tasarımlara dönülecekti. Büyük Plân, Ana Görüş. *Rahibeliğimin özellikleri.* Burada, gerekli olan Mentatlar istihdam edilmişti: Kalıplar, akımların hareketleri ve bu akımların taşıdıkları ve nereye gittikleri. Sebepler ve sonuçlar. Haritalar değil, akıp gidenler.

En azından, jüri tarafından gözlemlenen demokrasinin ana elemanlarını, orijinal haliyle muhafaza etmeyi başardım. Bunun için bir gün bana teşekkür edebilirler.

Özgürlüğü ara ve arzuların tutsağı ol.
Disiplini ara ve kurtuluşu bul.

Kanun

"Hava makinelerinin bozulacağını kim tahmin etti ki?"

Haham bu soruyu herhangi bir kimseyi hedef alarak sormamıştı. Alçak bir sırada, göğsünde kavradığı bir tomarla oturuyordu. Tomar, modern tekniklerle takviye edilmişti ama hâlâ eski ve kırılgandı. Saatin kaç olduğundan emin değildi. Muhtemelen sabahın ortasıydı. Fazla uzun olmayan bir zaman önce kahvaltı olarak tanımlayabileceğimiz yiyecekleri yemişlerdi.

"Ben onu kabul ettim."

Kucağındaki tomarla konuşuyor gibi görünüyordu. "Fısıh bayramı geldi ve geçti ama bizim kapı hâlâ kilitli." Rebecca geldi ve onu izlemeye koyuldu. "Lütfen Haham. Bu, Joshua'nın çektiği sıkıntılara nasıl yardımcı olacak ki?"

"Terk edilmiş değiliz" dedi Haham, tomarına. "Kendini saklayanlar bizleriz. Yabancılar bizi bulamazsa, bize yardım edebilecek olanlar bizi nerede arasın?"

Aniden Rebecca'ya bir bakış fırlattı; gözlüklerinin arkasında bir baykuş gibi görünüyordu. "Bize şer mi getirdin, Rebecca?"

Rebecca ne demek istediğini anlamıştı. "Dışardan gelenler hep Bene Gesseritlerin kötülükle bir ilgisi olduğunu düşünürler" dedi o.

"Demek şimdi ben, Hahamınız, bir yabancıyım, öyle mi?"

"Sen kendini yabancılaştırıyorsun, Haham. Ben, senin yüzünden yardım ettiğim Rahibeliğin bakış açısıyla konuşuyorum. Yaptıkları şeyler çoğu kez sıkıcı. Tekrarlarla dolu ama kötü değil."

"Ben mi sana yardım ettirdim? Evet, bunu yaptım. Affet beni Rebecca. Eğer kötülük bize katılırsa, bu benim yüzümdendir."

"Yeter artık, Haham! Onlar şümullü bir kabile. Fakat buna rağmen, titiz bir bireyselliği muhafaza ediyorlar. Şümullü bir kabile sana hiçbir şey ifade etmiyor mu? Benim gururum seni gücendiriyor mu yoksa?"

"Beni gücendirenin ne olduğunu sana söyleyeceğim, Rebecca. Sen benim sayemde değişik kitapları takip etmeyi öğrendin... " Elindeki tomarı bir sopa gibi havaya kaldırdı.

"Bu işin içinde kitap yok, Haham. Bir kanunları var. Ama bunda da, bazen yararlı bazen de dikkate alınmayacak hatırlatmalar var. Onlar kanunlarını, gereksinmelerine göre tashih ediyorlar."

"*Tashih edilemeyecek* kitaplar da var, Rebecca!"

Rebecca, beceriksizce saklanmış bir yılgınlıkla aşağı, ona baktı. O, Rahibeliği böyle mi görüyordu? Yoksa konuşan korku muydu?

Yanaklarında ve alnında siyah lekeler ve yağlı elleriyle Joshua, gelip Rebecca'nın yanında durdu. "Senin teklifin doğru olandı. Şimdi yine çalışmaya başladı. Ne kadar sürer bilmiyorum. Problem şu ki..."

"Problemin ne olduğunu bilmiyorsun" diye araya girdi Haham.

"Problem mekanik, Haham" dedi Rebecca. "Bu yok-odanın yarattığı alan makineleri bozuyor."

"Sürtünmesi olmayan makineleri getiremezdik" dedi Joshua. "Pahalı olmasının yanında bizi ele de verebilir."

"Bozulan sadece senin makinelerin değil."

Joshua, kaşları kalkık vaziyette, Rebecca'ya baktı. *Haham'ın derdi neydi acaba?* Demek Joshua da, Bene Gesserit içe doğuşlarına güveniyordu. Bu Haham'ı gücendirdi. Onun cemaati, yol göstericiliği başkalarında arıyordu.

Bu sefer Haham onu şaşırttı. "Kıskandığımı mı sanıyorsun, Rebecca?"

Rebecca başını iki yana salladı.

"Siz hünerler sergiliyorsunuz" dedi Haham, "ve bunları başkaları hemen kullanıyor. Senin tavsiyelerin mi makineleri tamir etti? Bu... bu Diğerleri mi tamiratın nasıl yapılacağını sana söyledi?"

Rebecca omuzlarını silkti. Bu, eskilerin Hahamıydı ve kendi evinde ona meydan okunmamalıydı.

"Sizi övmem mi lazım?" diye sordu Haham. "Sizde kudret var mı? Şimdi bizi siz mi idare edeceksiniz?"

"Ne ben ne de başkası bunu ima etti, Haham." Gücenmişti ve bunu göstermekten de çekinmiyordu.

"Beni affet kızım. Sizin 'fiske' dediğiniz şey bu olsa gerek."

"Sizin beni övmenize ihtiyacım yok, Haham. Ve tabii, sizi affediyorum."

"Sizin şu Diğerleri dediklerinizin bu konuda söyleyeceği bir şey yok mu?"

"Bene Gesseritlerin övmekten korkması çocuğunu övmeye karşı getirilmiş kadim bir yasağa kadar geri gider; çünkü bu tanrıların gazabını çekermiş."

Haham boynunu büktü. "Bazen biraz erdeme ihtiyaç oluyor."

Joshua utanmış görünüyordu. "Uyumayı deneyeceğim. Dinlenmem gerekiyor." Meşakkatli bir törpülenme sesinin geldiği makine kısmına anlamlı bir bakış attı.

Onlardan ayrılıp odanın karanlık bir bölmesine giderken, bir çocuğun oyuncağına takıldı.

Haham yanındaki sıraya vurarak, "Buraya otur, Rebecca" dedi.

Rebecca oturdu.

"Senden, bizden ve temsil ettiğimiz şeyden endişe ediyorum." Torarı okşadı. "Uzun nesiller boyu doğruluktan ayrılmadık." Bakışları odayı taradı. "Ve şurada bir hizmetkârımız bile yok."

Rebecca gözlerindeki yaşları sildi. "Haham, sen Rahibeliği yanlış değerlendiriyorsun. Onlar yalnızca insanları ve hükümetlerini mükemmelleştirmeye çalışıyorlar."

"Dedikleri bu."

"Benim dediğim de bu. Hükümet onlara göre bir sanat şekli. Bunu eğlendirici mi buluyorsun?"

"Merakımı uyandırıyorsun. Yoksa bu kadınlar, kendini önemseme rüyaları içinde kendi kendilerini mi kandırıyorlar?"

"Kendilerini bekçi köpekleri olarak görüyorlar."

"Köpekler mi?"

"*Bekçi köpekleri* verilecek bir ders varsa her zaman almaya hazırdırlar. Aradıkları bu. Özümleyemeyecek birine hiçbir zaman ders vermeye çalışmazlar."

"Hep bu erdem kırıntıları." Haham'ın sesi acıklıydı. "Ve kendilerini sanatsal bir şekilde yönetiyorlar, öyle mi?"

"Kendilerini, hiçbir kanunun veto edemeyeceği, mutlak güce sahip bir jüri olarak görüyorlar."

Tomarı, Rebecca'nın burnunun ucuna doğru salladı. "Ben de tam böyle düşünüyordum!"

"İnsan tarafından yapılmış hiçbir kanun, Haham."

"Bana, dinlerini kendilerine göre ayarlayan bu kadınların... kendilerinden daha büyük bir güce mi inandığını söylüyorsun?"

"Onların inançları bizimkilerle uyuşmaz, Haham, ama onları kötü olarak düşünme."

"Bu şey... Bu inanç nedir?"

"Onlar buna "düzelten sürüklenme" diyorlar. Bunu genetik ve içgüdüsel bir husus olarak görüyorlar. Harika anne ve babalar, orta karar çocuklara sahip olabiliyor mesela."

"Demek bir sürüklenme. Bu bir inanç mı?"

"Bu yüzden öne geçmekten, ön plânda olmaktan kaçınırlar. Onlar danışmandır, hatta yeri geldiğinde kralcıdırlar; fakat hiçbir zaman hedef olan ön plânda bulunmak istemezler."

"Bu sürüklenme... bir SürüklenenYapıcı'nın var olduğuna mı inanıyorlar?"

"Var olduğunu farz etmiyorlar. Buradaki nokta gözlemlenebilir bir hareketin varlığı."

"O halde bu sürüklenme içinde ne yapıyorlar?"

"Önlemler alıyorlar."

"Şeytanın varlığı göz önüne alınırsa öyle de yapmalılar."

"Akıntıya karşı gitmiyorlar, karşıdan karşıya geçiyorlar ve onu, anaforları da kullanarak kendi lehlerine çalıştırıyorlar."

"Oyy!"

"Kadim denizci üstatları bunu çok iyi anlamışlardı, Haham. Rahibelikte, onlara kaçınmaları gereken ve en çok çabayı harcamalarını gerektiren yerleri gösteren ve bugün bile geçerli olan çizelgeler var."

Haham tekrar tomarı salladı. "Bu, geçerli bir çizelge değil."

"Yanlış anlıyorsun, Haham. Onlar karşı konulmaz makineler hakkındaki yanlış fikirleri biliyorlar." Çalışmakta olan makinelere baktı. "Onlar bizleri, makinelerin karşı koyamayacağı akıntılar içinde görüyorlar."

"Bunlar küçük erdemler. Bilmiyorum, kızım. Politik meselelere karışmak kabul edilebilir. Ama ilahi meseleler..."

"Düzeltici bir sürüklenme, Haham. Güruhun içinden çıkan ve yeni şeyler üreten yenilikçiler üzerinde geniş bir etki. Yeni olan bize yardım etse bile, sürüklenme yenilikçiyi yakalar."

"Bir şeyin yardımcı olup olmadığına kim karar veriyor, Rebecca?"

"Ben sadece inandığımı söylüyorum. Onlara göre vergilendirme sürüklenmenin kanıtı; yeni şeyler yaratabilecek serbest enerjinin alınması. Onlara göre duyarlı hale gelmiş bir kişi bunu algılayabilir."

"Ya bu... bu Şerefli Analar?"

"Onlar da kalıba uyuyorlar. Potansiyel rakiplerin hepsini tesirsiz hale getirmeye niyetli, kapalıkudret hükümeti. Yıldızı parlayacak olanları eleyin; geride kalan kör bir zekâdır."

Makinelerin bulunduğu kısımdan tiz bir düdük sesi geldi. Onlar daha ayağa kalkmadan, Joshua o yöne doğru gitmişti bile. Yüzeydeki olayları bildiren ekranın üzerine doğru eğildi.

"Geri geldiler" dedi Joshua. "Bakın, tam üzerimizdeki külleri kazıyorlar."

"Bizi buldular mı yoksa?" Haham'ın neredeyse içi rahatlamıştı.

Joshua ekranı incelemeye devam etti.

Rebecca başını onunkine yaklaştırdı ve kazıcıları izledi. Şerefli Analar'a bağlı olanlarda görülen ve gözlerinde bir rüyadaymış gibi bir ifade bulunan tam on adam.

"Rasgele kazıyorlar" dedi Rebecca doğrularak.

"Emin misin?" Joshua da doğruldu ve gizli bir teyit bekler gibi Rebecca'nın suratına baktı. Herhangi bir Bene Gesserit bunu anlayabilirdi.

"Kendin bak o zaman" Rebecca ekrana işaret etti. "Bak ayrılıyorlar. Şimdi 'sligsty'ye gidecekler."

"Layık oldukları yere" diye mırıldandı Haham."

İşler seçenekler yaratmak, bilgi hatalarından oluşan bir potada meydana gelir. Böylece Zekâ, yanılma payını kabul eder ve mutlak (yanılmaz) seçenekler bilinmiyorsa, hataların mümkün olmasının yanı sıra gerekli de olduğu bir arenada şansını denemek zorunda kalır.

Darwi Odrade

Baş Anne, sadece dışarı giden bir mavnaya binip uygun olan herhangi bir yok-gemiye aktarma yapmamıştı. Plânlar, stratejiler, düzenlemeler – ihtimal üstüne ihtimaller vardı.

Bu onun, sekiz telâşlı gününü almıştı. Teg ile olan zamanlama dakik olmalıydı. Murbella ile yapılan tartışmalar saatler sürüyordu. Murbella neyle karşı karşıya olduğunu bilmek zorundaydı.

Onların zayıf noktasını bul, Murbella; her şey ayaklarının altına serilecek. Teg saldırırken, gözlem gemisinde kal ama dikkatle izle.

Odrade, yardımcı olabilecek herkesten detaylı nasihatler aldı. Bundan sonra sıra, onun gizli gözlemlerini yayınlamak için gerekli olan ve şifre çözücü ile birlikte yerleştirilecek "önemli-işaretler" sondasına geldi. Bir yok-gemi ve uzun mesafeli bir mavna tekrar donatıldı ve tayfası Teg tarafından seçildi.

Bellonda, Odrade araya girene kadar söylendi ve homurdandı.

"Dikkatimi dağıtıyorsun! Amacın bu mu? Beni zayıflatmak mı istiyorsun?"

Ayrılmadan dört gün önce ve gündüzün geç saatleriydi; çalışma odasında bir süre yalnızdılar. Hava açık fakat mevsime göre soğuktu ve geceleyin Central'in üzerinden esen toz fırtınası yüzünden gökte, hafif bir koyu sarı renk görülebiliyordu.

"Temsilciler Meclisi Toplantısı bir hataydı!" Bellonda ayrılmadan önce bir darbe vurmak istemişti.

Odrade kendini, fazlasıyla iğneleyici bir hale gelen Bellonda'ya laf yetiştirirken buldu. "Gerekliydi!"

"Senin için belki. *Ailene* hoşça kal demek istedin. Şimdi bizi, birbirimizin kirli çamaşırlarını araştırır halde bırakacaksın."

"Buraya sırf Temsilciler Meclisi Toplantısı hakkında şikayette bulunmak için mi geldin?"

"Honored Matrler hakkında yaptığın en son yorumlardan hoşlanmadım. Bunları yaymadan önce bize danışmalıydın..."

"Onlar parazit, Bell. Bunu doğru bir şekilde anlamanın tam zamanı; bu bilinen bir zayıflık. Ve bir beden parazitler tarafından rahatsız edilince ne yapar?" Odrade bunu, geniş bir sırıtışla beraber söylemişti.

"Dar, bu sahte komik... pozları takındığında, içimden seni boğmak geliyor."

"Kendi yaptığın gibi mi sırıtmak istersin, Bell?"

"Lanet olsun sana, Dar! Bir gün..."

"Beraber geçireceğimiz fazla bir zaman yok, Bell, seni yiyip bitiren bu. Soruma cevap ver."

"Kendin cevaplasana!"

"Beden, periyodik olarak bitlerinin temizlenmesinden hoşlanır. Müptelalar bile bu özgürlüğü hayal eder."

"Ahh." Bellonda'nın gözlerinden bir Mentat bakıyordu. "Sence Şerefli Analar'a karşı bir bağımlılık acı verici mi olur?"

"Mizahi yönün son derece zayıf olmakla birlikte sen de bir işlev görebilirsin."

Zalimce bir gülümseme Bellonda'nın dudaklarını gerdi.

"Seni neşelendirmeyi başardım" dedi Odrade.

"Bırak bunu Tam'la tartışayım. Onda daha iyi bir strateji kafası var. Paylaşma'nın onu yumuşatmasına rağmen bu böyle."

Bellonda gidince, Odrade geriye yaslandı ve sessizce güldü. Yumuşatmak! "Yarın, Payşalacağın zaman, yumuşak davranma, Dar." Mentat mantığın üzerine takılır ve kalbi ıskalar. O süreci görüyor ve başarısızlık hakkında tasalanıyor. Ne yaparız, eğer... Biz pencereleri açarız ve sağduyuyu içeri alırız, Bell. Hatta neşeyi bile. Bu da daha ciddi konuları, doğru bir görüş açısı içine yerleştirir. Zavallı Bell, benim kusurlu kızım. Her zaman sinirlenecek bir şey bulur.

Odrade, ayrılış sabahı Central'i, kendi düşünceleri içinde takılmış ve dolanmış halde terk etti. Bu, kendi düşüncelerini tahlil etme hali, Murbella ve Sheeana ile Paylaşma sonucu öğrendiklerinden dolayı yaşadığı endişeden kaynaklanıyordu.

Kendi kendime zaaf gösteriyorum.

Bu bir ferahlama sağlamadı. Düşünceleri, Diğer Anı tarafından çerçevelenmişti ve neredeyse alaycı bir kadercilige ulaşıyordu.

Kraliçe Arılar, arı kovanından ayrılıyorlar mı?

Şerefli Analar'ın böyle yaptığı söyleniyordu.

Fakat Sheeana? Ya onu tasdik eden Tamalane?

Bu, kendi içinde Saçılma'dan daha çok şey taşıyordu.

Kendi vahşi bölgene kadar seni izleyemem, Sheeana. Benim görevim düzeni sağlamak. Senin cüret ettiğin rizikoya ben katlanamam. Değişik sanat çeşitleri var. Seninkisi beni itiyor.

Murbella'nın Diğer Anı'sının yaşam sürelerini özümlemek yardımcı oldu. Murbella'nın Şerefli Analar hakkındaki bilgisi, güçlü bir destekti; fakat rahatsız edici farklılıklarla doluydu.

Bu bir hipno-trans değil. Onlar lanet olası T-sondalarının bir yan ürünü olan hücresel indüksiyonu kullanıyorlar. Bilinçsiz bir içgüdü! Bunu kendi hesabımıza kullanma isteği ne kadar da çekici. Şerefli Analar'ın en zayıf olduğu nokta da bu – kendi kararları ile içeride kilitli kalan devasa bir bilinçsizlik yığını. Murbella'nın anahtarı, sadece onun bizim için yaratacağı tehlikeyi vurguluyor.

Bir fırtınanın ortasında İniş Alanı'na vardılar. Arabadan indiklerinde rüzgâr tokatlarcasına esiyordu. Odrade, üzüm bağlarının ve meyve bahçelerinin arta kalanları arasında bir yürüyüş teklifini veto etti.

Acaba burayı son kez mi terk ediyordu? Hoşça kal derken Bellonda'nın gözlerinde bu soru vardı. Aynı duygu, Sheeana'nın tasayla çatılmış kaşlarında da vardı.

Baş Anne benim kararımı kabul etti mi acaba?

Şartlı olarak, Sheeana. Ama sadece şartlı olarak. Fakat ben Murbella'yı uyarmadım. Öyleyse... belki de Sheeana'nın hükmünü paylaşıyorum.

Odrade ile refakatçılarının içinde bulunduğu araçta olan Dortujla, içine kapanmıştı.

Bu anlaşılır bir şey. Dortujla oralarda bulundu... ve Rahibeler'in yem olarak kullanıldığını gördü. Cesaret, Kız Kardeş! Henüz yenilmiş değiliz.

Yalnızca Murbella bunu, temposunu bozmadan, geldiği gibi aldı; fakat o da ilerisini, Odrade'in Örümcek Kraliçe ile karşılaşmasını düşünüyordu.

Acaba Baş Anne'yi yeterince silahlandırdım mı? Acaba içinde bir yerlerde, bunun ne kadar tehlikeli bir şey olacağını biliyor mu?

Odrade böylesi düşünceleri bir kenara atmıştı. Geçitte yapılması gereken şeyler vardı. Bunların hiçbiri kendi enerjisini toplamaktan daha önemli değildi. Şerefli Analar, gerçeklerle analiz edilebilirlerdi. Fakat esas karşılaşma doğaçlama olacaktı – bir caz dinletisi gibi. Vahşiliğe dalışı ve kadim tadıyla müzik onun dikkatini dağıtıyorsa da, caz fikri hoşuna gitmişti. Caz hayattan bahsediyordu. Hiçbir zaman iki dinleti birbirinin aynısı olmazdı. Çalanlar, diğerlerinden aldıklarına tepki gösteriyorlardı: İşte caz.

Bizi cazla besle.

Hava ve uzay yolculuğu yapanlar çoğunlukla, iklimle kendilerini tasalandırmıyorlardı. Geçici parazitlerin arasında kendinize sopayla yol açabiliyordunuz. Göğü bulutlar kapladığında veya fırtına olduğunda gemiyi kaldıracak güzel hava aralıklarının sağlanmasını İklim Kontrol'e bırakabilirdiniz. Çöl gezegenleri bu konuda bir istisnaydı ve bu, geç olmadan Rahibe Meclisi denklemlerinde yer almalıydı.

Birçok değişiklik ve bunlara Fremen cenaze geleneklerine dönüş de dahil. Potasyum hidrat ve su elde etmek için eritilen bedenler.

Odrade gemiye taşınmalarını beklerken bu konulardan bahsediyordu. Gezegenin ekvatorunda genişleyen bu geniş, sıcak ve kuru kuşak kısa bir süre sonra tehlikeli rüzgârlar üretecekti. Bir gün gelecek ve coreolis fırtınaları olu-

şacaktı: Çölün üstlerinde oluşan ve hızı saatte yüzlerce kilometre olan, maden eritme fırını sıcaklığında rüzgârlar. Dune'da hızı saatte yedi yüz kilometre olan rüzgârlar görülmüştü. Hava ulaşımı, sürekli olarak gezegenin yüzeyinin değişen koşullarına tabi olacaktı. Ve nazik insan teni, bulabildiği gölgeliğe sığınacaktı.

Her zaman yaptığımız gibi.

Alandaki bekleme odası eskiydi. İçi ve dışı taştan yapılmıştı; burada kullanılan ilk ve temel inşaat malzemesiydi bu. Isparta sallanan sandalyeleri ve kalıptan dökülmüş plasdan yapılma alçak masalar nispeten yeniydi. Baş Anne için bile olsa ekonomi yapmaktan kaçınılmıyordu.

Mavna, bir toz girdabı içinde hedefine ulaştı. Suspensuar yastıklaması dikkate değerdi. Bu, rahatsızlık belirten ünlemlerle dolu fakat insanın tenine zarar verecek nitelikte olmayan bir kalkış anlamına geliyordu. Odrade – Sheeana, Murbella ve Bellonda – üçlüsüne Rahibeler Meclisi'ni devrederken ve son uğurlamalarını yaparken adeta bedeninden ayrılmış gibiydi. Son bir uyarı: "Teg'in işine hiç karışmayın. Ve Duncan'a da kötü bir şey olmasını istemiyorum. Duyuyor musun, Bell?

Teknolojik olarak başarabilecekleri o kadar çok şey olmasına rağmen, kalkışta, kalın bir kum fırtınasının onları neredeyse kör etmesine engel olamıyorlardı. Odrade gözlerini kapadı ve sevgili gezegenine son bir kuş bakışı yapma şansının olmayacağı gerçeğini kabul etti. Geminin alana inişi sırasında çıkardığı vurma sesiyle uyandı. Kilitli bölmenin hemen ötesinde bir Buzz-araba bekliyordu. Bir vınlama eşliğinde, bölmelerine doğru küçük bir yolculuk yaptılar. Tamalane, Dortujla ve rahibe yardımcısı hizmetçi, Baş Anne'nin kendi düşünceleriyle baş başa kalma isteğine saygı göstererek sessizliği bozmadılar.

Hiç olmazsa, standart olan Bene Gesserit gemisindeki bölmeler, tanıdık sayılabilirdi: Tekdüze bir açık yeşil plasdan inşa edilmiş, küçük bir oturma ve yemek odası; aynı renk duvarları olan daha küçük bir uyuma odası ve sert bir karyola. Onlar Baş Anne'nin tercihlerini biliyorlardı. Odrade standart yapılmış banyo ve tuvalete bir bakış attı. Standart tesisatlar. Bitişik olan Dortujla ve Tam'ın bölmeleri de buna benziyordu. Geminin donanımlarına sonra da bakılabilirdi.

Gerekli olan her şey sağlanmıştı. Bunlara, psikolojik desteğin sıkıntı vermeyen elemanları da dahildi: Bastırılmış renkler, tanıdık mobilyalar; onun zihinsel süreçlerini hiçbir zaman rahatsız etmeyecek bir dekor oluşturuyordu. Oturma - yemek odasına geri dönmeden ayrılışlarıyla ilgili bazı emirler verdi.

Alçak masanın üstünde yiyecekler onu bekliyordu. Dolgun ve tatlı olan mavi meyve, onun enerji ihtiyaçlarına göre hazırlanmış iştah açıcı tereyağlı bir ekmek! Çok güzel. Odrade, görevli rahibe yardımcısının, Baş Anne'nin işlerini düzenlemekten oluşan ve kendisini alçakgönüllü bir ruh hali içinde meşgul eden işleri yaparken seyretti. İlk önce onun adını hatırlayamadı; fakat sonra: Suipol. Son derece terbiyeli, yuvarlak ve sakin bir yüzü olan koyu tenli küçükçe biriydi. *En parlaklarımızdan biri değil ama fazlasıyla yetkin biri.*

Odrade o anda, bu tür görevlerin katı ve hissiz bir yanı olduğunu fark etti. *Şerefli Analar'ı gücendirmeyecek, küçük bir refakatçılar grubu. Kayıplarımızı asgaride tutmak için.*

"Bütün eşyalarımı çıkarttın mı, Suipol?"

"Evet, Baş Anne." Bu önemli görev için seçilmiş olmaktan gurur duyuyordu. Odadan çıkarken yürüyüşünde bunu görebiliyordunuz.

Benim için, eşyaların arasından çıkaramayacağım şeyler de var, Suipol. Ben bunları kafamda taşırım.

Hiçbir Bene Gesserit, Rahibeler Meclisi'ni, yanında biraz şovenizm taşımadan terk etmemişti. Diğer yerler hiçbir zaman böylesi güzel, sakin ve yaşamaya elverişli değildi.

Fakat bu halihazırda mevcut olan Rahibeler Meclisi idi.

Çöl değişiminin, daha önce hiç böyle izlemediği bir yönüydü bu. Rahibeler Meclisi kendi kendini ortadan kaldırıyordu. Bir daha, en azından onu şimdi bilenler henüz yaşarken dönmemek üzere uzaklara gidiyordu. Bu, sevgili anne veya babanız tarafından küçümsenerek ve garezle terk edilmeye benziyordu.

Artık benim için önemli değilsin, çocuk.

Baş Anne olma yolunda eğitilirlerken onlara, seyahatin, dinlenme için dolambaçlı bir yan yol sağladığını öğretmişlerdi. Odrade, bu avantajı tamamiyle değerlendirmek istiyordu ve yemekten hemen sonra refakatçılara şöyle dedi: "Bana ayrıntıları anlatın."

Suipol, Tamalane'i çağırmaya gönderildi. Odrade, Tam'ın kendi kısa ve özlü konuşma stiliyle konuşuyordu. "Donanımı teftiş edin ve bana görmem gerekenleri bildirin. Dortujla'yı da yanına al."

"Kafanız çok iyi çalışıyor." Tam'dan gelen büyük bir iltifattı bu.

"İşiniz bitince, beni mümkün olduğunca yalnız bırakın."

Geçişin bir bölümünde, Odrade kendini karyolasının kalın dokuma örtüsüyle sardı ve kendince son vasiyetnamesi olacak olan ifadeleri yazmaya koyuldu.

Acaba cellat kim olacaktı?

Özellikle Sheeana ile Paylaştıktan sonra, favorisi Murbella idi. Her şeye rağmen... Dune'un öksüz çocuğu, Junction'daki riziko başarısızlıkla sonuçlanırsa, güçlü bir adaydı.

Bazıları, görevin kendilerine verilmesi halinde, herhangi bir Aziz Anne'nin de hizmet verebileceği görüşündeydiler. Fakat zaman, böyle bir zaman değildi. Tuzak kurulmuştu bir kere. Şerefli Analar büyük bir ihtimalle, bu tuzaktan kaçınamayacaklardı.

Eğer onları hakkıyla değerlendirebildiysek tabii. Murbella'nın verilerine göre elimizden geleni de yaptık. Şerefli Analar'ın girmesi için bir açıklık olacak ve evet, son derece çekici görünecek. Yolun bir çıkmaz olduğunu çok geç olmadan göremeyecekler. Çok geç!

Peki ya başaramazsak ne olacak?

Sağ kalanlar (eğer kalırlarsa) Odrade'i hakir göreceklerdi.

Sık sık küçüldüğümü hissettim ama hiçbir zaman hakir görülmedim. Fakat buna rağmen verdiğim kararlar Rahibelerim tarafından belki de hiç kabul görmeyecek. En azından bir mazeret ileri sürmüyorum... Paylaştıklarıma bile. Benim tepkilerimim, insanoğlunun şafağından önceki karanlıktan çıktığını biliyorlar. İçimizden herhangi biri boşuna ve hatta aptalca bir şey yapabilir. Ama benim plânım bize zaferi getirebilir. Bunun sonunda sadece "sağ kalmayacağız". Bizim kâsemiz, beraberce kararlılık içinde olmamızı istiyor. İnsanların bize ihtiyacı var! Onlar bazen dinleri isterler. Bazen de sadece, inançlarının da, soylu olma düşleri gibi boş olduğunu bilmek isterler. Biz onların kaynağıyız. Maskeler çıkarılınca geriye kalan "bizim hücremiz"dir.

Bundan sonra, bu geminin onu cehenneme götürdüğünü hissetti. Her an o korkunç tehlikeye daha da yaklaşıyordu.

Ben baltalı avcıya gidiyorum, o bana gelmiyor.

Bu düşmanı yok etme düşünceleri yoktu aklında. Saçılma insan nüfusunu büyüttüğünden beri, bu mümkün olmamıştı. Bu, Şerefli Ana plânında bir kusur teşkil ediyordu.

Hedefe ulaştıklarını haber veren tiz düdük sesi ve yanıp sönen turuncu renkli ışık onu düşüncelerinin içinden çıkardı. Askı kayışlarından kurtulmak için mücadele etti ve peşinde Tam, Dortujla ve Suipol olmak üzere gemi yuvasına yerleşmiş uzun menzilli bir mavnanın bulunduğu taşıma kapısına kadar bir rehberi izledi. Odrade gemi bölmelerinde bulunan tarayıcılarda görülebilen mavnaya baktı. Bu, son derece küçüktü!

"Sadece on dokuz saat sürecek" demişti Duncan. "Fakat bu yok-gemiyi yaklaştırmaya cüret edebileceğimiz en son yakınlık. Eminim ki onların, Junction'ın yakınlarında uzay katlama-algılayıcıları vardır."

Bell bir kez olsun aynı fikirdeydi. *Gemiyi rizikoya atmayın. Burası Baş Anne'yi taşımanız için değil, dış savunmalarınızı hazırlamanız ve yayınları algılamanız için de kullanabileceğiniz bir yer.* Mavna, yok-geminin klavuzuydu ve karşılaştıklarını iletiyordu.

Ve en ileri uçtaki kılavuz benim, ince aletleriyle kırılgan bir beden.

Kapıda işaret okları vardı. Odrade önden ilerliyordu. Serbest düşüşle bir tüpün içinden geçtiler. Kendilerini, şaşırtıcı derecede zengin bir kamaranın içinde buldular. Arkada sendeleyen Suipol burayı tanıdı ve Odrade'in değerlendirmesinde bir düğüm yukarı çıktı.

"Burası bir kaçakçı gemisiymiş."

Onları bir kişi bekliyordu. Kokusundan erkek olduğu anlaşılıyordu. Fakat bağlantı telleriyle diken diken olmuş şeffaf olmayan pilot şapkası yüzünü saklıyordu.

"Herkes kayışlarını bağlasın."

Bu, aletlerin arasından yükselen bir erkek sesiydi.

Teg, onu seç. O, en iyilerden biri olacak.

Odrade bir iniş kapağının arkasındaki oturma yerine geçti ve burada ağ koşumuna dönüşen topak halindeki çıkıntıları buldu. Diğerlerinin kaptanın emrine uyduğunu duydu.

"Herkes tamam mı? Ben aksini söyleyene kadar emniyet kemerleriniz takılı kalsın." Ses, pilot koltuğunun arkasında havada yüzen bir hoparlörden geliyordu.

Bir anda mideler kalktı. Odrade zayıf titreşimler hissediyordu ama yanındaki yansımadaki görüntüde yok-geminin fevkalade bir hızla küçüldüğü görülebiliyordu. Bir göz kırpış sonrasında kayboldu.

Kimse ne yaptığını araştırmaya gelmeden önce işinin başına gitmişti.

Mavnanın hayret edilebilecek bir hızı vardı. Tarayıcılar, on sekiz artı saat içinde, gezegen istasyonları ve yayın engelleri bulunduğu yolunda rapor veriyorlardı; ama onları tanımlayan yanıp sönen noktalar yalnızca vurgulanarak ışımaları arttırıldığı için görülebiliyordu. Tarayıcının içindeki bir pencerede, on iki saat içinde istasyonların gözle görülebilir hale geleceği yazılıydı.

Aniden titreşimler kesildi ve Odrade gözleriyle gördüğü hızlanmayı hissedemez hale geldi. *Suspensuar kamarası. Bu küçüklükteki bir yok-alan için Ix'li teknolojisi. Teg bunu nereden elde etmişti acaba?*

Ama bunu benim bilmem gerekmez. Baş Anne'ye, her meşe ağacı ekim alanının yerini söylemenin ne alemi var? Bir saat içinde alıcı bağlantılarının bağlandığını seyretti ve Idaho'ya dirayeti yüzünden teşekkür etti.

Bu Şerefli Analar'ı anlamaya başlıyoruz artık.

Junction'un savunma kalıbı, tarama analizi almadan da açıkça görülebilirdi. Üst üste geçmiş düzlemler. Tıpkı Teg'in tahmin ettiği gibi.

Engellerin hangi aralıklarla koyulduğunun bilgisiyle, Teg'in adamları bir başka küreyi gezegenin çevresinde zik zaklar çizerek geçirebilirlerdi.

Tabii, iş bu kadar basit olamazdı.

Şerefli Analar bunaltıcı güçlerine, temel önlemleri dikkate almayacak kadar çok mu güveniyorlardı?

Üç saat yolculuktan sonra Dördüncü Gezegen İstasyonu'nun çağrısıyla karşılaştılar. "Kendinizi tanıtın!"

Odrade bu emirde "eğer kendinizi tanıtmazsanız fena olur" havası sezdi.

Pilotun cevabı izleyenleri açıkça şaşırttı.

"Sen küçük bir kaçakçı gemisiyle mi geldin?"

Demek bunu tanıyorlar. Teg bir kez daha haklı çıkmıştı.

"Sürücünün içindeki algılayıcı cihazları yakmak üzereyim" diye ilan etti pilot. "Bu itişime destek olacak. Hepiniz koşumlarınıza iyice bağlanmış olup olmadığınızı kontrol ediniz."

Dördüncü İstasyon bunu fark etti. "Hızınızı neden arttırıyorsunuz?"

Odrade öne eğildi. "Karşı işareti tekrarla ve ekibimizin dar bir bölmede yolculuk yapmaktan yorulduğunu söyle. Kendimi, eğer ölürsem halkımı teyakkuza geçirecek bir ölümcül-işaret yayımlayıcısı ile donattığımı da ekle."

Şifreyi bulamayacaklar! Akıllı Duncan. Ve Bell, onun Gemi Sisteminde ne sakladığını öğrenince az şaşırmamıştı.

"Yine romantiklik!"

Pilot, Baş Anne'nin sözlerini iletti. Geriye başka bir emir geldi: "Hızınızı kesin ve iniş için bu koordinatlara kilitlenin. Bu noktadan itibaren geminizin kontrolünü biz üstleniyoruz."

Pilot önündeki konsolda sarı bir alana dokundu. "Şu ana kadar aynen Başar'ın dediklerini yapıyorlar." Sesinde bir kıskançlık tonu vardı. Başlığını çıkardı ve arkasına döndü.

Odrade şok olmuştu.

Bir siborg!

Yüzü madeni bir maskeydi ve gözler için iki tane parlayan bilye konulmuştu.

Tehlikeli bölgelere girmiş bulunuyoruz.

"Sana söylemediler mi?" diye sordu. "Acıyarak vaktini harcama. Ben bir ölüydüm; bu bana can verdi. Ben Clairby'yim, Baş Anne. Ve böylece bu sefer öldüğümde, gula olarak tekrar doğma hakkına sahip oluyorum."

Lanet olsun! Bilmediğimiz sulara girmiş bulunuyoruz. Ve bir değişiklik yapmak için çok geç. Ve bu, Teg'in plânı. Fakat... ya Clairby?

Mavna, Dördüncü İstasyon'un üstün kontrolünü belli eden bir tarzda pürüzsüz bir şekilde indi.

Odrade bu anı kolay tespit etti; çünkü tarayıcısında görülen ince işlenmiş manzara artık kıpırdamıyordu. Yok-alan kapatıldı ve tekrar yerçekimini hissetti. Tam önünde bulunan kapak açıldı. Hava hoş bir biçimde ılıktı. Dışarıdan sesler geliyordu. Çocuklar rekabete dayalı bir oyun oynuyor olmalıydılar. Bagajı ardında havada yüzerken, birkaç basamaktan oluşan merdivenleri geçti ve gürültünün gerçekten de yukarıdaki tarlada oynayan bir grup çocuktan geldiğini gördü. Bunlar on beş yaşlarındaki kız çocuklarıydı. Suspensuarlı bir yüzentopa bir ileri bir geri sopayla vuruyor ve oynarken de çığlıklar atıyorlardı.

Acaba bu bizim için sahnelenmiş bir oyun muydu?

Odrade bunun mümkün olduğunu düşündü. O tarlada belki de iki bin genç kadın vardı.

Bakın bize katılmak üzere olan kaç nefer var!

Karşılamaya gelen kimse yoktu; fakat Odrade sol tarafındaki kaldırımlı yolun ilerisinde aşina bir yapı gördü. Bu açıkça bir Uzay Loncası yapısıydı ve buna yakın tarihle bir kule eklenmişti. Etrafına bakınırken kuleden söz etti ve iletici cihaza, Teg'in zemin plânının üzerinde yapılan değişik-

likler hakkında veri girişi yaptı. Daha önce hiçbir Lonca Binası görmeyen biri bile buraya yanlış bir isim koyamazdı. Demek burası da, diğer Junction gezegenlerine benziyordu. Şüphesiz Lonca kayıtlarının içinde bir yerde, burası için bir seri numarası ve bir kod mevcuttu. Şerefli Analar'dan önce, o kadar uzun bir süre Lonca yönetimi altında kalmışlardı ki, gemiden indikleri şu ilk dakikalarda, bacaklarını açarken, etraflarında gördükleri her şey özel bir Lonca tadı taşıyor gibiydi. Kaptanların bina dışında buluşmaları için tasarlanmış, devasa melanj gazı konteynerleriyle dolu olan oyun sahası bile böyleydi.

Lonca tadı: Ix'li teknolojisiyle Kaptanların tasarımının birleşmesinden oluşmuştu – binalar, en fazla enerji tasarrufunda bulunulacak şekilde mekânın etrafına serpilmişti, yollar dosdoğruydu ve çok az kaldırım vardı. Bunlar israfa yol açıyordu ve yalnızca yer çekiminden kurtulamamış olanlar bunlara ihtiyaç duyuyordu. İniş alanının etrafında çiçek açan bitkiler yoktu. Bunlar kaza sonucu yok olmaya açıktı. Ve bütün yapılarda görülen o sabit grilik, Tleilaxu derisi gibi gümüşi değil, mattı.

Solundaki yapı, kimisi yuvarlak, kimisi açılı çıkıntıları olan ve dışarı fırlamış hissini veren şekliyle büyük bir binaydı. Burası savurganca düzenlenmiş bir han değildi. Zengince düzenlenmiş kuytu köşeler vardı; ama bunlar nadirdi ve çoğu Lonca Müfettişleri olan VIP (çok önemli kimseler) için yapılmışlardı.

Bir kez daha Teg haklı çıkmıştı. Şerefli Analar eski yapıları koruyor ve üzerinde küçük değişiklikler yapıyorlardı. Mesela bir kule!

O anda Odrade kendine şunu hatırlattı: *Burası sadece başka bir dünya değil, aynı zamanda toplumsal kuralları olan başka bir topluluk.* Murbella ile Paylaşmasından dolayı bunu biliyordu ama Şerefli Analar'ı bir arada tutan olgunun köküne indiğini sanmıyordu.

Bu şüphesiz, güce karşı duyulan şehvetli bir istek değildi.

"Yürüyelim" dedi Odrade ve büyük yapıya doğru giden kaldırımlı yoldan aşağı doğru en önde ilerledi.

Hoşça kal, Clairby. Gemini mümkün olan en kısa zamanda havaya uçur. Bırak bu Şerefli Analar'a karşı kullanacağımız ilk büyük sürpriz olsun.

Lonca Binası, ona yaklaştıkça daha büyük ve yüksek görünüyordu. Odrade'in içi, böyle bir işlevli inşaat gördüğü zaman, birinin bunu plânlarken büyük bir dikkat göstermiş olmasından dolayı hayretle dolardı. Her şeyde bilinçli detaylar mevcuttu ama çoğu kez bunu hemen anlayamazdınız. Birçok tercihte, bütçe, düşük kalite diyordu; göz zevki ve lüks yerine dayanıklılık esas alınmıştı. Yapılan uzlaşmalar, diğer bütün uzlaşmalar gibi kimseyi tatmin etmiyordu. Lonca'nın hesap kontrol memurları belli ki masraflardan şikayetçi olmuşlardı ve şimdiki bina sakinleri hâlâ bundan kaynaklanan kusurlardan rahatsız oluyorlardı. Neyse. Bu şey, dokunulabilir somutluğa sahipti. O, şimdi, kullanılmak için buradaydı. Bu da bir başka uzlaşmaydı.

Lobi beklediğinden daha küçüktü. İç dekorasyonda bazı değişiklikler mevcuttu. Yalnızca altı metre uzunluğunda ve belki de dört metre genişliğindeydi. Resepsiyon yeri girişte sağdaydı. Odrade, Suipol'a ekibi kaydetmesi için işaret etti ve diğerlerinin açık alanda, birbirlerine darbe vurabilecek mesafede durmalarını söyledi. İhanet olasılığı defterden silinmemişti.

Dortujla belli ki bunu bekliyordu. Teslimiyet göstermiş gibi görünüyordu. Odrade dikkatli bir teftiş yaptı ve çevreleri hakkında yorumda bulundu. Bol miktarda iletişim gözü mevcuttu ama gerisi...

Ne zaman böyle bir yere girse, içinde müzedeymiş gibi bir his oluşuyordu. Diğer Anı, bu tür hanların binlerce yıl içinde belirgin bir şekilde değişmediğini söylüyordu. Erken zamanlarda bile prototiplerine rastlayabilirdiniz. Avizelerde

geçmişe ait bir görüntü bulabilirdiniz – bunlar, elektrik cihazlarını taklit eden fakat parlama küreleriyle bezenmiş, parıldayan devasa şeylerdi. Bunların ikisi, boşluktan ihtişamla inen, hayali uzay gemileri gibi tavanı kaplıyorlardı.

Bu çağın, kısa süre kalan yolcularının bir çoğunun fark edemeyeceği, geçmişe ait başka görüntüler de vardı. Izgara halindeki yivlerin arkasına yerleşmiş resepsiyon, yetersiz ışığı ve karışık oturma yerleriyle bekleme alanı, çeşitli hizmetleri ifade eden pano şeklindeki işaretler – restoranlar, uyuşturucu odaları, randevu barları, yüzme diğer egzersiz tesisleri, kendi kendine masaj odaları ve benzerleri.

Eski zamanlardan farklı olan hususlar, dil ve yazıydı. Dili anlamaları halinde, pano şeklindeki işaretleri, uzay öncesi ilkel insanlar bile tanıyabilirlerdi.

Bol miktarda güvenlik tesisi mevcuttu. Bazılarında, Saçılma'dan gelen binaların havası vardı. Ix ve Lonca, alıcı cihazlarına ve iletişim gözlerine hiçbir zaman para harcamamıştı.

Resepsiyon bölgesinde robot hizmetkârların coşkun bir dansı gözlemlenebiliyordu – sağa sola koşuşma, temizlik, çöplerin toplanması, yeni gelenlere yardım.

Bir grup Ix'li, Odrade'in ekibinden önce gelmişti. Odrade onlara bir hayli dikkat etti. Kendilerini fazlaca önemseyen ama korku dolu bir gruptu bu.

Hangi kılığa girerlerse girsinler, Odrade'in Bene Gesserit gözleri için, Ix'lileri her zaman teşhis etmek mümkündü. Toplumlarının temel yapısı bireylerini renklendirmişti. Ix'liler, bilimlerine lkarşı bir Hogbenesque tavrı sergiliyorlardı: İzin verilecek araştırmaları, politik ve ekonomik gereksinmeler belirliyordu. Bu, Ix'lilerin sosyal rüyalarının masum saflığının, merkezi bürokrasiye – yeni bir aristokrasiye – dönüştüğünü söylüyordu. Demek bir gerileme devrine doğru gidiyorlardı ve Ix'li grup Şerefli Analar'la nasıl uzlaşırlarsa uzlaşsın gerileme durdurulamayacaktı.

Mücadelenin sonu ne olursa olsun, Ix ölüyordu. Asırlardır büyük bir Ix'li yeniliği yoktu.

Suipol geri döndü: "Bizden refakatçıların gelmesini beklememizi istiyorlar."

Odrade müzakerelere hemen başlanmasına karar verdi ve Suipol ile iletişim gözleri ve kendi yok-gemide onu dinleyenler için bir konuşma yaptı.

"Suipol, bizden önce gelen Ix'lilere dikkat ettin mi?"

"Evet, Baş Anne."

"Onları iyi işaretle. Onlar ölmekte olan toplumun ürünleri. Herhangi bir bürokrasinin, harika icatları ele alıp iyi ve doğru bir yönde kullanmasını beklemek saflık olur. Bürokrasiler değişik sorular sorar. Bunların ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, Baş Anne." Buna etrafına şöyle bir baktıktan sonra söylemişti.

Suipol biliyor; fakat benim yapmak istediğimi de görüyor. Kim bu yetenek? Onu yanlış değerlendirmişim.

"Bunlar tipik sorular, Suipol: Krediyi kim alır? Sorun çıkarsa kim suçlanacaktır? İşlerin kaybolmasına neden olacak şekilde, güç yapısında kaymalara sebep olur mu? Bağımlı bir departmanın daha önemli bir hale gelmesine neden olur mu?"

İşaret üzerine Suipol başını salladı; fakat iletişim gözlerine attığı kaçamak bakış fazlaca aşikârdı. Ama şimdi bunun bir önemi yoktu.

"Bunlar politik sorular" dedi Odrade. "Bunlar, bürokrasinin gayesinin, değişikliklere adapte olma ihtiyacına nasıl doğrudan doğruya karşı olduğunu gösteriyor. Adapte olma yeteneği, hayatın sağ kalması için temel bir gereksinmedir."

Şimdi mihmandarlarımızla doğrudan doğruya konuşmanın zamanı.

Odrade bakışlarını, avizelerden birinin içinde göze çarpan iletişim gözüne çevirerek yukarı baktı.

"Bu Ix'lilere dikkat et. Onların 'belirlenimci evrendeki zihni', 'sonsuz evrendeki zihne' yer verdi ve burada da her şey mümkün. Yaratıcı anarşi, bu evrende sağ kalmayı başarmaya giden yoldur."

"Ders için teşekkürler, Baş Anne."

Tanrı seni kutsasın, Suipol.

"Bizimle yaşadıkları onca deneyimden sonra" dedi Suipol, "eminim ki birbirimize olan sadakatımızdan şüphe etmiyorlardır."

Kader onu kutsasın! Bu kız Istırap'a hazır ama belki de onu hiç görmeyebilir.

Odrade, bu rahibe yardımcısının özetiyle ancak hemfikir olabilirdi. Bene Gesserit yoluna uyma, içten, kendi evlerini düzenli tutan ve sürekli izlenen ayrıltılardan geliyordu. Bu özgür iradenin, felsefi olmayan ama pragmatik olan bir görünüşüydü. Bu düşmanca evrende, Rahibeliğin herhangi bir hak iddia etmesi, Istırap'ta perçinlenen, karşılıklı sadakata olan vicdani bağlılıkta yatıyordu. Rahibeler Meclisi ve geriye kalan kendine tabi birkaç bölge, paylaşmada ve Paylaşma'da temeli atılan bir düzenin ana okullarıydılar. Bu, masumiyet üzerine kurulmamıştı. O, çok uzun bir zaman önceydi. Bu, politik bilinçlilik ve diğer kanun ve geleneklerden bağımsız bir tarih anlayışı üzerinde sağlamca yerleştirilmişti.

"Bizler makine değiliz" dedi Odrade, etrafındaki otomasyona bakarak. "Bizi nereye götürdüklerini bilmeden, her zaman kişisel ilişkilere itimat ederiz."

Tamalane, Odrade'in yanına doğru bir adım attı. "Bize en azından bir mesaj göndermeleri gerekmez miydi?"

"Bizi ikinci sınıf bir hana koyarak çoktan bir mesaj gönderdiler, Tam. Ve ben de bunu cevaplandırdım."

Nihayetinde her şey, bilinirlerdendir;
çünkü siz bildiğinize inanmak istersiniz.

Zensünni koan

Teg derin bir nefes aldı. Gammu, uzay katlamadan çıktıklarında, kaptanlarının bulunacağını söylediği yerde dosdoğru ilerde bulunuyordu. Teg, bunları Amiral Gemisi'nin komuta merkezinde görüntüler halinde izleyen dikkatli Streggi'nin yanında durdu.

Streggi, onun, omuzlarının üzerinde oturacağı yerde, ayakları üzerinde durmasından hoşlanmamıştı. Bütün bu askeri donanımın arasında kendini gereksiz hissediyordu. Dikkati sürekli olarak, komuta merkezindeki çok-yansımalı alanlara gidiyordu. Yardımcılar, bölmelere ve alanlara yetkin bir şekilde girip çıkıyorlar, gizemli teçhizatla donatılmış giysileriyle ne yaptıklarını biliyorlardı. Streggi, olup biten hakkında çok belirsiz bir bilgiye sahipti.

Teg'in emirlerini nakledecek, suspensuarların üzerine yüklenmiş komuta cihazı avuçlarının altındaydı. Bunun yarattığı komuta alanı, ellerinin çevresinde belirsiz bir mavi ışıma oluşturmuştu. Onun saldırı gücüne bağlayan gümüşi at nalı, hafif bir şekilde omuzlarında asılı duruyordu ve bu-

rada, önceki yaşamlarındaki bağlantılarına bakıldığında, küçük bedenine göre daha büyük görünmesine rağmen aşina bir his veriyordu.

Etrafında bulunan hiç kimse artık onun, bir çocuk bedeninde bulunan, o meşhur Başar olduğundan şüphe etmiyordu. Emirleri uyanık bir mutabakatla kabul ediliyordu.

Hedef sistemi uzaktan bakıldığında sıradan görünüyordu: Bir güneş ve yörüngelerindeki gezegenler. Ama dikkatin ana odağı olan Gammu sıradan değildi. Idaho orada doğmuştu, onun gulası orada eğitilmişti ve anıları da orada onarılmıştı.

Ve ben orada dönüştürülmüştüm.

Teg, Gammu'daki sağ kalma mücadelesinin baskısı altında, kendinde ne bulduğu hakkında bir açıklamaya sahip değildi: Teninin suyunu kurutan bir hız ve yok-gemileri görme yeteneği. Onların yerlerini, zihninde üretilen uzay kütlesi gibi bir imaj alanında tespit ediyordu.

Bunun, Atreides genlerinin vahşi bir şekilde ortaya çıkışı olmasından şüphe ediyordu. İçindeki işaret hücreleri tespit edilmişti; fakat bunların amaçları bilinmiyordu. Bu, Bene Gesserit Üreyen Bayanları'nın binlerce yıldır uğraştığı bir mirastı. Hiç şüphe yok ki onlar bu yeteneği, kendileri için potansiyel bir tehlike olarak göreceklerdi. Bunu kullanabilirlerdi de. Fakat o takdirde Teg, özgürlüğünü kesinlikle yitirecekti.

Bu düşünceleri zihninden sildi.

"Tuzak için kullanacağımız yemleri gönderin!"

Harekat başlasın!

Teg aşina bir duyguya kapıldığını hissetti. Plânlama sona erdiğinde, insanı tazeleyen bir doruğa tırmanma hissi duyuluyordu. Teoriler açıklanmış, alternatifler incelenmiş, alt rütbeler pozisyonlarını almış ve hepsi de bilgilendiril-

mişlerdi. Teg'in anahtar ekibi, Gammu'yu anılarına kaydetmişti – gerilla yardımının nereden sağlanabileceği, her cıvata deliği, bilinen bütün müstahkem mevkiler ve hangi erişim yollarının darbe için müsait olduğu – hepsi hafızadaydı. Teg, onları özellikle Futarlar hakkında uyarmıştı. Bu insanımsı canavarların müttefik olabileceği ihtimali göz ardı edilmemeliydi. Gula-Idaho'nun Gammu'dan kaçmasına yardım eden asiler, Futarlar'ın, Şerefli Analar'ı yakalayıp öldürmek için yaratıldıklarını iddia ediyorlardı. Bunun doğru olması halinde ve Dortujla ve diğerlerinin anlattıklarına da bakılırsa, Şerefli Analar'a neredeyse acıyabilirdiniz; yalnız şu da var ki, başkalarına merhamet göstermeyenlere merhamet edilemezdi.

Saldırı tasarlandığı halini alıyordu – izci gemileri yem bombardımanı yapıyor, ağır bombardıman gemileri vuruş pozisyonuna yerleşiyordu. Teg artık, "aletlerin aleti" olarak düşündüğü hale ulaşmıştı. Kimin komut verdiğine ve kimin itaat ettiğine karar vermek zordu.

Ve şimdi işin en incelikli tarafı.

Bilinmeyenlerden korkmak gerekirdi. İyi bir komutan bunu aklının bir köşesinde saklardı ve her zaman bilinmeyenler vardı.

Yemler, müdafaanın dış sınırına yaklaşıyorlardı. Teg, düşman yok-gemilerini ve uzay katlama alıcılarını gördü. Bunlar zihninin içinden parlak noktalar halinde geçiyordu. Teg, bunu kendi güçlerinin konumlarının üstüne yansıttı. Verdiği her emir, hepsinin paylaştığı bir savaş plânından kaynaklanıyor gibi görünmeliydi.

Müteşekkir Murbella'nın ona katılmadığını hissetti. Herhangi bir Aziz Anne, onun yaratmaya çalıştığı aldatmacayı hemen anlayabilirdi. Ama hiç kimse Baş Anne'nin, Murbella ve ekibinin emin bir uzaklıkta beklemesi yolundaki emrini sorgulamıyordu.

"Potansiyel bir Baş Anne. Onu iyi muhafaza edin."

Gönderilen yemlerin infilak ederek yok oluşu, gezegenin çevresinde oluşan harika bir parlama gösterisiyle başladı.

"İşte kalıp bu!"

Böyle bir kalıp yoktu ama sözleri bu yönde bir inanç meydana getirdi ve nabızlar daha hızlı atmaya başladı. Kimse Başar'ın savunmada zayıflıklar gördüğünden şüphe etmiyordu. Gemilerini, alevli bir gösteriyle ileri doğru sevk ediyor ve uzay arkalarında bıraktıkları düşman kalıntılarıyla kirleniyordu. Eli, komuta cihazı üzerinde hızla ileri geri hareket ediyordu.

"Tamam! Artık başlayalım."

Amiral Gemisi'nin rotasını doğrudan doğruya seyrüsefer merkezine besledi ve sonra bütün dikkatini Ateş Kontrol üzerinde odakladı. Amiral Gemisi, Gammu sınır muhafızlarının sağ kalanlarını toplarken, çevreleri sessiz infilakların noktalarıyla doluyordu.

"Daha çok tuzak yemi gönderin!" diye emretti.

Yansıma alanlarında beyaz ışık küreleri yanıp söndü.

Komuta merkezindeki dikkat alanlar üzerindeydi, Başar'ların üzerinde değil. *Beklenmeyeni yapan!* Haklı olarak bu üne sahip olan Teg, ününü teyit ettiriyordu.

"Bunu tuhaf bir şekilde romantik buluyorum" dedi Streggi.

Romantik mi? Bunda romantik bir taraf yoktu. Romantizmin zamanı geçmişti ve henüz gelmemişti. Şiddet gerektiren *plânları* belirli bir atmosfer yaratmış olabilirdi. Bunu kabul ediyordu. Tarihçiler kendi romantik dram markalarını yaratmışlardı. Ama şimdi? Şimdi adrenalin zamanıydı! Romantizm insanı gerekliliklerden alıkoyardı. İçte soğuk olmalıydınız ve zihinle beden arasında açık ve zarar görmemiş bir hat bulunmalıydı.

Teg, elleri kumanda cihazının alanı üzerinde hareket ederken, Streggi'yi konuşmaya sevk ettiğini fark etti. Burada yaratılan ölümde ve yıkımda ilkel bir yan vardı. Bu, normal düzenden kesilip alınmış bir andı. Kadim kabile kalıplarına rahatsız edici bir dönüştü bu.

Göğsünde kalbinin atışını ve tekrarlanan bağrışları duydu: "Öldür! Öldür! Öldür!"

Muhafız yok-gemilerine dair vizyonunda, sağ kalanların panik içinde kaçtığını gördü.

Güzel! Paniğin, bulaşıcı ve düşmanları zayıflatıcı bir özelliği vardır.

"İşte, Barony."

Idaho onun adını, merkezinde devasa bir siyah plasçelik kütlesi bulunan ve yayılıp giden bu şehrin eski Harkonnen adıyla değiştirmişti.

"Kuzeydeki Alana ineceğiz."

Kelimeleri ağzı söylüyordu ama emirleri eli veriyordu.

Hemen, şimdi!

İçindeki birlikleri boşalttığı kısa süreler dahilinde, yok-gemiler, hem görülebilir hem de yara alabilir haldeydiler. Teg, bütün kuvvetlerini, elindeki komuta cihazıyla etkileşim içinde tutuyordu ve sorumluluk çok ağırdı.

"Bu sadece sahte bir taarruz. Ciddi yaralar verdikten sonra, bir içeri giriyoruz, bir dışarı çıkıyoruz. Esas hedefimiz Junction."

Odrade'in ayrılırken yaptığı uyarı hâlâ hatırlarındaydı. "Şerefli Analar daha önce hiç karşılaşmadıkları bir şekilde cezalandırılmalıdırlar. Bize saldırırsanız çok yara alırsınız. Bize baskı yaparsanız, katlanacağınız acı korkunç olur. Onlar, Bene Gesserit cezalandırmalarını duymuşlardır. Biz bu konuda kötü bir üne sahibiz. Şüphesiz Örümcek Kraliçe bu konu açıldığında alaycı bir şekilde gülmüştür. Onun gülümsemesini ona yedirmelisiniz!"

"Gemiyi terk edin."

Bu yara alınabilecek bir andı. Üstlerinde kalan uzay tehditten arınmıştı; fakat doğudan kavis yaparak gelen ateş mızrakları mevcuttu. Düşman yok-gemilerinin, bir intihar saldırısı için geri dönebilecekleri ihtimali üzerinde dikkatini toplamıştı. Komuta merkezi yansımalarında, çekiç gemilerinin ve büyük taşıyıcılarının akınlar halinde yerlerini aldıkları gürlüyordu. Suspensuarlar üzerindeki seçkin zırhlılardan oluşan, şok mangası, görüş sahasını çoktan koruma altına almıştı.

Hareketli iletişim gözleri, gözlem alanını genişletmek ve oluşan şiddetin bütün ince ayrıntılarını vermek için uzayda yol alıyorlardı. Emir komuta zincirinin anahtarı olan iletişim, aynı zamanda kanlı yıkımlara neden oluyordu.

"Tehlike yok!"

Bu işaret bütün komuta merkezinde duyuldu.

Teg ve gemisi, Alan'dan kalktı ve tam görünmezlik içinde tekrar pozisyon aldı. Şimdi yalnızca iletişim bağlantıları, yeri hakkında müdafaadakilere bir ipucu veriyordu; ama bu da sahte iletişimlerle maskelenmişti.

Yansıma, kadim Harkonnen merkezinin korkunç dörtgenini görüntülüyordu. Burası, köleleri hapsetmek için, ışık emen bir maden kütlesinden yapılmıştı. Seçkinlerse, üstte bulunan bahçeli köşklerde oturuyorlardı. Şerefli Analar burayı, eski baskı dolu günlerine geri döndürmüşlerdi.

Teg'in üç adet dev çekiç gemisi, görüntü alanına girdi.

"Şunun üstünü temizleyin!" diye emretti Teg. "İyice silin ama yapısına mümkün olabildiğince az zarar verin."

Sözlerinin gereksiz olduğunu biliyordu ama içini boşaltmak için konuşmuştu. Saldırı gücündeki herkes onun ne istediğini biliyordu.

"Raporları iletin" diye emretti.

Omzundaki at nalından bilgi akmaya başlamıştı. O bunları, tali devreye aktardı. İletişim gözleri birliklerinin, görüş sahasını temizlediğini gösteriyordu. En az elli kliklik bir alan içinde bulunan, havadaki ve karadaki muharebe kontrol altındaydı. Savaş sandığından daha iyi bir şekilde gelişiyordu. Demek Şerefli Analar, cesurca bir saldırıyı beklemediklerinden, ağır teçhizatı gezegen üzerinde tutmamışlardı. Bu tanıdık bir yaklaşımdı ve bunu önceden tahmin ettiği için Idaho'ya teşekkür borçluydu.

"Kudret onların gözlerini köreltmiş. Ağır zırhlıların uzay için ve hafif teçhizatın yer için gerekli olduğunu düşünüyorlar. Ağır cihazlar gerektikçe indirilir. Onları gezegen yüzeyinde tutmanın anlamı yok. Bu çok fazla enerji gerektirir. Bunun yanı sıra yukarıda bunca teçhizatın bulunması bilinci, tutsak nüfus üzerinde yatıştırıcı bir etkiye sahip oluyor."

Idaho'nun silah kavramları, yok edici bir niteliğe sahipti.

"Zihnimizi, bildiğimizi sandığımız şeylerin üzerinde odaklama eğilimimiz var. Bir fırlatma rampası, zehir veya biyolojik başlık için küçültülmüş olsa bile, bir fırlatma rampasıdır."

Koruyucu teçhizatta yapılan yenilikler, hareketliliği geliştiriyor. Bunları mümkün olduğunca üniformalar üzerine rapt ettirmeli. Ve Idaho, las silahı tarafından vurulduğunda, kalkanını üstündeki büyük hasarla birlikte geri getirmişti. Askeri gibi görünen mankenler (bunlar aslında şişirilmiş üniformalardı) içinde saklanmış suspensuar üzerine yerleştirilmiş kalkanlar, birliklerden önce bölgeye serpiştirilmişlerdi. Bunlar üzerine yapılan las silahı saldırıları, geniş alanları temizleyen temiz atom ışıması üretiyordu.

Junction bu kadar kolay mı olacak?

Teg bundan şüphe duyuyordu. Gereksinmeler, yeni metodlara hızlı adaptasyonu zorluyordu.

İki gün içinde Junction üzerine kalkanlar yerleştirilebilirdi.

Ve bunları kullanma konusunda hiçbir sınırlama olmayacak.

Eski İmparatorluk'ta her tarafta kalkanlar vardı, bunu, "Temsilciler Meclisi" şeklindeki, tuhaf derecede önemli olan kelime topluluğundan dolayı biliyordu. Asil insanlar, feodal toplumların silahlarını kötüye kullanmıyorlardı. "Temsilciler Meclisi"nin adını kirletmeniz halinde, yoldaş asilzadeler birleşik bir şekilde size karşı harekete geçerlerdi. Bundan önce, bazılarının "gurur" adını verdiği, elle dokunulmayan "küstahlık" vardı.

Küstahlık! Benim şimdiki konumum.

Bazıları için bu, hayatın kendisinden de önemliydi.

"Bu bize fazlaya mal olmayacak" dedi Streggi.

Teg'in zevkine göre fazla bayağı olan bir muharebe analisti haline geliyordu. Streggi fazla can kaybı olmadığı anlamında konuşmuştu ama belki de bildiğinden daha doğru bir şey söylemişti.

"İşi görenin ucuz cihazlar olduğunu düşünmek zor" demişti Idaho. "Ama bu güçlü bir silah."

Eğer silahlarınız düşmanın harcadığı enerjinin küçük bir bölümüne mal oluyorsa, görünürde bunaltıcı ihtimallere karşı bile şansınız var demektir. Çatışma uzadıkça düşman gücünü ziyan edebilirsiniz. Düşmanınız yıkılıp gider; çünkü üretim ve işçiler üzerindeki kontrolü kaybolmuştur.

"Çekilmeye başlayabiliriz" dedi Teg. Elleri emri tekrarlarken, yüzünü yansımadan çeviriyordu.

"En kısa zamanda kayıp raporu..." sözünü kesti ve ani bir kıpırtı yüzünden arkasını döndü.

Murbella?

Komuta merkezindeki bütün alanlarda onun görüntüsü vardı. Sesi bu imajlardan kükreyerek geliyordu. "Görüş sahası içinden gelen raporları neden dikkate almıyorsun?" Murbella Teg'in komuta cihazını da engelledi ve ekranlarda, konuşmasının ortasında bir alan komutanı belirdi: "...emirlerinizi; fakat bunu reddetmek zorunda kalacağım."

"Tekrarla" dedi Murbella.

Alan Komutanının terli yüzü, Teg'in hareketli iletişim gözüne doğru döndü. İletişim sisteminin mükemmelliği yüzünden, doğrudan doğruya Teg'in gözlerinin içine bakıyormuş gibiydi.

"Tekrarlıyorum: Burada, sığınma talebinde bulunan mültecileri kontrol altında tutuyorum. Onların liderleri, Rahibeliğe onaylatmak istediği bir anlaşmaya sahip olduğunu söylüyor; fakat ben emir almadan..."

"Kimmiş bu?" diye sordu Teg.

"Kendine Haham diyor."

Teg kumanda cihazını tekrar kontrolü altına almak amacıyla ileri doğru bir hamle yaptı. "Ben böyle birini tanımıyorum..."

"Bekle!" dedi Murbella ve yine Teg'in komuta cihazını engelledi.

Bunu nasıl başarıyor acaba?

Bir kez daha sesi komuta merkezini doldurdu. "Onu ve grubunu amiral gemisine getirin. Çabuk olun!" Murbella görüş alanı yayınını sona erdirdi.

Teg öfkelenmişti ama konumu dezavantajlıydı. Görüntülenen birçok imajdan birini seçti ve dik dik baktı. "Ne hakla araya girmeye cüret ettin?"

"Çünkü sende gerekli veriler yok. Haham'ın hak sahibi olduğu noktalar var. Ona güzel bir karşılama yapmaya hazır olun."

"Açıkla!"

"Hayır! Senin bunları bilmene gerek yok. Senin tepki vermediğini görünce, bu kararı benim almam en uygunuydu."

"O komutan şaşırtıcı taktikler uyguladığımız bir alandaydı! Bunun hiçbir önemi..."

"Fakat Haham'ın isteğinin öncelik hakkı var."

"Sen Baş Anne kadar beter birisin!"

"Daha da beter. Şimdi beni dinle! O mültecileri amiral gemisine al ve beni karşılamaya hazır ol."

"Kesinlikle olmaz! Sen olduğun yerde kalmalısın!"

"Başar! Bu sığınma talebinin, bir Aziz Annenin dikkatini gerektiren bir yönü var. Haham, Aziz Anne Lucilla'ya geçici sığınma hakkı verdikleri için tehlikede olduklarını söylüyor. Ya bunu kabul et ya da istifa et."

"O zaman, bırak önce adamlarımı güverteye alıp çekileyim. Tehlikeden kurtulunca randevulaşırız."

"Kabul. Fakat o mültecilere saygı göster."

"Şimdi yansımalardan çekilir misin? Beni körelttin ve bu budalacaydı!"

"Her şey kontrolün altında Başar. Bu ara sırasında, gemilerimizin bir diğeri de, dört Futar'ı kabul etti. Onlar, Terbiyeciler'e götürülmek istediklerini söylediler ama ben onların tutsak edilmelerini emrettim. Onlara karşı son derece dikkatli davran."

Komuta merkezinin yansımaları savaş pozisyonuna geri döndü. Teg, bir kez daha güçlerini geri çağırdı. Hırslanmıştı ve komuta etme hissinin ona geri dönmesi birkaç dakika aldı. Acaba Murbella onun otoritesini ne kadar zayıflattığının farkında mıydı? Yoksa bunu sadece, mültecilere gösterdiği önemden kaynaklanan bir olgu olarak mı düşünmeliydi?

Konumları tehlikeden arındırılınca, komuta merkezini bir yardımcıya devretti ve Streggi'nin omuzları üzerinde, şu *önemli mültecileri* görmeye gitti. Murbella'nın araya girmesine neden olan, onlar hakkındaki bu hayati unsur neydi acaba?

Bir birlik-nakliye aracının hapishanesinde bulunuyorlardı. İhtiyatlı bir komutan tarafından ayrı ayrı tutulan donuk bir gruptu bu.

Bu bilinmeyenler içinde neler saklı olduğunu kim bilebilirdi?

Alan komutanının gösterdiği saygıdan Haham olduğu anlaşılan kişi, yanında kahverengi kaftan giymiş bir kadın-

la birlikte, topluluğun yakın tarafında durmaktaydı. Kafasına takke giymiş, sakallı, küçük bir adamdı. Soğuk ışık onu kadim bir insan gibi gösteriyordu. Kadın eliyle gözlerini gölgelemişti. Haham konuşuyordu ve Teg yaklaştıkça ne dediğini duyar hale geldi.

Kadın sözlü saldırı altındaydı!

"Gururlu olan aşağılara doğru çekilecek!"

Kadın elini savunmacı pozisyondan çekmeden şöyle söyledi: "Taşıdığım şeyden dolayı gurur içinde değilim."

"Ya bu bilginin sana getireceği güçlerden?"

Teg, dizleriyle baskı yaparak, Streggi'ye onlardan on adım geride durmasını emretti. Komutanı Teg'e bir bakış attı; fakat bunun bir yanıltma olması halinde, savunma pozisyonunu korudu.

Güzel asker.

Kadın başını daha da aşağı eğdi ve konuşurken ellerini gözlerine bastırdı. "Bize bilgi, kutsal hizmetlerde kullanmamız için teklif edilmiyor mu?"

"Kızım! " Haham kendini sert bir biçimde dik tutu. "Daha iyi hizmet etmek için ne öğrenirsek öğrenelim, bu hiçbir zaman büyük bir şey olamaz. Alçakgönüllü bir kalbin tutabileceği bilgi dediğimiz her şey, sabanın açtığı karıkların içinde bir tohumdan fazla bir şey olamaz."

Teg, araya girme konusunda tereddüt etti. Ne kadar kadim bir konuşma tarzı. Bu ikili onu büyülemişti. Diğer mülteciler bu atışmayı kendilerinden geçmiş bir vaziyette izliyorlardı. Sadece Teg'in alan komutanı araya bir mesafe koymuş görünüyordu; dikkatini yabancılar üzerinde tutuyor ve arada sırada yardımcılarına el işaretiyle emirler veriyordu.

Kadın, başını saygı gösterir bir biçimde aşağıda tutuyor ve gözlerini elleriyle örtüyordu; fakat hâlâ kendini müdafaa ediyordu. "Karıkların içinde kaybolmuş bir tohum bile hayatı yeşertmeye yetebilir."

Haham'ın dudakları gaddar bir çizgi halinde büzüldü ve şöyle dedi: "Su ve özen olmadan, yani kutsama ve ilahi sözler olmadan, hayat da olamaz."

Büyük bir iç çekiş kadının omuzlarını titretti; fakat cevap verirken hâlâ o tuhaf boyun bükme halini koruyordu: "Haham, duyuyor ve itaat ediyorum. Ama yine de bana verilen bu bilgiye karşı borcumu ödemeliyim; çünkü o demin sizin dile getirdiğiniz uyarıyı içeriyor."

Haham bir elini kadının omzuna koydu. "O halde dinlemek isteyenlere onu ilet ve bu yolda girdiğin hiçbir yere kötülük girmesin."

Meydana gelen sessizlik, Teg'e tartışmanın bittiğini söylüyordu. Streggi'ye ileri doğru gitmesi için işaret etti. Streggi henüz hareket etmişken, Murbella önlerinden geçti ve bakışlarını kadının üzerinde tutarken Haham'a başını salladı.

"Bene Gesseritler ve sana olan borcumuz adına, sana hoş geldin diyor ve sığınma hakkı tanıyorum" dedi Murbella.

Kahverengi kaftanlı kadın elini aşağı indirdi ve Teg avcunun içinde parlayan kontakt lensleri gördü. Ve sonra kadın başını kaldırdı ve herkes yutkunarak şaşkınlığını belirtti. Kadının gözleri, bahara bağımlılığı belirten tam maviliğe bürünmüştü; fakat aynı zamanda Istırap'tan sağ kalmayı başaranlara ait iç kudrete de sahipti.

Murbella anında teşhisi koymuştu. Bu vahşi bir Aziz Anne'ydi. Dune'un Fremen günlerinden beri böylesine rastlanmamıştı.

Kadın Murbella'ya reverans yaptı. "Benim adım Rebecca. Ve sizlerle olmaktan mutluluk duyuyorum. Haham, beni salak bir kız sanıyor ama bende altın bir yumurta var; çünkü Lampadas'ı taşıyorum: Yedi milyon altı yüz yirmi iki bin Aziz Anne ve hepsi de hakkıyla sizin."

Cevaplar, evrenin tehlikeli bir biçimde kavranışıdır. Anlamlı görünürler, ama hiçbir şeyi açıklamazlar.

Zen Sünni Kamçısı

Kendilerine refakat edeceği söylenen muhafız takımı için bekleyişleri uzadıkça, Odrade önce öfkelendi ve sonra da neşelendi. Nihayetinde, hareketlerini engellemek gayesiyle lobi robotlarının peşine takılmaya başladı. Bunların çoğu küçüktü ve hiçbiri insanımsı bir yapıya sahip değildi.

Vazifesini gören şeyler. Ix'li hizmetinin kalite işaretiydi bu. Meşgul, meşgul, meşgul. Junction'da veya herhangi bir başka yerde bu yerin eşdeğerine yapılan bir misafirlik için yeterli bir refakatçı değillerdi.

Bunlar o kadar sıradan şeylerdi ki, çok az kişi onlara dikkat ederdi. Hareketlerinin kasten engellenmesiyle baş etme yeteneğine sahip olmadıkları için, hareketsiz bir şekilde vızıldar halde kalıyorlardı.

"Şerefli Anaların anlayışı yok denecek kadar azdır." Biliyorum Murbella. Biliyorum. Ama iletmek istediğim mesajı alabiliyorlar mı acaba?

Belli ki bu mesajı Dortujla alıyordu. İçine düşen korkudan sıyrıldı ve geniş bir sırıtmayla Odrade'in yaptığı soytarılıkları izledi. Suipol memnun görünüyordu. Robotları hareketsiz kılma çabalarına katılmaması için Odrade'in onu teskin etmesi gerekti.

Bırak kışkırtıcılığı ben yapayım, çocuk. Çünkü ben, beni bekleyen sonu biliyorum.

Odrade, anlatmak istediğini iyice ifade ettiğinden emin olduktan sonra, kendini avizelerden birinin altında konuşlandırdı.

"Benimle ilgilen, Tamalane" dedi Odrade.

Tamalane itaatkâr bir biçimde Odrade'in önüne geçti, yüzünde dikkatli bir ifade vardı.

"Dikkat ettin mi bilmem, Tam, modern lobiler küçük olma eğiliminde."

Tamalane etrafına şöyle bir baktı.

"Lobiler bir zamanlar büyüktü" dedi Odrade.

"Bu, güçlü olanlara prestijli bir alan hissi verebilmek ve kendi önemliliğinizle başkalarını etkilemek içindi tabii ki."

Tamalane, Odrade'in küçük oyununun ruhunu kavradı ve şöyle dedi: "Bugünlerde seyahat ediyorsanız önemlisiniz demektir."

Odrade lobi zeminine yayılmış hareketsiz robotlara baktı. Bazılarından vızıltılar geliyor, bazıları da anlamsız bir şekilde kıpırdıyordu. Diğerleri, birinin ya da bir şeyin gelip kendilerini tamir etmesini bekliyordu.

Parıldayan tek bir iletişim gözü olan ve penise benzer siyah plastan oluşan bir tüpten yapılmış oto-resepsiyoncu, kafesinin arkasından çıkıp stop etmiş robotların etrafından yolunu bularak Odrade'in karşısına geldi.

"Bugün hava çok nemli." Duygusal bir dişi sesine sahipti. "İklim Kontrol' ne plânlıyor bilemiyorum."

Odrade onun yanındaki Tamalane ile konuştu. "Neden bu makineleri dostane insanları taklit etmek için programlarlar, bilmiyorum!"

"Bu akılsızca" diyerek Tamalane aynı fikirde olduğunu belirtti. Bir omuz darbesiyle oto-resepsiyoncuyu yana itti ve makine, etkinin nereden geldiğini anlamak gayesiyle mili üzerinde döndü ama başka bir hareket yapmadı. Odrade birdenbire Butleryan Cihadı'na neden olan kudrete dokunduğunun farkına vardı – çete ruhu.

Benim kendi önyargılarım.

Odrade karşılarında duran mekanik cihazı inceledi. O acaba bir emir mi bekliyordu yoksa doğrudan doğruya ona mı hitap etmeliydi?

Lobiye dört robot daha girdi ve Odrade, grubunun üzerlerine yüklenmiş bagajlarını tanıdı.

Eminim ki eşyalarımız dikkatle aranmıştır. İstediğiniz yeri arayın. Birliklerimize ait hiçbir sır taşımıyoruz.

Bu robot dörtlüsü telaşla odanın kenarından hareket etti; fakat yollarının hareketsiz robotlar tarafından kesildiğini gördüler. Bagaj robotları yerlerinde durarak bu kendine özgü durumun giderilmesini beklediler. Odrade onlara doğru gülümsedi. "İşte, gizli benliğinizi saklayan misafirin işaretleri geçiyor."

Saklamak ve giz.

İzleyenleri rahatsız edecek kelimeler.

Hadi Tamalane! Hileyi sen de biliyorsun. Bilinçsizliğin o devasa içeriğini karmakarışık et, tanımaları bile mümkün olmayacak suçluluk hisleri ortaya çıkar. Benim robotlara yaptığım gibi onların sinirlerini boz. Onları ihtiyatlı olmaya zorla. Bu Bene Gesserit cadılarının, gerçek güçleri nelerdir acaba?

Tamalane, onun üstü kapalı lafını anlamıştı. Geçici misafirler ve gizli benlikler. Ve o, çocuklara hitap ederken kullanılan bir ses tonuyla bunu, iletişim gözlerine açıkladı. "Yuvanızı terk ederken yanınızda ne taşırsınız? Siz her şeyi yanında görmek isteyenlerden misiniz? Ya da eleme yaparak yalnızca gerekli olanları mı yanınıza alırsınız?"

İzleyenler, neleri gerekli olarak niteleyecekti? Hijyen aletleri ve yerine yenisi konulabilir giyecekler mi? Silahlar mı?Bagajımızda aradıkları bunlardı. Fakat Aziz Anneler, görünür silahları taşımama eğilimindeydi.

"Burası ne kadar da çirkin bir yer" dedi Dortujla, Odrade'in önündeki Tamalane'e ve oynanan drama katılarak. "Neredeyse kasıt olduğunu düşüneceğim."

Ahh, siz, kötücül izleyiciler. Dortujla'yı izleyin. Onu hatırladınız mı? Ona yapabileceklerinizi bildiği halde neden geri döndü, biliyor musunuz? Futarlar için yem mi? Bakın, bu hiç onun umurunda mı?

"Bu bir geçiş noktası, Dortujla" dedi Odrade. "Birçok kişi varacak bir yer olarak burayı hiç istemez. Herhangi bir müşkülat veya küçük rahatsızlıklar sadece sana bunu hatırlatmaya yarıyor."

"Yol kenarında bir durak ve tamamen baştan başa inşa etmezlerse öyle de kalacak" dedi Dortujla.

Onlar bunları duyarlar mı? Odrade seçtiği bir iletişim gözüne tam bir sukunet bakışı attı.

Bu, niyete ihanet eden bir çirkinlik. Bize şöyle söylüyor: "Mide için bir şeyler sağlayacağız, bir yatak, bağırsakları ve sidik torbasını boşaltmak için bir yer, tenin gerektirdiği bakım ayinlerini yapabileceğiniz bir mekân; ama sizler kısa zamanda gitmiş olacaksınız çünkü gerçekte bizim istediğimiz tek şey arkanızda bırakacağınız enerjidir."

Oto-resepsiyoncu, bir kez daha Odrade ile irtibat sağlamak için, Tamalane ve Dortujla'nın arkasından dolandı.

"Bizi derhal bölmemize götüreceksiniz!" dedi Odrade, tepegözvari iletişim yuvarlağına dik dik bakarak.

"Aman Tanrım! Ne kadar da düşüncesiz davrandık."

Bu ağdalı sesi de nereden buldular acaba? Ne kadar da itici. Fakat Odrade bir dakikadan daha az bir süre içinde lobiden dışarı çıkma niyetindeydi; önlerinde bagaj robotları, yakında arkada Suipol ve onu izleyen Tamalane ve Dortujla da beraberindeydi.

Geçtikleri güzergâhın bir tarafında gözle görülebilir bir bakımsızlık havası vardı. Bu Junction'un trafiğinin azaldığı anlamına mı geliyordu? Bu ilginçti. Bir yol üzerinde kepenklerin tümü boydan boya kapalıydı. Bir şey mi saklıyorlardı acaba? Oluşan kasvet içinde zeminde ve çıkıntılarda tozlanma ve bakım mekaniklerine ait birkaç patika tespit etti. Bu pencerelerin ardında ne saklanıyordu acaba? Sanıldığının aksine bunlar uzun bir zamandır kapalıydı.

Bakım yapılan yerlerde ise belirli bir kalıp tespit etti. Çok az trafik. Bu, Şerefli Ana etkisiydi. Evinde oturup, dolaşan tehlikeli insanlar tarafından fark edilmemek için dua etmek daha emin görünürken, kim sağa sola gitmeye cüret edebilirdi ki? Seçkinlere ait özel bölmelere ulaşan erişim yolları bakım görüyordu. Yalnızca en iyiler, en iyi şekilde muhafaza ediliyorlardı.

Gammu mültecileri geldiğinde, yer açılmış olacak.

Lobide, robotlardan biri Suipol'e bir nabız kılavuz cihazı vermişti. "Daha sonraları yolunu bulman için." Bu, içinde sarı bir ok işaretinin yüzdüğü ve seçtiğiniz yolu gösteren yuvarlak bir mavi toptu. "Vasıl olduğunuzda küçük bir zil çalar."

Nabız cihazının küçük zili çaldı.

Ve bizler vasıl olduk mu?

Burası mihmandarların, iticiliğini muhafaza etmekle beraber "her türlü lüksü" sağladıkları başka bir yerdi. Yumuşak sarı zemini, mat leylak rengi olan duvarları ve beyaz tavanları olan odalardı bunlar. Demir sandalyeler yoktu. Bunun için müteşekkirdiler; ama bunlar misafirlerin tercihinden ziyade, ekonomi yapma kaygısıyla kaldırılmıştı. Demir sandalyeler pahalı bakıcılara ihtiyaç duyuyorlardı. Permaflox dokularından yapılmış mobilyaları gördü. Dokuların ardında plastik esnekliğini hissetti. Her şey odaların diğer renkleriyle yapılmıştı.

Yatak küçük bir şoka neden olabilirdi. Birisi, sert bir minder isteğini fazla ciddiye almıştı, anlaşılan. Siyah plastan oluşan yassı bir yüzeyi vardı ve yastık da yoktu. Yatak takımı da mevcut değildi.

Bunları gören Suipol itiraz etmeye kalktı ama Odrade onu susturdu. Bene Gesserit kaynaklarının bolluğuna rağmen, rahatlık bazen yol kenarında kalıyordu. Görevini tamamla! İlk emir buydu. Eğer Baş Anne, arada sırada sert bir yüzey üzerinde, örtüsüz yatmak zorunda kalırsa, bu, bir görev olarak geçiştirilebilirdi. Ayrıca Bene Gesseritlerde böyle yersizliklere uyum sağlama yolları vardı. Odrade itirazda bulunursa, yeni bir kasti hakaretle karşılaşabileceğinin farkında olarak kendisini konforsuzluğa karşı hissizleştirdi.

Bırakın bunu da, o bilinçsiz içeriğin içine ekleyip, tasalanıp dursunlar.

Onlar için çağrı, bölmelerinin geri kalan kısmını, en az tasa ve neşe gösterisi içinde teftiş ederlerken geldi. Odrade ve refakatçıları müşterek oturma odasına girdiklerinde tavan menfezlerinden pompalanan bir ses odayı doldurdu. "Sizi Büyük Şerefli Ana'ya götürecek muhafızlarla karşılaşmak üzere lobiye geri dönün."

"Ben tek başıma gideceğim" dedi Odrade, itirazları susturarak. Koridorun lobiye çıktığı yerdeki narin bir sandalyenin üzerinde, yeşil kaftanlı bir Şerefli Ana bekliyordu. Suratı, taş üstüne taş konularak yapılmış bir kale duvarını andırıyordu. Ağzı, şeffaf bir kamış vasıtasıyla içine su çektiği bir su setine benziyordu. Kamıştan yukarı akan bir morluk vardı. Sıvıda bir şeker kokusu hakimdi. Gözleri, surlardan dışarıyı yoklayan silahlara benziyordu. Burun: Gözün nefretini yaydığı bir yokuş. Çene: Zayıf. Bu çene gerekli değil. Düşünülecek olursa, bu, daha önceki bir inşaattan kalma bir şey. Bu çeneye sahip çocuğu görebiliyordunuz. Ve saçlar: Yapay olarak çamur kahverengisine dönüştürülmüş. Bu önemsiz. Göz, burun ve ağız; bunlar önemli.

Kadın, pervasızca ve yavaşça, Odrade'i sırf fark etmekle ne büyük bir lütufta bulunduğunu göstererek doğruldu.

"Büyük Şerefli Ana seni görmeyi kabul etti."

Sesi ağırdı ve erkek sesiydi. Gururu o kadar fazlaydı ki, ne yaparsa yapsın o ortaya çıkıyordu. Bu, hareket ettirilemeyen bir önyargı ile kaskatı paketlenmişti. O kadar çok şey biliyordu ki, yürüyen bir cahillik ve korku gösterisine dönüşmüştü. Odrade bu kadını, Şerefli Ana zaafının mükemmel bir tasviri olarak görüyordu.

Hepsi temiz ve parlak olan birçok koridor ve dönemeç sonunda uzunca bir odaya geldiler – bir sıra pencereden içeri güneş doluyordu, bir uçta gelişmiş bir askeri konsol vardı, uzay ve zemin haritaları oraya yansıtılmıştı. Örümcek Kraliçe'nin ağının merkezi miydi burası acaba? Odrade zihninde şüpheleri eğlendirdi. Konsol fazlasıyla aşikârdı. Saçılma'dan gelen tasarımlardan farklı bir şeydi ama amacı hakkında şüphe yoktu. İnsanların kullanabileceği alanların fiziksel sınırları vardı ve zihinsel arayüz için kullanılan başlık başka bir şeyle karıştırılamazdı. Ama bunun da, tepe gibi yükselen yumurtamsı bir şekli ve tuhaf bir kirli sarı ren-

gi vardı. Bakışlarıyla odayı taradı. Mobilya seyrekti. Birkaç sallanan sandalye ile küçük masalar ve insanların (muhtemelen) emirleri bekledikleri açık bir alan. Kargaşa yoktu. Burası bir hareket merkezi olmalıydı.

Bu, cadıyı yeterince etkiler herhalde!

Uzun bir duvarın üstündeki pencereler, ötelerde bulunan, büyük ve yassı kaldırım taşlarını ve bahçeleri ortaya çıkarıyordu. Bütün bunlar bir takımın parçalarıydı.

Örümcek Kraliçe nerede? O nerede uyuyor? İninin görünüşü nasıldır?

Kaldırım taşlarının bulunduğu yerdeki, kemerli kapı girişinden iki kadın içeri girdi. Her ikisi de, üstünde parıldayan arabesk süslemeler ve ejderha şekilleri olan kırmızı kaftanlar giymişlerdi. Süsleme yapmak için soo taşları parçalanmıştı.

Odrade sessizliğini muhafaza etti; refakatçı tarafından takdim edilene kadar ihtiyatı elden bırakmak istemiyordu. Refakatçı, mümkün olduğunca az söz söyleyerek aceleyle odadan ayrıldı.

Murbella'nın verdiği ipuçları olmasaydı, Odrade, Örümcek Kraliçe'nin yanında duran uzun boylu şahsı komutan sanacaktı. Fakat aksine komutan küçük olandı. Bu ne kadar büyüleyiciydi?

Bu şahıs, sadece kudret makamına tırmanmakla kalmamış, yarıkların arasından da süzülmüştü. Bir gün, onun Rahibeleri başarı gerçeğine uyanmışlardı. İşte orada, sağlam bir şekilde merkezde oturuyordu. Ve buna kim itiraz edebilirdi ki? Ondan ayrıldıktan on dakika sonra, itirazlarınızın hedefini hatırlamakta zorluk çekerdiniz.

İki kadın, Odrade'i eşit yoğunlukta incelediler.

Güzel ve iyi. Şu anda bunlar lazım.

Örümcek Kraliçe'nin ortaya çıkışı bir sürprizden de öteydi. Bu ana kadar Bene Gesseritler onun hakkında fiziksel bir tasvir elde edememişlerdi. Elde, yalnızca geçici yansımalar ve dağınık delil parçaları üzerine kurulmuş hayali tasvirler mevcuttu. Ve nihayetinde, işte o buradaydı. Küçük bir kadındı o. Tahmin edildiği gibi, kaftanın altına giydiği kırmızı leotardın yüzeyinde, ip gibi adaleleri görülebiliyordu. Yüzü, unutulabilir bir yumurtamsı şekle sahipti ve içinde turuncu renklerin dans ettiği, donuk kahverengi gözleri vardı.

Bundan dolayı hem korku ve hem de öfke duyuyordu, ama korkusunun nedenini tam anlayamıyordu. Elinde sadece bir hedef var – ben. Benden ne kazanabileceğini umuyor ki?

Yardımcısı ise çok farklıydı; görünüşüne göre çok daha tehlikeliydi. Dikkatlice tuvaleti yapılmış altın saçlar, hafif kargamsı bir burun, ince dudaklara ve şakak kemikleri üzerinde sıkıca gerilmiş bir deri. Ve o zehirli bakışları. Odrade bir kez daha bakışlarını Örümcek Kraliçe'nin hatları üzerine yöneltti: Yanından ayrıldıktan bir dakika sonra bile tasvir etmekte zorluk çekilecek bir burun.

Düz mü? Evet, biraz.

Saman rengi saçlarına uyum sağlayan kaşlar. Ağız açıldığında pembemsi bir görünürlüğe bürünüyor ve kapandığında âdeta gözden kayboluyordu. Merkezi odak noktası bulmakta zorluk çekeceğiniz bir yüzdü ve bu yüzden bütün görüntü bulanıklaşıyordu.

"Demek Bene Gesserit'e önderlik eden sensin?"

Sesi aynı biçimde alçak tonluydu. Tuhaf bir Galach şivesi vardı ve jargon kullanmıyordu; ama dilinin hemen ötesinde bunun varlığını hissedebiliyordunuz. Burada dile ait hileler söz konusuydu. Murbella'nın bilgisi bunu vurguluyordu.

"Onlarda, bizdeki Ses'e yakın bir şey var. Bana verdiğinle eşdeğer değil ama onlar başka şeyler yapıyorlar; bir tür kelime oyunu gibi."

Kelime oyunları.

"Sana nasıl hitap etmeliyim?" diye sordu Odrade.

"Duyduğuma göre bana Örümcek Kraliçe adını takmışsın." Turuncu lekeler, gaddarca bakan gözlerinin içinde dans ediyordu.

"Burada, ağının merkezinde olmam dolayısıyla ve geniş kudretin göz önüne alındığında, bunu itiraf etmek zorundayım."

"Demek dikkatini çeken bu oldu – benim kudretim." Kibirliydi!

Odrade'in gerçekte ilk dikkatini çeken husus, bu kadının yaydığı kokuydu. Adı bile ağza alınmayacak bir parfüm içinde banyo yaptırılmıştı.

Acaba feromonları mı saklıyor?

Acaba Bene Gesseritler'in, duyular yoluyla elde edilen en küçük veriden bile hüküm çıkarma yeteneği konusunda uyarılmışlar mıydı? Belki de. Tıpkı bu parfümü seçmesi gibi. Bu iğrenç karışımın, yabancı çiçeklerden yapıldığı yolunda ipuçları vardı. Acaba ana yurtlarından gelen bir katkı maddesi mi söz konusuydu?

Örümcek Kraliçe o unutulmaz çenesine elini dayadı. "Bana Dama diyebilirsin."

Refakatçısı buna karşı çıktı. "Bir Milyon Gezegenin içindeki son düşmanımız o!"

Demek Eski İmparatorluk hakkında böyle düşünüyorlar.

Dama sessizlik için elini kaldırdı. Ne kadar kasıtsız ve ne kadar da ifşa edici. Odrade, yardımcının gözlerinde Bellonda'yı hatırlatan bir parıltı gördü. Orada, gözlemleyici bir vahşilik, saldıracağı noktaları tespit ediyordu.

"Çoğunluktan bana, Büyük Şerefli Anne şeklinde hitap etmeklerini isterim" dedi Dama. "Böylelikle seni onore etmiş bulunuyorum." Arkasındaki kemerli kapı girişine işaret etti. "Dışarıda yürüyeceğiz; sadece ikimiz ve yürürken de konuşacağız."

Bu bir davet değildi, bir emirdi.

Odrade, orada görüntülenen bir haritaya bakmak için kapının yanında durakladı. Galach diliyle yazılmış etiketleri olan, düzensiz dış çizgilerden ve patikaları ifade eden küçük çizgilerden oluşan siyah beyaz bir haritaydı bu. Ekili alanları belirleyen simge taşlarının ötesindeki bahçeler tasvir edilmişti. Odrade, daha yakından incelemek için eğildiğinde, Dama kendisini eğlendiren bir toleransla onu bekledi. Evet, yabancı ağaçlar ve çalılar ama çok azında yenilebilir meyve mevcuttu. Sahip olmanın verdiği gururdu bu ve bu haritada burada onu vurguluyordu.

Verandaya çıktıklarında Odrade, "Parfümünüz dikkatimi çekti" dedi.

Dama, geçmişe, anılarının içine fırlatılmıştı ve cevap verdiğinde sesi kurnazca ima edilen fikirlerle doluydu.

Kendi alev çalısının bitkisel kimlik işaretleyicisi. Bunu bir düşünün. Fakat bunu düşündüğünde hem üzgün hem de kızgın oluyor. Ve neden bunu gündeme getirdiğimi düşünüyor.

"Aksi takdirde çalı ben kabul etmezdi" dedi Dama.

İlginç bir fiil zaman tercihi.

Bu şiveli Galach'ın anlaşılması zor değildi. Belli ki bilinçsizce, dinleyiciye göre şivesini ayarlıyordu.

İyi bir kulağı var. Birkaç saniyeyi gözlemleyerek ve dinleyerek geçiriyor ve anlaşılır olmak için kendini ayarlıyor. İnsnların çoğunun çabucak adapte olacağı eski bir sanat tarzı.

Odrade bunun kaynağını koruyucu bir renklendirme olarak gördü.

Bir yabancı olarak düşünülmek istemiyordu.

Bu, genlerin içine yerleştirilmiş ayarlanabilir bir hususiyetti. Şerefli Analar bunu kaybetmemişlerdi; ama bu bir zaaf noktasıydı. Bilinçsiz renk uygunluğu tamamen kapsanmamıştı ve bu da çok şeyi ifşa ediyordu.

Aşikâr kibirine rağmen Dama zeki ve disiplinli biriydi. Bu kanıya ulaşmak insana zevk veriyordu. Gereksiz kelimeler kullanmaya ihtiyaç yoktu.

Odrade, Dama'nın durduğu yerde verandanın kenarında durdu. Hemen hemen omuz omuza duruyorlardı ve dışarı bahçeye bakan Odrade, onun neredeyse tam bir Bene Gesserit görünüşünden şaşkına dönmüştü.

"Söylemek istediklerini söyle" dedi Dama.

"Bir rehine olarak ne değerim var?" diye sordu Odrade.

Turuncu bakışlar.

"Herhalde bu soruyu kendinize sormuşsunuzdur" dedi Odrade.

"Devam et." Turuncular kayboluyordu.

"Rahibelikte benim yerime geçecek üç kişi var." Odrade en delici bakışlarını attı. "Birbirimizi, her ikimizi de yok edecek şekilde zayıflatabiliriz."

"Sizi, bir böceği ezer gibi ezip geçebiliriz!"

Turuncuya dikkat et!

Odrade, içinden gelen uyarılarla yolundan saptırılmamıştı. "Fakat bizi ezen el, iltihaplanır ve sonunda hastalık sizi tüketir."

Detaya girmeden, bundan daha sade bir açıklama yapılamazdı.

"İmkânsız!" Turuncu bir bakış.

"Buraya kadar, düşmanlarınız tarafından nasıl püskürtülerek geldiğinizi bilmiyor muyuz sandınız?"

Bu benim en tehlikeli fedam.

Odrade bunun etkili olmasını bekledi. Koyu ve tehditkâr bir bakış, Dama'nın görülebilir tek tepkisi değildi. Turuncu kaybolmuştu ve geriye, öfkeyle bakan bir yüzle tuhaf bir tezat teşkil eden donuk gözler kalmıştı. Odrade, sanki Dama cevap vermiş gibi başını salladı. "Sizi saldırganlarınıza karşı, sizi bu çıkmaza itenlere karşı zaaf içinde bırakabiliriz."

"Sen ne sanıyor..."

"Biz biliyoruz."

En azından ben biliyorum.

Bu bilgi hem mutluluk hem de korku doğurdu.

Bu kadınlara boyun eğdiren, o dışarıdaki unsur neydi acaba?

"Bizler sadece kuvvetlerimizi topluyoruz..."

"Kesinlikle ezileceğiniz bir arenaya geri dönmek için, değil mi... burada karşı konulmaz sayı fazlalığına güvenmenin bir anlamı yoktur."

Dama'nın sesi, Odrade'in anlamakta zorlandığı, yumuşak Galach'a bir geri dönüş yaptı. "Demek size geldiler... ve tekliflerini yaptılar. Onlara güvenmekle ne kadar da budalaca..."

"Onlara güvendiğimizi söylemedim."

"Eğer orada, arkadaki Logno..." Başını sallayarak odadaki yardımcısına işaret etti. "...benimle bu şekilde konuştuğunu duysaydı, seni bu konuda uyarmamdan daha kısa bir zaman içinde ölmüş olurdun."

"Şanslıyım ki burada sadece iki kişiyiz."

"Bunun seni daha ileri götüreceğini sanma."

Odrade omzunun üzerinden binaya baktı. Lonca tasarımı üzerinde yapılan değişiklikler görülebiliyordu: Pencerelerin cephesi uzundu, yabancı ağaçlar ve taşlarla süslenmişti.

Zenginlik.

Bazılarının hayal etmekte zorlanacağı, en uç noktaya ulaşmış bir zenginlikle uğraşıyordu. Dama'nın isteyebileceği hiçbir şey, ona kulluk eden bu toplum tarafından sağlanabilecek hiçbir şey, ondan esirgenemezdi. Saçılma'ya geri gitme özgürlüğü dışındaki hiçbir şey tabii.

Acaba Dama, sürgününün bir gün sona ereceği fantazisine ne kadar sıkı tutunuyordu? Ve böylesi bir gücü, gerisin geri Eski İmparatorluğa iten kuvvet neydi? Neden buraya? Odrade bunları sormaya cüret edemezdi.

"Buna benim bölmemde devam ederiz" dedi Dama.

Sonunda Örümcek Kraliçe'nin inine giriyoruz!

Dama'nın bölmesi bir yap-bozu andırıyordu. Zeminler zengin bir biçimde halıyla kaplanmıştı. İçeri girdiğinde Dama, sandaletlerini çıkardı ve yalınayak devam etti. Odrade de onu taklit etti.

Ayaklarının dışında oluşmuş nasırlaşmış dokulara bir bak! İyi vaziyette korunan tehlikeli silahlar bunlar.

Odrade'i şaşırtan, yumuşak zeminden ziyade, odanın kendisiydi. Küçük bir pencere, dikkatlice işlenmiş botanik bahçesine bakıyordu. Duvarlarda, resim veya asılı başka bir şey yoktu. Dekorasyon mevcut değildi. Bir hava oluğu, girdikleri kapının üstünde gölgeli şeritler çiziyordu. Sağda başka bir kapı daha vardı. Ve bir hava oluğu daha. İki tane gri sedir ve iki adet parlak siyah renkli servis masası mevcuttu. İçeride, üzerinde bir kontrol alanını belirten yeşil bir parıltıyla, altın renkli daha büyük bir masa bulunuyordu. Odrade, bu altın masanın içine yerleştirilmiş bir yansıtıcının, ince işlenmiş dikdörtgen hatlarını tanımlayabiliyordu.

Ahh, burası onun çalışma odası. Buraya çalışmaya mı geldik?

Bu yere özgü, zarif bir yoğunlaşma vardı. Zihni dağıtacak şeylerden arındırma yolunda dikkat sarf edilmişti. Dama, zihni dağıtacak nelere izin veriyordu acaba?

Dekore edilmiş odalar nerede? Onun bu çevre içinde özel bir şekilde yaşaması gerekiyor. Benliğinize uygun olmayan ve etrafınızda konumlanmış şeyleri reddetmek için devamlı zihinsel engeller üretemezsiniz. Konfor istiyorsanız, eviniz size saldıracakmış gibi kurulamaz. Özellikle bilinçsiz tarafınıza karşı hiç saldırı olmamalıdır. O, bilinçsiz zaafların farkında! Bu kadın çok tehlikeli ama "evet" deme kudreti de onda.

Bu kadim bir Bene Gesserit içe doğuşuydu. "Evet"diyecek kişileri arıyordunuz. Ast mevkilerde bulunup yalnızca "hayır" diyenlerle hiç uğraşılmamalıydı. Siz bir anlaşma yapacağınız, bir sözleşmeyi imzalayacak verdiği sözü yerine getirecek kişiyi arıyordunuz. Örümcek Kraliçe sık sık "evet" demezdi; ama bunu söyleyecek gücü vardı ve bunu biliyordu.

Bunu beni içeri aldığında fark etmeliydim. Ona Dama dememe izin verdiğinde, bana ilk işareti göndermişti. Teg'in saldırısını, onu durduramayacağım bir şekilde kurarak acele mi ettim acaba? Tekrar düşünmek için çok geç. Onu saldığımda bunu biliyordum.

Fakat başka hangi güçleri kendimize çekebiliriz?

Odrade, Dama'nın hakimiyet plânını kaydetmişti. Kelimelerin ve hareketlerin, onu geri çekilmeye zorlaması muhtemeldi ve kendi kalp atışlarının o yoğun bilinci içine, çömelerek geri gidecekti.

Oyun devam etmeliydi.

Dama, altın masanın üstündeki yeşil alan içinde elleriyle bir şeyler yapıyordu. Buna tam konsantre olduğundan, hem bir hakaret hem de iltifat olarak anlaşılabilecek şekilde, Odrade'i dikkate almamıştı.

Araya girmeyeceksin, cadı, bu senin için iyi olmaz ve bunu da biliyorsun. Üstelik benim dikkatimi dağıtacak kadar önemli de değilsin.

Dama tahrik olmuş gibi görünüyordu.

Gammu'ya yapılan saldırı başarılı oldu mu acaba? Mülteciler gelmeye başladılar mı?

Turuncu bir bakış Odrade'in üzerinde odaklandı. "Sizin pilotunuz, bizim teftişimize boyun eğmek yerine kendisini ve gemisini yok etti. Ne getirdin?"

"Kendimizi."

"Senden bir sinyal alıyorum!"

"Bu sinyal refakatçılarıma yaşayıp yaşamadığımı iletiyor. Bazı atalarımız da, saldırıdan önce gemilerini yaktılar. Geri çekilmek mümkün değildi."

Odrade ince bir dikkatle konuşuyor ve tonunu ve zamanlamayı Dama'nın tepkilerine göre ayarlıyordu.

"Eğer başarılı olursam, aracımı siz temin edersiniz. Benim pilotum bir siborgdu ve şer onu sizin yoklamalarınızdan koruyamazdı. Onun emirleri, sizin elinize düşmektense ölmekti."

"Ama bize, gezegeninizin koordinatlarını sağladı." Turuncu renk, Dama'nın gözlerinden çekiliyordu, ama hâlâ rahatsız bir hali vardı. "Halkının sana bu derece itaat ettiğini sanmıyordum."

Cinsel bağlılık olmaksızın onları nasıl tutabiliyorsun, cadı? Cevap aşikâr değil mi yoksa? Bizim gizli güçlerimiz var.

Şimdi dikkatli ol, diye Odrade kendi kendini uyardı. Yeni taleplere karşı uyanık, metodik bir yaklaşım içinde ol. Bırak o, tek bir metot seçtiğimizi ve ona bağlı kaldığımızı düşünsün. Bizim hakkımızda ne kadar bilgisi var ki? O, bir Baş Anne'nin bile hayati bir bilgiyi elde etmek için bir tu-

zak, bir yem parçası olabileceğinden habersiz. Bu bizi onlara üstün mü kılıyor? Eğer öyleyse üstün eğitim, üstün hız ve sayıca üstünlüğe karşı galebe çalabilir mi?

Odrade'in bunlar için bir cevabı yoktu.

Dama, Odrade'i ayakta bırakarak, kendini altın masanın arkasına yerleştirdi. Yaptığı hareketlerde bir yuvaya girme hissi vardı. Belli ki bu yeri sık sık terk etmiyordu. Burası onun ağının gerçek merkeziydi. İhtiyacı olabileceğini düşündüğü her şey buradaydı. Odrade'i bu odaya getirmişti; çünkü başka bir yerde bulunmak gereksiz bir rahatsızlıktı. Başka dekorlar içinde kendini huzursuz, hatta tehdit ediliyormuş gibi hissediyordu. Dama tehlikeyi davet eden biri değildi. Bir kez böyle yapmıştı, ama bu çok uzun zaman önceydi ve konu çoktan kapanmıştı. Şimdi ise sadece, başkalarını maniple edebileceği bu emin ve iyi organize edilmiş kozanın içinde oturmak istiyordu.

Odrade bu gözlemleri, Bene Gesserit sonuç çıkarma sanatının hoş bir teyidi olarak kabul etti. Rahibelik, bu kudretten istifade etmeyi biliyordu.

"Söyleyecek başka bir şeyin yok mu?" diye sordu Dama.

Zaman kazanmaya çalış.

Odrade bir soru sormaya cüret etti. "Çok merak ediyorum, neden bu buluşmayı kabul ettiniz?"

"Neden merak ediyorsun?"

"Sizin...sizin karakterinize uygun değil de ondan."

"Karakterimize neyin uygun olduğuna biz karar veririz!" Bayağı hırçınca.

"Fakat bizim, sizin ilginizi çeken yönümüz nedir?"

"Sizi ilginç bulduğumuzu mu sanıyorsun?"

"Belki bizi dikkate değer bile buluyorsunuzdur çünkü biz size kesinlikle bu gözle bakıyoruz."

Memnuniyet ifade eden bir bakış, Dama'nın yüzünde bir an için göründü. "Bizlere hayran kalacağınızı biliyordum."

"Egzotik insanlar, egzotik insanlara ilgi duyar." dedi Odrade.

Bu, Dama'nın dudaklarına bildik bir gülümseme getirdi. Evcil hayvanı akıllıca bir hareket yaptığında, sahibinde görülen bir gülümsemeydi bu. Ayağa kalktı ve tek pencereye doğru gitti. Odrade'i yanına çağıran Dama, ilk çiçek veren çalıların ötesindeki bir ağaç topluluğuna işaret etti ve takip etmesi güç, yumuşak bir şiveyle konuşmaya başladı.

Bir şey, içsel alarmı harekete geçirmişti. Odrade birlikte akışın içine düştü ve bunun kaynağını aramaya başladı. Bu, Örümcek Kraliçe'nin odasındaki bir şey miydi? Dama'nın yaptığı birçok şeye uyum sağlayan dekorda, kendiliğinden olma eksikliği vardı. Demek bütün bunlar bir etki yapmak için tasarlanmıştı. Dikkatli bir plân söz konusuydu.

Bu gerçekten benim Örümcek Kraliçem mi?Yoksa bizi izleyen, bundan daha güçlüsü mü var?

Odrade, hızla ayrıştırarak bu düşünceyi keşfetti. Bu, cevaplardan ziyade sorular üreten bir süreçti, Mentatlar'ınkine benzeyen zihinsel bir stenoydu. Uygunluk için sıraya koy ve gözükmeyen ama düzenli geçmişleri ortaya çıkar. Düzen, genelde insan aktivitesinin bir ürünüydü. Kaos, düzeni yaratmak için gerekli olan hammadde olarak mevcuttu. Bu bir Mentat yaklaşımıydı. Değiştirilemez hiçbir gerçek vermeden, karar verme için harikulade bir kaldırma kuvveti oluşturuluyordu: Soyut olmayan bir sistemde düzenli veri toplanması.

Odrade, bir izdüşümle karşılaştı.

Onlar, kaos içinde eğleniyorlar! Bunu tercih ediyorlar! Bunlar adrenalin müptelası!

Demek Dama, Dama'ydı; yani Büyük Şerefli Ana'ydı. Ebedi Patroniçe, ebediyen onların amiri.

Bizi seyreden daha büyüğü yok. Fakat Dama, bunun bir pazarlık olduğuna inanıyor. İnsan, onun daha önce hiç böyle bir şey yapmadığını düşünebilir. Kesinlikle!

Dama pencerenin altındaki işaretlenmemiş bir yere dokundu ve duvar geriye doğru katlandı. Pencere, sanatsal bir yansıtmaydı. Koyu yeşil karolarla döşenmiş yüksek bir balkona çıkan bir yol açılmıştı. Burası, pencere yansıtmasındakinden çok daha değişik ekim alanlarına bakıyordu. Burada korunmuş bir kaos vardı, kendi haline bırakılmış geniş kır, uzaktaki düzenli bahçelerin varlığıyla daha da harikulade bir hal almıştı. Böğürtlen çalıları, yıkılmış ağaçlar ve sık çalılıklar. Ve bunun sonunda: Sebze olduğu anlaşılan eşit aralıklı sıralar ve arkalarında çıplak toprak bırakan, bir ileri bir geri giden biçerdöverler.

Kaos aşkı, gerçekten de!

Örümcek Kraliçe gülümsedi ve önden balkona çıktı.

O çıkarken, Odrade bir kez daha gördükleri yüzünden donakalmıştı. Sol tarafındaki alçak duvar üzerindeki bir süsleme. Neredeyse ruhsal bir maddeden yapılmış tamamı tüylü düzlemler ve büklümlü yüzeylerden oluşmuş doğal boyutlarında bir figür.

Odrade gözlerini kısarak figüre baktığında, bunun bir insanı temsil etmesi gerektiğini gördü. Erkek mi, dişi mi? Bazı pozisyonlarda erkek, bazılarındaysa dişi. Düzlemler ve büklümler, dağınık esintilere tepki veriyordu. İnce, neredeyse görünmeyen teller (bunlar şiga teline benziyordu) bunu, yarı şeffaf bir tepeciğin üzerine takılmış, narin bir şekilde eğilen tüpün üzerinde muallakta tutuyordu. Figürün aşağı ucu, neredeyse destek veren temelin çakıl taşlı yüzeyine dokunuyordu.

Odrade, büyülenmiş bir şekilde bakakalmıştı.

Bu neden bana Sheeana'nın "Boşluğunu" hatırlatıyor?

Rüzgâr onu hareket ettirdiğinde, bütün eser dans ediyormuş gibi görünüyordu. Bu bazen zarif bir yürüyüşe, sonra tek ayak üzerinde yavaş bir dönüşe ve açılmış bacaklarla yapılan süpürücü hareketlere dönüşüyordu.

"Onun adı 'Bale Ustası'" dedi Dama. "Bazı rüzgârlarla ayağı da yüksekleri tekmeler. Onu, bir maratoncu kadar zarif bir şekilde koşarken görürsün. Bazen sadece kısa ve çirkin hareketler yapar, kolları bir silah tutuyormuş gibi silkinir. Güzel ve çirkin – hepsi aynı şey. Sanatçı bunu yanlış isimlendirmiş. 'Bilinmemek' daha uygun olurdu."

Güzel ve çirkin – hepsi aynı şey. Bilinmemek.

Bu, Sheeana'nın eserinin ürkütücü yanıydı. Odrade bir korku soğukluğu hissetti. "Sanatçı kimdi?"

"Hiçbir fikrim yok. Atalarımdan biri yok ettiğimiz gezegenlerin birinden almış onu. Seni neden bu kadar ilgilendiriyor?"

Çünkü bu kimsenin idare edemeyeceği vahşi olan şey. Ama Odrade şöyle dedi: "Sanırım her ikimiz de, aramızdaki benzerlikleri bulmaya çalışarak, uzlaşma için bir temel arıyoruz."

Bu, turuncu bakışları geri getirdi. "Siz bizi anlamaya çalışabilirsiniz, ama bizim sizi anlamamıza gerek yok."

"Her ikimiz de anaerkil toplumlardan geliyoruz."

"Bizleri kendi toplumunuzun bir kolu olarak görmeniz tehlikeli olabilir."

Fakat Murbella'nın delilleri sizin öyle olduğunuzu söylüyor. Ölüme yakın Aziz Annelerle, Balıkla Konuşanlar tarafından Saçılma'da oluşmuştunuz.

Bunların hepsi kimseyi budala yerine koymayan dahice şeylerdi ve Odrade sordu: "Neden tehlikeli olsun?"

Dama'nın kahkahası eğlendiğini ima etmiyordu. Kinci.

Odrade, tehlikenin ani ve yeni bir değerlendirmesini yaptı. Burada, bir Bene Gesserit yoklama ve gözden geçirmesinden daha fazlası gerekliydi. Bu kadınlar, öfkelendiklerinde öldürmeye alışıktılar. Bu bir refleks gibiydi. Dama, yardımcısıyla konuşurken en az bu kadarını söylemişti bile ve Dama, işaret ederek toleransının da bir sınırı olduğunu belirtmişti.

Fakat yine de, kendince bir pazarlık yapmaya çalışıyor. Mekanik harikalarını, kudretini ve zenginliğini gözler önüne seriyor. İttifak teklifi yok. Bizim hizmetkârımız, kölemiz olun, cadılar, o zaman çok şeyi bağışlarız. Milyon Gezegenin sona kalanlarına da mı sahip olmak amacınız? Kesinlikle bundan daha fazlası isteniyor; ama bu sayı ilginç.

Yenilenmiş bir ihtiyatla Odrade yaklaşımını tekrar düzene koydu. Aziz Anneler çok kolay bir şekilde intibak edici bir kalıbın içine giriyorlardı. Tabii ben, sizden çok farklıyım, sırf uzlaşma adına yumuşayacağım. Bu, Şerefli Analar söz konusu olduğunda yeterli değildi. Tam kontrolü ellerinde bulundurmadıklarına dair en ufak bir telkini bile kabul etmez durumdaydılar. Odrade'e bu kadar tolerans göstermesinin nedeni, onun diğer Rahibelere olan üstünlüğünü belirten bir ifadeydi.

Dama, bir kez daha zorbaca tavrıyla konuştu.

Odrade dinliyordu. Örümcek Kraliçe'nin, Bene Gesseritlerin sağlayabileceği en çekici şeylerden birinin, yeni hastalıklara karşı bağışıklık olabileceği yolundaki düşüncesi ne kadar tuhaftı.

Onları buraya getiren saldırı türü bu muydu yoksa?

Samimiyetinde masumluk vardı. Teninize gizli hastalıklar bulaştırıp bulaştırmadığınızı görmek için yorgunluk verici periyodik kontrollere gerek kalmayacaktı. Bu bazen gizli de değildi. Bazen iğrenç bir şekilde tehlikeliydi. Fakat Bene Gesseritler buna son verebilirlerdi ve uygun bir şekilde de ödüllendirilmeleri gerekirdi.

Ne kadar hoş.

Hâlâ her kelimede, o kinli hali devam ediyordu. Odrade kendini şunları düşünürken yakaladı: "Kinci mi? Bu, işin tadını tam yakalayamıyordu. Bu daha derine inen bir şeydi."

Bilinçsizce, bizden koptuğunuzda kaybettiklerinizi kıskanıyorsunuz!

Bu başka bir kalıptı ve stilize edilmiştil

Şerefli Analar tekrar edici yapmacıklı tavırlara başvurdular.

Yapmacıklı tavırlar çok uzun bir zaman önce terk edilmişti.

Bu, Bene Gesseritlerin kökenini tanımayı reddetmekten öte bir şeydi. Bu çöpleri boşaltmaya benziyordu.

Boş kâğıtları, ilginizi nerede kaybederlerse orada bırakın. Alt rütbeler çöpleri taşırlar. Dama, kendi yuvasının berbat edilmesinden çok bir sonraki sefer neyi yutmayı isteyeceğiyle ilgileniyor.

Şerefli Anaların zaafı sanıldığından daha büyüktü. Kendileri ve kontrolleri altında bulundurulanlar için bu çok daha ölümcüldü. Ve bununla bir türlü yüz yüze gelemiyorlardı; çünkü bu, onlar için var değildi.

Hiçbir zaman var olmamıştı.

Dama, dokunulmaz bir ikilem olma konumunu koruyordu. Hiçbir ittifak düşüncesi aklına girmiyordu. Buna yaklaşıyor gibi görünmesine rağmen, sadece düşmanını denemek için böyle davranıyordu.

Teg'i saldırtmakta haklı çıkmıştı.

Logno çalışma odasından, üzerinde neredeyse ağzına kadar altın bir sıvıyla dolu iki leylek bacaklı kadehin bulunduğu bir tepsiyle çıktı. Dama bunlardan birini aldı ve kokladı; memnuniyet bildiren bir ifadeyle yudumladı.

Logno'nun gözlerindeki o vahşice parıltı ne anlama geliyordu acaba?

"Bu şaraptan biraz iç" dedi Dama, Odrade'e işaret ederek. "Bu adını bile duymadığına emin olduğum bir gezegenden geliyor. Ama biz orada, mükemmel bir altın şarap için gerekli olan altın üzümü yetiştirmek amacıyla gereken unsurları konsantre ettik."

Odrade'in zihni, insanların bu kadim ve değerli içkiyle olan uzun süreli ilişkileriyle meşgul edilmişti. Şarap tanrısı

Baküs. Çalıların üzerinde ve kabile konteynerleri içinde fermente olmuş küçük meyvecikler.

"Zehirli değil" dedi Dama, Odrade tereddüt edince. "Seni temin ederim. Amaçlarımıza uyarsa öldürürüz; ama biz dangalak değiliz. Açık öldürücülüğümüzü yığınlar için saklıyoruz. Seni yığınların içinden biri olarak ele almıyorum."

Dama kendi şakacılığına güldü. Zorla elde edilmiş bu dostluk havası çok kabaydı.

Odrade teklif edilen kadehi aldı ve yudumladı.

"Bu, bizi memnun etmek için tasarlanmış bir şey" dedi Dama. Dikkati Odrade üzerinde odaklanmıştı. Bir yudum yeterliydi. Odrade'in duyuları yabancı bir madde tespit etmişti ve sebebini anlaması birkaç kalp atışı kadar sürdü.

Sonda ile yoklamaları engelleyen şerin etkisini iptal etmek için bir madde.

Metebolizmasını maddeyi zararsız hale getirecek şekilde ayarlayan Odrade, ne yaptığını ilan etti.

Dama Logno'ya dik dik baktı. "Demek bu yüzden ilaçların hiçbirisi cadılara etki etmiyor! Hiç aklıma gelmemişti!" Öfkesi âdeta, bahtsız yardımcısına yönelmiş fiziksel bir güç gibiydi.

"Bu, hastalıklarla mücadele ettiğimiz bağışıklık sistemlerinden biri" dedi Odrade.

Dama, bardağını karoların üzerine fırlattı. Tekrar sakinleşmesi bir hayli zaman aldı. Logno tepsiyi neredeyse bir kalkan gibi kullanarak yavaşça geri çekildi.

Demek Dama, sinsice kudret makamına yükselmişti. Rahibeleri onu ölümcül olarak görüyorlardı. Ben de onu bu şekilde görmeliyim.

"Boşa giden bu çabanın bedelini birileri ödemeli" dedi Dama. Gülümseyişi hoş değildi.

Birileri.

Şarabı birileri yapmıştı. Dans eden figürü de birileri yapmıştı. Birileri ödeyecekti. Kimlik hiçbir zaman önemli değildi, yalnızca günaha karşı ceza verme ihtiyacı veya zevki önemliydi. Böylesi bir boyun eğme söz konusuydu.

"Düşüncelerimi araya girerek kesme" dedi Dama. Alçak yuvanın yanına gitti ve "Bilinmemek"adını verdiği esere baktı, belli ki pazarlık yapma konumunu tekrar oluşturmaya çalışıyordu. Odrade dikkatini Logno üzerine çevirdi. Dama üzerinde odaklanmış vecd halindeki bir dikkat ve sürekli uyanıklığın sebebi neydi? Artık bu basit bir korku ola mazdı. Logno aniden çok tehlikeli görünmeye başlamıştı.

Zehir!

Odrade bunu adeta yardımcı haykırmışçasına kesin olarak biliyordu.

Ben, Logno'nun hedefi değilim. Henüz değil. O, bu fırsatı kullanarak iktidarı ele geçirmeye kalkışıyor.

Dama'ya bakmaya gerek yoktu. Örümcek Kraliçe'nin ölüm anı Logno'nun yüzünde görülebiliyordu. Odrade arkasını dönerken bunu teyit etti. Dama "Bilinmemek"in altında ölü yatıyordu.

"*Beni* Büyük Şerefli Ana olarak çağıracaksın" dedi Logno. "Ve bu yüzden bana teşekkür etmeyi öğreneceksin. O (balkonun köşesinde yatan ölü yığına hitap ediyordu) sana ihanet etmeyi ve halkını yok etmeyi plânlıyordu. Benimse başka plânlarım var. En ihtiyacımız olduğu bir anda kullanışlı bir silahı yok edeceklerden biri değilim ben.

Muharebe mi? Her zaman bir yerlerde, onu motive eden nefes alma alanı için bir istek mevcuttur.

Başar Teg

Murbella, Junction için verilen mücadeleyi duygularını yansıtmayan bir tarafsızlıkla seyretti. Dikkati, gezegen yüzeyindeki iletişim gözlerinden gelen yayın yansımaları üzerinde odaklanmış bir halde, yok-geminin komuta merkezindeki bir Bekçi heyetiyle birlikte ayakta duruyordu.

Junction'ın her tarafında muharebeler sürüyordu – karanlık tarafında ışık patlamaları, gün ışığı alan tarafta infilaklar. Teg'in idare ettiği ana mücadelelerden biri "Hisar" üzerinde odaklanmıştı. Bu, kenarında yeni bir kulesi olan, Lonca tasarımıyla yapılmış devasa bir tepecikti. Odrade'in ölümcül-işaret yayınları aniden kesilmekle birlikte ondan gelen ilk raporlar Büyük Şerefli Ana'nın orada olduğunu teyit ediyordu.

Uzaktan gözlemleme ihtiyacı, Murbella'nın tarafsızlık hissine yardımcı oldu ama yine de heyecanı hissediyordu.

Bunlar ilginç zamanlardı!

Gemide çok değerli bir yük vardı. Lampadas'tan gelen milyonlar, normalde Baş Anne için ayrılmış olan dairede Paylaştırılıyorlar ve Saçılma'ya hazırlanıyorlardı. Buradaki önceliklerde, vahşi Rahibe ve onun taşıdığı "anı yükü" ilk sırayı alıyordu.

Bu bir Altın Yumurtaydı.

Murbella, büyük rizikoya sokulan bu hayatları düşündü. En kötü ihtimallere karşı hazırlanıyorlardı. Gönüllüler hiç eksik değildi ve Junction'daki ihtilaf, Paylaşma'yı alevlendirecek bahar zehirine olan ihtiyacı en aza indirmiş ve tehlikeyi de azaltmıştı. Gemideki herkes Odrade'in oynadığı ya hep – ya hiç kumarını hissedebiliyordu. Ölümün yakından gelen tehdidi teşhis edilmişti. *Paylaşmak gerekliydi!*

Bir Aziz Anne'nin, tehlikeli bir bedel ödenerek Rahibeler arasında dolaştırılan anı dizilerine dönüştürülmesi hadisesi, artık onun için gizemli bir hava taşımıyordu ama Murbella yine de aldığı sorumluluktan dolayı dehşete düşmüştü. Lucilla... ve Rebecca'nın ceserati takdir edilmeyi hak ediyordu.

Milyonlarca Anı Hayat! Hepsi Rahibeliğin, Ölüme Yakın İlerleme olarak adlandırdığı unsurun içinde toplanmıştı. Önce ikişer ikişer, sonra dörder dörder ve sonra da on altışar on altışar; her biri anıların tamamına sahip oluncaya kadar bu sürecekti ve sonunda, bunların içinden sağ kalmayı başaran herhangi biri bu değerli birikimi muhafaza etmiş olacaktı.

Baş Anne'nin dairesinde yapılanlar biraz bu tada sahipti. Kavram artık Murbella'yı korkutmuyordu; ama bu yine de sıradan bir şey değildi. Odrade'in sözleri rahatlık veriyordu.

"Bir kez Diğer Anı katmanlarını birbirine uygun hale getirmeyi başarırsan, geri kalan her şey, sanki onları hep bilmişsin gibi, son derece aşina bir görüş açısı içinde yerlerini alır."

Murbella, Teg'in, Bene Gesserit Rahibeliğini temsil eden bu çoklu farkındalığın müdafaası için ölmeye hazır olduğunu fark etti.

Ben daha azını mı yapmalıyım?

Artık bir bilmece olmaktan çıkan Teg, saygı gösterilmesi gereken figür olarak yerini aldı. İçindeki Odrade, onun kahramanlıklarını hatırlatarak bu hissi arttırdı ve sonra: "Burada aşağıda nasıl gidiyorum? Sor" dedi.

İletişim komutası, "Haber yok. Fakat onun yayınları bir enerji kalkanıyla bloke ediliyor olabilir."

Soruyu gerçekte kimin sorduğunu biliyorlardı. Bu hepsinin yüzünden okunabiliyordu.

Odrade'i ele geçirmiş!

Murbella tekrar Hisar'daki muharebeye odaklandı.

Kendi yarattıkları Murbella'yı şaşırtıyordu. Her şey savaşın tekrar etmesi saçmalığına duyulan tarihi iğrenme ile renklenmişti; fakat yine de onun coşkun ruhu, yeni elde edilmiş Bene Gesserit yeteneklerini özümlüyordu.

Orada aşağıda, Şerefli Anaların iyi silahları olduğunu not etti. Teg'in ısı-soğurma panelleri hırpalanıyordu; fakat o seyrederken düşmanların müdafaa alanı çöktü. Idaho tarafından tasarlanan büyük bir yıkıcının, uzun ağaçlar arasındaki bir açıklıktan, sağındaki ve solundaki müdafaacıları saf dışı ederek ilerlemesi sırasında, bir uluma sesi duyuldu.

Diğer Anı ona tuhaf bir karşılaştırma verdi. Bu bir sirk gibiydi. Gemiler iniyorlar ve insan yükünü boşaltıyorlardı.

"Ortadaki ringde Örümcek Kraliçe! Daha önce hiçbir insanın görmediği bir tiyatro!"

Odrade'in tavrı, bir espri hissi oluşturdu. *Rahibeliğin birbirine bu derece yakınlığı ne kadar da olumluydu.*

Orada aşağıda, ölü müsün, Dar? Öyle olmalısın. Örümcek Kraliçe olanlardan dolayı seni suçlayıp öfkelenecek.

Gördüğü kadarıyla ağaçlar, Teg'in saldırı hattına uzun öğleden sonra gölgelerini salmışlardı. Bu, korunmayı davet ediyordu. Teg, ekibine çevresini dolanmalarını emretti. "Davet edici yolları dikkate almayın. Yaklaşmak için zor yolları arayın ve bunları kullanın."

Hisar devasa bir botanik bahçesinin ortasında bulunuyordu, tuhaf ağaçlar ve daha da tuhaf çalılar, alelade bitkilerle bir karışım oluşturmuş ve dans eden bir çocuk tarafından etrafa saçılmış gibi duruyorlardı.

Murbella sirk benzetmesini çekici buldu. Bu, gördüğü şeylere bir bakış açısı veriyordu.

Orada, dans eden hayvanlar, Örümcek Kraliçe'nin müdafaacıları, hepsi itaat etmeye hazır bekliyor! Ve ilk ringde, organizatör Miles Teg tarafından idare edilen, ana müsabaka! Onun adamları gizemli şeyler yapıyorlar. İşte hüner burada.

Bunda, Roma sirklerinde sahnelenen müsabakaların havası vardı. Murbella imayı takdir etti. Bu, gözlemi daha da zenginleştiriyordu.

Zırhlı askerlerle dolu savaş kuleleri yaklaşıyorlar. Savaş başlıyor. Göğe ateş saçılıyor. Ölüler devriliyor.

Fakat bunlar, gerçek cesetler, gerçek acılar ve gerçek ölümlerdi. Bene Gesserit duyarlılığı bu ziyanı esefle karşılıyordu.

Saldırı sırasında yakalanan anne ve babam için durum böyle mi olmuştu?

Diğer Anı'dan gelen eğretilemeler yok oldu. Ve sonra Junction'ı gördü ve Teg'in bunu görmesi gerektiğini düşündü. Kanlı şiddet; anıları içinde aşina fakat yeni. Saldırganların ilerleyişini gördü ve onları duydu.

Şok geçirdiği belli olan bir kadın sesi: "Bu çalı bana çığlık attı!"

Bir başka ses, erkek: "Bunların bazılarının nereden kaynaklandığını bilmeye imkân yok. Bu yapışkan şey insanın derisini yakıyor."

Murbella, Hisar'ın uzak kenarında hareketlenme olduğunu duydu. Fakat Teg'in konumu etrafında, korku veren bir sessizlik gitgide büyüyordu. Onun askerlerinin gölgelerin arasından zig zag çizerek geçtiğini ve Hisar'ı kuşattıklarını gördü. İşte, Teg orada, Streggi'nin omuzlarındaydı. Bir an için yarım klik uzakta bulunan ve onların karşısına dikilen bir bina cephesine bakmak için başını kaldırmıştı.

Murbella onun baktığı yere odaklanmış yansımayı seçti. Orada, pencereler arkasında hareketlilik vardı.

Şerefli Anaların sözde sahip olduğu, son çare olarak kullanacakları silahları neredeydi?

Acaba Teg, şimdi ne yapacak?

Teg, esas kapışma alanının dışında aldığı bir lazer darbesi sonucunda elindeki Komuta Ayağını kaybetmişti. Ayak yanında yerde yatıyordu ve o da bir kısmı hâlâ yanmakta olan ve onları perdeleyen bir çalı yığınının arkasında, Streggi'nin omuzları üstünde ata biner gibi oturmuş bulunuyordu. Ayakla birlikte kumanda cihazını da kaybetmişti; ama iletişim bağlantısı için gerekli olan gümüşi at nalına hâlâ sahipti. Fakat bu da, ayakların kuvvetlendiricileri olmadan kullanışsız kalıyordu. Muharebeyle bağlantıları kesildiği için sinirli davranan iletişim uzmanları, yanı başında çömelmiş duruyorlardı.

Binaların ötesinde muharebe alevleniyordu. Boğuk çığlıkları, yakıcıların tiz tıslamasının ve büyük las silahlarının pes homurtusunu ve bunlara karışan el silahlarının ince vızıltısını duyabiliyordu. Soluna doğru bir yerden gelen vırın-vırın sesinden, yakınlarda bozulmuş bir zırhlı araç olduğunu anladı. Bununla beraber madenin acısını anlatan bir gacırtı da duyuluyordu. Aracın enerji sistemi bozulmuş olmalıydı. Kendisini zorla zemin üzerinde ilerletirken, muhtemelen bahçeleri de mahvediyordu.

Haker - Teg'in şahsi yardımcısı – başını eğmiş bir halde Başar'ın ardından yolda koşuyordu. Onu ilk fark eden Streggi oldu ve hiçbir uyarıda bulunmadan arkasına dönerek Teg'i adama bakmaya zorladı. Terle nemlenmiş kalın kaşlı, koyu ve adaleli bir adam olan Haker, tam Teg'in önünde durdu ve daha nefesini yakalayamadan konuşmaya başladı.

"Son düşman mevzileri de susturuldu, Başar."

Haker, muharebe seslerini ve savaş zamanı aceleciliğiyle hecelerin yutularak telaffuz edildiği adi bir konuşmayı üreten ve sol omzu üstünde bulunan hışırtılı bir hoparlörden gelen gürültüyü bastırmak amacıyla sesini yükseltti.

"Ya uzak görüş sahası?" diye sordu Teg.

"Yarım veya bir saat içinde temizleriz, daha fazla sürmez. Buradan çıkmalısınız, Başar. Baş Anne sizi gereksiz tehlikelerden uzak tutmamız için bizi uyarmıştı."

Teg kullanılmaz hale gelmiş ayağa işaret etti. "Neden İletişim'den destek ve veri kopyası alamıyorum?"

"Tembelin teki sevk edilirken her iki veri kopyasını da aynı araca yüklemiş."

"Beraber miydiler?"

Haker öfkeyi hissetmişti. "Efendim, onlar..."

"Hiçbir önemli teçhizat beraber gönderilmemeli. Emirlere uymayanın kim olduğunu bilmek istiyorum."

Gelişmemiş ses tellerinden yükselen alçak ses bir çığlıktan daha fazla tehdit taşıyordu.

"Evet, Başar." Haker son derece itaatkârdı ve hatanın kendisine ait olduğu yolunda da herhangi bir işaret yoktu.

Lanet olsun! "Yedekler ne zaman elimize geçer?"

"Beş dakika sonra."

"Yedek ayağı buraya mümkün olan en kısa zamanda getirin." Teg, Streggi'nin ensesine diziyle dokundu. Haker, Streggi daha arkasını dönmeden konuştu. "Başar, onlar yedeği de ele geçirmişler. Ben bir tane daha sipariş ettim."

Teg bir iç çekişi bastırdı. Muharebe sırasında böyle şeyler oluyordu; ama ilkel cihzlara da güvenmek zorunda kalmayı sevmiyordu. "Karargahı buraya kuralım. Daha çok hoparlöre ihtiyaç var." En azından yayın alanı içindeydiler.

Haker etrafındaki yeşilliğe bakarak, "Buraya mı?" dedi.

"Şu ilerdeki binaların görünüşü hoşuma gitmiyor. Oradaki kule bu bölgeyi kontrol altında tutuyor ve bunların yer altından erişimi de olmalı. Ben olsam buraya kurardım."

"Fakat şeyin üstünde..."

"Benim anı plânımda bu kule yok. Zemini incelemek için buraya ses donanımını getirin. Bizim plânımızı, güvenilir bilgilerle güncelleştirmek istiyorum."

Haker'in hoparlörü diğer sesleri bastırarak canlandı: "Başar! Başar müsait mi?"

Streggi, kendine bir şey söylenmeden Teg'i, Haker'in yanına yaklaştırdı. Teg hoparlörü aldı ve bu arada ıslık çalarak şifresini girdi.

"Başar, İniş Alanı kargaşa içinde. Onlardan yüz kadarı kalkıp, bizim kalkanımızın içine daldı. Hayatta kalan kimse yok."

"Baş Anne veya Örümcek Kraliçe'den bir haber var mı?"

"Olumsuz. Bir şey diyemiyorum. Yani burası tam bir kargaşa içinde. Bir görüntüyü ekrana vermemi ister misiniz?"

"Bana bir haberci bulun. Ve Odrade'i aramaya devam edin!"

"Size burada hiç kimsenin sağ kalmadığını söylüyorum, Başar." Bir çıt sesi ve alçak bir vınlama duyuldu ve sonra başka bir ses: "Haberci."

Teg çenesinin altından ses-yazma şifreleyicisini çıkardı ve bazı acele emirler verdi. "Bir çekiç gemisini hemen Hisar'ın üzerine gönderin. İniş Alanı'ndaki görüntüyü ve diğer felaketleri açık yayına verin. Bütün kanallara. Onların bunu görmesini sağlayın. İniş Alanı'nda kimsenin sağ kalmadığını ilan edin."

Alındı-teyit edildi anlamına gelen çifte tıklama sesi bağlantıyı kesti. Haker şöyle dedi: "Gerçekten onları ürkütebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Eğitin onları." Odrade'in ayrılırken söylediği sözleri tekrarladı: "Onların eğitimi maalesef ihmal edilmiş."

Odrade'e ne olmuştu acaba? Teg öldüğünden emindi, belki de buradaki ilk kayıp oydu. Fakat o, böyle olacağını tahmin etmişti. Murbella'nın tez canlılığını dizginlemesi halinde; ölmesine rağmen henüz kaybedilmiş sayılmazdı.

O anda Odrade, Teg'i kulenin üzerinden görebiliyordu. Logno onun ölümcül-işaret yayınını karşı bir sinyal ile susturmuş ve Gammu'dan kaçan ilk mültecilerin vasıl olmasından kısa bir süre sonra onu kuleye getirmişti. Hiçkimse, Logno'nun üstünlüğünü sorgulamamıştı. Ölü bir Şerefli Ana ile canlı bir Şerefli Ana, ancak birbirlerine aşina şeyler olabilirlerdi.

Her an öldürülmeyi bekleyen Odrade, muhafızlarla birlikte bir null-tüpünden yukarı çıkarken bile hâlâ veri topluyordu. Geçtikleri katlarda çok az engelleyici duvar vardı. Çoğunlukla günlük yaşam alanları ve Odrade'in askeri amaçları olduğunu düşündüğü, anlaşılması zor cihazlara ait görüntülerle karşılaşıyordu. Yukarı çıktıkça, konfor ve sessizliğe ait deliller çoğalıyordu.

Kudret, fiziksel olduğu kadar psikolojik olarak da tırmanıyordu.

Şimdi burada, yukarıdaydılar. Tüp silindirinin bir bölümü salınarak açıldı ve bir muhafız onu sert bir şekilde, kalın bir halıyla kaplanmış zemine doğru itti.

Dama'nın bana aşağıda gösterdiği oda, sahte bir dekordu.

Odrade gizliliği fark etti. Murbella'nın verdiği bilgiler olmadan, buradaki ekipman ve mobilya neredeyse anlaşılmaz olacaktı. Demek diğer hareket merkezleri sadece bir gösteriydi. Aziz Anne için yapılmış Potemkin köyleri.

Logno, Dama'nın niyeti hakkında yalan söylemişti. Ben orayı, hiçbir önemli bilgiyi taşımaksızın... canlı olarak terk edecektim.

Onun gözünün önünde daha başka ne yalanlar sergilemişlerdi acaba?

Logno ve biri hariç diğer muhafızlar, Odrade'in sağındaki konsola gittiler. Odrade, tek ayağının üzerinde dönerek etrafına baktı. Burası gerçek merkezdi. Dikkatlice incelemeye koyuldu. Tuhaf bir yerdi. Sanatoryum havası vardı. Temiz tutmak için kimyasallarla muameleye tabi tutulmuştu. Bakteri ve virüs tipinde bulaşıcılar yoktu. Kanın içinde yabancılar da yoktu. Nadir yiyecekler için düzenlenen vitrin gibi her şeyin *kusuru giderilmişti.* Ve Dama, Bene Gesseritlerin hastalıklara olan bağışıklığıyla ilgilenmişti. Demek Saçılma'da bakteriyel bir savaş vardı.

Bizden tek bir şey istiyorlar!

Tek bir sağ kalmayı başarmış Aziz Anne onları tatmin ederdi; tabii ondan gerekli bilgiyi söküp almayı başarmaları halinde.

Bu ağın telciklerini ve bunların nereye uzandığını görmek için, tam teşkilatlı bir Bene Gesserit kadrosunun inceleme yapması gerekebilirdi.

Tabii eğer kazanırsak.

Logno'nun üstüne konsantre olduğu operasyon konsolu, göstermelik olanlardan daha küçüktü. Parmak alanları ile işletiliyordu. Logno'nun yanındaki alçak masanın üstünde duran başlık daha küçük ve şeffaftı. İçindeki karmakarışık teller görülebiliyordu.

Bunlar kesinlikle şiga teliydi.

Başlık, Teg ve diğerlerinin tasvir ettiği, Saçılma'dan gelen T-sondalarına yakın bir benzerlik gösteriyordu. Bu kadınlar daha başka teknolojik harikalara sahip miydiler? Öyle olmalıydı.

Logno'nun ardında parıldayan bir duvar, solunda balkona açılan pencereler ve orada dışarıda, birliklerin ve zırhlıların hareketlerini görebileceği uzak bir Junction manzarası vardı. Odrade, uzakta bir yetişkinin omuzları üzerindeki Teg'i tanıdı; fakat olağandışı bir şey gördüğüne dair hiçbir belirti göstermedi. Yavaş incelemesini sürdürdü. Hemen solundaki ayrı bir alanda kısmen görülebilen bir başka null-tüpüne ulaşan pasaja açılan bir kapı vardı. Buradaki zeminde daha çok yeşil kara mevcuttu. Bu alanda değişik işlevler yürütülüyordu.

Aniden duvarın arkasında bir gürültü koptu. Odrade bunların bazılarını tanıyordu. Karoların üzerinde dolaşan asker postalları belirgin bir ses çıkarıyordu. Yabancı dokuların hışırtısı. Sesler. Şok geçirdiği anlaşılan Şerefli Anaların belirgin şivelerle birbirleriyle konuşması.

Kazanıyoruz!

Yenilmez görünenler aşağı çekilince, şok, beklenen bir unsur oluyordu. Logno'yu inceledi. Bu bir ümitsizliğe düşüş olacak mıydı?

Eğer öyleyse sağ kalabilirdi.

Murbella'nın rolü değiştirilebilirdi. Evet, bu bekleyebilirdi. Rahibeler, zafer elde etmeleri halinde ne yapmaları gerektiği konusunda bilgilendirilmişti. Ne onlar ne de saldırı kuvvetlerindeki herhangi bir kimse, hiçbir Şerefli Anaya karşı, cinsel veya başka türlü sertlik kullanacaktı. Duncan, cinsel tutsaklığın tehlikelerinin iyice öğrenilmesini sağlayarak adamlarını hazırlamıştı.

Hiçbir esaret rizikosuna girmeyin. Yeni husumetlere yol açmayın.

Yeni Örümcek Kraliçe, Odrade'in şüphe ettiğinden daha tuhaf biri olarak ortaya çıkmıştı. Logno konsolundan ayrıldı ve Odrade'in bir adım kadar yakınına geldi. "Bu muharebeyi siz kazandınız. Bizler sizin tutsaklarınızız."

Gözlerinde turuncu yoktu. Odrade, muhafızları olan kadınların çevresinden bakışlarını tarayarak gezdirdi. Boş ifadeler, berrak gözler. Onlar ümitsizliklerini böyle mi gösteriyorlardı? Burada doğru olmayan bir şey vardı. Logno ve diğerleri, beklenen duygusal tepkileri göstermiyorlardı.

Her şey kontrol altında mıydı?

Geçen saatlerin hadiseleri duygusal bir kriz yaratmış olmalıydı. Logno'da bu yönde hiçbir işaret yoktu. Ne bir sinir belirtisi ne de bir adele seğirmesi. Sıradan bir endişe, hepsi bu kadar.

Bir Bene Gesserit maskesi!

Bu bilinçsizce ve yenilgiyle otomatik olarak alevlenen bir şey olmalıydı. Demek aslında yenilgiyi kabul etmiyorlardı.

Hâlâ onlarla kapışma halindeyiz. Bu gözükmüyor... ama mevcut! Tevekkeli değil Murbella neredeyse ölecekti. Yüce bir yasaklama halindeki kendi geçmişiyle karşılaşıyordu.

"Refakatçılarım" dedi Odrade. "Benimle gelen üç kadın, nerede onlar?"

"Öldüler." Logno'nun sesi de, sarf ettiği kelime kadar ölüydü.

Odrade, Suipol için duyduğu acıyı bastırdı. Tamalane ve Dortujla uzun ve verimli hayatlar yaşamışlardı. Ama Suipol... hiç Paylaşamadan öldü.

İyilerden birini daha kaybettik. Bu ne kadar acı bir ders, değil mi?

"İntikam almak isterseniz sorumluları size bildirebilirim" dedi Logno.

Ders iki.

"İntikam, çocuklar ve duygusal geri zekâlılara has bir olgudur."

Logno'nun gözlerinde küçük bir turuncu leke belirdi.

Odrade, insanın kendini kandırmasının birçok şekli olduğunu hatırladı. Saçılma'nın beklenmeyeni üreteceğinin farkında olarak kendini buna uygun bir biçimde koruyucu bir uzaklıkla silahlandırmıştı. Bu ona yeni yerleri, yeni şeyleri ve yeni insanları değerlendirmesi için bir mekân sağlayacaktı. Ona hizmet etmek için veya tehditleri savuşturmak için, birçok şeyi değişik kategorilere yerleştirmek zorunda kalacağını biliyordu. Logno'nun yaklaşımını bir tehlike olarak ele aldı.

"Rahatsız olmuş gibi görünmüyorsun, Büyük Şerefli Ana."

"Başkaları benden intikam alacak." Donuk ve son derece sakindi.

Kullandığı kelimeler, sükunetinden daha garipti. Her şeyi o örtü altında tutuyordu; fakat şimdi, Odrade'in gözlemleriyle uyarılan bölük pörçük parçacıklar, titrek hareketelerle ortaya çıkıyordu. Bunlar derin ve yoğun şeylerdi ve gömülüydüler. Her şey oradaydı ve bir Aziz Anne'den bekleneceği gibi maskelenmişti. Logno hiçbir kuvveti kalmamış gibi görünüyordu fakat konuşması esaslı bir değişim olmamış gibi bir havaya sahipti.

"Ben sizin tutsağınızım; fakat bu hiçbir şeyi değiştirmez."

O gerçekten gücünü yitirmiş miydi? Hayır! Fakat o bu havayı yansıtmaya çalışıyordu ve etraftaki bütün diğer Şerefli Analar bu tepkiye ayak uydurmuşlardı.

"Bizi görüyor musun? Rahibelerimize olan sadakatimiz ve onların bize cinsel olarak bağladığı takipçilerimiz dışında hiçbir gücümüz yok."

Şerefli Analar kinci tümenlerine bu kadar çok mu güveniyorlardı? Daha önce hiç böylesi bir yenilgi almamışlarsa bu mümkündü. Fakat birileri onları, Eski İmparatorluk'a doğru geri püskürtmüştü – Milyon Gezegenin içine.

Teg, zaferi değerlendirmek için bir yer ararken, Odrade ve tutsaklarını buldu. Her muharebenin sonrasında bir analiz yapılmalıydı, özellikle başta bir Mentat komutan varsa. Bu muharebenin ondan, deneyimleri içindeki diğerlerinden daha fazla yer sarf etmesini istemesi, bir karşılaştırma testi gibiydi. Bu çatışma, ona bağlı olanlar tarafından mümkün olduğunca derinlere gidilerek değerlendirilmediği ve paylaşılmadığı takdirde, anılardaki yerini alamazdı. Bu onun değişmez kalıbıydı ve bunun kendisi hakkında ifşa ettiği şeyler umurunda değildi. Bu, birbirlerine kilitlenmiş menfaatlerin bağıntısını kesmeniz halinde, kendinizi yenilgiye hazırlamış olurdunuz.

Bu muharebenin parçalarını bir araya getirebileceğim ve hazırlık mahiyetinde bir özet yazabileceğim sessiz bir yere ihtiyacım var.

Bu değerlendirmede muharebeyle ilgili en zor problem, onu, insan vahşetini serbest bırakmayacak şekilde yönetmekti. Bu bir Bene Gesserit hükmüydü. Muharebe, sağ kalanların içindeki en iyi unsurları ortaya çıkaracak şekilde yönetilmeliydi. Bu, bazen zor, bazen de imkânsızdı. Asker katliamdan ne kadar uzaksa, bu da o kadar zordu. Teg'in muharebe alanına girmeye çalışıp kişisel olarak inceleme yapma isteğinin bir sebebi de buydu. Eğer acıyı görmezseniz, hiç düşünmeden daha büyük acılara neden olabilirdiniz. Bu, Şerefli Anaların kalıbıydı. Fakat yarattıkları acılar şimdi onların yurduna gelmişti. Bu durumda ne yapacaklardı acaba?

Yardımcılarıyla birlikte tüpten çıkıp Odrade'i bir grup Şerefli Anayla birlikte gördüğünde aklında bu soru vardı.

"İşte bizim komutanımız, Başar Miles Teg" dedi Odrade, işaret ederek.

Şerefli Analar Teg'e bakakaldılar.

Bir yetişkinin omuzlarında dolaşan bir çocuk mu? Onların komutanı bu mu?

"Gula" diye mırıldandı Logno.

Odrade Haker'e hitap etti: "Bu tutsakları rahatlayabilecekleri, yakınlarda bir yere götür."

Haker, Teg başını sallayıncaya kadar davranmadı ve sonra nazik bir şekilde tutsaklara, onun önünden sol taraftaki karolu alanda doğru gitmelerini işaret etti. Teg'in hakimiyeti, Şerefli Analar üzerinde kaybolmamıştı. Haker'in davetine uyarken ona dik dik baktılar.

Erkekler, kadınlara emir veriyor!

Teg, Streggi'nin ensesine diziyle dokundu ve yanlarında Odrade ile birlikte balkona çıktılar. Tanımakta bir an için zorlandığı manzarada bir tuhaflık vardı. Birçok muharebe alanını yüksek mevkilerden, çoğunlukla bir izci "topter"in içinden izlemişti. Balkon ise mekân içinde sabitti ve bu ona bir yakınlık hissi veriyordu.

En vahşice çarpışmaların meydana geldiği botanik bahçelerinin yaklaşık yüz metre üzerinde duruyorlardı. Birçok beden, oyunu biten çocukların bebeklerini bir kenara atması gibi, siperlerinden çıkmış bir halde yerde yatıyordu. Birliklerinden bazılarının üniformalarını tanıdı ve bir acı hissetti.

Bunu engelleyecek bir şey yapabilir miydim?

Bu hissi daha önce birçok kez duymuştu ve ona "Komuta Suçluluğu" adını takmıştı. Fakat bu manzara, her muharebede rastlanan eşsizlikten ziyade, onu rahatsız edişiyle farklıydı. Bunun kısmen manzara dekorundan kaynaklandığına karar verdi. Şimdi kadim şiddet kalıplarıyla perişan olmuş bu yer, bahçe partileri için daha müsaitti.

Küçük hayvanlar ve kuşlar geri dönüyorlardı; ama bunlar onca gürültülü insan tecavüzünden sonra sinirliydiler ve işlerini gizlilik içinde yapıyorlardı. Küçük, kürklü ve uzun kuyruklu yaratıklar, cesetleri koklayıp açık bir sebep olmaksızın süratle kaçarak ağaçlara tırmanıyorlardı. Renkli kuşlar, kendilerini gizleyen yapraklar arasından başlarını çıkarıyor veya uçarak manzarayı boydan boya kat ediyorlardı. Aniden yaprakların arasında daldıklarında, bulanık pigman çizgileri kamuflaj haline dönüşüyordu. Gözlemci insanların, bu dekor içinde barış olarak yanlış anladıkları sükunet dışı ortamı tekrar oluşturmaya çalışan tüylü yardımcılarıydı bunlar. Teg daha iyisini biliyordu. Gula öncesi hayatında, kırlarla çevrili bir ortamda büyümüştü: Çiftlik hayatı yakınlardaydı; fakat vahşi hayvanlar beslenebilir durumda değildi. Orada dışarıda, her şey sükunet içinde değildi.

Bu gözlemle, farkındalığına yavaşça vuranın ne olduğunu anladı. Ağır silahlarla donatılmış müdafaacılarla dolu, iyi konuşlandırılmış bir müdafi mevkiye hücum ettikleri düşünülecek olursa, kayıplar çok az sayılabilirdi. Hisar'a girdiğinden beri bunu açıklayabilecek hiçbir şey görmemişti. Onlar, dengesiz bir halde mi yakalanmışlardı yoksa? Uzaydaki kayıpları ayrı bir konuydu – Teg'in müdafi gemileri görebilme yeteneği, helak edici bir avantaj sağlıyordu. Fakat bu karmaşık savunma hattı, müdafilerin geri dönebilecekleri pozisyonlar hazırlamıştı ve bu da saldırının daha pahalıya mal olmasına neden olabilirdi. Şerefli Ana direncinin çöküşü ani olmuştu ve şu ana kadar da açıklanamaz durumdaydı.

Kendi felaketlerinin görüntülerine tepki verdiklerini düşünmekle hata etttim.

Teg, Odrade'e baktı. "Orada içerideki Büyük Şerefli Ana; müdafaaya durmalarını o mu emretti? "

"Bu benim varsayımım."

İhtiyatlı ve tipik bir Bene Gesserit cevabıydı bu. Odrade de manzarayı dikkatli bir gözlemden geçiriyordu.

Onun bu varsayımı, müdafilerin aniden, silahlarını bırakmaları için geçerli bir açıklama olabilir miydi?

Bunu neden yapsınlar ki? Daha fazla kan dökülmesini engellemek için mi?

Şerefli Anaların genellikle sergilediği umursamazlığı ele alacak olursanız, bu pek akla yakın gözükmüyordu. Bu karar, onu rahatsız eden sebepler yüzünden alınmıştı.

Bir tuzak mı?

Şimdi düşününce, muharebe alanıyla ilgili daha başka tuhaf şeylerin olduğunu da fark etti. Yaralılardan gelmesi beklenen her zamanki çağrılar yoktu, etrafta koşuşarak çığlıklar içinde doktor ve sedye arayanlar da yoktu. Sukların yerde yatan bedenler arasında dolaştığını görebiliyordu; ama muayene ettikleri her beden, düştüğü yerde bırakılmıştı.

Bunların hepsi ölü müydü? Yaralı yok muydu?

Teg, etrafını saran bir korku hissetti. Bu, muharebe içinde olağandışı bir korku değildi, fakat ondan anlam çıkarmasını öğrenmişti. Burada çok derin bir yanlışlık vardı. Sesler, görüş alanı içindeki nesneler ve kokular yeni bir yoğunluk kazanmışlardı. Kendini, tıpkı balta girmemiş ormanlardaki yırtıcı bir hayvan gibi, keskin bir biçimde bilenmiş hissetti. Ancak araziyi iyi bilmekle bereber, tecavüzde bulunan o şeyi tanımlaması gerekiyordu. Yoksa avcı yerine avlanan olabilirdi. Etrafını değişik bir bilinç seviyesinde kaydetti; bu tepkiyi sağlamayı başaran uyandırma kalıplarını ararken bir yandan da kendini yorumluyordu. Altındaki Streggi titredi. Demek rahatsızlığını o da hissetmişti.

"Burada son derece yanlış olan bir şey var" dedi Odrade.

Teg, sessizlik isteyerek eliyle onu itti. Muzaffer birlikler tarafından kuşatılmış bu kulede bile, haykıran duyularının ortaya çıkaramadığı bir tehlike içinde olduğunu hissediyordu.

Tehlike!

Bundan emindi. Bilinmeyen onu yılgınlığa sevk ediyordu. Bir sinir krizi geçirmemesi için aldığı eğitimin tamamını kullanması gerekti.

Streggi'ye dönmesi için dokunan Teg, balkona çıkan kapı aralığındaki bir yardımcıya bağırarak emirler verdi. Yaver sessizce dinledi, itaat etmek amacıyla koşarak gitti. Kayıpların sayısını getirmeliydiler. Yaralıların ölülere oranı neydi? Ele geçirilen silahlar hakkında raporlar gerekliydi. Acele!

Manzarayı incelemeye geri döndüğünde, rahatsız edici bir başka şey daha gördü. Bu, gözlerinin ona bildirmeye çalıştığı temel bir tuhaflıktı. Bene Gesserit üniforması giyen ölülerin üzerinde çok az kan vardı. Muharebe kayıtlarının, ortak insanlığın o nihai delilini göstermelerini beklerdiniz. Havayla temas edince koyulaşan ve onu görenlerin anılarında çıkmayan izler bırakan, o akan kırmızı sıvı. Kanlı kıyımın eksikliği bir bilinmeyendi ve savaşta, bilinmeyenin aşırı tehlike getiren bir tarihçesi vardı.

Yumuşak bir sesle Odrade'le konuştu. "Onlarda bizim henüz keşfedemediğimiz bir silah var."

Hükmünüzü açığa vurma konusunda acele etmeyin. Gizli hüküm çoğu kez daha güçlüdür. Etkileri, yalnızca onları başka yöne sevk etmek için çok geç olduğunda hissedilen, tepkilere rehberlik eder.

Rahibe Adaylarına Bir Bene Gesserit Nasihatı

Sheeana, uzaktaki solucanların varalığını kokladı: Kükürt ve çakmaktaşı karışmış melanjla birlikte hafif tarçın aroması; büyük Rakisli kum-yiyicilerinin kristal kenarlı cehennemi. Fakat o, solucanların bu torunlarını, yalnızca orada çok büyük sayılarda mevcut olmalarından dolayı algılayabilmişti.

Ne kadar da küçükler.

Çöl Gözlem'de bu öğleden sonra sıcak bir gün yaşandığı için, Sheeana, yapay olarak soğutulmuş iç mekânları memnuniyetle karşıladı. Batıdaki pencere açık unutulmuş olmasına rağmen, eski bölmesinde toleransı hak edecek düzeyde bir ısı ayarlaması vardı. Sheeana bu pencereye gitti ve öfkeyle bakan kumları seyretmeye koyuldu. Anı

ona, bu elverişli alanın bu gece nasıl olacağını söyledi: Kuru bir hava içinde parlak yıldız ışığı, koyu bir kavise uzanan kum dalgalarının ince bir biçimde aydınlatılması. Sheeana, Rakis aylarını hatırladı ve onları özledi. Salt yıldızlar, onun Fremen mirasını tatmin etmiyordu. Burayı bir inziva köşesi, Rahibeliğine neler olduğunu düşüneceği zamana sahip olabileceği bir yer olarak düşünmüştü.

Yapay doğum aygıtları, siborglar ve şimdi de bu.

Paylaşma'dan beri Odrade'in plânlarının gizemli bir yanı kalmamıştı. Bir kumar mıydı bu? Ya kazanılırsa ne olacaktı?

Belki de bunu yarın öğreneceğiz, ama bundan sonra biz ne olacağız?

Çöl Gözlem'de onu mıknatıs gibi çeken bir şeyin olduğunu kabul etti; burası sadece sonuçları düşünebileceği bir yerden daha büyük bir anlam taşıyordu. Bugün, hareketle ifade bulan duygulardan oluşan dansıyla, hâlâ solucanları çağırabileceğini kendine ispat etmek için, güneşle kavrulmuş kumların üzerinde yürümüştü.

Bir Yatıştırma Dansı. Benim solucanlar için kullandığım lisan.

Bir kum tepesi üzerinde derviş gibi dönerek dans ederken açlık, anı transını tuzla buz etti. Küçük solucanlar etrafında toplanmış, hatırdan çıkmayan kristal dişlerinin çerçevesi içindeki alevlerle, hayretten ağızları açık kalmış bir şekilde onu izliyorlardı.

Ama neden bu kadar küçüktüler?

Müfettişlerin sözleri bunu açıklıyordu ama yine de yeterli değillerdi. "Bunun sebebi rutubet."

Sheeana, bahar fabrikalarını ve plastrete kadar sert zeminleri yutacak kadar büyük "Çölün Yaşlı Adamı", Dune'nun devi Şeh hulud'u hatırladı. Kendi alanında ustaydı.

Kumların tanrısı ve şeytanıydı. Elverişli pencere konumundan bu potansiyeli hissetti.

Tiran, neden bir solucanla sembiyotik varoluşu seçmişti acaba?

Bu küçük solucanlar onun sonsuz rüyasını mı taşıyorlardı?

Çöl, kum alabalığıyla doluydu. Bunları yeni nesil olarak kabul etmemiz halinde Tiran'ın yolunda gitmeyi düşünebilirdi.

Metamorfoz. Bölünmüş Tanrı.

Bu ayartmayı tanıyordu. Cüret eder miyim?

Cahilliğinin son anlarına ait anılar gözlerinin önüne geldi. O zaman sadece sekiz yaşındaydı, Dune'da, Igat ayının içindeydiler.

Rakis değil, atalarının adlandırdığı gibi: Dune.

Kendi eski halini hatırlaması o kadar zor değildi: İnce uzun boylu, koyu tenli, kırçıllı kahverengi saçları olan bir çocuktu. Çocukluk arkadaşıyla birlikte, açık çöle koşup melanj avcılığı (bu, çocuklara verilen bir görevdi) yaparlardı. Bu anılar ne kadar da içlendiriciydi.

Fakat anıların karanlık bir yanı da vardı. Dikkatini burun deliklerine odaklayan bir kız, yoğun kokular algıladı... Bu bir bahar-öncesi yığınıydı!

Ziyafet!

Melanj patlaması Şeytan'ı da getirmişti. Hiçbir kum solucanı kendi bölgesindeki bir bahar ziyafetine dayanamazdı

Hepsini yedin Tiran, bizim "yuvamız"dediğimiz, bir araya gelmiş baraka ve kulübeleri, dostlarımı ve ailemi. Neden beni sağ bıraktın?

Bu uzun boylu çocuğu silkeleyen öfke ne kadar da büyüktü. Sevdiği her şey, onun alevleri içinde kendini feda etmesini reddeden dev bir solucan tarafından gasp edilmişti ve onu Rakisli papazların eline teslim etmiş ve buradan da Bene Gesseritlere geçmişti.

"O, kum solucanlarıyla konuşabiliyor ve onlar da onun canını almıyor."

"Benim canımı almayanların canını ben bağışlamıyorum." Odrade'e söylediği buydu.

Ve şimdi Odrade ne yapmam gerektiğini biliyor. İçindeki o vahşi şeyi bastıramazsın, Dar. Sana Dar demeye cüret ediyorum; çünkü sen artık içimdesin.

Cevap yok.

Bu yeni kum solucanlarının her birinin içinde, Leto II'nin farkındalığının bir incisi mi vardı acaba? Onun Fremen ataları bu konuda ısrarlıydılar.

Birisi Sheeana'ya bir sandviç uzattı. Bu Walli'ydi, Çöl Gözlem'in komutasını devralan, kıdemli rahibe yardımcı asistanı.

Odrade tarafından Konsey üyesi yapıldığımda, bu benim ısrar etmem üzerine olmuştu. Yalnızca Walli'nin, benim Şerefli Anaların cinsel köleleştirmesine bağışıklığımın olduğunu öğrenmesinden dolayı olmamıştı. Ve bu, onun benim ihtiyaçlarıma karşı duyarlı olmasından dolayı da olmamıştı. Biz gizli bir dil konuşuyorduk. Walli ve ben.

Walli'nin iri gözleri, artık onun ruhuna giden kapılar değildi. Onlar, yoklayan bakışları bloke etmesini çoktan öğrenmiş olduğu yolunda kanıt getiren, ince telle örtülmüş engellerdi; Istıraptan sağ olarak kurtulmayı başarabilirse, tamamen maviye dönüşecek açık mavi pigmanla kaplıydılar. O, neredeyse tam bir albinoydu ve bu da üreme açısından sorgulanabilecek bir genetik hat teşkil ediyordu. Walli'nin derisi bu hükmü takviye ediyordu; donuk ve çilliydi. Yüzeysel bir şeffaflık olarak görülebilecek bir deriydi bu. Derinin kendisi üzerine değil de, altındaki, pembe ve çöl güneşine karşı korunmasız, kan rengi tene odaklanıyordunuz. Yalnızca burada, gölgede, Walli bu duyarlı yüzeyi, sorgulayan gözler önünde sergileyebiliyordu.

Neden burada bizi komutası altında bulunduruyor?

Çünkü ben ona, yapılması gerekenin en iyisini yapacağı konusunda güveniyorum.

Sheeana, dikkatini çöl manzarasına çevirirken, dalgın bir şekilde sandviçini yedi. Koca gezegen ve bir gün daha. Yeni bir Dune mu? Hayır... benzerlikler var ama farklı. Bu sonsuz evrende kaç tane böyle yer yaratıyoruz? Saçma bir soru.

Çöl yanılsaması, uzaklara bir yere siyah bir nokta yerleştirmişti. Sheeana gözlerini kıstı. Bir ornitopter. Önce gitgide büyüdü, sonra küçüldü. Çölde araştırma ve teftiş yapıyordu.

Burada yarattığımız gerçekte nedir?

Sinsice tecavüz eden kum tepelerine baktığında gururlanma hissetti.

Benim çabalarıma bak küçük insan ve ümitsizliğe düş.

Fakat bunu biz yaptık, Rahibelerim ve ben.

Öyle mi?

"Sıcakta yeni bir kuruluk hissediyorum" dedi Walli.

Sheeana aynı kanıdaydı. Konuşmaya gerek yoktu. Hâlâ gün ışığı varken, orada serili durumda olan topo-haritasını incelemek için büyük çalışma masasına gitti. Haritanın üzerinde küçük bayraklar takılıydı, tıpkı tasarladığı gibi raptiyeler üzerinde yeşil bir tel mevcuttu.

Odrade bir kez sormuştu: "Bu bir yansımaya göre daha mı iyi?"

"Haritaya dokunabilmeliyim."

Odrade bunu kabul etmişti.

Yansımalar işi yavanlaştırıyordu. Toprağın kirinden çok uzakta kalıyordu. Bir yansımanın üzerine parmağını basıp "Biz buraya gideceğiz" diyemezdiniz. Yansımaya uzatılan bir parmak, boşta kalmış bir parmak demekti.

Gözler hiçbir zaman yeterli değildir. Beden, dünyasını hissetmelidir.

Sheeana, erkek terinin acılığını algıladı; bu, çaba harcamaktan kaynaklanan küflü bir kokuydu. Başını kaldırdı ve kapı girişinde duran, küstah tavırlı ve küstah bakışlı, koyu tenli genç adamı gördü.

"Oh!" dedi o. "Senin yalnız olacağını sanmıştım, Walli. Ben daha sonra tekrar gelirim."

Sheeana'ya delici bir bakış attı ve kayboldu.

Bedenin bilmesi için, hissetmesi gereken birçok şey var.

"Sheeana, neden buradasın?" diye sordu Walli.

Konseyin o çok meşgul olan üyesi, burada ne arıyorsun? Yoksa bana güvenmiyor musun?

"Misyonerliğin, benim yapabileceğimi düşündüğü şeyi ele almak için geldim. Bir silah görüyorlar – bir Dune efsanesi. Milyarlarca insan bana dua ediyor: "Bölünmüş Tanrı'yla konuşan o Kutsal Kişi."

"Milyarlarca, yeterli bir kelime değil" dedi Walli.

"Fakat bu, Rahibelerimin benim içimde gördüğü kudreti ölçebiliyor. Tapınanlar, benim Dune'la birlikte öldüğümü düşünüyorlar "Mazlumların Panteonu"nda güçlü bir ruh olarak yerimi aldım."

"Bir misyonerden farklı mıydın?"

Söyle bana Walli, yanımda bir kum solucanı ile, o beni bekleyen evrende görünsem neler olurdu? Böyle bir şeyin olma ihtimali, bazı Rahibelerimi ümit ve korkuyla dolduruyor."

"Korku, bunu anlıyorum."

Evet, tıpkı Muad'Dib ve Tiran oğlunun, şüphe duymayan insanlığın üzerine saldığı, dini aşılama gibi.

"Niye bunu ele almaya bile tenezzül ediyorlar ki?" diye ısrar etti Walli.

"Beni bir dayanak noktası olarak ele aldıklarında, evreni yerinden oynatmak için çok güçlü bir kaldırma gücüne sahip olacaklardır."

"Fakat böylesi bir gücü, nasıl kontrol edebilirler ki?"

"Problem de bu. Bu, tabiatında dengesizlik olan bir şey. Dinler hiçbir zaman gerçekten kontrol edilebilir olmamıştır.Fakat bazı Rahibeler, etrafında bir din kurmayı amaç edinebileceklerini düşünüyorlar."

"Ve eğer edindikleri amaçta zayıfsalar ne olacak?"

"Dediklerine göre kadınların dinleri her zaman daha derine iniyormuş."

"Bu doğru mu?" Daha üst bir kaynağı sorgulayarak söyledi bunu.

Sheeana yalnızca başını sallayabildi. Diğer Anı bunu teyit etmişti.

"Neden?"

"Çünkü hayat, içimizde kendini yeniliyor."

"Hepsi bu mu?" Şüphesini açıkça göstererek.

"Kadınlar sık sık, haksızlığa uğrayanların havasını taşırlar. İnsanlar, en altta kalanlar için özel bir sempati beslerler. Ben bir kadınım ve eğer Şerefli Analar beni ölü istiyorlarsa, kutsanmam gerekir."

"Misyonerlikle aynı kanıdaymışsın gibi konuşuyorsun."

"Eğer sen avlanılanlardan biriysen, herhangi bir kaçış yolunu ele alabilirsin. Ben saygı görüyorum. Bu potansiyeli dikkate almamazlık edemem."

Tehlikeyi de dikkate almalıyım. Demek benim adım, Şerefli Ana mezaliminin karanlığında, parıldayan bir ışık haline geldi. Bu ışığın özümleyici bir alev haline dönüşmesi ne kadar da kolay!

Hayır... onun ve Duncan'ın beraber hazırladıkları plân daha iyiydi. Rahibeler Meclisi'nden kaçış. Burası yalnızca üzerinde yaşayanlar için değil, Bene Gesserit rüyaları için de bir ölüm tuzağıydı.

"Hâlâ neden burada olduğunu anlayamıyorum. Artık bizi avlayacak kimse kalmamış olabilir."

"Olabilir mi?"

"Fakat neden şimdi olsun ki?"

Bunu açıkça söyleyemem, çünkü o takdirde bekçi köpekleri bunu öğrenirler.

"Benim solucanlara karşı merakım büyük. Bunun nedeni, Dune'a yapılan esas göçe atalarımdan birinin önderlik etmesi."

Bunu hatırla, Walli! Bir seferinde orada kumların içinde, bizi duyacak başka hiç kimse yokken, bu konuyu konuşmuştuk. Ve şimdi neden ziyaret etmek için geldiğimi biliyorsun.

"Onun tam bir Fremen olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

"Ve bir Zensünni Ustası."

Ben, kendi göçüme önderlik edeceğim Walli. Fakat benim, ancak senin sağlayabileceğin solucanlara ihtiyacım olacak. Ve bu hızlı bir şekilde de yapılmalı. Junction'dan gelen haberler, sürati teşvik ediyor. Ve ilk giden gemiler yakında dönecekler. Belki bu gece... belki yarın. Onların getireceklerinden korkuyorum. daha yakından inceleyebileceğim birkaç kurdu, yanında götürme düşüncesiyle hâlâ ilgileniyor musun?"

"Daha yakından inceleyeceğin birkaç solucanı Cetral'e götürme düşüncesiyle hâlâ ilgileniyor musun?"

Oh, evet Walli. Hatırladın demek.

"Bu ilginç olabilir. Bu tür işlere ayıracak fazla zamanım yok ama, elde edebileceğimiz herhangi bir bilgi, bize yardım edebilir."

"İniş Alanı'ndaki yok-geminin büyük hangarı, bir çöl laboratuvarına dönüştürülebilir. Kum ve kontrol altında bir atmosfer. İlk solucanı getirdiğimiz zamandan beri, gerekli olan şeyler orada."

Sheeana batı penceresine bir bakış attı. "Gün batımı. Yine aşağı inip kum üstünde yürümek istiyorum."

Acaba ilk gemi bu gece mi dönecek?

"Tabii ki, Aziz Anne." Walli, yana çekilerek kapıya giden yolu açtı.

Sheeana çıkarken konuştu: "Çok geçmeden Çöl Gözlem'i buradan taşımalıyız."

"Biz hazırız."

Sheeana, toplanma yerinin kenarındaki kemerli sokaktan çıktığında, güneş ufukta batmaya başlamıştı. Yıldız ışığıyla aydınlanan çölde, çocukluğunda yaptığı gibi duyularıyla keşfederek yola koyuldu. Ahh, havada tarçın kokusu vardı. Yakında solucanlar olmalıydı.

Bir ara durakladı ve eski Fremenlerin yaptığı gibi, görüş alanını ve ışığı hapsetmek için, avuç içlerini düz bir şekilde gözlerinin altına ve üstüne yerleştirdi. Yapay bir çerçevenin içinden dışarı baktı. Göklerden düşecek bir şey varsa bu dar yarıktan geçmeliydi.

Bu gece mi? Onlar açıklama anını tehir etmek için karanlıktan hemen sonra gelecekler. Düşünmek için bütün bir geceye sahibim.

Bene Gesserit sabrıyla bekledi.

Bir ateş yayı, kuzeydeki ufkun üstünde ince bir çizgi çizdi, sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. İniş Alanı için doğru pozisyondaydılar.

Sheeana kalbinin hızla attığını hissetti.

Geldiler!

Acaba Rahibeliğe iletecekleri mesaj ne olacaktı?

Zaferle dönen savaşçılar mı yoksa mülteciler mi? Odrade'in plânı göz önüne alındığında, bu ikisi arasında pek az fark vardı.

Sabah çıkmadan sonucu öğrenmiş olacaktı.

Sheeana ellerini aşağı indirdi ve titrediğini fark etti. Derin bir nefes. Ve bir dua.

Halihazırda, Dune'da attığı adımların temposuyla çölde yürüyordu. Ayaklarının nasıl sürüklendiğini neredeyse unutmuştu. Sanki fazladan bir yük taşıyor gibiydiler. Bu rastgele yürüyüş sırasında, nadiren kullanılan adaleler harekete geçiyordu; fakat bu bir kez öğrenildi mi, hiçbir zaman unutulmuyordu.

Bir zamanlar, bir gün böyle yürüyebileceğimi hayal bile edemezdim.

Eğer bekçi köpekleri bu düşünceyi algılayabilmiş olsalardı, Sheeana'larından şüphe duyabilirlerdi. Bu, kendi içinde olan bir başarısızlıktı" diye düşündü Sheeana. Rahibeler Meclisi ritimleri içinde büyümüştü. Bu gezegen ona gizli bir düzeyden hitap ediyordu. Toprağı, ağaçları ve çiçekleri ve büyüyen her şeyi, kendisinin bir parçasıymış gibi hissediyordu. Ve şimdi burada, rahatsız edici bir hareket vardı; bu, başka bir gezegenin diliyle söylenen bir şeydi. Çölün de değiştiğini hissetti; o da yabancı bir dille konuşuyordu. Çöl. Cansız değildi ama, bir zamanlar yemyeşil olan Rahibeler Meclisi'nden son derece değişik bir şekilde yaşıyordu.

Daha az hayat vardı ama daha yoğundular.

Çölü duyuyordu; küçük ve kayar gibi yürüyüşler, böceklerin gacırdıyan cıvıltıları, yukarıda avlanan kanatların koyu hışırtısı ve kumun üzerine "plof" diye düşmeler – solucanların bir gün tekrar hüküm sürecekleri düşünülerek buraya getirilen kanguru fareleri.

Walli, Dune'dan bitki ve hayvan örneği göndermeyi hatırlayacaktır.

Yüksekçe bir kum tepesinin üzerinde durdu. Önünde, kenarlarını karanlığın bulanıklaştırdığı, aralıklı hareketler içinde yakalanmış bir okyanus vardı; gölgeli köpüklü dalgalar, bu değişen toprağın gölgeli kıyısına vuruyordu. Sonsuz bir çöl deniziydi. Uzaklarda doğmuştu ve buradan daha garip yerlere gidecekti.

Eğer yapabilirsem, seni oraya ben götüreceğim.

Kuru alanlardan kalkıp, onun arkasındaki daha nemli yerlere gidecek olan bir gece esintisi, geçerken saçının kenarlarını kaldırıp, yanaklarına bir toz örtüsü bıraktı. Sheeana kederlendiğini hissetti.

Oysa neler olabilirdi.

Bu artık önemli değildi.

Artık yalnızca onlar önemliydiler.

Derin bir nefes aldı. Tarçın kokusu güçlenmişti. Melanj. Bahar ve solucanlar yakındaydı. Solucanlar onun varlığını hissetmişti. Kum solucanlarının dev gibi büyümeleri ve Dune'da yaptıkları gibi kendi ürünleri üzerinde çalışabilmeleri için, hava ne kadar bir zaman içinde yeterince kuruyacaktı acaba?

Gezegen ve çöl.

Sheeana, onları aynı destanın iki yarısı olarak görüyordu. Tıpkı Bene Gesserit ve onların hizmet ettiği insanlık gibi. Uyumlu yarımlar. Biri diğeri olmaksızın küçülüyor ve amaçsız bir boşluğa dönüşüyordu. Belki de, ölmesi daha iyi diye düşünmek yanlıştı ama amaçsız bir hareket içinde kalıyordu. İşte burada, bir Şerefli Ana zaferinin tehdidi yatıyordu. Onlar kör bir şiddet tarafından yönlendirilmişlerdi.

Düşmanca bir evrende kör olarak var olmak.

İşte bu, Tiran'ın Rahibeliği muhafaza etmesinin nedeniydi.

O, bizlere yönü olmayan bir patika verdiğini biliyordu. Ucu boş bırakılmış ve şakacı bir kimse tarafından hazırlanmış kâğıttan bir oluk.

Yine de o kendince bir şairdi.

Sheeana, Bene Gesseritlerin muhafaza ettiği bir safra parçası olan, Dar-es-Balat'tan alınma "Anı Şiiri"ni anımsadı.

Bunu neden muhafaza ettik acaba? Şimdi aklımı onunla doldurayım diye mi? Yarın neyle karşılaşabileceğimi bir an için unutmam gayesiyle mi?

Şairin hoş gecesi,

Onu, masum yıldızlarla doldurun,

Orada, bir adım ötede Orion durmakta.

Onun bakışları her şeyi görüyor,

Ve genlerimizi sonsuza değin işaretliyor.

Artçı parlamayla kör olmuş gözleri.

İşte çıplak sonsuzluk.

Sheeana aniden, içi ağzına kadar doldurulmuş ve dilediği gibi yaratması için boş bir tual verilmiş, nihai bir ressam olmak için hak kazandığını hissetti.

Sınırlamaların olmadığı bir evren!

Çocukluğunda, Bene Gesserit amaçlarıyla ilk karşılaştığı zamanlardaki, Odrade'in sözleri, ona geri geldiler. "Sana neden mi bağlandık, Sheeana? Bunun çok basit bir sebebi var. Senin içinde, uzun bir zamandır beklediğimiz bir şeyi gördük. Sen geldin ve biz onun meydana gelişini gördük."

"Onun mu?" Ne kadar da safmışım!

"Ufuktan yükselen yeni bir şeydi bu."

Benim göçüm yeniyi aramak için olacak. Fakat... önce, ayları olan bir gezegen bulmalıyım.

Bir yönden bakıldığında, evren bir Brownian hareketidir; temel düzeyde önceden tahmin edilen hiçbir şey yoktur. Muad'Dib ve onun Tiran oğlu, hareketin meydana geldiği, bulut odasını kapadılar.

Gammu'dan Hikâyeler

Murbella, uyumsuz deneyimlerin olduğu bir zamanın girişini yaptı. Kendi hayatını birçok açıdan görmek, onu ilk önce rahatsız etmişti. Bunu alevlendiren, Junction'daki kargaşa yaratan hadiseler olmuştu. Rahibeler Meclisi'ne dönmüş olmasına rağmen bile, onu terk etmeyen acil gereksinmeler yığını oluşmuştu.

Seni uyarmıştım, Dar. Bunu inkâr edemezsin. Onların zaferi, yenilgiye dönüştürebileceklerini söylemiştim. Ve şimdi benim kucağıma fırlatıp attığın pisliğe bir bak! Mümkün olduğunca çok hayat solucanara bildiğim için şanslıyım.

Bu içsel protesto, onu her zaman, kendini, bu ürkütücü şöhrete yükselten hadiselerin içine iterdi.

Daha başka ne yapabilirdim ki?

Anı, Streggi'yi kansız bir ölümle yere yuvarlanırken görüntüye getiriyordu. Bu sahne, hayal ürünü bir dram gibi, yok-geminin kanallarında oynuyordu. Geminin komuta merkezindeki yansıtıcı alt yapısı da, bunun gerçekte var olmayan bir yanılsama olduğu düşüncesini destekliyordu. Oyuncular, kalkıp seyircilerin önünde eğilerek selam vereceklerdi. Teg'in otomatik bir şekilde vınlayan iletişim gözleri, birisi onları kapatana kadar oyunu hiç kaçırmadan görüntülemişti.

Murbella, ürkütücü bir artçı parlama ve imajlarla başbaşa kalmıştı. Teg, yükseklerdeki o Şerefli Ana yuvasının zemininde yatıyordu. Odrade bunu şok içinde seyrediyordu.

Murbella'nın zemine ineceğini ilan etmesi, gürültülü bir protestoyla karşılandı. Bekçiler hoşgörüsüzdü, ta ki Sheeana, Odrade'in oynadığı kumarın detaylarını gözler önüne serip şu soruyu sorana kadar: "Tam bir felaket mi istiyorsunuz?"

İçindeki Odrade bu münakaşayı kazanmıştı. Daha en başından buna hazırlıklıydın, değil mi, Dar? Senin plânın!

Bekçiler şöyle dedi: "Sheeana hâlâ burada." Murbella'ya tek kişilik bir mavna tahsis ettiler ve onu Junction'a tek başına gönderdiler. Şerefli Ana kimliğini, oraya varmadan önce iletmiş olmasına rağmen, İniş Alanı'nda alınmaya neden olabilecek anlar yaşandı.

İçinden dumanlar yükselen bir çukurun yanına inen mavnasından çıkarken, silahlı bir Şerefli Ana taburu tarafından karşılandı. Çukurdan yabancı patlayıcılara ait kokular yükseliyordu.

Burası Baş Anne'nin mavnasının imha edildiği yerdi.

Kadim bir Şerefli Ana, tabura önderlik ediyordu; kırmızı kaftanı lekelenmiş, bazı süslemeler de kaybolmuştu ve sol omzundan aşağı büyük bir yırtık vardı. Kurutulmuş bir kertenkeleye benziyordu; hâlâ zehirli ve ısırabilir haldeydi,

enerjisinin çoğu gitmişti ve iyi ayarlanmış bir öfkeyle varlığını sürdürüyordu. Düzensiz saçları, topraktan yeni kazılıp çıkarılmış bir zencefil kökünün dış derisini andırıyordu. İçinde bir şeytan vardı onun. Murbella onu, turuncu lekeli gözlerinin içinden bakarken gördü.

Eski tabur, yeni bir tam tabur tarafından takviye edilmiş olmakla birlikte, bu ikili, mavnanın altında, dışarıdan yalıtılmış bir biçimde yüz yüze gelmişti. Etraftaki vahşi hayvanlar ihtiyatla havayı koklayıp tehlikenin büyüklüğünü ölçmeye çalışıyorlardı.

Murbella, karşısındaki bu yaşlı kadını seyretti. Bu kertenkele, havayı koklamak için dilini arada sırada dışarı salıp duygularına nefes alma fırsatı veriyordu; fakat Murbella'yı dinleyecek kadar şoke olmuştu.

"Murbella benim adım. Gammu'dayken Bene Gesseritler tarafından esir edildim. Ben bir Hormu Ustasıyım."

"Neden cadıların kaftanını giyiyorsun?" Yaşlı kadın ve taburu öldürmeye hazır bekliyorlardı.

"Onların öğretebileceği her şeyi öğrendim ve bu hazineyi Rahibelerime getirdim."

Yaşlı kadın bir an onu inceledi. "Evet, senin tipini tanıyorum. Sen bir Roc'sun. Gammu projesindekilerden biri."

Kadının arkasındaki tabur biraz gevşemişti.

"Bütün yolu bu mavnayla gelmedin herhalde" diye suçladı yaşlı kadın.

"Onlara ait bir yok-gemiden kaçtım."

"Yuvalarının nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

Yaşlı kadının yüzünde bir gülümseme belirdi. "Harika bu. Sen bir kahramansın! Nasıl kaçtın?"

"Bunu sormak zorunda mısın?"

Yaşlı kadın şöyle bir düşündü. Murbella, o âdeta konuşmuş gibi düşüncelerini yüzünden okuyabiliyordu: *Roc'dan getirdiklerimiz – hepsi öldürücüydü bunların. Elleriyle, ayaklarıyla veya vücutlarının hareket eden herhangi bir tarafıyla öldürebilirler. Hepsi şu işareti taşımalı: 'Her konumda tehlikeli.'"*

Murbella, kimliğinin bir işareti olan dinç bir asaleti sergileyerek mavnadan uzaklaştı.

Hız ve adale. Rahibeler dikkatli olun!

Taburdaki bazıları merakla öne doğru iteliyorlardı. Sözleri, Şerefli Ana karşılaştırmalarıyla doluydu; bunlar Murbella'nın savuşturması gereken istekli sorulardan oluşuyordu.

"Onlardan çok öldürdün mü? Gezegenleri nerede? Zenginler mi? Orada birçok erkekle bağ kurdun mu? Gammu'da mı eğitildin?"

"Üçüncü seviye için Gammu'daydım. Hakka'nın emri altında çalışıyordum."

"Hakka! Ben onunla karşılaştım. Sen onu tanıdığında hâlâ sol ayağı sakat mıydı?"

Hâlâ deniyor.

"Söz konusu olan sağ ayağıydı ve sakatlandığında beraberdik."

"Oh, evet, sağ ayağı. Tamam şimdi hatırladım. Nasıl sakatlanmıştı?"

"Soytarının tekinin kıçını tekmelerken. Adamın arka cebinde keskin bir bıçak varmış. Hakka o kadar kızdı ki, onu öldürdü."

Bütün tabur kahkahalar içindeydi.

"Beraber Büyük Şerefli Ana'ya gideceğiz" dedi yaşlı kadın.

Demek ilk testi atlattım.

Murbella, onların çekince koyduğu noktaların var olduğunu hissetti.

Hormu Ustası neden düşman üniforması giyiyor? Ve görünüşü de biraz garip.

En iyisi onunla bir an önce karşılaşmak.

"Onların eğitimini aldım ve onlar da beni kabul ettiler."

"Budalalar! Gerçekten öyle mi oldu?"

"Bana inanmıyor musun?" Geriye dönüş yapıp alıngan Şerefli Ana tavırları sergilemek ne kadar da kolaydı.

Yaşlı kadın öfkelendi. Azametini kaybetmemişti; ama taburuna bir uyarı bakışı attı. Hepsinin Murbella'nın söylediklerini hazmetmesi bir iki dakika aldı.

"Onlardan biri haline mi geldin?" Arkadan birisi sordu.

"Başka türlü nasıl onların sırlarını çalabilirdim ki? Şunu iyi bilin. Ben onların Baş Annesi'nin şahsi öğrencisiydim."

"Sana iyi şeyler öğretti mi?" Bu yine arkadan yükselen o meydan okuyucu sesti.

Murbella soruyu soranı tespit etti: Orta kademeden ihtiraslı biri. Üstüne dikkat çekmek ve ilerlemek için sabırsız.

Bu senin sonun vesveseli kadın. Bundan dolayı evrenin uğradığı kayıp çok küçük sayılır.

Bir Bene Gesserit hilesi uygulayıp düşmanı olan kadını vuruş alanı içine yaklaştırdı. Ve onların tanıyacağı bir Hormu-stili vuruş yaptı. Sorgucu kadın yerde cansız yatıyordu.

Bene Gesserit ve Şerefli Ana yeteneklerinin evliliği çoğumuzun tanıyıp kıskanması gereken bir tehlike yaratır.

"Bana hayran kalınacak şekilde öğretti" dedi Murbella. "Başka sorusu olan var mı?

"Ehhh!" dedi yaşlı kadın.

"Seni ne diye çağırıyorlar?" diye sordu Murbella.

"Ben Kıdemli bir Dam'ım, Hormulu bir Şerefli Ana. Adım Elpek."

"Teşekkürler Elpek. Bana Murbella diyebilirsin."

"Kıvanç duydum, Murbella. Bize getirdiğin gerçek bir hazine."

Murbella neşeyle gülümsemeden önce, bir an için onu Bene Gesserit dikkatiyle inceledi. Karşılıklı olarak isimlerin öğrenilmesi. Sen, Büyük Şerefli Ana'nın çevresindeki güçlülerden biri olduğun, giydiğin kırmızı kaftandan belli olan kişi, biraz önce kendi saflarınıza neyi kabul ettiğini biliyor musun?

Tabur şoke olmuş bir haldeydi ve Murbella'ya ihtiyatla baktılar. Murbella bunu yeni duyarlılığıyla hissetti. Yaşlı Kızlar şebekesi, Bene Gesseritler içinde garantili bir yer elde edememişti; ama Şerefli Anaların epey işini görmüştü. Birlikte akış bir teyit geçidiyle onu neşelendirdi. Güç transferi ne kadar da mahirceydi: Doğru okul, doğru arkadaşlar ve merdivenin ilk basamaklarına aktarılışı; bunların hepsi, akrabalar ve onların bağlantılarıyla yönlendiriliyordu. Evlilikleri de içine dahil eden ittifakları sağlayan karşılıklı sırt sıvazlamalarla oluyordu bunlar. Birlikte akış bunun çukurun dibine doğru gittiğini söyledi; ama merdivenin basamakları üzerinde olanlar, oyukları kontrol edenler, bu yüzden tasalanmamalıydılar.

Bugün kendi içinde yeterliydi ve Elpek de benim için böyle düşünüyor. Benim tehlikeli ve potansiyel olarak yararlı olduğumu görmekle birlikte neye dönüştüğümü fark edemiyor.

Murbella, yavaşça tek ayağı üzerinde dönerek Elpek'in taburunu inceledi. Bağlanmış hiçbir erkek yoktu. Bu, güvenilir kadınlardan başkasına verilemeyecek kadar hassas bir görevdi. Güzel.

"Şimdi siz hepiniz, beni dinleyin. Rahibeliğinize en ufak bir sadakat duyuyorsanız – ki bunu ileriki performansınıza göre belirleyeceğim – getirdiklerime saygı gösterin. Bunların hak edenler için bir hediye olmasını istiyorum."

"Büyük Şerefli Ana çok memnun olacak" dedi Elpek.

Fakat Murbella kendisine takdim edildiğinde, Büyük Şerefli Ana memnun olmuş görünmüyordu. Murbella kule dekorunu tanımıştı. Neredeyse gün batımıydı; ama Streggi'nin bedeni düştüğü yerde yatıyordu. Teg'in bazı uzmanları öldürülmüştü; bunların çoğu, aynı zamanda Teg'in muhafızlığını üstlenen iletişim gözü tayfasındandılar.

Hayır, biz Şerefli Analar başkalarının aleyhimizde casusluk yapmasından hoşlanmayız.

Teg hâlâ sağdı, bunu görebiliyordu; ama şiga telleriyle bağlanmış ve küçümsenerek bir köşeye tıkılmıştı. Hepsinden daha şaşırtıcısı, Odrade'in serbest bir biçimde Büyük Şerefli Ana'nın yanında duruyor olmasıydı. Bu bir aşağılama hareketiydi.

Murbella, böylesi bir sahneyle birçok kez karşılaştığını hissetti. Bir Şerefli Ana Zaferi'nin sonrası: Biçilmiş düşman bedenleri, yıkıldıkları yerde terk edilmiş bir halde bırakılmışlardı. Şerefli Anaların kansız silah ile yaptığı saldırı ani ve öldürücü olmuştu. Bu, öldürmenin artık gerekli olmadığı hallerde, tipik bir gaddarlık örneği olarak öldürmeye devam etmekti. Bu ölümcül provanın anısının yarattığı titremeyi bastırdı. Hiçbir uyarı olmamıştı, yalnız açık hatlara indirilen birlikler kurtulabilmişti; fakat sağ kalanlar da domino etkisi yüzünden şok geçiriyorlardı. Ve Büyük Şerefli Ana bu şok halinden açıkça memnundu.

Büyük Şerefli Ana, Murbella'ya bakarak şöyle söyledi: "Demek kendi yöntemlerinizle yetiştirdiğinizi söylediğiniz pislik torbası bu."

Odrade bu tavır karşısında neredeyse gülecekti.

Pislik torbası mı?

Bir Bene Gesserit bunu kin duymadan kabullenirdi. Bu gözü nezleli Büyük Şerefli Ana, bir tereddütle karşı karşıyaydı; çünkü kansız bir şekilde öldüren silahını tekrar kullanamıyordu. Çok ince bir güç dengesi mevcuttu. Şerefli Analar arasındaki heyecanlı konuşmalar, bu problemin varlığını gözler önüne seriyordu.

Bütün gizli silahları kullanılmış ve tekrar şarj edilemez haldeydi. Bu, buraya püskürtüldüklerinde kaybettikleri bir şeydi.

"Son çare olarak kullanacağımız silahımızı ziyan ettik!"

Kendini üstün gören Logno, şimdi değişik koşullar altında varlığını sürdürmek zorundaydı. Murbella'nın seçkinlerden birini ürkütücü bir kolaylıkla öldürebildiğini de öğrenmişti.

Murbella, Büyük Şerefli Ana'nın maiyetine, potansiyellerini ölçerek, kavrayıcı bir bakış attı. Tabii onlar bu durumu hatırlamışlardı. Aşinaydı bu. Nasıl mı oy vermişlerdi?

Tarafsız mı?

Bazıları ihtiyatlıydı ve hepsi de bekliyorlardı.

Bir şaşırtma hareketini önceden sezinlemişlerdi. Kimim kazanacağı önemli değildi, yeter ki güç onların istikametine doğru akmaya devam etsin.

Murbella adalelerini, Duncan ve Bekçilerden öğrenmiş olduğu, bekleme halindeki dövüş pozisyonunu almak üzere serbest bıraktı. Kendini, egzersiz katında ayakta durup tepkileri gözden geçirdiği zamanki gibi sakin hissediyordu. Tepki verirken bile, Odrade'in onu hazırladığı şekillerde; zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak hareket ettiğini biliyordu.

Önce Ses. Onlara içlerini donduran bir darbe indir.

"Gördüğüm kadarıyla Bene Gesseritleri çok hafife alıyorsunuz. Gurur duyduğunuz varsayımları ele alacak olursak bu kadınlar onları o kadar çok işittiler ki, sözleriniz onları fazlasıyla sıkıyor."

Bu sözler, incitici bir ses kontrolü ile söylenmişti; bu, Logno'nun gözlerine turuncu lekeleri getiren bir tondu; fakat aynı zamanda onu hareketsiz de kıldı.

Murbella'nın onunla işi bitmemişti. "Kendini güçlü ve zeki sanıyorsun. Biri diğerini gerektiriyor, öyle mi? Ne kadar da saçma! Sen mükemmel bir yalancısın ve kendi kendine yalan söylüyorsun."

Logno, bu saldırı karşısında hareketsiz kalmayı sürdürürken, diğerleri "O senin artık", dercesine meydanı boşaltıyorlardı.

"Bu yalanları akıcı bir şekilde söylemen, onları saklamana yetmiyor" dedi Murbella. Logno'nun arkasındakileri küçümseyen gözlerle taradı. "Diğer Anı içinde bildiğim ötekiler gibi, sen de nesli tükenmişlerden olacaksın. Sorun, ölümünün iğrenç derecede uzun olması. Fakat bu kaçınılmaz, o süre zarfında sıkıntıyı yaşayacağız. Kendine Büyük Şerefli Ana demeye cüret ediyorsun demek!" Dikkatini tekrar Logno üzerinde toplayarak şöyle dedi: "Seninle ilgili her şey lağım kokuyor. Sen stilden mahrumsun."

Bu kadarı fazlaydı. Logno saldırdı; sol ayağı gözleri kör edici bir hızla ileri doğru hamle yaptı.

Murbella ayağı, rüzgârla üflenen bir yaprak gibi yakaladı ve gidiş istikametini takip ederek Logno'nun bir harman sopasına çarpmasını sağladı. Bunun sonucunda Logno'nun beyni yere saçılmıştı. Murbella durmaksızın tek ayağı üzerinde bir dönüş yaptı ve sol ayağı, Logno'nun sağında duran Şerefli Ananın neredeyse kafasını kopardı ve sağ eliyle de Logno'nun solunda duranın gırtlağını ezdi. Her şey bir iki saniye içinde bitmişti.

Rahibelere bunun ne kadar kolay olduğunu göstermek için, derin derin solumadan meydanı incelerken, Murbella kaçınılmazı fark ederek bir şok yaşadı.

Odrade, hiç tereddüt etmeden kendi tarafı adına çarpışan Elpek'in önünde yatıyordu. Ensesinin burkulmuş pozisyonu ve bedenin gevşek hali onun öldüğünü söylüyordu.

"Araya girmeye çalıştı" dedi Elpek.

Bir Aziz Anne'yi öldürmüş olan Elpek, Murbella'nın (O da bir Rahibeydi sonuçta) alkışlamasını bekliyordu. Fakat Murbella sanıldığı gibi davranmadı. Odrade'in yanında diz çöktü ve başını cesedin başına yaslayıp, uzun bir süre öyle kaldı.

Sağ kalan Şerefli Analar, birbirlerine sorgulayan gözlerle baktılar; ama herhangi bir hareket yapmaya cüret edemediler.

Bu olanlar neydi?

Murbella'nın korkunç yetenekleri onları hareketsiz kılıyordu.

Murbella, Odrade'in yakın geçmişine sahip olunca, yani daha önceki Paylaşmalar'ına bu yenisini de ekleyince, ayağa kalktı.

Elpek, Murbella'nın gözlerinde ölümü gördü ve kendini savunmaya çalışmadan önce, geriye bir adım attı. Elpek tehlikeliydi; ama bu siyah kaftanlı cinle mücadele edemezdi. Tıpkı Logno ve yardımcılarının sonu gibi her şey bir anda bitmişti: Gırtlağa inen ani bir darbe. Ve elpek Odrade'in üzerine yığılmıştı.

Murbella, bir kez daha sağ kalanları inceledi ve sonra da bir an için durup Odrade'in bedenine baktı.

Bu biraz benim yüzümden oldu, Dar. Ve biraz da senin!

Bu hadisenin doğuracağı sonuçları özümleyerek, başını salladı.

Odrade öldü. Yaşasın Baş Anne! Yaşasın Büyük Şerefli Ana! Ve tanrılar hepimizi korusun!

Bu hadisenin sonrasında Murbella, kendini yapılması gereken işlere verdi. Bu ölümler büyük bir borç yaratmışlardı. Murbella derin bir nefes aldı. Bu, yeni bir Gordionun düğümüydü.

"Teg'i serbest bırakın" dedi Murbella. "Burayı da mümkün olan en kısa zamanda temizleyin. Ve birisi bana doğru dürüst bir kaftan bulsun!"

Emirleri veren Büyük Şerefli Anaydı; ama emirlerine itaat etmek için yerlerinden fırlayanlar, onun içindeki "Öteki"yi hissedebiliyorlardı.

Ona, Soo taşından yapılmış ejderlerle süslenmiş kırmızı kaftanı getiren hizmetkâr, hürmet ifade eder bir şekilde uzakta durdu. Bu, ağır kemikleri ve karemsi yüzüyle büyük bir kadındı. Gözleri zalimce bakıyordu.

"Giymem için tut" dedi Murbella ve kadın yakınlıktan istifade ederek ona saldırmaya kalkınca, Murbella onu kolayca defetti. "Bir daha denemek ister misin?"

Bu sefer herhangi bir numara denemeye kalkmadı.

"Benim Konseyimin ilk üyesi sensin" dedi, Murbella. "Adın?"

"Angelika, Büyük Şerefli Ana." *Gördün mü? Seni münasip unvanınla ilk çağıran ben oldum. Beni ödüllendir!*

"Senin ödülün, sağ kalman ve terfi etmendir."

Bu uygun bir Şerefli Ana tepkisiydi. Ve böyle de kabul edildi.

Teg, şiga tellerinin derince kestiği yerleri oğuşturarak geldiğinde, bazı Şerefli Analar Murbella'yı uyarmaya çalıştı. "Sen bu küçük adamın yapabileceği..."

"O şimdi bana hizmet ediyor" diye sözlerini kesti Murbella. Ve Odrade'in alaycı tonuyla sordu: "Öyle değil mi, Miles?"

Teg ona acıklı bir gülümseme gönderdi; o, bir çocuk içindeki yaşlı bir adamdı.

"Bunlar ilginç zamanlar, Murbella."

"Dar elmaları severdi" dedi Murbella. "Bununla ilgilen."

Teg başını salladı. Onu bir meyve bahçesi mezarlığına götürecekti. Bu, değerli Bene Gesserit meyve bahçelerinin, çöle uzun bir süre dayanabileceği anlamını taşımıyordu. Ama yine de, bazı gelenekleri olabildiğince sürdürmeye değerdi.

Kutsal Kazalar bize neyi öğretirler? Esnek olmayı. Güçlü olmayı. Değişim ve yenilik için hazır olmayı. Birçok deneyimi bir araya getirin ve bunlar hakkında, imanınızın o değişmez doğasıyla hüküm verin.

Tleilaxu Doktrini

Teg'in orijinal zaman çizelgesinin süresi dolmadan, Murbella maiyetindekileri seçti ve Rahibeler Meclisi'ne geri döndü. Beklediği bazı problemler vardı ve önden gönderdiği mesajlarla, bunların çözümüne giden yolları açtı.

"Terbiyecileri kendilerine çekmeleri için, yanımda Futarları getiriyorum. Şerefli Analar, kendilerini sebzeye çeviren ve Saçılma'dan gelen biyolojik bir silahtan korkuyorlar. Bunun kaynağı Terbiyeciler olabilir."

"Haham ve refakatçılarını yok-gemide tutmaya hazır olun. Onların gizliliklerine saygı gösterin. Ve gemideki koruyucu mayınları sökün!"

(Bir Bekçi'nin haberci olarak kullanılması bu iş için uygundu.)

Çocukları hakkında bir şeyler sormak istedi; ama bir Bene Gesserit bunu yapamazdı. Belki... başka bir gün.

Murbella döner dönmez, kendisini yatıştırmak için Duncan'ı buldu. Ve bu kafası karışmış Şerefli Analar; onlar da Bene Gesseritler kadar dayanılmazdı. "Bu adamın özel olan yanı nedir?"

Duncan'ın gemide kalması için hiçbir neden kalmamıştı ama gitmeyi reddetti. "Bir araya getirmem gereken zihinsel bir mozaiğe sahibim; hareket ettirilemeyen bir figür, olağanüstü davranışlar ve onların rüyası içinde kendi isteğimle davranmam. Test edilecek sınırlar bulmalıyım. Kaybolan parça bu. Ama onu nasıl bulacağımı biliyorum. Uyum sağla. Düşünme; sadece yap."

Bunların bir anlamı yoktu. Değişmiş olmasına rağmen Murbella onu neşelendirdi. Bu yeni Duncan'da meydan okuma olarak kabul ettiği bir katılık vardı. Hangi hakla tatmin duyuyormuş gibi bir havaya giriyordu. Hayır... tatmin duymak değil. Bu daha çok bir kararla barış içinde olmak gibi bir şey. Ve bunu paylaşmayı reddediyor!

"Ben bazı şeyleri kabul ettim. Sen de aynısını yapmalısın."

Murbella, bunun, kendi yaptığı şeyi betimlediğini kabul etmek zorundaydı.

Döndüğünün ilk sabahı, Murbella şafakla birlikte kalktı ve çalışma odasına girdi. Üstünde kırmızı kaftanı vardı ve Baş Anne'nin sandalyesine oturup Bellonda'yı çağırttı.

Bell çalışma masasının bir ucunda durmaktaydı. O biliyordu. Uygulama sırasında tasarım daha berrak bir hale geliyordu. Odrade, onun hesabına da bir borç çıkarmıştı. Sessizlik bu yüzdendi: Onun bunu nasıl ödeyeceğini kararlaştırmak gerekiyordu.

Bu Baş Anne'ye hizmet, Bell! İşte böyle ödeyeceksin. Bu hadiselerin Arşivsel tasnifi onları olmaları gereken bakış açısı içine koyamazlar. Gerekli olan unsur hareket.

Bellonda sonunda konuştu. "Bu krizle karşılaştırma yapacağım biricik olay, Tiran'ın dünyaya gelmesidir."

Murbella sert bir tepki gösterdi. "Yararlı bir şey söylemeyeceksen, dilini tut, Bell!"

Bellonda azarlamayı sükunetle karşıladı. (Onun karakterine uygun bir tepki değildi bu.)

"Dar'ın aklında değişiklikler vardı. Ama beklediği bu muydu, bilemem."

Murbella sesinin tonunu yumuşattı. "Kadim tarihi sonra tekrar gözden geçiririz. Şimdi ise yeni bir bölüm başlıyor."

"Kötü haber desene." Bu, eski Bellonda'ydı.

Murbella şöyle dedi: "İlk grubu içeri al. İhtiyatlı ol. Onlar Büyük Şerefli Ana'nın Yüksek Konseyi'nin üyeleri."

Bell itaat ederek oradan ayrıldı.

Bu pozisyonda bulunmaya hakkım olduğunu biliyor. Hepsi biliyorlar. Oylamaya gerek yok. Oylama için bir gerekçe yok!

Şimdi, Odrade'den öğrendiği tarihi politika sanatının tam zamanıydı.

"Her şeyden önce önemli biri gibi görünmelisin. Küçük kararlar, sadakati elde edilebilecek insanlar için yapılan ve 'iltimas' olarak adlandırılan sessiz fiiller değilse, elinden geçmemelidir."

Her ödül yüksekten gelmeliydi. Bu Bene Gesseritler için iyi bir politika değildi; ama odaya girmekte olan bu grup, Büyük Şerefli Ana'nın Patroniçeliğine alışkındı; "yeni politik gereklilikleri" kabul ederlerdi. Geçici olarak tabii. Özellikle Şerefli Analar için, bu geçici bir husustu.

Bell ve bekçi köpekleri, Murbella'nın, bu işin içinden çıkmasının uzun zaman alacağını biliyorlardı. Kuvvetlendirilmiş Bene Gesserit yetenekleriyle bile, bu uzun sürecekti.

Bu, hepsinin son derece uyanık ilgisini gerektiriyordu. Gerekli olan ilk şey, masumiyetin keskin ve idrakli bakışıydı.

Şerefli Analar'ın kaybettiği buydu ve "bizi" sahiplenen fonun arkasında kaybolup gitmeden önce, bunu tekrar yerine koymalıydık.

Bellonda, Konsey üyelerini içeri getirdi ve sessizce oradan ayrıldı.

Murbella onlar oturana kadar bekledi. Karşısındaki karışık bir topluluktu: Bazıları üstün güçlerin talibiydi. Arkalarında, güzel bir şekilde gülümseyen Angelika vardı. Bazıları bekliyordu (bunlar ümit etmeye henüz cüret edemiyorlardı) ama öğrenebilecekleri her şeyi toplamayı da sürdürüyorlardı.

"Rahibeliğimiz aptalca davranıyordu" diye suçladı Murbella. Bu sözüne kızanları bir kenara not etti. "Neredeyse kazı öldürecektiniz."

Anlamadılar. Murbella, alegorik öyküyü anlatmak zorunda kaldı. Uygun bir dikkatle onu dinlediler. "Bu cadıların her birine ne kadar ihtiyacımız olduğunu fark etmiyor musunuz? Sayıca onlardan çok üstün olduğumuzdan, onların her biri devasa bir öğretme yükünü taşımak zorunda kalacak!" dediği zaman bile dikkatleri dağılmadı.

Söyleneni şöyle bir ele aldılar ve acı olmakla birlikte, sırf o söylediği için bunu kabul etmek zorunda kaldılar.

Murbella son taşı da gediğine yerleştirdi: "Sadece sizin Büyük Şerefli Ana'nız olmakla kalmayıp...aranızda buna karşı çıkan var mı?"

Kimsenin itirazı yoktu.

"...aynı zamanda Bene Gesseritler'in Baş Annesi'yim. Onlar, benim makamımı teyit etmek dışında fazla bir şey yapamazlar."

Aralarından iki kişi itiraza başlamıştı ki, Murbella onların sözünü kesti.

"Hayır. Kendinizi onlara kabul ettirmeye gücünüz yetmez. Hepsini öldürmek zorunda kalırsınız. Ama ben; onlar bana itaat ederler."

Söz konusu ikili suçlamayı sürdürünce, onları bağırarak susturmak zorunda kaldı: "Onlardan elde ettiklerim sonucunda ulaştığım noktayla karşılaştıracak olursanız, çoğunuzun sefil zavallılar olduğunuz ortaya çıkar. Buna itirazı olan var mı?"

Kimse itiraz etmiyordu ama gözlerde turuncu lekeler vardı. "Sizler, ulaşabileceğiniz doruklardan habersiz çocuklar gibisiniz" dedi Murbella. "Binbir Surat'ın adamlarına karşı savunmasız bir şekilde geri dönmek ister misiniz? Sebzeye dönüşmek ister misiniz?"

Bu onların ilgisini çekmişti. Daha kıdemli komutanların, bu tonda konuşmalarına alışıktılar. Konunun içeriği onları yakalamıştı. Bu kadar genç birini kabul etmek ... zordu... ama yaptığı o şeyler. Logno ve yardımcıları!

Murbella. Onların attığı yemden hoşlandıklarını gördü.

Dölleme. Bu grup onu yanında götürecekti. Melez dinçliği. Daha güçlü büyümek için döllendik. Ve çiçek. Tohuma gitmeli mi? Şimdi bunu bir kenara bırakalım. Şerefli Analar, neredeyse Aziz Anne olacakları zamana kadar bunu göremeyecekler. O zaman onlar, en az benim duyduğum kadar bir öfkeyle geriye bakacaklar. Ve soracaklar; nasıl bu kadar aptal olabildik acaba?

Konsey üylerinin gözlerinde bir boyun eğmenin şekillendiğini gördü. Bir balayı olacaktı demek ki. Şerefli Analar, şeker dükkânındaki bir çocuk gibi olacaklardı. Ancak yavaş bir şekilde, kaçınılmaz, onlara aşikâr olacaktı. O zaman da çoktan tuzağa düşmüş olacaklardı.

Tıpkı benim tuzağa düşüşüm gibi. Kâhine elde edebileceklerini sorma. Bu tuzak. Gerçek bir falcıdan kork! Otuz beş yüzyıl, can sıkıntısı ister miydin?

İçindeki Odrade, buna itiraz etti.

Tiran'a biraz hak tanıyın. Tamamı da, bir can sıkıntısı olamazdı. Daha ziyade, uzay katlama içinde yolunu bulmaya çalışan bir Lonca Kaptanı'na benziyordu. Altın Patika. Murbella, senin kalımının bedelini bir Atreides ödedi.

Murbella kendini, ağır bir yük yüklenmiş gibi hissetti. Tiran'ın borcu onun omuzları üstüne yıkılmıştı. *Benim için bunu yapmasını istememiştim.*

Odrade, bunun geçmesine müsaade edemezdi. *Ama Tiran yine de bunu yapmıştı.*

Üzgünüm, Dar. O ödedi. Şimdi ben ödemeliyim.

Demek artık tam bir Aziz Anne oldun!

Konsey üyeleri, onun bakışları altında sabırsızlanmaya başlamışlardı.

Angelika, onların adına konuşmayı seçti. *Ne de olsa ilk ben seçildim.*

Buna dikkat et! Gözlerinde ihtiras alevi var.

"Bizden, bu cadılara karşı nasıl bir tepki göstermemizi istiyorsunuz?" Kendi cesareti onu şaşırtmıştı. Şu anda, Büyük Şerefli Ana da bir cadı değil miydi?

Murbella yumuşak bir şekilde konuştu: "Onlara tolerans gösterecek ve hiçbir surette şiddete başvurmayacaksınız!"

Angelika, Murbella'nın yumuşak tonu karşısında cesaretlenmişti. "Bu, Büyük Şerefli Ana'nın bir kararı mı, yoksa..."

"Yeter! Buranın zeminine topunuzun kanını bulaştırmak istemiyorum! Denemek isteyen var mı?"

Denemek isteyen yoktu.

"Eğer size konuşanın Baş Anne olduğunu söylersem ne olacak? Siz bana, probleminizi çözecek bir politikaya sahip olup olmadığımı soracaksınız. Ve ben, "politika" mı diyece-

ğim. Ahh, evet. Bende böcek istilası gibi önemsiz şeyler için politikalar vardır. Önemsiz şeyler politikayı gerekli kılar. Sizler gibi, kararımın erdemini göremeyenler için, politikaya ihtiyacım yok. Sizin gibileri çabuk bir şekilde başımdan atarım. Daha yaralandığınızı bile anlamadan, ölmüş olursunuz! Pisliğin varlığı karşısındaki tepkim bu. Bu odada pislik var mı?"

Bu, onların tanıdığı bir dildi. Büyük Şerefli Ana'nın öldürme yeteneğiyle desteklenen kamçı darbesi.

"Sizler benim Konsey'imi oluşturuyorsunuz" dedi Murbella. "Sizden erdem bekliyorum. Hiç olmazsa erdemliymiş gibi rol yapın.

Odrade'den mizah yollu ve cana yakınca bir araya girme: Eğer Şerefli Analar bu şekilde emir alıp veriyorlarsa, Bell'in fazlaca derin bir analiz yapmasına gerek yok.

Murbella'nın düşünceleri başka yere gitti. *Ben artık bir Şerefli Ana değilim.*

Birinden diğerine adım atış o kadar yakın bir zamanda olmuştu ki, kendi Şerefli Ana rolünü rahatsız edici buluyordu. Ondaki bu değişim, onun önceki Rahibe kardeşleri için, bir eğretileme teşkil ediyordu. Bu yeni bir roldü ve ona iyi gitmiyordu. Diğer Anı, bu yeni kişi olarak, kendisiyle uzun bir beraberliğin taklidini yaptı. Bu, mistik bir beden değiştirme değildi, sadece yeni bir yetenekti.

Sadece mi?

Değişim çok derindi. Duncan bunu fark etmiş miydi acaba? Duncan'ın bu yeni kişiyi hiçbir zaman tam anlamıyla göremeyeceğini düşünerek acı çekti.

Bu, ona olan aşkının arta kalanı mı?

Murbella, cevaplanmalarını istemediğinden, bu soruları sormaktan vazgeçti. Gömmeye tenezzül edeceğinden daha derine inen bir şey tarafından itildiğini hissetti.

Aşkın önlemek isteyeceği, bazı kararları almak zorunda kalacağım. Bunlar, kendim için değil, Rahibelik için gerekli kararlar. Korkum bu yöne işaret ediyor.

Halihazırdaki gereksinmeler onu kendine getirdi. Bu yeni sınırlamayı öğrenmedikleri takdirde acı ve ölümle tehdit ederek, Konsey üyelerini başından savdı.

Bundan sonra, Aziz Anneler'e yeni bir diplomasi öğretilmeliydi: Birbirleri de dahil olmak üzere hiç kimseyle geçinmemek. Bu, zamanla daha kolay olacaktı. Şerefli Analar, Bene Gesserit yollarına kayacaklardı. Bir gün gelecek hiçbir Şerefli Ana kalmayacaktı; yalnızca, gelişmiş refleksleri ve artmış cinsel bilgileriyle Aziz Anneler var olacaktı.

Murbella duyduğu fakat şu ana kadar kabul etmediği kelimeler tarafından taciz edildiğini hisetti. "Bene Gesserit kalımı için yapacağımız şeylerin sınırı yoktur."

Duncan bunu görecek. Bunu ondan saklayamam. Mentat, Istırap'tan önce ne olduğum hakkında sabit bir fikre kapılmayacak. Ben kapıyı açarken, o da zihnini açacak. Ve Duncan ağını kontrol edecek.

"Bu sefer ne yakaladım acaba?"

Hanımefendi Jessica'nın da başına da bunlar mı gelmişti? Diğer Anı, Jessica'yı, Paylaşma'nın çözgü ve argaçına iple bağlanmış olarak taşıyordu.

Murbella bunun bir kısmını çözdü ve yaşlılara has bilgiyi sergiledi.

Hanımefendi Jessica doktrinlere karşı mıydı? Bu bir görevi kötüye kullanma vakası mıydı?

Jessica, Odrade'in denize atladığı gibi, aşkın içine atlamıştı ve bunun sonucunda çıkan dalgalar Rahibeliği yutmuştu.

Murbella, bunun kendisini, istemediği bir yere götürdüğünü hissetti. Göğsünü bir acı sardı. *Duncan! Ohh, Duncan!* Elleriyle yüzünü kapadı. Dar, bana yardım et. *Şimdi ne yapmalıyım?*

Neden bir Aziz Anne olduğunu hiçbir zaman sorma.

Yapmalıyım! İleri doğru attığınız adımlar anımda berrak bir şekilde duruyor...

Bu bir sonuç. Bunu bir etki-tepki meselesi olarak düşünmek, seni bütünlüğünden kandırarak uzaklaştırıyor.

Tao mu?

Daha basiti: Sen buradasın.

Fakat Diğer Anı geri gidiyor; daha geri; daha geri...

Birbirine kilitlenmiş piramitleri hayal et.

Bunlar sadece laf!

Bedenin hâlâ sağlam mı?

Acı çekiyorum, Dar. Artık senin bir bedenin yok ve uğraşmak boşuna.

Başka başka oyukları dolduruyoruz. Çektiğin acılar senin acıların değil. Sevinçlerin, senin sevinçlerin değil.

Senden, benim için üzülmeni istemiyorum! Ohh, Dar! Ben neden doğdum acaba?

Duncan'ı kaybetmek için mi doğmuştun?

Dar, lütfen!

Doğdum ve şimdi bunun yeterli olmadığını biliyorsun. Demek bir Şerefli Ana haline geldin. Başka ne yapabilirdin ki? Hâlâ yetmedi mi? Artık bir Aziz Anne'sin. Bunun yetebileceğini mi düşünüyorsun? Sağ olduğun sürece hiçbir şey yeterli değildir.

Bana hep kendimi aşmamı söylüyorsun.

Pöh! Bunu esas alarak karar vermemelisin. Onu duymadın mı? Düşünme; yap! Kolay yolu mu seçeceksin yoksa? Kaçınılmazla karşılaştığın için neden üzgünsün? Görebildiğin bu kadarsa, kendini neslini geliştirmeye ada.

Lanet olsun sana! Neden yaptın bunu bana?

Neyi yaptım ki?

Kendimi ve Rahibeleri böyle görmeme neden oldun.

Nasıl yani?

Lanet olsun sana! Ne demek istediğimi biliyorsun!

Sözünü ettiğin, önceki Rahibelerin mi?

Oh, ne kadar da gizlice kötülük eden birisin sen.

Bütün Aziz Anneler gizlice kötülük ederler.

Öğretmeyi hiçbir zaman kesmiyorsun.

Yaptığım bu mu?

Sana, gerçekte ne yaptığını sormakla ne kadar da masumca davrandım!

Bunu sen de en az benim kadar iyi biliyorsun. Bizler insanoğlunun olgunlaşmasını bekleriz. Tiran onlara, yalnız büyüyecekleri kadar zaman sağladı; fakat şimdi onların özenle bakılmaya ihtiyacı var.

Tiran'ın benim acımla ne ilgisi var?

Budala kadın! Istırap'ta başarısız mı oldun sen?

Başarılı olduğumu biliyorsun!

Bilinen ve aşikâr olanın üstünden tökezleyip durma.

Seni gidi kaltak!

Cadı'yı tercih ederdim. Her ikisi de orospuya oranla daha saygın.

Bene Gesserit ile Şerefli Analar arasındaki fark, Pazar yeri. Sen bizim Rahibeliğimizle evlendin.

Rahibeliğimiz mi?

Sen kudret için üredin! Bu ne kadar farklı...

Konuyu saptırma, Murbella! Gözlerini kalım mücadelesi üzerinde tut.

Bana hiçbir kudrete sahip olmadığını söylemeyeceksin herhalde.

Tekrar kalım mücadelesine dön!

Başkalarının kalım mücadelesini destekleyen bir Rahibelik. Tıpkı çocukları olan evli bir kadın gibi.

Demek sonunda iş doğurmaya indirgeniyor.

Bu, senin kendi kendine verdiğin bir karar: Aile ve onu bir arada tutan unsurlar. Hayatı ve mutluluğu harekete geçiren unsurlar nedir?

Murbella gülmeye başladı. Ellerini yüzünden indirdi ve gözlerini açtığında, Bellonda'yı onu seyreder halde buldu.

"Bu, yeni bir Aziz Anne için her zaman bir ayartmadır" dedi Bellonda. "Diğer Anı'yla mı konuşuyordun? Bu sefer kimdi? Dar mı?"

Murbella başını salladı.

"Onların sana verebileceği hiçbir şeye güvenme. Bu ilimdir ve bu konuda kendi kendine karar vermelisin."

Tıpatıp Odrade'in sözleriydi bunlar. Çoktan yok olup gitmiş manzaralara, ölülerin gözünden bak. Ne gösteri ama!

"Orada saatlerce kaybolabilirsin" dedi Bellonda. "Sakınmaya çalış. Nereye bastığına dikkat et. Bir elin kendin için, bir elin de gemi için çalışsın."

Ve işte tekrar karşınızda! Şimdiye uyarlanan geçmiş. Diğer Anı, günlük hayatı ne kadar da zenginleştiriyordu.

"Bu da geçer" dedi Bellonda. "Bir süre sonra eski bir numara haline dönüşür." Murbella'nın önüne bir rapor bıraktı.

Eski bir numara ha? Bir eli kendine, bir eli de gemiye ha? Yeni deyimler için teşekkürler.

Murbella, Bellonda'nın raporunu gözden geçirmek için, sallanan sandalyesinde geriye yaslandı. Odrade'in bir deyiminin içinde yaşıyor olması hoşuna gitmişti: Örümcek Kraliçe; benim ağımın tam ortasında. Ağı biraz yıpranmış olabilirdi ama yine de sindirilecek şeyleri yakalamaya devam ediyordu. Tetiklemeye neden olan telciklerden birini kıpırdatmanız halinde, Bell, çene kemikleri ümit ile oynayarak ve koşarak geliyordu. Tetikleme kelimeleri "Arşivler" ve "Analiz" idi.

Bellonda'yı bu ışık altında gören Murbella, Odrade'in onu kullanışındaki erdemi fark etti. Onun kusurları da güçlü yanları kadar değerliydi. Murbella raporu bitirdiğinde, Bellonda o hâlâ kendine özel tavrıyla ayakta beklemekteydi.

Murbella, Bellonda'nın, kendisine işi düşen herkesi, bekleneni veremeyen ve Arşivlere önemsiz şeyler için başvuran, düzeltilmesi gereken insanlar olarak gördüğünü fark etti. Önemsizlik: Bellonda'nın "kara budalası". Murbella bunu gülünç buldu.

Murbella, Bellonda'nın tadını çıkarırken neşesini gizli tuttu. Onunla başetmenin yolu vicdani davranmaktı. Bu, gücünden bir şey eksiltmezdi. Elindeki rapor, anlatılmak istenen fikirlerin uyumlu ve kısa bir modeliydi. Kendi çıkardığı sonuçları yeterince ifade eden birkaç noktayı, süsleyerek rapora ekledi.

"Beni çağırmak seni neşelendiriyor mu?" diye sordu Bellonda.

Bellonda eskisinden daha da keskin! Onu ben mi çağırdım? Pek sayılmaz; fakat o, kendine ne zaman ihtiyaç duyulacağını biliyor. Ona göre buradaki Rahibeler, sabırlılık ve yumuşak başlılığın timsali olmalılar. Baş Anne, istediği her şey olma hakkına sahip ama bu diğer Rahibeler için geçerli değil.

Murbella rapora dokundu. "Bu bir başlama noktası."

"O halde, senin dostların iletişim gözü merkezini bulmadan başlamalıyız" dedi Bellonda, kendi demir sandalyesine aşina bir şekilde gömülerek. "Tamalane burada değil ama Sheeana'yı çağırttırabilirim."

"O nerede?"

"Gemide. Büyük Ambar'da bir grup solucanı inceliyor. Ona göre hepimiz, onları kontrol etmeyi öğrenebiliriz."

"Doğru olması halinde değerli bir husus. Şimdi onu bırak. Scytale'den ne haber?"

"Hâlâ gemide. Senin dostların onu henüz bulmadılar. Onu saklı tutuyoruz."

"Böyle devam edelim. O iyi bir yedek pazarlık kozu. Ve onlar da benim dostlarım değil, Bell. Haham ve grubu ne alemde?"

"Rahat içinde fakat tasalılar. Şerefli Analar'ın burada olduğunu biliyorlar."

"Onları da saklayın."

"Bu tekin olmayan bir şey ama, sesi değişik olmasına rağmen, Dar'ı duyuyorum."

"Kafanın içinde bir yankı gibi, değil mi?"

Bellonda içtenlikle güldü.

"Şimdi Rahibeler arasında yayman gerekenler şunlar. Kendimizi, hayran kalınacak ve taklit edilecek kişiler olarak gösterirken, son derece dikkatlice davranmalıyız. 'Siz Şerefli Analar, bizler gibi yaşamayı seçmeyebilirsiniz ama kudretimize sahip olmayı öğrenebilirsiniz.' "

"Ahh."

"Sonunda mesele, mülkiyetin kimde olduğuna geliyor. Şerefli Analar, nesneler tarafından sahiplenmiş durumdalar. 'Şu yeri, şu bibloyu, şu kişiyi istiyorum'. İstediğinizi alın. Bıkana kadar da kullanın."

"Bu sırada da bizler, gördüklerimize hayran kalarak yolumuzda ilerleriz."

"Ve işte kusurumuz da burada! Kendimizi kolay teslim etmiyoruz. Aşka ve sevgiye duyduğumuz o korku! Kendine hakim olmanın, kendince bir açgözlülüğü vardır. 'Bak bende ne var? Benim yoluma uymazsan buna sahip olamazsın!' Şerefli Analar'a karşı hiçbir zaman bu tavrı takınma."

"Bana, onları sevmemiz gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Aksi takdirde, onların bize hayran kalmasını nasıl sağlayabiliriz ki? Jessica'nın zaferi buydu. Verdiği zaman her şeyi veriyordu. Kendi geleneklerimizle ne kadar da sınırlan-

dırılmışız. Ve sonra o sel gelir ve her şey verilir. Buna karşı koymak imkânsızdır. "

"O kadar kolay uzlaşamayız biz."

"Şerefli Analar da öyle."

"Bu, onların bürokratik kökenlerinin geleneği!"

"Buna rağmen onlarınki, en az direncin olduğu yolu izlemek için, bir eğitim alanı."

"Aklımı karıştırıyorsun, Da... Murbella."

"Sana uzlaşmamız gerektiğini söyledim mi? Uzlaşma bizi zayıflatır ve uzlaşmanın çözemeyeceği sorunların olduğunu, ne kadar acı olursa olsun vermek zorunda olduğumuz kararların bulunduğunu biliriz. "

"Onları seviyormuş gibi mi davranacağız?"

"Bu bir başlangıç olabilir."

"Şerefli Analar ile Bene Gesseritler'in birleşmesi, kanlı olacağa benzer."

"Ben mümkün olduğunca çok Paylaşma'dan yanayım. Şerefli Analar öğrenirken, kayıp verebiliriz."

"Bu, muharebe alanında yapılmış bir evliliğe benziyor."

Murbella, yok-gemideki Duncan'ı düşünüp gemiyi son gördüğü haliyle hatırlayarak ayakta durdu. Ve işte o karşılarındaydı. Ve hiçbir algılama yönteminden saklanmamıştı. Açık işlevi belli olmayan girinti ve çıkıntıların, vahşice bir araya geldiği bir nokta. Devasalığından, bunun uzayda kaybolmasından ziyade, kendi gücüyle havalanmasını bile hayal etmek zordu.

Uzayda kaybolmak!

Murbella, Duncan'ın zihinsel mozaiğinin şeklini gördü.

Oynatılamayan bir figür! Uyum sağla... Düşünme; sadece yap!

Murbella kendisini ürperten bir anilikle, Duncan'ın kararını anlamıştı.

Kaderinizi tayin etme gücünü elinize almayı düşündüğünüz zaman; işte o zaman ezilebilirsiniz. İhtiyatlı olun. Sürprizlere müsaade edin. Bizler yaratırken, her zaman iş başında olan başka güçler vardır.

Darwi Odrade

"Son derece dikkatli hareket et!" diye Duncan'ı uyardı Sheeana.

Idaho, uyarılmaya ihtiyacı olmadığını düşünmekle birlikte, yine de bunu takdir etti. Şerefli Analar'ın Rahibeler Meclisi'ndeki varlığı onun görevini kolaylaştırıyordu. Fakat bu durum Bekçileri ve diğer muhafızları sinirlendiriyordu. Murbella, emirleriyle önceki Rahibelerini gemi dışında tutmuştu; fakat herkes düşmanın burada olduğunu biliyordu. Tarayıcı yayınları, sonsuz sayıdaki mavnayı, İniş Alanı'nda Şerefli Analar'ı boşaltırken görüntülüyordu. Yeni gelenlerin çoğu orada oturmakta olan devasa yok-gemiyi merak ediyordu ama kimse Büyük Şerefli Ana'nın emirlerine itaatsizlik edemezdi.

"O sağken itaatsizlik edemezler" diye mırıldandı Idaho, Bekçilerin onu duyabilecekleri bir yerde. "Onların, yerlerine geçmek için Önderlerini öldürme gelenekleri vardı. Murbella daha ne kadar dayanabilir ki?"

İletişim gözleri onun adına çalışıyordu. Mırıldandığı sözlerin, yok-gemide yayılacağını biliyordu.

Sheeana kısa bir süre sonra Duncan'ın çalışma odasına geldi ve tenkit edici bir tavır ortaya koydu. "Ne yapmaya çalışıyorsun, Duncan? İnsanları rahatsız ettiğinin farkında mısın?"

"Solucanlarının yanına dön sen!"

"Duncan!"

"Murbella tehlikeli bir oyun oynuyor! Bir felaketle aramızda tek o var."

Bu endişesini daha önce Murbella'ya da iletmişti. Bu gözlemleyiciler için yeni bir şey değildi; fakat bunun yenilenmesi, onu duyan herkesi sinirlendiriyordu ve buna Arşiv'deki iletişim gözleri izleyicileri, gemi muhafızları ve herkes dahildi.

Bir tek Şerefli Analar bunun dışındaydı. Murbella onları, Bellonda'nın Arşivlerinden de uzak tutuyordu.

"Bunun için daha sonra zaman ayırınız" dedi Murbella.

Sheeana işareti almıştı. "Duncan, ya bizi tasalandırmaktan vazgeç ya da ne yapmamız gerekiyor onu söyle. Sen bir Mentat'sın. Biraz da bizim için çalış."

Ahh, Büyük Mentat herkesin görmesi için gösteriye başlıyor.

"Sizin ne yapmanız gerektiği son derece açık; fakat burada bana düşen bir şey yok. Ben Murbella'yı bırakamam."

Ama tabii, beni zorla götürebilirsiniz.

Şimdi hamle Sheeana'da. Sheeana, onu kendi başına bıraktı ve kendi yenilik anlayışını yaymak üzere gitti.

"Bize örnek olacak Saçılma var!"

Akşam olana kadar Sheeana, gemideki bütün Aziz Anneler'i etkisiz hale getirmişti ve bunun üzerine Duncan'a, bir sonraki adıma geçebileceklerine dair el işaretini vermişti.

"Onlar beni takip edecek."

Misyonerlik bilmeden, Sheeana'nın yükselişi için sahneyi hazırlamıştı. Birçok Rahibe, onun içindeki görünmeyen kudretin farkındaydı. Bu tehlikeliydi. Ama vardı.

Kullanılmayan güç, kimsenin tutmadığı görülebilir iplerle kukla oynatmaya benziyordu. Zorlayıcı bir çekicilik: *Ben o kuklaları dans ettirebilirim.*

Bu aldatmacayı destekleyerek Murbella'yı aradı.

"Seni ne zaman görebilirim?"

"Duncan, lütfen." Yansımadaki görüntüsü bile rahatsız görünüyordu. "Şu anda meşgulüm. Sıkışığım biliyorsun. Birkaç gün içinde çıkarım buradan."

Yansımanın formunda liderlerinin bu tuhaf davranışı karşısında tehditkâr bakışlar atan Şerefli Analar görülebiliyordu. Herhangi bir Aziz Anne, yüzlerindeki bu anlamı okuyabilirdi.

"Büyük Şerefli Ana yumuşadı mı yoksa? Orada konuştuğu sadece bir erkek halbuki!"

Bağlantı kesilince, Idaho, gemideki her izleyicinin gördüğü bir noktayı vurguladı. "Tehlike içinde. Murbella bunu fark edemiyor mu?"

Ve şimdi Sheeana, sıra sende.

Sheeana'da gemi kontrollerini eski konumuna getirecek anahtar mevcuttu. Mayınlar artık gitmişti. Artık kimse son anda gizli patlayıcılara göndereceği bir sinyalle gemiyi imha edemezdi. Dikkate alınması gereken, yalnızca taşıdığı insan yüküydü; özellikle de Teg.

Teg, yaptığım seçimi görecek. Diğerleri -Haham'ın grubu ve Scytale- bizimle beraber şanslarını denemek zorundalar.

Güvenlik hücrelerindeki Futarlar onu tasalandırmıyordu. Bunlar ilginç hayvanlardı; fakat şu anda pek önemleri yoktu. Bu açıdan bakıldığında, Scytale'i de şöyle bir düşündü. Bu küçük Tleilaxulu, muhafızların diğer tasaları ne olsun, gevşememiş bir gözetim altında tutuluyordu.

Duncan, Arşivlerdeki herhangi bir bekçi köpeğinin, sebebini hemen anlayabileceği bir sinirlilikle yatmaya gitti.

Kıymetli Murbella'sı tehlikedeydi.

Evet o tehlikedeydi ve onu korumak için Duncan'ın elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Şimdi, benim varlığım bile onun için bir tehlike.

Şafakla kalktı ve cephaneliğe, bir silah fabrikasını sökme işiyle uğraşmaya gitti. Sheeana, onu orada buldu ve muhafızların bölmesinde kendisine katılmasını istedi.

Bir grup Bekçi onu memnuniyetle karşıladı. Kendi aralarında seçtikleri lider onu şaşırtmadı. Garimi. Duncan, Temsilciler Meclisi Toplantısı'nda onun hakkında çok şey duymuştu. Şüphe duyuyor ve tasalanıyordu. Kendi kumarını oynamaya hazırdı. O, asık yüzlü bir kadındı. Bazıları onun nadiren güldüğünü söylüyorlardı.

"Bu odadaki iletişim gözlerini başka yere çevirdik" dedi Garimi. "Şu anda bir şeyler atıştırdığımızı ve silahlar hakkında tartıştığımızı gösteriyorlar."

Idaho, midesinde bir düğümlenme hissetti. Bell'in yanında çalışanlar, sahte bir görüntüyü hemen anlardı; özellikle kendisine ait sahte bir yansımayı.

Garimi, kaşlarını çatarak cevap verdi. "Arşivlerde dostlarımız var." Sheeana şöyle dedi: "Biz bu gemiyle kaçmadan önce, ayrılmak isteyip istemediğini sormak için buradayız."

Bu sözler onun için gerçek bir sürprizdi.

Arkada mı kalmalıydı?

Bunu hiç düşünmemişti. Murbella artık ona ait değildi. Aralarındaki bağ kırılmıştı. O, bunu kabul etmiyordu. Henüz değil. Fakat Bene Gesserit amaçlarına ulaşmak için, bir kez bile onu tehlikeye atması istenirse, bunu yapardı. Şimdi ise, Murbella, gerekli olduğundan daha fazla bir zaman ondan uzak duruyordu.

"Saçılma'ya mı gideceksiniz?" diye sordu, Garimi'ye bakarak.

"Kurtarabildiğimizi yanımıza alacağız. Bir zamanlar buna 'ayaklarla oy vermek' denirdi. Murbella Bene Gesserit'i yıkıma sürüklüyor."

Onlara katılmasına sebebiyet verecek söylenmemiş söz buydu. Odrade'in oynadığı kumara karşı çıkmaktı bu.

Idaho derin bir nefes aldı. "Sizinle geleceğim."

"Sonra pişman olma!" diye uyardı Garimi.

"Bu aptalca!" dedi o, bastırılmış kederini nefesiyle boşaltarak.

Garimi, bu cevabı bir Rahibe'den almış olsaydı şaşırmazdı. Idaho ise onu şoke etmişti ve kendine gelmesi birkaç saniye sürdü. Dürüstlük onu zorluyordu.

"Tabii ki aptalca. Özür dilerim, kalmak istemediğinden emin misin? Sana kendi kararını verebilmen konusunda borçluyuz."

Kendilerine sadakatla hizmet edenlere Bene Gesserit'in gösterdiği titizlik.

"Size katılacağım."

Yüzünde beliren acı sahte değildi. Konsolunun başına döndüğünde hâlâ bu yüz ifadesini muhafaza ediyordu.

Atandığım görev bu.

Geminin Kimlik devrelerine kod girişi yaparken hareketlerini saklamaya çalışmıyordu.

Arşivlerdeki dostlar.

Devreler parlayarak yansımalar halinde beliriyorlardı; bunlar uçuş sistemleriyle bağlantısı kesik renkli kurdeleler biçimindeydiler. Birkaç dakikalık inceleme sonunda, kesik bağlantıları halletmenin yolu görülebiliyordu. Mentat gözlemleme metodları buna karşı hazırlıklıydı.

Nüveden geçen çok safhalı akım!

Idaho arkasına yaslandı ve bekledi. Kalkış, olumsuz alanlarla bağlantı kurup uzay katlamaya girecek kadar yüzeyden uzaklaşınca aniden duran, kafa karıştırıcı bir karanlıktan oluşuyordu.

Idaho, yansımayı izlemeye koyuldu. İşte onlar yine karşısındaydı: Bahçe dekoru içindeki, o yaşlı çift. Onların önündeki parıldayan ağı gördü; adam ona doğru işaret ediyor ve tatmin olduğunu belirten yuvarlak bir yüzle gülümsüyordu. Geminin devrelerini arkalarında açığa çıkaran, şeffaf bir tabakanın içinde hareket ediyorlardı. Ağ büyümeye başladı – çizgiler değil, kurdeleler yansıtılan devrelerden daha büyük hale geldiler.

Adamın dudakları birkaç kelimeye şekil verdi ama ses yoktu: "Seni bekliyorduk."

Idaho'nun elleri konsola uzandı; parmakları, devre kontrolün gerekli elemanlarını yakalamak için, iletişim alanı üzerinde dolaştı. Nazik davranmanın zamanı değildi. Büyük bir karışıklık ve bir saniye içinde nüveye ulaşmıştı. Buradan büyük bölümleri çıkarıp atmak kolaydı. Uzay seyrüseferi giden ilk bölüm oldu. Idaho ağın incelmeye başladığını gördü; yaşlı adamın yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Olumsuz alanlar sıradaydı. Idaho geminin uzay katlamaya doğru fırlayarak ilerlediğini hissetti. Ağ bir yana yattı ve uzadı; gözlemleyici çiftin boyları kısaldı ve inceldiler. Idaho uzay anı devrelerini yok etti ve kendi verilerini de onlarla birlikte aldı. Ağ ve gözlemleyiciler yok olmuştu.

Onların burada olacağını nereden biliyordum?

Kökü tekrarlanan vizyonların içinde yerleşmiş bir kesinlik dışında, cevabı yoktu. Duncan, Sheeana'yı, muhafız bölmesindeki geçici uçuş kontrol paneli başında bulduğunda, Sheeana onun yüzüne bakmadı. Sheeana dehşet içindeki bakışlarla panelin üzerine eğilmişti. Üstlerindeki yansıma uzay katlamadan çıktıklarını gösteriyordu. Idaho oluşan yıldız kümelerinin hiçbirini tanıyamadı; ama bunu zaten bekliyordu.

Sheeana ekseni etrafında döndü ve üstüne eğilmiş vaziyette duran Garimi'ye baktı.

"Bütün sakladığımız verileri kaybettik!"

Idaho şakağına işaret parmağıyla hafifçe dokundu. "Hayır, henüz kaybetmedik."

"Fakat en temel öğeleri bile geri almak yıllar sürecek" diye itiraz etti Sheeana. "Sence ne oldu?"

"Belirsiz bir evrende, kimliği belirsiz bir uzay gemisi içindeyiz" dedi Idaho. "İstediğimiz de bu değil miydi?"

Dengenin sırrı yoktur. Yalnızca dalgaları hissetmelisiniz.

Darwi Odrade

Murbella, Duncan'ın tercihini anladığında çok uzun bir zaman geçmiş gibi hissetti.

Uzayda kayboldu! Beni terk etti!

Istırap'ın değişmeyen zaman hissi, onun niyetinin farkına vardığından beri saniyeler geçtiğini söylüyordu; ama o bunu ta başından beri bildiğini hissetti.

Onu durdurmalıyız!

Komuta cihazına uzandığı sırada Central sallanmaya başladı. Yer sarsıntısı çok uzun bir zaman sürdü ve yavaşça dindi.

Bellonda ayağa fırlamıştı. "Neler olu..."

"Alandaki yok-gemi kalkışa geçti" dedi Murbella.

Bellonda kumanda cihazına uzanmak istedi; fakat Murbella onu durdurdu.

"Çoktan kayboldular."

Çektiğim acıyı görmemeli.

"Fakat kim..." Bellonda sessizliğe gömüldü. Kendi çıkardığı sonuçlar vardı ve Murbella'nın görmüş olduğunu o da gördü.

Murbella bir iç çekti. Tarih içinde var olmuş bütün lanetler emrinin altındaydı ama o bunların hiçbirini istemiyordu.

"Öğle yemeğinde, Konsey üyeleri ile birlikte özel yemek salonunda olacağım, senin de hazır bulunmanı istiyorum" dedi Murbella. "Duana'ya yine midye yahnisi yapmasını söyle."

Bellonda itiraz etmeye kalktı ama ağzından yalnızca şu çıktı: "Yine mi?"

"Hatırlarsan, dün gece aşağıda tek başıma yemiştim" dedi Murbella yerinde oturmaya devam ederek.

Baş Anne'nin görevleri var!

Değiştirilecek haritalar, takip edilecek nehirler ve evcilleştirilecek Şerefli Analar vardı.

Bazı dalgalar seni fırlatır atar, Murbella. Fakat sen tekrar ayağa kalkarsın ve işine devam edersin. Yedi kere aşağı, sekiz kere yukarı. Garip yüzeyler üzerinde dengeni bulabilirsin sen.

Biliyorum, Dar. Rüyanıza gönüllü olarak katılma meselesi bu.

Murbella konuşana kadar Bellonda ona dik dik baktı. "Dün geceki yemekte Konsey üyelerini kendimden belirli bir mesafe uzağa oturttum. Koca yemek salonunda sadece iki masa bulunması tuhaftı."

Bu boşuna gevezeliği neden sürdürüyorum ki? Olağandışı davranışlarım için ne gibi mazeretlerim var?

"Kendi yemek salonumuza neden kabul edilmediğimizi biz de merak ettik" dedi Bellonda.

"Hayatınızı kurtarmak için! Ama onların ne kadar ilgili olduğunu görmeliydin. Onların dudaklarını okuyabiliyordum. Angelika şöyle söyledi: 'Bir çeşit yahni yiyor. Onu aşçısıyla

konuşurken duydum. Yeni elimize geçen bu dünya ne kadar harikulade değil mi? Onun şu yahnisinden biz de yemeliyiz.' "

"Tadına bakmak istediler demek" dedi Bellonda. "Anlıyorum." Ve sonra ekledi: "Sheeana'nın uyku odandan...Van Gogh yağlı boyasını aldığını herhalde biliyorsundur."

Neden bu o kadar acı verdi?

"Kayıp olduğunu fark etmiştim."

"Gemideki odası için ödünç aldığını söyledi."

Murbella dudaklarını büzdü.

Lanet olsun! Duncan ve Sheeana! Teg, Scytale... hepsi gitti ve onları izlemenin de bir yolu yok. Fakat hâlâ, yapay doğum aygıtları ve çocuklarımızdan elde edebileceğimiz Idaho hücrelerine sahibiz. Tam anlamıyla aynı değil ama yakın. Duncan yalnızca kaçtığını sanıyor.

"İyi misin, Murbella?" Bell'in sesinde endişe vardı.

Beni vahşi şeyler hakkında uyarmıştın, Dar ve ben seni dinlemedik.

"Yemekten sonra, Konsey üyelerimle birlikte Central'ı teftiş etmeye gideceğiz. Yardımcıma söyle yatmadan önce elma şarabı istiyorum."

Bellonda mırıldanarak ayrıldı. Bu tavırları ona daha çok benziyordu.

Şimdi bana nasıl rehberlik edeceksin, Dar?

Rehberlik mi istiyorsun? Rehber eşliğinde kendi hayatını mı gezmek amacın? Bunun için mi öldüm ben?

Fakat onlar Van Gogh'u da götürdüler!

Özleyeceğin şey bu mu?

Ama niye onu aldılar, Dar?

Yakıcı bir kahkaha bunu izledi ve Murbella başka kimsenin bunu duymamasına sevindi.

Onun neye niyet ettiğini göremiyor musun?

Misyonerlik plânları!

Bundan daha fazlası. Bir sonraki aşama: Muad'Dib'den Tiran'a, oradan Şerefli Analar'a, bize ve Sheeana'ya ve... buradan nereye? Göremiyor musun? Bu orada, düşüncelerinin hemen ötesinde. Tıpkı acı bir içeceği bir seferde yutar gibi bunu kabul et.

Murbella titredi.

Onu görmek mi? Sheeana geleceğinden oluşan acı bir hap mı? Bir zamanlar, ilacın etkili olması için, acı da olması gerektiğini düşünürdük. Tatlıda iyileştirme gücü yoktur.

Böyle mi olmalı, Dar?

Bu hap, bazılarının kursağında kalacak. Fakat sağ kalanlar ilginç kalıplar yaratabilirler.

Karşıt çiftler özlemlerinizi tanımlar ve bu özlemler sizi tutsak eder.

Zensünni Kırbacı

"Onların kaçmasına kasten izin verdin, Daniel!"

Yaşlı kadın, bahçe önlüğünün lekeli yüzüne ellerini sildi. Etrafında bir yaz günü vardı; çiçekler açmıştı ve yakındaki ağaçlardan kuş cıvıltıları geliyordu. Gökyüzünün sisli bir görünüşü vardı: Ufka yakın yerlerden sarı bir ışıma geliyordu.

"Kasten değildi ama Marty" dedi Daniel. Basık tepeli şapkasını çıkardı ve tekrar giymeden önce, çalı gibi uzamış saçlarını ovuşturdu. "Beni şaşırttı. Bizi gördüğünü biliyorum ama ağı görebildiğinden emin değildim."

"Onlar için öylesine güzel bir gezegen seçmiştim ki" dedi Marty. "En iyilerinden biriydi. Onların yetenekleri için tam bir deneme olacaktı."

"Bu konuda homurdanmanın bir anlamı yok" dedi Daniel. "Artık onlara dokunamayacağımız bir yerdeler şimdi. Çok ince bir şekilde yayılmıştı; onu çok kolay yakalamam gerekirdi diye düşünüyorum."

"Yanlarında bir de Tleilaxu Ustası vardı" dedi Marty. "Ağın altına girdiklerinde onu gördüm. Yeni bir Usta'yı daha incelemeyi çok isterdim."

"Neden ki, anlamıyorum. Hep bize ıslık çalarlar. Her zaman onları ayağımızın altında ezmek zorunda kalırız. Ustalara böyle davranmak istemiyorum, sen de bunu biliyorsun! Onlar olmasaydı..."

"Onlar Tanrı değil, Daniel."

"Biz de değiliz ama."

"Hâlâ onların kaçmasına izin verdiğini düşünüyorum. Güllerini budamak için hep sabırsızlanırsın zaten!"

"Peki Usta'ya ne diyecektin ki?" diye sordu Daniel.

"Bizim kim olduğumuzu sorduğunda şaka yapacaktım. Onlar hep bunu sorarlar. Şöyle diyecektim: "Ne bekliyordunuz, uzamış sakalıyla tanrının kendisini mi?"

Daniel kıkırdadı. "Bu çok komik olurdu. Surat Oynatıcılar'ın onlardan bağımsız bir unsur olduğunu kabullenmeleri hep zor olmuştur."

"Neden böyle bilmiyorum. Bu doğal bir sonuç çünkü. Bize başka insanların anılarını ve deneyimlerini özümleme gücünü verdiler. Bunlardan yeterince toplayabilirsek eğer..."

"Biz piyeste yeri olan kişileri arıyoruz, Marty."

"Her neyse. Ustalar, bir gün bunlardan yeterince toplayıp kendi geleceğimiz hakkında kendi kararlarımızı vereceğimizi bilmeliydiler."

"Ya onların geleceği?"

"Oh, ona haddini bildirdikten sonra özür dilerdim. Başkalarını idare ederken ancak bu kadarı yapılabilir, değil mi Daniel?"

"Yüzünde bu ifade belirdiğinde, Marty, ben gülleri budamaya giderim." Daniel başı kadar büyük çiçekleri ve yeşil yaprakları olan bir çalı sırasına doğru uzaklaştı.

Marty arkasından bağırdı. "Yeterince insan toplayabilirsen, büyük bir bilgi yumağın olur. Daniel! İşte ona bunu söylerdim. Ya gemideki o Bene Gesseritler! Onlara, kendilerinden kaç tanesine sahip olduğumu söylerdim. Onları dikizleyerek incelediğimizde, kendilerini ne kadar da yabancılaşmış hissediyorlardı, hiç fark ettin mi?"

Daniel, siyah güllerinin üzerine eğildi.

Marty elleri kalçasında, ardından baktı.

"Mentatlar'ı unutma" dedi Daniel. "O gemide iki tane vardı; her ikisi de gulaydı. Onlarla mı oynamak istiyorsun?"

"Ustalar onları da hep kontrol etmek isterler" dedi Marty.

"O büyük olanla uğraşmaya kalkarsan, Usta'nın başı derde girebilir" dedi Daniel, güllerin kökünden fırlayan bir filizi makasıyla keserek. "Aman tanrım, bu güzel işte."

"Mentatlar da var!" diye bağırdı Marty. "Onlara söyledim. Onu beş para hepsinin."

"Beş para mı? Bunu anladıklarını sanmıyorum, Marty. Aziz Anneler, evet, ama o büyük Mentat olmaz. O, o kadar geriye doğru incelmemişti."

"Neyin elinden kaçıp gitmesine izin verdin, biliyor musun Daniel?" diye sordu Marty, onun yanına gelerek. "O Ustanın göğsünde bir nullentropi kapsülü vardı. İçi de gula hücreleriyle doluydu!"

"Onu ben de gördüm."

"Bu yüzden mi kaçmalarına izin verdin?"

"Ben izin vermedim." Budama makasından şak şak sesleri geliyordu.

"Gulalar. Onlar, onu iyi karşılayacaklardır."

Bir arkadaş, bir eş, güvenilir bir yardımcı ve bu esere ismini veren kişi olan Bev'e ithaf edilmiş bir kitap daha. Bu ithaf onun ölümünden sonra gerçekleşti ve ölümünün sabahı yazılan aşağıdaki kelimeler, onun neden olduğu ilham hakkında sizlere bir şeyler söyleyecektir.

Bev hakkında söyleyebileceğim en iyi şeylerden biri, birlikte geçirdiğimiz bir ömür süresince, onun zarif ölüm anı da dahil olmak üzere, unutmaya ihtiyaç duyduğum hiçbir anın olmamasıdır. Bana aşkının nihai hediyesini verdiğinde benim kendi korkularımı da yatıştıracak şekilde, bu huzur dolu geçiş anı hakkında, ağlama ve korku olmaksızın konuşmuştu. Ölümden korkmamak gerektiğini göstermekten daha büyük bir hediye ne olabilirdi ki?

Resmi ölüm ilanlarında şunlar yazılı olacaktır: Beverly Ann Stuart Forbes Herbert, 20 Ekim 1926'da Seattle, Washington'da doğdu; öğleden sonra 5:05'te,

7 Şubat 1984 günü, Kawaloa, Maui'de öldü. Onun müsamaha göstereceği resmiyet seviyesinin bu kadar olacağını biliyorum. "Bedeninin teşhir edildiği ve Rahibin vaaz verdiği" geleneksel bir cenaze töreni olmaması için bana söz verdirtmişti. O şöyle demişti: "O zaman o bedenin içinde olmayacağım; ama yine de o beden böylesi bir gösterinin sağlayacağından daha fazla asaleti hak etti."

Bedeninin yakılması ve küllerinin, kendi deyişiyle "doyasıya barış ve sevgi hisleriyle dolu olduğu" Kawaloa'ya saçılmasının dışında bir şey yapmamam için ısrar etmişti. Yapılan biricik tören, hep bir ağızdan "Bridge Over Troubled Water" (Bulanık Sular Üzerindeki Köprü) şarkısını söylerken, dostların ve sevdiği kişilerin küllerinin saçılmasını seyretmesi oldu.

Bu kelimeleri yazarken olduğu gibi, gözyaşının olacağını biliyordu ama son günlerinde, gözyaşının da boşuna olduğunu söylemişti. O, gözyaşlarının hayvani kökenimizin bir parçası olduğunu anlamıştı. Köpek bile efendisini kaybettiğinde ulurdu.

İnsan bilincinin başka bir parçası, hayatına hükmetmişti: Ruh. Bu, tatsız bir dini anlam ve birçok Spiritizmacının kelimeyle kuracağı bağıntının ötesindeydi. Bev'e göre bu, bilincin üzerinden, karşılaştığı her şeye yansıyan bir ışık parıltısıydı.

Bu yüzden, kederime rağmen ve kederimin içinde bile, bana verdiği ve vermekte olduğu aşk yüzünden, ruhum mutlulukla doluyor. Ölümünün hüznü içindeki hiçbir şey, paylaştığımız aşk için ödenecek yüksek bir bedel değildi.

Küllerinin saçılması esnasında söylenmesini istediği şarkının seçimi, birbirimize sık sık söylediğimiz bir şeyle ilgiliydi – o benim köprümdü ve ben de onun köprüsüydüm. Bu, bizim evlilik hayatımızı özetliyordu.

Bu paylaşmaya, 20 Haziran 1946'da Seattle'da bir papazın önünde yapılan törenle başladık. Balayımız, Snoqualmie Milli Ormanı'ndaki Kelley Butte üzerindeki yangın gözlemleme istasyonunda geçti. Bölmemiz on iki fit karelik bir alandı ve altı fit karelik bir de kubbe vardı ve bunun da büyük bir kısmı, gördüğümüz dumanın yerini tespit etmek için kullandığımız teçhizat tarafından kaplanmış bulunuyordu. Bu dar alanda ve tek bir masa üzerinde epey yer kaplayan, zemberek gücüyle çalışan Victrola gramofonu ve iki portatif daktilo ile hayatımızın bundan sonraki şeklini hazırlamış oluyorduk: Hayatın sağladığı müzik, yazma ve benzeri diğer mutlulukları desteklemek için çalışmak.

Sürekli bir haz içinde yaşadığımızı söyleyemem. Bundan çok uzaktık. Sıkıldığımız anlar, korkularımız ve acılarımız oldu. Fakat her zaman kahkaha için bir yer bulduk. En sonunda bile Bev, gülümseyerek bana, artık bunları kendi kendine yapamadığı için, onu yastığının üzerine doğru bir biçimde yatırdığımı ve nazik bir masajla sırtının ağrısını dindirdiğimi ve diğer gerekli şeyleri yaptığımı söyleyebildi.

Son günlerinde Bev, benim dışımda kimsenin ona dokunmasını istemedi. Fakat evlilik hayatımız, öylesi bir aşk bağlılığı ve karşılıklı güven yaratmıştı ki, sık sık onun için yaptığım şeyleri kendi yapmış gibi söylüyordu. Ona, tıpkı bir çocuğa bakar gibi, en cana yakın ihtimamı göstermeme rağmen, bundan utanmadı ve onuru da incinmedi. Onu, banyo yaptırmak için veya daha da rahatlatmak için kollarımın arasına alıp kaldırdığımda, Bev kollarıyla boynumu sarar ve yüzünü de sık sık yaptığı gibi ensemin oyuğuna sokardı.

Bu anların mutluluğunu size aktarmamın imkânı yok, ama emin olun bunlar yaşandı. Ruhun mutluluğu. Ölüm anında bile hayatın mutluluğu. Öldüğünde elleri ellerimdeydi ve bize bakan doktor gözlerinde yaşlarla, hem kendimin ve hem de başkalarının onun için söylediği bir şeyi tekrarladı.

"Onda erdem vardı."

Ondaki bu erdemi gören birçok kişi bunu anlamadı. İlk oğlumuzun doğumu için, şafak öncesi saatlerde hastaneye girişimizi hatırlıyorum. İkimiz de kahkahalar atıyorduk. Bakıcılar bizi kötü gözlerle süzdüler. Doğum ıstıraplı ve tehlikelidir. Kadınlar doğum yaparken ölürler. O zaman, bu insanlar niye gülüyorlardı?

Gülüyorduk; çünkü her ikimizin de bir parçası olan yeni bir hayatın ümidi, bizi öylesi bir mutlulukla dolduruyordu. Gülüyorduk; çünkü yeni bir doğumun gerçekleşmek üzere olduğu hastane, Bev'in doğduğu hastanenin yakınlarında kurulmuştu. Bu ne kadar da harikulade bir devamlılıktı!

Gülüşümüz bulaşıcıydı ve kısa bir süre sonra, doğum odasına giderken karşılaştığımız insanlar da gülümsüyorlardı. Eleştiri kabule dönüşmüştü. Gülmek, onun stres anlarındaki erdem notasıydı.

Onun gülüşü, aynı zamanda her zaman yeni olanın gülüşüydü. Karşılaştığı her şeyde, duyularını heyecanlandıracak yeni bir şeyler bulurdu. Bev'de öyle bir masumiyet vardı ki, bu, kendince bir görmüş geçirmişlik haliydi. Her şeyde ve herkeste iyi olanı bulup çıkarmak isterdi. Bunun sonucunda da, başkalarından o tepkiyi almayı başarırdı.

"İntikam çocuklar içindir" derdi o. "Yalnızca temelde gelişmemiş insanlar bunu isterler."

Kendini gücendiren insanları arayıp onlardan yıkıcı duygularını gidermelerini istirham etmekle bilinirdi. "Gelin dost olalım." Ölümünden sonra akıp gelen sayısız taziye beni şaşırtmıştı.

1974'te uygulanan ve kendisinin yaklaşık ölüm nedenini teşkil eden tedaviyi yapan radyolojisti arayıp "bana verdiği on güzel yıl" için teşekkür etmemi istemesi tipik bir Bev davranışıydı. "Kanserden ölürken, benim için elinden gelen her şeyi yaptığını bildiğimi anladığından emin ol. Yeteneklerini sınırlarına kadar zorladı ve onu takdir ettiğimi bilmesini istiyorum."

Geriye dönüp kelimelerin tasvirinin ötesinde bir mutluluk içinde, birlikte geçirdiğimiz yıllara bakmam şaşırtıcı mı? Bunun bir anını bile unutmaya ihtiyaç duymamam veya istemememem şaşırtıcı mı? Hayatındaki diğer insanlar, onun hayatının ancak yüzeyine dokunabildiler. Bense en derin noktaları paylaştım ve onun yaptığı her şey beni güçlendirdi. Önceki yıllarında, hiçbir şeyi geri tutmaksızın kendinden vermemiş olsaydı, hayatının son on yılında, gereksinmelerin dikte ettiği şekilde, onu, yaptıklarının karşılığı olarak güçlendirmem mümkün olmayabilirdi. Bunu başarmamı, kendim için en büyük iyi talih ve mucizevi bir imtiyaz olarak görüyorum.

Frank Herbert,
Port Townsend, WA
6 Nisan 1984